Tình Phi Đắc Ý

Contents

Tình Phi Đắc Ý **2**

1. Chương 1: Trèo Tường Đêm Khuya . . . 3
2. Chương 2: Trong Lúc Rối Loạn Mất Nụ Hôn Đầu Tiên . . . 5
3. Chương 3: Mê Loạn Sau Khi Cầu Hôn . . . 6
4. Chương 4: Đại Bá Đáng Ghét . . . 8
5. Chương 5: Ta Thích Liễu Liễu Sư Huynh . . . 10
6. Chương 6: Ngộ Không Sư Huynh Cùng Tứ Sư Huynh . . . 11
7. Chương 7: Tình Chú Biến Thái . . . 13
8. Chương 8: Phương Pháp Giải Chú Biến Thái . . . 14
9. Chương 9: Liễu Liễu Sư Huynh Vô Dụng . . . 16
10. Chương 10: Bất Ngờ Tập Kích Tiểu Bạt Sư Huynh . . . 18
11. Chương 11: Bị Người Bắt Được . . . 19
12. Chương 12: Lại Gặp Long Tại Thiên . . . 21
13. Chương 13: Yến Tiệc Kinh Khủng . . . 23
14. Chương 14: Lại Muốn Chơi Hôn, Haiz! . . . 25
15. Chương 15: Vòng Cổ Tới Chỗ Mới . . . 26
16. Chương 16: Thân Thể Lớn Lên Thuộc Về Ai? . . . 28
17. Chương 17: Ai Chải Tóc Cho Ta? . . . 30
18. Chương 18: Kế Trúng Kế . . . 32
19. Chương 19: Pp Đẹp Bị Thương . . . 34
20. Chương 20: Lẻn Vào Khuê Phòng Của Điêu Điêu Tiểu Cửu . . . 36
21. Chương 21: Ai Trêu Cợt Ai! . . . 38
22. Chương 22: Trên Đầu Chữ 'sắc' Chính Là Một Cây Đao . . . 40
23. Chương 23: Mặt Trời Buổi Sáng Mà Phơi Nắng Cái Gì? . . . 42
24. Chương 24: Thoát Khốn . . . 45
25. Chương 25: Ép Cưới . . . 47
26. Chương 26: Ca Ca Mặt Dây Bầu Cùng Muội Muội Mặt Bánh Bao . . . 49
27. Chương 27: Thuốc Xổ, Xuân Dược, Mông Hãn Dược . . . 51
28. Chương 28: Đêm Thứ Nhất Bỏ Nhà Trốn Đi . . . 53
29. Chương 29: Ăn Táo . . . 56
30. Chương 30: Ta Gặp Cảnh Khốn Cùng . . . 58
31. Chương 31: Lạc Đường Mất Xe . . . 60
32. Chương 32: Xoay A Xoay A Xoay A Xoay . . . 63
33. Chương 33: Đi Săn Cùng Thê Tử . . . 65
34. Chương 34: Con Thỏ Cũng Điên Cuồng . . . 67
35. Chương 35: Nướng Chim . . . 70
36. Chương 36: Thiếu Nữ Hiếu Khách . . . 72
37. Chương 37: Lại Dùng Diệp Chi Che Chắn . . . 74
38. Chương 38: Hoa Đào Chú . . . 77
39. Chương 39: Ta Là Tiểu Nhất Nhật . . . 78
40. Chương 40: Đi Ngang Qua Nhà Trúc . . . 80
41. Chương 41: Thiếu Nữ Nơi Đây . . . 83

42. Chương 42: Long (rồng) . . . 85
43. Chương 43: Long Quân Thí Nữ . . . 88
44. Chương 44: Điêu Điêu Tiểu Cửu Đi Đâu? . . . 90
45. Chương 45: Bốn Vị Long Nữ . . . 92
46. Chương 46: Rời Đi . . . 94
47. Chương 47: Phương Pháp Ở Lại Long Phủ Chỉ Có Một . . . 96
48. Chương 48: Long Chi Hưng . . . 98
49. Chương 49: Hoa Gia Tỷ Muội . . . 99
50. Chương 50: Đại Thẩm . . . 101
51. Chương 51: Con Thỏ Nho Nhỏ . . . 102
52. Chương 52: Cô Gái Xinh Đẹp Lộ Si . . . 104
53. Chương 53: Không Gây Chuyện Cũng Có Thể Sinh Sự . . . 106
54. Chương 54: Đấu Trí Với Long Chi Hưng . . . 114
55. Chương 55: Cãi Nhau – Bị Thương . . . 122
56. Chương 56: Phía Dưới Lớn Phối Hợp Mặt Lớn . . . 130
57. Chương 57: Pháp Thuật Dời Đi . . . 138
58. Chương 58: Tiểu Cửu Bị Thương . . . 142
59. Chương 59: Ta Biến Ta Biến Ta Biến Biến . . . 146
60. Chương 60: Hóa Thân Làm Chim . . . 151
61. Chương 61: Trăng Tối Gió Lớn . . . 156
62. Chương 62: Trằn Trọc . . . 161
63. Chương 63: Bắt Kẻ Thông Dâm . . . 166
64. Chương 64: Đau Lòng . . . 171
65. Chương 65: Thiếu Niên Thần Bí . . . 174
66. Chương 66: Điêu Điêu Tiểu Cửu Hạnh Phúc . . . 179
67. Chương 67: Tranh Giành Tình Nhân . . . 186
68. Chương 68: Hôn Sự . . . 192
69. Chương 69: Thương Tiếc . . . 200
70. Chương 70: Không Thể Không Gả . . . 205
71. Chương 71: Xuất Giá . . . 209
72. Chương 72: Bái Đường . . . 213
73. Chương 73: Tân Hôn . . . 217
74. Chương 74: Ai Là Hung Thủ Thực Sự? . . . 221
75. Chương 75: Đêm Đầu . . . 225
76. Chương 76: Long Nữ Phá Hỏng Long Châu Đầm Long Tức . . . 230
77. Chương 77: Tam Thiểu Vs Tiểu Cửu . . . 233
78. Chương 78: Gần Gũi - Chia Ly . . . 236
79. Chương 79: Long Nữ . . . 241
80. Chương 80: Mưa Gió Nổi Lên . . . 245
81. Chương 81: Chuẩn Bị Vô Vi Quốc . . . 248
82. Chương 82: Long Tại Thiên Đau Đớn Cùng May Mắn . . . 252
83. Chương 83: Đại Kết Cục . . . 255
84. Chương 84: Bắt Đầu Ngọt Ngào . . . 269

Tình Phi Đắc Ý

Giới thiệu

Ta muốn cười, ta rất muốn cười… Nàng rốt cục được ép gả gấp cho tiểu mỹ nam yếu đuối như mong

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-phi-dac-y

1. Chương 1: Trèo Tường Đêm Khuya

Điêu quốc – Kinh đô Sào hồ

Đêm tối trăng sáng gió cao, lúc trèo cây leo tường.

Tám mỹ nam cực kỳ mị lực mỗi người mỗi vẻ, đi ở trên đường lớn, tay trong tay lên tiếng ca hát:

"Minh Nguyệt đã có bao lâu? Nâng cốc hỏi trời xanh.

Không biết trên trời cung khuyết, nay tịch là năm nào.

Ta muốn thuận gió trở lại, lại khủng Quỳnh Lâu điện ngọc, cao xử bất thắng hàn.

Khởi múa may thanh ảnh, có giống như ở nhà người tan?

Chuyển chu các, thấp khỉ hộ, chiếu không ngủ.

Không ứng có hận, chuyện gì trường hướng biệt lúc viên?

Người có vui buồn lẫn lộn, trăng có âm tình tròn khuyết, chuyện cổ này khó toàn.

Chỉ mong người sống lâu dài, thiên lý cùng thiền quyên."

Bọn họ dường như ai cũng không có phát giác, cách đó không xa ở phía sau bọn họ, một bóng dáng nhỏ xinh mặc xiêm y màu đỏ thẫm lén lút theo đuôi bọn họ.

Nhân nhi nhỏ xinh đi ngang qua trước cửa một nhà, ở đó cửa cao có đèn lồng đỏ đỏ chiếu rọi, có thể thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu. Da thịt trắng noãn hồng nhuận, đại khái mới chỉ mười sáu tuổi, mặt mày nheo nheo, cười cười, miệng chúm chím nhẹ nhàng mím lại, dường như có chuyện gì đắc ý. Tuy không phải thiên hương quốc sắc, lại làm cho người ta thấy mà không thích nàng cũng khó.

Đám nam nhân… kia hát cười đi vào một thanh lâu, có một tên nam tử cực thanh tú đứng cửa do dự một chút, lo lắng nhìn thoáng qua về phía sau mình.

Tiểu cô nương kia nhanh chóng lui thân, nấp vào phía sau một cây cột, còn dùng tay nhỏ bé vỗ nhẹ lồng ngực mình, thật nguy hiểm!

"Này, đừng nhìn nữa, mặc kệ nàng theo đi." Một tên nam tử khác mặt mày như hồ ly, nở một nụ cười nói không hết lời yêu dị cỡ nào, kéo nam tử thanh tú, đi theo mọi người từ từ tiến vào thanh lâu.

Chỉ chốc lát sau, tiểu cô nương vọt đến bên mặt cửa, sau đó, tìm được một cây cổ thụ, bắt đầu… trèo!

Nàng thân thủ rất nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau đã men theo cây trèo lên trên, cúi đầu một cái, nàng nhảy xuống đầu tường, đi dọc theo hành lang quanh co rải đá cục tạo thành đường nhỏ, xuyên trăm ngàn mảnh

thúy trúc che ánh sáng ở dưới tu xá, đi tới hậu viên, có hoa lê đại chu cùng với chuối tây xanh tốt um tùm, nàng trốn ở phía sau cây mà nhìn tới khối đất trống có đèn cao rực rỡ.

Nhưng sao có nhiều nữ nhân như vậy, các loại xiêm y màu sắc rực rỡ, chẳng những bó sát người, còn lộ nửa thân ra. Những cô nương… này thật sự là đa tài đa nghệ, biết thổi kéo đàn hát, hơn nữa còn biết nhảy múa. Khiến cho đám đông tụ hội vô cùng náo nhiệt. Từ lúc nàng học đàn dùng đàn phá lão sư đau đầu, lúc nhảy múa giẫm lên váy ngã suýt chết, mới hiểu được học mấy thứ này khó khăn cỡ nào.

Dần dần, rượu cũng uống nhiều, hành động của cả bọn bắt đầu phóng đãng, đều lôi kéo các cô nương làm một ít chuyện kỳ kỳ quái quái. Nàng mở to hai mắt, cũng không dám tin vào bản thân. Thì ra, một nam một nữ…

Oa, rất đặc sắc, khó trách không mang theo nàng?! Tất cả mọi người cùng ôm nhau, cắn mút tới tấp, còn cắn mút cực kỳ say mê. Tất cả biến thành chó hết rồi sao? Thật tò mò nha!

"Điêu Điêu Tiểu Cửu, ra đi." Một tên nam tử… soái nhất… khốc nhất đột nhiên đẩy cô nương trên đùi ra, thở dài một tiếng.

"Oa, lợi hại, không hổ là Đại sư huynh được mọi người kính ngưỡng, như vậy mà cũng bị ngươi phát hiện."

Điêu Điêu Tiểu Cửu hai tay khua khoắng quá mức, một bộ dáng ta bị bắt rồi, cười híp mắt học con thỏ mà nhảy ra, phong thủy luân phiên thay đổi, nhưng mà bọn họ làm chuyện xấu bị nàng bắt được, hiện tại nàng lại sợ Đại sư huynh.

Đúng, nàng là Điêu Điêu Tiểu Cửu, tám người đại nam nhân này là các sư huynh của nàng, nàng hôm nay muốn biết tám vị sư huynh không cười nhà nàng buổi tối ngủ không ngon giấc, lại không chào hỏi nàng, đều chạy đến đây làm cái gì? Cho nên mới đêm tối lén lén lút lút đi theo sư huynh chạy đến thanh lâu, thấy một màn trình diễn phía trước.

"Ai, đây là Hoa nương (gái bán hoa) từ đâu tới, lại lén lén lút lút chạy đến đây tranh cướp hán tử với các cô nương đây." Nữ nhân áo hồng xinh đẹp bị Đại sư huynh… soái nhất… khốc nhất đẩy ra từ trên đất đứng lên, rất tức giận nói Điêu Điêu Tiểu Cửu.

"Hic, thật xin lỗi, vậy ta đây sẽ đi." Điêu Điêu Tiểu Cửu không hề có thành ý mà nói, chuẩn bị xoay người bỏ chạy.

Đại sư huynh thở dài, đi tới kéo ống tay áo Điêu Điêu Tiểu Cửu lại, nét mặt lạnh lùng với nàng, nhưng thanh âm vẫn dịu dàng: "Buổi tối lén trốn đi lâu như vậy, chắc cũng đói bụng, trước ăn chút cho ấm bụng, rồi cùng nhau về nhà đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vô cùng cao hứng đồng ý, ngồi vào vị trí của Đại sư huynh, bắt đầu nếm thử xem đồ bên ngoài cùng thức ăn trong nhà loại nào ngon hơn.

Nhưng cái nữ nhân áo hồng kia rất tức tối, vẫn không buông tha nàng, lại nói mát: "Ui, cô nương này da thật dày, coi như đều đã mua rồi, cũng phải hiểu chút quy củ chứ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vui vui vẻ vẻ ăn, cũng không ngẩng đầu lên. Ngươi chửi, ta ăn, quản ngươi làm chi.

Nhưng Đại sư huynh thoạt nhìn rất tức giận, một cái tát bay qua, hắn rất mạnh tay, nữ nhân áo hồng liền bay đi giống như thả diều.

Ồ, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa ăn vừa nghĩ, thả diều! Ồ, nàng đã lâu không thả, chuyện này hôm nay rất hay, nhất định phải bắt Đại sư huynh cho phép bản thân nàng xuất môn thả diều mới được.

Cha mẹ Điêu Điêu Tiểu Cửu mất sớm, từ nhỏ ở đạo quán của Đại bá lớn lên, đạo quán có tám người sư huynh lại chỉ có một mình nàng là nữ hài tử. Cho nên được sủng ái, chuyện khác thì không, làm nũng làm chuyện xấu đều là thế mạnh của nàng.

Nàng vừa ăn vừa nghĩ muốn chỉnh bọn tiểu đồng… của mấy người kia, trên mặt lộ ra một nụ cười gian. Mặc dù nàng còn chưa mở miệng nói sơ lược yêu cầu trọng điểm, nhưng, Đại sư huynh, nàng còn không hiểu rõ sao?

2. Chương 2: Trong Lúc Rối Loạn Mất Nụ Hôn Đầu Tiên

Đó là thời gian vui chơi ở đồng cỏ, trời ây nhẹ, thích hợp thả diều.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dẫn thị nữ Điêu Bì cùng bạn tốt Liễu Khinh Trần đang ở bên Sào hồ thả diều, bởi vì là nữ nhi giang hồ, gia giáo so với những đại gia khuê tú… ít đi rất nhiều, năng lực tự vệ cũng mạnh hơn rất nhiều, cho nên cũng không có thị vệ nào đi theo.

Trên đất đê Sào hồ gió nhẹ nhàng mơn man, mây xanh nhạt như phỉ thúy, Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng yêu mặc áo hồng đang thả một cánh diều hình con heo nhỏ thật đáng yêu. Con diều bay thật cao, nàng ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thật vui sướng.

"Điêu Bì, ngươi nhìn, ngươi nhìn, ta thả cao lắm a!" Nàng hưng phấn mà ồn ào khoe khoang với tiểu nha đầu của chính mình.

"Đúng vậy, tiểu thư nhà ta là giỏi nhất." Điêu Bì miệng thật ngọt, như là nàng được di truyền vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kéo dây, cũng không nhìn dưới chân, chỉ lo theo dõi con heo nhỏ thật đáng yêu trên trời, đột nhiên rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc ấm áp.

Nàng nghiêng đầu nhìn, là một tên nam tử trẻ tuổi xa lạ, hắn cực có khí chất quý tộc, ngũ quan tinh sảo, mặt mày đều cực kỳ anh tuấn, khóe miệng lộ ra một vẻ mặt cười mà không cười, lúc nhìn thẳng người khác, khiến cho người ta có một chút cảm giác sợ hãi.

Nói thật, mặc dù Điêu Điêu Tiểu Cửu lớn lên giữa đám soái nam, cũng không thể không thừa nhận từ lúc chào đời tới nay vị này… đại khái là… nam nhân soái nhất nàng từng gặp qua.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù dung mạo thanh tú, thích đẹp đến mức cực độ tự kỷ, nhưng trong lòng biết rõ ràng tư sắc trong các tỷ muội cũng chỉ là bình thường. Nhưng là bởi vì cha mẹ sớm mất, lớn lên giữa đám nam nhân, nên ngay thẳng lớn mật hơn một chút, cùng nữ tử đương thời đời thì có cá tính hơn một chút, mới bị một đám người giang hồ đáng chết mà không chết xưng là tiểu yêu nữ. Thật ra nàng là một người rất thuần khiết rất thuần khiết. (các sư huynh nhao nhao liếc mắt.)

Lúc này Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết nên làm sao, thân thể còn tự giác xuôi theo, nhưng hai tay nam nhân đỡ trên vai nàng, vừa lớn lại ấm áp. Hắn cúi đầu nhìn nàng, một đôi mắt lạnh cực sâu, lúc này hiện lên một mảnh dịu dàng khiến cho người ta sởn gai ốc. Từ đầu tới đuôi đều chăm chú nhìn trên người nàng, ánh mắt nói cho cùng đều là ẩn tình đưa tình, không bằng nói có chút giống như chó săn thấy được thịt béo thượng đẳng thì đúng hơn. Thanh âm của hắn thanh bổng thanh trầm, hiển nhiên nội lực thâm hậu, công phu không thấp.

Hắn nhẹ nhàng mà nói: "Tiểu thư, cẩn thận."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, nghĩ thầm: ngươi không có việc gì chạy đến phía sau ta làm cái gì? Nàng lại không làm cái gì, chỉ là không thấy được ngươi thôi, cho dù có ngã, cũng không phải tại nàng a.

"Tại hạ Long Tại Thiên." Trên mặt của hắn lộ ra nụ cười mỉm, rất rất mê người. Nhưng, kẻ này với nàng có liên quan gì? Hắn thoạt nhìn là rất thâm trầm, nhất định là cái loại… có thể đem người bán đi còn khiến cho người ta gọi hắn chủ nhân.

Sau đó, hắn, hắn, hắn…

Lại dám cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà hôn môi nàng.

Oa chà chà…

Môi hắn chạm đến cực kỳ nhu hòa, chỉ có một loại… cảm giác tê dại từ môi dập dờn lan khắp toàn thân, người kia muốn làm cái gì?

Chung quanh tất cả đều là thanh âm đảo hút không khí, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thẹn vừa giận, nhất thời hóa ngây dại.

Biết cái gì gọi là được voi đòi tiên không? Cái tên gia hỏa Long Tại Thiên này lập tức liền biểu diễn ọi người xem, hắn, lại dám một tay ôm eo thon nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, một tay nâng cái cằm nho nhỏ của nàng lên, hắn lại nhẹ nhàng mà nói: "Tiểu yêu nữ, ngươi đang dùng vẻ mặt này dụ dỗ ta sao? Hả…"

Điêu Điêu một bộ dáng ta nghe không hiểu vẫn mở con mắt to trong sáng vô tri nhìn hắn.

Hắn thật sâu thở dài, lại một lần cúi đầu xuống.

Oa, cho ta xin! Chuyện này cũng quá kích thích đi, nàng tối hôm qua mới nhìn đến các sư huynh làm, trong lòng nàng điên cuồng gào thét, đáng tiếc miệng bị che lấp, chỉ có thể phát ra một hồi rên rỉ vô ý nghĩa: "Ưm…"

Trời ạ, trời ạ, hắn, lại, đem cái đầu lưỡi ướt át, mềm nhũn, linh hoạt kia luồn vào trong miệng nàng, chỉ cảm thấy trong miệng tê tê, thân thể đã mất đi bộ phận tri giác, không đúng, cảm giác thân thể càng thêm nhạy cảm.

Hắn, muốn làm cái gì? Tò mò, lại có chút hưng phấn, còn có chút… Ờ… Trời ạ, cảm giác thật thoải mái!

"Ngươi đang làm cái gì vậy?" Tiểu yêu nữ ngây thơ bị người chặn miệng hàm hàm hồ hồ hỏi.

Lúc đầu lưỡi nhẹ nhàng luồn vào, khua khoắng từng cái ngõ ngách trong miệng nàng, nàng mơ mơ màng màng đột phát ý nghĩ kỳ dị, chẳng lẽ hắn đang nhổ răng nàng? Đầu não nàng đã lâm vào trạng thái mơ hồ, chỉ có thể nhẹ nhàng theo tiết tấu vũ động của hắn, cũng sung sướng phát ra tiếng rên rỉ tinh tế: "Ưm… A… Ô…" Thật thần kỳ, không trách được sư huynh đều muốn len lén chuồn đi ra chơi cái trò chơi trao đổi nước miếng gớm ghiếc này, thật sự có thể khiến người khác cảm thấy tinh thần phiêu đãng, hồn vía không thuộc về thể xác đây.

"Trời ạ, ngươi thật là một tiểu yêu nữ!" Long Tại Thiên lùi đầu lưỡi về, vẫn dán vào miệng của nàng ngọt ngào thán khí.

Nàng có chút thất vọng nho nhỏ, sau đó…

Từ từ hồi hồn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy dựng lên, đẩy hắn ra, giật mình che miệng, nhìn hắn.

Hắn đang cười.

Hỗn đản!

Sau đó hắn, hắn, hắn lại dám buông nàng ra, dùng cái loại ánh mắt ôn hòa rất tương xứng với khí chất của hắn nói: "Long mỗ hôm nay đi ngang qua đây, chợt thấy tiểu thư, trời sinh lệ chất, ngoài thanh tú trong trí tuệ, thật khiến cho người ta cảm thấy tựa như gặp được thần tiên, nếu có thể thì cho biết gia môn, Long mỗ đi nhà tiểu thư cầu hôn…"

Ách… Có người như vậy sao?

Chẳng lẽ nàng không cẩn thận trở nên thật đẹp, có thể khiến người đẹp trai như thế đối với nàng vừa gặp đã yêu? (TY sét đánh)

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay che miệng, lâm vào trầm tư!

3. Chương 3: Mê Loạn Sau Khi Cầu Hôn

Long Tại Thiên đang cười, vẻ mặt ôn tồn.

Cái gì? Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt kinh ngạc, oa chà chà, có lầm hay không! Hắn nói, hắn muốn đi nhà nàng cầu hôn?! Hắn nói thật sao? Hay nàng bị hắn cắn thành ra ngu ngốc rồi?

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời nàng bị người cầu hôn trước mặt, Điêu Điêu Tiểu Cửu bị dọa cho hoảng sợ, này, mặc dù nàng trẻ người non dạ, nhưng cầu hôn không thể như vậy chứ! Ngươi tuy là rất tuấn tú, nhưng nàng cũng không phải kẻ mê trai, thấy nam tử anh tuấn mà chạy lạc đường. Nàng chính là sống giữa các soái nam mà lớn lên nha, không phải thổi phồng nhà nàng từ Đại bá xuống đến sư huynh đều là mỹ nam mỗi người mỗi vẻ. Nàng chính là bông hồng giữa cỏ xanh, tiêu chuẩn công chúa giữa tiểu yêu.

(Đại bá tức giận mắng: "Tiểu yêu, muốn ăn đánh đi! Lại dám đem ta cũng coi như ở bên trong đó"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lè lưỡi, làm ngáo ộp, giả bộ đáng yêu: "Đại bá, lỗ tai ngươi thật thính.")

Không để ý tới hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên quay người lại chuẩn bị mang Liễu Khinh Trần cùng Điêu Bì đang nhũn chân đỏ mặt tránh thoát khỏi cái người điên này. Đúng vậy, hai người bọn họ so với mặt nàng còn đỏ hơn rất nhiều, ánh mắt mỗi người ngập nước, thật đáng xấu hổ, người bị người ta cắn là nàng chứ cũng không phải bọn họ!

"Hờ." Long Tại Thiên cười mang theo chút hừ nhẹ, đưa tay kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu lại, trời ạ, hắn thật gớm, lại dám dùng ngón tay cái ở trong lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng dao động, lục lọi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả người tê dại, sao hắn biết nhiều tà thuật như vậy a, khiến cho thân thể nàng thật khó chịu, cũng không thể suy nghĩ như lúc bình thường.

Nàng dùng sức hất một cái, vẫn không buông ra, muốn bức ép nàng dùng pháp thuật phải không? Nhưng, không có tay, nàng làm sao nắm pháp quyết đây, không nắm pháp quyết, nàng làm sao sử dụng pháp thuật đây. Nàng rất khốn hoặc…

Long Tại Thiên tới gần nàng, cúi đầu cười, thanh âm trầm thấp như đọc chú ngữ: "Nói cho ta biết đi, tiểu yêu!"

Nàng không! Nhưng mà lỗ tai nóng quá, hắn, thật sự là rất biết dùng tà thuật, nàng sắp không còn là chính nàng nữa rồi.

Người định không bằng trời định… Cái Liễu Khinh Trần mê trai kia đương nhiên nhanh miệng tự phát tự động nói cho hắn, hại Điêu Điêu Tiểu Cửu ngăn cản cũng không kịp nữa. Cho nên một người nếu cùng kẻ mê trai kết làm bằng hữu, phải chuẩn bị tâm lý tùy thời bị bán đứng. Liễu Khinh Trần cười meo meo nói: "Công tử, ngươi cũng gọi nàng là tiểu yêu rồi, còn không biết nàng là ai nữa sao? Ở Sào hồ chúng ta yêu nữ đâu có nhiều? Ngươi vô luận hỏi ai đều biết yêu danh của nàng "

Long Tại Thiên nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu cười, đó là một loại cười đắc ý ghê tởm đến cực độ, sau đó hắn vẫn dùng cái loại giọng không nhanh không chậm vạn phần thân thiết này mà nói: "Chờ ta, tiểu yêu."

"Di, ta chờ ngươi làm cái gì? Ta lại không biết ngươi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu không cao hứng nói.

"Vậy ta đây liền hôn đến lúc ngươi biết mới thôi, có được hay không?" Hắn đột nhiên để sát vào bên tai nàng, nhẹ nhàng nói, khí tức thổi đúng lỗ tai ngứa của nàng. Ờ, thành thật mà nói, chân nàng cũng mềm nhũn ra rồi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh hoàng thất thố lấy tay lại bịt miệng, cái kia, Long Tại Thiên, vẫn là ở trước mặt nhiều người như vậy biểu diễn không tốt lắm đâu, sẽ ảnh hưởng thuần phong mỹ tục, hơn nữa nàng tên là yêu nữ, thật ra là người rất thuần khiết. Ngươi là người nơi nào a? Lời như thế cũng nói ra miệng được, ngươi không biết xấu hổ mà nói, nàng còn không phải không biết xấu hổ mà nghe đây.

Long Tại Thiên lại cười một lần, bả vai đều phát run, trên khuôn mặt anh tuấn tất cả đều là vẻ sung sướng. Hắn gỡ từ trên cổ xuống một cái vòng rất xưa cũ nhìn không ra chất liệu, màu đen, phát ra ánh sáng âm âm, có chút hàn khí, lại có một loại cảm giác thần bí nói không nên lời. Hắn đưa cho nàng, sung sướng cười: "Tiểu yêu, đây là tín vật của ta. Ta, Long Tại Thiên, nhất định sẽ cưới ngươi làm vợ"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mờ mịt tiếp nhận, vòng trang sức này băng băng, có chút cảm giác nặng nề. Nghĩ thầm, ai cưới ngươi a, ngươi chân trước đi, nàng sẽ lập tức đem đồ quỷ này ném xuống Sào hồ cho cá ăn đi.

Long Tại Thiên buông tay nàng ra, thở dài một tiếng, thập phần tiếc hận nói: "Ta còn có chút việc gấp, đi trước. Ngược lại ngươi liền ở nhà chờ làm tiểu thê tử của ta đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mới không muốn để ý đến hắn đây. Người điên!

Long Tại Thiên phất tay từ biệt nàng, sau đó lên ngựa, phi đi xa.

Liễu Khinh Trần cùng Điêu Bì lúc này mới đều xông tới, líu ríu, nói không thôi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng loạn thật sự, cái tên Long Tại Thiên kia cũng không phải là người bình thường, có lẽ là tiểu hài tử như nàng không cách nào kháng cự nổi đi, nàng mới không cần để ý đến hắn đây. Coi như ngày sau nàng phải lập gia đình, nàng cũng muốn gả ột cái tú tài yếu đuối, có thể cả đời đem hắn ăn sạch sẽ. Nàng mới không cần làm tiểu thê tử của nhà người ta đây.

Nàng săm soi vòng cổ trong tay, dùng sức ném nó về hướng Sào hồ.

Nhưng mà, cái đồ trên tay nàng là cái gì, nàng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vòng cổ lại lần nữa bay trở về trong tay nàng, lại vứt bỏ…

Di, cái đồ này là cái gì, nàng ném nó xuống, nó tự động sẽ trở về, không thể giải thích nổi.

"Quỷ a…" Liễu Khinh Trần thét chói tai chạy đi.

"A…" Điêu Bì phản ứng cũng không chậm, đi theo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục vứt bỏ, nó lại một lần nữa trở về, "Quỷ a…" Nàng vẫn liều mạng ném đi, nhưng mà cái đồ quỷ lạnh như băng kia luôn hết lần này đến lần khác trở về trong tay nàng.

"555555(1)…" Nàng vừa khóc vừa mếu, cái kia, mi là ai a, có thể hay không không cần đi theo nàng a!

4. Chương 4: Đại Bá Đáng Ghét

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhón mũi chân, hết nhìn đông tới nhìn tây, lén lút về đến nhà, có chút hơi sợ hãi.

Nàng hôm nay bị cái gia hỏa khó hiểu kia giở trò, vừa ôm vừa cắn, còn ăn của người ta một đống nước miếng, việc này nếu ấy người… sư huynh kia của nàng biết, thì hay rồi, phải biết rằng bọn họ luôn luôn chỉ cho phép bản thân phóng hỏa, không cho nàng đốt đèn, thật là tiêu chuẩn chết tiệt.

Nhưng là cái vòng cổ lạnh như băng kia còn… 5555555… ở trong lòng tay nàng.

Thấy nó là muốn khóc.

"Điêu Điêu" một thanh âm lạnh lùng ở bên cạnh nhẹ nhàng vang lên.

Nàng luôn luôn có bản lĩnh, nhất định không thích nghe trách mắng, sẽ tự động để chúng biến thành âm thanh ruồi bay, mặc kệ tất cả trôi qua.

Cho nên nàng coi như không nghe thấy, tiếp tục đi, nhưng thần thái đã bình thản hơn nhiều.

"Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngươi đi đâu?" Thanh âm lạnh lùng bắt đầu lớn hơn.

Ách… Đại bá tức giận, mỗi lần lúc Đại bá gọi nàng Điêu Điêu Tiểu Cửu chính là không có chuyện tốt. Điêu Điêu Tiểu Cửu quay đầu lại, làm ra một bộ vẻ mặt kinh ngạc như mới nhìn thấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cười cười: "Oa, Đại bá, người ở chỗ này a, con tìm người đã lâu rồi." Làm nũng là sở trường của nàng, từ Đại bá tới sư huynh không một ai không bị ăn chiêu này.

Đại bá tiếp tục hừ lạnh, nói thật ra, hắn đều đáng ghét như vậy, mỗi ngày đều một dạng giống rồng tức giận, chỉ biết phun băng phun tuyết.

"Trong tay ngươi cầm cái gì?" Đại bá vĩnh viễn mặc đạo phục màu xanh, một bộ dáng tiên phong đạo cốt, thật ra, hắn là người rất hay tức giận.

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết chuyện này là tránh không thể khỏi, trái lại lấy ra cho Đại bá xem: "Ta hôm nay gặp phải một người điên."

"Hừ!" Đại bá lại hừ hừ, chẳng trách già như vậy rồi còn chưa có một nữ nhân nào thương hắn! Hắn nhận lấy nghiên cứu qua, ngẩng đầu hỏi: "Sao nhặt được?"

Xì, không tin tưởng nhân cách của nàng gì hết. Nàng tức giận nói: "Ta mới không thèm nhặt, vứt đi mà vứt không được mới đúng." Sau đó liền vô cùng không thành thật, không tình nguyện bắt đầu kể lể: "Hôm nay Đại sư huynh cho nàng đi ra ngoài chơi diều, gặp được một nam nhân, hắn nói…"

Nàng thấp giọng hừ hừ hừ.

"Nói lớn một chút." Đại bá… không thích nhất người khác có bộ dáng nhát gan vô dụng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận, thẳng sống lưng, lớn tiếng hô: "Hắn nói ta trời sinh lệ chất, muốn tới nhà của chúng ta cầu hôn, đây là tín vật!"

"Phốc Phốc Phốc…"

"Phốc Phốc Phốc…"

Không biết từ đâu chui ra hai người sư huynh đều cười vang. Trong đó Tiểu Bạt sư huynh đẹp đẽ đến mức ghê tởm, lại dám nũng nịu yếu ớt nói: "Trời sinh lệ chất… Trời sanh ác liệt không ai chịu nổi đi!"

Tứ sư huynh Luôn luôn chiều Tiểu Bạt sư huynh chiều đến không trời không đất nghiêm mặt nói: "Sao có thể nói Điêu Điêu như vậy đây, có người cầu hôn là chuyện tốt, vô luận hắn lớn lên mặt rỗ hói đầu đều đáng được khen ngợi, dù sao có dũng khí."

Tiểu Bạt sư huynh đột nhiên vô cùng cảm động: "5555… Không nghĩ tới ta còn có thể sống đến ngày thấy tiểu Điêu Điêu được cầu hôn, Tứ ca, đây không phải giấc mộngchứ?"

Mẹ kiếp, mấy gia hỏa này muốn chọc tức chết nàng vậy sao. Nàng hung tợn nói Tiểu Bạt sư huynh: "Là mộng hay không phải là mộng, để ta cắn ngươi một miếng ngươi sẽ biết liền."

Tứ sư huynh vội vàng nói: "Không thể không thể, Điêu Điêu, ngươi cũng có người cầu hôn rồi, cũng phải cố làm ra vẻ, giữ bộ dáng trinh tiết liệt nữ đi. Tiểu Bạt sư huynh là nam nhân, ngươi phi lễ chớ chạm."

Đại bá cũng cảm thấy nguy hiểm, thật không nghĩ tới nữ hài tử hắn dạy dỗ ra cũng có người muốn, vốn dĩ hắn còn muốn từ trong hàng đệ tử chọn một người kế thừa y bát thuận tiện đem Điêu Điêu Tiểu Cửu cưới ra ngoài đây, không nghĩ tới, lại có người tự động nhảy ra làm chuyện này, vô luận là sao, người này chính là đại ân nhân của bổn môn, cần phải mời tới cúng bái một cái.

Đại bá nét mặt già nua cũng cười lên, hỏi: "Điêu Điêu, vị công tử… kia quê quán ở đâu, nói khi nào tới ra mắt."

Xì, nàng làm sao biết. Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt đau khổ nhìn Đại bá cùng hai vị sư huynh vô lương tâm, rơi thật sâu vào khổ não.

Tại sao vừa nghe đến có người muốn cưới nàng, cũng không ai quan tâm hắn lớn lên là dài hay ngắn, là méo hay tròn, tất cả đều vui mừng khôn xiết, một bộ mặt vui sướng như ăn lễ mừng năm mới.

Nàng suy nghĩ, có phải hay không nàng bình thường làm người quá thất bại, người lương thiện bị người ta khinh thường.

Đại khái là mấy người này, ờ, đều cười nàng như vậy, nàng không đem các ngươi chỉnh đến gà chó không yên nàng sẽ đem Điêu Điêu Tiểu Cửu bốn chữ này đảo lại hết, ờ, trước hết nghĩ qua một cái đảo lại gọi Tiểu Cửu Điêu Điêu, không sợ, vẫn còn có thể nghe được.

Đang đắc ý, đột nhiên trên tay chợt lạnh, cái đồ quỷ kia lại về trên tay nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nhấc đầu nhìn thấy Đại bá cũng đang vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng hét vang một tiếng: "Quỷ a…"

Vừa vứt bỏ cái đồ quỷ vứt bỏ không được kia, vừa tiếp tục rơi lệ như điên…

Có… người nào có thể cho cái gợi ý, vật này muốn bám trên tay nàng bao lâu a. Tay nàng còn có tác dụng khác đây.

Đại bá nhìn bóng lưng Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy như điên, như có điều suy nghĩ liền cười. Chủ nhân cái vòng cổ này, chính là rất có lai lịch a! Không nghĩ tới hắn có thể xem trọng Tiểu Điêu Điêu nhà ta, ha ha… Chỉ có thể thán, thế giới này quá kỳ diệu!

5. Chương 5: Ta Thích Liễu Liễu Sư Huynh

Sáng rực như tơ, nhẹ nhàng lướt trên hoa cỏ màu xanh…

Một thiếu niên thanh tú đang ngồi ở trên một tảng đá, tay cầm một quyển sách, chuyên tâm đọc thơ. Dưới ánh mặt trời mặt hắn trắng nõn tản ra đậm chất khí tức nho nhã. Một đôi cánh tay siêu dài trơn bóng như tơ, cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn nhẹ nhàng mà mỉm cười, hình như thấy điều gì kì diệu. Thật sự là một cảnh đẹp thiên nhiên.

Một tiểu cô nương, nổi giận đùng đùng đi tới, thấy thiếu niên, tiến lên bất chấp tất cả, một cái tóm được cánh tay thiếu niên liền cắn, oa chà chà… Một kẻ dã man! Cái khác không nói, chỉ cần thấy cái mặt nhỏ nhắn béo béo mập mập của nàng, cũng biết nàng là tiểu yêu nữ nổi danh nhất Sào hồ – Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Thiếu niên đau đến mức nước mắt lưng tròng, thật không điềm đạm đáng yêu. Thiếu niên cũng không thất thanh kêu to, chỉ nhẹ nhàng mà xoa xuýt. Hắn rất vô tội, từ làm khi Lục sư huynh của cái tiểu yêu này, hắn sẽ không có một ngày sống yên ổn. Bị đánh bị cắn đó là chuyện thường tình, hắn cũng không biết bản thân phạm vào cái tội gì, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại thích tìm hắn gây phiền phức.

Cắn một hồi, hết tức, Điêu Điêu Tiểu Cửu thả tay ngọc béo mập trong miệng ra, nhìn xuống, dấu răng rất sâu rất sâu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi ở bên cạnh hắn không nói lời nào, nàng bình thường đều thích bắt nạt Lục sư huynh – Liễu Liễu, một khi tức giận, sẽ tìm Lục sư huynh trút giận. Thật ra cũng không có cái gì, chỉ là đạp cho hai cước, đánh một quyền, cộng thêm cắn một cái thôi.

(Liễu sư huynh lệ rơi lã chã, theo gió phiêu diêu Tiểu Bạch Hoa, 55555555… Như vậy còn nói không có gì? Mỗi lần đều đem ta đánh đến sưng mũi sưng mặt.)

"Liễu Liễu, ta lớn lên ngươi có thể cưới ta hay không?" Điêu Điêu Tiểu Cửu thanh âm buồn bã không vui.

Liễu Liễu dè dặt trả lời: "Nếu như ngươi muốn ta cưới, ta liền cưới."

(55555… Hoàn toàn là chiêu ép bức đánh đập. Ta hiện tại nói không cưới, còn có mệnh về nhà sao?)

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghe liền không cao hứng, nàng hôm nay phải chịu ủy khuất lớn, cái sư huynh đáng chết này vẫn còn chơi nhiễu khẩu lệnh với nàng, nàng lập tức véo eo nhỏ một cái, quát: "Nếu như ta không cho ngươi cưới?"

Liễu Liễu trả lời ngay, thái độ kiên quyết: "Vậy không cưới!"

Mẹ kiếp, muốn tìm chết phải không! Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức tiến lên hành hung hắn một hồi, trái một chiêu cuồng phong bạo vũ, phải một chiêu bài sơn đảo hải, ba ba lý lý… Lập tức đem Liễu Liễu đánh thành Tiểu Bạch Hoa phiêu linh trong gió.

Lần này quá bạo lực, Liễu Liễu rốt cục chịu không được: "Oa, oa…" khóc lớn lên, hắn hôm nay cái chuyện xấu gì cũng không làm, tự nhiên bị yêu nữ này ra đòn hiểm như thế, trời a, đất a, người a, sư phụ a! Đi ra một cái cứu ta đi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục phát tiết xong, thấy Liễu Liễu trên mặt xanh một khối tím một khối hồng một khối trắng một khối giống như bị nhuộm màu, lập tức không biết nên nói sao: "Được rồi được rồi, ngươi là đại nam nhân, không cần phải như vậy có được không."

Liễu Liễu vừa khóc rống thất thanh, vừa nói: "Quá đau, quá đau…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhịn cười, nhẹ nhàng vuốt ve Liễu Liễu đã bị đánh cho thành mặt thịt ba chỉ, vừa an ủi: "Không đau không đau, Điêu Điêu thổi thổi!"

"Mẹ kiếp, tiểu yêu, ngươi lại bắt nạt tên ẻo lả này!" Một cái thiếu niên như ánh mặt trời, miệng cắn cắn gốc cỏ, vung cánh tay đi tới, vẻ mặt cười rộ lại thêm phần khinh bỉ. Hắn là Ngũ sư huynh của Điêu Điêu Tiểu Cửu – Ngộ Không.

"Không nên nói lung tung, ta thích Liễu Liễu sư huynh!" Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa thân ra, lẫm nhiên làm lính bảo an chính nghĩa bảo vệ Liễu Liễu.

"Mẹ kiếp, ngươi thích bắt nạt Liễu Liễu đi!" Nụ cười trên mặt Ngộ Không thật đáng ghét.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không cãi, đúng là vậy, nàng thích bắt nạt Liễu Liễu, nhưng mà thích một người với thích bắt nạt một người có khác gì đâu? Không phải nói đánh là thương mắng là yêu sao? Nàng đối với Liễu Liễu vừa đánh vừa mắng, cũng là yhuthương yêu có thừa a!

"Ẻo lả, lại khóc?" Ngộ Không thích nhất trêu Liễu Liễu.

"Người ta mới không phải ẻo lả đây?" Liễu Liễu không cao hứng nhẹ nhàng phản kháng.

"Đúng vậy đúng vậy, ngươi so với Bạt yêu nhân tốt hơn một chút. Ngươi coi như là nam" Ngộ Không cũng kệ Liễu Liễu nói thế nào, xem Liễu Liễu hiện tại là hình tượng một đầu heo, hắn không thèm so đo.

"Ngươi cẩn thận một chút, đừng để lão Tứ nghe thấy?" Điêu Điêu Tiểu Cửu nhỏ giọng nhắc nhở, Tứ sư huynh nhà nàng thương yêu Tiểu Bạt lên tận trời, chỉ cần nghe được một chút thanh âm không lễ phép với Bạt sư huynh, đều bất chấp tất cả xuất thủ tìm người đánh nhau tán loạn. Cho dù là Đại sư bá hắn cũng sẽ đánh tuốt không tha đi!

Hic, Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ, đạo quán này của bọn họ cũng không có nổi một người bình thường.

6. Chương 6: Ngộ Không Sư Huynh Cùng Tứ Sư Huynh

"Mẹ kiếp, ta lại sợ hắn sao." Ngộ Không không phục quát tướng lên, trên cơ bản nam nhân trong nhà này, trừ Đại sư huynh Nhạn Vô Ngân Nhạn đại ngoài ra ai cũng không phục, đương nhiên đại đa số người sẽ cho Đại bá một chút mặt mũi, dù sao hắn là chủ đạo quán này. Hơn nữa bọn họ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 người này đều là cô nhi Đại sư bá nhặt được, đối với Đại sư bá cũng có tình cảm nhất định. Coi như Đại bá đạo thuật rất lớn, cả nhà cũng cho hắn một chút mặt mũi.

"Vậy ngươi dám kêu to tên Tiểu Bạt sư huynh ba tiếng không?" trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ ra ánh mắt khinh thường, khích Ngộ Không sư huynh.

Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, lấy hơi, kêu to: "Yêu nhân…"

Một chữ cuối cùng chưa phun ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy sau tai một hồi cuồng phong nổi lên, Ngộ Không cũng không quay đầu lại chạy trốn thẳng về phía trước.

Mẹ kiếp, lại trúng mưu của Điêu Điêu Tiểu Cửu, mới vừa rồi cái Tứ sư huynh bệnh thần kinh kia nhất định đứng ở ngay sau bản thân đây. Tiểu nha đầu này không phải nữ nhân, ngoại trừ một khuôn mặt bánh bao dễ nhìn ra, một chút ưu điểm cũng không có, sau này kẻ nào cưới nàng thật vô phúc.

Vừa nghĩ, tay cũng không nhàn rỗi, cùng Tứ sư huynh khuynh một khắc thời gian (15') trải qua ba mươi chiêu, Tứ sư huynh quả thực không phải người, cho tới bây giờ Ngộ Không cũng không có cơ hội đánh trả.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười nói với Liễu Liễu: "Xứng đáng, ai bảo hắn chửi ẻo lả"

Liễu Liễu trên mặt giống như khóc mà không dám khóc, nghĩ thầm, ta tình nguyện để hắn mắng, cũng còn hơn bị ngươi hành hung. Ai, học đạo thuật không tốt, đem hết thiên phú để nghiên cứu, bản thân rõ ràng so với Điêu Điêu Tiểu Cửu học nhiều hơn năm năm đạo thuật, nhưng vẫn đánh không lại nàng. Ai!

Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Liễu Liễu, ánh mắt chỉ lo dõi theo hai sư huynh đang bay tới thổi lui trên không trung, trong miệng lẩm bẩm nói: "Ta bắt nạt người, ngươi cũng mắng, hừ, Ngộ Không sư huynh, ăn bao nhiêu thiệt thòi mà ngươi còn không học ngoan ngoãn đi."

"Chúng ta cũng đi trước đi?" Sợ chiến hỏa lại lần nữa lan đến trên người mình, Liễu Liễu yếu đuối kéo ống tay áo Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật ra hắn muốn một người bỏ đi, nhưng sợ Điêu Điêu Tiểu Cửu không cao hứng lại đánh hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt tinh nghịch nói: "Ngươi cũng quá yếu đuối đi, ai, ngươi đi trước đi, ta muốn ở lại nhặt xác cho bọn hắn!"

Liễu Liễu đứng ở đó, tiến thoái lưỡng nan, hắn thật sự là không thích bạo lực như vậy, nhưng nếu thật sự đi, có lẽ không vài bước Điêu Điêu Tiểu Cửu liền bắt lại đây cuồng ẩu. Nha đầu kia ở nhà chỉ có thể đánh thắng bản thân hắn với Tiểu Bạt. Mà Tiểu Bạt lại có người che chở, cho nên nàng trên cơ bản cũng chỉ đánh hắn mà thôi. Ai, mệnh khổ không thể trách quốc gia.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Liễu Liễu không đi, liền cao hứng, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, mặt bánh bao nho nhỏ sáng lạn, đáng yêu vô cùng khiến cho người ta muốn véo một cái.

Liễu Liễu xấu hổ phát hiện, bản thân hắn thật đúng là cái tiện mệnh, chỉ cần Điêu Điêu Tiểu Cửu cười một tiếng, sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Ai! Nếu như bản thân có thể học xong đạo thuật thượng thừa, địch nổi Điêu Điêu Tiểu Cửu, cưới cô nương mặt nhỏ đáng yêu như vậy, cũng không phải chuyện đau khổ gì. Đương nhiên, đại tiền đề của chuyện này hiện tại căn bản không tồn tại.

Tứ sư huynh cùng Ngộ Không sư huynh đang đại chiến. Cái tên không có việc gì liền thích mua lộng phong tình Tiểu Bạt sư huynh kia lại lướt tới. Hắn mặc một kiện áo dài màu trắng, mặt viết chữ 'mặc kệ mấy người', kéo vạt áo trước, lộ ra bộ ngực trắng như ngọc… rực rỡ, hai nhụy hoa(2) đều như ẩn như hiện, thật sự xinh đẹp vô cùng.

Hắn thích ở chung một chỗ với Liễu Liễu, Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn cho rằng ba người bọn họ là một quốc gia, (nhược thụ quốc sao?) nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Liễu Liễu hiển nhiên cũng không nhận thức điểm này. Dù sao cái thế giới này người thích "nam nhân cong queo"(3) không nhiều lắm.

Tứ sư huynh cùng Tiểu Bạt sư huynh giữa ban ngày ban mặt… cũng thường xuyên ở chung một chỗ ôm ôm ấp ấp một cái, sờ nắn xoa bóp một cái. Mặc dù ở trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu biết ý bao nhiêu đi nữa, nhưng cũng khiến cho Điêu Điêu Tiểu Cửu hiểu ra một chút, đó chính là – Tứ sư huynh cùng Tiểu Bạt sư huynh đều là kẻ biến thái.

Nhưng đối với điểm này Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không thấy phản cảm gì, bởi vì tất cả mọi người đều là người nhà của nàng, đều cực kỳ bảo vệ nàng, hơn nữa, Điêu Điêu Tiểu Cửu cho rằng, trong bọn họ, ngoại trừ Nhạn Vô Ngân Nhạn đại ra, đều là biến thái, cho nên cũng không có gì lạ. Điêu Điêu Tiểu Cửu từ nhỏ mưa dầm thấm đất, rốt cục sau này khi lớn thành thiếu nữ, nàng liền âm thầm thề, không phải biến thái nàng sẽ không thương.

Nàng có thể ở ngoài trăm dặm nghe thấy được khí tức của kẻ biến thái, nàng kết giao bằng hữu đều là biến thái. Khiến cho nàng tới mãi về sau, chỉ cần thấy người có hành vi đoan chính thì cả người sẽ không được tự nhiên, đặc biệt chính là một vài cô nương trong sạch mà sư huynh yêu thích, cái loại dịu dàng nhã nhặn lịch sự… này, chỉ cần một lần tới chào hỏi Điêu Điêu Tiểu Cửu, đầu nàng đều đau như bị đánh, cả người run lên.

Có lẽ đây là do nguyên nhân nàng bị cái tên Long Tại Thiên biến thái kia buổi sáng ôm lâu đến mức còn có cảm giác rất thoải mái, nghĩ đến tên biến thái kia, nàng cúi đầu nhìn lại tay mình, cái đồ kia… 555555… Vẫn còn đây!

Nàng phải nghĩ biện pháp, đem cái đồ này vứt đi mới được.

7. Chương 7: Tình Chú Biến Thái

"Tiểu Bạt sư huynh, cái xiêm y này của ngươi đẹp quá cơ, còn lộ ra nhiều da thịt trắng trẻo như vậy." Điêu Điêu Tiểu Cửu cố ý nói lớn tiếng. Nàng thật ra cũng không hận Ngộ Không sư huynh như vậy, hơn nữa hiện tại một mình Tứ sư huynh chiếm hết thượng phong, đánh nhau cũng không đáng xem nữa.

Tứ sư huynh tâm trí bị loạn, quay đầu nhìn lại bảo bối Tiểu Bạt của mình, thấy Tiểu Bạt thật sự lộ ra thân thể tuyết trắng để người khác thưởng thức, vừa sợ vừa giận, hành động liền rối loạn. Ngộ Không sư huynh sao có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức xoay người ra tay phản kích.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy lòng ngoan ngoãn lớn tiếng nói: "Tiểu Bạt sư huynh, ngươi cũng mặc xiêm y vào đi, hôm nay không nóng tới như vậy. Hơn nữa Tứ sư huynh sẽ lo lắng"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tứ sư huynh bên động tay, bên gật đầu đồng ý, dù sao cũng là Tiểu Cửu muội mà hắn yêu thương, hiểu rõ tâm ý hắn.

Tiểu Bạt sư huynh lạnh lùng hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, không để ý tới Tứ sư huynh. Chỉ lo nói việc nhà với Điêu Điêu Tiểu Cửu. "Ngươi buổi sáng hôm nay gặp nam nhân cầu hôn ngươi, rốt cục có bộ dáng gì a?"

Liễu Liễu bị dọa cho hoảng sợ, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng có người cầu hôn, người nọ đầu óc bị sét đánh sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn Điêu Điêu Tiểu Cửu khổ não nói: "Thì có hai con mắt một cái miệng a!"

"Mẹ kiếp, Tứ sư huynh của ta ơi, Tiểu Cửu có người cầu hôn a, đừng đánh đừng đánh." Ngộ Không cảm giác tò mò bát quái đều bị khơi dậy.

Tứ sư huynh nhìn thấy bảo bối Tiểu Bạt tới, đã sớm không muốn đánh nữa, hai người dừng tay, đều kích động mà bay tới.

"Tiểu Cửu, ai vậy, ai cầu hôn a?" Ngộ Không vội vàng bắn lại hỏi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ai oán nhìn sư huynh vô lương tâm này một liếc, không nói lời nào. Nói sao cũng là nàng bị người ngoài bắt nạt, ai cũng như ai đều hưng phấn như vậy, thật sự là quá đáng.

Tứ sư huynh đi tới bên người Tiểu Bạt sư huynh, nhẹ nhàng ôm hắn, thuận tiện kéo xiêm y lại thay hắn, che đi một mảnh xuân sắc.

Ngộ Không sư huynh thất vọng hú lên, nói thật ra, cái tên Tiểu Bạt này vóc người so với nữ nhân còn dễ nhìn hơn.

"Thu hồi sắc nhãn của ngươi lại." Tứ sư huynh thề bảo vệ lợi ích của hắn.

"Thèm vào" Ngộ Không hiện tại tương đối cảm thấy hứng thú với chuyện của Điêu Điêu Tiểu Cửu. "Ai vậy? Ai tốt như vậy muốn tới làm thân?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay vươn ra, trong tay có một cái vòng trang sức màu đen.

Ngộ Không nhẹ nhàng cầm lấy, cái vòng trang sức kia không phải vàng không phải sắt không phải ngọc không phải gỗ, không biết là làm từ chất liệu gì, chỉ thấy lành lạnh trên tay, cũng không có cảm giác khác. "Chỉ đưa thứ đồ vớ vẩn này, đã muốn cưới Tiểu Cửu nhà ta?"

Tứ sư huynh cười lạnh: "Có người cưới là không tệ rồi, ta xem lão đầu tử vui đến phát điên rồi, gọi hắn lại cho thêm chút tiền đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất tức giận, bĩu môi làm nũng với Tiểu Bạt sư huynh: "Tiểu Bạt sư huynh, ngươi xem, Tứ sư huynh lại bắt nạt ta!"

Tiểu Bạt sư huynh cũng là cái chủ nhân lập trường không vững, cũng không muốn đứng về phía Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn ngồi phịch ở trong lòng Tứ sư huynh, ánh mắt dịu dàng như một dòng nước mùa xuân, miễn cưỡng nói: "Tứ sư huynh không có ác ý" Tiếp theo lại hờ hững thêm một câu: "Hơn nữa, hắn nói thật sự rất đúng a."

Ba tên sư huynh đều cười như điên, đương nhiên Liễu Liễu không thể làm gì khác hơn là xoay người, bả vai rung động không thôi, nhưng hắn cũng không có lá gan cười ra tiếng. Hắn còn muốn giữ cái mạng để thấy cái tiểu tổ tông này xuất giá đây!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cho tới bây giờ đều là ăn quả hồng tìm chủ nhân dễ dụ, cả giận nói với Liễu Liễu: "Liễu Liễu, ngươi cũng dám cười ta."

Liễu Liễu bị dọa cho hoảng sợ, lấy tay che mặt, thanh âm run run nói: "Ta không cười, ta đang khóc đây?"

Ba tên sư huynh vô tình tiếp tục cười lớn, Tiểu Bạt sư huynh càng cười đến thở gấp, mị nhãn như tơ, hi hi…

Có một đôi tiểu oan gia này thật sự là quá vui vẻ.

"Cười đủ rồi đi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt lạnh đi, thật tức giận.

"Được rồi, được rồi, đừng hẹp hòi, cả nhà vui vẻ một chút không tốt sao?" Ngộ Không nói, còn đang ngắm nghía cái vòng trang sức trên tay, trong mắt bắt đầu lóe sáng, hắn cũng phát hiện vòng trang sức này có chút quái lạ. Hắn đưa cho Tứ sư huynh, Tứ sư huynh còn chưa cầm chắc, vòng trang sức liền vèo một cái bay về trong tay Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài cam chịu, ai, lễ vật biến thái cực kỳ biến thái a!

"Vật này bị hạ chú!" Tứ sư huynh không cười, từ trong tay Điêu Điêu Tiểu Cửu tháo cái vòng trang sức kia ra, úp lật nghiên cứu.

"Người kia thật sự rất thích Tiểu Cửu, nên hạ tình chú." Tứ sư huynh giương mắt nhìn Ngộ Không một cái, có chút kinh ngạc.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đau đầu hỏi: "Tình chú là cái gì?"

Tứ sư huynh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tình chú là một loại đại chú niệm lực rất mạnh, giống như ta cùng Tiểu Bạt, chúng ta ai cũng không muốn tách ra, nếu như tách ra, thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp lại gặp nhau lần nữa. Vật này cũng giống vậy, nó nghe thấy được khí tức của ngươi sẽ tự động tìm đến ngươi, vật này hôm nay mới đến tay ngươi, chúng ta còn có thể tháo ra, chỉ cần sau này, nó bám trên người ngươi, người khác căn bản không có cách nào lấy xuống được."

Điêu Điêu Tiểu Cửu tràn đầy hy vọng hỏi: "Tứ sư huynh, ngươi biết làm thế nào phá cái chú này không?"

8. Chương 8: Phương Pháp Giải Chú Biến Thái

Ánh mắt của mọi người đều nhắm thẳng Tứ sư huynh.

Tứ sư huynh lắc đầu, hắn không phải chưa gặp qua tình huống như thế, nhưng hôm nay Nhạn đại mang theo lão Nhị, lão Tam, lão Thất xuất môn, đại khái phải nửa tháng mới có thể trở về. Hiện tại trong bốn người sư huynh bọn họ chỉ còn có lão đầu tử có thể dùng. Phương diện này thì hắn cùng Ngộ Không đạo thuật tốt hơn một chút.

Ngộ Không cũng lắc đầu nói: "Ta ngay cả tình chú là cái gì cũng không biết, lại càng không thể biết phương pháp phá."

Tiểu Bạt sư huynh thật là sùng bái Nhạn đại, hắn đề nghị: "Chờ Nhạn đại trở về rồi nói sau."

Tứ sư huynh nói: "Khi đó cái tình chú này đã hạ rất sâu rồi, thần tiên tới cũng không làm gì được."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội la lên: "Vậy làm sao bây giờ a?!" Nàng cũng không thể đeo đồ quỷ này trên tay mỗi ngày như thế được.

"Chúng ta cũng không biết!" Tứ sư huynh cười xấu xa, chọc Điêu Điêu Tiểu Cửu.

“5555… Bắt nạt người.” Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu giả khóc: “Mệnh ta thật khổ a, Đại bá a, Nhạn đại sư huynh a! A Đạt sư huynh a!…”

Mỗi người đều nhíu mày che lỗ tai, nhưng không có người khuyên Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng lại.

“Tam Thiểu sư huynh a, Tứ sư huynh a, Ngộ Không sư huynh a… 55555…”

Ngộ Không lấy tay vỗ vỗ đầu Tứ sư huynh nói: “Ta ở chỗ này, đừng gọi quỷ nữa…”

Điêu Điêu Tiểu Cửu không để ý tới hắn tiếp tục khóc: “Liễu Liễu sư huynh…”

Liễu Liễu dịu dàng nói: “Liễu Liễu ở đây a, Điêu Điêu đừng khóc!”

Tứ sư huynh gõ một cái lên đầu Liễu Liễu, “Nói cái gì mà nói, không phải sắp xong rồi sao?”

Liễu Liễu che đầu bị đánh, nghĩ thầm, ta cũng biết nàng mỗi lần khóc đến Điêu Bì sẽ kết thúc, nhưng ta nếu là không khuyên nhủ, qua một hồi sẽ bị Điêu Điêu Tiểu Cửu đánh thảm hại hơn, ta mới là… đứa mệnh khổ nhất kia.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục quở trách: “Thất sư huynh a, Tiểu Bạt sư huynh a, Điêu Bì a, ta thật đáng thương!” Cũng lúc đếm tới Điêu Bì, Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng oán khí phát tiết gần hết, liền ngậm miệng.

Mỗi lần Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc chỉ cần đem người trong nhà từ lớn đến bé gọi hết một lượt liền nín, nàng khóc thường chỉ vì để cho người khác thỏa mãn yêu cầu của nàng, cũng không phải trong lòng thật sự có đau đớn bao nhiêu, cho nên nàng cảm thấy thời gian khóc dài như vậy là đủ rồi, bởi vì thông thường mà nói, nàng khóc hư vậy cả nhà đã sớm mềm lòng. Sau khi đạt được yêu cầu, nàng cần gì phải khóc, cũng không phải đầu óc bị nước vào.

Lần này thì Tiểu Bạt sư huynh cũng bất mãn với Tứ sư huynh: “Nhạn đại dẫn mấy người bọn hắn xuất môn, giờ trong mấy người còn lại thì ngươi pháp thuật cao nhất, ngươi cứ nói không biết, Tiểu Cửu làm sao bây giờ?”

Tứ sư huynh sờ sờ cằm, nói: “Dường như cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.”

Tất cả mọi người vội vàng hỏi: “Biện pháp gì? Biện pháp gì?”

Tứ sư huynh đau đầu, thật ra trong lòng hắn cũng không có, chỉ là hắn ở trước mặt Tiểu Bạt giả bộ anh hùng giả thành thói quen, không muốn tự mình làm sụp đổ hình tượng. “Ách…”

“Cái gì a? Ngươi không phải là không biết mà giả bộ biết đi?” Điêu Điêu Tiểu Cửu rất thông minh hỏi ngược lại.

“Ta đương nhiên biết, nực cười, trong mấy người này, ta không biết, còn có ai biết?” Tứ sư huynh vừa nói một bên cố gắng nghĩ, mẹ kiếp, hắn thật ra là thật sự không biết a! Làm sao bây giờ?

“Được!” Tứ sư huynh vỗ đùi, cao hứng nói: “Có rồi!”

“Nói mau!” Đại gia trăm miệng một lời hỏi tới.

Tứ sư huynh giải thích: “Tình chú là một loại chuyên chú, thông thường là lúc hạ chú hai bên tình đầu ý hợp mới có thể đạt được, bị người ép buộc như Tiểu Cửu không nhiều lắm. Ta nghĩ Tiểu Cửu chỉ cần phá vỡ sự việc lúc hạ tình chú, thì nhất định có thể phá giải được cái tình chú này.”

“Phá vỡ sự việc lúc hạ tình chú?” Điêu Điêu Tiểu Cửu không hiểu rõ.

Tứ sư huynh kiên nhẫn giải thích: “Nói đúng ra, lúc người kia hạ chú với ngươi đã làm cái gì, chuyện này vốn là chỉ có hai người các ngươi làm, nhưng hiện tại ngươi cũng phải làm cùng nhiều người khác, như vậy khí tức của tình chú sẽ không còn tinh khiết, cũng sẽ không còn tác dụng lớn như vậy nữa, chờ Nhạn đại trở về… giải trừ sạch sẽ cho ngươi!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay che miệng lại, bị dọa cho hoảng sợ, trời ạ, người kia chính là làm… Cái loại… chuyện này? Ta cũng phải tìm người làm, nhưng lại phải tìm rất nhiều người làm… Ánh mắt của nàng chuyển loạn, lập tức liền nhắm đến trên người Liễu Liễu sư huynh, ờ, được, liền… tìm Liễu Liễu sư huynh

trước đi, dù sao bản thân từ nhỏ chỉ có một cái tâm nguyện, sau khi lớn lên có thể gả cho Liễu Liễu sư huynh, vui vui vẻ vẻ mà bắt nạt hắn cả đời!

Liễu Liễu bị Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy như thỏ trắng nhỏ bị rơi vào bẫy, bi thương phát hiện bản thân không có đường trốn, 55555… Không biết Điêu Điêu Tiểu Cửu sẽ dùng cái biện pháp dạng gì tới hành hạ ta, thật đáng sợ!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đau đầu hỏi: "Có thể không cần tìm nhiều người như vậy, chỉ tìm một người có được không?" Cùng nhiều người trao đổi nước miếng, thật dơ bẩn!

Tứ sư huynh kiên quyết lắc đầu, nói: "Trừ phi ngươi không muốn giải chú."

"Ta muốn, ta muốn!" Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng gật đầu, ai, mặc kệ nhiều bao nhiêu… trước đem cái vòng cổ kinh khủng này ném đi rồi tính sau.

9. Chương 9: Liễu Liễu Sư Huynh Vô Dụng

Đêm đó, trăng rất cao rất sáng…

Màu xanh rất nhẹ rất nhẹ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi ở dưới cây liễu, một bên suy tư nhìn trăng, một bên dưới tán cây liễu ngồi trên mặt đất vẽ loạn xạ:

Một cái Đinh lão đầu – vẽ một cái vòng tròn nhỏ coi như cái mũi

Cho ta hai hình tròn – ánh mắt

Hắn nói ba ngày còn – ba nếp nhăn trên trán

Bốn ngày cũng không còn còn – một cái miệng bộ dáng dữ tợn chỉ có hai cái răng

Đi hắn Vương bát đản – vẽ một cái vòng tròn lớn đem ngũ quan vừa rồi mới vẽ đều che đi, coi như là đầu.

Ba cọng rau hẹ ba cái que – tóc, lỗ tai

Một khối thịt béo sáu cái que – thân thể, chân

Hai con heo năm cọng lông – cánh tay, tay

…

Liễu Liễu một thân áo xanh ngó đầu đi đến hậu viện u tĩnh, thật xa đã thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu. Trong đêm trăng tĩnh lặng, một tiểu cô nương thân áo màu đỏ tươi, tóc dài tới eo cô độc ngồi dưới tán cây liễu, còn vừa ngồi trên mặt đất vẽ chú ngữ, cái hình tượng kia cũng rất là hợp!

Liễu Liễu thật muốn quát to một tiếng: "Có quỷ!" Rồi chạy về trên giường nhỏ của mình, đắp cái chăn cho đỡ lạnh run. Nhưng mà, hắn không dám, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã hẹn, hắn không đi, không phải muốn tìm đến cái chết sao?

"Liễu Liễu sư huynh, ta ở đây." Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn Liễu Liễu tới, đứng lên vui vẻ ngoắc hắn, vẻ mặt tươi cười.

Cái mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia a, khi cười, tốt đẹp biết bao nhiêu! Thân Liễu Liễu không tránh khỏi một bước lại một bước bị hấp dẫn qua, không thể tự chủ giống như gặp quỷ.

"Tới ngồi cạnh ta." Điêu Điêu Tiểu Cửu lại ngồi xuống, còn vỗ vỗ bên người, chỉ vào một khối đất, nhìn vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, giống như là ban đại ân cho Liễu Liễu.

Liễu Liễu đam mê sạch sẽ, khó chịu nhìn thoáng qua nơi đó, thật bẩn, tại sao Điêu Điêu Tiểu Cửu không thể thích sạch sẽ giống nữ hài tử khác, luôn đem bản thân làm bẩn như hề. Nhưng cũng không dám không ngồi, chỉ có thể khẽ cắn môi, nhắm mắt, đau đau thương thương ngồi bên người nàng.

"Liễu Liễu sư huynh, ngươi nhìn trăng trên trời kìa…" Điêu Điêu Tiểu Cửu một ngón tay chỉ lên mặt trăng, nàng một tay chuẩn bị khung cảnh trăng thanh gió mát, muốn buổi tối nay trở nên tình thơ ý hoạ một chút, đây dù sao cũng chính là lần đầu tiên nàng chủ động hôn người khác, vô cùng mệt mỏi không nói, lại còn ghê tởm, sao lại ép nàng phải trải qua loại tình huống này?

Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua Liễu Liễu, càng thêm tức giận: "Ngươi ngồi xa như vậy làm cái gì, ta cũng không phải quỷ, sẽ không ăn ngươi."

Liễu Liễu vội vàng nhích lại gần hơn một chút. Còn hơn cả sợ quỷ ấy chứ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhíu mày. Liễu Liễu vội vàng nhích lại gần hơn chút nữa.

Hiện tại hai người thân mật nắm tay, cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời…

"Vậy, Tiểu Cửu, ngươi hẹn ta tới làm cái gì?" Liễu Liễu nhẹ giọng nói chậm, nơi này ban đêm tối như mực, thật đáng sợ, có thể… nói xong sớm một chút rồi về nhà không.

"Ta thật ra…" Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên quay đầu, hai tròng mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm Liễu Liễu, Liễu Liễu sợ hãi tột độ, hơi hơi lui về phía sau.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười, răng trắng dày đặc dưới đêm trăng phát ra ánh sáng đáng sợ.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?" Liễu Liễu lại bắt đầu muốn khóc…

"Ta nghĩ muốn cùng ngươi làm một chuyện!" Điêu Điêu Tiểu Cửu vui vẻ tuyên bố.

"Chuyện gì?" 5555… Liễu Liễu sợ hãi lui lại, cái Điêu Điêu Tiểu Cửu này tự nhiên cũng muốn dọa người. Vừa nhìn cũng biết không phải chuyện hay ho gì.

"Ta muốn cùng ngươi làm cái… này" Điêu Điêu Tiểu Cửu mãnh liệt nhón về phía trước, đem cái miệng nhỏ nhắn của mình chạm lên môi đỏ mọng run rẩy không thôi của Liễu Liễu.

Ảo tưởng thì tốt đẹp, thực tế lại tàn khốc!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không có kinh nghiệm hôn, nàng không khống chế lực đạo, miệng hai người dùng sức va vào nhau, hàm răng va chạm, đau quá đi mất!

Liễu Liễu đau đến mức rơi lệ, đáng thương nghĩ trong lòng: chẳng lẽ Điêu Điêu Tiểu Cửu là một kẻ điên cuồng muốn tôi luyện kỷ xảo tình dục? Muốn nhân cơ hội cướp đi sự trong sạch mà hắn bảo vệ hai mươi năm? 5555… Thật đáng sợ, hắn còn muốn đem lần đầu tiên dâng hiến cho người yêu XXX.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay sờ lên, dưới ánh trăng trên tay nhỏ bé trắng như ngọc có một ít chất lỏng màu thâm, bản thân cũng rất kinh ngạc: "Oa, chảy máu!"

Liễu Liễu cũng thấy đau quá, lấy tay sờ miệng mình, oa, cũng chảy máu, trong miệng mùi máu xông lên, hai mắt Liễu Liễu sư huynh vĩ đại trắng dã, trực tiếp ngất đi.

"Này, ngươi đừng bất tỉnh a!" Điêu Điêu Tiểu Cửu làm nhiều việc cùng lúc tát nhẹ mặt Liễu Liễu, Liễu Liễu hình như có triệu chứng hoàn hồn, lông mi thật dài chớp động. Điêu Điêu Tiểu Cửu cao hứng nói: "Mau tỉnh lại a, chúng ta còn tiếp tục."

Còn muốn tiếp tục a, mắt Liễu Liễu dùng sức nhắm lại, nói cái gì cũng sẽ không mở ra nữa!

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa lo vừa hoảng cái tên Liễu Liễu sư huynh đáng ghét này, trong lòng tràn ngập thất bại ưu thương. Xem ra cái việc Long Tại Thiên kia làm không phải dễ dàng như vậy mà học được. Ai!

10. Chương 10: Bất Ngờ Tập Kích Tiểu Bạt Sư Huynh

Một gian trúc âm u rậm rạp, Điêu Điêu Tiểu Cửu đi vòng quanh dưới tán cây, cầm trong tay một nhánh trúc, nắm chặt lá cây, nhổ từng cái từng cái một, trong miệng nói lẩm bẩm: "Tứ sư huynh… Ngộ Không sư huynh… Liễu Liễu sư huynh… Tiểu Bạt sư huynh… Tứ sư huynh… Ngộ Không sư huynh… Liễu Liễu sư huynh… Tiểu Bạt sư huynh…" Nàng nhìn chăm chú vào một mảnh lá cây cuối cùng, khó có thể tin nổi trợn to hai mắt, trong miệng thì thào kêu lên: "Tứ sư huynh!" Gặp quỷ, lại là hắn?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu… không nghĩ tới nhất định lại là Tứ sư huynh, chỉ cần dùng chân liếc mắt nhìn hắn cũng có thể phát hiện trong đầu óc Tứ sư huynh chỉ có mấy chữ to, "Tiểu Bạt yêu dấu của ta!" Hôn hắn, không phải muốn đi chịu tội sao? Không nên không nên, Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng lắc lắc cái đầu nhỏ đáng yêu của nàng. Nhưng mà, đây là chú ngữ chọn ra, trên nguyên tắc là không thể sửa… Thật phiền phức, Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ tới, Tứ sư huynh không phải thường xuyên cùng Tiểu Bạt sư huynh hôn tới hôn lui sao? Bản thân hôn Tiểu Bạt sư huynh không phải tương đương như hôn Tứ sư huynh sao? Ý kiến hay, Điêu Điêu Tiểu Cửu cười híp mắt, Tiểu Bạt sư huynh tương đối dịu dàng dễ hôn hơn, được tìm hắn!

Tiểu Bạt sư huynh nhất định là nam nhân thích trang phục nhất trên cái thế giới này, hắn mỗi ngày có một nửa thời gian dành để rửa mặt thay quần áo, buổi sáng mỗi ngày ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, sau đó liền tiến hành một bộ mỹ dung công vĩnh viễn cũng không hoàn thành được của hắn. Thông thường đến phòng của hắn là có thể dễ dàng tìm được hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vô cùng cao hứng hướng tới phía ngoài rừng trúc, nàng phải tìm được Tiểu Bạt sư huynh, hoàn thành nghiệp lớn giải tình chú của nàng, phải biết rằng, cái quỷ vòng cổ kia vẫn còn bám trên tay nàng đây!

Rẽ hoa vạch liễu, đi thẳng đi vòng, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất nhanh đã đến nơi ở của các sư huynh. Tiểu Bạt sư huynh ở trong một trúc lâu rất cao cách mặt đất, đây là Tứ sư huynh đặc biệt làm cho Tiểu Bạt sư huynh, bởi vì… cái chỗ này, mọi người muốn lên lầu sẽ đi trên thang lầu bằng trúc phát ra âm thanh lộc cộc lộp cộp, rất dễ dàng bị phát hiện.

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, không đi thang lầu, nực cười, nàng muốn tập kích Tiểu Bạt sư huynh, đương nhiên muốn… không thanh không sắc quan sát tình hình địch trước. Nàng ở dưới lầu dạo qua một vòng, trên lâu có cửa sổ, mà phía sau lâu cũng có khóm trúc xanh xanh. Điêu Điêu Tiểu Cửu đi qua đi lại, hai tay ôm thân trúc, vèo vèo vài cái. Liền leo đến vị trí thích hợp, chu cha, trên này phong cảnh thật đẹp làm sao!

Từ bên này cửa sổ có thể nhìn thấy một mỹ nam đang ngủ, hơn nữa là nửa thân thể trần trụi, thân thể sạch sẽ như bạch ngọc ở dưới chăn màu lam thẫm lộ ra càng thêm sặc sỡ loá mắt. Một đôi nhụy hoa màu đỏ hồng nhuận như bảo thạch, một cái chăn màu lam thẫm tà tà che nửa người dưới, ờ… Có hơi hơi đáng tiếc, Điêu Điêu Tiểu Cửu cho tới bây giờ, còn chưa gặp qua nam tử trần truồng trọn vẹn, rất tò mò đây, thật muốn biết phía dưới chăn của hắn có cái gì không giống với nữ nhân.

Ờ, hắn đang ngủ, hơn nữa thoạt nhìn ngủ thật say, cơ hội tốt, Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ từ trên cây trượt xuống, tay chân nhẹ nhàng bò lên trên lâu, thang lầu phát ra âm thanh rất nhỏ, Điêu Điêu Tiểu Cửu che lỗ tai, từng bước từng bước, rốt cục nàng cũng bò lên trên được.

Cửa không đóng, nhẹ nhàng đẩy liền mở ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu cười như hoa cúc, ông trời ơi, ngươi đối với ta thật tốt quá, cái gì cũng đều chuẩn bị tốt cho ta, ta hôm nay nếu không hôn được, thì thật có lỗi với lão thiên gia ngài!

Kẻ trộm sắc Điêu Điêu Tiểu Cửu cười gian mang theo chút hư hỏng, đứng ở cửa, nhíu mày chớp mắt một hồi, Tiểu Bạt sư huynh, hôm nay ngươi chạy không thoát!

Nàng đi tới trước giường, nhìn Tiểu Bạt sư huynh đang ngủ mặt phấn hồng như hoa đào, da tay trắng noãn thật khiến cho người ta nhịn không được muốn cắn một cái, nhẹ nhàng đưa tay, trên ngực bằng phẳng của hắn, tới gần bên cạnh nhụy hoa màu đỏ, sờ soạng… Oa chà chà…

Xúc cảm siêu cấp mềm mại, trơn mịn sáng loáng! Điêu Điêu Tiểu Cửu khom người xuống, chậm rãi, đem

tay nhỏ bé dời về phía nhụy hoa màu đỏ, mới nhẹ nhàng mà chạm thoáng qua, Tiểu Bạt sư huynh đột nhiên rên rỉ một tiếng: "Ưm…" Thanh âm thật dịu dàng thật mị hoặc làm sao!

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị dọa hoảng, vội vàng rụt tay, đặt ở bên cằm, đợi một hồi, nhìn Tiểu Bạt sư huynh vẫn từ từ nhắm hai mắt, ngủ thật say, mới tiếp tục đưa tay chạm…

Trời ạ! Chơi thật thích! Cái nhụy hoa màu đỏ kia bị tay ngọc của Điêu Điêu Tiểu Cửu nghịch ngợm, sẽ rung lên rung lên rồi nảy lên, sau đó giống như pháp thuật biến hình, từ từ trở nên to lớn, biến cứng, dựng thẳng đứng lên! Điêu Điêu Tiểu Cửu chơi vui quên trời quên đất, chơi thân thể nam nhân sao lại thích như vậy?

Hừm, phải rồi, nhiệm vụ chuyên môn hôm nay dường như không phải tới chơi nhụy hoa màu đỏ của Tiểu Bạt sư huynh đi, là tới làm cái gì ta? Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nghĩ không ra… Sắc đẹp trước mặt khiến trí lực của nàng giảm sút mạnh…

Tiểu Bạt sư huynh không ngừng mà phát ra tiếng rên ngọt ngào hành hạ người, hình như như đang dụ dỗ ai, Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy hắn chỉ gọi, nhưng vẫn nhắm mắt lại, ngủ như chết, cũng càng lúc càng lớn mật…

Nàng nhẹ nhàng lật chăn Tiểu Bạt sư huynh lên, chuẩn bị nhìn một cái xem phía dưới còn có cái đồ gì không giống người thường.

"A… Chịu không được…" Tiểu Bạt sư huynh đột nhiên nói chuyện, Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa kịp phản ứng, đã bị ôm cổ, ngã lên người Tiểu Bạt sư huynh, nàng nhìn thấy Tiểu Bạt sư huynh mị nhãn như tơ nhìn nàng chăm chú, môi tiến thẳng lại gần nàng, úc, giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhớ ra, nhiệm vụ hôm nay chắc chắn là chơi hôn với Tiểu Bạt sư huynh đây!

Môi cùng môi lại một lần nữa dí vào nhau, tất cả đều non mềm hồng nhuận như vậy, Tiểu Bạt sư huynh chỉ lướt qua quanh quẩn trên cái miệng nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, liền đưa lưỡi linh hoạt liếm đôi môi Điêu Điêu Tiểu Cửu, trực tiếp liếm đến trên hàm răng Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu không tự chủ được hơi hơi tách môi ra, cái lưỡi linh hoạt kia liền thuận đường luồn vào, dây dưa phấn lưỡi của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Cặp tay… kia cũng thăm dò trên tiểu thân thể của Điêu Điêu Tiểu Cửu, tung hoành ngang dọc.

"A…" Hắn bị mê hoặc trong môi đỏ mọng của nàng, tận tình lục lọi mỗi một tấc da thịt hắn khám phá được. Thân thể mềm mại mẫn cảm của Điêu Điêu Tiểu Cửu còn tích cực đáp lại, ngây ngất trong nụ hôn dịu dàng của hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu nắm bắt một vài bí quyết, lập tức bắt đầu dùng lưỡi thay tay đi phản kích, nàng trời sinh kiều nhan mị lực, Tiểu Bạt sư huynh hiển nhiên càng thêm mẫn cảm, gọi càng lúc càng lớn tiếng,

Sóng triều dồn dập, dồn đến tâm thần Tiểu Bạt sư huynh muốn say. Thoáng cái bị đẩy lên thật cao thật cao, cơ hồ phiêu diêu trên đám mây, thoáng cái lại nặng nề như rơi vào trong hố sâu, nặng nề đến mức thở không nổi, nồng nặc e dè hô hấp.

"Thật cao, cứ như vậy, Tiểu Điêu… A…" Tiểu Bạt sư huynh rất nhanh không còn chủ động, chỉ có thể bị động mềm nhũn rên rỉ.

11. Chương 11: Bị Người Bắt Được

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Tiểu Bạt sư huynh giống như hai cái con chó nhỏ ở trên giường hôn tới hôn lui…

Đột nhiên xuất hiện kỳ đà cản mũi!

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?" thanh âm Tứ sư huynh tràn ngập đau thương không thể tin nổi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Tiểu Bạt sư huynh đang thở hổn hển mập mờ ở trên giường lập tức giống như bị sét đánh thành trạng thái hóa đá. Hai thân thể mỹ lệ còn đang ôm nhau…

Tứ sư huynh tiến lên, không khách khí xách Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, nhẹ nhàng vất sang một bên, sau đó nắm bả vai Tiểu Bạt lên, đẩy tới kéo lui, liều mạng lay động hắn, như sắp phát điên rồi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy đại sự không ổn, có người ghen tuông phát điên, lập tức sử dụng cả tay chân, từ từ bò về phía sau mà trốn…

"Ngươi đứng lại đó cho ta… Các ngươi, các ngươi hôm nay không giải thích rõ ràng cho ta, thì một người cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này!" Thanh âm Tứ sư huynh như đang chiến đấu, tay cũng nắm vai Tiểu Bạt sư huynh đến đỏ rực.

"Chuyện không liên quan đến ta!" Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu mếu máo, một bộ dáng lã chã chực khóc.

"Chuyện không liên quan đến ngươi, ngươi nhìn cho kỹ đi, đây chính là phòng ngủ của Tiểu Bạt, không phải khuê phòng của ngươi." Thanh âm Tứ sư huynh vừa cứng lại chua.

"Tại ngươi, đều tại ngươi… Chính ngươi nói phương pháp giải tình chú nhất định phải hôn người khác nha! Ta không có cách nào a, mới phải như vậy!" Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu tức giận, nàng cũng không muốn a, cùng mọi người trao đổi nước miếng rất kinh tởm, nói nữa Tiểu Bạt sư huynh căn bản không có cảm giác thoải mái như Long Tại Thiên kia, nàng cũng là rất miễn cưỡng mới như vậy, có biết không hả.

"Ý ngươi nói, người kia hôn rồi hạ phong ấn tình chú!" Tứ sư huynh không biết nên khóc hay cười, mẹ kiếp, bản thân nói hưu nói vượn, thật sự là đem đá đè chân mình.

"Vâng!" Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Tứ sư huynh không tức giận, bắt đầu đòi công lý ình, "Oa" một tiếng, khóc lên: "Mệnh ta thật khổ a, Đại bá a, Nhạn đại sư huynh a! A Đạt sư huynh a!…"

Tứ sư huynh thả Tiểu Bạt sư huynh ra, hai người liếc mắt với nhau, bất đắc dĩ mà đau đầu che lỗ tai, kiên trì chờ đến một câu cứu mệnh người "Cúng Thất Tuần sư huynh a, Tiểu Bạt sư huynh a, Điêu Bì a, ta thật đáng thương làm sao!"

Nói thật ra, bọn họ đều cực kỳ thích tên Điêu Bì, bởi vì nàng xuất hiện liền đại biểu trận khóc của Điêu Điêu Tiểu Cửu sẽ kết thúc. Bọn họ đương nhiên không nghĩ tới, sau này Điêu Điêu Tiểu Cửu kéo dài danh sách khóc ra rất dài, bởi vì, người nàng thương sẽ càng ngày càng nhiều.

Tứ sư huynh nói: "Ngươi sau này không cần dùng phương pháp như thế, nữ hài tử dùng phương pháp như thế giải chú rất nguy hiểm, nói không chừng so với tình chú càng đáng sợ gấp một trăm lần."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cái hiểu cái không, trừng mắt nhìn. Nàng trong lòng biết, Tứ sư huynh thật tức giận. Nếu như hôm nay nàng hôn Liễu Liễu, nói không chừng Tứ sư huynh còn có thể hỗ trợ đây. Nàng nhìn vòng cổ trong tay, hậm hực rời đi, ai, đến lúc nào mới có thể giải tình chú này đây.

"Tiểu thư, tiểu thư… Ngươi đi đâu rồi?" Điêu Bì chạy lại. Điêu Bì là một kẻ cầm tinh Tiểu Mã nên cực kỳ cơ trí, sinh cùng năm với Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng da tay nàng tương đối dày, cực kỳ khỏe mạnh hồng hào, mày rậm mắt to, không tinh sảo thanh tú như Điêu Điêu Tiểu Cửu, trông oai hùng hơn nhiều.

"Làm sao vậy?" Điêu Điêu Tiểu Cửu rất nhàm chán đang ném hòn đá bên dòng nước nhỏ, một ném hai nảy ba ném bốn nảy… Đương nhiên chỉ cần nàng khống chế pháp thuật thật là tốt, tảng đá sẽ giống như được rót linh hồn vào, càng không ngừng nhảy nhảy trên mặt nước…

"Cái tên Long công tử kia lại tới nữa." Điêu Bì nhanh chóng báo cáo tin tức trọng đại nhất này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt, kích động vạn phần hỏi: "Cái tên biến thái kia ở đâu?"

"Ở đại sảnh…" Điêu Bì còn chưa nói xong, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã bắt đầu hướng đại sảnh chạy tới, đương nhiên trong tay nàng còn vô cùng bi thống cầm vòng cổ tình chú không may kia.

"Hướng chưởng môn cầu hôn" Điêu Bì nhẹ nhàng mà nói xong, nghĩ thầm huhu, nếu như tiểu thư chạy tới, phá loạn hôn sự này, đại khái bản thân mình lập tức cũng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này đi! 55555… Ta

làm sao biết tiểu thư được người tới cửa cầu hôn, không phải vô cùng cao hứng, ngược lại giống như nhà người ta thiếu nàng rất nhiều tiền, trời ơi, tiểu thư rõ ràng bị nhà người ta hôn thật sự rất khoái trá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kéo váy một mạch chạy như điên, tới nơi rồi, nàng không hề nghĩ ngợi, liền khí thế một cước đá văng cửa đại sảnh ra (ô, chân đau quá!), lập tức chịu đựng đau, còn giả bộ anh hùng… cất tiếng oang oang kêu to: "Họ Long biến thái, ngươi cút ra đây cho ta!"

Ách…

Ta trái lại…

Trong cái phòng khách này sao lại có cảnh tượng như vậy…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt lập tức đỏ, trong miệng nhẹ nhàng mà nói: "Ta đi nhầm cửa, các ngươi tiếp tục…"

Ngồi ở vị trí chủ trì Long Tại Thiên tà tà cười một tiếng, hai tròng mắt anh tuấn phát ra ánh sáng khoái trá, tiểu yêu, muốn chạy, không dễ dàng vậy đâu!

12. Chương 12: Lại Gặp Long Tại Thiên

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngây ngẩn cả người…

Ách…

Trong đại sảnh nữ có nam có đại khái tổng cộng hơn mười vị khách! Phần lớn là thân hữu, không biết sao lại tới tề tựu như vậy. (đương nhiên bọn họ nghe nói có người cầu hôn Điêu Điêu Tiểu Cửu, không đến mở to mắt xem nam nhân đó là yêu quái phương nào, buổi tối nhất định không ngủ yên.)

Long Tại Thiên biến thái kia đã ở trong đó. Hắn là cái loại… vô luận đứng ở chỗ nào, người khác đều có ấn tượng đầu tiên với hắn là cái loại… cực phẩm nam nhân. Hắn tao nhã gợi cảm cùng khí chất nam tử rất mạnh, tất cả hòa hợp, có một chút cảm giác an toàn thành thục, trong lơ đãng lại toát ra một chút tà khí xấu xa.

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa bước vào, liền lớn tiếng doạ người.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhìn nàng kéo cao váy, nhìn nàng lộ ra bắp chân trắng nõn, nhìn cặp chân bó… thanh tú kia của nàng, toàn bộ đều rơi vào suy nghĩ sâu xa…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn Đại bá từ trắng biến xanh, từ xanh biến hồng, từ hồng biến nét mặt già nua, lo lắng tức giận, sợ hắn sẽ phát giận ra.

Đại bá là thích giữ mặt mũi nhất, Điêu Điêu Tiểu Cửu bình thường chọc hắn thế nào cũng không sao, nhưng trước mặt thân hữu, nhất định phải giữ mặt mũi cho hắn. Ai không giữ mặt mũi cho hắn, kẻ đó chính là thù địch của hắn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng để… váy xuống, còn cố tình thư thái vỗ vỗ tay, sau đó thanh âm dịu dàng, giả tạo một bộ dáng nhã nhặn, nói: "Thật xin lỗi, ta đi nhầm cửa, các ngươi tiếp tục…"

"Ngươi không đi nhầm, ta đặc biệt tới để gặp gỡ tiểu thư" cái tên gia hỏa vô cùng đáng ghét Long Tại Thiên này vẻ mặt cười đến đắc ý, lại còn từ xa rót chén trà cho nàng, mời nàng qua.

Đây là có ý gì… Nâng chén mời Minh Nguyệt? Hay gọi con chó nhỏ đây?

Điêu Điêu Tiểu Cửu mới không thèm để ý đến hắn đây, hung hăng trở mình liếc mắt hắn, chậm rãi lui về sau. Trận này lành ít dữ nhiều, cũng nên bỏ chạy thì hơn a!

"Còn không lại đây gặp khách?" Đại bá thật không biết nói chuyện, gặp khách? Giống những… Hoa nương mới có thể dùng từ vậy? Hắn là bị tức mà hồ đồ, hay là vì già mà hồ đồ?

Điêu Điêu Tiểu Cửu khuôn mặt nhỏ nhắn, đi qua, cực kỳ đoan trang thi lễ với Đại bá, cũng không nói chuyện, ngồi xuống một cái ghế không bên cạnh, nâng chén trà lên uống một hớp, chạy quá nhanh, thật khát!

Đại bá thở dài: "Tiểu nữ vụng về không chịu nổi, đã khiến Long vương gia chê cười"

"Phốc…" Long vương gia? Cái tên biến thái này sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu run run rẩy rẩy cười vang.

Thấy ánh mắt giết người của Đại bá, Điêu Điêu Tiểu Cửu không thể làm gì khác hơn là nhịn cười nói: "Xin lỗi… Mọi ngươi tiếp tục, đừng để ý đến ta!"

"Ai da…" Thân thích cực kỳ xa của Đại bá – Tam cô lúc này cố ý phát ra thanh âm không hài hòa. Nàng là mẹ của Liễu Khinh Trần – bạn bè Điêu Điêu Tiểu Cửu. Siêu lợi hại siêu bát quái, mặc dù không thích tác phong của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng cực hy vọng Nhạn đại có thể cưới Liễu Khinh Trần nhà nàng, cho nên miễn cưỡng để nữ nhi chơi với Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong lòng cũng không nhìn nổi bộ dáng của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

"Long Vương gia, cái kia…!" Đại bá nói xong, lại hung hăng trợn mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất vô tội nghĩ, ta cái gì cũng chưa có nói chưa có làm a!

"Không sao, ta lại thích bộ dáng Điêu Điêu tiểu thư… thiên chân đáng yêu như vậy." Long Tại Thiên vừa thưởng thức vẻ mặt hay thay đổi của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa rất khách khí nói chuyện với Đại bá. Hắn hôm nay là tới cầu hôn. Từ ngày bên Sào hồ nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu về sau, hắn liền không có cách nào buông tha nàng, hắn vội vàng hoàn thành công việc xong, liền chạy tới cầu hôn, Điêu Điêu Tiểu Cửu là cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, chậm một chút sẽ bị người khác nhanh chân đến trước thì thật không tốt.

(có ai biến thái như ngươi, thưởng thức đặc biệt như vậy?!)

Mẹ kiếp, ta có cái bộ dáng thiên chân đáng yêu gì chứ?! Điêu Điêu Tiểu Cửu mắng ở trong lòng, ngươi tên biến thái, ánh mắt để đi đâu rồi?

"Vậy là tốt rồi!" Đại bá hiển nhiên cũng chưa từng nghe qua câu trả lời can đảm nhiệt tình như vậy, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác hiền hoà.

Quần chúng thân hữu đi theo cũng thích ý tự nhiên mà gật đầu, tiểu yêu này gả đi ra ngoài tốt hơn, cứ giữ ở nhà nguy hại người thân.

"Nếu như Điêu chưởng môn đã nói vậy, chút lễ mọn ra mắt ta tùy thân mang đến, xin vui lòng nhận cho." Long Tại Thiên vỗ vỗ tay, một đám người lập tức gánh từng thùng hàng tiêu sái đi vào, một hồi, như biến pháp thuật, đem lễ vật bày đầy một phòng. Sau đó mở từng cái ra.

Bên trong tất cả sính lễ đặc biệt dùng để cầu hôn, đầy đủ mọi thứ, ánh sáng vạn trượng, khí thế ngút trời!

Tất cả mọi người ngây ngốc, vốn đoàn thân hữu đều cho rằng nữ hài tử đều xuất giá hết, cũng không đến lượt Điêu Điêu Tiểu Cửu, gần đây chắc chắn là Điêu chưởng môn tìm người cho nàng, nói không chừng thì cái đạo quán này phải có thiếp mời mới được vào. Hiện tại, nàng lại trở thành nữ hài tử sớm nhất được người ta cầu hôn, hơn nữa nhìn nhà người ta quý phái thế này, trời đất đảo lộn, cái thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy? Càng ngày càng… khiến cho người ta không thể hiểu nổi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy Long Tại Thiên này còn không đến nỗi quá tệ, ít nhất còn giành ình chút ít vinh quang. Nhìn đoàn thân hữu mấy người này bình thường đều cố làm ra vẻ thục nữ con mẹ nó bị tức đến trắng mặt, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật cảm thấy quá sung sướng!

Nàng là cái loại… có chuyện cao hứng liền viết trên mặt bé, lúc này đắc ý cười híp mắt, thoạt nhìn thật sự là càng thêm đáng yêu!

"Ui, cánh rừng này lớn, thật sự là chim gì cũng có?" Tam cô rất không vui vẻ nói, Liễu Khinh Trần nhà nàng chính là mỹ nữ nổi danh (mỹ nữ cực mê trai), đến bây giờ còn chưa có người nào ra dáng đến cầu hôn, ngược lại nhỏ Điêu Điêu Tiểu Cửu bình thường nhìn không đẹp mắt này, vừa dã man vừa âm tà, vậy mà cũng có nam nhân điều kiện tốt như vậy đến cầu hôn, nàng không đố kị mới là lạ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, mặc dù nàng không thích Tam cô, nhưng lời này hôm nay nàng nói ra có đạo lý.

Long Tại Thiên cười tủm chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cảm thấy mỗi một hành động mờ ám của nàng đều vạn phần mê người, đem tiểu yêu nữ thú vị như vậy về nhà cất giữ, nhất định là giấc mộng cuồng dã nhất trong đáy lòng mỗi nam nhân đi!

Chỉ cần đã gặp thấy ánh mắt của nàng, sẽ hiểu nàng có bao nhiêu hồn nhiên cỡ nào nhiệt tình, nụ hôn hôm đó còn khắc thật sâu trong óc hắn, thỉnh thoảng sẽ khiến hắn nảy ra ý đồ đen tối.

Hắn nhất định phải mau mau mang tiểu yêu này về nhà, cùng nàng hưởng thú vui nam nữ nghiêng trời lệch đất, dạy bảo nàng, làm hư nàng… Hoàn toàn chiếm giữ nàng từ thân thể đến linh hồn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng thấy ánh mắt chuyên chú như vậy, tràn ngập dục vọng nóng bỏng, cũng nhịn không được lạnh run một cái!

13. Chương 13: Yến Tiệc Kinh Khủng

Nói suông một hồi, Đại bá mời Long Tại Thiên đi đại sảnh dùng cơm. Thân thích bằng hữu vốn dĩ nghe nói có người cầu hôn Điêu Điêu Tiểu Cửu, chạy tới tham gia náo nhiệt. Thấy đã đến giờ dùng cơm, có một nửa người liền cáo lui, Đại bá mắt nhìn Long Tại Thiên, cười khách khí nói: "Hôm nay khách quý lâm môn, mọi người nếu như không chê cơm rau dưa, liền lưu lại xài chung đi!"

Đương nhiên, hắn chỉ giả bộ khách khí thôi, nhưng mà, ai, những… gia hỏa đáng ghét này lại dám cùng nhau lắc đầu, nói: "Không chê!"

Đại bá tan nát cõi lòng đành thở dài, đưa tay lên không trung, phong ấn những… lễ vật này xong, mới thấp đầu mời mọi người ngồi vào vị trí.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy phải cùng Đại bá ăn cơm liền đau đầu, lập tức vững vàng ngồi ở trên ghế bất động. Chờ mọi người đi hết, bản thân sẽ len lén trốn đi.

Đáng tiếc trời không vừa lòng người, nàng hôm nay là khó tránh khỏi tai kiếp, Long Tại Thiên vẫn ở chỗ này chờ nàng, vẻ mặt cười gian ngươi trốn không thoát. Hừ, ngươi cười, ngươi cười đi, qua một hồi nữa ngươi sẽ cười không nổi!

Đại bá không cao hứng nói: "Tiểu Cửu, ngươi còn không mau lại đây."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nho nhỏ đáp lại, chậm rãi đi tới. Trong lòng âm thầm kêu khổ.

Hơn ba chục người mà chỉ có một cái bàn! Có người đề nghị thêm một cái bàn, những người khác nhẹ giọng nói: "Đừng có nằm mơ nữa, có ăn là không tệ rồi."

Lập tức Tam cô tự động nhảy ra an bài vị trí, một nửa người có bối phận cao thì ngồi, còn một nửa những người khác đứng ở sau. Long Tại Thiên chưa từng thấy trận thế như này, nhưng thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa hay bị an bài đứng ở bên cạnh hắn, liền cảm thấy thập phần thống khoái, cũng không hề để ý… kiểu an bài kỳ quái này nữa.

Ba mươi chiếc đũa giơ ra, cùng đợi, cùng đợi, lẳng lặng chờ đợi, thời khắc chén đĩa thức ăn được đưa lên, nói thật ra, khung cảnh thật là dọa người.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy thật mất mặt, không biết Đại bá sẽ đưa vật gì tới cho những thân bằng bạn hữu… này ăn no, thoạt nhìn bọn họ giống như ba năm không được ăn no.

Đồ ăn thứ nhất rốt cục được mang lên, Điêu Bì bưng một cái đĩa thật to, bên trong đầy xanh xanh lục lục. Để xuống… vừa nhìn tới thì, hóa ra là rau muống luộc. Nhưng thoạt nhìn vừa dài, lại vừa thâm, bụng đang đói, cũng ăn đại đi, Đại bá đối Long Tại Thiên mỉm cười một cái, một chữ 'mời' vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy lạch cạch leng keng không ngừng, trong nháy mắt, đĩa – sạch – không.

Mặt Đại bá nhăn nhăn một chút, nhưng cũng mạnh mẽ tự trấn định, giỏi cho Điêu Bì tay chân thật nhanh (thật ra chỉ là cái tiểu pháp thuật thôi!), chỉ chốc lát, dưới ánh mắt chờ mong của chúng nhân nàng lại nhẹ nhàng đi tới, lần này, thật quá thất vọng, là màu trắng, thoạt nhìn cũng rất dễ nhìn.

Đặt lên bàn nhìn kỹ, vẫn tốt hơn cái trước, là rau muống xào tỏi, ít nhất bỏ thêm chút mỡ với mấy trái ớt đỏ au, vẫn là cực độ đẹp mắt ngon miệng.

Đương nhiên mọi người nhanh như bay, so với hai quân trước trận tiền còn đông hơn. Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn định không ăn, nhưng vừa thấy chúng nhân ăn đến hương vị ngọt ngào, nhịn không được chảy nước miếng, cũng đoạt lấy một đôi đũa, vừa định gắp bỏ vào miệng, bị người bên cạnh đẩy, ách, đồ ăn, liền rớt lên trên vai Long Tại Thiên Vương gia.

Xiêm y thoạt nhìn dường như có chút quý giá, Điêu Điêu Tiểu Cửu có chút lo lắng Đại bá sư tử rống, vội vàng gắp cái rau muống màu trắng kia đi, mặt mũi nhăn nhó cười với Long Tại Thiên: "Ngươi cũng chưa ăn cái gì, ta gắp cho ngươi."

Long Tại Thiên nhìn thức ăn trên vai một chút, lại nhìn lên chiếc đũa của Điêu Điêu Tiểu Cửu, lắc đầu, cười: "Ngươi đứng ở đây, cái gì cũng chưa ăn, ngươi ăn trước đi!"

"Ách… Ngươi là khách, ngươi ăn trước!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không muốn ăn đây, xiêm y người này cũng không biết dính bao nhiêu mồ hôi, để bổn cô nương ta ăn, hừ, cũng quá gớm đi. Nhưng ai cũng không được lãng phí đồ ăn trước mặt Đại bá, Đại bá tức lên cũng rất đáng sợ.

Đồ ăn thứ ba là canh, thật xa đã nghe thấy mùi vị cháo gà, Điêu Điêu Tiểu Cửu hiếu kỳ, có thể thấy Đại bá thật sự ra tay rồi. Phải biết rằng hắn bình thường đều nói vì tìm đám tốt cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, tự nguyện để bổn môn chịu chút khổ. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng biết bản tính của hắn, phải biết rằng Đại bá chỉ có một mình nàng, trăm năm sau, bổn môn này không phải truyền cho nàng, chẳng lẽ hắn lại không tiếc mà cho người khác sao. Đại bá nói là nói như vậy, lúc hắn còn sống muốn lấy một chút đồ của hắn cũng rất khó. Vì cái tên Long Tại Thiên này mà giết gà, có thể thấy được hắn thật sự rất xem trọng hôn sự này.

Mọi người nhao nhao cao hứng một tiếng, canh này có lẽ là cháo gà, nhưng nhìn bên trong canh không thấy gà đâu, chỉ có thể nhìn thấy một đống rau cỏ. Nhưng nhất định thứ này so với lúc trước vẫn ngon hơn, nên vẫn còn hi vọng, mọi người vừa nhẫn nại để cái canh đại dương này nhìn trời, vừa tiếp tục ôm bụng đói chờ.

Lần này thì nhanh hơn, chậu mang lên càng lớn mà không có màu, ước chừng lớn như bồn rửa mặt vậy, Điêu Bì với tư thế hiên ngang oai hùng của nữ hài tử bê vào.

Đây là một chậu đậu, cũng chưa lột vỏ, chỉ mới luộc qua, Điêu Bì nhìn thoáng qua Đại bá, ý nói, nàng cũng hết sức rồi!

Đại bá suy nghĩ một chút, nén đau thương nói: "Mang gà lên!"

Chúng nhân lộ sắc mặt vui mừng, rốt cục có thể thấy thịt rồi!

Đó là cái dạng gà gì a, Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu mơ màng, thật già a, già đến đầu khớp xương cũng lòi ra khỏi da, nghĩ đến gà này nhất định chờ chết già ở nơi nào, không nghĩ tới Đại bá lại có bản lãnh đem lão nhà người ta ra khiến yến hội xôn xao, nói thật ra, muốn tìm đến một con gà nhiều năm như vậy còn phải tốn một ít công phu, Điêu Điêu Tiểu Cửu xưa nay kính lão, nhưng nói là nói vậy, nàng thật không dám khen tặng Đại bá.

Tất cả mọi người phát ra tiếng thán phục, Long Tại Thiên cũng cười, hiện tại hắn hiểu nhà người ta tại sao nhắc tới Điêu môn sẽ cười đến rụng răng!

Hắn quay đầu lại, nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một cái, nha đầu này cũng đủ mập mạp, cũng không có gầy nhom. Hắn muốn mau chóng cưới nàng về nhà, cứ để ở chỗ này có mà chết đói.

14. Chương 14: Lại Muốn Chơi Hôn, Haiz!

Còn đang vét sạch thức ăn trong bữa tiệc…

Người đông sức lớn, một con gà già như vậy cũng bị ăn tươi, một chậu đậu lớn như vậy cũng ăn hết rồi.

Tất cả mọi người đang chờ mong, chờ mong kỳ tích phát sinh…

Nhưng, kỳ tích không phải mỗi ngày đều phát sinh. Đại bá rất không vui vẻ tuyên bố, hôm nay thật sự ăn quá no, cần vận động tiêu hóa bữa tiệc ngon miệng này. Cho nên, mọi người từ đâu tới thì về chỗ đó, hắn không thể giữ khách nữa. Chưa từng nghe qua thâm hụt tiền lớn như thế.

Tất cả mọi người lưu luyến không muốn rời phất tay từ biệt, chỉ trừ cái tên da mặt dày Long Tại Thiên kia ra.

Đại bá nhất định muốn giữ hắn lại trên núi ở vài ngày, phải biết rằng ở trọ thật là tốn tiền, không bằng giữ tiền lại sau này cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Đại bá nhất định là loại người… này, hắn nếu đã đem một người coi thành người của mình, sẽ cực kỳ thể thiếp tỉ mỉ quan tâm. Hiện tại, Long Tại Thiên đã bị hắn coi thành vị hôn phu của Điêu Điêu Tiểu Cửu. Đương nhiên sẽ lo lắng thật tốt cho hắn.

Long Tại Thiên lọt mắt xanh Đại bá cảm thấy rất khoái trá, được voi đòi tiên bèn đưa ra yêu cầu, muốn mang Điêu Điêu Tiểu Cửu đi dạo khắp nơi, cho biết đường xá.

Đại bá gật đầu đồng ý, hắn đang muốn đuổi mọi người đi, để thu hoạch những… sính lễ này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không muốn, "Ta hôm nay choáng đầu. Muốn trở về phòng nghỉ ngơi."

Long Tại Thiên vẻ mặt cười đến tà khí: "Tốt, ta vừa lúc muốn biết các ngươi ở đâu, có thể dẫn ta qua sao?"

Đại bá nói: "Ngươi đành vất vả một chút ở phòng sư huynh nàng đi. Hiện tại bọn chúng không ở đây. Điêu Điêu, ngươi đưa Long vương gia đến gian phòng của Nhị sư huynh đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt mũi nhăn nhúm, Đại bá… thích bắt nạt người thật thà nhất, phòng Đại sư huynh cùng Tam sư huynh, hắn thế nào cũng không dám lấy ra cho người khác dùng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu học bộ dáng Đại bá, từ trong lỗ mũi phun ra một tiếng hừ! Xoay người rồi chạy, cái tên Long biến thái kia, hắn thích theo hay không theo cũng mặc kệ.

Long Tại Thiên từ biệt Đại bá, tiêu sái theo sát cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn đang bỏ chạy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù không cao lắm, nhưng đổi lại eo lưng nàng rất nhỏ, chân lại rất dài, bộ ngực cũng cũng không tệ lắm, cái mông đầy đặn, tóm lại tỉ lệ vô cùng hoàn mỹ. Long Tại Thiên đi theo phía sau nàng thấy vậy tâm tình khoái trá. Hắn nhất định thích loại hình nữ hài tử như thế. Mỗi một bộ phận đều phù hợp tiêu chuẩn trong mộng của hắn. Quả thực là trời cao vì hắn mà chế tạo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dẫn hắn tới bên một khe nước, đó là suối nước từ trong núi do đất bồi mà thành một cái ao xanh. Bốn phía tất cả đều là thạch bích, không có đất, thoạt nhìn nước cực xanh. Bên trong có một vài con tôm nhỏ tươi sống bơi lội vui vẻ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tùy tiện tìm một tảng đá lớn, cũng không lau phủi, ngồi xuống. Nàng muốn cùng cái tên biến thái này nói cho rõ ràng. Nàng không cần gả cho hắn, nàng phải gả cho Liễu Liễu sư huynh.

Long Tại Thiên dường như cũng không quá quan tâm, ghé sát vào bên người nàng ngồi xuống.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hướng bên cạnh dịch ra một chút, Long Tại Thiên liền dịch theo một chút, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhướng mày lại dịch qua một chút, đương nhiên Long Tại Thiên tiếp tục dịch lại gần nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không chú ý, thiếu chút nữa trượt khỏi tảng đá. Long Tại Thiên một cái ôm bả vai nàng, nàng mới không… tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng tay nhỏ đẩy hắn, muốn hắn ngồi xa một chút. Long Tại Thiên âm hiểm cười một tiếng, duỗi tay ra, nâng nàng lên, đặt trên đùi, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, môi hắn lại một lần bắt đầu đè ép.

Hắn suy nghĩ, nếu nha đầu kia dám khiêu khích nữa, hắn sẽ làm tới!

Ngô…

Điêu Điêu Tiểu Cửu ra sức phản kháng, nhưng kỹ thuật hôn của Long Tại Thiên chính là đệ nhất, chỉ chốc lát sau, nàng liền ỡm ờ, rất mất mặt mà say mê dưới mị lực nam tính của hắn, bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ…

Nhẹ nhàng liếm láp, một cái lại một cái, giống như một kẻ không biết thỏa mãn, Long Tại Thiên đùa bỡn giác quan của Điêu Điêu Tiểu Cửu, khiến nàng hoàn toàn rơi vào tay giặc, hòa theo tiết tấu của hắn…

"Ngươi thật là một tiểu yêu!" Hắn vừa ở bên miệng nàng hàm hồ lẩm bẩm, vừa hung hăng tăng thêm lực đạo hai tay. Ôm thân thể mềm mại của nàng áp sát thân thể hắn. Nhanh như vậy hắn cũng đã bắt đầu có phản ứng.

"Ngô!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy không thể hô hấp, nàng sắp bất tỉnh! Ứng phó nụ hôn nóng bỏng phóng tứ của Long Tại Thiên, lại còn muốn mau mau thoát khỏi tay trái ngang ngược đang không ngừng vuốt ve trên mông nàng, căn bản không còn tâm tư cản trở một cánh tay phải linh hoạt khác đang kéo thắt lưng xiêm y của nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu ra sức giãy dụa, lần này nàng thật sự muốn thoát ra. Nhưng hai tay hai chân nàng hình như không đủ lực công kích, ngược lại còn hùa theo.

"Tiểu yêu, đừng nóng vội… Ta sẽ cho ngươi!" Hắn khàn khàn trên môi mọng của nàng, tận tình thưởng thức cái lưỡi non mềm, hưởng thụ xúc cảm hai ngực đầy đặn của nàng cách lớp quần áo dán sát trên ngực hắn. Hắn hơi hơi mở chân, trời ạ, đường cong của cái mông nàng thật sự quá mức hoàn mỹ, cùng với cái mãnh liệt cương cứng ở dưới của hắn qua lớp xiêm y thân mật triệt để!

Hai bên đều sắp bùng nổ sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu sắc mặt đỏ bừng, lệ cũng sắp rơi ra, cái tên Long biến thái này, hoàn toàn không hiểu cự tuyệt của người khác là gì sao? Nàng không cần bất cứ… thứ gì của hắn, nàng hiện tại chỉ cần không khí.

Không khí, không khí, không khí…

Những giọt không khí cuối cùng thuần khiết lại bị cái tên Long biến thái này cường ngạnh ngang ngược hút đi, trước mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu hồng quang vừa lóe, rốt cục…

Thật mất mặt…

Ngất đi thôi!

Một ý thức cuối cùng, cái tay kia, vẫn còn đang mò mẫm…

Nàng…

5555555…

Có thể buông ra hay không, cứu mạng a…

15. Chương 15: Vòng Cổ Tới Chỗ Mới

Long Tại Thiên hôn đến khoái trá, chỉ nghe một tiếng gào to, "Cuồng đồ, để mạng lại!"

Một thân trúc xanh thế như rồng bay, đâm về phía Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên đưa tay lăng không vỗ một chưởng, sau đó nhanh chóng kéo xiêm y cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Cảnh tượng đẹp như vậy, cũng không thể để cho người khác nhìn.

Hắn ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng lui về sau đường bay của một mũi tên.

Chỉ thấy trước mặt có hai thiếu niên cầm trong tay một đoạn thúy trúc, lại lần nữa kéo tới. Long Tại Thiên phải trái đánh ra hai chưởng, đánh bay thúy trúc. Quay đầu nhìn lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng cúi thấp đầu dường như đã ngất đi rồi.

Long Tại Thiên bị dọa cho hoảng sợ, nha đầu kia thật nhiệt tình, mới như vậy đã ngất xỉu đi, nếu là sau này, lại nhiệt tình hơn chút… Oa, có thể có được một cái tiểu thê tử nhiệt tình là giấc mộng lớn nhất của hắn, xem ra, hắn cũng không có chọn sai đối tượng!

(Long Tại Thiên – Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lúc hôn mê đều có tạo một mớ lời nguyền cho ngươi á!)

"Ngươi là ai?" Tứ sư huynh một tay thu thúy trúc lại cất vào trong ống tay, lãnh mi lạnh mắt, thấy Long Tại Thiên thật kỳ quái. Thật ra trong lòng hắn đại khái cũng đoán được.

"Tại hạ Long Tại Thiên!" Long Tại Thiên nho nhã lễ độ cười. Hắn là loại… nam hồ ly, đoán được đối phương là sư huynh Điêu Điêu Tiểu Cửu, đương nhiên sẽ ăn nói nho nhã lễ độ.

"Ngươi làm gì Điêu Điêu Tiểu Cửu nhà chúng ta vậy?" Tiểu Bạt cách không đưa mị nhãn với Long Tại Thiên, mềm mại hỏi.

"Úc, ta cùng nàng chơi hôn, chơi đến bất tỉnh!" Long Tại Thiên cao hứng lớn tiếng tuyên bố. Hắn thật không biết xấu hổ, chuyện gì cũng đều thoải mái như vậy, ai, thật sự là biến thái a!

Tiểu Bạt sư huynh "Phốc" cười. Tứ sư huynh hung hăng trợn mắt liếc nhìn hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa lúc từ từ tỉnh lại, chợt nghe đến một câu nói kia.

Chơi hôn chơi đến bất tỉnh?!

Chuyện mất mặt này hung hăng đả kích Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn đang khó giữ thần kinh kiên cường. Hiện tại Tứ sư huynh cùng Tiểu Bạt sư huynh cũng biết, cũng chẳng khác nào toàn thế giới cũng sẽ biết.

Bởi vì Tiểu Bạt sư huynh chẳng những cử chỉ trang phục giống nữ nhân, lời nói cũng rất giống, chuyện hắn biết đến, chẳng khác nào toàn thế giới cũng biết.

Thật mất mặt! Ai! Điêu Điêu Tiểu Cửu rên rỉ, không muốn mở mắt ra. Không muốn đối mặt cái thực tế tàn khốc này. Nàng đột nhiên hiểu ra cảm giác của Liễu Liễu ngày bị hôn đến ngất xỉu đi. Không trách được hắn không muốn tỉnh lại. Thật sự quá mất mặt!

(Này, Liễu Liễu không phải bị hôn đến ngất, là bị ngươi dọa đến ngất biết chưa hả?!)

Tứ sư huynh rất bất mãn với thái độ của Tiểu Bạt sư huynh, lập tức cảm giác Long Tại Thiên là một nhân vật nguy hiểm, sau này sẽ tìm hắn tính sổ sau… trước mang người yêu đi là thượng sách. Lập tức Tứ sư huynh cũng không thèm liếc mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, kéo tay áo Tiểu Bạt, hai người bay nhẹ nhàng, theo thúy trúc bay đi. Tạo hình thật sự là rất đẹp mắt.

Long Tại Thiên cao hứng lay lay bảo bối giả bộ bất tỉnh trong lòng, nói: "Ui, ngươi có muốn… ta hôn ngươi đến tỉnh lại không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức như một con cá chép quẫy đuôi, nhẹ nhàng vô cùng nhảy xuống, tiếp đất, nhưng mặt của nàng đỏ như vậy, con mắt trừng như vậy, môi sưng một chút, xiêm y còn xộc xệch một chút, vừa nhìn đã biết bộ dáng bị người hung hăng hôn qua.

Long Tại Thiên cố ý giả dạng làm thanh âm tiếc nuối: "Ngươi tỉnh rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu âm thầm mắng hai tên sư huynh thấy chết mà không cứu! Hừ lạnh một tiếng, chấn chỉnh quần áo, đây là động tác của Nhạn Vô Ngân Nhạn đại, bởi vì rất tuấn tú, Điêu Điêu Tiểu Cửu cố ý học lại để sau còn dùng.

"Cái đồ này trả lại ngươi" Điêu Điêu Tiểu Cửu nhớ ra, đem tay nhỏ bé vươn ra đưa cho Long Tại Thiên, cái vòng cổ đáng ghét kia theo nàng rất nhiều ngày, hại nàng khổ sở.

Long Tại Thiên còn đang cười, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất định cảm thấy hắn không có ý tốt. "Ngươi chắc chắn?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lui về phía sau một bước, phòng bị hỏi: "Có ý gì?"

Long Tại Thiên nói: "Nếu như vòng cổ này khiến ngươi không thoải mái, ta còn có trọng lễ khác."

Long Tại Thiên không hổ là biến thái trong biến thái, vừa duỗi tay ra, không biết từ đâu biến ra một cái vòng cổ càng thô càng nặng càng đen càng kinh khủng hơn. Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc rút lui một bước, cái này là vòng cổ nơi nào, hoàn toàn là vòng trang sức của chó, nhưng lại không phải cho chó nhỏ thông thường đeo, là vòng trang sức cho chó sói trưởng thành đeo!

Long Tại Thiên rung vòng trang sức cho chó lên, rắc (tiếng gãy vỡ) một tiếng, cười hỏi: "Cái kia của ngươi có thoải mái hay không?"

"Không có!" Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức biến sắc, trạng thái ngây ngốc mất hồn đầy mặt, "Quả thực cực kỳ thoải mái…"

Long Tại Thiên âm hiểm cười một tiếng: "Thoải mái là tốt rồi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đau khổ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn cái đồ quỷ trong tay kia, thật muốn khóc.

Long Tại Thiên tốt tính hỏi: "Ngươi một mực giữ trong tay làm cái gì?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi ngược lại: "Ta cũng không muốn a, vứt nó đi mà không được, vô luận là ai thay ta cầm một hồi, nó luôn tự bay trở về trong tay ta!"

Long Tại Thiên thử dò xét nói: "Ngươi không thử đặt ở chỗ khác xem sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu thực thà nói: "Sao lại không, lúc ta muốn dùng hai tay, để Điêu Bì cầm thay ta một hồi."

Long Tại Thiên cường điệu: "Chỗ khác! Không phải những người khác!"

Mắt đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng ngời, vỗ tay cười nói: "Đã làm rồi, ta từng đè dưới tảng đá lớn nha!"

Long Tại Thiên tốn hơi thừa lời cười nói: "Còn gì nữa?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Còn có thể đặt ở ngăn tủ khóa lại. Long Tại Thiên, ngươi quá thông minh."

Dưới ánh mặt trời mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng lấp lánh, cười vô cùng rạng rỡ.

Long Tại Thiên thở dài: "Như vậy không được, ngươi có thể đem đặt trên cổ ngươi, bỏ cái đầu óc ngốc nghếch của ngươi xuống!"

16. Chương 16: Thân Thể Lớn Lên Thuộc Về Ai?

Điêu Điêu Tiểu Cửu hận nghiến răng nghiến lợi. Cái tên Long Tại Thiên này, thật không tốt đẹp gì!

Dù trong lòng mắng vậy, nhưng tay vẫn nghe lời đeo vòng vào cổ. So với đặt ở trên tay thì tốt hơn, không phiền như vậy.

Đáng tiếc, cái tên Long Tại Thiên này mười câu thì đại khái có chín câu là gạt người.

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất nhanh phát hiện bản thân bị lừa, vòng cổ vừa đeo trên cổ nàng, liền tự động thu nhỏ lại, bóp chặt vào gáy, sau này làm sao tháo ra a. Hơn nữa vị trí này rất mẫn cảm, giống như bản thân đưa cổ cho người khác chặt, nếu như cái vòng cổ này có khả năng thu nhỏ lại, lúc bản thân khiến Long Tại Thiên không vui, hắn không phải tùy thời có thể lấy mạng nhỏ sao!

55555…

Nàng hôm nay lại chưa làm cái chuyện xấu gì, tại sao báo ứng lại tới nhanh như vậy chứ?

Nàng ai oán ngước đôi mắt ướt đẫm lên, hung hăng nhìn hắn, muốn khóc mà không khóc. Một bộ ngươi bắt nạt kẻ yếu đuối đáng thương.

Đây chính là một trong những sở trường tuyệt kỹ của nàng, mỗi lần nàng đem một chiêu này ra, các sư huynh đều nhao nhao chịu thua!

Long Tại Thiên cũng mềm lòng, nhẹ nhàng nói: "Đừng như vậy, ngươi không thích, thì đừng đeo nữa."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng mà ủy khuất lắc đầu, không nói lời nào, ý đồ kích lên trái tim đại nam tử của hắn.

Long Tại Thiên thanh âm càng nhu hòa: "Thấy ngươi như vậy ta cũng rất khổ sở, ngươi muốn ta làm sao bây giờ?"

Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhìn hắn, nhìn chăm chú xuống đất, thật sự là khổ sở.

Long Tại Thiên nói: "Ngươi muốn ta làm cái gì? Ta sẽ…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghe xong hồi lâu, chưa nghe hết câu cuối, không nhịn được bèn hỏi: "Ngươi tháo được cái đó?"

Long Tại Thiên nhìn mắt đẹp trong veo của Điêu Điêu Tiểu Cửu, một chút nước mắt cũng không có. Rõ ràng làm bộ. Nhưng xác thật cũng cực kỳ thích cá tính như thế của nàng, liền cố ý nói: "Ta sẽ suy nghĩ kỹ, đối xử tốt với ta ta sẽ giúp ngươi, vô luận chuyện này khó cỡ nào."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mếu máo, có chút cảm giác bất đắc dĩ khi tiểu hồ ly gặp phải lão hồ ly, nhưng nàng nhanh chóng thích nghi, lập tức hỏi: "Ngươi muốn ta đối xử tốt thế nào, mới bằng lòng thu hồi vòng cổ này đi."

Long Tại Thiên trong mắt tất cả đều là vui vẻ, quay lại Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Như vậy a, ta đây muốn được đối xử thật là tốt mới được."

Điêu Điêu Tiểu Cửu hai tay che miệng nói: "Không thể lại hôn ta?"

Long Tại Thiên gật đầu, hoàn toàn đồng ý: "Ờ, cái kia thật không có ý nghĩa."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận nói: "Cái gì? Ta lớn như vậy cũng chỉ hôn qua hai người mà thôi, ngươi lại còn nói?"

Long Tại Thiên lại bắt đầu cái loại… ánh mắt chứa đựng sát ý cười: "Còn có ai?"

"Không có" Điêu Điêu Tiểu Cửu theo bản năng lắc đầu, nàng cảm thấy cũng không cần khai Tiểu Bạt sư huynh ra thì hơn.

"Nói." Long Tại Thiên lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, cười tà, ánh mắt sắc lạnh, Điêu Điêu Tiểu Cửu một hồi một hồi phát run.

5555555… Rất đáng sợ… Xin lỗi… Tiểu Bạt sư huynh… Ngươi chớ trách ta!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: "Tiểu Bạt sư huynh!"

Long Tại Thiên quay người lại, liền nổi giận đùng đùng mà đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang muốn len lén trốn, ba mươi sáu kế nàng học được kế tốt nhất chắc chắn là kế cuối cùng, chạy là thượng sách!

Long Tại Thiên cái tên đệ nhất đại biến thái, vừa mới đi vài bước, lại chạy trở về hổn hển hỏi: "Này, ngươi cùng hắn hôn qua mấy lần?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu giơ lên một ngón tay bạch ngọc, nửa khép nửa mở.

555555555… Người này rõ ràng cười rất hồ ly, sao đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy.

Long Tại Thiên một bên thở phì phò, bình ổn tức giận từ trên trời giáng xuống, một lát sau lại hỏi: "Các ngươi hôn lúc nào? Ai chủ động? Thời gian hôn bao lâu?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm, ngươi thẩm tra phạm nhân sao? Ngươi có quyền lợi quản lý ta sao? Nhưng Long Tại Thiên khí thế thật sự quá dọa người, hoàn toàn không thua kẻ có khí chất nhất của bổn môn… Nhạn đại, cho nên Điêu Điêu Tiểu Cửu không dám chọc hổ giận.

Nhưng nàng cũng không muốn nói thật, nhìn thấy người này không dễ chọc, cũng… lừa hắn trước đi, "Ta thật lâu trước kia bị hắn hôn thoáng qua. Cũng không nhớ rõ."

Sắc mặt Long Tại Thiên hơi tốt lên một chút, sau đó, hắn dùng hai tay ôm vai Điêu Điêu Tiểu Cửu nói: "Lần sau, ngươi phải nhớ kĩ cho ta, tất cả mọi thứ của ngươi, đều thuộc về ai?"

Mắt đẹp Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa chuyển nói: "Cha mẹ!" Tiếp theo lại thán khí: "Ta từ nhỏ cha mẹ đều đã mất, có phải hiện tại liền thuộc về bản thân không?"

Long Tại Thiên nói: "Ngươi đang cố ý hả?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngạc nhiên nói: "Thân thể lớn lên, là thuộc về cha mẹ, lời này chẳng lẽ lại không đúng sao?"

Long Tại Thiên vui vẻ trở lại, đại khái là cảm thấy bản thân cũng quá khẩn trương, kết quả phát hiện không có gì phải khẩn trương. Lần đầu tiên hắn hôn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng ngây ngô như vậy, rõ ràng không hề có kinh nghiệm, mới vừa rồi còn bị hôn đến ngất xỉu đi, khẳng định là quá kích động quên cả hô hấp. Nàng sao có thể là kẻ lẳng lơ đây, bản thân nghĩ quá nhiều rồi!

Nhưng chỉ dạy đầy đủ cũng rất quan trọng, Long Tại Thiên cười meo meo với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Thân thể hiện tại của ngươi, đều chỉ thuộc về ta. Từ hôm nay trở đi, nếu ai muốn chạm ngươi một cái, nhất định phải thông qua ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, cúi đầu, trái lại đáp một chữ 'vâng'. Nội tâm cười trộm, yêu cầu như thế ta lớn vậy còn chưa bao giờ nghe qua, nhưng đây là yêu cầu của một mình ngươi, đừng trách ta không khách khí. Hắc hắc!

Từ lúc nàng cùng Long Tại Thiên quen biết, chưa có chuyện gì to tát, lần này, nàng nghĩ hòa nhau một đều!

17. Chương 17: Ai Chải Tóc Cho Ta?

Long Tại Thiên thân thiện chào hỏi Liễu Liễu sư huynh.

Liễu Liễu hai tay hai chân tán thành hắn cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu. Còn cam đoan bổn môn không ai không nghĩ như vậy. Nhìn tên nam tử thanh tú này đỏ mặt thề, Long Tại Thiên cảm giác thật sự đáng yêu.

Liễu Liễu còn nhiệt tình khách khí mời Long Tại Thiên buổi tối cùng bọn họ ăn cơm, nói thật ra, bọn họ đều tình nguyện từ chối ăn thứ cơm đáng sợ của Điêu chưởng môn, tự mình làm cái gì ăn không được.

Trong tám người sư huynh này… thường xuyên bị bắt xuống bếp nhất chắc chắn A Đạt cùng Liễu Liễu. Ai, cái tên Liễu Liễu này thật đúng là lui tới phòng bếp suốt, nhã nhặn lịch sự dịu dàng lương thiện là vậy, khó trách Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng sớm đã đến tìm hắn, coi hắn như phu quân của mình.

Hôm nay thức ăn cực kỳ phong phú, tám món mặn một món canh, so với giữa trưa đúng là một trời một vực. Long Tại Thiên nghĩ thầm, thật sự là không thể ngờ được, hắn thật nhìn không ra thức ăn buổi tối nay, phàm chỉ cần là người trải qua thịnh yến buổi trưa, nhất định sẽ vì bữa ăn hiện tại này mà cảm động đến rơi nước mắt, dù sao cũng có cá có thịt có tôm có rượu!

Nhưng Long Tại Thiên dưới ánh mắt cực không thân thiện của Tứ sư huynh vừa mới giơ chiếc đũa lên, Điêu Bì đã tới: "Long vương gia, tiểu thư của chúng ta nói có chuyện gấp muốn lập tức mời ngài qua một chút!"

Long Tại Thiên nhìn nha đầu kia một chút, một hài tử mày rậm mắt to, vẻ mặt thành thật. Thật ra Điêu Bì thật sự là cái loại trời sanh… heo cùng đường sẽ có gan ăn chủ nhân cọp, toàn bộ cơ trí đều giấu sau vẻ thành thật của họ đây.

Long Tại Thiên ôm quyền chào ba người sư huynh, ra khỏi phòng ăn.

Liễu Liễu muốn nói cái gì, bị Tứ sư huynh ở phía dưới bàn hung hăng giẫm lên một cước, đau đến mặt đều nhăn nhúm, đâu còn dám nói nửa chữ 'không'.

Long Tại Thiên theo Điêu Bì đi, vừa nghĩ Điêu Điêu Tiểu Cửu đang đùa cái quỷ gì, nói là ban ngày mới hôn chinh phục được nàng, chính hắn cũng không tin nổi. Nếu vì chuyện từ hôn, cũng không cần vội vã như vậy. Hắn xác thật Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải cái hài tử quá ngốc, không có lý do, không dám loạn trêu chọc hắn. Nhưng hắn thật sự không thể nghĩ ra chuyện gì lại có thể khiến cho Điêu Điêu Tiểu Cửu lo lắng đến mức cơm cũng không để hắn ăn ngon.

Thật xa nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu ở ngoài mái che nắng của phòng nàng ngồi bên bàn đá ăn cơm.

Mái che nắng chỉ dùng gậy trúc ghép lại, phía dưới trồng dây mướp, theo trúc leo lên đều một màu xanh biếc tươi mát, hoa màu vàng, phía dưới có một tiểu giai nhân áo hồng ngồi, lộ vẻ tình thơ ý hoạ.

Trên bàn đá có một chậu đồ ăn lạnh, Điêu Điêu Tiểu Cửu đang ăn một nửa, thật xa nhìn thấy Long Tại Thiên tới, tốc độ ăn lại càng nhanh như bay. Chờ đến lúc Long Tại Thiên chạy tới trước mặt, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngốn cả một mồm to nhét vào miệng, dường như sợ hắn cướp mất. Lấy tay che miệng, nuột cái ực!

Long Tại Thiên vừa buồn cười vừa tức giận. Trước khi mang Điêu Điêu Tiểu Cửu này về phủ, nhất định phải dạy dỗ thật tốt một phen, tư thế ăn cơm giống như quỷ chết đói đầu thai, chắc sẽ dọa mẫu phi đổ bệnh luôn.

"Này, ngươi tìm ta có chuyện gì a?" Long Tại Thiên cũng không khách khí, trực tiếp ngồi bên người Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu có chút khẩn trương cười cười, nói: "Đầu của ta rối loạn."

Long Tại Thiên thông minh như thế, cũng sững sờ không hiểu được ngụ ý của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

"Ngươi không phải nói, thân thể hiện tại của ta, đều chỉ thuộc về ngươi. Từ hôm nay trở đi, nếu ai muốn chạm ta một cái, nhất định phải thông qua ngươi sao. Ta muốn để Điêu Bì chải tóc cho ta, cho nên muốn hỏi ngươi một chút, có được không vậy?" Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi đầu, thực ranh mãnh, còn giả bộ ngây thơ.

Long Tại Thiên cười, nha đầu kia thật giỏi a! Tốt, ngươi muốn chơi đúng không, ta cùng ngươi chơi. "Không được."

Điêu Điêu Tiểu Cửu không nghĩ tới đáp án như thế, vội vàng ngẩng đầu lên, mắt đẹp mở thật to, vẻ mặt kinh dị: "Chẳng lẻ từ nay về sau, mỗi ngày đổi thành ngươi chải cho ta?"

Long Tại Thiên ôm bụng cười to: "Ta muốn thế, nhưng đáng tiếc không có nhiều thời gian như vậy, ngươi không có biện pháp khác tốt hơn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nàng gần đây dường như trở nên ngu dốt! Tại sao nàng rõ ràng chỉnh Long Tại Thiên, hắn lại một bộ rất khoái trá, một chút cũng không tức giận. Ngược lại dễ dàng thay đổi cục diện vậy!

Long Tại Thiên cầm tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Đây là cái gì?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ tay của ta cũng coi như là của ngươi?"

Long Tại Thiên tiếp tục cười, hết cách, Điêu Điêu Tiểu Cửu yêu lực vô cùng, hắn quả thực không kiềm chế được bản thân muốn cười không ngừng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu coi hắn là biến thái, cho nên hắn cười ngu như vậy cũng không cảm thấy không đúng, chỉ cảm thấy những chỗ biến thái của Long Tại Thiên quá nhiều, quả thực nhiều không kể xiết, vẫn là cực phẩm trong biến thái.

Một lúc lâu, hắn mới thở gấp nói: "Ngươi có thể tự mình chải a!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hậm hực đáp: "Để cho người khác chải ình là một loại hành vi rất hưởng thụ, bản thân tự chải sẽ không còn thú vị, uổng phí ngươi sống lâu như vậy, đến cái này cũng không biết. Hừ, ta trước kia thường xuyên gọi Liễu…" Ách, cũng không cần nói, Điêu Điêu Tiểu Cửu che miệng, thành công nuốt xuống lời nói phía sau.

Long Tại Thiên cười đến vạn phần kỳ quái: "Tiếp tục nói a?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu: "Không có gì, ta biết rồi, tự mình chải, bản thân tự chải! Ngươi có thể trở về ăn cơm. Mời…"

Long Tại Thiên ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích nói: "Ngươi chắc chắn…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không chắc chắn. "…"

Nhìn tiểu bộ dáng sợ hãi của nàng, đáng thương hề hề, Long Tại Thiên hứng thú dạt dào, hắn đứng lên, cười: "Có việc gì hoan nghênh ngươi tùy thời tìm ta. Ta đi trước."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức vươn tay nhỏ bé, kéo xiêm áo hắn lấy lòng. Trong miệng điềm nhiên nói: "Ngài đi thong thả a, Tiểu Cửu không tiễn."

Long Tại Thiên đưa tay kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu, không nói lời nào liền ôm mặt bánh bao của Điêu Điêu Tiểu Cửu lại gần, hôn xuống.

Mặc dù là hôn ở mép tóc. Cũng đủ khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu đỏ mặt, dù sao Điêu Bì vẫn còn ở một bên nhìn a!

Cái tên Long Tại Thiên này nhất định là hôm nay không ăn no, nhìn thấy bản thân liền sẽ coi bản thân như bánh bao, ai, xui xẻo!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài, nhưng nghĩ đến Long Tại Thiên trở về tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ tức giận cỡ nào, lại không khỏi cao hứng.

Nàng, còn thật sự không biết sợ a!

18. Chương 18: Kế Trúng Kế

Khí trời không tệ, gió thổi nhè nhẹ, Long Tại Thiên phi vài bước chạy trở về.

Điêu môn sư huynh muội ở rất gần nhau, một người ba gian phòng, theo thứ tự mà an bài. Khoảng cách ở giữ khoảng bảy tám cái cây.

Bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu là nữ hài tử, cho nên một mình ở một gian, xa hơn một chút, cũng nhưng chỉ cách một tòa tường viện mà thôi.

Long Tại Thiên trở về tới, đồ ăn mới vừa rồi còn ở trên bàn giờ đã sạch sẽ, Điêu môn ba sư huynh cũng đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Long Tại Thiên trợn tròn mắt.

Xem Điêu môn này, mỗi người lớn lên đều thanh tú khí chất, mỗi người đều tuấn mỹ hơn người. Sao ăn uống tất cả đều là một cái tính tình, chỉ có thể dùng một cái từ để hình dung – gió cuốn mây trôi.

Long Tại Thiên hiện tại đã hiểu kế hoạch của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng nhất định muốn cho bản thân đói bụng phải không.

Hừ, thức ăn hết rồi không thể nấu thêm sao?

Lẳng lặng dưới ánh trăng, Long Tại Thiên lần thứ hai đẩy cửa phòng Liễu Liễu ra.

Liễu Liễu đang ở dưới ánh đèn đọc sách, khuôn mặt bạch ngọc… giống như trên mặt tất cả đều như có điều suy nghĩ, thấy Long Tại Thiên, đỏ mặt lên, xấu hổ cười một tiếng, so với Điêu Điêu Tiểu Cửu thì có vị nữ nhân hơn nhiều, thanh âm cũng đều thanh thúy động lòng người như vậy, "Xin hỏi Long vương gia có gì phân phó?"

Long Tại Thiên không ý tứ, cười cười: "Ta còn chưa dùng bữa tối, có thể… làm phiền Liễu Liễu đại giá hay không?"

Liễu Liễu càng thêm dịu dàng càng thêm khiêm tốn: "Vốn Long vương gia là khách, cần phải khoản đãi chu toàn một chút, Điêu môn tuy nhỏ, nhưng cũng có môn quy sâm nghiêm, đó chính là một ngày trong phòng bếp nổi lửa không được vượt qua ba lần. Qua giờ cơm, ở Điêu môn, là tuyệt đối ăn không được một chút đồ"

Long Tại Thiên trên mặt đang cười, nhưng trong mắt không có cười, đương nhiên, người sống trong nhung lụa bị đói bụng là sẽ tức giận lớn một chút. "Theo Liễu Liễu thì ta hiện tại làm thế nào mới tốt?"

Liễu Liễu ngẩn ngơ, ta làm sao biết. Ai kêu ngươi lúc ăn cơm chạy loạn a?

Ở cửa Tứ sư huynh đúng lúc ôm Tiểu Bạt dưới ánh trăng tản bộ, nhàn nhàn chêm qua một câu: "Ngươi có tiền sao không xuống núi đi mua đồ a? Người hầu của ngươi chắc ăn uống so với nơi này cũng còn tốt hơn. Không biết còn ở chỗ này làm cái gì?"

Long Tại Thiên gật đầu nói: "Nói thật hay, không biết ta có vinh hạnh mời chư vị cùng ta đi xuống núi đây?"

"Có!" Điêu Điêu Tiểu Cửu trốn ở ngoài cửa xem náo nhiệt là kẻ đầu tiên không địch lại dụ dỗ, nhấc tay báo danh.

"Có!" Tiểu Bạt sư huynh không để ý Tứ sư huynh cật lực phản đối, người thứ hai nhấc tay.

Tiểu Bạt đi, Tứ sư huynh lại không đi sao?

Liễu Liễu nhìn một chút tất cả mọi người đi, đương nhiên cũng nhát gan nhấc tay báo danh, không nên để nhiều người tức giận a!

Vài người vô cùng cao hứng một mạch nói một mạch cười, hướng đại môn đi tới.

Tới đại môn rồi, Tứ sư huynh cùng Tiểu Bạt giống như trẻ sinh đôi kết hợp, đứng đó không nhúc nhích. Long Tại Thiên là Vương gia, đương nhiên cũng không có thói quen tự mình động thủ mở cửa gọi người.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Liễu Liễu liếc mắt nhau, thở dài, Điêu môn đại môn thật là rất nặng.

Bởi vì sau mặt đại môn kết hợp với một cái trục phức tạp, mỗi một lần kéo cửa, cũng nhờ vậy từ cạnh cửa kéo theo một thùng nước lên cao chỗ một cái máng nước. Đại bá rất tính toán, người khác mở đại môn nhà hắn, đều phải cống hiến ra một phần sức lực mới được.

Trong năm người, rõ ràng Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Liễu Liễu… gầy gò nhất, nhưng bọn họ cũng cố gắng, đem hai phiến cửa nặng muốn chết, từ từ mở ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt đỏ bừng, thở phì phò đẩy cửa ra.

Tiểu Bạt sư huynh sóng mắt lưu chuyển, khẽ cười nói: "Mời…"

Long Tại Thiên thói quen cao cao tại thượng, lập tức một cước bước đi ra ngoài. Bên ngoài đường nhỏ thoạt nhìn có một chút âm trầm.

Quay đầu lại, bên trong cửa Điêu môn sư huynh muội không một ai đi ra, đều đứng ở cửa nhìn hắn cười.

Liễu Liễu là cười xin lỗi, đối với việc này, hắn chịu bó tay.

Tứ sư huynh là cười đắc ý, hắn ghét Long Tại Thiên này cũng không phải là bí mật.

Tiểu Bạt sư huynh đang cười, hắn vốn nhất định thiện ác chẳng phân biệt được, nhìn… người này có chút hả hê.

Điêu Điêu Tiểu Cửu càng cười, nàng rốt cục xuất ra một mặt ác khí, đem tên người xấu này chỉnh một lần.

Điêu môn cũng không phải là môn thông thường, chẳng những phòng ốc tọa lạc chứa ngũ hành bát quái, lại còn có trấn môn phù. Không xuất môn phù, thì người trong bổn môn là không thể ra, cũng vậy nếu như không có nhập môn phù, người ở phía ngoài cũng sẽ không thể vào.

Bởi vì ban ngày Đại bá mở cửa vào, nhóm Long Tại Thiên đi tới cũng không gặp trở ngại, mới không biết rõ.

Long Tại Thiên chờ lâu cho nên hỏi: "Các ngươi sao còn không đi?"

Tứ sư huynh nói: "Ăn no không muốn đi. Tiểu Bạt chúng ta trở về ngủ." Tứ sư huynh ôm giai nhân cũng mặc kệ người khác nghĩ sao, đi thẳng.

Liễu Liễu nhát gan nói: "Ta, ta cũng đi, ngươi..." Hắn cúi đầu nghĩ thầm, người này cũng không tệ, còn có mấy tên yêu quái chưa trở về, nếu bọn họ đều đã trở về, mặc kệ ngươi có ba đầu sáu tay, cũng chỉ có chịu khổ mà thôi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu trên mặt nở hoa, mi đang cười, mắt đang cười, đến cái miệng nhỏ nhắn cũng đang cười, cả một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cười như bánh bao nở hoa...

Ngoài Điêu môn chính là bãi tha ma, vừa đến ban đêm, gào khóc thảm thiết, đừng nhắc tới thật đáng sợ. Để cái tên biến thái này ở chỗ này bị dọa cả đêm đi, hừ!

Long Tại Thiên cười cười: "Ngươi gạt ta?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, giả bộ vô tội: "Ta nào có?"

Long Tại Thiên nói: "Vậy ngươi đi ra theo ta a?"

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu chuyển động, vẫn là vẻ mặt cười như mật: "Ta ra không được a? Ta ở chỗ này cùng ngươi nói chuyện phiếm có được hay không?"

Nàng muốn ở chỗ này ngăn trở Long Tại Thiên một lát, ân, tin tưởng sẽ có trò hay để xem!

Long Tại Thiên quay đầu nhìn bên cửa có một khối đá xanh cao lớn, nhẹ nhàng ngồi xuống...

Điêu Điêu Tiểu Cửu trợn to mắt, vẻ mặt cười...

Long Tại Thiên, chỉ cần ra Điêu môn, ta chơi không lại ngươi sao?!

Cũng phải...

Cơ quan thuật của Tam Thiểu thật sự là inh a!

19. Chương 19: Pp Đẹp Bị Thương

Đêm trăng...

Sói tru...

Chỉ nghe "Á" một tiếng hét quái đản, Long Tại Thiên Long vương gia phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, nổi tiếng trên đời, đột nhiên vuốt PP(4) vèo một tiếng, nhảy hướng lên trời...

Sau đó nặng nề rơi xuống...

Tiếp tục phi về phía trước...

Lại một lần nữa rơi xuống...

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt hiên ngang tư thế oai hùng cùng với Long Tại Thiên không ngừng từ trên xuống dưới...

Thật bội phục Tam Thiểu sư huynh, lại nghĩ đến tán một đống phong châm mà mắt thường không thể nhận ra trên tảng đá trước cửa. Phải biết rằng nếu như không phải khách hẹn trước, khách đến Điêu môn đa số đều phải chờ cửa thật lâu, bởi vì cả Điêu môn mặc dù lớn, nhưng chỉ có một người hầu kiêm chức thị nữ, kiêm chức đầu bếp nữ, kiêm chức người giữ cửa kiêm chức... tổng quản – Điêu Bì cô nương! Cho nên tốc

độ mở cửa nhất định chậm a! Khách nhân chờ nếu chưa có người mở cửa, đương nhiên sẽ tìm cái chỗ ngồi xuống một chút, khối tảng đá lớn này chính là một lựa chọn.

Bọn họ chỉ cần dùng khăn chà lau qua một cái, đương nhiên sẽ rất nhanh phát hiện có chuyện, nhưng mười kẻ thì có tám kẻ sẽ bị thương. Ví dụ, ách… Có thể tham khảo qua bộ dáng hiện tại của đại soái ca Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên tiếp tục không để ý phong độ nhảy loạn nhảy loạn…

Ờ, bộ phận hắn bị thương so với vết thương trí mạng đều rất phiền phức…

"Ha ha ha ha…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười đến ngã trái ngã phải, ác khí nhiều ngày một khi được phát tiết ra, phải nói chỉ có một chữ 'thích'!

Long Tại Thiên, tên đại biến thái nhà ngươi, dám cầu hôn ta Điêu Điêu Tiểu Cửu, hừ, tiểu yêu ta thích giả heo ăn thịt cọp. Hừ, buổi tối hôm nay, ngươi đẹp mắt đi!

Thật sự là như vậy sao?

Long Tại Thiên từ từ ngừng lại, trên khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo không thành hình, Điêu Điêu Tiểu Cửu đi tới…

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười mê say, người này thật lớn lên không cứu nổi, mặt vặn vẹo thành vậy, mà còn có thể soái như vậy!

Một, hai, ba…

Long Tại Thiên đụng phải một cái tường vô hình!

Trái phải trên dưới lục lọi một hồi, nhất định không vào được.

Hắc, Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng chết này còn híp mắt dào dạt đắc ý. Ngươi không vào được, ta còn sợ ngươi sao?

Long Tại Thiên trơ mắt nhìn nàng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu xoa eo thon nhỏ, bắp chân còn rung lên, vẻ mặt rất khiếm nhã. Nàng cố ý dùng một loại giả vờ tiếc nuối, kì thực giọng điệu khiêu khích nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết trước khi ngồi, phải xem kỹ xem ở đó có thể ngồi hay không sao?"

Long Tại Thiên không thèm tốn hơi thừa lời, tiểu yêu đáng hận này, nhưng cũng là phải như vậy, nàng mới có mị lực. Nàng nhất định là cái loại… nữ hài tử cực thẳng thắn này, có chút chút thông minh, chứ không có đại trí tuệ gì cả. Bị các sư huynh biến thái làm hư, căn bản không tự giác như nữ hài tử, nhưng chỗ khác biệt đó đều có thể khơi dậy… dục vọng nguyên thủy nhất… bản năng nhất của Long Tại Thiên, hắn muốn chiếm giữ nàng, thích trêu chọc nàng, thấy vẻ mặt thay đổi liên tục của nàng, mỗi một vẻ đều mê người đáng yêu. Hiện tại cười như kiểu tự cho là gian kế thực hiện được, bộ dáng tiểu nhân đắc ý như thế, cũng đồng thời khiến hắn vừa tức lại vừa yêu.

Long Tại Thiên là cháu trai của đương kim Long Hoàng hậu ở Tề Quốc, mẫu thân của hắn lại là muội muội của Hoàng đế, cùng Tề Quốc hoàng tử Tề Hàn Lạc là hai đại hoa hoa công tử nổi danh nhất Tề Quốc. Mỗi ngày đều là cuộc sống muốn gió được gió muốn mưa được mưa, không hiểu được nhà người ta khó khăn thế nào.

Đương nhiên hắn sinh ra ở vương phủ, đối với chuyện lục đục với nhau, chó mèo gây sự cắn nhau chính là nghe thấy mà ngó lơ, đã gặp qua rất nhiều.

Cái này dưỡng Long Tại Thiên thành một dạng tử đệ du côn cao cấp quần áo lụa là. Bề ngoài một bộ con nhà thế gia đệ tử cao quý tao nhã, cũng là quý tộc tinh tú, nhưng trong lòng cực kỳ hy vọng có thể tìm tới một kẻ không giống người thường để hoàn toàn giải phóng bản thân một lần.

Với điều kiện của Long Tại Thiên, không có khả năng không có nữ nhân, nhưng đối với những thục nữ… cùng một dây chuyền sản xuất thơ ca lễ giáo này tạo ra, chỉ có thể nói, để tự hắn chọn thì tốt hơn nhiều.

Cho nên thoạt đầu vừa thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu sống không lo nghĩ, tự nhiên kỳ quái, mơ hồ gợi cảm, giảo hoạt đắc ý, lập tức như gặp được thần tiên, yêu thích không muốn buông tay.

Đương nhiên hắn vừa lúc mượn cơ hội làm việc về nhà nói rõ với cha mẹ muốn cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu làm phi.

Long Tại Thiên rất được hoàng thượng quý mến, chính phi sau này hơn phân nửa là do Hoàng đế chỉ hôn, hơn nữa con nối dõi Hoàng đế ít ỏi, sống chết thích nam tử cưới nhiều phi. Dù sao thân phận Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ có thể là là sườn phi, cho nên cũng không phải yêu cầu quá khó, lập tức đáp ứng.

Đây là vinh hạnh lớn cỡ nào! Phải biết rằng nghe được chuyện Long Tại Thiên muốn cưới sườn phi, trong kinh thành có một nửa cô nương nửa đêm muốn treo cổ, có bảy phần thiếu phụ lệ rơi ướt xuân sam tay áo, có chín phần gà mái kháng nghị không đẻ trứng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu này chẳng những không có nửa phần cao hứng, còn ác độc chỉnh hắn như vậy. Tốt, như vậy mới không thiệt thòi cho ta Long Tại Thiên thích nha đầu ngươi. Nàng đây không phải chưa từng thấy người xấu sao, lá gan lớn như vậy!

Ai ui, PP đau quá, được tìm một chỗ rửa sạch đã. Long Tại Thiên chuẩn bị tạm thời buông tha Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hiện tại mỗi một cây phong châm trên PP đều cấp bách cần phải được xử lý. Nhưng Long Tại Thiên nhìn quanh mọi nơi, có chỗ nào có thể làm chuyện như vậy đây?

Đây chính là trên núi nha! Tất cả người hầu ở bên ngoài xa hơn mười dặm, cái chỗ kia bản thân lại không biết. Thoạt nhìn Điêu môn này lại không có nam đinh, chỉ ba tên sư huynh…

Bản thân còn chưa chuẩn bị đem cái chỗ này lộ cho người khác nhìn đây!

Hắc hắc…

Long Tại Thiên quay nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu đang lộ ra nụ cười đểu giả, là chuyện xấu nàng làm, phải để chính nàng dọn sạch hậu sự.

20. Chương 20: Lẻn Vào Khuê Phòng Của Điêu Điêu Tiểu Cửu

Long Tại Thiên lộ ra một cái mỉm cười tự cho là mị lực hơn người, mắt đẹp bắt đầu phóng điện với Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được bèn nói: “Ngươi chẳng lẻ bị hạt cát bay vào mắt?”

Long Tại Thiên thán khí, thay đổi phương thức, nói: “Ngươi chẳng lẽ không có biện pháp để ta đi vào?”

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu nói: “Phương pháp sao, cũng không phải không có? Chỉ là…”

Long Tại Thiên nói: “Ngươi muốn điều kiện gì, nói thẳng đi? Dù sao ta hiện tại thành cái dạng này, cũng chỉ có thể tùy ngươi sắp đặt!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu đắc ý dạt dào cười một tiếng: “Nói cũng phải, đem vòng cổ cho chó này tháo ra cho ta!” Nàng đời này cũng không muốn mang vòng cổ lần nữa, quá đáng ghét!

Long Tại Thiên nói: “Tốt, nhưng mà ngươi không cho ta vào, ta sao có thể làm phép đây? Phải biết rằng trên vòng cổ này có kèm theo tình chú, ta mặc dù là chủ nhân nó, nhưng là không thể cách xa như vậy phát công nha!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu vô cùng cao hứng cười, tiến lên mở cửa, Long Tại Thiên trong mắt lướt qua một tia màu sắc kỳ dị không thể nhận ra được!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cách một bước ở trước cửa ngừng lại: “Muốn gạt ta mở cửa, hừ! Có thể dễ dàng như vậy sao? Ngươi hôm nay buổi tối liền ở ngoài tỉnh lại đi. Tiểu Cửu ta phải đi về ngủ, không cùng chơi với ngươi!”

Long Tại Thiên trên mặt biến sắc nói: "Ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào? Muốn ta quỳ xuống đau khổ khẩn cầu ngươi mới được có phải không đây?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lỗ mũi hếch lên trời, vẻ mặt đắc ý, chân còn rung lên, "Ngươi phải… quỳ xuống trước, để ta nhìn thấy thành ý."

Long Tại Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, giỏi lắm, ngươi thực có can đảm! Ta nếu không đem ngươi chỉnh đến khóc cha khóc mẹ ta liền không phải họ Long! Long Tại Thiên thật sự cúi đầu khom lưng, mặc dù không có quỳ xuống, thái độ cũng là cực kỳ khiêm tốn lễ độ: "Mong Điêu Điêu Tiểu Cửu giơ cao đánh khẽ, đại nhân có đại lượng, để ta vào đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu hắc lên một tiếng chưa cười xong. Long Tại Thiên lại lần nữa thẳng lưng ngẩng đầu, ánh mắt cơ hồ có thể nói là ánh mắt dữ tợn, thanh âm đương nhiên cũng hung tợn, nụ cười tựa như đều là giấu đao mang kiếm, "Ngươi không phải muốn ta đây nói sao?!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu là một người cực kỳ thức thời, mặc dù nàng không rõ Long Tại Thiên đột nhiên độc ác là tại sao, nhưng nàng cũng chậm rãi, từng bước từng bước lui về phía sau.

Tay trái Long Tại Thiên vung lên, đương nhiên lại xuất hiện một lá bùa màu vàng, chữ… Không cần nhìn kỹ, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng biết là nhập môn phù của Đại bá, phải biết rằng người trong thiên hạ không mấy người có thể có cái loại… chữ như gà bới thần công kinh thiên động địa quỷ thần này của Đại bá!

Mẹ kiếp, hắn có nhập môn phù, còn muốn chơi Điêu Điêu Tiểu Cửu! Nếu như hắn không muốn lừa Tiểu Cửu, thì sẽ không trúng phong châm của Tam Thiểu lên PP!

Long Tại Thiên đốt lá bùa, rồi từng bước từng bước đi đến, nhưng bước chân rất kỳ quái, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nhớ ra, PP của Long Tại Thiên bị thương, cho nên chạy không nhanh, nghĩ đến điểm này, nàng sẽ không cố kỵ chạy như điên…

Long Tại Thiên nhướng mày, cất tiếng gọi: "Còn không dừng lại cho ta!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đã chạy trốn thật xa, mới dừng lại, nhìn Long Tại Thiên dưới ánh trăng, vừa làm mặt quỷ vừa cười: "Có bản lãnh ngươi đuổi theo ta a, bắt được mặc cho ngươi xử trí, ha ha…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không để ý tới hắn, tiếp tục chạy, hôm nay buổi tối chơi được một cú đậm, nàng muốn đi về ngủ một giấc!

Long Tại Thiên trên mặt có một tia co rúm: "Bắt được mặc cho ta xử trí, hừ… Ngươi liền nằm đó chờ ta từ từ xử trí đi! Tiểu yêu!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy chạy, đột nhiên trên người phát lạnh, thiếu chút nữa té ngã!

……

Đêm đã khuya, trăng rất cao…

Long Tại Thiên đáng thương đi rất chậm…

Mỗi một bước, những… phong châm chết tiệt đáng ghét này sẽ đâm vào càng sâu trên mông hắn.

Nhưng, thắng lợi đang ở phía trước, Tiểu Cửu cư của Điêu Điêu Tiểu Cửu đã ở phía trước.

Nói thật ra, Điêu chưởng môn này thật là quá kém, đặt tên chữ nhất định đều là con số. Toàn gia chín sư huynh muội giống như từ đống rác lấy ra, lão Đại gọi Nhạn đại, lão Nhị liền A Đạt, lão Tam gọi Tam Thiểu, đều là con số hơn nữa chỗ ở bọn họ cũng vậy, lão Đại gọi Nhạn đại cư, lão Nhị gọi A Đạt cư, Điêu Điêu Tiểu Cửu đương nhiên cũng gọi Tiểu Cửu cư.

Tiểu Cửu cư không giống với những người khác, có cấm vận đặc biệt, nói cách khác người bình thường là không được vào, đương nhiên, Long Tại Thiên không phải người bình thường, cho nên… Hắn vào được.

Trong phòng đốt đèn, cô nàng Điêu Bì ở gian ngoài, đương lúc Long Tại Thiên đẩy cửa, Điêu Bì đã tỉnh, "Ai?"

Phải biết rằng thông thường ban đêm căn bản là không được vào, cho nên hơn phân nửa là người của Điêu môn. Điêu Bì cũng không quá nóng vội.

Lúc khuôn mặt tươi cười của Long Tại Thiên xuất hiện trong phòng, Điêu Bì thật sự là bị dọa cho hoảng sợ, nàng mới vừa rồi nghe Điêu Điêu Tiểu Cửu cười nói sự tích vinh quang chỉnh Long Tại Thiên ra sao, không nghĩ tới Long Tại Thiên lại nhanh như vậy đã đến rồi. Cái tên nam nhân này thoạt nhìn hào hoa phong nhã, nhưng cũng rất có khả năng chịu đựng, phải biết rằng phong châm đâm vào thịt rất là đau, từ đại môn đến Tiểu Cửu cư cũng phải đi một đoạn đường không gần đi?

Điêu Bì chỉ là giơ tay lên chỉ vào Long Tại Thiên, sửng sốt sững sờ, Long Tại Thiên đã xuất thủ, chỉ một ngón tay nho nhỏ, Điêu Bì liền vẫn duy trì cái tư thái gặp quỷ kia đứng bất động ở đó.

Điêu Bì hô to cứu mạng, bản thân vô tội tự nhiên lại bị Long Tại Thiên điểm huyệt thành như vậy, Tiểu Cửu tiểu thư, hic…

Ai tới cứu nàng a!

Long Tại Thiên tiếp tục đi về phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Điêu Điêu Tiểu Cửu ra.

Đây là lần đầu tiên hắn vào khuê phòng của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Đây là một gian phòng toàn bộ vây bằng trúc màu xanh biếc, rất dạt dào sức sống. Trong phòng bày biện đơn giản nhưng cực nhã trí, trên tường treo một con chim trắng, mắt dùng dạ minh châu mà làm, giữa ban đêm mà phát ra những tia sáng trắng yếu ớt.

Một bàn trang điểm nho nhỏ, trên mặt bày một vài thứ đồ tiểu cô nương đáng yêu vẫn hay chơi, một cái giường nho nhỏ, một cô nương nho nhỏ đang ngủ trong cái áo ngủ bằng gấm hồng nhạt.

Trên da tay trắng noãn của Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ ra chút ửng đỏ, hơi thở đều đều, đang ngủ say. Nghĩ đến hôm nay trải qua không tệ, trong mộng còn cười đến nheo nheo mắt…

Long Tại Thiên khóe miệng lộ ra một tia cười gian, hắn hiện tại hoàn toàn không có sắc tâm, PP tôn kính của hắn còn đau không chịu nổi đây.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, mà là chưa tới lúc báo!

Thời gian đã đến, tiểu yêu, ngươi liền tiếp chiêu đi!

21. Chương 21: Ai Trêu Cợt Ai!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang rơi sâu vào trong giấc mộng cuồng dã vô cùng…

Nơi đó là sa mạc, bầu trời mênh mông…

Điêu Điêu Tiểu Cửu một thân độc hành trong thế giới cát bụi màu vàng này, bốn phía không nhìn thấy bờ, trừ cát vàng ra, cũng chỉ có một vòng nhàn nhạt, màu đỏ ở phía chân trời…

Cát vàng một hạt lại một hạt chồng chất từ từ cuộn thành người khổng lồ cường tráng vô cùng, một nam nhân đầu bóng lưỡng mắt lộ ra ánh sáng hung ác, động tác chậm chạp, vây bắt lấy nàng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời sốt ruột không nhớ rõ nàng cũng là truyền nhân đạo gia, biết một chút chút pháp thuật cùng võ công, chỉ có thể dựa vào trực giác nữ tính chạy trối chết…

Nam nhân cát vàng to lớn đầu bóng lưỡng phát ra tiếng thâm trầm ha hả quái gọi… Mở toàn bộ hai tay, bày ra tạo hình đồng nhất, ở phía sau không nhanh không chậm đuổi theo nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc bắt đầu còn vì tốc độ của bản thân mà cao hứng, cảm thấy những… người này dù đuổi theo cũng không theo kịp nàng, đến lúc nàng nhìn đến hạt cát phía trước cũng bắt đầu chồng chất

thành những… nam nhân cát vàng to lớn đầu bóng lưỡng này, nàng ngừng cước bộ, bên trái, bên phải, bốn phía mỗi một chỗ, đều có…

Nàng bi thương phát hiện bản thân đã không còn đường trốn thoát!

Tất cả nam nhân cát vàng to lớn đầu bóng lưỡng đều vọt tới hướng nàng, giữa tiếng thét chói tai của nàng, nuốt sống toàn bộ hô hấp của nàng…

Còn áp chế nhịp tim đập của nàng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ nhắm hai mắt lại, mãnh liệt lắc đầu, dù thế nào cũng không thoát được cảm giác cực độ áp lực khiến hít thở không thông như thế.

Sau đó ý thức nàng từ từ hiện lên…

Giữa răng môi hô hấp mềm mại quen thuộc như vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi mở mắt ra…

Ách…

Một hơi hít thở không khí…

Di…

Người này sao lại chạy đến đây, mắt đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức mở thật to thật to, chăm chú nhìn chằm chằm Long Tại Thiên!

Long Tại Thiên buông lỏng Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, vẫn còn thèm khát liếm liếm môi, hành động thật vô sỉ!

Sau đó nàng nhìn xuống dưới, phát ra tiếng thét chói tai…

Long Tại Thiên che lỗ tai, có chút chịu không được mà lắc đầu.

Bởi vì sợ trời nóng, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ mặc một kiện yếm nhỏ hồng nhạt cùng váy ngủ đỏ tươi, hiện tại, cái chăn của nàng bị kéo đến dưới bụng, cái yếm bị lệch lộ ngực ra ngoài, khắp thân trắng noãn tròn trịa đều bị lộ ra trong không khí, thân thể trần trụi bị ánh mắt phóng tứ của Long Tại Thiên kiểm duyệt!

Long Tại Thiên bên môi hàm chứa ý cười nói: “Còn hét nữa, chẳng lẽ không biết kéo cái yếm lại sao? Có phải muốn ta bình phẩm một chút hay không?!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu phục hồi tinh thần lại, ra sức kéo cái yếm, lại kéo chăn che hai vai tuyết trắng của nàng lại! Hừ, sắc lang!(5)

Long Tại Thiên cố ý nghiêng mắt liếc Điêu Điêu Tiểu Cửu, khinh bạc nói: “Người không lớn, mà sao hét lớn như vậy!”

Con ngươi Điêu Điêu Tiểu Cửu chuyển chuyển, dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn tiểu PP của Long Tại Thiên một chút, nói: “Ngươi không đau sao?”

Long Tại Thiên mặt nhăn lại, mới vừa rồi sắc tâm áp đảo tất cả, đột nhiên thần kỳ… giống như quên cả đau, hiện tại bị Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắc mới nhớ ra, lập tức trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cái Điêu môn này chắc chắn là biến thái, tại sao lái phóng phong châm lên PP của khách, thật sự là không hiểu nổi.

(Tam Thiểu nói: Bổn thiếu gia thích thế!)

Long Tại Thiên nghiêm mặt: “Ngươi nói thử xem?”

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêm nghị trở lại, dùng loại ánh mắt kiểu nữ hài tử đặc biệt sùng bái nhân vật anh hùng chớp nháy thu ba với Long Tại Thiên: “Ngươi thật sự là… nam nhân dũng cảm nhất mà ta từng thấy!”

Long Tại Thiên lưng càng thẳng lên vài phần, vẻ mặt hưởng thụ, trong miệng còn nói: “Mời tiếp tục!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng đang mắng người, ánh mắt vẫn còn duy trì vẻ sáng long lanh lóng lánh khiến nam nhân sảng khoái kia, vắt óc nghĩ: “Ta sùng bái ngươi, còn hơn cả nước Sào hồ mênh mông, vượt qua núi Phượng Hoàng trùng điệp…”

Long Tại Thiên khóe miệng co rúm vài phần, cười mà như không cười, nói: “Còn có gì nữa không?”

Điêu Điêu Tiểu Cửu giơ tay ngọc xanh nhạt lên, nghiêm túc nói: "Đang nghĩ."

Long Tại Thiên kéo tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu, thân thể đè xuống, đem miệng để sát vào bên tai nàng, nhẹ nhàng mà nói vài "..."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên giống bị gắn một cái cây ớt hồng trên PP, vèo một phát, nhảy dựng lên, một phát nhảy sang gian phòng bên kia, Long Tại Thiên vẻ mặt hung tợn hất qua, Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục vừa nhảy vừa nghĩ, gian phòng ít đồ, Điêu Điêu Tiểu Cửu khinh công lại tốt, tốc độ lại nhanh, Long Tại Thiên PP bị đau, thật sự tốc độ có hạn, một chốc vẫn chưa bắt được nàng.

Long Tại Thiên dừng lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu lui tới một góc, hai người nhìn nhau, sau đó Long Tại Thiên vươn tay, lòng bàn tay hướng về phía trước, bốn ngón hơi hơi vẫy vẫy hướng về bản thân...

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm: ta ngu ngốc sao, biết rất rõ ràng ngươi không đuổi kịp ta, còn tự động đưa thịt tới cửa, tìm đánh a!

Ách...

Cổ dường như bị người kéo, đau quá đi mất!

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu liền mở thật lớn, mặc dù cả ngày thích híp, nhưng lúc này lại trợn tròn, con ngươi đều sắp rớt ra, nàng phát hiện không thể khống chế bản thân đang từng bước từng bước đi về phía Long Tại Thiên...

555555555...

Làm sao bây giờ? Điêu Điêu Tiểu Cửu đầu óc đột nhiên thay đổi...

Bị cái tên biến thái này chỉnh, nhất định chỉ có một chữ 'thảm' a!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên chủ động khuỵu trước một bước, quỳ rạp xuống dưới chân Long Tại Thiên, một cái liền ôm bắp đùi Long Tại Thiên, cúi đầu nhẹ nhàng mà cầu khẩn: "Tiểu Cửu sai rồi, hôm nay Tiểu Cửu không ngoan, ngươi là Long vương gia, đại nhân có đại lượng, liền tha thứ Tiểu Cửu lần này đi!"

Long Tại Thiên nhìn cái đầu nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cúi giữa hai chân hắn, trong lúc cúi đầu nhận sai lại không ngừng va va chạm chạm, nhất thời nhiệt huyết chảy ngược...

Trái lại, còn dùng lực nữa, ờ...

Điêu Điêu Tiểu Cửu quỳ trên mặt đất, căn bản không biết cái tên Long Tại Thiên biến thái này đang muốn cái gì, trên mặt bánh bao nho nhỏ của nàng lộ ra nụ cười âm trầm, tay trái len lén xuất ra một lá bùa định thân mà Nhạn đại cho, đốt phía sau Long Tại Thiên, nắm quyết, nhẹ nhàng mà hô một tiếng: "Lâm, binh, đấu, trận..."

Long Tại Thiên, ta liền cùng ngươi từ từ chơi đi! Hắc hắc...

22. Chương 22: Trên Đầu Chữ 'sắc' Chính Là Một Cây Đao

Lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cho là gian kế thực hiện được...

Long Tại Thiên đột nhiên nắm tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu, không quá dịu dàng kéo nàng lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa niệm xong khẩu quyết, đã bị Long Tại Thiên dùng sức hôn cái miệng nhỏ nhắn...

Ngô...

Giãy dụa...

Không có hiệu quả! Long Tại Thiên càng lúc càng hạ lưu, đó là một loại cảm giác thô bạo đến gần như cưỡng hôn, dường như muốn đem toàn bộ sinh mệnh sức lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu từ trong miệng nàng

hút đi, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức say mê, tê tê dại dại, đầu óc cũng ong ong, xuyên suốt xương sống một cỗ ấm áp, không biết là khó chịu hay thoải mái, thật kỳ quái, thiêu đốt như vậy…

Long Tại Thiên dùng sức đẩy đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng về phía sau, hôn cái cổ trắng ngọc béo mập của nàng, tạm dừng lại ở nơi này, tạo ra một cái lại một cái vòng tròn ngọt ngào…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng mắt nhìn mê mang, trên bàn trang điểm có một gương đồng mặt thật lớn, bên trong có một ngọn lửa nhảy lên, Điêu Điêu Tiểu Cửu buồn bực nghĩ: trong phòng sao lại cháy đây, chẳng lẽ trong cơ thể chúng ta còn có thể có ba vị chân hỏa hay sao?! Đang lúc hồ đồ, Long Tại Thiên đột nhiên buông… Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, phát ra tiếng rên mê dại… Quả thực là âm thanh chấn động núi cao, hóa ra bùa định thân Điêu Điêu Tiểu Cửu không dùng tốt, chậm rãi cháy lây áo ngoài của Long Tại Thiên, Long Tại Thiên lấy tay đập loạn chỗ bị cháy…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nửa khép suy nghĩ, nghiêng đầu cũng không dám nhìn, ai, Long Tại Thiên, cái chỗ kia không thể đập, ngươi sẽ hối hận!

Long Tại Thiên vỗ một cái lên PP đang cháy, những… phong châm cực kỳ ghê tởm này liền đâm vào càng sâu! Long Tại Thiên đau đến mức kệ thây lửa bén lửa cháy, điên cuồng bắn ra khỏi cái nhà không nóc, có thể thấy được lúc các sư huynh thay Tiểu Cửu làm phòng ốc không có tính trước đến chuyện này!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi, lui về phía sau, buổi tối hôm nay thật không yên ổn chút nào…

"Ngươi chạy nơi nào?" Long Tại Thiên mặt đen, lông dựng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cuống quít khoát tay, mồm miệng không rõ nói: "Ta đi ra ngoài tìm nước giảm nhiệt cho ngươi."

Nàng thật sợ hãi, 555555555… Nàng cũng không biết Long Tại Thiên hôm nay tại sao lại không may như vậy! Đổ hết tội lỗi lên người nàng thì cũng quá đáng lắm nha!

Long Tại Thiên nói: "Đã dập lửa rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lông mi cực lực hướng về phía trước, bày ra một vẻ mặt sùng bái: "Long, Vương gia, cái kia… cái kia của ngươi, thật sự là lợi hại." Nàng thật ra muốn nói, nàng cảm thấy PP của Long Tại Thiên thật sự là khỏe mạnh đến mức khiến người ta phải thán phục! Vừa bị phong châm vừa bị lửa cháy, còn dùng tay dập, như vậy cũng có thể chịu đựng được. Phải biết rằng Điêu Điêu Tiểu Cửu có một lần bị phong châm đâm phá ngón tay nhỏ bé, cũng suốt ngày ở nhà ai ui kêu khóc hồi lâu đây. Nếu không phải Tứ sư huynh đề nghị, nàng lại dám quỷ gọi nữa sẽ đem nàng ném xuống đút cho quỷ ăn luôn, thì nàng còn muốn kêu khóc một đêm đây.

Đáng tiếc Long Tại Thiên hiện tại đau không thể gượng nổi, Điêu Điêu Tiểu Cửu này tạm thời hết thuốc chữa với hắn. Mắt Hắn chăm chú nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, gằn từng tiếng quát lớn: "Ta để ngươi lấy bọn chúng ra từng cây từng cây một."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt đau khổ, nhẹ giọng nói: "Nghe nói nam nữ, thông thường là thụ thụ bất thân nha!"(7)

Long Tại Thiên không để ý tới bộ dáng phòng bị của nàng, oán hận nói: "Ta là phu quân tương lai của ngươi, chuyện chúng ta đụng chạm sớm muộn gì cũng xảy ra, thấy muộn không bằng thấy sớm, người chồng như ta hiện tại để ngươi nhìn qua một cái cũng không có gì phải khẩn trương!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắp bắp nói: "Vấn đề là, cái chỗ kia bẩn muốn chết, ta xem, không bằng không thấy thì hơn!"

Long Tại Thiên không để ý tới Điêu Điêu Tiểu Cửu, đưa tay chậm rãi cởi xiêm y toàn thân từng cái từng cái rơi xuống!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn hắn từng chút một chút lộ ra khí lực hùng hồn, nuốt một miếng nước bọt, nhẹ nhàng mà nói thầm: "Ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Long Tại Thiên mắt nhíu lại, "Ngươi nói cái gì?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức giả lả cười, mãnh liệt lắc đầu, "Không có gì"

Tay Long Tại Thiên dùng sức cởi, hắn liền hoa hoa lệ lệ khỏa thân!

Ách…

Nói thật ra…

Long Tại Thiên có… chú ý tới… hay không?

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã từ từ nhô lên ở phía chân trời…

Điêu Điêu Tiểu Cửu trơ mắt nhìn Long Tại Thiên cúi hông, người này cũng quá khoa trương đi! Bị phong châm đâm người sưng thành cái dạng này! (khụ, cái đó đó bị sưng)

Phía sau hắn thì sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại trong đầu đang tưởng tượng, cảnh tượng kinh khủng không thôi: PP phía sau Long Tại Thiên giơ lên có vô số mảng thịt to lay động giống như Cửu Vĩ Yêu Hồ!

Ách…

Thật đáng thương làm sao!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Long Tại Thiên, hắn hình như dưới ánh mắt của Điêu Điêu Tiểu Cửu càng sưng đau hơn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không nhẫn tâm tăng thêm nỗi đau khổ của hắn! Phải biết rằng, Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù thích chỉnh người, nhưng nói tóm lại, vẫn còn là cái hài tử tâm địa không xấu. Được rồi được rồi, không thể nói như vậy, ít nhất cũng có thể so với các sư huynh của Điêu môn thì nàng là một hài tử tâm địa thiện lương!

Nếu Long Tại Thiên không tìm chết, không tiếp tục áp bức nàng, thì nàng cũng hứa đau khổ của Long Tại Thiên sẽ dừng lại tại đây.

Đáng tiếc, Long Tại Thiên căn bản là xem thường lực phá hoại của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa thấy Tiểu Cửu bị dọa đến cái dạng kia, thản nhiên dấy lên một cảm giác tự hào của nam tử hán.

"Còn không mau quỳ xuống, thay ta rửa sạch phong châm!" Long Tại Thiên thanh âm hơi hơi thô lỗ, tâm tư của hắn tới cùng bay đi đâu vậy?

Cho nên nói, trên đầu chữ 'sắc' chính là một cây đao! Cổ nhân nói, cũng rất có lý!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi quỳ xuống trước mặt Long Tại Thiên…

Trong mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ ra một tia giãy dụa, Long Tại Thiên, ngươi không cần hận ta, đây là ngươi tự tìm đến!

Long Tại Thiên có chút kinh ngạc nhìn nàng, nàng tại sao phải quỳ ở phía trước, phong châm rõ ràng là ở trên PP, nàng muốn cúng bái ta sao…

Long Tại Thiên, suy nghĩ ngươi cũng quá háo sắc đi!

23. Chương 23: Mặt Trời Buổi Sáng Mà Phơi Nắng Cái Gì?

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ quỳ xuống, Long Tại Thiên kích động đáy mắt đều bắt đầu phát ra hồng quang thú tính…

Hắn lại bắt đầu thấy sắc quên đau!

Hay cho Điêu Điêu Tiểu Cửu bình thường lúc theo các sư huynh kia làm bùa chú liền trộm lấy vái cái. Điêu Điêu Tiểu Cửu lại lần nữa xuất ra một cái, nhanh chóng đốt, nắm quyết, nhẹ giọng niệm: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Định!"

Oa chà chà, trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ ra nụ cười, nàng lần này đây thành công sử dụng bùa định thân.

Lúc này trời đã sắp sáng…

Có cái gì một giọt một giọt rơi trên đầu nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được lấy tay sờ sờ, oa, là máu đỏ tươi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mãnh liệt ngẩng đầu, thấy từ hai lỗ mũi anh tuấn cao thẳng của Long Tại Thiên xuất huyết ra, một giọt lại một giọt, rơi lên đầu lên cánh tay của nàng…

"Ngươi chảy máu mũi?" Điêu Điêu Tiểu Cửu tốt bụng nhắc nhở.

Long Tại Thiên lấy tay lau một cái, kết quả rây khắp nơi, đáng ghét!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nhảy dựng lên nói: "Là máu mũi là máu mũi là máu mũi là máu mũi…"

Thật kinh tởm, phải tìm cái đồ xử lý qua máu mũi trên tay trên tóc.

Long Tại Thiên có chút mất mặt, nhưng không ngăn cản nàng, dù sao nữ hài tử ai lại không thích sạch sẽ a! Bị máu mũi dính lên đương nhiên sẽ khó chịu!

Hắn thật không ngờ Điêu Điêu Tiểu Cửu là một ngoại lệ, so với heo thì thích sạch sẽ hơn một chút, nhưng lại không sạch sẽ như hắn nghĩ! Nàng chỉ mượn cơ hội chạy đi thôi. Qua một hồi mất mặt thì chỉ còn lại một mình hắn, nàng phải nghĩ cách rời đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở một bên cố làm ra vẻ tìm đồ chà lau vết máu…

Bên ngoài đột nhiên truyền đến yêu thanh mị ngữ của Tiểu Bạt sư huynh: "Điêu Điêu Tiểu Cửu, rời giường ăn cơm!"

Tiếp theo đó là thanh âm tốn hơi thừa lời của Tứ sư huynh, "Mẹ kiếp, gọi cái gì, dù sao nàng cũng không nghe, trực tiếp kéo đi!"

Chỉ nghe một tiếng giòn tan…

Long Tại Thiên không rõ ra sao, nhưng biết là lúc này thân thể đương trần truồng là thật không ổn lớn, đang muốn đi lấy xiêm y, mới phát hiện toàn bộ đều bị Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy đi lau máu.

Sau đó, hắn phát hiện chuyện kinh khủng thứ hai…

Chân hắn dính chặt trên sàn nhà… Một bước cũng không thể động…

Ngay sau đó, hắn phát hiện chuyện kinh khủng thứ ba, đây quả thực chính là chuyện kinh khủng nhất kỳ lạ nhất… từ lúc hắn chào đời tới nay mới trải qua…

Đương nhiên, chờ sau này hắn thực sự hiểu rõ đến Điêu Điêu Tiểu Cửu, sẽ phát hiện chuyện như vậy chỉ như mưa bụi mà thôi.

Hãy bớt sàm ngôn đi, chỉ nghe một tiếng giòn tan…

Long Tại Thiên kinh hoàng thất thố phát hiện vốn dĩ nóc nhà Tiểu Cửu cư có thể mở ra hai bên, ách…

Đây là muốn làm cái gì?

Nóc nhà mở ra, thái dương trực tiếp chiếu vào trong phòng, như vậy là cái phương pháp thật tốt để phơi nắng, trực tiếp mở nóc nhà ra, phơi nắng để làm việc sảng khoái, không cần đem đồ từng cái từng cái phơi ra bên ngoài.

Long Tại Thiên suy nghĩ miên man, cảm thấy bản thân bị điên rồi! Hắn suy nghĩ đến phòng phơi nắng cho Điêu Điêu Tiểu Cửu làm cái gì, là bởi vì tới mùa mưa dầm đến rồi sao?

Còn chưa nghĩ xong…

Sau khi nóc nhà toàn bộ đã mở ra, Tứ sư huynh lại gọi: "Phiền muốn chết, mỗi ngày phải lật nóc nhà phải lật tường, lần sau để Tam Thiểu xếp đặt tinh ranh kỹ xảo hơn một chút, một lần liền xong"

Long Tại Thiên tuyệt vọng nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu đã lẩn mất thật xa, rất muốn hỏi nàng tại sao mỗi sáng sớm, các sư huynh của nàng phải tới nơi này hết lật nóc nhà lại lật tường.

Điêu môn sao quái như vậy a!

Phải biết rằng, Điêu Điêu Tiểu Cửu có một cái thói quen không tốt, đó là rất thích rất thích ngủ nướng, nếu như tùy theo tính tình của nàng, nàng kia quanh năm suốt tháng đều sẽ không ăn được điểm tâm.

Tam Thiểu vì có thể khiến cho nàng ăn điểm tâm, đặc biệt đem Tiểu Cửu cư này thiết kế rất tinh xảo kỳ diệu! Mỗi khi tới lúc sáng sớm, đều sẽ có sư huynh dùng phương pháp kỳ quái gọi nàng rời giường.

Đương nhiên nhiệm vụ này lúc Tam Thiểu còn ở là của hắn, lúc hắn không có ở đây nhất định là Tiểu Bạt sư huynh.

Có người hỏi: tại sao không phải Liễu Liễu sư huynh cùng Điêu Bì a?

Trả lời chính xác: bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu xuống giường tức giận rất lợi hại, hai vị này sợ bị đánh, từng vì chuyện này mà quỳ gối cầu xin trước mặt Tam Thiểu, mới may mắn thoát khỏi nguy nan.

Phải biết rằng Điêu môn thật ra chủ nhà chân chính là Nhạn đại, hắn lúc ấy cực lực phản đối cái ý kiến này. Mặc dù lúc ấy Điêu Điêu Tiểu Cửu còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử, mỗi ngày lúc sáng sớm trên giường bị các sư huynh nhìn hết trơn, thật ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục. Nhưng vì sự nghiệp thống nhất đất nước, Nhạn đại cũng không cố phản đối nữa, cho tới bây giờ đều nhất trí với mặt trận thống nhất Tam Thiểu cực lực muốn bản thân nổi tiếng trên đời nhờ thiết kế kỹ xảo dùng để gọi Điêu Điêu Tiểu Cửu rời giường, vì lần này nghe nói hai người còn đánh lộn lớn. Cuối cùng Nhạn đại mới chịu thỏa hiệp!

Cho nên, phòng Điêu Điêu Tiểu Cửu liền biến thành như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu có chút đồng tình nhìn lại Long Tại Thiên, chuyện này không thể trách nàng.

Tất cả chuyện này cũng không phải vì Long Tại Thiên mà xếp đặt, nhưng, hắn hết lần này tới lần khác vừa đúng lúc, trúng kỹ xảo xếp đặt đoạt thiên công của các sư huynh!

Có đôi khi đừng hỏi ai hà tất phải đi tìm việc vui, mấu chốt trong lúc đó là, ai đứng ở trên bờ sông!

Hiện tại trừ một mặt tường chỗ Điêu Bì ra, còn lại ba mặt tường đều đổ rớt…

Bình minh sáng rỡ chiếu xuống…

Long Tại Thiên như trẻ con mới sinh, trần truồng giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, thân thể hắn vốn cực kỳ kiện mỹ tận lực gập người lại, hai tay thon dài không che đậy được thứ nam tính rung động. Gặp kích thích lạ bên ngoài, thứ nam tính của hắn, không có nhỏ đi, ngược lại còn… Cho nên nói, hắn thật là một tên biến thái đây!

Trong mắt đẹp của Long Tại Thiên tất cả đều là khủng hoảng…

Nói thật ra hắn tự nhận là da dày, đã đến trình độ tường đồng vách sắt, đáng tiếc lần này đây chịu cấp số thương tổn rất cao của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhất định vàng cũng phải hòa tan!

Tứ sư huynh luôn luôn thấy nhưng không thể trách cũng bắt đầu trợn mắt há hốc mồm, tiểu tử này tay chân cũng quá nhanh đi!

Tiểu Bạt ánh mắt không có ý tốt đánh giá những nơi Long Tại Thiên đưa tay che dấu không hết, lộ ra cảnh đẹp ý vui mà nở nụ cười tuyệt diễm.

Đối với tử đệ quần áo lụa là đệ nhất Tề Quốc – người luôn luôn bảo trì hình tượng sặc sỡ loá mắt – Long Tại Thiên, đây quả thực là một đả kích hủy diệt hình tượng!

Hắn chưa bao giờ có kinh nghiệm xử lý tình huống này…

Bốn người nhìn nhau…

Quả thực là khó hiểu…

Người của Điêu môn rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nguyên nhân thứ nhất, bọn họ là biến thái nên năng lực khôi phục cùng đón nhận đều cực kỳ, nguyên nhân thứ hai cũng là là nguyên nhân quan trọng nhất, dù sao người mất mặt cũng không phải bọn họ!

Ba người ghé vào cùng nhau bắt đầu nghị luận.

Tay ngọc của Tiểu Bạt sư huynh chỉ trỏ: "Oa, Tứ Tứ, hắn thật là đẹp, so với của ngươi còn lớn hơn nha?"

Tứ sư huynh không vui nói: "Chỗ nào, cái mông sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không rõ nội tình, rất hoài nghi nói: "Cái mông không thể so vì mông của ngươi tập thể không biết, nhưng cảm thấy hắn nhất định là trắng hơn một chút!"

Tiểu Bạt che miệng cười: "Cái chỗ kia phơi nắng không thấy thái dương, mỗi người đều rất trắng."

Tứ sư huynh đến cái vinh quang này cũng không muốn cho Long Tại Thiên, "Ta không cảm thấy cái mông hắn quá trắng, nhưng phát hiện trên mặt điểm đỏ không ít, e là có cái bệnh gì đi?"

Tiểu Bạt vội vàng hỏi: "Tiểu Cửu, ngươi không xem hắn thế nào đi? Ai da, mau mau, gọi Liễu Liễu cho ngươi chút nước bọt, đi thổi khí đi!"

Sư huynh muội ba kẻ vừa nói, liền như một trận gió thổi qua, căn bản không người nào trông nom Long Tại Thiên chết hay sống!

Long Tại Thiên muốn… khóc quá! Hắn chưa bao giờ biết bản thân yếu đuối như vậy…

Vốn dĩ một nam nhân kiên cường là dựa vào y phục của hắn!

Không có xiêm y che đậy…

Ách…

Long Tại Thiên hiện tại liền hận Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng cũng không đứng lên được, hắn không biết bản thân phải ở chỗ này triển lãm tiểu PP trắng như tuyết của mình bao lâu!

Trời ạ đất a người a, sét đánh chết ta đi! Ta thật không muốn sống!

24. Chương 24: Thoát Khốn

Long Tại Thiên vẫn còn may mắn, chính là hắn ngày hôm qua lúc điểm huyệt Điêu Bì cô nương không dùng toàn lực, cho nên trải qua thời gian nhất định, huyệt đạo Điêu Bì cô nương bị điểm sẽ tự động giải khai.

Điêu Bì cô nương chạy tới chuẩn bị sửa sang lại giường cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Đột nhiên nhìn thấy Long Tại Thiên trần truồng trọn vẹn!

A…

Điêu Bì cô nương thuần khiết phát ra chàng cười kinh thiên động địa, trời ạ, sáng sớm đã cho nàng nhìn cái… này, quá nâng cao tinh thần tỉnh não!

Nàng chuẩn bị nhanh chân chạy như điên…

Long Tại Thiên giành trước một bước: "Đứng lại! Đem xiêm y lại đây cho ta!" Nói thật ra, xuất thân Vương gia của Long Tại Thiên, nói chuyện cũng thập phần có uy. Điêu Bì lại là thị nữ bại hoại, bị mệnh lệnh sai bảo thành thói quen, lúc ấy liền buồn bực đi qua, ánh mắt cũng không biết đặt ở nơi nào, trong miệng nhẹ nhàng hỏi: "Long, cái kia Vương gia, xiêm y của ngài ở nơi nào a?"

Long Tại Thiên đột nhiên nhớ ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu trước khi đi, lại dám đem hết thảy xiêm y của hắn mang đi!

Hắn hiện tại, cũng có ý muốn ăn Điêu Điêu Tiểu Cửu!

“Ngươi thay ta tìm một kiện, nhanh lên một chút.”

Điêu Bì nói: “Nơi này chỉ có xiêm y của ta cùng tiểu thư, ngươi mặc không vừa!”

“Để ta mặc không vừa hay muốn để ta trần truồng?” Long Tại Thiên cả giận nói: “Còn không mau mang thứ ta có thể mặc đến”

Điêu Bì ôm hận: người này chết cũng không nói đạo lý. Hừ, qua mấy ngày chờ Tam Thiểu cùng Cúng Thất Tuần trở về, không ngược chết ngươi có mà là quỷ. Nhưng, chính nàng ta cũng không có can đảm xem thường khiêu khích, chỉ có thể đứng ở bên đó giả chết. Suy nghĩ hồi lâu, lấy một kiện áo choàng màu đỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nghiêng đầu, vươn dài tay đưa cho Long Tại Thiên.

Còn thiếu một chút, Long Tại Thiên tiến lên một bước, bắt lại, cũng mặc kệ có khó nhìn hay không, mặc lên người trước đã.

Dường như vóc người hai người chênh lệch quá lớn, Long Tại Thiên phát hiện mặc cái… này, PP cũng như ẩn như hiện. Không thể làm gì khác hơn là thở dài đem áo choàng cởi ra, vây quanh ở bên hông.

Không thể hình dung nổi, hình tượng một tên đại nam nhân chỉ vây một khối vải đỏ ở bên hông, hic!

“Ta đến lúc nào mới có thể động?” Long Tại Thiên không kiên nhẫn hỏi.

Điêu Bì kinh ngạc nói: “Ngươi không phải đã đi một bước rồi sao?” Hóa ra nam nhân lúc không mặc xiêm y, còn bị ảnh hưởng trí tuệ nghiêm trọng.

Long Tại Thiên tức giận đến nghiến răng ngứa lợi, phân phó Điêu Bì: “Xuống núi kêu người hầu của ta lên đây?”

Điêu Bì khó khăn nói: “Ta hôm nay còn phải quét rác nấu nước cho heo ăn…”

Long Tại Thiên nói: “Một… hai…”

Điêu Bì nuốt một ngụm nước bọt: “Ta còn phải giặt quần áo nấu cơm…”

Long Tại Thiên nói: “Muốn chết.”

Điêu Bì lập tức nhảy dựng lên nói: “Ta lập tức đi, mời Vương gia vào trong phòng nhỏ của ta nghỉ ngơi một lát.” Điêu Bì cô nương giống Tiểu Mã đạp đạp chạy vội đi, liền thấy một hồi khói xanh…

Long Tại Thiên kéo nửa thân tàn tới trên giường Điêu Bì cô nương, bắt đầu tính kế hoạch đối phó Điêu Điêu Tiểu Cửu!

……

Ăn uống no đủ, Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu đi học pháp thuật.

Trong sông không có cá tôm lớn, hôm nay đương nhiên là Tứ sư huynh bắt đầu bài giảng.

Hôm nay học chính là bùa biến ảo. Là đem đồ biến thành một dạng khác, còn như biến ra đồ vật gì, ai cũng không biết chắc.

Nghe giảng bài chính là Điêu môn đếm ngược xuôi chỉ có ba cái tên. Liễu Liễu thứ nhất, Điêu Điêu Tiểu Cửu thứ hai, Tiểu Bạt sư huynh thứ ba, đếm ngược thứ tư Ngộ Không sư huynh cảm thấy Tứ sư huynh không có năng lực gì để dạy hắn, cho nên ăn cơm xong cự tuyệt đi học, trực tiếp xuống núi đi chơi.

Tứ sư huynh chia ỗi người bọn họ một lá bùa, sau đó đứng ở bên người Tiểu Bạt, chỉ để hắn một người tuỳ cơ hành động, thuận tiện ăn đậu hũ béo.

Trời xuân, thái dương thật tốt. Liễu Liễu sư huynh không có chí tiến thủ tìm nơi tốt, ngồi đọc sách. Hắn thích vẽ bùa, sau này chỉ muốn thành đệ nhất phù sư, đối với pháp thuật hữu ích, hắn không có ngộ tâm, cũng không có cơ biến.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đương nhiên đem bùa của Liễu Liễu theo.

Nàng cẩn thận đốt một lá bùa, nắm quyết, sau đó bắt đầu nói lẩm bẩm với một khối đá: “Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!”

Ách…

Núi cũng vẫn là cái núi kia, nước cũng vẫn cái nước kia…

Đương nhiên, tảng đá cũng vẫn là tảng đá!

Tứ sư huynh vô lương cùng Tiểu Bạt sư huynh thiện ác chẳng phân biệt được cười ngã ngửa!

Tiểu Bạt sư huynh ngắt một nhánh hoa lan, tùy tiện đốt một lá bùa, nắm quyết, sau đó cũng nói lẩm bẩm với một khối đá: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Ách…

Trên tảng đá nở một đóa hoa!

Một đóa diễm lệ bảy màu!

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận nhìn chăm chú đóa hoa không thèm thưởng thức, cảm thấy nó quả thực cực kỳ giống Tiểu Bạt sư huynh thích trang điểm làm đẹp!

Hôm nay mọi chuyện không thuận lợi, cái tên Long Tại Thiên kia giống như biến mất rồi, đến giờ cũng không có một chút tin tức. Điêu Điêu Tiểu Cửu có loại cảm giác sắp có đại họa rơi xuống đầu. Dự cảm của nàng mỗi lần đều rất linh nghiệm.

Hôm nay vui đùa hơi lớn một chút, ai, trêu cợt một người năng lực mạnh hơn mình đương nhiên sẽ có khoái cảm rất mạnh, nhưng chỉ cần không chú ý, cũng sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên rơi nước mắt, hoảng sợ, không biết là ai đang gọi nàng.

25. Chương 25: Ép Cưới

"Tiểu thư, chưởng môn mời qua một chút." Điêu Bì thật xa hô một tiếng với Điêu Điêu Tiểu Cửu, liền bay nhanh chạy đi. Điêu Bì mỗi ngày việc vặt rất nhiều, cho nên trên cơ bản làm chuyện gì đều thích nhất chạy một mạch!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chầm chập đi tới, ai, lúc này Đại bá gọi nàng, chắc chắn không có chuyện tốt.

Đại bá ở ngoài phòng thưởng thức trà kiêm đọc sách, sắc mặt không tệ. Thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, còn nhướng mày cười nhạt, Điêu Điêu Tiểu Cửu có cảm giác được thương mến mà sợ hãi. Phải biết rằng Đại bá bình thường nhìn thấy nàng, trên cơ bản đều trừng mắt lạnh.

"Tiểu Cửu nhi, tới đây ngồi." Đại bá hôm nay uống lộn thuốc sao, thanh âm cũng dịu dàng như vậy, thật đáng sợ, nhất định có điều xảo trá!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi xuống, nhanh chóng hồi tưởng chuyện xấu lớn nhỏ mấy ngày gần đây đã làm, ai, nhiều lắm, cũng không thể một lần mà nói hết.

Tâm loạn như ma a!

"Tiểu Cửu nhà ta thật sự trưởng thành thành đại cô nương rồi." Đại bá cảm thán.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm, mặc kệ là người là heo, chỉ cần đúng giờ cho ăn, trưởng thành là chuyện tất nhiên, có gì đặc biệt hơn người.

Đại bá đột nhiên nhón tay lên hoàng lịch đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi xem lúc nào tốt…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết hắn muốn làm cái gì, không chút để ý tùy tiện lấy tay chỉ qua một chỗ.

Đại bá cúi đầu nghiên cứu qua, lắc đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục chỉ, ai, mỗi lần đều phải chỉ đến thời gian tốt mà Đại bá đã sớm dự định trong lòng. Đại bá thật biến thái, hắn nói thẳng ra không được sao, luôn như vậy phiền phức, ướt át bẩn thỉu không chịu nổi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu liền chỉ loạn xạ ba mươi sáu lần, thật vất vả mới chỉ đến thời gian Đại bá vừa ý.

Đại bá nét mặt già nua lộ ra nụ cười vui mừng: "Hóa ra Tiểu Cửu cũng nhìn giống ta sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất muốn trở mình trắng mắt nhìn hắn cho trực tiếp hôn mê luôn đi. Chỉ hơn ba chục lần mới giống hắn, đáng cảm động như vậy sao? Nhưng cuối cùng cũng chỉ đúng, coi như thở phào nhẹ nhỏm. Điêu Điêu Tiểu Cửu cầm lấy cái chén của Đại bá liền uống, nàng thông thường không quá để ý cái vấn đề vệ sinh. Dù sao đều là cả nhà, không bệnh không tai họa, mà quan trọng nhất là, thuận tiện.

Một câu nói tiếp theo của Đại bá thốt ra, thành công khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu phun trà ra ngoài, "Ngày hôm đó quá gấp, ngươi ngày mai liền cùng Long vương gia trở về đi thôi, gặp bà bà một lần, ở luôn bên kia thành hôn, tiết kiệm hai lần đi lại, đỡ lãng phí tiền."

"Cái gì? Ngươi để ta chọn cái thời gian gì vậy?" Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hỏa, này cũng đùa quá trớn đi, muốn giỡn mặt với ôn thần sao?

"Tự mình ngươi chọn thời gian cưới, trong vòng mười ngày sau. Từ đây đến Long vương phủ đại khái phải bảy tám ngày lộ trình, ngươi không lập tức động thân, sao theo kịp hôn lễ của bản thân." Đại bá quang minh chính đại chơi xấu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức muốn hôn mê: "Ta không lấy chồng!"

"Ngươi không lấy chồng ai lấy!" Đại bá giận tái mặt so với Điêu Điêu Tiểu Cửu càng đáng sợ hơn. Phải biết rằng Điêu Điêu Tiểu Cửu sinh ra cha mẹ đều mất, hoàn toàn là Đại bá nuôi nàng lớn, trong Điêu môn này ai cũng có thể không tôn trọng Đại bá, nhưng nàng không thể.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi đầu hậm hực nói: "Liễu Liễu sư huynh, Tiểu Bạt sư huynh cũng có thể, thậm chí, Điêu Bì cũng không tệ a! Nếu như cưới Điêu Bì, Long gia chẳng những có thêm một cô con dâu, còn nhân tiện có thêm một đứa giữ cửa, một thị nữ, một đầu bếp nữ, một cái..." Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu chỉ loạn, hết cách, Điêu Bì kiêm quá nhiều chức, đã vượt qua năng lực tính nhẩm của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

"Ta chỉ muốn một vị Điêu Điêu tiểu thư đáng yêu làm Vương phi." Tay Long Tại Thiên cầm quạt hiển nhiên đã đi tới, hiện tại hắn toàn thân cẩm y ngọc đái, lại bắt đầu vênh lên. Cũng là người được ăn mặc nha! Không có y phục là không vực lên nổi đâu!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngọt ngào cười một tiếng: "Ta rất đáng yêu sao?"

Long Tại Thiên dùng cây quạt che dấu nửa khuôn mặt sắp tức giận đến co quắp, một lát sau mới để... xuống, vẻ mặt thâm tình chân thành nói: "Từ lúc bình sinh, ngươi là nữ tử đáng yêu nhất thông minh nhất ta từng thấy."

Xì, chỉ dùng chút lời ngon tiếng ngọt ấy mà đã muốn lừa nàng? Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêm mặt, nói với Đại bá: "Đáng yêu cũng tốt buồn cười cũng được, tóm lại ta là không lấy chồng!"

Đại bá nói: "Long vương gia là rồng giữa loài người, dư sức cưới ngươi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu khinh thường nói: "Rồng giữa loài người, hắn chắc chắn là bọc mủ lớn trên người, ta không muốn cưới, nhất định không lấy chồng."

Mặt Đại bá không nhịn được nữa, cười cười xin lỗi với Long Tại Thiên, đứng lên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu qua một bên nhẹ giọng nói: "Người này trong nhà có tiền, có người hầu, ngươi theo hắn đời này đều ăn uống không lo."

Điêu Điêu Tiểu Cửu chính nghĩa lẫm nhiên nói: "Nhân sinh không ngừng chỉ là vui chơi giải trí!"

Đại bá trở mặt cả giận nói: "Vậy ngươi ngày mai bắt đầu sẽ không ăn, thử nhìn xem, có thể chịu mấy ngày."

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy sụp xụ mặt ra, đừng nói mấy ngày, đói một ngày cũng khó chịu a!

Mặt Long Tại Thiên lộ vẻ đắc ý, hiển nhiên là muốn đem Điêu Điêu Tiểu Cửu… lấy về nhà trước, rồi từ từ thu thập sau.

Đại bá thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu mờ mờ ảo ảo có ý buông lỏng, bắt đầu lấy lý động tình: "Ta đã thu của hắn rất nhiều lễ vật, ngươi không lấy hắn, vài thứ kia sẽ phải trả về. Vì ta, ngươi liền cưới lần này đi?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hoài nghi nhìn Đại bá liếc mắt, ngươi lừa kẻ ngu sao? Nữ hài tử có thể cưới lần thứ hai lần thứ ba sao? Ai mà không một lần liền xong. Nàng vừa mếu máo vừa cố ý lớn tiếng nói: "Ta muốn gả cho Liễu Liễu sư huynh!"

Đại bá quả quyết nói: "Ta nuôi không ngươi, sao lại không có đầu óc như vậy đây? Trong tám người sư huynh của ngươi, thì nhà Liễu Liễu… tệ nhất, không, hắn căn bản không có nhà, là cô nhi ta thu dưỡng. Hơn nữa người vừa nát lại mềm yếu, ngươi chọn trời chọn đất cũng không thể chọn hắn!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết nghe lời phải: "Được, tám người sư huynh ngươi cứ nói ai tốt, ta cam đoan đem hắn bắt lấy!"

Đại bá nhìn nàng một cái: " Tam Thiểu sư huynh của ngươi gia cảnh tốt, ngươi nguyện ý sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu rùng mình một cái, nói thật ra cưới Tam Thiểu sư huynh không bằng cưới Long Tại Thiên thì hơn. So về cấp số chỉnh người cùng cấp số biến thái thì Long Tại Thiên thật ra còn kém xa Tam Thiểu sư huynh. Điêu Điêu Tiểu Cửu bị ăn khổ từ Tam Thiểu sư huynh ăn đến phát sợ. Lấy ví dụ gọi rời giường đi, mặc kệ gió thổi mưa đá tuyết rơi, lão nhân gia hắn mỗi ngày đều đúng giờ lật phòng ốc của nàng lên.

Nếu như Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trước mặt hắn vớ vẩn lộ ra chút hành vi cử chỉ vô lễ, lập tức sẽ đã bị… bão tố đả kích. Chỉ lúc có Nhạn đại ở đây, Điêu Điêu Tiểu Cửu mới có thể không thèm nhìn Tam Thiểu sư huynh. Bởi vì Nhạn đại đặc biệt yêu thương nàng che chở nàng, mà Tam Thiểu sư huynh, thông thường là cực kỳ cho Nhạn đại mặt mũi.

Đại bá nói: "Đừng nói ta không nói đạo lý, ngươi nếu có thể theo đuổi Thất sư huynh của ngươi cũng được a! Ngươi biết trừ Tam Thiểu sư huynh ra thì Thất sư huynh của ngươi gia cảnh cũng tốt một chút."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên phát hiện Long Tại Thiên cũng không quá quắt lắm. So với Cúng Thất Tuần sư huynh, nam nhân trên toàn thế giới đều là Bồ Tát!

So với Tam Thiểu sư huynh thì Cúng Thất Tuần sư huynh còn mạnh hơn. Tam Thiểu sư huynh chỉnh nàng cũng còn có nguyên nhân, trên cơ bản mỗi lần nàng cũng có chuẩn bị trong lòng. Nhưng Cúng Thất Tuần sư huynh thì sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự không rõ hắn mỗi lần chỉnh người là vì cái gì? Đối xử tốt với hắn hắn cũng chỉnh ngươi, phá hắn hắn đương nhiên cũng chỉnh, đối hắn qua loa không để ý, ách… Hắn càng chỉnh ngươi ác liệt hơn?! Nếu như không có Nhạn đại ngăn chặn lũ ngưu quỷ xà thần này, Điêu môn chính là cái địa ngục!

Cho nên mỗi lần Nhạn đại xuất môn, thông thường đều đem Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh theo. Cái này cùng loại với… trò chơi qua sông. Một người mang theo sói, gà, dê, thỏ qua sông, nhưng mỗi lần hắn chỉ có thể mang hai con, hỏi hắn làm sao qua sông. Biện pháp duy nhất chính là người này tới tới lui lui vĩnh viễn đều phải mang sói ăn thịt theo bên người. Bởi vì nếu như hắn đem hai người kia để lại một kẻ mà nói, sau khi Nhạn đại trở về, rất có khả năng sẽ không còn cái Điêu môn này. Đương nhiên Điêu môn những… quần thể yếu thế này, cũng đã sớm mỉm cười nơi chín suối!

Nhìn vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, Đại bá lộ ra nụ cười gian kế đã thực hiện được.

26. Chương 26: Ca Ca Mặt Dây Bầu Cùng Muội Muội Mặt Bánh Bao

Không thể cưới, ta lại không thể chạy sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không thèm trở về chuẩn bị bất cứ… đồ đạc gì, liền trực tiếp rời nhà đi. Đạo thuật của nàng ở Điêu môn rất thấp, nhưng ở bên ngoài tranh cơm ăn cũng không thành vấn đề. Nàng mới không muốn bởi vì trở về sửa sang chuẩn bị một ít phế vật vô dụng mà bị người bắt thì hết đường trốn được đây. Lại nói nữa Điêu môn hoàn cảnh phức tạp, đến buổi tối, nàng cũng sẽ không có lá gan mà chạy.

Thuận thuận lợi lợi chạy xuống núi, chuyện thứ nhất của Điêu Điêu Tiểu Cửu là sẽ đi tìm ngựa để cỡi.

Nàng chạy tới chợ bán trâu ngựa, phía trước xông tới một mùi hôi thối phảng phất…

Tất cả đều là đại nam nhân đang làm giao dịch, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy rất mới lạ, quẹo trái quẹo phải, nàng còn chưa coi trọng con súc sinh nào đây? Trước hết súc sinh… phải coi trọng nàng.

Trên đời này nhiều người không có tầm nhìn xa trông rộng, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu thiếu nữ như hoa, nếu không phải nhẹ nhàng đùa cợt, thì chính là rời khỏi người nhà đi tán tỉnh thiếu nữ đơn thân. Đây chính là đối tượng để bắt nạt tốt nhất a! Một tên thiếu gia lớn lên tự nhận là còn có thể chấp nhận được, mang theo hai ba người gia đinh, cười xấu xa, vừa lảo đảo thân thể, vừa cong vẹo đi về phía Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang theo người ta nghiên cứu đề tài mới mẻ mồm miệng linh tinh của ngựa, căn bản không chú ý. Nhưng tên buôn lái ngựa thấy được, liền lớn tiếng với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Tiểu nha đầu, không có tiền thì không nên nhìn, mau mau về nhà đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất kỳ quái, lúc nãy hai người không phải thảo luận rất vui vẻ sao, sao vị… đại thúc này trở mặt cùng với trở mình nhanh vậy.

Phía sau nàng vang tới thanh âm của một người thay nàng giải thích tất cả.

"Vị cô nương này nhìn trúng cái gì, gia ta tới mua giúp."

Điêu Điêu Tiểu Cửu quay đầu lại, nhìn cái tên trăm cây ngũ gia bì bại gia tử. Lời này để Đại bá nhà nàng nghe được, nhất định sẽ nhảy dựng lên chặt bàn tay của hắn.

Mặc dù nam nhân này mặt thật dài, hơn nữa rất béo, không thể xem như mặt ngựa, chắc là là mặt dây bầu đi! Nhưng, có người trả tiền cho là tốt rồi.

Cho nên Điêu Điêu Tiểu Cửu ngọt ngào cười một tiếng với tên mặt dây bầu kia, nói: "Thì ra là Bầu đại ca?"

Mặt dây bầu vừa nghe, liền vui vẻ, tiểu cô nương này nhận lầm người. Hắc, hôm nay việc vui đến cửa. Ai nha, cô nương này lớn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như bánh bao, cười cực kỳ đáng yêu. Hôm nay thật sự là may mắn a!

Mặt dây bầu cười meo meo với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Hóa ra là Bao muội muội."

Hai người bọn họ coi như là gặp lại người quen, đều cho đối phương là thực phẩm.

Mặt dây bầu cùng mặt bánh bao khách khí chào hỏi qua.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Bầu đại ca hôm nay muốn thay Tiểu muội muội ta trả tiền, là có thật không?"

Mặt dây bầu sảng khoái nói: "Đương nhiên."

Điêu Điêu Tiểu Cửu quả thực không khách khí tay ngọc chỉ một cái, ngay giữa ót một con ngựa, nói: "Vậy lấy một con này đi, ngươi… trả tiền trước, ta nhìn xem còn muốn… mua chút đồ gì khác hay không."

Mặt dây bầu khoát tay gia đinh đối diện chặn lại, sai đi trả tiền, bản thân đi theo sau Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đã sớm muốn có một chiếc xe ngựa thuộc về mình. Phải biết rằng hành tẩu giang hồ, thường xuyên sẽ không tìm được chỗ ăn chỗ ở, nếu có một chiếc xe ngựa trang bị hoàn mỹ, giống như Tam Thiểu sư huynh có nhiều loại… cơ quan ám khí để đùa nghịch. Bằng không đẹp đẽ quý giá thoải mái giống như của Cúng Thất Tuần sư huynh cũng không tệ. Một chiếc xe ngựa, một người, một thanh kiếm, oa chà chà, thật là uy phong.

Úc, được rồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhớ ra chính mình còn thiếu một thanh kiếm. Qua một hồi đi cửa hàng vũ khí xem một chút.

Mặt dây bầu chỉ lo từ từ kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu sát vào bên người, hít hà hương thơm động lòng người từ trên người nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu hai tròng mắt lóe sáng, chỉ lo chọn lựa xe ngựa. Di, sao lại thô ráp như vậy, tất cả đều không lọt vào mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Phía sau bọn họ không xa, có một đôi con ngươi đen âm mị dừng trên người bọn họ, hàm chứa huyết sắc ác ý. Không cần hoài nghi, chính là ta Long Tại Thiên Long vương gia!

Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngươi lại dám cùng nam nhân khác thân cận như vậy, ngươi chết chắc rồi!

Mặt dây bầu thay Điêu Điêu Tiểu Cửu thanh toán xe ngựa, để thủ hạ thay Điêu Điêu Tiểu Cửu đánh xe tới, hai người nhảy lên vị trí phu xe.

Vị trí phu xe rất hẹp, nửa thân hai người vô cùng gần. Cùng với nhịp xe đong đưa, Điêu Điêu Tiểu Cửu không ngừng nhẹ nhàng gần sát mặt dây bầu. Hai người nói nói cười cười, hiển nhiên rất khoái trá.

Phía sau xe, mặt anh tuấn đã sắp biến thành Hắc Oa Đế. Hiện tại Long Tại Thiên kỳ thực rất soái nha!

Cái tiểu yêu này còn không biết chọn nam nhân như vậy?! Hừ!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đi tới cửa hàng vũ khí, chọn một cái trường kiếm tinh tế, sau đó mặt dây bầu đề nghị đi khách trọ ăn một chút gì đó. Đây mới là mục đích âm hiểm của hắn. Đợi lát nữa, chuốc cho cái tiểu mỹ nhân này quá chén, hưởng thụ một phen, mấy thứ này hơn nữa có cả tiểu mỹ nhân tất cả đều là của hắn, ha ha ha…

Điêu Điêu Tiểu Cửu thật cao hứng đồng ý, nói thật ra, nàng hơi đói bụng. Lát nữa phải đóng gói chút đồ ngon ở khách trọ để đi đường ăn.

Long Tại Thiên theo ở phía sau, cực tức giận. Điêu Điêu Tiểu Cửu này ánh mắt cũng quá kém đi, sống chết không muốn cưới ta, lại theo cái tên mặt dây bầu này chơi đùa vui vẻ như vậy. Được, ngươi không phải muốn rời nhà trốn đi sao? Chờ ngươi chạy đến những nơi… các sư huynh biến thái nhà ngươi bảo vệ không được, xem ta làm sao từ từ thu thập ngươi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng mặt, nhìn thấy gì, tay ngọc chỉ trỏ, môi đỏ mọng chu lên, con mắt sáng chợt lóe cực động lòng người…

Đó là một loại dục vọng ngây thơ…

Long Tại Thiên giống như bị sét đánh, trong đầu tự động hiện ra một loạt hình ảnh, ở trên giường, trên bàn, trong nước, bên cửa sổ, ban công… Bất cứ địa điểm cùng phương thức gì… hắn từng hưởng thụ qua hoặc là hắn tưởng tượng qua để làm cái chuyện kia đều muốn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu thử xem.

Muốn nhìn bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc mặt bánh bao nho nhỏ nổi lên đỏ ửng, muốn nhìn bộ dáng nàng cong lưng, bộ dáng rên rỉ, bộ dáng cầu khẩn, bộ dáng cao trào…

Bất cứ… vẻ mặt e lệ mềm mại gì hắn cũng đều muốn xem…

Hắn không thiếu nữ nhân, nhưng từ khi thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu về sau, hắn liền biến thành một tên bất mãn muốn tìm tình dục cuồng. Hắn không biết bản thân làm sao, chỉ có thể nói bản thân chắc chắn thích nữ hài tử này để giải thích. Giải thích dục vọng nam tính cấp thấp vô cùng cuồng dã nguyên thủy không bị đại não khống chế như thế!

Rất tốt, hiện tại Điêu Điêu Tiểu Cửu và cái tên mặt dây bầu này cùng nhau tiến vào một nhà quán rượu!

Long Tại Thiên lửa giận đã từ trên người Điêu Điêu Tiểu Cửu chuyển dời đến trên người mặt dây bầu, hắn hôm nay không đem cái mặt dây bầu này vặn thành mặt hồ lô, hắn liền không phải Long Tại Thiên!

27. Chương 27: Thuốc Xổ, Xuân Dược, Mông Hãn Dược

Lầu hai, trong một căn phòng trang nhã.

Mặt dây bầu ca ca cùng mặt bánh bao muội muội tiếp tục gian tình của bọn họ…

Tự nhận là lão công có vợ ngoại tình – Long Tại Thiên quyết định phản kích…

Điếm tiểu nhị ló đầu đi tới, đương nhiên thức ăn lên đây, rượu cũng lên đây…

Hai người khách khí mời, rồi bắt đầu dùng bữa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mặt dây bầu ca ca, Điêu Điêu Tiểu Cửu bay nhanh tranh đi cướp lại thức ăn, khiến chúng nó như biến mất trong cái bụng đói ục ục từ kiếp trước mang đến…

Nha đầu kia là quỷ chết đói mới đầu thai sao?

"Uống một ly rượu đi!" Chờ lúc mặt dây bầu ca ca thật vất vả tìm lại thanh âm bản thân, thức ăn trên bàn đã hết sạch!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thu người lại, lắc đầu, từ sau ngày nàng uống rượu một năm trước, đã bị Cúng Thất Tuần sư huynh nghiêm lệnh cấm nàng uống rượu. Nói thật ra, mệnh lệnh của Cúng Thất Tuần sư huynh, cho dù hắn không có ở đây, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không dám vi phạm!

"Người nhà của ta không cho ta uống." Nói như vậy là không sai, nhưng ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu thèm khát thứ nước trong chén kia, cũng khiến mặt dây bầu thân thể nóng lên… Nha đầu kia thật mị hoặc!

"Người nhà ngươi lại không có ở đây? Cũng không cần lo đi?" Mặt dây bầu phát ra lời dụ dỗ ma mị tà ác!

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếm liếm môi, con mắt sáng chợt lóe, nói: "Thật sự có thể chứ?"

Mặt dây bầu gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu quyết định chỉ uống một ngụm nho nhỏ, nàng tiếp nhận cái chén, căn bản không thèm để ý mặt dây bầu nhẹ tay vuốt ve tay nàng một cái, toàn bộ chú ý của nàng đều bị rượu chiếm cứ.

Nhẹ nhàng uống một ngụm, a… Say mê cảm thán! Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt bánh bao tản ra ánh sáng mị hoặc! Hạnh phúc a!

Long Tại Thiên trốn ở ngoài màn cửa rình xem rất muốn hiện tại đem Điêu Điêu Tiểu Cửu kéo đi ra ngoài giải quyết một phát! Hắn thừa nhận, bản thân đích xác thực sự nhất định là kẻ tình dục cuồng! Hơn nữa, hắn cho rằng, bản thân là kẻ tình dục cuồng còn có thêm âm hiểm cùng dục vọng nam tính cực kỳ bình thường… Mặc dù hắn sống từng ấy năm cũng không biết điểm này. Mãi đến khi Điêu Điêu Tiểu Cửu tiến vào mắt hắn, khơi dậy dục vọng như thủy triều trong hắn! Hắn không thể không thừa nhận, đối với Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn không cách nào tự khống chế bản thân mà thích nàng.

Từ bên này nhìn qua, Điêu Điêu Tiểu Cửu eo ếch đường nét thoạt nhìn rất dâm đãng, cái mông kiều trên ghế cũng rất là dâm đãng, tư thế ngồi càng dâm đãng…

Toàn thân đều tràn ngập một loại hồn nhiên gợi cảm, cùng sự quyến rũ vô tri lại càng càng càng dâm đãng…

(Điêu Điêu Tiểu Cửu rất muốn đem Long Tại Thiên kéo ra ngoài đánh một trận vùi hoa dập liễu, lăng loạn trong gió!)

Chỉ có thể nói từ trong mắt nhìn ra thế giới của kẻ tình dục cuồng, thiên hạ không một người một vật nào không gợi tình dục nha! Điêu Điêu Tiểu Cửu coi như là trời sanh có chút yêu nghiệt, nhưng cũng là nữ hài tử băng thanh ngọc khiết, khi nào lại như trong suy nghĩ tình dục của Long Tại Thiên!

Hết một bình rượu, hai gương mặt gia hỏa đặc thù bắt đầu… giống như say say, tiếp tục gọi tiểu nhị đem thức ăn đem rượu lên…

Long Tại Thiên rất hoài nghi, thấp giọng hỏi tiểu nhị: "Ngươi mới vừa rồi không bỏ thuốc vào rượu sao?"

Tiểu nhị một bộ mặt nhăn, nói: "Rõ ràng bỏ… thuốc xổ rồi." Hôm nay dạ dày hai vị này cũng không biết là tạo từ cái gì, ăn lượng thuốc lớn như vậy, lại không bị làm sao.

"Mang lại đây, ta tự mình bỏ!" Long Tại Thiên lấy bầu rượu trong tay tiểu nhị lại, bỏ một đống thuốc xổ, xuân dược, mông hãn dược tất cả thêm vào…

Tiểu nhị trợn mắt há hốc mồm, thuốc bột quá nhiều, lập tức đem nửa bình rượu hút khô rồi, biến thành bình cháo, quả thực không thể nhìn nổi. Long Tại Thiên lấy ngón tay quấy qua một cái, thoạt nhìn tửu sắc thật quái đản nha, trong ánh mắt sùng bái của tiểu nhị, Long Tại Thiên thuận tiện đưa ngón tay đặt ở trong miệng mút thử…

Sau đó, ách…

Trên khuôn mặt anh tuấn của Long Tại Thiên lộ ra ánh mắt cổ quái…

Hắn hỏi tiểu nhị một vấn đề rất thông thường: "Nhà xí ở nơi nào?"

Tiểu nhị đưa tay nhàn nhàn chỉ một cái…

Long Tại Thiên vèo một tiếng, liền lủi đi…

Ách…

"Khách quan…" Tiểu nhị nói còn chưa kịp nói xong: "Có giấy không?"

Long Tại Thiên đã bặt vô âm tín.

Tại nhà xí, xuân dược cùng mông hãn dược lục tục phát tác…

Long Tại Thiên nổi tiếng phong lưu tiêu sái độc nhất vô nhị trên đời, mặt phiếm ửng hồng té xỉu trên bản đá xanh…

(Ngày này sang năm, sẽ có người đốt tiền vàng mã cho ngươi… Hắc hắc!)

Mặt dây bầu lại rót một ly rượu, màu rượu thật kỳ quái làm sao! Hắn vô cùng tức giận, nhà tiểu nhị này lại dám dùng loại rượu thấp kém như vậy lừa hắn, không thèm sống.

Hắn đứng lên, một tay xách áo tiểu nhị, một tay lấy bầu rượu rót vào trong miệng tiểu nhị…

Tiểu nhị mắt trắng dã khua loạn trở mình, hai tay đẩy loạn, nghĩ thầm: mệnh này cũng tiêu rồi!

Đấn đo chút, mặt dây bầu cũng thử một giọt, nói thật ra, mùi rượu không tệ a.

Sau đó, mặt dây bầu liền biến sắc, lại hỏi cùng một vấn đề với Long Tại Thiên anh minh thần võ: "Nhà xí ở nơi nào?"

Tiểu nhị đầu óc choáng váng khóc ròng nói: "Bản thân chúng ta cũng rất hiểu nhau đi? 555555…" Đây là tạo cái gì nghiệt a?!

Mặt dây bầu nhìn cũng không nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc mắt cái nào, cười vang một tiếng, liền xông ra ngoài.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không rõ nội tình. mặt dây bầu ca ca này làm người thật tốt! Lại cực kỳ tự giác. Thay nàng mua đồ xong, liền chạy, còn chạy nhanh như vậy!

Điêu Điêu Tiểu Cửu không nghĩ nhiều, đi ra ngoài, lấy kiếm của nàng, lên xe của nàng, hai tròng mắt lóe sáng, cười nghênh ngang không biết tuế nguyệt cũng đang cùng vui vẻ!

Người trong giang hồ, chờ ta, Điêu Điêu Tiểu Cửu tới đây!

28. Chương 28: Đêm Thứ Nhất Bỏ Nhà Trốn Đi

Ra khỏi cửa thành

"Ta đắc ý cười, ta đắc ý cười…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa đánh xe vừa ca hát, mặc dù đã xế chiều, có lẽ Điêu môn đã phát hiện nàng không có ở đó, đang cấp tốc đuổi theo nàng, nhưng nàng toàn không sợ.

Bởi vì hôm nay nàng gặp phải một người thật tốt – mặt dây bầu ca ca. Vốn dĩ nam nhân trên đời không hoàn toàn là vô lương! Trừ Liễu Liễu sư huynh đáng yêu ra, cũng có nam nhân giống mặt dây bầu ca ca diện mạo cực tệ nhân phẩm vô cùng tốt như thế!

Ờ, đột nhiên cảm giác ăn quá no, cần giải quyết một ít vấn đề tương tự như trao đổi tự nhiên linh tinh.

Cái này đơn giản thôi, Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng xe lại, đi tới ven đường, đi tới ven đường nơi có nhiều lá cây, lấy ra một lá bùa: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Diệp chi che chắn!"

Nói thật ra, trong tất cả bùa chú thì cái bùa này Điêu Điêu Tiểu Cửu thực hiện… thuần thục nhất…

Lá cây bị một cỗ gió thần bí cuốn lên, trở thành một đạo lưu động không thôi che chắn…

Thoạt nhìn thật sự rất đẹp, đây là chiêu nàng trộm học theo Tam Thiểu sư huynh lúc tán gái thích dùng nhất, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy đất hoang này làm nhà xí tạm thời vô cùng hữu hiệu, sau khi bị Tam Thiểu bắt nạt hơn một trăm ba chục lần, mới biết một chiêu này.

Lá cây chậm rãi rơi xuống, Điêu Điêu Tiểu Cửu rời đi, tất cả lá cây che lại, bảo vệ môi trường mà lại vệ sinh!

Hoàng hôn buông xuống…

Dọc theo đường đi không có lấy một bóng người…

Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng xe vào ven đường, liền tháo Mã nhi ra khỏi xe, lôi kéo Mã nhi hào hứng đi lên sườn núi, đi tới một đám cỏ cực xinh đẹp, cột Mã nhi vào một cái cây để nó tự ăn cỏ, rồi nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời ráng đỏ.

Tự do tự tại, trời ngựa cỏ cây không khí, cuộc sống như thế thật thoải mái làm sao!

Gió nhẹ thổi qua, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngủ thiếp đi.

Long Tại Thiên cỡi ngựa, dựa vào đầu mối của hạ nhân, cuối cùng cũng tìm được Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Cái tiểu yêu chết tiệt này lại dám ngủ ngon lành như vậy… Căn bản không biết hắn hôm nay chịu nhiều hành hạ như vậy. Cái bụng tôn quý của hắn chưa bao giờ chịu khổ lớn như vậy…

Ai, tiểu yêu này, thật sự là khắc tinh với tánh mạng của hắn!

Hắn hôm nay xem như bị gây sức ép, rốt cục tìm được Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng yên lòng, Long Tại Thiên suy yếu ngã vào bên người Điêu Điêu Tiểu Cửu, kéo nàng lại gần, hít hà hương đồng gió nội, thư sướng mát mẻ, nhắm mắt một cái, lập tức ngủ không biết trời trăng mây gió.

Trong lúc mờ mịt tiếng chim hót đầu tiên cất lên…

Sau đó các loại chim chóc đều cất tiếng theo, uyển chuyển thanh lệ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở mắt, trời ơi, hôm nay sao sớm như vậy đã lật phòng ốc. Ai, thật đáng ghét a!

Nghiêng người vừa nhìn thấy, một đôi mắt to, hung tợn trừng trừng nhìn thẳng nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu cười vang một tiếng, tung một cước cũng không biết đá trúng nơi nào của đối phương, nhảy dựng lên, bỏ chạy đi!

555555555… Thật là đáng sợ, tránh xa… tránh xa… nhân gia ta ra.

Long Tại Thiên đang suy nghĩ làm sao dọa Điêu Điêu Tiểu Cửu đây. Không đề phòng lại bị nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng vừa vặn đạp một cước, mặc dù không chạm đến… bộ phận quan trọng nhất, nhưng cũng đau a!

Tiểu yêu này, cũng quá độc ác, muốn đá phu quân tương lai thành thái giám sao? Lại không muốn cuộc sống an nhàn hạnh phúc như vậy sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhanh chân chạy mất, chỉ nghe Long Tại Thiên réo rắt nỉ non: "Là ngươi tự mình lại đây, hay để ta lấy vòng trang sức chó kéo ngươi trở về." Vừa rời đi khỏi Điêu môn kinh khủng vô cùng, Long Tại Thiên lập tức lại vững vàng ở thế thượng phong.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi trở lại, bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

"Bắt đầu có mùi vị nữ nhân!" Long Tại Thiên lại bắt đầu cúi đầu trêu chọc: "Hơn nữa lại là mùi vị nữ nhân có thêm chút ít hư hỏng lại thêm một chút tiểu yêu."

Điêu Điêu Tiểu Cửu không tin, nàng hư hỏng khi nào? Nàng hiện tại với dĩ vãng, trái lại nghịch ngợm gây sự, gây chuyện thị phi khắp mọi nơi. Chuyện xấu không có làm nhiều hơn so với sau này, cũng không có làm ít hơn trước kia.

Long Tại Thiên nhàn hạ thoải mái ngủ ở trên cỏ, câu động một ngón tay nhỏ bé với Điêu Điêu Tiểu Cửu, nha đầu kia thật thiếu dạy bảo!

Điêu Điêu Tiểu Cửu không có cốt khí một bước nhỏ một bước nhỏ đi tới, sau đó quỳ gối bên cạnh người Long Tại Thiên, vẻ mặt thật ngoan hiền, "Tiểu Cửu nhi sai rồi."

Long Tại Thiên gật đầu, cố làm ra vẻ thán khí: "Ta cũng không phải không thể tha thứ ngươi, nhưng là, trước tiên ngươi cũng cần phải cho ta cái lý do…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi đầu, vẻ mặt lấy lòng, giả bộ đáng yêu: "Tiểu Cửu còn chưa hiểu chuyện. Hơn nữa sau này, Tiểu Cửu cam đoan không bao giờ… sẽ phạm sai lầm như thế nữa!" Thật sự, Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trong lòng nói, ta lần sau tuyệt đối sẽ đổi phương pháp mới chỉnh người!

Long Tại Thiên giơ một ngón trỏ lên, tinh nghịch lung lay, nói: "Không, nói còn chưa đủ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu chớp chớp mắt đẹp, hỏi: "Tiểu Cửu không biết phải thế nào a, ngươi dạy ta đi!"

Long Tại Thiên không lập tức trả lời, chỉ là lay động chân trái nói: "Mấy ngày nay cũng không biết chuyện gì xảy ra, cảm thấy chỗ này thật không thoải mái lắm."

Điêu Điêu Tiểu Cửu như một con dê béo trước miệng hổ đói, tiến lên, vươn tay ngọc, nhẹ nhàng xoa bóp cho Long Tại Thiên, lực đạo không nhẹ không nặng, thật sự là thoải mái. Điêu Điêu Tiểu Cửu còn quay đầu lại hỏi: "Như vậy tốt hơn chút nào chưa?"

Long Tại Thiên thất vọng lắc đầu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức nói: "Không phải chỉ một bên này thôi sao?"

Long Tại Thiên gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức lại nhằm phía bên kia, nhẹ nhàng chậm rãi ấn bóp, cười một cái vô cùng sáng lạn với Long Tại Thiên… rồi hỏi… nữa: "Thoải mái không?"

Long Tại Thiên chăm chú nhìn nàng, mày nhíu lại một tấc, lắc đầu: "Cũng không phải một bên này!" Úc, có người nhịn không được úp mở!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cực khó hiểu: "Chẳng lẻ ngươi có ba chân sao?" Từ trên xuống dưới nhìn hồi lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không nhìn ra trò gì, cái tên họ Long biến thái cực biến thái này, vậy mà thân thể còn dị hình dị dạng.

Long Tại Thiên cố ức chế lại bị Điêu Điêu Tiểu Cửu lơ đãng hồn nhiên khơi dậy dục hỏa, hiện tại không phải lúc tự hỏi về cái kia, tiểu nha đầu này không cho nàng chịu chút đau khổ, sau này sẽ không biết trong hai người, ai là chủ tử!

"Thật sự là bị ngươi làm cho tức chết, ta hiện tại một chút khí lực cũng không có, ngươi cứ nói vậy làm sao bây giờ?" Long Tại Thiên trợn to mắt uy hiếp.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vô tội nghĩ: không có khí lực, ngươi dùng hai cái đùi đi so với ta dùng bốn chân chạy trốn còn nhanh hơn. Không có khí lực, ai cần ngươi đuổi theo? Nhưng, nàng hiện tại không dám nói như vậy, quanh đây không một bóng người, nếu như hắn muốn chém muốn giết, thì dù cho gọi rách hầu cũng không có người ứng cứu.

(Đứa nhỏ ngốc, ngươi cho là nam nhân đều giống mấy vị biến thái trong nhà ngươi sao? Dạy dỗ nữ nhân liền đánh?)

Long Tại Thiên âm hiểm cười, nói ra một câu tự coi như là yêu cầu khéo léo?

Điêu Điêu Tiểu Cửu khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhíu lại!

29. Chương 29: Ăn Táo

"Ta tức giận ngươi đến cả người vô lực, đại khái là không thể tự mình nhúc nhích, ngươi phải có trách nhiệm đưa ta về nhà." Long Tại Thiên đắc ý dào dạt nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trơ mắt nhìn hắn, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu không địch lại đành bại lui, miễn cưỡng nói: "Được rồi!"

Một lát sau, Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Long Tại Thiên vẫn ngủ ở đó, vẫn không nhúc nhích, liền thúc giục nói: "Đi thôi!"

Long Tại Thiên liếc nàng một cái, "Ta không nhúc nhích nổi, sao mà đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngây người hồi lâu, sau đó đưa lưng về phía hắn ngồi chồm hỗm xuống, nghĩ thầm: xui, ta coi như phải cõng một con heo!

Qua một hồi lâu, Long Tại Thiên vẫn ngủ đến mi giác sinh xuân, Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhịn được nói: "Ngươi lại làm sao vậy?"

Long Tại Thiên nói: "Không phải nói ta và ngươi không thể chạm sao."

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận đến bĩu môi nói: "Ngươi muốn thế nào?"

Long Tại Thiên suy nghĩ một chút, giống như phải chịu thiệt thòi lớn mà hạ quyết tâm, nói: "Ngươi bế ta đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận đưa tay ôm lấy, nặng a, mặc dù học qua võ công, so với cô nương bình thường khỏe hơn đôi chút, nhưng một con dê bé nhỏ bế một con trâu ngốc cũng quá nặng đi. Thật muốn ném hắn xuống.

Long Tại Thiên cười với Điêu Điêu Tiểu Cửu thổi khí lên cái mặt nộn của nàng nói: "Nếu như ngươi làm ta té xuống, có lẽ sẽ càng phiền phức." Miệng hắn như nói với chính mình, ánh mắt lại liếc sang Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong ánh mắt tất cả đều là uy hiếp. Điêu Điêu Tiểu Cửu hiểu là hắn đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đây. Không thể làm gì khác hơn là dập tắt ý định ném Long Tại Thiên xuống.

Nhưng, Long Tại Thiên vừa nói bản thân mềm yếu vô lực, tay cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng chỉ vào nơi đầy đặn của Điêu Điêu Tiểu Cửu cười nói: "Thân thể ngươi nhỏ gầy như vậy, nơi này lại lớn như vậy, có phải rất kỳ quái hay không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã lườm, giọng căm hận nói: "Sẽ không." Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hiện bản thân mới mềm mại làm sao, người này tại cố ý vô tình bêu xấu, bảo sao nàng không muốn hất hắn cùng nhau té ngã.

Long Tại Thiên không tin, "Ta cảm thấy ngươi quá nặng, không phù hợp, có thể lúc bước đi sẽ bị té ngã. Nhưng hiện tại nếu như ngã sấp xuống, có người liền tiêu đời!" Hắn một bên trêu chọc một bên uy hiếp, rất hí hửng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bế Long Tại Thiên về phía trước, xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Long Tại Thiên tiếp tục nghiên cứu cái đề tài thú vị này: "Sẽ không sao? Cũng đúng, đại não của ngươi trống trơn, vừa lúc giảm bớt sức nặng lên nửa người trên, cân bằng với bộ ngực, cho nên mới không dễ dàng té ngã như vậy."

Điêu Điêu Tiểu Cửu dưới chân mềm nhũn, tức giận đến thiếu chút nữa đem Long Tại Thiên ném xuống, nhưng thấy ánh mắt Long Tại Thiên, không thể làm gì khác hơn là giả cười tiếp tục đi!

Nguy hiểm a, sao lại gặp được cái đồ tồi như vậy!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đặt Long Tại Thiên ở trong xe, Long Tại Thiên tà tà dựa vào chăn giường, ánh mắt khoái trá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy đi, kéo ngựa trở về, sau đó tự mình ngồi ở phía trước yên lặng đánh xe.

Long Tại Thiên nói: "Nhấc rèm cửa lên đi, ta muốn nhìn phong cảnh phía trước một lúc."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay kéo rèm, cũng vẫn không thèm liếc mắt tới Long Tại Thiên.

Mã nhi chầm chậm, đi rất vững vàng.

Long Tại Thiên đột nhiên nha một tiếng: "Ta thu hồi lời nói vừa rồi, ta sai rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cho rằng hắn đã cúi đầu khuất phục mình, muốn mình nói chuyện với hắn, lại càng thêm kiêu ngạo không để ý tới hắn.

Long Tại Thiên cười rất gian ác, "Ta nói ngực ngươi là bộ phận lớn nhất trên toàn thân những lời này là không đúng, ta hiện tại đã biết, cái mông cao quý của ngươi mới là bộ phận cao nhất lớn nhất trên thân."

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận thiếu chút nữa đã thổ huyết, lập tức nói không cần nghĩ phản kích, "Mông ngươi mới thế ấy."

Long Tại Thiên không giận ngược lại cười cười, nói thật ra, nếu như PP chỉ để Tiểu Cửu thấy được thì có sao đâu, hắn chớp mắt nói: "Tiểu yêu, ngươi nói phải, ngày ngươi thấy bộ phận đó vừa lòng không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cắn răng, quyết định không trả lời, nàng trong lòng biết bản thân rất khó nói lại cái tên biến thái này.

Đáng tiếc Long Tại Thiên sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn đối với đề tài cái mông này hình như đặc biệt có hứng thú. "Ngày đó ngươi nói ta rất trắng, có phải của ngươi rất đen hay không?!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không thể nhịn được nữa nói: "Nói bậy, ta..." Bản thân che miệng không nói.

Long Tại Thiên kiêu ngạo mà cười nói: "Hừ, không dám nói sao, nơi đó của ngươi nhất định rất đen."

Trong đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu nhanh chóng hiện lên hình ảnh PP trắng trẻo của Long Tại Thiên, giống ánh trăng trên bầu trời, bản thân cầm một đống mực nước, dùng bút chậm rãi tô đen... của hắn! Vừa nghĩ như vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, Điêu Điêu Tiểu Cửu bèn nói: "Đúng vậy, của ta rất đen!"

Đáng tiếc Long Tại Thiên không phải người dễ dàng nói chuyện như vậy: "Ta không tin, ngươi cho ta xem."

Điêu Điêu Tiểu Cửu xấu hổ muốn chết, thật muốn cầm kiếm đâm hắn ngàn vạn lần.

Đáng ghét lại gặp phải nam nhân biến thái vô thường!

An ổn chưa được một hồi, Long Tại Thiên lại kể lể nhu cầu quan trọng: "Ta đói bụng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Trong bao bên cạnh ngươi trên xe có bánh bao có thịt trâu."

Long Tại Thiên khủng hoảng nói: "Ta không ăn món ăn lạnh."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta còn có táo."

Long Tại Thiên gật đầu, nói: "Được rồi, ta ăn táo."

Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng xe lại, lấy quả táo ra cho Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên không cầm, nói: "Rửa chưa?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy khăn tay ra chà lau qua, quả táo thật sự như được rửa sạch, sau đó mới đưa cho Long Tại Thiên nói: "Cho ngươi ăn."

Long Tại Thiên nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút: "Gọt vỏ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận nói: "Ngươi muốn gọt vỏ còn hỏi ta rửa chưa?"

"Trước khi gọt vỏ, không cần rửa sao?" Long Tại Thiên hồ đồ nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu oán hận nói: "Ngươi nhất định muốn làm khó ta phải không, ngươi không ăn, ta ăn." Nói xong liền oán hận cắn một mồm to, quả táo ăn có ngon hay không, Long Tại Thiên không biết, chỉ cảm thấy môi đỏ mọng xinh đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu cắn vào thịt quả trắng trắng, khóe miệng dính chút nước ngọt, vạn phần mê người. Ánh mắt nhìn chăm chú Điêu Điêu Tiểu Cửu, tay lại kéo quả táo trên tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu về phía mình, hung hăng cắn một miếng.

Sau đó chậm rãi ăn, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên quá sợ hãi, nhìn quả táo chớp mắt không thôi.

Long Tại Thiên theo ánh mắt của nàng cúi xuống, trên quả táo đến chỗ hắn ăn vừa lúc bị sâu, có nửa thân côn trùng đang ở quả táo ngoại giãy dụa không thôi, còn nửa thân…

A…

Một tiếng hét vang, quả táo bị tung lên giữa không trung, Long Tại Thiên một phát phun quả trong miệng ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu tránh không kịp, bị văng đầy mặt…

Hai người cùng nhau cười vang, quả táo rớt xuống, vừa lúc đánh vào đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu, sáng sớm đã bị Long Tại Thiên gây sức ép suýt chết Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục có cơ hội nghỉ ngơi.

Nàng hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh!

30. Chương 30: Ta Gặp Cảnh Khốn Cùng

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, lại bắt đầu cười vang…

Vốn dĩ mắt Long Tại Thiên nhìn thẳng mắt nàng, cách gần như vậy, gần đến mức toàn bộ thế giới trong mắt Long Tại Thiên chỉ có Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Nói thật ra, cho dù dễ nhìn đến đâu thì nhìn quá gần cũng hoa mắt, gần đến không còn khoảng cách, thật sự là một chuyện kinh khủng.

Long Tại Thiên từ từ lui về, không cao hứng nói: "Đã tỉnh chưa?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, Long Tại Thiên quát: "Tỉnh rồi còn không mau đi đánh xe!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy dựng lên, lấy tay sờ mặt, trên mặt thật sạch sẽ, biết là Long Tại Thiên thay nàng lau sạch sẽ, ngoái đầu nhìn lại cười cười một tiếng với hắn. Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải một hài tử thù dai, bởi vì việc các sư huynh của nàng thường xuyên làm so với Long Tại Thiên còn quá mức hơn. Cho nên, nàng cũng rất khoan dung.

Nàng vô cùng cao hứng đánh xe chạy về phía trước.

Không được bao lâu, cái tên nam nhân vĩnh viễn không an phận kia lại kể lể yêu cầu: "Cũng muộn rồi, chúng ta nói chuyện phiếm đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy chủ ý này cũng không hay ho gì, ngậm miệng không nói lời nào.

"Tiểu yêu, ngươi thích cái gì?" Long Tại Thiên thanh âm bắt đầu nhẹ nhàng lại tràn ngập nhiệt tình.

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một hồi: "Bạc."

Long Tại Thiên thở dài, cái này cũng quá thô tục đi, hắn miễn cưỡng móc ra một tờ ngân phiếu từ trong lòng ngực, ve vẩy vài cái, nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Nhìn xem, đây là cái gì?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn một chút, đôi mi thanh tú dựng thẳng lên, "Ngươi cảm thấy ta giống đứa ngốc sao?"

Long Tại Thiên cười: "Ngươi muốn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn qua, là một trăm lượng. Một tờ ngân phiếu rất lớn. Nàng lắc đầu. Nàng ở Điêu môn bị giáo huấn nhiều năm, tham lam là con đường của kẻ ngu ngốc. Không phải đồ của bản thân không cần ham muốn loạn xạ. Bằng không sẽ chết rất thảm.

Long Tại Thiên hiếu kỳ nói: "Ngươi không phải thích bạc sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng mắt liếc hắn: "Nữ tử thích tiền, vốn dĩ là đạo lý."

Phía trước có cái ngã ba đường, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không hỏi đường, rẽ thẳng hướng bên trái.

Long Tại Thiên hỏi: "Ngươi đi qua Hoa đô rồi sao?" (Hoa đô là kinh đô nước Đại Tề.)

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nàng căn bản còn chưa ra khỏi trấn nhỏ nữa.

"Sao ngươi chưa hỏi ta đã có thể tìm đúng đường vậy." Long Tại Thiên cảm thấy việc này không hỏi rõ ràng là không được.

"Thì sao, không cần hỏi ngươi cũng biết ngươi chỉ biết khoác lác." Điêu Điêu Tiểu Cửu buồn bực nói.

"Phải không?" Long Tại Thiên còn muốn nói điều gì, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng đánh xe đi thẳng hướng trước mặt, một chút cũng không thèm để ý tới bên trái là một cái đường thoạt nhìn rộng rãi hơn, trợn mắt há hốc mồm. Năng lực phân biệt phương hướng của nha đầu kia thật mạnh.

Cũng chưa tới giữa trưa, bọn họ đã đến một thôn trấn – Hạ Các.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đánh xe tới một nhà khách điếm tốt nhất, dù sao Long Tại Thiên cũng có tiền nên ăn uống sung sướng chút đi.

Hai người lên lầu hai vào trong một căn phòng trang nhã. Long Tại Thiên kêu mười bảy mười tám món ăn.

Một hồi, trà bánh lên trước. Ngón trỏ Điêu Điêu Tiểu Cửu khua khoắng loạn xạ, không thèm chớp mắt.

Long Tại Thiên hừ lạnh một tiếng: "Ta nói muốn mời ngươi ăn sao?"

Hắn không quen nhìn bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy đồ ăn còn quan trọng hơn cả hắn.

Một đại nam nhân lại ăn dấm chua với đồ ăn, còn không biết xấu hổ? Ai.

Điêu Điêu Tiểu Cửu để… chiếc đũa xuống, nuốt một ngụm nước miếng. Xoay người muốn rời khỏi Long Tại Thiên, về xe ăn lương khô.

Long Tại Thiên nói: "Nhưng hôm nay dường như gọi đồ ăn nhiều lắm, cũng không biết ăn hết hay không, ngươi tình nguyện hỗ trợ cũng tốt."

Điêu Điêu Tiểu Cửu phẫn nộ trừng mắt với hắn, chắc chắn là muốn chơi ta, hừ!

Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã được đem lên, phải nói một câu sắc hương vị hoàn hảo. Điêu Điêu Tiểu Cửu trước nay đều ăn uống mộc mạc cực khổ, đã có khi nào gặp qua những… món này, lập tức nước miếng như Sào hồ tháng bảy, một phát như cỏ dại mọc lan tràn.

Long Tại Thiên ngạo nghễ hỏi: "Muốn ăn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu tha thiết mong chờ gật đầu, nước miếng sắp rớt xuống.

Long Tại Thiên nói: "Ta tới nếm thử tay nghề bọn họ thế nào? Ngươi chính là Vương phi tương lai của ta, cũng không thể làm khổ ngươi."

Long Tại Thiên hiện tại lại có thể nhớ ra nàng là Vương phi tương lai của hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật cao hứng, ăn trước, ăn xong rồi lại tính tiếp cũng được.

Long Tại Thiên dùng chiếc đũa gắp một miếng tôm chưng nước cốt thoạt nhìn ngon đến tận tim, ăn đến mắt đẹp híp lại, liên tiếp gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu khát vọng hỏi: "Quá ngon sao?"

Long Tại Thiên lắc đầu, nói: "Không được, tôm không có làm kỹ, có chút dai."

Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi nói: "Ta không kén chọn như vậy."

Long Tại Thiên kiên quyết nói: "Ngươi sau này là Vương phi, sao có thể không kén ăn đây. Sẽ bị người ta chê cười" Nói xong lại gắp một miếng cá trong suốt... trắng như bạc, Điêu Điêu Tiểu Cửu đau khổ nhìn miếng cá bị nhét vào trong môi đỏ mọng mỹ lệ của Long Tại Thiên, dùng sức nuốt nước miếng.

Long Tại Thiên tiếp tục lắc đầu: "Cá không đủ mềm."

Điêu Điêu Tiểu Cửu khẩn trương nhìn thức ăn trên chén đĩa, Long Tại Thiên thử từng miếng từng miếng, cái này không được, cái kia cũng không được, trong lúc cực độ dày vò cùng đau khổ, Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay chống đầu, thật buồn ngủ. Cũng chỉ có ngủ là mới phương pháp trị liệu cơn đói khát ăn uống. Đột nhiên một cái bất tình lình Long Tại Thiên nói: "Cái này mùi vị không tệ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vạn phần mừng rỡ mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ ra, thấy Long Tại Thiên chỉ vào một chén cơm tẻ xới đặc biệt đầy, nói cơm này chỉ có trên trời mới có, người ta mới được thưởng thức vài lần.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa ôm hận mà ăn chén cơm, vừa nhìn Long Tại Thiên bày ra một bộ dáng vì nàng mà phải anh dũng hy sinh ăn những... thức ăn không thể ăn này. Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng sức nhai, hận không thể nhai được thịt của Long Tại Thiên.

Hai người xuống tửu lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu so với lúc chưa tới còn đói hơn. Chủ yếu là miệng nàng tham.

Hai người đánh xe lên chợ, đồ Long Tại Thiên nhìn trúng liền sai Điêu Điêu Tiểu Cửu nhanh chân chạy đi mua, đồ Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn trúng, Long Tại Thiên cự tuyệt trả tiền. Việc này không khỏi khiến cho Điêu Điêu Tiểu Cửu mãnh liệt nhớ tới mặt dây bầu ca ca, nàng ở chợ cười khúc khích với các nam nhân mặt tương đối dài, hy vọng có thể đào móc ra mặt dài nam nhân có tiềm lực.

Nhưng mặt dây bầu ca ca như hoàng hạc quý hiếm, một đi không xuất hiện lại. Khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu không khỏi thốt lên, thật sự là ở mặt này ông trời quá keo kiệt.

Giằng co hồi lâu, mua một đống đồ ăn đồ dùng. Long Tại Thiên mới miễn cưỡng cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu một lần nữa lên đường.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được nói: "Trời sắp tối rồi, chi bằng ở lại trấn nghỉ ngơi, ngày mai lại đi không được sao?"

Long Tại Thiên lắc đầu: "Không được, ở trọ là phải trả tiền. Chúng ta buổi tối liền ở trên xe ngựa là được rồi. Ngươi xem, ta mua nhiều đồ như vậy, buổi tối nhất định sẽ rất thoải mái"

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu dại ra nhìn những thứ linh tinh chất đầy nửa xe ngựa, nghĩ, tưng này tiền... đủ ở khách trọ nửa năm. Cái tên Long Tại Thiên này, thật là một kẻ ngu ngốc!

Sao bản thân lại nhìn lầm như vậy, lần đầu tiên thấy hắn, rõ ràng là một người con nhà thế gia phong độ không tệ, hiện tại sao càng lúc càng hỗn đản đây? Hay là hắn ở trước mặt người khác bảo trì dáng vẻ cao quý con nhà thế gia, lại chỉ ở trước mặt một mình mình mới hỗn đản như thế đây? Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được, chẳng lẽ trên mặt mình liền viết mấy chữ 'gặp cảnh khốn cùng'?

Không phải là hắn chỉ lúc có hai người mới không lớn không nhỏ đùa vui sao, cái tên nam nhân này, thật sự là hẹp hòi! Hừ, mới không thèm gả cho hắn đây? Cũng chỉ có Liễu Liễu sư huynh là tốt nhất, nàng thích nhất!

31. Chương 31: Lạc Đường Mất Xe

Long Tại Thiên nửa nằm trong xe ngựa, khí trời tốt như vậy, bụng lại được ăn no, mỹ nhân ở phía trước, phong tư vô hạn, kết quả nhất định là...

Long Tại Thiên hạnh phúc ngủ thiếp đi.

Hắn còn rất yên tâm với Điêu Điêu Tiểu Cửu. Cho là người có khả năng nhận biết đường có thể không cần hỏi bất cứ kẻ nào, sẽ không đi lạc tới hơn hai trăm dặm sao?

Cho nên, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất may mắn đi đúng mười bảy cái ngã rẽ, rốt cục cũng phạm vào một cái sai lầm nho nhỏ, đến lúc Long Tại Thiên từ trong mộng đẹp tỉnh lại, bọn họ lạc đường đã rất xa rất xa.

Mãi cho đến lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu bản thân sức cùng lực kiệt mới dừng xe lại, nàng hiện tại mệt muốn chết. Nàng nhảy xuống xe, đi xa một chút, tìm nguồn nước lau rửa kiếm lấy nước.

Long Tại Thiên tỉnh lại, không nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu đâu, lập tức nhảy ra khỏi xe, có cảm giác bị lạc vào nơi hoang dã.

Sau khi hắn nhảy ra, đây là nơi nào? Phải biết rằng hắn cũng là người cực có khả năng nhận biết đường, con đường từ nhà hắn đến nhà Điêu Điêu Tiểu Cửu hắn đã đi qua nhiều lần, nhưng cho tới bây giờ chưa từng tới chỗ này.

Sau đó, hắn thấy…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đạp ánh trăng, từ trong rừng cây chui ra, cười khanh khách, trong tay bưng…

Di, tay nàng bưng cái gì a?

Mặc kệ thế nào, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên liền an tâm.

"Ngươi chạy đi đâu?" Thanh âm mặc dù không dịu dàng, nhưng không phải quá ác liệt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười ngọt ngào: "Ta đi lấy chút nước về uống."

Long Tại Thiên chỉ vào thứ đồ trong tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, giật mình nói không nên lời.

Không biết người này bị trúng cái khí gió gì. Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhanh, lấy tay vừa vuốt cái nắp trên tay, vừa bắt chước Tây du ký yêu nghiệt nói: "Như ý bảo hồ, mau mau hiển linh, thay ta thu phục tên nam nhân này."

Long Tại Thiên đột nhiên cúi thấp đầu xuống, thở dài vô lực: "Đây không phải Như ý bảo hồ, cái này là cái bô!" Nha đầu kia thật trẻ con.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn một chút, nói: "Không sao, dù sao cũng còn mới, lại chưa từng dùng qua."

Long Tại Thiên trợn to mắt nói: "Không được!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa cái bô cho Long Tại Thiên: "Muốn lấy thì một mình ngươi tự đi, ở phía sau rừng cây. Ta là không muốn đi. Hừ!"

Long Tại Thiên lắc đầu: "Ta nhất định có chết khát, cũng sẽ không dùng cái… này. Ngươi giữ cái bô lại tự mình uống đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu xì một tiếng, tưởng nàng không dám sao? Giơ lên, há miệng…

Long Tại Thiên nhanh nhẹn đánh văng đi, nha đầu kia sao lại bẩn như vậy a!

Nước văng tung tóe khắp nơi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đỏ mắt, nàng đã rất cố gắng muốn chiếu cố bọn họ, vậy mà…

Mếu máo…

Long Tại Thiên suy nghĩ một chút, "Trong xe có không ít điểm tâm nước quả rất ngon, chúng ta nhóm một đống lửa, nấu qua chút nước, vừa uống vừa ăn có được hay không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ra sức gật đầu.

Long Tại Thiên một lần nữa trở về lấy túi nước, lại thuận tiện cầm một bọc điểm tâm nhỏ đặt ở trong lòng. Sau đó đi đến kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng đi lấy nước, nhặt củi, nhóm lửa…

Dưới ánh trăng, Điêu Điêu Tiểu Cửu xinh đẹp thanh tú quyến rũ, khiến Long Tại Thiên nhìn ngây ngẩn cả người. Nhất định phải một tay lấy nước, còn một tay còn lại luôn kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, dường như sợ nàng chạy mất.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại lần nữa trở lại thời gian bị vòng cổ chế trụ một tay, cảm thấy như vậy thật khó chịu.

Bên dòng suối, Long Tại Thiên dắt Điêu Điêu Tiểu Cửu men theo dòng nước về phía trước, một hồi đi tới một đầm cỏ dưới ánh trăng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trước kia chứng kiến sơn chi hoa đều là nở trên cây, cánh hoa tương đối to mọng, ở chỗ này, dĩ nhiên lại có sơn chi hoa sinh trưởng trên mặt đất, thân thân mật mật, đem mặt cỏ đều nhiễm màu trắng, phảng phất như tích tụ một tầng tuyết, mùi thơm theo gió phiêu lãng, thần thanh khí sảng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu say mê thật sâu. Nơi này thật đẹp a!

Long Tại Thiên nhất định là nhờ mùi thơm mới tìm tới được đi.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu, ôm đến bên người, ý đồ bất chính.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức từ trong mê say lãng mạn tỉnh lại, hung hăng đẩy hắn ra, cái tên nam nhân hư đốn này, nàng mới không cần cùng hắn chơi hôn đây.

Dùng sức hất tay hắn ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy mất hút. Cũng nên lấy củi nhóm lửa ăn cái gì thì tốt hơn.

Long Tại Thiên nhìn theo bóng dáng yêu kiều của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cười một hồi. Sau đó chậm rãi đi theo sau nàng, dưới ánh trăng, có hoa mai vương tay áo.

Ôm củi, trở lại trại, Điêu Điêu Tiểu Cửu hoài nghi hỏi Long Tại Thiên, "Ngươi có… cảm thấy có cái gì không đúng hay không?"

Mặt Long Tại Thiên trầm như nước, không vui nói: "Ngươi nói thử xem?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút: "Dường như phương hướng so với lúc vừa rồi khác đi một ít phải không?"

Long Tại Thiên thành thật không khách khí gõ xuống cái đầu óc heo của Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi là heo sao? Không thấy xe ngựa bị người ta trộm mất rồi sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hét thảm thiết một tiếng, sau đó không ngừng nhảy loạn: "Hu hu hu, không có xe. Xe của ta a…"

Nhảy một hồi, thấy Long Tại Thiên không tức ngược lại còn cười, Điêu Điêu Tiểu Cửu cực kỳ nóng vội túm lấy Long Tại Thiên, tức giận nói: "Ngươi, đền ta?"

Long Tại Thiên nói: "Kỳ quái! Cũng không phải ta trộm xe. Ta còn có một xe đồ cũng bị trộm, ai đền cho ta?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận: "Ta đã lấy nước rồi, ngươi lại không muốn thứ ta lấy, lại còn bắt hai người cùng đi lấy. Hiện tại, xe đã bị trộm mất, ngươi khó mà chối cãi!"

Long Tại Thiên cười lắc đầu: "Được rồi được rồi, chớ vội, ta đền ngươi một chiếc so với cái xe này tốt hơn gấp mười lần, đi thôi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng lại. Gật đầu, híp mắt cười như sơn chi hoa đang nở.

"Không còn xe, chúng ta ở bên dòng suối một buổi chiều đi, nơi đó tương đối đẹp." Long Tại Thiên đề nghị. Dưới ánh trăng cùng mỹ nhân ở bên dòng suối giữa hoa cỏ an tĩnh nằm ngắm sao, một chuyện tươi đẹp cỡ nào.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hoài nghi nhìn Long Tại Thiên một chút. Không nói cái gì. Tên nam nhân này nhìn không chớp mắt, nhất định không có chuyện gì tốt lành. Hắn là không phải muốn giữa lúc bốn bề vắng lặng, hôn hít ôm ấp làm chuyện xấu a!

"Đói bụng chưa?" Long Tại Thiên ngồi giữa đám cỏ sơn chi hoa, ánh mắt đột nhiên dịu dàng xuống.

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu.

Long Tại Thiên từ trong lòng ngực lấy ra một bọc điểm tâm nhỏ, mở ra, là bánh hình hoa mai tinh sảo. Đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi ăn đi!"

Đôi mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng lạn, hỏi: "Ta có thể chứ?"

Long Tại Thiên gật đầu, Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay ra lấy, Long Tại Thiên đột nhiên rút tay về…

Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu trợn trắng tức giận! Cái tên nam nhân này giả bộ ngây thơ quá mức.

Long Tại Thiên mỉm cười nói: "Không phải không cho ngươi ăn, ta hy vọng ngươi có thể chậm một chút. Nữ hài tử nho nhã chút không tốt hơn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu bán tín bán nghi lấy, Long Tại Thiên cũng không rút tay về. Nàng đem bánh hoa mai bỏ vào trong miệng, ăn thật ngon. Tiếp tục lấy…

Long Tại Thiên rút tay về nói: "Quá nhanh. Phải chậm lại… Đồ rất nhiều, không cần giống quỷ chết đói!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu giả lả cười một tiếng, ngươi giám sát ta sao? Ta mới không để ý tới ngươi đây? Ta sau này lớn lên muốn gả cho Liễu Liễu sư huynh, ta muốn ngồi ở phòng bếp ăn cái gì, ta ăn xong rồi, hắn liền tiếp tục làm, một bên ăn một bên làm, chồng làm vợ ăn, hắc! Đó mới là hạnh phúc lớn nhất trên thế giới đây!

Nói là nói như vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng phải làm theo quy củ của Long Tại Thiên, cùng Long Tại Thiên ngươi một cái ta một cái, chậm rãi ăn hết sạch sẽ một bao điểm tâm.

32. Chương 32: Xoay A Xoay A Xoay A Xoay

Sắc trời đã tối, buồn ngủ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu há mồm ngáp, lười biếng cởi đai lưng xuống, buông áo… ra, thoạt nhìn càng giống đứa trẻ, chỉ là đáng yêu hơn nhiều.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cởi giày, tất, thò một đôi chân bạch ngọc nhỏ… tiêm tú, giẫm lên đóa hoa sơn chi, dưới ánh trăng khó mà phân biệt nổi, xinh đẹp không giống người trên thế gian.

Long Tại Thiên ở một bên thấy vậy tâm thần phiêu đãng, hoa mắt say mê.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy ra một lá bùa: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Diệp chi che chắn!"

Hôm nay chỗ hoa này so với lá cây còn nhiều hơn.

Hoa màu trắng, lá cây màu xanh biếc bị một cỗ gió thần bí thổi bay lên, trở thành một vòng che chắn lưu động không thôi…

Trời ạ, thật đẹp!

Đáng tiếc Long Tại Thiên không quá thưởng thức, bởi vì, tiểu yêu xinh đẹp lại ẩn thân trong hoa lá, không thấy đâu cả.

Đợi hồi lâu, hoa lá vẫn không có ý dừng lại.

Long Tại Thiên không nhịn được nữa.

Hắn nhẹ nhàng đưa ngón tay chọc vào những… hoa lá xoay tròn không thôi này, sau đó lại nhanh chóng rút ra, có thể cắm vào, hắn nghiên cứu tỉ mỉ ngón tay, cũng không bị sao cả.

Hắn nhất thời cao hứng, liền một phát cúi đầu hướng vào bên trong nhào tới, mới tiến lên hơn phân nửa cái đầu, nói cách khác chạm đến vị trí cái mũi, Long Tại Thiên phát hiện bản thân nhẹ nhàng, biến thành một bộ phận của hoa cùng lá, cả người bị kéo lên, cùng xoay tròn theo tiết tấu, vĩnh viễn không ngừng nghỉ…

Xoay a xoay a xoay a xoay a… Thế giới đang xoay tròn!

"A…" Hắn hoảng sợ gọi loạn xạ, ở chung một chỗ với tiểu yêu này, mỗi phút mỗi giây đều kích thích mạo hiểm như vậy! Phong độ của hắn, giáo dưỡng của hắn, tất cả mọi thứ của hắn, đều cùng với đầu óc choáng váng vì hoa cùng lá này, bay đến một nơi xa xăm không biết tên…

Hắn thề, hắn nhất định sẽ trả thù!

Nhưng, đó là chuyện thật lâu sau này, hiện tại hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu ngủ ở trong đám hoa lá đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo cụ cười bình thản, hai tay che bên má, nói không hết lời an bình.

Long Tại Thiên không ngừng xoay quanh vòng tròn mà hắn tuyệt đối không thích, nước mắt đều sắp chảy ra, hắn năm nay dường như đã hai mươi tư, vốn tự cho là cái gia hỏa rất thành thục, nhưng, hiện tại lại bị Điêu Điêu Tiểu Cửu bức thành tuổi nhỏ trí tuệ thấp kém. Xoay cả một đêm như vậy, sợ là cổ hắn sẽ đứt đoạn!

Xoay a xoay a xoay a xoay a… Xoay hắn chín chín tám mươi mốt vòng!

Tin chắc Long Tại Thiên hiện tại đã hoa mắt váng đầu, trước mắt một mảnh mơ hồ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng người, che giấu nụ cười gian đắc ý của bản thân, nhớ lại ban đầu nàng cũng bị Tam Thiểu sư huynh xoay hơn nửa canh giờ, nếu không phải Nhạn đại ngẫu nhiên đi ngang qua thả nàng ra. Chỉ sợ nàng sẽ xoay đứt cổ nhỏ của mình. Phải biết rằng lúc bị kéo đầu xoay quanh, cái cổ yếu ớt nhất lại là bộ phận chịu lực lớn nhất. Nhớ lại ban đầu nàng mới xoay nửa canh giờ, tới lúc được cứu, ói suốt một ngày.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy cái gì cũng ói, đến mật đắng cũng khạc ra. Cổ đau muốn chết, Liễu Liễu sư huynh cho nàng dùng tương, mỡ heo, dầu vừng xoa bóp cho nàng…

(phải biết rằng dược phẩm của Điêu môn bị giám thị rất nghiêm khắc. Liễu Liễu chỉ có thể lấy một ít đồ dùng được từ phòng bếp góp cho đủ số thuốc.)

Kết quả lúc Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh đi ngang qua, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu phát ra hương thơm bốn phía, tất cả bọn họ đều nhỏ nước miếng, làm hại hai kẻ đơn thân yếu thế Liễu Liễu cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại bị ác chỉnh một phen.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại nhớ lại còn sợ đến phát run, quả thực là ác mộng a!

Lúc thấy thế lực ác liền cúi thấp đầu khuất phục, sau đó mưu đồ đối sách trả thù sau. Đây là thái độ xử thế Điêu Điêu Tiểu Cửu cẩn thận đúc kết ra.

Cho nên, hiện tại Điêu Điêu Tiểu Cửu không hề đồng tình với Long Tại Thiên, thật ra trong tâm tư nhỏ bé, nàng hận không thể đem tất cả mọi người khỏe mạnh kéo tới xoay cả một đêm, nếm trải cảm giác đau khổ cùng nàng.

Phải biết rằng bản thân một người đau khổ không tính là đau khổ thật sự, tất cả mọi người đau khổ mới có thể xem như đau khổ hoàn mỹ nhất! (trích lời Điêu môn biến thái)

Xoay a xoay a xoay a xoay a… Hạnh phúc đi dạo!

Mặc dù bốn phía có hoa lá che chắn, nhưng cũng có thể trực tiếp thấy bầu trời, ánh trăng, trong lúc lưu động càng thêm nồng nặc mùi hoa, Long Tại Thiên ghê tởm đang xoay a xoay, tất cả những thứ này, gộp chung một chỗ, chắc chắn là một đêm hạnh phúc!

Từ từ hưởng thụ nhé, Long Tại Thiên! Điêu Điêu Tiểu Cửu lần này thật sự ngủ thiếp đi.

Long Tại Thiên dùng hai tay ra sức kéo đẩy hoa lá xung quanh cổ mình, bên này văng ra, bên kia lại hùng dũng tiến tới, cảm giác như nước.

Thân thể Long Tại Thiên tận lực gấp khúc, tới gần hoa cùng lá, sau đó dùng lực chen vào, kết quả, chắc chắn là, cả người hắn đứng trong hoa lá, thực sự trở thành một bộ phận của diệp chi che chắn, qua một hồi

lâu hắn mới phát hiện, vốn dĩ bản thân là đầu ở dưới chân ở trên, mặt của hắn có đôi khi có thể đối diện mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Hắn căm hận đưa tay, tóm tiểu yêu, tay mới đụng tới thân thể Điêu Điêu Tiểu Cửu, đột nhiên tất cả hoa lá đều ngừng đong đưa, Long Tại Thiên nghĩ thầm không hay rồi, nhưng xoay quá lâu hắn đã mất đi năng lực ứng biến nhanh nhẹn như bình thường, chỉ có thể chạm được một cái, đầu to đập trên đất, hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Hoa cùng lá thân mật che phủ trên người hai người…

Đem rất yên lặng, trăng sáng rất đẹp!

33. Chương 33: Đi Săn Cùng Thê Tử

Long Tại Thiên yếu ớt tỉnh lại, trời đã sáng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cuộn trong ngực hắn ngủ say, một tầng thật dày hoa cùng lá nhắc nhở Long Tại Thiên cảm giác đau khổ khốn cùng không chịu nổi đêm qua, nghĩ cũng không thèm nghĩ, Long Tại Thiên đẩy Điêu Điêu Tiểu Cửu ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thuận thế xoay người, tiếp tục khò khò…

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến toàn bộ nhuốm hồng, càng thêm đáng yêu.

Long Tại Thiên ngồi dậy, không muốn lại bị tiểu yêu đáng yêu dụ dỗ mà làm ra việc ngốc nghếch, hắn hiện tại rất tức giận.

Hắn dùng chân nhẹ nhàng khều nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại một lần nữa xoay người, Long Tại Thiên không ngừng chọc ghẹo nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu liền không ngừng lăn lộn. Thật phiền phức, nàng thích nhất ngủ nướng, các nam nhân đáng ghét, mỗi người đều thích đánh thức nàng lúc sáng sớm, hưởng thụ niềm vui thú trêu đùa nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ nhích ra, nhưng không nhớ ra nàng hôm nay cũng không phải là ngủ trong nhà, mà là ngủ bên cạnh dòng suối nhỏ trên đám cỏ sườn núi, như vậy kết quả sau khi lăn xuống, nhất định là…

"A…" Một tiếng kêu mười phần thảm thiết trong không khí!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng lên, cúi đầu, hận muốn phát điên, sau đó dùng tròng mắt trắng dã liếc mặt vị… đại nam nhân vui vẻ không thôi kia.

Cả người nàng đều ướt đẫm nước, tóc rối tán loạn, sáng sớm rơi vào suối nước lạnh lẽo như băng, cho dù là ai cũng biết cảm giác chẳng hay ho tí nào.

Một trận gió thổi qua, Điêu Điêu Tiểu Cửu hét lên một tiếng thật to rồi phun trào nước mắt. Mệnh nàng thật khổ, chơi phải một nam nhân như hắn ăn uống đều không giống người thường, lấy trêu cợt nàng làm thú vui.

Long Tại Thiên cố tình quan tâm nói: "Thân thể chắc rất khó chịu, tới đây, ta thay ngươi nhóm một đống lửa, giúp ngươi đem xiêm y hơ cho khô."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn Long Tại Thiên, con mắt sáng nặn ra một giọt lệ đáng thương. Long Tại Thiên khuất phục, đi tới, cầm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu nói: "Trời, lạnh như vậy, mau cởi xiêm y ra, để ta giúp" Vừa nói liền thay nàng làm luôn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng đó bất động, kệ Long Tại Thiên giở trò, chỉ khóc, nàng sắp chết rét, người kia lại chỉ lo chiếm tiện nghi, nàng thật sự là quá đáng thương.

Long Tại Thiên cởi đến lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ còn lại mảnh áo lót, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi nước mắt, một bộ dáng đáng thương, ngược lại không đành lòng hạ thủ, lập tức cởi xiêm y của bản thân ra, mặc

vào cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu vào trong lòng ngực ấm áp của hắn, mãi đến lúc nàng không còn phát run mới thôi.

"Ta đi nhóm lửa." Thanh âm Long Tại Thiên thô ách không chịu nổi, hắn nếu không buông tay sẽ không có cơ hội buông tay, Điêu Điêu Tiểu Cửu là vợ tương lai của hắn, nhưng hiện tại nàng cũng chưa phải. Mẫu thân rất chú trọng trinh tiết phẩm hạnh của nữ hài tử, hắn muốn để Điêu Điêu Tiểu Cửu sau khi xuất giá bị chịu ngược đãi, cho dù thật sự muốn ngược, cũng chỉ có hắn là có thể ngược nàng, người khác không được phép.

Long Tại Thiên buông tay, dẫn Điêu Điêu Tiểu Cửu tới một bờ cát, tùy tiện nhặt một ít củi, nhóm lửa lên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dí sát chỗ đống lửa, xiêm y Long Tại Thiên rất rộng rãi, còn mang theo một cỗ hương nhàn nhạt ấm áp, nàng đột nhiên cảm thấy hắn cũng không có đáng ghét như vậy.

Long Tại Thiên thay Điêu Điêu Tiểu Cửu đem những... y phục ẩm ướt này phơi bên cạnh ngọn lửa, cảm thấy giống một trượng phu cùng thê tử làm việc nhà bình thường, trong lòng nhu tình, mới hỏi: "Tiểu yêu, ngươi đói bụng chưa?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu bụng vẫn luôn đói, nàng ngẩng đầu, đôi mắt chợt lóe sáng, gật đầu.

"Ta vì ngươi đi săn thú. Ngươi hôm nay muốn ăn thỏ hay dê núi?" Long Tại Thiên cực lực bắt chước lời nói lúc chào từ biệt của thợ săn với ái thê mỗi buổi sáng trong tưởng tượng, a, cảm giác thật tốt.

"Thỏ." Điêu Điêu Tiểu Cửu cho rằng hai người bọn họ ăn không hết một con dê núi, như vậy quá lãng phí thức ăn.

Long Tại Thiên vô cùng cao hứng dùng khinh công bay đi, chưa bao giờ như lúc này, khinh công có thể khiến cho người ta nhẹ nhàng bay bổng như tiên, cảm giác ngọc thụ lâm phong như thế.

Con thỏ, con thỏ mau mau đi ra, để ta bắt ngươi, để tiểu yêu nhà ta sung sung sướng sướng ăn một bữa.

(con thỏ trắng mắt dã thêm vô: chúng ta làm chi mà phải hy sinh sinh mệnh của chúng ta để chứng minh tình yêu của ngươi? Bị điên chắc?)

Long Tại Thiên ở trong rừng cây ngó đông ngó tây ngó nam ngó bắc, nhẹ nhàng ra một quyền, đáng tiếc, trừ một vài con chuột con chim nhỏ ra, cái con vật còn sống gì cũng không nhìn thấy.

Ai, vốn dĩ làm thợ săn cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng. Coi như hắn có một thân thủ tốt, nhưng nhìn không thấy con mồi cũng chỉ có thể ai oán chấp nhận mà thôi.

Hắn hiện tại cảm thấy thợ săn hai tay trống trơn thì không có mặt mũi nào trở về thấy vợ con. Tùy tiện bắt con chim nhỏ gì đó đi?

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn ăn con thỏ mà? Ai, nếu như hiện tại ở chợ thì thật tốt, thịt kho tàu, thịt thỏ thanh tịch, thu thỏ ti, muốn ăn cái gì có cái đó. Ngày khác tới nơi có khách trọ, thì sẽ gọi một yến tiệc toàn thỏ thật ngon mời tiểu yêu. Hiện tại, phải thực tế một chút, bắt vài con chim nhỏ đi!

Long Tại Thiên cúi người nhặt mười cục đá, nhắm vào chim nhỏ, ngón tay chứa nội lực, ngón trỏ bắn ra, không phát nào trượt, chim nhỏ nhao nhao rơi, vất vả như vậy cuối cùng cũng đền bù khuyết điểm lòng tự ái một chút.

Nhưng hắn dùng lực dường như quá lớn, những... chim nhỏ chết này đầu bị phá nát bét, tướng chết cực kỳ thảm thiết. Hắn tìm nhánh cây nhỏ, xâu đàn chim vào chung một chỗ, để cách người rất xa, chạy tới chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu đốt lửa.

Trong giấc mộng của hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu đem chuỗi chim nhỏ này nhổ lông nướng chín, mềm ngọt ngon miệng, hai người, ngươi một miếng, ta một miếng, oa, nghĩ tới liền chảy nước miếng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhàm chán ngồi đó, hiện tại không lạnh, ánh nắng chiếu lên người, thật thoải mái, một hồi, nàng liền một lần nữa ngủ thiếp đi, tiếp tục cùng Chu Công lão soái ca hẹn hò.

Long Tại Thiên tâm tình vô cùng tốt, cảm thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu ở bên đống lửa ôn hòa mà ngủ, càng giống một thê tử chờ cửa. Hắn… trước tiên thêm chút củi bỏ vào lửa, sau đó mới nhẹ nhàng đi tới lay vai Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lần này thật sự tỉnh lại rất nhanh, lập tức mở to mắt, quay sang Long Tại Thiên cười ngọt ngào một tiếng: "Ngươi đã trở về?"

Long Tại Thiên cười gật đầu, hào khí giữa hai người rất ít khi thân thiết tốt đẹp như vậy. Trong lúc nhất thời, cũng có chút không quen.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không muốn biết một cỗ tình cảm trong lòng mình tên gọi là gì, quay đầu nhìn quanh mọi nơi: "Con thỏ đâu?"

Long Tại Thiên hừ, nói: "Ta không muốn ăn thỏ, quá tanh, ta muốn ăn chim nhỏ."

"Cũng tốt a." Có ăn là được, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chẳng để ý nhiều.

Sau đó hai người bốn mắt đều nhìn chăm chú những… con chim chết máu thịt mơ hồ này, ai cũng không động tay.

Long Tại Thiên phá vỡ trầm mặc: "Theo quy định, ta săn thú, ngươi sẽ có trách nhiệm nướng thịt."

"Quy định nào?" Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm, ta sao chưa nghe nói qua?

Long Tại Thiên đỏ mặt, thẹn quá hóa giận nói: "Ta quy định. Ngươi nhất định phải nướng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt đau khổ nói: "Ta nướng cũng được, ngươi đi rửa đi!"

Long Tại Thiên nhìn qua mớ… thịt nát này, gớm muốn chết, lắc đầu: "Ta chỉ có trách nhiệm săn thú."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta muốn chính là thỏ, không phải chim. Bằng không ta bắt con thỏ tới để cho ngươi làm, thế nào?"

Long Tại Thiên khinh thường nói: "Ngươi có bản lãnh bắt được rồi nói sau."

34. Chương 34: Con Thỏ Cũng Điên Cuồng

Điêu Điêu Tiểu Cửu đi tới trên mảnh đất sơn chi hoa cỏ, Long Tại Thiên đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dáng nàng mặc áo khoác của mình… rộng thùng thình, còn có cặp… bắp chân tuyết trắng lóng lánh lộ ra ngoài kia, liền cảm thấy thể xác và tinh thần cực kỳ khoái trá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi chồm hỗm trên mặt đất, rút lên một đóa sơn chi hoa tuyết trắng, đặt ở trên lòng bàn tay, trong lòng bàn tay bạch phấn có một đóa hoa đến là đẹp mắt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng nói: "Hoa nhỏ hoa nhỏ ơi, mặc dù ngươi rời khỏi gốc rễ của ngươi, nhưng ta sẽ đem ngươi biến thành một con thỏ chân chính, tuyết trắng hoạt bát đáng yêu."

Lập tức lấy ra một lá bùa, nắm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Lập tức sơn chi hoa tuyết trắng trong lòng bàn tay Điêu Điêu Tiểu Cửu biến thành một thỏ trắng nhỏ thật nhỏ thật đáng yêu. Oa, hôm nay lại không có chơi xỏ nàng, pháp thuật thành công!

Thích a!

Long Tại Thiên trợn to mắt, không dám tin nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, quả thực đều nói không nên lời.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy bộ dáng Long Tại Thiên.

Càng thích a!

Không đúng, Long Tại Thiên không nhìn nàng, đang nhìn phía sau nàng mà ngẩn người.

Phía sau có âm thanh lạ, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn lại, trời ạ, ngày hôm qua lúc nàng sử dụng diệp chi che chắn bị gió thổi rớt xuống một đống hoa lá cây, chậm rãi chui ra một con một con lại một con thỏ trắng nhỏ, ánh mắt màu đỏ đều nhìn nàng, khẳng định là những… sơn chi hoa này rơi xuống ngày hôm qua biến ra. Thất sách a, lúc nàng biến pháp thuật không nghĩ tới ở đó còn có một đống sơn chi hoa đã rời khỏi gốc rễ! Hiện tại, bởi vì rời gốc rễ quá lâu, những… hoa này biến thành con thỏ không quá khỏe mạnh, mỗi con lung lay lắc lắc, dường như đầu cũng sắp chống đỡ không nổi. Hơn nữa, một con hai con từ lá xanh nhảy ra, cong vẹo chậm rãi nhảy về phía Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Oa, thật là đáng sợ.

Không phải người nào cũng có kinh nghiệm bị một đoàn thỏ trắng đuổi giết, lại do chính cô ta biến ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu hét vang ném thỏ trắng nhỏ khỏe mạnh trong tay, lệ rơi như điên…

Thật sự là đáng sợ, những… thỏ trắng này có trong những câu chuyện ma quỷ xác chết ngày xưa Tam Thiểu buổi tối thường xuyên kể cho nàng nghe, kinh khủng muốn chết, nàng sau này vĩnh viễn cũng không muốn ăn thịt thỏ.

Long Tại Thiên đứng phía trước, vững vàng ôm tiểu lệ oa tự động yêu thương nhung nhớ, cười ha hả không ngừng, hắn từng nghe qua danh tiếng ba kẻ Tiểu Tặc, Lưu cường đạo, Cửu lưu đại phu, hiện tại hắn biết trên đời này còn có Điêu Điêu Tiểu Cửu thiên sư bất tài vô dụng như thế!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy lên người hắn, giống như leo cây, rất nhanh hai chân vắt lên trên hai vai Long Tại Thiên, cả bụng dưới mềm mại dính sát vào miệng trên khuôn mặt tuấn tú khiến Long Tại Thiên cười đến không thở nổi, còn rơi lệ giọng run run nói: “Chúng ta chạy mau chạy mau.”

Long Tại Thiên bất động, cảm thấy tư thế ngồi của Điêu Điêu Tiểu Cửu đã không nho nhã tới cực hạn rồi, nàng không biết hiện tại chỉ cần hắn hơi hơi cúi đầu, là miệng có thể đụng tới bộ phận… nữ tính nhất của nàng. Tiểu yêu, thật sự là có thể từng giây từng phút kích động nhiệt huyết nam nhi trong hắn. Khơi dậy dòng máu bản năng từ chỗ sâu kín nhất của hắn.

Hai tay Long Tại Thiên trên cái mông của Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng sờ soạng, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu bất ngờ cực sợ hãi, nhưng, thấy đám… kia trên mặt đất ấm ức muốn bệnh, giống như rệp bọ từ mặt đất nứt ra… thỏ trắng nhỏ đang từ từ nhảy nhảy lại bên chân Long Tại Thiên khiêu khích nhúc nhích, khát vọng nhìn mụ mụ mới của chúng, dũng khí đã nâng không dậy nổi mà còn biến mất không thấy tăm hơi.

Đồ tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận nhìn Long Tại Thiên, không có can đảm nói ra. Nếu như hắn khó chịu một cái, vứt nàng xuống dưới đất, không phải càng kinh khủng hơn sao.

Long Tại Thiên lấy tay kéo lưng Điêu Điêu Tiểu Cửu, kéo nàng xuống phía dưới một chút, Điêu Điêu Tiểu Cửu giãy dụa trèo lên trên, hai chân khóa chặt trên vai Long Tại Thiên, bàn tay to của Long Tại Thiên kiên định dịch Điêu Điêu Tiểu Cửu đến nơi khác trên cơ thể để đạt được tư thế hắn thích. Chỉ đến khi tay quấn trên vai hắn, cái mông dán bụng hắn, hai tay ôm chặt cổ hắn, một đôi mắt ướt mang theo sự yếu ớt cùng bất lực mà nam nhân đều thích, oa, thật sự là quá yêu… Yêu nghiệt!

Nhịn không được cúi đầu, hôn nàng một cái thật sâu!

Điêu Điêu Tiểu Cửu trừ chịu đựng ra, còn có thể thế nào, đám… con thỏ đáng chết kia, cái tên sắc lang thối tha này, 5555555… Toàn bộ đều bắt nạt người.

Sau đó, ai, lại trao đổi nước miếng… Hoa hoa lệ lệ nước bọt như mật ngọt ở trong không khí bay tới bay lui…

“Ngô… Ô…” Là khóc hay rên rỉ, nàng đã không phân biệt rõ!

“Chỉ hôn chút thôi mà, đừng kêu mất hồn như vậy.” Long Tại Thiên chiếm được tiện nghi rồi mà vẫn còn khoe mẽ. Bàn tay to thoải mái đắc ý du ngoạn quanh thân Điêu Điêu Tiểu Cửu.

“Ngươi sẽ không sờ chỗ khác?” Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ có thể nũng nịu ai oán nói, cái tên nam nhân sắc lang này.

"Sẽ, ta còn muốn làm rất nhiều chuyện đặc biệt với ngươi!" Long Tại Thiên hẹn thề son sắt, hung tợn nói. Trong đầu lập tức loại bỏ một màn hình ảnh cuồng dã, hắn thề một ngày kia, hắn muốn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu trải nghiệm tất cả các tư thế.

Đang ở lúc này, Long Tại Thiên cảm thấy chân ngưa ngứa, cúi đầu nhìn xuống, oa nha nha, có con thỏ lại dám bám đùi hắn leo lên. Gớm ghiếc quá!

Long Tại Thiên dùng sức nhún một cái, cả người phóng lên cao, mang theo Điêu Điêu Tiểu Cửu bay nhanh rời đi. Đương nhiên phương hướng là chỗ nước cạn đang phơi xiêm y của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Đám con thỏ thiếu cha thiếu mẹ… kia vốn ngày trước bất lương, hơn nữa sau này cũng không tốt, không lâu lắm từng con một đã biến trở về nguyên hình, tạo thành cũng một đống hoa chết.

Hai người thở dài, rốt cục yên lòng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại phát hiện tư thế ngồi bất chính của mình, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Sau đó nàng lại phát ra một tiếng hét vang, đến mức lỗ tai Long Tại Thiên tê dại một hồi.

Ngón tay Điêu Điêu Tiểu Cửu phát run, chỉ về phía trước, Long Tại Thiên quay đầu lại nhìn, cười vang.

Vốn dĩ mới vừa rồi đại khái là do hướng gió, những… lửa không người nào khống chế này đã đốt cháy xiêm y Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Những… tàn dư rách rưới này vẫn còn trong gió lay động không thôi, giống như cười nhạo thất bại của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Long Tại Thiên vừa nghĩ tới Điêu Điêu Tiểu Cửu phải không mảnh áo che thân cùng hắn sống chung một chỗ, cười đến mức con mắt đều sáng như trăng. Nói thật ra, so về đáng yêu, hắn tuyệt không thua kém Điêu Điêu Tiểu Cửu. Chỉ là nếu so đo với người trước mặt, kẻ thích ra vẻ Vương gia như hắn, cảm thấy làm như vậy tuyệt đối không đáng yêu.

Không có y phục, bụng cũng đói. Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi xổm xuống, nhặt một cành củi lên vẽ loạn xạ…

Có một Đinh lão đầu, cho ta hai yêu cầu, hắn nói ba ngày còn, bốn ngày cũng không còn, cút xéo Vương bát đản nhà hắn đi.

Long Tại Thiên bất mãn: "Nữ hài tử nói chuyện sao có thể không nho nhã như vậy."

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Ngươi sao phải để ý nhiều như vậy?"

Long Tại Thiên ưỡn ngực: "Bởi vì ta xuất thân vương phủ a."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhíu mắt nói: "Tam Thiểu sư huynh của ta cũng xuất thân vương phủ, nhưng cũng không có để ý nhiều như ngươi, còn thường xuyên nói thẳng với ta, nói nữ hài tử trong lòng có cái gì thì nói cái đó mới được người ta yêu thích."

Long Tại Thiên không cao hứng, nghi hoặc nói: "Tam Thiểu nhà ngươi là vương phủ nào, chúng ta Đại Tề Quốc so với quốc gia khác, con nối dòng trong hoàng tộc rất ít ỏi, hầu như từng Vương gia Tiểu vương gia ta đều biết."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã nhìn hắn ý 'ngươi thật không có kiến thức', nói: "Tam Thiểu sư huynh của ta họ Vương, nhà hắn không gọi vương phủ thì là gì?"

Long Tại Thiên dở khóc dở cười.

Hai người ngồi một hồi, hiện tại thái dương đã lên thật cao, cũng không còn lạnh nữa, vừa không có xiêm y được hơ khô, lại vừa không có người kiếm thức ăn, hai người đều lâm vào trầm tư.

Một lát sau, Long Tại Thiên nói: "Xem ra hôm nay ngươi sẽ không bắt được thỏ, không được thì… trước tiên làm mấy con chim, chấp nhận ăn đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, lại lắc đầu: "Nếu như muốn ta làm, ta sẽ không ăn."

Long Tại Thiên cười nói: "Ngươi sẽ không làm ông chủ chỉ biết ăn không có phải không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu sắc mặt không tốt, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi sẽ?"

Hai người lại trầm lặng một hồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài, "Nếu như Liễu Liễu sư huynh ở đây thì tốt rồi, nhất định sẽ làm chim nhỏ mỹ vị cho chúng ta"

Long Tại Thiên mặc dù ăn dấm chua, nhưng lòng có tự nhiên cũng nghĩ thế.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục thở dài: "Nếu như Nhạn đại ở đây cũng được a, ai nha, thật ra mặc kệ bất cứ vị sư huynh nào đang ở đây cũng đều được hết, ta còn chưa từng gặp qua nam nhân nào không biết động tay làm đồ ăn đây."

Ý tứ những lời này cũng rất rõ ràng. Long Tại Thiên mặc dù hiểu Điêu Điêu Tiểu Cửu đang dùng phép khích tướng, nhưng chính là không phục. Làm thì làm, hắn đường đường một Vương gia, ứng phó được một đống tình huống quan hệ xã giao phức tạp trong hoàng cung đều thành thạo, lẽ nào lại có việc gì không làm được, chút chuyện nhỏ nhặt này sao có thể làm khó hắn.

"Ta đương nhiên làm được, chẳng qua là không thích làm chuyện của kẻ hạ nhân như thế."

Mắt đẹp Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng ngời, ánh sáng chớp lòe: "Ta muốn nếm thử thủ nghệ của ngươi."

"Ngươi chờ sùng bái ta đi."

Long Tại Thiên lúc này là tên đã lên dây, không thể không bắn.

35. Chương 35: Nướng Chim

Dưới ánh mắt chờ mong của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên không thể không nâng tinh thần cầm lấy chuỗi xác chim chẳng những máu thịt mơ hồ, mà thân thể cũng đã cứng ngắc.

Hắn mặc dù không muốn làm, nhưng đã làm rồi thì chờ mà xem. Trí lực bình thường, sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn không nhổ lông đã nướng.

Hắn tới bên dòng suối, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng đi tới cùng hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi ở phía trước, một đôi chân ngọc lóng lánh tuyết trắng bỏ vào trong nước suối: "Nước xanh xanh, rửa sạch chân ta..." Điêu Điêu Tiểu Cửu từ trong vốn thơ văn dốt nát chọn ra một câu khoe khoang ngâm cho Long Tại Thiên nghe.

"Lấy chân thối của ngươi ra, ngươi muốn chúng ta ăn nước rửa chân của ngươi sao?" Long Tại Thiên tức giận hừ, muốn phát tiết lên Điêu Điêu Tiểu Cửu, bởi vì hắn thật sự không biết làm sao đùa nghịch những... xác chim chết này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị mắng, không cao hứng thu hồi chân thon. Hậm hực đi ra.

Long Tại Thiên bắt đầu nhổ lông chim. Ai nha, tay của hắn dùng lực quá mạnh, lông chim bị rút, da chim cũng không thấy đâu, huyết nhục mơ hồ. Ai, tội nghiệp a.

Đầu chim này cũng quá khó nhổ lông, bỏ đi, Long Tại Thiên dứt khoát vặt đầu chim đi, sau đó ở trong nước ra sức tẩy rửa tay mình, ai, không trách được quân tử nên tránh xa nhà bếp. Thấy mấy thứ này ghê tởm là ghê tởm muốn chết. Còn lòng dạ nào muốn ăn.

Thật vất vả đem mấy con chim biến thành có lông mà không có da, Long Tại Thiên cũng không chịu nổi nữa, quyết định cứ để vậy nướng, dù sao hắn cũng sẽ không ăn, tiểu yêu kia nếu dám không ăn, hắn sẽ đưa chim cho nàng tự đi làm.

Hắn mang theo vẻ mặt không cao hứng, đem chim xâu lại trên nhánh cây, được, hắn không mổ bụng, đại khái hắn cho rằng nội tạng chim cũng có thể ăn được, lại không nghĩ đến vấn đề cao thâm nhất là bên trong nội tạng này có thể ăn được hay không.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang ngồi bên đống lửa, lửa cháy bập bùng, dùng một loại ánh mắt rất chờ mong sùng bái nhìn Long Tại Thiên.

Ánh mắt như thế lập tức khiến bản thân Long Tại Thiên tức khí nam nhi, Long Tại Thiên dưới ánh mắt ngưỡng mộ của thiếu nữ, đem chuỗi chim nhỏ gác trên đống lửa.

"Chúng ta không có gia vị, đại khái mùi vị sẽ thiếu một chút nữa." Long Tại Thiên có vài phần chột dạ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Không sao, ta đói bụng, chỉ cần có thể ăn là được."

Long Tại Thiên rất ra dáng xoay chuyển nhánh cây, cố gắng bắt chước phương pháp nướng thịt của đầu bếp trong trí nhớ. Lửa rất lớn, chỉ chốc lát sau đã đem toàn bộ phía bên ngoài của chim nhỏ nướng cháy đen thui. Long Tại Thiên miễn cưỡng giải thích: "Không có mỡ, cho nên rất dễ cháy, nhưng ta tin tưởng thịt bên trong sẽ không cháy."

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất hoài nghi, nhưng thông minh không có nói ra.

Lại nướng một hồi, màu đen đang không ngừng đậm hơn…

Long Tại Thiên đột nhiên ngắm Điêu Điêu Tiểu Cửu rồi cười trộm. Lập tức mặt trầm xuống, ngang ngược nói: "Được rồi, cho ngươi ăn."

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Long Tại Thiên đưa tới thi thể sứt đầu mẻ trán, bị dọa cho hoảng sợ, đây là đồ ăn cho người sao? Chó cũng không ăn được.

Nàng nhìn Long Tại Thiên đang trừng mắt thật to, bên trong thiếu hụt ánh sáng mị hoặc lúc bình thường, chỉ có hung ác. Nàng không thể làm gì khác hơn là vươn tay, nghiêng đầu, tìm một chỗ thoạt nhìn không quá đen nhón tay, nhẹ nhàng xé một chút bắp đùi, máu lập tức từ chỗ bị xé chảy ra, đến những… đầu khớp xương thật nhỏ cũng đều bị nhiễm đỏ, Long Tại Thiên ở một bên thấy được cũng rùng mình.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy lòng cười cười, hỏi: "Ta đổi ăn chỗ khác được không?"

Long Tại Thiên gật đầu, chủ yếu hắn vẫn còn muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, không muốn sau này khi gần gũi nàng, lại nghĩ đến thời khắc máu chảy đầm đìa này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hạ quyết tâm, thay đổi chọn chỗ… đen nhất… cháy nhất, ai, coi như là ăn than củi đi, chắc sẽ không nhiều máu như vậy a.

55555555… Trời sanh đã mệnh khổ không khóc nổi.

Xé chút da, lộ thịt bên trong ra, ai, còn thơm, thoạt nhìn giống như đã chín, không đáng sợ như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu gỡ một chút thịt, mang theo một vạn phân cẩn thận, nhẹ nhàng mà nhét vào trong cái miệng nhỏ mê người của nàng.

Cố gắng cắn một miếng, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên chớp mắt, tạo ra một loại vẻ mặt ăn thật ngon: "Long Tại Thiên, thủ nghệ của ngươi thật tốt nha, ta thật thích."

Long Tại Thiên nghe được vậy toàn bộ gân cốt ngứa ngáy, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục cẩn thận gỡ thịt ăn, tỏ vẻ bộ dáng ngon miệng. Không khỏi nghi hoặc: chẳng lẽ mình làm đồ trông có vẻ xấu xí, thật ra bên trong lại mỹ vị vô cùng?

Long Tại Thiên cũng không nhịn được xé một miếng ở chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu đang ăn, bỏ vào miệng, oa… ọe…

Long Tại Thiên hoa hoa lệ lệ ói ra…

Điêu Điêu Tiểu Cửu sớm đã có chuẩn bị, thứ này khó ăn muốn chết, nàng đau khổ chống đỡ được đến hiện tại là vì dụ Long Tại Thiên cũng ăn một miếng. Trừ phương pháp này ra, nàng cũng không còn phương pháp nào khác để Long Tại Thiên cùng nàng đồng cam cộng khổ.

Nếu mục đích đã đạt được, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không cố làm ra vẻ, nhanh chóng nhảy dựng lên chạy về phía bên dòng suối nhỏ, dùng tay nhỏ bé vốc nước, rửa sạch mùi vị tinh quái trong miệng.

Long Tại Thiên cũng đi theo nàng vốc nước, vị giác của hắn luôn luôn cao quý, không chịu qua kích thích như thế, chính lúc đang ngậm một miếng nước, bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên kiêu ngạo lại thất sắc, chỉ vào Long Tại Thiên nói: "Phiền phức rồi phiền phức rồi, Vương gia! Ngươi uống nước rửa chân của ta."

Long Tại Thiên không cẩn thận nuốt nửa miếng, vội vã nhổ ra, thật nguy hiểm.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vui vẻ giống con thỏ nhỏ, hé hé, lần này đây hòa một đều.

36. Chương 36: Thiếu Nữ Hiếu Khách

Người đói bụng tính tình không tốt, không có cái gì ăn hai tên gia hỏa quen được nuông chiều đều rất tức giận.

"Ngươi, đi hái ít trái cây dại tới đây." Long Tại Thiên hất cằm sai bảo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trở mình liếc mắt nhìn hắn, không hứng thú đáp lại, "Vấn đề là, thứ ta hái tới ngươi dám ăn sao?"

Cũng phải. Hái trái cây dại cùng với săn thú nướng thịt cũng là một loại kỹ năng cuộc sống đi. Người không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp là không thể dễ dàng làm tốt. Nhưng cũng không thể bị đói a. Long Tại Thiên hậm hực nói: "Chúng ta đi chỗ nào có người bán đồ ăn đi."

Chủ ý này hay, Điêu Điêu Tiểu Cửu ra sức gật đầu, mặt bánh bao nho nhỏ lại bắt đầu cười, bộ dáng nàng còn rất thỏa mãn.

Long Tại Thiên đứng lên, đi trước dẫn đường. Ai, hắn vốn đang muốn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ở… nơi bốn bề vắng lặng này thêm mấy ngày, hưởng thụ một chút cuộc sống hai người ngọt ngào. Kết quả…

Cho nên nói, trộm là loại người đáng ghét nhất trên thế gian này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy dựng lên, vọt vài bước, chắn ở phía trước Long Tại Thiên. Nàng khoác áo ngoài của Long Tại Thiên, cổ áo, ống tay áo đều rộng quá mức, tùy thời có dấu hiệu nguy hiểm không nói. Hơn nữa chiều dài chỉ tới bắp chân, cho nên hai cái đùi đẹp lóng lánh tuyết trắng liền thời khắc đều ở trước mặt Long Tại Thiên lúc lắc đong đưa.

Long Tại Thiên nhướng mày, hắn không phải muốn sắm cái vai nhân vật chánh nhân quân tử gì. Chỉ là lo lắng ở trên đường, sẽ có người đi đường, chân ngọc của Điêu Điêu Tiểu Cửu lại đem cho người khác nhìn miễn phí sao, hắn không muốn chịu thiệt thòi.

Cho nên dọc theo đường đi trái liếc phải dòm, phải tìm cái gì cho Tiểu Cửu mặc vào. Thật sự là không nhịn được muốn cởi xiêm y của bản thân. Đáng tiếc bản thân hắn chỉ còn lại có áo chẽn quần chẽn, đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu rồi, bản thân hắn trên đường mới có thể bị người ta coi là biến thái mà đánh tới tấp bầm dập đây.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nào đâu biết tâm tư Long Tại Thiên, chỉ biết chăm chú đi tìm đồ ăn, cùng lắm cũng chỉ cảm thấy thân dưới có chút mát mẻ.

Rất xa thấy có khói bếp bay lên, đại khái là có người sống trên núi. Chuyện này rất hợp tâm ý Long Tại Thiên. Phải biết rằng những… người sống trên núi này đại đa số là hai ba nhà thợ săn tụ chung một chỗ, vận khí tốt mà nói, hiện tại lúc này các nam nhân đều đi ra ngoài săn thú, chỉ để lại nữ nhân cùng tiểu hài tử ở nhà. Long Tại Thiên không phải rất muốn ăn cái gì, chỉ là hy vọng có thể mua được chút quần áo để Điêu Điêu Tiểu Cửu… trước ứng phó mặc vào.

Hai người đi qua, từ tảng đá lớn đặt đầu sân nhìn vào là mấy gian gỗ thô ráp thành phòng, bên cạnh còn có mấy gian nhà cỏ. Khói bếp chắc chắn là từ một trong những gian nhà cỏ đó bay ra. Ở cửa còn phơi nắng vài món xiêm y, đều vá chằng vá chịt, nhìn qua, chỉ sợ so với bộ mới vừa rồi cháy hỏng của Điêu Điêu Tiểu Cửu thì cũng không kém hơn là bao. Long Tại Thiên đẩy cửa tường đá ra, lễ phép hỏi một tiếng: "Xin hỏi, có ai không?"

Có, đương nhiên là có!

Không cần một chữ trả lời, Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức hiểu đáp án.

Một, hai, ba, bốn, năm, năm đứa trẻ nhỏ cùng nhau từ các ngõ ngách xông ra, tất cả đều trợn to mắt, tò mò nhìn quanh.

Long Tại Thiên trực tiếp hướng đứa lớn một chút kia gật đầu một cái, cái đứa bé kia nhát gan liền chạy như quỷ đến trước mặt bọn họ. Đó là một thiếu nữ mặc xiêm y vải thô màu lam cực sạch sẽ, tuổi đại khái cũng bằng Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng thoạt nhìn tương đối tái nhợt gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng, lớn quá mức. Vóc người gầy, hiển nhiên còn chưa phát dục, dưới ánh mắt khủng bố của Long Tại Thiên, nàng căn bản là sản phẩm không hợp mắt.

Thanh âm Long Tại Thiên dịu dàng: "Cô nương, có thể lấy một kiện xiêm y cho thay không? Chúng ta có thể trả cho ngươi hai nén bạc."

Thiếu nữ dường như chưa từng có nghe qua âm thanh động lòng người như vậy. Tiếng nói thuần hậu trầm thấp từ tính như thế, ngôn từ đẹp như ma chú, trêu chọc lòng người, nhất thời si ngốc quên cả trả lời, chỉ mở lớn miệng, đến hô hấp cũng đều ngưng.

Long Tại Thiên hình như cũng rất thường xuyên đối mặt các thiếu nữ hoảng hốt si vọng, kiên nhẫn chờ các nàng trì độn đáp lại. Ai, hắn thỏa mãn nghĩ, cái này phản ứng mới đúng a, đâu giống như Điêu Điêu Tiểu Cửu thật quái thai.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy thiếu nữ bị như vậy tức giận quát: "Có thì nói có, không có thì nói không có, ngươi ngơ ngác nhìn cái gì?"

Thiếu nữ đỏ mặt, cúi đầu nói một tiếng: "Mời phu nhân đi theo ta."

Long Tại Thiên ở phía sau vẫn cười đến thích ý, hắn coi cái này như là biểu hiện ghen tuông của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trở mình liếc mắt nhìn Long Tại Thiên. Người kia lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt, nghĩ đến lần đầu mình cùng hắn gặp mặt, bị phong độ khí chất của hắn lừa, hiện tại mới biết được, cởi bỏ lớp áo ngoài Vương gia nho nhã của hắn ra, bên trong cũng chỉ là một tên vô lại. Nhìn cô nương này thuần khiết như vậy, cũng không thể lại bị hắn lừa. Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa đi theo thiếu nữ, vừa không yên lòng nhìn qua bốn đứa còn lại, đại khái lớn nhất mới mười một tuổi, trừ phi Long Tại Thiên có bệnh còn không đại khái sẽ không dụ dỗ. Lúc này mới an tâm cùng thiếu nữ vào nhà.

Trong phòng không khác biệt bên ngoài lắm, chỉ có mấy thứ đồ dùng gia đình cực đơn sơ làm từ gỗ thô. Thiếu nữ cầm xiêm y tốt nhất của bản thân, màu phấn hồng, phía trên có thêu đóa hoa mai màu vàng, làm theo đúng mốt lễ mừng năm mới. Bởi vì gia đình nghèo không có khả năng mỗi năm đều làm xiêm y, cho nên sẽ may lớn hơn khổ người, Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc vào dù chật một chút, nhưng coi như vẫn có thể mặc được.

"Cái này bao nhiêu tiền?" Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ giọng hỏi.

Thiếu nữ kinh hãi, vốn nàng cho là Điêu Điêu Tiểu Cửu là Đại tiểu thư một kiêu ngạo bốc đồng đây. Hiện tại nghe nàng ôn thanh mềm giọng như vậy, ngược lại không biết phải làm sao. "Ta cũng không biết. Cha chỉ dùng để đổi đồ. Y phục là mẫu thân làm, hoa là ta tự thêu"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, lại hỏi: "Có cái gì ăn không?"

Thiếu nữ gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức mặt mày hớn hở: "Tận lực mang đồ ăn ngon lên, các ngươi liền theo đắt tiền nhất đắt tiền nhất mà chào giá là được, hắn rất có tiền"

Thiếu nữ cười: "Khó mà làm được, người sống trên núi vốn dĩ hiếu khách, nếu cha mẹ ở nhà, chỉ xin ăn chắc chắn sẽ không đòi tiền" Chải qua đầu tóc cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, lại một lần nữa cài trâm ngọc lên, hai người nắm tay đi ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đem xiêm y trả lại cho Long Tại Thiên, lại theo thiếu nữ cúi đầu vào nhà cỏ.

Lúc này đúng là thời gian cơm trưa, thiếu nữ đem thức ăn nóng mang tới. Một món dưa muối sậm màu trên mặt bày đặt vài nhánh ớt màu xanh biếc, lại một món cây cải dầu xanh xanh mới hái còn có một tô

thịt đôn, nghĩ chắc là con mồi, hai chén cơm gạo lức.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn ngon lành, rất nhanh lại yêu cầu thiếu nữ lấy thêm cơm. Long Tại Thiên người kén ăn như vậy cũng ăn một chén lại muốn thêm một chén.

Thiếu nữ ngồi ở trước bếp, nhóm lửa, chuẩn bị thêm… chút thức ăn nữa. Một bên si ngốc nhìn Long Tại Thiên. A, thật là một cực phẩm nam nhân, đến động tác ăn cơm cũng tao nhã như vậy, mặc dù tốc độ nhanh một chút, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến hình tượng quý công tử ngọc thụ lâm phong của hắn. Đâu giống vị… Thiếu phu nhân kia, nuốt trôi hết đồ ăn, tư thế gắp thức ăn hung mãnh còn hơn cả thợ săn lão cha nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn quá nhanh mà mắc nghẹn, ách…

Long Tại Thiên nói với thiếu nữ: "Nước đâu?"

Thiếu nữ ái ngại nói: "Ta còn chưa đun" Các nàng đều trực tiếp uống nước giếng, sợ những… khách quý này uống không quen.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt trướng đến đỏ bừng, nói: "Tùy đi… nước…"

Thiếu nữ múc nửa bát nước, đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu một ngụm uống xong, dừng lại, còn lại một nửa ngậm trong miệng, ánh mắt hoảng sợ nhìn Long Tại Thiên, đột nhiên phun toàn bộ ra.

Long Tại Thiên nhanh nhẹn né qua, thân thủ của hắn sau khi gặp phải Điêu Điêu Tiểu Cửu trở nên tốt hơn.

"Nước này, có mùi vị?" Điêu Điêu Tiểu Cửu nàng không rõ là cái gì, chỉ biết, sau khi uống xong cực không thoải mái, dường như có cái gì đó, nhưng nàng lại không thể xác định, nói thật ra, pháp thuật của nàng chỉ có thể lừa gạt người bình thường, đối với xử lý chuyện phát sinh, nàng còn kém xa lắm.

Long Tại Thiên cho là nước giếng nơi đây có vị khác thường, đó cũng là chuyện bình thường, mỗi một tỉnh đều có mùi vị đặc biệt của riêng nó. Hắn không thèm để ý nói: "Ăn no rồi, chúng ta đi thôi." Long Tại Thiên lấy khăn ra, tinh tế lau lau môi anh đào cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi bạc, đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ lắc đầu không dám nhận, bạc này đại khái là phụ thân một năm khổ cực kiếm được. Nàng không thể dùng một kiện xiêm y cũ cùng cơm rau dưa liền đổi lấy những… bạc này.

Long Tại Thiên đặt bạc trên bàn, trở tay kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu bỏ đi. Hắn không có kiên nhẫn cùng thiếu nữ này nói nhảm nhiều.

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn đang hoảng loạn, nước giếng này, tuyệt đối có điều cổ quái!

Nhưng mà, là cái gì đây?

37. Chương 37: Lại Dùng Diệp Chi Che Chắn

Tới chợ rồi, Long Tại Thiên mua xiêm y trang sức cho Điêu Điêu Tiểu Cửu một lần nữa, cùng một chiếc xe ngựa mới khí phái hơn nhiều. Hai người vào một khách trọ thượng hảo, muốn ăn đồ tươi ngon.

Trải qua một phen ăn uống điên cuồng, hai người rốt cục có cảm giác hạnh phúc được làm người một lần nữa.

Long Tại Thiên chỉ gọi một phòng, sai tiểu nhị chuẩn bị một cái bồn tắm lớn trong phòng để tắm rửa. Hắn cũng rất khách khí mời Điêu Điêu Tiểu Cửu… tắm trước.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đi ra ngoài phân phó vài câu. Một lát sau, tiểu nhị chẳng những mang tới một thùng nước nóng, còn lấy một bó rơm rạ lớn dùng cho súc vật ăn.

Long Tại Thiên thấy lôi một đống rơm rạ, cũng biết Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn làm cái gì. Ai, nha đầu kia sao lại đề phòng hắn như vậy. Mấy thứ này nhất định tới làm cái diệp chi che chắn gì đó đi. Hừ, coi Long Tại Thiên hắn là loại người nào?

Đương nhiên, nếu như không có thứ… này, Long Tại Thiên vuốt mũi thừa nhận, hắn cũng có một chút ham muốn rình coi.

Đương nhiên dưới diệp chi che chắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên dù chết cũng sẽ không đi rình coi, ăn một lần thiệt thòi, hắn không có khả năng ngốc đến mức tiếp tục ăn lần thứ hai.

Nhưng, không thể nhìn nàng cũng không phải đại biểu nói hắn sẽ không có biện pháp, trái lại hắn đã có phương pháp khác.

Lập tức Long Tại Thiên lệnh bọn tiểu nhị lại đặt bồn tắm ở gian ngoài, tự mình đứng bên cạnh chờ Điêu Điêu Tiểu Cửu đi ra, cho nàng kinh hãi một chút.

Long Tại Thiên vừa dâm đãng tưởng tượng thân thể hồn nhiên của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa từ từ cởi bỏ quần áo, lộ ra vóc người hoàn mỹ khiến nam nhân đố kị nữ nhân thét chói tai. Nói thật ra, thân hắn mặc y bào quý giá đẹp đẽ, phối hợp với khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của hắn thoạt nhìn giống quý công tử nho nhã, nhưng Long Tại Thiên một khi cởi áo khoác, lộ ra vóc người hoàn mỹ khiến nam nhân đố kị nữ nhân thét chói tai, căn bản là sẽ khiến người ta có một loại giải thích khác với khí chất của hắn. Cả người cơ thể tinh tráng mãnh liệt sôi sục, phảng phất tùy thời sẽ nhảy dựng lên, ra quyền đối chiến.

Long Tại Thiên vừa lòng nhìn kỹ vóc người bản thân, vừa điều chỉnh góc độ, hy vọng sau khi Điêu Điêu Tiểu Cửu đi ra, có thể cho nàng một cái nhìn vô cùng kinh ngạc.

Hắn ngâm vào nước nóng, thoải mái a! Hắn từ từ nhắm hai mắt tựa vào bên cạnh bồn tắm. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ miên man, đột nhiên, có một chút không đúng.

Long Tại Thiên mở mắt đẹp ra, trời ạ, trên trời dưới đất đều một màu vàng…

Rơm rạ bay múa, giống một cơn bão Tornado nhỏ nổi lên trong phòng, tạo hình, không cần nhìn cũng biết là diệp chi che chắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu. A… Tại sao có thể như vậy?!

Long Tại Thiên không tính đến chuyện Điêu Điêu Tiểu Cửu là một đại đồ lười, nàng không muốn phải dùng lại diệp chi che chắn một lần nào nữa, nhưng buổi tối phải ngủ cùng với sắc lang, sao có thể không đề phòng một chút, cho nên nàng liền mang theo rơm rạ che chắn màu vàng kia đồng loạt đi ra…

Long Tại Thiên thấy cái đống màu vàng kia tới gần bản thân, rên rỉ một tiếng, căn bản không còn kịp tránh né nữa, liền cùng bồn tắm cũng bị rơm rạ che chắn màu vàng hút vào luôn, cùng nhau xoay chuyển…

A…

Không cần a…

Hắn hôm nay cái chuyện xấu gì cũng chưa làm, thật ngoan ngoãn, hắn thừa nhận, nhiều lắm cũng chỉ có dự đinh làm chuyện xấu, nhưng, hắn thật sự cái chuyện xấu gì cũng chưa kịp làm, hiện tại đã phạt hắn cũng quá sớm đi!

Một thùng nước lúc ẩn lúc hiện, một giọt cũng không lọt, quá đáng.

Long Tại Thiên bị xoay đến ghê tởm muốn nôn, hắn miễn cưỡng mở mắt ra, trước mắt ánh quang chợt lóe, oa chà chà, hắn nhìn thấy gì?

Khi hắn bị chuyển tới hướng vào phía trong, hắn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ lưng ong tuyết trắng mập mạp lóng lánh gục ở trên giường. Trời ạ, đường nét…

Nói thật ra, Long Tại Thiên căn bản không phải đồng nam tử, địa vị hắn vốn dĩ tôn quý vô cùng, hơn nữa Đại Tề Quốc đại nhân không nhiều, cho nên Tề Vương cực thích tất cả vương tộc lấy vợ nạp thiếp nhiều. Lúc Long Tại Thiên 13-14 tuổi, Tề Vương đã bắt đầu ban cho hắn kiều cơ mỹ kỹ, nữ nhân hắn đã thấy qua nhiều. Ở trong mắt Long Tại Thiên, đại đa số đều là một đám có đường cong thịt béo mà thôi, chẳng qua là có kẻ thịt nhiều một chút, có kẻ thịt ít một chút. Nhưng, không biết tại sao, vừa gặp cái tiểu yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu này, hắn liền lập tức hăng hái bừng bừng, tình khó dùng từ ngữ nào mà tả cho hết.

Mặc dù đang ở bồn tắm bị xoay chuyển rất khổ sở, nhưng qua một hồi là có thể liếc mắt thấy lưng đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên cũng cảm thấy có chút đáng giá.

Bồn tắm xoay tròn va chạm với các đồ vật khác trong phòng, đinh đinh đang đang…

Kinh động đến Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa ngủ say.

"Sắc lang!"

Một tiếng khẽ kêu, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên phát hiện Long Tại Thiên cùng đại bồn tắm, phản ứng sau đó là, một cước đá bay…

Long Tại Thiên rốt cục được giải thoát, hắn vừa cao hứng thoát khỏi nguy khốn, lại vừa tiếc nuối chưa nhìn kỹ lưng đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng đến lúc hắn phát hiện phương hướng hắn bay tới là cửa sổ, hắn hét ra tiếng kêu khủng khiếp, thanh âm kia bi thảm đến mức khiến mọi người tan nát cõi lòng, Long Tại Thiên nắm chặt hai bên bồn tắm, an ủi bản thân, lần này ít nhất còn có cái bồn tắm để có thể che chắn…

Đáng tiếc, bồn tắm làm bằng gỗ, vừa rơi xuống đất rớt trúng trên một tảng đá, Phốc một tiếng, thùng vỡ, nước văng khắp nơi…

Chỉ có Long Tại Thiên trong tay còn đang nắm chặt hai tấm ván gỗ.

Tất cả mọi người ngây dại, Long Tại Thiên đem tấm ván gỗ một trước một sau kẹp lấy thân mình, vẻ mặt rất nghiêm túc, từng bước từng bước đi hướng… tới tên tiểu nhị gần mình nhất, Long Tại Thiên tiến về phía trước một bước, tiểu nhị lui ra phía sau một bước, Long Tại Thiên bộ dáng rất bình tĩnh, nói thật ra, những… người này so với các sư huynh biến thái của Điêu môn không là gì, không một người nào không trợn mắt há hốc mồm như gặp phải quỷ, căn bản còn chưa có người nào dám đưa ra bất cứ… phản đối bình luận gì đối với chuyện này.

Long Tại Thiên cứ như vậy chịu nhục, đi trở về khách trọ. Lúc đi qua đại sảnh đường, có một vài nữ khách vẻ mặt thật kỳ quái, không biết là… nên chảy chút nước miếng há hốc miệng tốt hơn, hay cố làm ra vẻ thẹn thùng thét chói tai vài tiếng thì tốt hơn.

Long Tại Thiên rất vừa lòng với tình huống như thế, hắn tiếp tục đi tới, đi tới, chết lặng đi về phía trước… Lúc bước nhanh đến thang lầu, lại nghe thấy một thanh âm non nớt nói: "Phụ thân, nam nhân cởi truồng kia có phải người điên hay không?!"

Tất cả mọi người phản ứng lại, cười vang…

55555555… Long Tại Thiên khóc thảm trong lòng, tiểu yêu, ngươi nhất định phải chết!

Long Tại Thiên vừa vào khách phòng, chỉ thấy cái kén màu vàng cực đáng ghét kia, hắn ở ngoài kêu to: "Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngươi đi ra đây cho ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết đã làm chuyện sai, căn bản là không dám đi ra, nàng không phải cố ý. 55555555… Nàng thật sợ hãi, tại sao Long Tại Thiên cùng Đại bá tức giận thì sẽ gọi nàng Điêu Điêu Tiểu Cửu. Gọi như vậy, nàng sẽ sợ hãi!

Không đi ra, đánh chết cũng không đi ra! Dù sao Long Tại Thiên cũng không vào được.

Thanh âm Long Tại Thiên biến đổi, nhẹ nhàng mà mị hoặc: "Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngươi có tin hay không, ngươi không ra, ta lấy đuốc đốt sạch cái đám này."

Mắt đẹp Điêu Điêu Tiểu Cửu mở to, nếu như cái đám này bén lửa, sẽ ra sao a? Nàng rất hiếu kỳ, nàng còn chưa từng thử dùng hỏa công, nàng cảm thấy Long Tại Thiên thật sự là rất thông minh.

Ai, cái đứa ngu dốt này, nàng đừng quên bản thân đang ở bên trong chứ. Còn có cái giường nàng thích ngủ trên, tất cả đều là vật dẫn cháy a!

38. Chương 38: Hoa Đào Chú

Long Tại Thiên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không để ý tới hắn, cực hận, thật sự sai người đưa đèn vào. Lúc Tiểu nhị thấy thảm trạng bên trong phòng này, đang muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên thấy một đám màu vàng trên giường, bị dọa cho hoảng sợ, rút lui chạy ra ngoài.

"Ta đếm đến ba, ngươi nếu không dừng đống cỏ hỗn loạn này lại, ta liền đốt lửa." Long Tại Thiên không nhanh không chậm, nhưng để lộ ra hàm xúc ý tứ đe dọa thật mạnh.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở bên trong không nói một lời.

"Một "

Điêu Điêu Tiểu Cửu nắm tay chờ đợi, chờ thời khắc kẻ kích động lòng người này, nếu lửa thật sự có thể phá diệp chi che chắn, như vậy, nàng phản kích lại cho Tam Thiểu sư huynh nhìn xem.

Hắc hắc, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng thật là một gia hỏa không sợ chết.

"Hai "

Long Tại Thiên đang chờ đợi, hắn căn bản là không có quyết tâm hỏa thiêu tiểu yêu, tư tưởng của hắn đang lo lắng, có thể không nghĩ tới tiểu yêu hiện tại trừ một thân ít da nộn thịt ra, chung quanh nàng còn có vật dễ cháy không? Hắn còn chưa độc ác đến trình độ như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nín thở chờ đợi, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ tinh nghịch.

Long Tại Thiên nghĩ tiểu yêu này to gan lớn mật, không lên tiếng dọa dẫm là không được, "Ta đếm tới ba, lửa này cháy tới rơm rạ, đem giường của ngươi thiêu trụi, đem ngươi cháy sạch sứt đầu mẻ trán, ta sẽ có trách nhiệm cưới ngươi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị dọa cho hoảng sợ, đúng vậy, ta sao lại ngu dốt như vậy đây, hắn đốt tới ta thì làm sao bây giờ, trong lòng cả kinh, chợt thấy Long Tại Thiên đếm tới:

"Ba "

Điêu Điêu Tiểu Cửu kêu to đầu hàng: "Đừng thiêu đừng thiêu, ta đi ra!" Tay sờ quyết, thu gọn đám rơm lại, rơm thoát khỏi khống chế pháp thuật, rơi lả tả khắp nơi, Long Tại Thiên đứng ở đó, cũng bị chịu một đầu một thân rơm rạ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bình yên vô sự, nàng mỉm cười nhìn người bù nhìn trước mắt, rơm nhẹ nhàng từ trên đầu của hắn trượt xuống dưới, lộ ra cặp… mắt đẹp chói lọi chỉ còn là chấm nhỏ kia của Long Tại Thiên, chớp chớp, hai người nhìn nhau, Điêu Điêu Tiểu Cửu tốt bụng gợi ý: "Cái kia, ngươi…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nuốt một ngụm nước bọt, rốt cục đem tất cả nghi vấn trong lòng phun ra: "Ngươi không đau sao?"

Long Tại Thiên còn đang nháy mắt, hắn thật sự là tức muốn hôn mê.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhịn không được nói: "Cái kia, ngươi… cháy."

Long Tại Thiên ai da kêu to một tiếng, ném ngọn đèn trong tay xuống, ngọn đèn bay qua hướng Điêu Điêu Tiểu Cửu, mặc dù không chạm trúng nàng, nhưng lại đốt càng nhiều rơm rạ hơn, hỏa lực bừng bừng…

Bên trong gian phòng nhiệt độ cao bức người!

Điêu Điêu Tiểu Cửu lớn tiếng thét chói tai, không khống chế được…

Long Tại Thiên nén chịu đau, xé bỏ áo ngoài đang cháy của mình, đồng thời ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người nhún một cái, lần thứ hai đồng nhất theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Dưới cửa sổ người xem náo nhiệt vừa rồi vẫn chưa đi hết, có hai người đang ở bên đôi mộc bồn tinh tế nghiên cứu phân tích, Long Tại Thiên nhảy xuống, không nghĩ tới hai kẻ nửa thân trần truồng tuấn nam mỹ nữ mới vừa rồi kích động lòng người một màn giờ lại xuất hiện.

Long Tại Thiên vừa lòng, lần này xuống dường như không có gì không khỏe, dưới chân còn khá mềm mại.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi đầu nhìn, chân tú của mình đang giẫm lên ngực một nam nhân, theo sau đó nhìn lên, oa chà chà, một miệng đầy tơ máu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu kéo Long Tại Thiên tránh xa… cái đầu không ngừng chuyển động này, từ góc độ của nam nhân phun máu không thôi này, thật đáng sợ, Long Tại Thiên lấy tay đỡ tấm lưng trần xinh đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, ừ, xúc cảm mới sướng làm sao!

Long Tại Thiên nhìn chung quanh, một đống ánh mắt mê đắm trừng đến sắp lọt tròng! Vội vàng buông xả mái tóc như mây của Điêu Điêu Tiểu Cửu, một dải đen nhánh xõa xuống, thấp thoáng, càng thêm mị hoặc vô hạn.

Một đám nam nhân si ngốc kẻ này chảy nước miếng, kẻ kia xịt máu mũi!

Long Tại Thiên tức giận đến nguy hiểm, ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, muốn quay về gian phòng, vừa nhìn, lửa từ cái cửa sổ kia văng ra bên ngoài, đi về còn không phải tìm đường chết hay sao. Được, xe ngựa!

Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy đến xe ngựa của mình, đang chuẩn bị nhảy lên xe, xuất phát đi mua quần áo mới.

Một nam tử trung niên vọt lại, một cái ôm bắp đùi Long Tại Thiên, quỳ gối xuống đất, khóc rống thất thanh…

Mọi người đều không giải thích được, chỉ nam tử trung niên biết.

Hắn là lão bản quán trọ này a, vốn dĩ là phá một cái bồn tắm, hắn còn có thể chấp nhận được, hiện tại trực tiếp liền thiêu trụi quán của hắn, đây chính là một gian kiến trúc vật kết cấu toàn gỗ, mặc dù không ít người đang cứu hoả, nhưng tổn thất chắc chắn là cực kỳ thê thảm. Hắn thật sự là đời trước tạo ra cái nghiệt gì, gần đây tai họa liên tục, còn có khách nhân gây chuyện sinh sự như vậy. Thật sự là đau lòng a!

Long Tại Thiên bị hắn ôm đến nóng mặt, một ngày nay hắn cũng rất không dể chịu, hiện tại lại ở trước mặt mọi người bị một tên nam tử trung niên nước mắt nước mũi tèm lem ôm bắp đùi, là nam nhân đều sẽ khó chịu, thật là không hay!

Long Tại Thiên vừa nhấc chân, người trung niên kia liền thẳng tắp ngã lên thân một người khác. Lực mạnh, khiến người kia cũng thụt lùi ba bước, té trên đất.

Long Tại Thiên mặc dù chỉ lộ áo lót, nhưng cũng chỉ cần liếc mắt người ta cũng sẽ biết hắn tuyệt đối không phải 'dòng giống bình thường', không dám tùy tiện phỏng đoán thân phận lai lịch của hắn.

Đương nhiên người trong thiên hạ cũng không phải đều là người khinh thiện sợ ác, luôn luôn có mấy người ngoại tộc mang đến vui mừng cùng tiêu khiển khác thường ọi người.

Cũng chỉ có thể than, vận Điêu Điêu Tiểu Cửu giúp chồng thật sự là kém tới cực điểm, Long Tại Thiên từ sau khi quyết định cưới nàng dường như không gặp qua chuyện tốt gì cả. Hắn chắc cần phải nói Đại bá Điêu gia thay hắn tính toán lại, thêm chút tiền hồi môn thì tốt hơn.

39. Chương 39: Ta Là Tiểu Nhất Nhật

Một vị nam tử đi ra khỏi đám người, dường như chuẩn bị gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Đây là một vị nam nhân tuấn mỹ tràn ngập khí tức cương trực, cao lớn khôi ngô, mặc vật liệu may mặc mềm mại nhưng cũng không che được thân hình rắn chắc, vẻ mặt chánh khí kinh hoàng: "Xem ra tính tình vị công tử này còn có chút táo bạo? Xin hỏi quê quán ở đâu, nơi nào nuôi dạy ra, lại dám đốt quán nhà người ta xong còn muốn đánh người."

Long Tại Thiên lạnh mặt, nho nhã mỉm cười, "Bị chó cắn tự nhiên sẽ tức giận, bị hỏa thiêu tự nhiên sẽ khẩn cấp, đã để công tử chê cười."

Hai người bất động thanh sắc lại bắt đầu quyết đấu một phen.

"Tại hạ Tề Đạt, không biết quý tính đại danh của công tử?" Tề Nhị công tử thoạt nhìn không câu nệ nói cười, không để ý đến châm biếm của Long Tại Thiên, cực kỳ trầm ổn.

Tề Quốc chịu ảnh hưởng đạo giáo, chú thuật hoành hành, người bình thường cũng sẽ không nói cho đối phương tính danh chân thật. Đây rõ ràng không phải tên thật. Mà Long Tại Thiên là người trong hoàng tộc, tên không thể không bị người biết, sớm đã có pháp sư chuyên môn thay bọn họ niệm chú phòng hộ, thông thường pháp thuật cũng không thể thương tổn hắn. Nếu như Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải bởi vì đeo tình chú vòng cổ có khí tức của hắn, cũng không có khả năng tổn thương đến hắn.

"Ta, ta gọi là Tiểu Nhất Nhật." Long Tại Thiên đột nhiên phóng nhu vẻ mặt, hi hi ha ha cười một tiếng, vẻ mặt Tề Đạt này biến đổi nhanh như vậy, nhất định khiến người ta có một loại suy nghĩ muốn khống chế dục vọng của hắn.

Tề Đạt thừa nhận diện mạo Long Tại Thiên không tệ, lại có thể nói chuyện khiến người khác buồn nôn như vậy: "Tiểu Nhất Nhật, ngươi là nam hay nữ?"

Long Tại Thiên cao ngạo nói: "Ta luôn luôn oai vệ anh hùng."

Tề Đạt khinh thường nói: "Ta còn lấy khăn lông chít đầu đây." Xì, ta đang cùng người kia nói lung tung những thứ gì vậy? Vấn đề chính, ta muốn quay về vấn đề chính.

Long Tại Thiên ha ha cười một tiếng, chuyện hôm nay hắn vốn đuối lý, hơn nữa mỹ nhân ở trong xe, hắn cũng không muốn biểu hiện bản chất ác bá của bản thân, từ trong lòng ngực móc ra một tờ ngân phiếu liền vẫy vẫy tay với chủ nhân quán trọ, giống như gọi chó.

Chủ nhân quán trọ vọt tới, Long Tại Thiên nói: "Đủ chưa?"

Chủ nhân quán trọ đưa tay tiếp nhận, nhìn lại nhìn, gật đầu khom lưng nói: "Gia, đủ rồi, lần sau hoan nghênh ngài tới thiêu! Tiểu nhân nói sai rồi, ngài muốn đi, tiểu nhân cho người chuẩn bị ngựa." Liền vừa nói vừa thay Long Tại Thiên đem Mã nhi cột lên xe.

Tề Đạt người đến đây bênh vực kẻ yếu lắc đầu, xoay người đi.

Long Tại Thiên nhìn bóng lưng Tề Đạt, mỉm cười, hắn cũng nhanh chóng mang tiểu yêu về nhà để cưng chiều thì tốt hơn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Long Tại Thiên đến chợ mua vải vóc thuê thợ may, còn kêu tiểu nhị ở quán vải vóc mua rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt để Điêu Điêu Tiểu Cửu đỡ thèm, cái Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng chết này cuối cùng cũng vạn phần vừa lòng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lên xe, tựa vào trên ghế, ăn đồ ăn vặt, một bộ phái đoàn nhàn nhã đi chơi.

Long Tại Thiên vội vàng đánh xe đi một đoạn đường ngắn, đột nhiên nhìn thấy gì, dừng xe lại ven đường, đi vào bên trong xe ngựa cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nói chuyện: "Tiểu yêu, có muốn… một thị nữ chuyên dụng hay không?!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nàng đang cố gắng liều chết chiến đấu cùng trái hồ đào thơm ngon, trong miệng mơ hồ không rõ nói: "Ta không trả nổi tiền công."

Long Tại Thiên cực kỳ thích tính tình gọn gàng dứt khoát của Điêu Điêu Tiểu Cửu, khuyên nhủ: "Chúng ta mua một nha đầu, loại… không cần trả tiền công."

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc liếc mắt nhìn Long Tại Thiên: "Không cần cho nàng ăn a, tự mình còn không nuôi nổi mình đây."

Long Tại Thiên nói: "Ta nuôi, nhưng để cho ngươi dùng, có được không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút nói: "Nuôi một người một năm phải tốn bao nhiêu bạc a, tại sao phải thay ta nuôi thêm một người đây? Ta quen tự tại không thích có người theo đuôi đằng sau"

Oa chà chà, có người thay nàng trả bạc nàng còn tức giận?!

Long Tại Thiên ăn nói khép nép: "Ngươi làm Vương phi, trước mặt không có một tên thị nữ nào sao được. Ta sợ ngươi vào vương phủ, những… bọn đáng chết này sẽ không nghe lời ngươi, khiến cho ngươi chịu khổ sở. Mua một người mới, nhất định sẽ nghe lời một chút, trung thành một chút."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc này ăn uống no đủ, cũng tức lên, nói: "Ai muốn làm Vương phi của ngươi a, ta cùng lắm chỉ là hộ tống ngươi về vương phủ thôi. Sau đó ta đi đường giang hồ của ta, ngươi làm Tiểu vương gia của ngươi, chúng ta mây nhẹ gió cao, không thiếu nợ nhau."

Long Tại Thiên nụ cười trên mặt thay đổi mấy lần, tiểu yêu này, mỗi lần bản thân khuyên nhủ không được, nàng liền bạo phát không biết phân biệt phải trái. Nhưng đối phó tiểu yêu này thì dùng trí hay hơn dùng lực. Lập tức thả lỏng vẻ mặt, mỉm cười: "Cũng phải a, ta trực tiếp đem ngươi đưa cho A Đạt sư huynh đi. Nghe nói hắn cùng Tam Thiểu sư huynh, Cúng Thất Tuần sư huynh mà ngươi thương thương nhớ nhớ ở chung một chỗ, hoặc là có thể đưa ngươi an toàn về nhà. Phải biết rằng thế gian này hỗn loạn, ngươi một nữ hài tử về nhà, ta không yên lòng a."

Hôm nay còn không so tay với tên Tề Đạt kia, hắn liền nhìn ra hắn là Điêu môn A Đạt sư huynh, không phải bởi vì cái gì khác lạ, chủ yếu là ngọc bội đặc thù của Điêu môn. Cả Điêu môn thì trừ Tiểu Cửu cùng Điêu Bì không có ra, còn lại ai cũng có yêu bài của riêng. Đây cũng là nguyên nhân hắn lúc ấy không muốn gây chuyện sinh sự. Điêu môn Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh làm nhiều việc ác, hắn cũng sớm đã nghe thấy, trước tiên mang tiểu yêu về nhà thì tốt hơn.

Hắn trực tiếp xách nàng vào trong, cửa cũng không thể ra, trực tiếp sai người ta làm thức ăn mấy ngày kế tiếp. Hai người cũng không xuất đầu lộ diện, đương nhiên phải gọi người đánh xe ngựa, tốt nhất có thể gọi cái thị nữ cao lớn vạm vỡ biết đánh xe, hắn không thích nam nhân liếc mắt nhìn tiểu yêu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị người ta nói trúng tâm sự, sắc mặt đen một nửa, phải biết rằng bốn người sư huynh ở bên ngoài, không nhất định một ngày hai mươi bốn giờ phải sống chung một chỗ, nếu để Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh biết bản thân rời nhà trốn đi, sợ không bị chết đi sống lại mới là lạ.

55555555555…

Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận chăm chú nhìn Long Tại Thiên, lộ ra vẻ mặt đau khổ, nàng không có quên, nàng trốn nhà vốn nghĩ muốn từ hôn, kết quả, hiện tại tình huống này, ngược lại có chút giống bỏ trốn, vấn đề là, nếu như nàng muốn cùng Long Tại Thiên đi, trực tiếp đáp ứng Đại bá là được, nói không chừng còn có thể mò được không ít phù chú tốt, chết như bây giờ, tính là cái gì a?!

Buồn bực!

Đại sư huynh nói xuất môn làm việc, vốn dĩ chắc chắn là tới đây làm việc a. Thật tốt, bọn họ luôn luôn đi ra ngoài làm một ít chuyện chính nghĩa trừ ma vệ đạo, tới đây rốt cục đang làm cái án gì?

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

"Ngô Đồng trấn." Long Tại Thiên dứt khoát nói rõ: "Ta xem cũng nên mua thị nữ đánh xe thì tốt, như vậy ngươi có thể ở trong xe không ra, nếu để cho các sư huynh của ngươi phát hiện chúng ta, ta nghĩ, ngươi sẽ tương đối khổ sở."

"Được rồi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cực không tình nguyện, tiếp theo lại đưa ra yêu cầu, "Thị nữ của ta ta tự chọn."

Long Tại Thiên khoát khoát tay, không vấn đề gì!

40. Chương 40: Đi Ngang Qua Nhà Trúc

Cảnh xuân tươi đẹp, trời cao gió mát…

Hiện tại người trên chợ khẳng định rất nhiều, Long Tại Thiên nghĩ nếu bị các sư huynh biến thái của Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hiện thì rất nguy hiểm, hắn đã sớm thấy phía trước ven đường có nha đầu mập mạp cao lớn vạm vỡ đang quỳ, mặc xiêm y cũ nát, trên đầu tóc rối bời cắm gốc rơm rạ màu vàng, vừa nhìn cũng biết là nha đầu bán mình làm nô.

Nhưng trước mặt nha đầu mập chỉ có 2-3 người xem náo nhiệt, nói rõ nha đầu kia nhìn rất thiếu thiện cảm, phỏng đoán không quá kích thích người vây xem muốn mua.

Lúc này hắn đánh xe lên phía trước, dừng lại trước mặt tiểu nha đầu mập mạp.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở bên trong xe vén rèm nhìn ra.

Long Tại Thiên dùng một loại thái độ vô cùng tùy tiện trực tiếp hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Ách… Long Tại Thiên, ngươi cho là đang mua thịt heo sao?

Tiểu nha đầu mập mạp ngẩng đầu lên, một khuôn mặt bánh mì loại lớn trắng trắng mập mạp thường thường tròn tròn, trên mặt còn có vết rỗ nhỏ, mắt ti hí giống kẽ móng tay khắc ra, còn lại ngũ quan tất cả đều là thịt, xem ra thân thể đó có thể là do ăn quá nhiều mà thành.

Tiểu nha đầu mập mạp vẻ mặt cười ngây ngô: "Ba mươi ba quan."

Ách… Đương nhiên so với thịt heo còn rẻ hơn.

Long Tại Thiên cau mày hỏi: "Ba mươi ba quan là có ý gì?"

Tiểu nha đầu mập mạp cho là Long Tại Thiên không vui, vẻ mặt cầu xin nói: "Ta không đáng giá ba mươi ba quan sao? Ta vừa biết đánh xe vừa biết nấu cơm, khí lực vừa lớn lại thật thà. Ta chỉ cần ba mươi ba quan cho chồng ta Hoàng Hoàng mua cái quan tài mai táng hắn, cũng không hi vọng hắn theo ta mấy năm. 55555555…"

Long Tại Thiên suy tư hồi lâu, mới tính ra cái kết luận nghiêm túc: "Ngươi bán mình mai táng chó sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở bên trong xe Phụt một tiếng nở nụ cười. Long Tại Thiên thật biết nói đùa, nha đầu kia cũng thật tội nghiệp.

Tiểu nha đầu mập mạp bị dọa cho hoảng sợ, trên đời này có người bán mình mai táng chó sao?

Người này lớn lên giống quý công tử không biết rõ củi gạo, hay đầu óc cấu tạo không giống người thường. Bán mình mai táng chó? Rảnh hắn nghĩ ra.

"Không phải, ta mai táng lão công của ta tiểu Hoàng Hoàng a, 55555… Ta gả cho hắn mấy năm, mặc dù không có ăn mặc gì nhiều lắm, lúc đầu có thể nhìn ra ta cũng chỉ ăn no nhiều một chút thôi. 5555555…" Tiểu nha đầu mập mạp than thở khóc lóc, vốn dĩ nàng bán hồi lâu mà không bán được, đã rất buồn bực, giờ nhìn thấy cái chủ nhân muốn mua nàng, lại mắng lão công nàng là con chó.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trong xe liên tục gật đầu, tên tiểu Hoàng Hoàng lão công này làm người thật không tệ, có thể nuôi dưỡng thê tử thành như vậy, đủ chứng minh tiểu nha đầu mập mạp ăn rất khỏe.

Long Tại Thiên cũng không muốn trông nom tại sao có lão bà gọi trượng phu là tiểu Hoàng Hoàng, ai, chỉ cần không phải chó là được, điều này chứng minh đầu óc nàng còn bình thường, hơn nữa tiểu nha đầu mập mạp này vừa biết đánh xe ngựa, lại vừa biết nấu cơm, thật sự là quá thích hợp.

Lập tức, Long Tại Thiên xuất ra một chút bạc vụn đưa cho tiểu nha đầu mập mạp.

Tiểu nha đầu mập mạp nhận bạc vụn, dường như sợ Long Tại Thiên đổi ý, lập tức bỏ vào lòng, kích động lệ nóng lưng tròng: "Ân nhân a! Cám ơn a!"

Một giọt lệ rơi xuống, khen cho tiểu nha đầu mập mạp lúc này giữa một đống thịt phá vòng vây, còn không lau khóe miệng, tiểu nha đầu mập mạp đột nhiên xoay người, nhanh chân bỏ chạy, trong nháy mắt chỉ thấy phía sau nàng một đám khói nhẹ, nhân nhi mập mạp đã biến mất nơi cuối đường.

Long Tại Thiên kêu rên một tiếng, nói thật ra, mua nha đầu mập này chính là vì thuận tiện thôi. Nếu chạy mất cũng không đáng tiếc bao nhiêu. Về chút tiền đưa cho nữ nhân trẻ mất chồng đáng thương như vậy hắn cũng không cần.

Chỉ là, hắn phải tiếp tục tự mình đánh xe, tiểu yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu kia, cứ để nàng trốn đi thì tốt hơn, chạy ra ngoài này, bị… bắt trở về, không phải quá oan sao?

Xe ngựa không dừng lại, tiếp tục chậm rãi chạy về phía trước, rất nhanh, bọn họ đã quên mất chuyện tiểu nha đầu mập mạp này.

Xe ngựa chạy một mạch không ngừng, Long Tại Thiên vốn xuất thân thế gia, từ nhỏ cuộc sống xa hoa, chỉ có lúc nhàn hạ thoải mái săn thú mới có cơ hội cưỡi ngựa, bắn tên. Lúc này một mạch bôn ba mặc dù không cạn kiệt thể lực, nhưng là quả thực cảm thấy rất nhàm chán.

Lúc gần đến ngọ(9), bọn họ đi qua một rừng trúc xanh. Giáp ranh rừng trúc này, có một gian trúc lâu, ngày qua gió thổi, năm tháng mưa rơi, màu trúc đã biến khô vàng, có gió thổi qua, cành trúc tốc lên, trúc lâu này càng lộ vẻ lung lay sắp đổ!

Trước cửa có một con chó nhỏ đang nằm, trước phòng còn có vườn rau xanh, nhìn chung quanh, mặc dù cũ nát, nhưng cũng có vài phần thanh nhàn nhã ý.

Long Tại Thiên ngừng xe ngựa, chuẩn bị vào… nhà này uống một chén trà nóng, dùng một chút cơm nóng, cũng để Điêu Điêu Tiểu Cửu nghỉ ngơi một chút, ngồi xe ngựa một ngày, nàng cũng không lên một tiếng nào, nữ nhân… trong này, không biết mềm mại thế nào đây. Điêu Điêu Tiểu Cửu càng như vậy, Long Tại Thiên lại càng yêu quý.

Ngừng xe. Long Tại Thiên kéo Mã nhi đi ngang qua nơi có cỏ, rất đẹp.

Long Tại Thiên lên xe, xốc màn xe nhìn vào. Oa, đó là xe một nữ nhân ngồi sao? Bẩn muốn chết! Một cảnh hỗn loạn vải giấy dầu bao đồ ăn, còn có hạt có vỏ trái cây…

Điêu Điêu Tiểu Cửu kia lại cột thân mình vào trên ghế dài, ngủ ngon mà miệng vẫn còn ngậm, hừ, nàng thật biết hưởng thụ! Long Tại Thiên phát hiện bản thân mỗi lần chỉ cần phát hiện ra một cái sở trường của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng rất nhanh sẽ phát hiện nàng thật ra là bởi vì nguyên nhân nào đó mới như thế. Ai!

Long Tại Thiên cúi người xuống, dọc đường đi còn chưa hôn nha đầu kia đây?

Cúi đầu, hôn khẽ một cái, nhưng, sau khi lây dính hương khí cây hạch đào nhàn nhạt trong miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm duyện, lần nữa nhấm nháp, lặp lại động tác, đối với hương vị cây hạch đào ở núi này lại hiểu rõ thêm một chút, Long Tại Thiên thông qua môi đỏ mọng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn lại càng thích hương vị cây hạch đào.

Mùi thơm này không giống mùi hoa ngọt, lại so với mùi hoa còn khiến người muốn tham ăn hơn, trong đó có một loại dụ dỗ xen vào nhục dục cùng linh hồn, nhưng không có một chút phản cảm chán ghét.

Hương vị của Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn đã rất phong phú đa dạng, trong thanh thuần ẩn chứa yêu nghiệt gợi cảm vô cùng, tất cả tụ lại làm điên đảo chúng sanh. Long Tại Thiên đang thực hiện một cách làm bình thường của nam nhân âm hiểm, đó chính là ra tay trước khống chế thế cục, đem tiểu yêu… đoạt tới gia bảo cất giấu trước rồi nói tiếp.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn ngủ không sâu, bị Long Tại Thiên động một cái liền tỉnh lại, chỉ là giương cái miệng nhỏ nhắn lúc Long Tại Thiên đang liếm mút ngáp một cái vô cùng tự nhiên. Sau đó, đẩy ra hắn.

"Đến nhà ngươi chưa?" Điêu Điêu Tiểu Cửu mới tỉnh lại, thanh âm rất kiều mị.

"Còn sớm." Long Tại Thiên thanh âm có chút mờ ám.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng lên, xốc rèm cửa sổ nhìn bên ngoài, một mảnh rừng xanh thật lớn, gió lay trúc đào xanh xanh, liên tiếp liên miên không dứt, cảnh sắc thật sự là không tệ.

"Đây là nơi nào?" Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết liền hỏi.

Long Tại Thiên khóe miệng nhếch lên thành một độ cong đẹp mắt, nắm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói: "Chúng ta xuống xe, tìm nhà người ta ăn một chút gì đi."

41. Chương 41: Thiếu Nữ Nơi Đây

Ngoài phòng trúc dùng một vòng đá rất thấp vây quanh một cái sân nho nhỏ. Đá đặt thấp như vậy, cũng không biết là phòng gì.

Long Tại Thiên nho nhã lễ độ lên tiếng hỏi: "Có người ở nhà không?"

Không có người trả lời.

Long Tại Thiên một tay nắm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, một tay xách một bao đồ ăn chín, từ từ bước đi thong thả vào đình viện không có cửa.

Trong viện chỉ có vài món y phục, nhìn màu sắc hình thức là của một vị nam tử cùng một vị thiếu nữ trẻ tuổi.

Ở một góc sân có một cái giếng nước, một con chó nhỏ ngủ gục ở đó. Rất yên tĩnh dân dã.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên phát hiện có cái gì đó không đúng, con chó nhỏ kia nhìn thấy người lạ lại không sủa? Còn gục ở đó, híp mắt, nửa chết nửa sống phơi nắng. Là do nó trời sanh biết hưởng thụ hơn những con chó khác? Hay nó là loại chó hi hữu làm biếng giống người?

Long Tại Thiên cũng nhìn con chó kia một chút, không nói gì, đảo mắt nhìn tòa trúc lâu yên lặng.

Trúc lâu cách mặt đất hai bậc rất cao, dưới lầu có không ít cỏ cây lạ, lá cây đều xanh tốt. Gió thổi qua, gian phòng tản mát ra mùi vị dược thảo thanh tân dễ ngửi.

Nhưng một thang lầu làm từ trúc bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, màu sắc đã cũ kỹ, thoạt nhìn không quá kiên cố.

Tuy bản thân khinh công không tệ, chỉ cần đạp một bước hai bước cũng không khó khăn gì. Nhưng Long Tại Thiên vẫn kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ đi về phía trước.

Hào khí kỳ dị ngưng trọng, một bước, hai bước, ba bước… Hai người đều nín thở ngưng thần.

Cái gì cũng không có.

Hai người đến trước một cái cửa hổng trên lầu hai, nhìn nhau một cái. Long Tại Thiên nhẹ nhàng đưa tay đẩy ra…

Trúc môn phát ra kẽo kẹt một tiếng, từ từ đẩy ra…

Chính diện có một cái bình phong ngăn cách làm từ trúc, gian ngoài có cái bàn cái rương làm từ trúc, mặc dù cũ, nhưng rất sạch sẽ, vừa nhìn là biết, nhất định là có người ở.

Trên tường treo không ít đồ dùng cũ của thợ săn. Trong phòng này chắc chắn có một người thợ săn. Long Tại Thiên đứng ở ngoài cửa, lại một lần nữa dùng cái loại thanh âm… cực dịu dàng réo rắt hỏi: "Xin hỏi có ai không?"

Chỉ nghe sau bình phong truyền đến một vài thanh âm nhỏ, một vị thiếu nữ mặc vải bố, cúi đầu đi tới.

Thiếu nữ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mi mắt đều gọn gàng tinh tế, đến cái miệng cũng giống tiểu hài tử. Nàng đi lại nhẹ nhàng, bộ dạng phục tùng, nheo mắt, mang theo thái độ ngượng ngùng, vừa nhìn liền biết là cái loại… thiếu nữ chưa ra khuê môn, một đôi tay ngọc của nàng bất an đặt ngang eo, cúi đầu hỏi han: "Xin hỏi, các ngươi là…" Nàng đưa mắt tới, thấy Long Tại Thiên, ngây ngốc, nói không nên lời.

Long Tại Thiên cũng không thèm để ý, lần đầu tiên gặp hắn có phản ứng này xem như tương đối bình thường. Ai đâu như tiểu yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu lần đầu tiên gặp gỡ mỹ nam trưởng thành, lại không vì hắn mà mê man mơ hồ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi khó chịu, Long Tại Thiên người này cùng các sư huynh, cũng chỉ có một làn da dễ nhìn, nếu ở chung với bọn hắn, sau khi biết rõ tính tình cực kỳ ác liệt, hừ hừ, bảo đảm những… cô nương này cũng giống như bản thân nàng, có thể trốn xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Long Tại Thiên chờ thiếu nữ kia sau khi tim đập loạn nhịp tỉnh lại, mới lộ ra nụ cười hỏi: "Vợ chồng chúng ta trên đường đi qua nơi đây, cũng hơi đói bụng, không biết có thể mua chút đồ ăn của quý xá không?" Mong muốn chiếm giữ của hắn rất mạnh, dọc theo đường đi lúc giới thiệu Điêu Điêu Tiểu Cửu đều dùng thê tử của ta thay kêu tên nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã, coi như tiêu rồi, nàng đối với danh dự của bản thân vĩnh viễn không được các cô nương kia xem trọng.

Thiếu nữ thần thái ngượng ngùng càng thêm ngượng ngùng, má lúm đồng tiền xinh đẹp tái nhợt, đột nhiên nổi lên hai đóa mây đỏ, đầu cũng cúi càng thấp: "Cơm rau dưa, nếu không chê, sẽ dâng lên cho ngài, sao lại có thể thu ngân lượng đây?" Thiếu nữ tìm từ ngữ nho nhã, hiển nhiên trong nhà có người đọc sách.

Long Tại Thiên cười nói: "Như thế tốt quá. Làm phiền cô nương."

Thiếu nữ cúi đầu nói: "Mời ngồi, xin chờ chốc lát." Khi đi qua cạnh người Điêu Điêu Tiểu Cửu, đưa mắt nhìn Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nắm tay, tự nhiên đi ra ngoài.

Long Tại Thiên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu đến trước bàn, ngồi xuống.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngửi ngửi nói: "Có cảm thấy chút cổ quái?"

Long Tại Thiên đùa bỡn nắm tay nhỏ bé xanh xao của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vẻ mặt khiếm nhã cười cợt: "Tiểu yêu, ngươi không phải là đố kị đi?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cau mũi, không để ý tới cái kẻ tự đại cuồng này.

Nàng bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây. Chỗ này phong thủy thật kỳ quái nha. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn chưa hiểu rõ hết phong thủy học, nàng cảm thấy hứng thú với chuyện chỉnh người hoặc chơi đùa pháp thuật hơn. Nhưng trên mặt cửa sổ này có vết nứt sâu như vậy, còn không ngừng lộ ra tà lãnh âm phong, thật sự là ở phương diện phong thủy kia mà nói đều là vô cùng bất lợi cho chủ nhân.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên cảm thấy gáy nhói một cái, giống như bị con gì cắn một cái. Dùng tay phẩy qua, nơi nhiều cỏ nhiều cây thật không tốt, quá nhiều muỗi.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu qua, cúi đầu nhìn xuống, trên gáy nổi lên một cái điểm đỏ nho nhỏ. Ngón trỏ hắn nhẹ nhàng thay nàng miết miết.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hồ nghi nhìn hắn một cái, người này sao đột nhiên trở nên tốt như vậy.

Thiếu nữ đúng lúc từ ngoài cửa đi vào, thấy một màn như vậy, càng thêm e lệ, chờ Long Tại Thiên buông Điêu Điêu Tiểu Cửu ra mới từ từ đi đến.

Trong tay nàng bưng hai chén nước trắng, thành thật xin lỗi nói: "Nhà nghèo không có trà đãi khách, mong quý khách lượng thứ nhiều."

Long Tại Thiên mỉm cười càng thêm động lòng người, mặc kệ là ai đối mặt thiếu nữ dịu dàng như vậy, đều nhịn không được tâm sinh thương tiếc. "Sao có thể trách cô nương đây? Rõ ràng là chúng ta tới làm phiền."

Mặt thiếu nữ càng đỏ lên, tinh thần bay cao nhẹ nhàng, xoay người lại đi ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu buồn bực nhìn hai người ở trước mặt mình 'liếc mắt đưa tình'.

Hừ, đại sắc lang!

Vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu khiến Long Tại Thiên rất vui vẻ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã, cầm lấy chén nước, uống một hớp lớn. Ô… Nước giếng này mùi vị cũng không tốt lắm, nhưng nước này đã đun sôi, dường như…

Cũng không có cái gì quá lạ, đại khái là bản thân lại nghi thần nghi quỷ đi.

Một lúc lâu sau, thiếu nữ mới lại lần nữa bước vào, trong tay bưng hai chén đĩa rau củ, trên mặt càng xấu hổ, thanh âm càng thấp: "Trong nhà cũng chỉ có những… thứ này."

Long Tại Thiên dịu dàng như nước: "Không sao, ta mang theo không ít đồ ăn chín, nhờ cô nương hâm nóng qua, rồi cùng nhau ăn đi." Hắn vốn lo lắng đến nhà dân hoang dã không có đồ ăn gì ngon, nên cũng mang theo không ít.

Thiếu nữ xách bao lại đi ra, lần này rất nhanh đã đi vào, dùng cái đồ đựng thức ăn màu xanh lam, bày biện lên bàn. Thiếu nữ nhanh chóng thay mọi người bày bát đũa, bản thân cũng nhát gan mà ngồi bên cạnh Long Tại Thiên, đối diện cái vị trí kia của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhíu nhíu mày hỏi: "Ngươi bình thường đều thích ngồi ở vị trí đó sao?"

Thiếu nữ giương mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một cái, gật đầu, lại dường như nghĩ tới lai cái gì, đưa mắt nhìn Long Tại Thiên bên cạnh, lại đỏ mặt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa từng thấy cô nương dễ đỏ mặt như vậy, cảm thấy thật đáng ghét. Ở trong lòng không hiểu sao cảm thấy không thích vậy. Vị cô nương này dịu dàng nhã nhặn lịch sự, đoan trang thẹn thùng, không có một chút không bình thường, cũng không có gì đáng để Điêu Điêu Tiểu Cửu thưởng thức.

Nhưng, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật ra cũng coi như là một cô nương tâm địa không xấu, nàng nói: "Ngươi cũng đổi đến ngồi bên cạnh ta thì hay hơn."

Vị… thiếu nữ này là một người số khổ, hơn nữa gần đây đang bị số con rệp, thường xuyên ngồi ở phương hướng đón ánh mặt trời thì tốt hơn. Nhưng thiên sư có quy củ của thiên sư, khách không đưa tiền thì không thể đoán mệnh xem phong thủy cho khách. Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù là thiên sư không chính cống, nhưng cơ bản luật lệ vẫn còn phải giữ.

Thiếu nữ mặt càng đỏ hơn, đứng lên chuẩn bị đổi vị trí.

Long Tại Thiên nói: "Nàng là chủ nhân, có quyền quyết định bản thân ngồi ở chỗ nào." Hắn cho là Điêu Điêu Tiểu Cửu đang đố kị. Sau khi Điêu Điêu Tiểu Cửu gả cho hắn, còn phải đối mặt đông đảo nữ nhân của hắn, mặc dù trước mắt, địa vị Điêu Điêu Tiểu Cửu có lẽ là… chính thất, nhưng quyết không phải quan trọng nhất. Nàng nếu là có ý đố kị rõ ràng như vậy, sau này thời gian ở Vương phủ sẽ chịu khổ sở.

Thiếu nữ cảm kích liếc mắt nhìn Long Tại Thiên, tiếp tục ngồi tại chỗ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc mắt sang Long Tại Thiên, thấy thiếu nữ rõ ràng mê luyến Long Tại Thiên, phỏng đoán nàng sau này nhất định sẽ thường thường ngồi ở nơi bất lợi nhất với nàng… Ai, đó là nhân mệnh, nàng cũng hết cách rồi.

Có lẽ là mới vừa rồi có đồ ăn vặt mỹ vị chống đỡ, Điêu Điêu Tiểu Cửu từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên ăn một bữa cơm mà không thấy ngon lành gì cả.

42. Chương 42: Long (rồng)

Lúc rời đi, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên hỏi: "Xin hỏi trong nhà cô nương còn có người nào nữa không?"

Thiếu nữ còn chưa nói chuyện, Long Tại Thiên cười nói: "Nhà nàng còn có một vị ca ca làm thợ săn."

"Vâng, công tử nói rất chuẩn." Giọng nói của nàng trong trẻo, tràn ngập ý khâm phục, cũng tràn ngập dịu dàng mềm mại yêu thương động lòng người, nàng mỗi tiếng nói cử động, đều rất tự nhiên, chân tình biểu lộ, bất luận kẻ nào cũng không nhẫn tâm thương tổn nàng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất buồn bực, ai không thể từ đồ treo trên vách tường mà nhìn ra nhà này có thợ săn. Từ y phục bên ngoài nhìn ra hắn là một nam tử trẻ tuổi. Từ trên mẫu tóc của thiếu nữ nhìn ra nàng chưa gả ra ngoài, ba điều đó gộp lại, cũng rất dễ dàng đưa ra một cái kết luận.

Còn sùng bái như vậy sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng.

Nhưng thoạt nhìn Long Tại Thiên rất hưởng thụ, nhìn kỹ Điêu Điêu Tiểu Cửu không bình thường, cũng không nóng vội. Tiểu yêu này, trừ lúc trêu cợt bản thân hắn mới từng có loại vẻ mặt này ra, bình thường đều dùng một loại ánh mắt không thèm nhìn hắn.

Hừ, là thê tử, mà không có một chút tôn kính với trượng phu.

Nhìn xem, nhà người ta thật hiểu chuyện!

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có gió lạnh hiu hiu, lá cây tốc lên, nhìn bầu trời, mây trôi vô định, bỗng nhiên bay tới, lại bỗng nhiên bay đi…

Tất cả chỉ như nước chảy mây trôi, nhân sinh thay đổi không ngừng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, bất lực.

Nàng đi ra, cái cô nương này tự cầu phúc đi! Thật là một người số khổ, bản thân có tình mà cũng không giúp nàng được.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thiên tính lạc quan, hơn nữa trên đời này người đáng thương vốn là nhiều không kể xiết, nàng lại không quá tốt bụng, cho nên khi nàng một lần nữa bò lên trên xe ngựa, lúc nhìn thấy những… đồ ăn ngon này, lại nghĩ đến bản thân vừa rồi không ăn ngon thật là thiệt lớn, hiện tại phải bồi bổ. Lập tức quên mất phiền não nho nhỏ, toàn thân tâm đều tập trung vào nghiệp lớn ăn đồ ăn vặt…

Bởi vì là vùng ngoại ô, trên đường căn bản không có người nào. Long Tại Thiên mừng rỡ để Điêu Điêu Tiểu Cửu nhấc màn xe phía trước lên, có thể để cho hắn lúc dăm ba lần ngoái đầu đưa mắt liếc nhìn tiểu yêu ăn đến vẻ mặt say mê, thưởng thức cái mặt bánh bao nho nhỏ ngọt ngào đáng yêu vô địch.

Lấn cấn nho nhỏ vừa rồi lập tức tan thành mây khói, dường như cho tới bây giờ không còn tồn tại.

Xe ngựa đi một ngày, tới lúc cực tối mới tìm được một gian khách trọ.

Hai kẻ tá túc. Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi xe một ngày cũng ăn một ngày, thật sự là mệt mỏi, vừa tìm được giường, nằm xuống liền ngủ, đến tắm cũng không thèm tắm.

Long Tại Thiên thay nàng đắp cái chăn, hôn trộm một cái. Bản thân đi làm cái gì ăn một chút.

Dù sao cũng là khách trọ, đêm khuya, cũng còn có mấy vị khách uống rượu.

Long Tại Thiên tìm một cái bàn không, gọi rượu và mấy thứ thức ăn, buổi tối, đồ đều là làm sẵn, cắt ra là được. Không lâu lắm liền lên tới.

Long Tại Thiên uống hai chén, hắn muốn ấm người lên chút. Hắn chuẩn bị ăn xong trở về ôm tiểu yêu ngủ đây.

Lúc hắn xuống, những… khách uống rượu này cũng không lên tiếng, chỉ để ý đưa ánh mắt nghiên cứu hắn, đoán hắn là người nào? Một lát sau, khách uống rượu một lần nữa lại quay về đề tài.

"Ai, hiện tại trong vòng trăm dặm thợ săn đang tìm kiếm khắp nơi, nhiều ngày như vậy, cũng không có dấu vết."

"Việc này rất huyền bí. Ta thấy chẳng phải chuyện tốt gì đâu."

"Sợ rằng tối thiểu đã chết mất từng này." Một tên khách uống rượu giơ tay của mình, vươn năm đầu ngón tay ra.

"Ngươi nói, đã chết mất năm tên thợ săn?"

"Không, ta cảm thấy tối thiểu đã chết một nửa."

"Đúng vậy, là thần vật a, vậy mà cũng muốn săn. Cũng không sợ bị trời phạt."

Long Tại Thiên đột nhiên có hứng thú lắng nghe. Nơi này có cái gì thần vật muốn săn bắt sao? Điêu môn Tứ sư huynh có phải hay không vì vật ấy mà đến?

Thần vật này, rốt cục là cái gì?

Những… thợ săn chết này bị bắt đi nơi nào?

Hắn đột nhiên nhớ ra, trên đường ghé qua hai nhà, đều là thợ săn. Dường như biểu hiện của Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải chỉ quan tâm bình thường, có phải nàng phát giác cái gì rồi hay không?

Long Tại Thiên nhìn hai người nói chuyện phiếm… vui vẻ nói: "Đêm khuya tịch mịch, có thể mời hai vị dừng bước cùng nhau uống rượu không?"

Hai người nhìn qua trên bàn Long Tại Thiên, thức ăn a rượu a đều rất thịnh soạn, lập tức cũng rất sung sướng đồng ý. Cầm lấy cái chén chiếc đũa cùng rượu thừa còn lại của bản thân đi tới.

Long Tại Thiên rất khách khí làm tư thế đưa tay mời, tôn quý của hắn cùng tồn tại với những thứ… này, mặc kệ là dạng tư thái cùng động tác gì, do hắn làm, đều tràn ngập sự tao nhã của xã hội thượng lưu.

Hai người được quý mến mà thấy sợ hãi, vội vàng ngồi xuống, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy có một chút khẩn trương.

Nhưng hai ly rượu trôi qua, cả bọn lại lần nữa nói cười thoải mái.

"Mới vừa rồi, nghe hai vị nói chuyện, rất là mới lạ thú vị, không ngại tiếp tục nói ta nghe một chút, cũng thuận tiện giải rượu." Long Tại Thiên mỉm cười đem đề tài chuyển tới vấn đề bản thân cảm thấy hứng thú. Nét mặt hắn tuy cười, nhưng giọng điệu thâm trầm kiên định, phảng phất có lực dọa người không thể miêu tả, cũng khiến người ta không thể không trả lời câu hỏi của hắn.

Long Tại Thiên cũng chỉ ở trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu mới thích tỏ vẻ vô lại. Bình thường hắn rất biết lợi dụng ưu thế trời sanh của bản thân.

Nam nhân tranh nhau đem toàn bộ chuyện họ biết như hiến vật quý mà nói ra, chỉ chốc lát sau, Long Tại Thiên liền hiểu căn nguyên sự tình.

"Năm ngoái một người du lãng ngày xuân, đúng là ngày đạp thanh tháng ba.

Mặc dù đại hạn không mưa, nhưng cô nương con dâu bị giam ở nhà một năm rốt cục có cơ hội đi ra phóng thông khí, cho nên hai ba bạn thân khuê phòng cũng mặc… một kiện xiêm y tươi mới, đeo… trang sức quý báu nhất, người nhà cùng đi, ngồi xe xuất môn du ngoạn.

Có ba bốn cô nương tới chỗ nước cạn bên cỏ lau sông Hoàng Hà chơi đùa, đang chơi trốn tìm, nghe thấy trong cỏ lau lay động có tiếng trâu kêu truyền ra.

Ban đầu còn không quá chú ý, sau lại nghe thấy thanh âm thê lương, có một vài vị cô nương to gan chạy qua xem.

Các cô nương dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng vạch cỏ lau, từng bước từng bước dè dặt về phía phát ra thanh âm chậm rãi tìm, đột nhiên các nàng thấy được…

Các nàng thấy được cái đồ gì phát ra thanh âm, toàn bộ sợ đến cướp đường mà chạy.

Theo một cô nương lá gan siêu lớn vào trong đó sau khi trở về nói.

Đó là hang rồng rắn!

Một con rồng lớn giống trong truyền thuyết như đúc!

Đại khái lớn khoảng 15 tấc, thân thể giống rắn, người nhỏ như lân, trên đầu to có cái sừng thật dài. Chắc là bị thương, mắc cạn trong đám cỏ lau, không có nước, nó cực khát, trong ánh mắt tất cả đều là cao ngạo cùng bất đắc dĩ, đại khái là đang bi thương rồng gặp chỗ nước cạn đành bất lực đi.

Cô nương kia sợ run chỉ trong chốc lát, bỏ chạy kêu gọi tất cả người lại, còn thông báo thôn dân phụ cận, mang nước từ trong Hoàng Hà, dẫn tới chỗ thân thể con rồng.

Đại khái có gần ngàn người làm suốt một ngày, đột nhiên, rồng lay động thân thể, hí dài một tiếng, rốt cục bay mất lên không trung, sau đó nơi đây, ban đêm mưa to trong mấy ngày, cứu sống hoa màu nửa chết nửa sống trên ruộng đồng.

Ở chỗ nước cạn cách đó không xa phú thương quyên góp xây một tòa trạch mới, sửa chữa lại thành Long vương miếu, cùng với bốn thiếu nữ có công cứu trợ ngày đó phong thành thần giống như hộ pháp Long nữ."

Long Tại Thiên cũng đã được nghe chuyện này, nhưng là nghe những chuyện này ở trong cung... so với cảm giác hiện tại hoàn toàn không giống nhau. Lúc ấy hắn coi là dã sử vô căn cứ, hiện tại, chỉ còn vài phần hoài nghi. Hơn nữa nghe nói Hoàng đế gần đây cố ý chiêu dụ bốn Long nữ vào cung diện thánh, hoặc ban thưởng cho Vương gia làm phi.

Long Tại Thiên nói: "Chuyện năm ngoái, sao năm nay lại nói lại?"

Khách nhân kia nói tiếp: "Công tử có điều không biết, con rồng kia năm nay lại trở về." Trong thanh âm lại để lộ ra lo lắng sợ hãi.

43. Chương 43: Long Quân Thí Nữ

Vị khách kia uống rượu ngà ngà say, hứng thú nói chuyện càng đậm:

"Đầu tháng ba năm nay, đại khái có gần vạn người dáng vóc tiều tụy từ khắp nơi chạy đến Long miếu cầu phúc cầu mưa.

Bốn vị Long nữ cũng bị yêu cầu tới hầu hạ Long quân.

Vào lúc giữa trưa, trên trời xẹt qua một tia chớp, sấm chớp bão bùng, có Cự Long từ trong mây ẩn hiện thân hình, Cự Long từ trên trời bay tới lui mấy lần, đột nhiên từ trên trời giáng vuốt rồng xuống, bắt toàn bộ bốn Long nữ đi, qua hồi lâu, bỏ từng người từng người xuống, lúc rơi xuống đầu nứt não nát, chẳng thể sống sót."

Long Tại Thiên nghe xong, bị dọa cho hoảng sợ, chuyện này hắn chưa được nghe nói. Phỏng đoán trong cung nhất định truyền rất náo nhiệt. Không nghĩ tới đương nhiên sẽ có việc Long quân thí nữ.

Nhưng nếu như Hoàng đế biết được chuyện này, nói không chừng sẽ mặt rồng giận dữ, Hoàng đế chính là trên không nể trời, dưới không nể đất, cho dù là Long thần mà dám tranh nữ nhân với hắn, hắn cũng sẽ không tha thứ cho.

Nói không chừng...

Cũng...

Khách nhân tiếp tục nói: "Cũng không biết là ai, nói Long này căn bản là là ác long, đương nhiên lại đi tàn sát Long nữ có công, đúng là cực ác. Sau đó quan viên liền tổ chức tất cả thợ săn, cùng nhau xuống sông bắt Long. Một nhóm sớm nhất đã xuống sông hơn mười ngày, cũng không thấy chút tin tức, hiện tại, phàm là thợ săn, đều là kêu khổ không thôi đây."

Long Tại Thiên thầm nghĩ, việc này mười phần có tám phần dính tới ca ca Long Chi Hưng của mình, chỉ để khiến Hoàng đế vui. Cá tính Long Chi Hưng cùng Hoàng đế cực giống nhau, dũng mãnh, công tác quả cảm độc đoán, làm người sát khí mười phần.

Phải biết rằng Tề Quốc đại nhân không nhiều, cũng chỉ có một Hoàng tử Tề Hàn Lạc, mặc dù nhân vật phong lưu, được coi là Đại Tề đệ nhất con nhà thế gia, nhưng hắn quanh năm bị vây trong trạng thái nửa sống nửa chết, cũng không biết có thể... sống đến ngày đăng cơ nào đó hay không.

Còn có muội muội của Tề Hàn Lạc Tề công chúa, dường như cũng cả ngày bị vây trong trạng thái nửa chết nửa sống.

Hic, cũng không hiểu nổi Hoàng đế là người dũng mãnh như vậy, sao lại sinh ra dòng giống đều yếu ớt như vậy. Hơn nữa Hoàng đế có hậu cung ba nghìn giai lệ, trải qua vài thập niên khổ cực cày cấy, vậy mà cũng chỉ sinh ra có hai người con, làm cho người ta không thể không hoài nghi, bên trong có biệt tình.

Dù sao hoàng tộc họ Tề đời tiếp theo cũng chỉ có hai cái bảo bối này thôi.

Nhưng Hoàng đế có hai tỷ tỷ một muội muội, một tỷ tỷ gả đến Đại Hạ, cũng không nghe nói qua sinh hài tử. ("Sồ phi" lý thiết thiết nữ phối hợp diễn thái hoàng thái phi thị dã.)

Một tỷ tỷ khác gả đến Yến Quốc làm hoàng hậu, sống chết cùng hoàng tử Đại Yến, đương nhiên không liên quan tới Đại Tề.

Cuối cùng cũng chỉ có tiểu muội muội của Hoàng đế cũng là mẫu thân của hắn sinh hai đứa con. Cho nên Hoàng đế đối hai huynh đệ Long thị chính là càng thêm coi trọng.

Long Chi Hưng hai mươi tư tuổi, Long Tại Thiên cũng hơn hai mươi, Hoàng đế một mực ban cho bọn họ yêu kỹ mỹ thiếp, nhưng cũng không chỉ định chính phi cho bọn họ. Hai huynh đệ đều hiểu, Hoàng đế có thể muốn Tề công chúa gả ột vị trong hai người bọn họ, mà vị nào, ngày sau…

Long Tại Thiên bởi vì từ ngày nhỏ thường tương đối đáng yêu, được Tề hoàng hậu yêu thích, thường xuyên cho hắn ở trong hoàng cung mấy tháng, cho nên hắn cùng với hoàng tử Tề Hàn Lạc cùng Tề công chúa quan hệ tốt hơn nhiều so với Long Chi Hưng. Vốn coi hắn xứng tiếng hô Phò mã hơn Long Chi Hưng nhiều.

Nhưng gần đây xảy ra một việc, khiến Long Tại Thiên dần dần phát hiện, đại ca mà hắn từ nhỏ một mực sùng bái, lại có ý nghi ngờ hắn.

…

Long Tại Thiên cực kỳ đau khổ, cho nên lấy cớ xuất môn làm việc, thuận tiện giải sầu, không nghĩ cơ duyên xảo hợp, cho hắn gặp Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa thấy đã yêu, Long Tại Thiên cũng phát hiện một cách để trừ bỏ lòng nghi ngờ của Long Chi Hưng.

Hắn dựa vào bản thân, sau khi hồi phủ lập tức bẩm báo với cha mẹ cùng huynh trưởng rằng bản thân yêu thích một vị nữ tử dân gian, muốn nạp làm phi tử. Phải biết rằng, Long thị hai huynh đệ mặc dù cũng có nữ nhân, nhưng chính danh phi tử thì cũng chưa có một ai. Long Tại Thiên làm như vậy, đơn giản là cho ca ca thấy, hắn không có ý cưới Tề công chúa.

Bởi vì Hoàng đế mặc dù không phản đối hắn làm như vậy, nhưng cũng quyết không thích hắn làm như vậy. Bởi vì nhi tử do nữ tử có địa vị làm phi sinh hạ sẽ có quyền thừa kế. Nếu như Long Tại Thiên thật sự có một ngày cưới Tề công chúa làm Hoàng đế, hài tử của Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng là hoàng tử. Chuyện này tuyệt đối không khiến Hoàng đế vui vẻ được.

Người Long gia đã sớm dự đoán, lúc Hoàng đế tuyên bố Phò mã, cũng nhất định sẽ tuyên bố mệnh lệnh tương tự kiểu bao nhiêu năm không thể có… phi tử khác nữa, trừ phi cuối cùng xác nhận Tề công chúa thật sự không sinh được hài tử mới thôi.

Long Chi Hưng ở nhà cũng không giấu diếm hắn có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, hơn nữa hắn làm người lãnh khốc, thủ đoạn ác độc, cho dù người chặn đường là huynh đệ yêu thích của hắn, thời gian dài, sợ rồi cũng sẽ ra tay.

Cha mẹ Long Tại Thiên cũng không hy vọng thấy hai đứa con trai có một ngày tàn sát lẫn nhau, hơn nữa đều cảm thấy cá tính Long Chi Hưng thích hợp làm chủ hoàng cung hơn. Cho nên đối với hành động thức thời của Long Tại Thiên như thế đều vô cùng cao hứng, lập tức cũng mặc kệ gia thế Điêu Điêu Tiểu Cửu, lập tức vui vẻ cho cưới, bởi vì sợ chậm trễ sẽ sinh biến, thậm chí còn để Long Tại Thiên lập tức đưa Điêu Điêu Tiểu Cửu về thành thân. Bởi vì cưới sườn phi, cho nên dấu diếm thực kín đáo với cả Hoàng đế. Chỉ sợ có điều gì, càng làm cho Long Chi Hưng khó chịu.

Long Tại Thiên vừa nhớ tâm sự trong lòng, vừa cùng những khách nhân nói chuyện phiếm, một mạch cho tới lúc sắc trời sáng, mới tâm sự mệt mà lên lầu.

Trong cung gió nổi mây bay, không có một ngày sống yên ổn a.

Hắn, cũng không cần lo chi nhiều, chỉ cần ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, trải qua những ngày sống yên ổn là được. Đối với thiên hạ, hắn cho tới bây giờ đều không hứng thú!

44. Chương 44: Điêu Điêu Tiểu Cửu Đi Đâu?

Long Tại Thiên trở lại phòng khách.

Trời ạ!

Đương nhiên không thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu đâu.

Long Tại Thiên bị dọa cho hoảng sợ, xốc chăn, tìm trên giường dưới giường. Đương nhiên thật sự không thấy.

Long Tại Thiên nhắm cặp… mắt đẹp của hắn, ngưng thần. Mặc dù hắn không biết pháp thuật, nhưng hắn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu có tình chú vòng cổ của đệ nhất sư của bổn quốc, chỉ cần tâm định, hai người có thể khí tức tương thông.

Chỉ chốc lát, hắn quyết định từ cửa sổ nhảy ra, đuổi theo hướng Đông Nam.

Lúc này chân trời phía Đông, có vô số đạo ánh sáng tinh khiết màu lam. Mà gần trời, một mạt sắc hoa hồng tươi đẹp nhẹ trôi.

Xa gần cảnh sắc càng nhìn rõ, Long Tại Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, tự kéo Mã nhi của mình trực tiếp đi về hướng Đông Nam.

Đuổi theo đuổi theo, hắn phát hiện, hắn đang chạy về theo đường ngày hôm qua. Hơn nữa từ cảm giác trên tình chú, tâm tình Điêu Điêu Tiểu Cửu rất bình thản, chẳng lẽ bản thân Điêu Điêu Tiểu Cửu tự chạy về sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu tâm hay thay đổi, tính tình tinh quái, ai cũng không đoán ra tâm tư nho nhỏ của nàng.

Một mạch điên cuồng đuổi theo, một mạch bôn ba, Long Tại Thiên tâm tư phiêu đãng, đã sớm chuyển tới nơi không biết tên, hắn cắn răng, ánh mắt sắc bén, bộ dáng hoa hoa công tử có chút vô lại lúc bình thường liếc mắt đưa tình với Điêu Điêu Tiểu Cửu đã bị đá lên 9 tầng mây.

Lần này hắn thật sự rất tức giận, tiểu yêu này lại dám né tránh ở bên cạnh hắn, hừ, lần này, nhất định phải cho nha đầu kia đẹp mắt một chút.

Đương nhiên, chuyện đầu tiên hắn cần làm, là phải tìm được nha đầu kia đã.

Một mạch tìm cảm giác tình chú, từ từ tới gần, thật không biết hắn ban đầu phát điên cái gì, lần đầu tiên gặp mặt, hắn liền đem vòng cổ tình chú duy nhất của cuộc đời này đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Cái vòng cổ tình chú kia là quốc sư tốn rất nhiều tâm huyết tạo ra, bên trong có rất nhiều pháp thuật kỳ dị. Nghe nói rất nhiều thứ là không thể nghịch chuyển. Đã sớm bị cảnh cáo, không phải người được chọn, không phải người có gia thế hơn người được kiểm tra kỹ lưỡng, quyết không thể đem tình chú vòng cổ này giao phó.

Nhưng, hắn dễ dàng bị động lòng cho đi.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không thừa nhận bản thân rất phóng túng.

Đại khái qua nửa nén hương, phương hướng khí tức thay đổi, không phải tiếp tục đường về Điêu môn, mà là một đường lớn hướng trái, đại khái có một năm không có người và xe đi qua đường này, mặt đường mọc đầy cỏ xanh, Long Tại Thiên phóng ngựa qua, nhưng không khỏi chậm tốc độ lại…

Sáng sớm cánh đồng bát ngát gió thổi qua, đặc biệt lạnh…

Long Tại Thiên một mình ở… trên đường lớn không có người nào này phóng ngựa bôn ba, ánh mắt của hắn kiên định, vẻ mặt trầm ổn, Điêu Điêu Tiểu Cửu không có khả năng tự chạy đến nơi đây, như vậy, là ai mang nàng tới? Hơn nữa nàng còn không giãy dụa không phản kháng, tâm tình bình thản?

Kết quả chỉ có thể có hai người, thứ nhất là các sư huynh của nàng, thứ hai nhất định có người dùng mê hương khiến nàng hôn mê, nàng hiện tại còn đang ngủ gật. Bằng trực giác, Long Tại Thiên tin tưởng là nguyên nhân thứ hai.

Gió bắt đầu quỷ dị, phương hướng hay thay đổi, một hồi là gió đông, một hồi là gió nam, một hồi là gió tây…

Cỏ tuôn rơi lay động, trong thanh âm lộ ra khí tức sâu thẳm cực kỳ cổ quái…

Cáp… Có người thở dài! Mang theo tiếng bụng reo ọt ọt…

Hô… Một tiếng, giống như vang bên tai ngươi, lại tựa như còn xa không thể tới từ phía chân trời…

Long Tại Thiên mặt trầm như nước, con ngươi đen chuyển ám.

Là cái gì, ở trong bóng tối, phát ra khiêu khích cực kỳ cao ngạo…

Mã nhi phảng phất cảm thấy nguy hiểm thần bí nào đó, đột nhiên hí dài một tiếng, dừng lại không tiến, Long Tại Thiên dùng sức nắm chặt dây cương, hắn cưỡi ngựa rất tốt, thử một hồi, hắn đành bỏ cuộc, con ngựa này bản năng cảm nhận được thế lực thần bí kinh khủng, liền giống tiến vào hang hổ báo, nó tuyệt đối không tiến về phía trước một bước.

Long Tại Thiên tức ngựa, nhìn cũng không thèm nhìn con súc vật bốn chân đột nhiên tê liệt vô dụng này, tiếp tục tiến lên phía trước, chỉ cần phía trước có tiểu yêu của hắn, đại khái là cái gì cũng không thể ngăn cản hắn đi về phía trước.

Một tòa thần miếu thật lớn đột nhiên dựng đứng trước mặt hắn, đột ngột xuất hiện, tồn tại thần bí!

Cửa Long vương miếu cao ngất, nguy nga đồ sộ. Cửa miếu cỏ dại lớn lên thật rậm rạp, ước chừng cao ngang người, rõ ràng những năm gần đây ít người hương khói.

Long Tại Thiên bạt cỏ, cẩn thận nhưng kiên định đi vào.

Xác lá rơi lả tả, nói không hết lời xơ xác tiêu điều.

Miếu viện hướng chính bắc, có đại điện, một tòa điện thờ phụ. Trước đại điện, có sảnh lớn nghênh đón khách hành hương, đồ vật xếp đặt ngay ngắn, dẫn đường vào Long cung.

Sau sảnh lớn, là ba gian Long cung đại điện.

Long Tại Thiên đẩy đại môn sắc thái tươi đẹp nhưng lại bị mạng nhện treo bụi phủ ra.

Cửa mở, một luồng ánh sáng từ phía sau Long Tại Thiên lọt thẳng vào chánh điện âm trầm thanh tịnh.

Trong điện có tượng Long vương màu vàng mặt hướng nam đang ngồi, Long nhãn sáng quắc, quan sát hạ giới. Sau Long vương, có bản đồ vẽ phong thủy giang sơn. Đỉnh điện từ nam tới bắc hai hàng, mỗi bên một tượng rồng, đầu hướng nam, đuôi hướng bắc, tên là Vũ sư gia, tượng dùng vải che là Vũ gia.

Đại điện bốn vách, hình dạng tượng giống các loại đồ trong truyền thuyết Long vương, kỳ quái, không phải trường hợp cá biệt.

Điện đông có tượng lão ông râu bạc, mi mắt hiền từ, sắc mặt vui mừng.

Điện tây có tượng bốn vị Long nữ, tướng mạo đoan trang, trông rất sống động.

Long Tại Thiên nhìn thấy tướng mạo bốn vị Long nữ, không khỏi ai nha một tiếng!

Hắn vốn không phải người hỉ nộ hiện ra trên mặt, lần này thật sự vượt ra ngoài ý muốn của hắn, không biết trùng hợp thế nào, bốn vị Long nữ này, hắn đều đã gặp qua.

45. Chương 45: Bốn Vị Long Nữ

Bốn vị Long nữ tư thái khác nhau, người đầy đặn, Long Tại Thiên liếc mắt liền nhận ra các Long nữ.

Vị thứ nhất nhất định là vị thiếu nữ gặp ở nhà tranh, mặc xiêm y vải thô màu lam vá chằng vá đụp nhưng cực sạch sẽ, lúc này mặc một kiện xiêm y màu lam nhạt, lung linh trong sáng, điềm đạm đáng yêu.

Vị thứ hai nhất định là vị thiếu nữ gặp ở phòng trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mi mắt đều gọn gàng tinh tế, xiêm y màu trắng cùng một thái độ ngượng ngùng khiến nàng càng thêm thanh tú.

Vị thứ ba, đương nhiên là tiểu nha đầu mập mạp bán thân mai táng chồng, một khuôn mặt bánh mì loại lớn trắng trắng mập mạp thường thường tròn tròn, trên mặt còn có có vết rỗ nhỏ, mắt nhỏ nhỏ giống kẽ móng tay khắc ra, một thân thịt tạo hình trên xiêm y màu vàng thật sự là nho nhã mới mẻ.

Vị thứ tư – vị Long nữ thứ tư thân mặc hồng y, đứng sau tiểu nha đầu mập mạp, ánh mắt trống rỗng, mặt bánh bao đáng yêu, mắt cười nheo nheo hoàn toàn biến mất ngây thơ mềm mại, mê man như không màng thế sự…

Long Tại Thiên tâm đột nhiên bị đánh một cái, lực lớn như vậy, đau đến hắn cứng người lại, là Điêu Điêu Tiểu Cửu! Đương nhiên là Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Nếu như đây thật sự là tiểu yêu của hắn…

Tiểu yêu, nhất định là một trong các Long nữ, như vậy một loạt chuyện cổ quái ly kỳ phát sinh này, thì thật phiền phức khó hiểu.

Nếu như bốn vị này thật sự là Long nữ, như vậy bốn người Long nữ đã chết là ai đây?

Sau lưng chuyện thần bí khó lường này, rốt cục có âm mưu quỷ kế lớn cỡ nào?

Mà quan trọng nhất là, tiểu yêu của hắn hiện tại ở nơi nào đây?

Mắt hắn nhẹ nhàng mà tinh tế đánh giá người trong lòng, một mực rơi xuống mũi chân Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Một đôi giày thêu hồng bằng vải xa tanh đính một vài bông hoa nhỏ, tinh xảo mà hòa hợp vây lấy đôi chân nhỏ nhắn mềm mại của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chân thon gầy mà đeo kiểu hài, còn đeo một sợi trân châu sáng ngời. Giờ phút này hạt minh châu, hình như vẫn còn hơi hơi rung động.

Từng đợt mùi thơm nhàn nhạt, cũng theo gió bay vào mũi Long Tại Thiên!

Mùi thơm…

Tượng đắp có thể tạo giống như vậy sao?

Long Tại Thiên đưa tay qua, nhẹ nhàng mà đụng vào xiêm y Điêu Điêu Tiểu Cửu, đó là tơ lụa thật?!

Bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng sau tiểu nha đầu mập mạp, Long Tại Thiên nhân tiện cũng đụng phải xiêm y tiểu nha đầu mập mạp, của nàng lại cũng là thật!

Long Tại Thiên buông tay, một tay nâng cằm, như có điều suy nghĩ quay lại quan sát bốn thị nữ, hắn từ trái đi tới phải, từ trên xuống dưới đều nhìn qua một lần…

Bốn nha đầu này đều là người thật sao?

Nếu như là người thật, các nàng là sao lại tới đây, trong đó nhà vị… thiếu nữ áo lam kia thật sự rất xa đây?

Trong đó nhất định có điều gian trá!

Pháp thuật huyền cơ hắn mặc dù không có, nhưng cơ bản cũng đều hiểu rõ. Thật ra hắn từ nhỏ cực kỳ có tuệ căn, nhưng hắn học không lâu, thì phát hiện ca ca cực kỳ không thích sự tiến bộ của hắn, thậm chí còn

cực ghét. Cho nên, hắn không học nữa, sửa sang học võ thuật, bằng không, cũng không thể bị tình trạng Điêu Điêu Tiểu Cửu thiên sư không ra cái gì như thế trêu chọc.

Mặc dù hắn luôn áp chế mong muốn học hỏi pháp thuật cao thâm của bản thân, nhưng đối với chủng loại cùng phái đoàn của pháp thuật cũng thuộc như lòng bàn tay. Có thể khiến người ở xa hơn mười dặm chạy tới đây, cũng không phải chuyện thiên sư thông thường có thể làm được.

Đây là một loại gọi là thuật thay đổi thời không.

Người làm phép có thể trong nháy mắt đem bản thân đi qua nơi khác, chẳng sợ ngoài trăm dặm ngàn dặm, khoảng cách này… dưới ảnh hưởng pháp thuật trở nên hoàn toàn không có giá trị.

Nếu như có thể đạt tới tu vi tối cao, còn có thể trong nháy mắt tới thời gian khác, hoặc quá khứ, hoặc tương lai!

Đương nhiên địa điểm hay thời gian, ngươi cũng chỉ có thể thay đổi một cái.

Pháp thuật như thế cả Đại Tề Quốc cũng chỉ có ba người có.

Một là Đại Tề Quốc quốc sư Cát Phong, một là đại ca của hắn Long Chi Hưng, còn một người nữa là…

Lần này, rốt cục là ai làm đây?

Long Tại Thiên quyết định… trước kích tiểu nha đầu mập mạp tỉnh đã, chủ yếu là do nha đầu mập to lớn rắn chắc, có thể chịu được sức ép.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay, nhẹ nhàng mà vỗ một chưởng lên tiểu nha đầu mập mạp.

Một tiếng hừ lạnh giữa đêm tĩnh lặng, là nam tử, khinh giòn mà tràn ngập cảm giác quen thuộc như gặp phải quỷ nói không nên lời, Long Tại Thiên ngây ngẩn cả người.

Đột nhiên, tất cả cảm giác đều trong nháy mắt bị phóng đại, thần kinh rất căng thẳng, mỗi một lỗ chân lông đều chịu kích thích, co rút lại…

Long Tại Thiên đứng ở đó, cảm thấy bốn phía có một loại sát khí nói không thành lời.

Tay hắn, nhẹ nhàng mà nắm thành nắm, lòng bàn tay nóng ran, mu bàn tay lạnh lẽo.

Hắn dùng mắt cảm nhận, dùng tai cảm nhận, dùng lưng cảm nhận, dùng tâm cảm nhận…

Có người ở trong bóng tối đánh giá hắn, lại không biết là ở nơi gần hay xa, xuyên thấu qua vách, không khi nào không có ở đây…

Tỉnh táo, hiện tại thứ hắn cần chỉ có tỉnh táo…

Sau lưng có âm phong kéo tới… Áp lực thật lớn… Gió thổi phần phật mà trong phòng vẫn yên tĩnh, Long Tại Thiên tóc dài lăng loạn, ống tay áo bị gió thổi trúng…

Tiểu nha đầu mập mạp đột nhiên mở mắt ra, kêu to “a” một tiếng…

Long Tại Thiên sắc mặt chợt đổi, đột nhiên phát hiện…

Áp lực phía sau đã không còn, dường như một tiếng thét chói tai của tiểu nha đầu mập mạp, lực nóng mười phần, tràn ngập sức sống, giống ánh mặt trời hòa tan băng tuyết, làm biến mất khí âm tà…

Ba Long nữ khác đều từ từ thức tỉnh, không cần Long Tại Thiên trợ giúp, tất cả đều giống như từ trong mộng đột nhiên bị đánh thức, trên mặt mỗi người lộ ra ánh mắt khác thường…

Long Tại Thiên chỉ quan tâm Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ chăm chú nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng giương mắt lên, trong nháy mắt, nét mặt nàng không còn nửa phần nụ cười, cũng không có nửa phần huyết sắc, thậm chí đến môi anh đào của nàng, cũng đều từ sắc phấn hồng mà tái nhợt. Nàng mất hồn, chỉ có đôi mắt sáng linh xảo bắt đầu từ từ chuyển động.

Lúc này, chợt nhìn thấy nàng, ai đều không cách nào phán đoán nàng đến từ nơi sáng sủa hay là đến từ nơi u tối!

Long Tại Thiên đau lòng thâm tình gọi: "Tiểu yêu của ta!" Hắn vươn tay, động tác mặc dù không nhanh, lại tràn ngập sức mạnh.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên đẩy thiếu nữ phía trước ra, lập tức chạy ào vào trong lòng Long Tại Thiên. Hai chân thon dài rắn chắc kẹp chặt lưng Long Tại Thiên, một đôi tay vòng trên cổ Long Tại Thiên, bởi vì thân thể nhỏ gọn, cả mọi người cuộn lại trước ngực Long Tại Thiên, khóc cũng không khóc nổi, chỉ không ngừng phát run…

Cho dù làm một tên thiên sư không ra gì, cảm giác của nàng cũng nhạy cảm hơn ba vị thiếu nữ khác nhiều. Cho nên, nàng mặc dù lá gan lớn, so với ba vị thiếu nữ khác lại vô cùng sợ hãi. Nàng có thể cảm thấy rõ có một lực lượng tà ác mạnh mẽ, đang bức hiếp nàng… Muốn nàng cúi đầu, muốn nàng thần phục…

Nàng một mực giãy dụa, trong linh hồn, mỗi phút mỗi giây đều kịch liệt cùng lực lượng kia chống đỡ phản kháng, quá mệt mỏi!

Đột nhiên, giống như có vật gì vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu mở mắt ra, thấy được ánh sáng buổi sớm rạng rỡ từ cửa miếu chiếu thẳng vào, bốn phía thân thể thon dài của Long Tại Thiên đều phát ra ánh vàng nhàn nhạt, khiến hắn tuấn mỹ như thiên thần!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa bao giờ có cảm giác như giờ khắc này, dường như cũng chỉ muốn có như vậy.

Động tâm!

Người cũng liều lĩnh nhào tới.

46. Chương 46: Rời Đi

Hai người ôm chặt nhau không nói lời nào.

Tim dán sát trong ngực đối phương, đập cùng tiết tấu với đối phương.

Không… còn gút mắt gì nữa, chỉ có tình cảm triền miên…

Long Tại Thiên vừa ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa đưa mắt quan sát bốn phía. Áp lực mặc dù không hiểu sao tự nhiên biến mất, nhưng hắn nhất định cảm thấy, người kia, hoặc là, cái đồ kia, vẫn đang tồn tại.

Hai vị thiếu nữ mà bọn họ đến bây giờ vẫn chưa biết họ tên chậm rãi nhảy xuống cái bàn, sau đó, nhìn Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc mắt, chậm rãi đi ra ngoài.

Tiểu nha đầu mập mạp vội la lên: "Các ngươi đi đâu a?" Rồi đuổi theo ở phía sau.

Long Tại Thiên không đỡ các nàng, vận mệnh các nàng không liên quan đến hắn.

Hắn chỉ ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, xoay người, từng bước từng bước, chậm rãi rời khỏi đó.

Bên cạnh, Long thần uy nghiêm, long nhãn sáng quắc, khẽ nhúc nhích.

Ngoài cửa, gió thổi cỏ lay, mặc dù vẫn thê lương vô cùng, nhưng dù sao ánh mặt trời đã đẩy lùi bóng tối, lộ ra sức sống khắp bốn phía.

Hai thiếu nữ kia đã biến mất, chỉ còn lại tiểu nha đầu mập mạp một mình đứng đó, kinh ngạc ngẩn người.

Long Tại Thiên đi qua người nàng, biết kinh hãi một đêm, nha đầu kia lại có thể gặp Điêu Điêu Tiểu Cửu, thần sắc chưa mất, không khỏi thầm than, chịu khổ rồi cũng được hưởng phúc. Đầu óc một người này, so với… một vài người kia thoạt nhìn thông minh lanh lợi lại còn tỉnh táo hơn.

"Công tử, sau khi ngươi mua ta sao không chờ ta đã chạy?" Tiểu nha đầu mập mạp đúng lý hợp tình hỏi.

Long Tại Thiên mặt không chút thay đổi, chỉ nhìn chăm chú vào Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong con ngươi đen có một tia dịu dàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu một đêm không ngủ, linh hồn cực kỳ mệt mỏi, hai chân nhẹ nhàng buông lỏng, cả người được Long Tại Thiên ôm, mắt nửa khép, đã tiến vào giấc ngủ say.

Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu vững bước về phía trước, tâm tình không biết là dễ chịu hay nặng nề. Tiểu yêu đã bị cuốn vào một cái âm mưu thật lớn, hiện tại để đối phương thay đổi người, không biết còn kịp không?

Nhưng nếu không như vậy, còn có thể thế nào. Hắn không thể đi vạch trần cũng không thể tìm tòi nghiên cứu, sợ chân tướng sẽ không thể không khiến hắn đau lòng.

Có thể che chở Điêu Điêu Tiểu Cửu an toàn đã là cực hạn của hắn, còn như tiểu nha đầu mập mạp này, hắn không có bất cứ… lý do gì đưa tay giúp nàng.

Nhưng việc trên đời này lại kỳ diệu như thế, thiếu nữ phòng trúc kia, Điêu Điêu Tiểu Cửu cố tình giúp cũng giúp không được, tiểu nha đầu mập mạp này, Long Tại Thiên vô tình giúp thì…

Bởi vì ở trong lòng tiểu nha đầu mập mạp, Long Tại Thiên vung tiền mua nàng, nhất định là chủ nhân của nàng, đi theo Long Tại Thiên là chuyện hợp tình hợp lý đi, nàng cũng không biết rằng, hiện tại đi theo Long Tại Thiên là đường sống duy nhất của nàng.

Mỗi một bước đều là như trên miếng băng mỏng, cuối xuân cỏ hoang lớn lên thật cao, đặc biệt cao ngang người, bên trong đó, cái gì cũng che dấu được.

Gió thổi qua, một chuỗi âm thanh sàn sạt, trong gió luôn luôn có một ít lá cây cành đang bay múa…

Từ xa nhìn lại, một vị thiếu niên áo lam ôm một vị thiếu nữ áo hồng, phía sau có một thị nữ áo vàng đi theo, ba loại sắc thái cực diễm lệ đẹp mắt, nói không hết lời diễm lệ chói mắt, đâu thấy ra một chút âm khí nào.

Không có bất cứ… cái gì lạ, cái gì cũng không có, Long Tại Thiên thuận lợi trở về nơi dừng ngựa.

Tiểu nha đầu mập mạp phát ra một tiếng kêu sợ hãi: "Ai? Ai giết Mã nhi?!"

Mã nhi mới chết không lâu, động mạch trên cổ vẫn còn ồ ồ máu chảy, cặp… mắt kia của Mã nhi còn mở to, bất lực ôn thuần nhìn Long Tại Thiên…

Long Tại Thiên vượt qua ngựa, tiếp tục đi về phía trước, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là rời khỏi nơi này, mau rời khỏi nơi này…

Không có người tập kích bản thân hắn, lại có người giết Mã nhi để cảnh cáo hắn, điều này càng khiến chọc sâu vào nỗi khổ của hắn. Hắn thậm chí hy vọng thật sự có một vị Long thần cực kỳ mạnh mẽ tác quái, ít nhất hắn còn có thể trực diện thấy nó, khiêu chiến nó, coi như bản thân có thể hy sinh sinh mệnh cũng không sao, so với hiện tại còn tốt chán, cho dù biết được cái gì, cũng không dám làm bất cứ… điều gì để vạch trần chân tướng.

Nếu có một ngày, thật sự sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh tiểu yêu, hắn…

Ba người yên lặng đi, rốt cục đi ra khỏi đám cỏ xanh không giống đường đi này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dần dần ngủ say. Tiểu nha đầu mập mạp cũng không nói, chỉ theo ở phía sau.

Long Tại Thiên rốt cục đưa mắt nhìn nàng một cái, hắn không muốn tiểu nha đầu mập mạp đi theo bọn họ, nhưng hắn càng không muốn đánh thức mộng đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ nhíu nhíu mày, không nói gì, nhưng bước chân… lớn ra, chạy nhanh về phía trước.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng đặt Điêu Điêu Tiểu Cửu vào trong xe ngựa, Điêu Điêu Tiểu Cửu cử động, không tỉnh, cũng không tiếp tục nắm chặt Long Tại Thiên không buông. Có thể thấy được, đêm qua nàng đã bị dọa, nhưng cũng không thể nào phạm tới tinh thần nàng. Nàng chỉ là mệt, muốn ngủ.

Long Tại Thiên yêu thương nhìn nàng một chút, xuống xe, thấy vị… tiểu nha đầu mập mạp kia đứng bên xe ngựa, suy nghĩ qua một cái, kệ nàng đi. Bản thân xoay người đi tìm quán trọ.

Hắn muốn mua một con ngựa, nhanh chóng mang Điêu Điêu Tiểu Cửu về nhà.

Trong phủ Long vương, chắc là tương đối an toàn đi!

47. Chương 47: Phương Pháp Ở Lại Long Phủ Chỉ Có Một

Long thân vương phủ ước chừng ngàn mẫu, đất đai cực rộng, vì đi tắt, Long Tại Thiên đi cửa trái. Đương nhiên là tiểu nha đầu mập mạp đánh xe.

(đương nhiên trải qua hai ngày ở chung, Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại biết tiểu nha đầu mập mạp tên gọi Cơm Cái Xẻng, hic, không biết cha nàng nghĩ sao!

Chúng độc giả biểu tình, là ngươi, là ngươi lười động não đi!

55555555… Tác giả lệ rơi…)

Trên cửa khắc hoa chạm rồng trên bảng hiệu có mấy chữ to thể chữ lệ màu đen "Long Thân Vương Phủ", thoạt nhìn rất trang nghiêm.

Cửa có mười kẻ trông cửa hay gia đinh làm việc vừa thấy Long Tại Thiên từ bên cửa sổ xe lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đều cực cung kính mở cửa cho đi hơn nữa chạy đi hướng Thân vương cùng Vương phi bẩm báo.

Long Tại Thiên mang theo Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không xuống xe, trực tiếp chạy nhanh vào.

Đi vào trong cửa là một cái đường lớn mặt đá, hai bên nhiều loại cây cối, phía sau cây là mặt cỏ lớn, gieo trồng kỳ hoa dị thảo, nuôi chim quý hiếm. Bởi vì đang đầu mùa xuân, cho nên khắp nơi đều một màu xanh biếc, thoạt nhìn cảnh đẹp ý vui cực kỳ.

Đường xe chạy hướng vào phía trong kéo dài, thỉnh thoảng qua một vài đình đài lầu các, cũng không biết là ở chỗ nào, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã sớm trợn to mắt, kinh ngạc không biết sao cho phải. Long Tại Thiên thả lỏng phóng mắt, chỉ là mỉm cười nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, hoặc thỉnh thoảng ló ra chỉ đường cho Cơm Cái Xẻng.

Đi về phía trước ước chừng hơn ba trăm trượng, là một cái hoa viên đẹp đẽ cực kỳ trống trải, rất thích hợp tiến hành yến hội ngoài trời.

Tiếp tục đi phía trước, đường hẻm một loạt cổ thụ cao lớn quý hiếm xanh um tươi tốt, che ánh nắng mặt trời. Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhịn được, nhìn ngó khắp nơi, đôi mắt lấp lánh trong suốt…

Ngày xuân sáng rỡ chiếu rọi khắp vạn vật đất đai, ánh sáng màu vàng chiếu rọi vào điện, phản chiếu ánh sáng hoa lệ, khiến cho người ta cảm thấy sáng sủa chói mắt. Một tòa cung điện huy hoàng.

Bốn phía cung điện là do cột gỗ bàn long màu đỏ chống đỡ, trầm ổn yên tĩnh. Cửa sổ khắc hoa tinh xảo đều mở ra, để gió nhẹ lùa qua, trên đồ gỗ nước sơn đỏ cùng ánh sáng mặt trời hoà quyện, hiện ra bảy sắc cầu vồng sặc sỡ.

Ở cửa một đám thiếu nữ mặc y phục mỹ lệ, đều chạy nhanh tới nỗi đụng vào nhau.

Thanh tuyền cách đó không xa ồ ồ chảy ra, tạo thành một vòng dây lưng xanh bích xung quanh cung điện rồi chảy sâu vào trong rừng cây. Trong nước suối, một dải ánh sáng lấp lánh khiến cho người ta cảm thấy tươi đẹp mỹ lệ, tất cả đều ung dung đẹp đẽ quý giá như vậy. Đây là chánh điện của Long thân vương phủ.

Long Tại Thiên đến đỡ Điêu Điêu Tiểu Cửu xuống xe, trong mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự là lóe ra ánh sáng mê hoặc, chỉ là cảm thấy tất cả mọi thứ nơi này đều quá cao quá lớn quá hoa lệ, cách biệt quá xa cuộc sống bình thường của nàng.

Đã tới Long vương phủ, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, nhưng mà…

Nhưng mà, tới nhà người ta rồi, không gặp trưởng bối nhà người ta mà đi, cũng không hay đi! Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trong lòng tìm lý do thuyết phục bản thân. Mặc dù, nàng không rõ tại sao lại muốn làm như

vậy? Chính là do nàng cho tới bây giờ là người tùy tâm mà sống, một người nghe theo trái tim bản thân mà hành sự, chỉ cần không thương tổn người khác, cũng sẽ không phá phách chỗ nào.

Một đám… các nữ nhân xiêm y hoa lệ, nói cười chạy tới…

"Tiểu vương gia đã trở về!"

"Trời ạ, Tiểu vương gia, sao giờ mới trở về, Hạnh nhi nhớ người muốn bệnh luôn."

"Hứ, thật hư hỏng, rõ ràng là ngươi đang nghĩ vậy, tại sao hết lần này tới lần khác đổ thừa ta." Cô nương tên tiểu Hạnh nhi kia lập tức đáp trả, nhưng thanh âm lại ngọt ngào, không ngừng liếc mắt đưa tình với Long Tại Thiên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thoáng qua Hạnh nhi, đại khái khoảng hai mươi ba, Hạnh nhi mặc một kiện váy sam vàng, không mặc áo may-ô dài của bọn nha hoàn, trang sức cũng hoa lệ hơn so với những người xung quanh. Mắt hạnh môi bạc, không nói hết vẻ kiều my lả lơi. Có một loại cảm giác, đại khái có thể gọi là sát khí quyến rũ. Nàng quay sang cười với Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng… địch ý lạnh lẽo lại dâng lên, ngăn cũng không ngăn được.

"Ha ha ha…"

"Hì hì hì…"

"Khanh khách…"

Sau đó, những… mỹ nhân thoạt nhìn nhu nhược vô cùng này, dùng thân thể mềm mại khiến người khác lông tóc dựng đứng, gió thổi muốn bay của các nàng đẩy Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, dắt Long Tại Thiên vào.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngơ ngác đứng ở đó, không rõ Long Tại Thiên tại sao ở nhà lại nổi tiếng như vậy, Nhạn đại nhà nàng về nhà cũng không có lễ chào hỏi như thế.

Ở giữa… một đám muôn tía nghìn hồng này, Long Tại Thiên dường như quên mất sự tồn tại của nàng, chỉ là lúc vào cửa lơ đãng đưa mắt liếc nàng, dường như có chút vừa lòng với phản ứng của nàng, cười cười, nhẹ nhàng nói: "Đừng kéo ta, không thấy có khách sao?" Thanh âm trầm thấp gợi cảm, không thể nói là thật sự quan tâm tình cảnh không tự nhiên của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ là buông lời tán tỉnh những… mỹ nhân mềm mại này.

"Ôi, vị cô nương này, còn nhỏ mà cái giá không nhỏ, ngươi còn không mau vào đi, thật sự muốn tỷ muội chúng ta đích thân mời sao, ngươi đứng ở đó là muốn Tiểu vương gia trách chúng ta không hiểu phép tắc lễ nghĩa sao?" Một cô nương lớn lên nụ cười như cúc vừa nói lời không chua không ngọt, các cô nương còn lại nhao nhao hùa theo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu, đầu óc choáng váng. Nàng có chút đồng tình Long Tại Thiên, nhà hắn thật sự quá rối, đám nữ nhân này nói tới nói lui so với một đám Ma Tước còn huyên náo hơn.

"Ôi, cái giá không nhỏ, còn thật sự không tiến vào." Nữ hài tử tên Hạnh nhi kia cười nói.

"Tiểu vương gia, khách của ngài không muốn tiến vào. Cũng không biết là cô nương nhà nào, không hiểu lễ nghĩa phép tắc gì cả."

Long Tại Thiên đẩy các nàng ra, vẻ mặt ôn hòa, đi tới trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhẹ nhàng mà kéo tay nhỏ bé của nàng, sau đó đưa nàng vào trong phòng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị động theo sát hắn. Chỉ là lúc đi ngang qua đám nữ hài tử này, có người muốn đưa chân ngáng nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy lên một cái, tránh qua. Nàng cũng không phải loại dễ chọc gì, hừ, lập tức thay đổi nhan sắc, tay vừa chuyển, dưới ánh mắt kinh dị của chúng nhân đốt một lá bùa, tay ngọc đưa lên, trong miệng khinh niệm: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Lên!"

Nữ hài tử kia dưới ánh mắt thán phục của chúng nhân, lập tức đột ngột từ mặt đất mọc lên, vừa gọi vừa bay, một phát bay ra khỏi cửa bắn lên trên cây cây lê cao cao, ôm cây kêu to: "Ai nha mụ mụ của ta ơi! Làm ta sợ muốn chết!"

Long Tại Thiên cũng không giải vây cho nha đầu đang sợ đến thất sắc trên cây, càng thêm tán thưởng Điêu Điêu Tiểu Cửu vài phần, Long Tại Thiên lắc đầu, lấy tay nhẹ véo một cái lên chóp mũi Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong miệng sủng nịnh nỉ non: "Tiểu yêu nhi, ngươi quá tinh nghịch."

Ha hả, ra uy với nha đầu được mẫu phi yêu quý không biết trời cao đất dầy này một lần cũng tốt, hắn không thể lúc nào cũng bên cạnh Điêu Điêu Tiểu Cửu, để nàng tự tạo uy thật là một chủ ý không tệ.

Đám… các thiếu nữ mềm mại kia thấy không khinh thị Điêu Điêu Tiểu Cửu được, mắt đều phóng ác ý, căm hận gọi tiểu nha đầu mập mạp đi qua.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm Cơm Cái Xẻng: "Tiểu thư, các nàng muốn bắt nạt ta, phải làm sao bây giờ?" Dọc theo đường đi Long Tại Thiên đã mua Cơm Cái Xẻng, hắn đưa tiền cũng là mướn nàng đánh xe, tới vương phủ rồi, nàng liền tự do. Nhưng, Cơm Cái Xẻng không quen vô cớ, rất muốn lưu lại hầu hạ Điêu Điêu Tiểu Cửu. Khó có được vị… chủ tử tính tình ngay thẳng, rất hợp thói ăn uống của nàng thế này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu giòn thanh nói: "Ngươi đánh thắng thì ở lại, nếu thua, thì tự đi đi thôi."

Long Tại Thiên ngửa mặt cười vang một hồi, trời ạ, tiểu yêu này, quả thực là đặc biệt! Nói chuyện hành sự không một cái nào không vượt ra ngoài tưởng tượng của người khác, hắn có thể tưởng tượng cuộc sống sau này của hắn sẽ không buồn chán.

48. Chương 48: Long Chi Hưng

Cửa vào Cung điện có tám cây cột tứ long bàn vân tráng lệ, cây cột do ngọc bích cùng đá hoa cương chế thành, cực xa hoa.

Qua những… cây cột hoa lệ không lời nào tả hết này, Long Tại Thiên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu đi hướng cửa phía bên phải, cạnh cửa có hai vị cung trang mỹ nữ đứng, nhưng hai vị mỹ nữ này không nói lời nào, chỉ biết mỉm cười, còn rất đáng yêu.

Mỗi lần qua một cửa, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại thêm một lần thán phục, trang sức hoa lệ phô trương như đập mạnh vào mắt người ta, mỗi một đồ vật nhỏ đều hết sức rắc rối, tinh sảo tới độ khiến người khác không thể tin.

Đây, thật sự là một cái nhà cho người ở sao?

Chỉ một nhà mà cần phải ở nơi cực kỳ lớn, nơi tạo ra từ vàng ròng như thế hay sao?

Người ở chỗ này chắc chắn cực kỳ hạnh phúc đi?!

Sùng bái…

Đại khái vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu quá giống nông dân lên thành phố, khiến Long Tại Thiên rất vui. Hắn cuối cùng dừng lại trước cửa, nhẹ nhàng hỏi Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Thích không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ghé mắt, cặp mắt sáng kia… mở lớn, Long Tại Thiên đột nhiên muốn… hôn nàng quá. Hắn khắc chế dục vọng nguyên sơ của bản thân, thanh âm càng thêm dịu dàng trầm thấp: "Ngươi thích nhìn đến vậy sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười ngọt ngào gật đầu, con mắt sáng hạnh phúc hơi hơi nheo lại, oa, đồ trên vách tường này dường như so với một đống bảo bối Đại bá cất dấu còn giá trị hơn, nếu như bản thân nàng muốn tặng cho Đại bá, hắn nhất định rất vui.

Long Tại Thiên kéo nàng lại gần, mị hoặc… giống như nỉ non: "Muốn ở lại chỗ này không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu, không nói, nhìn vào mắt Long Tại Thiên, thật sự là đáng yêu tới cực điểm.

Long Tại Thiên nói: "Nếu như ngươi chấp nhận, thứ gì mắt ngươi nhìn thấy đều là của ngươi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu hihi cười một tiếng, trong đôi mắt nàng chính là hắn, hắn lại đang nói giỡn đi: "Bao gồm cả ngươi sao?"

Ánh mắt Long Tại Thiên trong nháy mắt trầm như đêm khuya, thanh âm thấp đến mức không thể thấp hơn, rỉ tai… như than nhẹ: "Đương nhiên, cũng bao gồm cả ta."

Nha đầu kia gần đây học được tán tỉnh rồi sao? Nhu thuận khó có thể tin nổi. Đáng yêu đến mức khiến cho người ta muốn một miếng nuốt vào.

Một tiếng cười nhạo nhẹ nhàng mà tràn ngập thiện ý, thanh âm dễ nghe vô cùng phát ra: "Mặc kệ thế nào, tiểu đệ, ngươi cũng không thể đứng ngay đại môn mà nói như thế đi."

Long Tại Thiên phản xạ có điều kiện kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu lại, giấu ở sau lưng. Hành động này thật sự thâm ý sâu xa, Điêu Điêu Tiểu Cửu len lén vươn đầu từ bên người Long Tại Thiên ra, nhìn một cái xem chủ nhân thanh âm đó là thần thánh phương nào, lại có thể dọa Long Tại Thiên luôn luôn thâm trầm tỉnh táo thành như vậy.

Oa, là một đại soái ca! Lớn lên có vài phần giống Long Tại Thiên, vóc người cao hơn một chút, tới độ Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ có thể ngước lên nhìn. Mặt mày sắc bén, khí thế cũng kiêu ngạo.

Nói thật ra, người dễ nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu đã nhìn nhiều, Điêu môn tám người còn có cả Long Tại Thiên, mỗi người đều soái đến mức người người oán trách. Đối với mấy kẻ dễ nhìn mà nói, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng có nghiên cứu kỹ, dù sao nàng có hai người bạn tốt hoa tâm.

Theo lực thưởng thức cực kỳ khủng khiếp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vị nam tử này mặc dù soái, có chút ý vị hơn Tam Thiểu sư huynh lãnh mị cuồng vọng cùng Nhạn đại sư huynh quân lâm thiên hạ, nhưng so với Long Tại Thiên, còn thiếu hụt một chút cái loại… lực hấp dẫn trong tâm hồn.

Nam tử Điêu Điêu Tiểu Cửu từng thấy, có thể gọi đệ nhất, cũng chỉ có Long Tại Thiên cùng Nhạn đại sư huynh.

"Sao vậy, ngươi còn muốn tiếp tục chặn đường sao?" Nam tử có chút không thích, thanh âm vẫn coi như dễ chịu.

"Ách, đây là ca ca của ta, đây là Điêu Điêu." Long Tại Thiên có chút không có muốn giới thiệu Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười ngọt ngào: "Long đại ca, xin chào."

Cách xưng hô này khiến hai huynh đệ ngẩn ra, sau đó cùng nhau cười rộ lên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang không hiểu làm sao, chỉ nghe bên trong có người nói chuyện: "Có chuyện tốt gì không thể đi vào nói sao?" Thanh âm thân thiết vô cùng, nói không hết sự dịu dàng.

Long Tại Thiên hơi hơi nghiêng người, nhường ca ca đi vào trước, sau đó mới nhẹ nhàng buông… tay Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, dịu dàng nói: "Đi theo ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn ánh mắt Long Tại Thiên một cái, gật đầu.

49. Chương 49: Hoa Gia Tỷ Muội

Vào trong phòng.

Ngoài dự đoán của Điêu Điêu Tiểu Cửu, bên trong có một phòng người!

Lặng ngắt như tờ vậy, cùng những… người con gái ngoài cửa lớn kia thật không giống người cùng một nhà.

Nhưng bên trong tuy nói nhiều người, cũng chỉ có ba người ngồi.

Bên trái một vị mỹ nữ hơn hai mươi, trang phục sống động giống như lạc giữa vườn hoa, trên đầu trên cổ trên tay đeo rất nhiều đồ, chói mắt đến mức khiến người khác cũng không nhìn rõ mặt của nàng vuông tròn méo dẹt ra làm sao, chỉ là không thể không bị khí thế trăm hoa đua nở của nàng tạo ấn tượng thật sâu.

Bên phải một vị mỹ nữ mười bảy mười tám tuổi, cũng là một hướng cực đoan khác, trắng nõn giống như Quan Âm trong miếu, trừ một thân màu trắng ra, mái tóc cài trâm cài tóc bạch ngọc. Mặc dù có thể nói người phong thần như ngọc, thanh tú phi phàm, nhưng vẫn là quá trắng trong thuần khiết, quá không giống người thường.

Ở trong mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu, vị… nữ tử này lớn lên là đệ nhất mỹ lệ, là nữ tử tuyệt sắc nàng chưa từng thấy. Nhưng nàng dù sao cũng thích nam tính nhiều hơn nữ tính, cho nên cũng chỉ nhìn thoáng qua, liền không để tâm nữa.

Ở giữa là một vị nữ tử trung niên, khí độ ung dung, dung mạo thanh tú, trang phục hợp thời, trên người mặc váy dài màu bạc thêu hai con bướm màu lam, dưới đuôi trâm cài tóc bảo thạch treo một chuỗi thạch Châu, cười rộ lên có ba phần hòa ái như gió xuân, một nửa dịu dàng như nước xuân.

Hai huynh đệ Long Tại Thiên nhao nhao hành lễ, "Nhi thần tham kiến mẫu phi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu trực giác theo sát sau Long Tại Thiên, nghe xong lời của hắn, cũng nói theo một câu "Nhi thần tham kiến mẫu phi."

Một câu nói ra, trong đại sảnh an tĩnh một lát. Long vương phi dịu dàng cười nói: "Ngươi chắc là tiểu Điêu Điêu a, thật là một hài tử đáng yêu!"

Nữ tử hai bên Long vương phi đều đứng lên, hành lễ với Long gia huynh đệ.

Thông qua những gì các nàng nói Điêu Điêu Tiểu Cửu hiểu rõ, mỹ nữ bồn hoa, kỳ thực tên gọi Hoa Tâm Diễm. Mỹ nữ trắng trong thuần khiết đại khái là muội muội của bồn hoa, tên gọi Hoa Tâm Nhị.

"Tiểu Điêu Điêu dọc theo đường đi phải chịu khổ cực rồi!" Long vương phi thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, mặt mày hớn hở. Dù sao nha đầu kia vô tình thay Long gia giải quyết một vấn đề đau đầu lớn, hơn nữa, lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu không làm chuyện xấu, thật sự là vừa ngoan hiền vừa đáng yêu, lại còn có vẻ mặt phúc tướng mà các trưởng bối thích.

Xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn béo mập nhiều thịt chắc chắn có lợi hơn, nhìn thế nào cũng đều là vẻ mặt tươi cười, thiên chân vô tà, đáng yêu tới cực điểm.

"Đúng vậy." Điêu Điêu Tiểu Cửu không cố tình cười, nàng cảm thấy Long vương phi lớn lên thật dễ gần, có chút mùi vị của mẫu thân, Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa từng thấy qua mẫu thân, bản năng liền cảm thấy dung mạo khí chất của Long vương phi, phụ nhân trung niên còn đặc biệt có vẻ mặt sủng nịch với người đáng yêu, đều khiến nàng thật thích. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhịn không được trở nên ngoan hiền.

Long Chi Hưng ngồi ở bên trái, bên cạnh là Hoa Tâm Diễm; Long Tại Thiên ngồi ở bên phải, bên cạnh là Hoa Tâm Nhị, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn trái phải một cái, hả, một phòng lớn như vậy, tại sao chỉ có năm cái ghế?

Nhìn xung quanh, muốn… tìm đồ vật thay thế, nàng rất lười, không thích đứng. Long Tại Thiên sợ nàng, trước khi Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa làm ra cái hành động kinh người gì… nói trước: "Điêu Điêu, đến đây ngồi đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn một chút, bên người Long Tại Thiên không có ghế, là một cái kệ. Chắc có thể ngồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự cũng không hoảng, vô cùng vui vẻ đi qua ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, người chung quanh cũng nhịn không được vui vẻ trên mặt. Vốn dĩ, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã nhỏ xinh, ngồi xuống lại cực nhỏ bé, gục bên người Long Tại Thiên, lại giống như chó con được sủng ái, hơn nữa Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy trên mặt bàn có rất nhiều đồ ngon, liền không quan tâm, tự lấy ăn. Ở trong mắt Long Tại Thiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu hồn nhiên tính trẻ con, ở trong mắt người khác, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại hoàn toàn là một dã nha đầu không có quy củ.

Hoa Tâm Diễm nhịn không được phát ra lời châm chọc: "Ta nói Tiểu vương gia, ngài có phải dọc theo đường đi không cho vị cô nương này ăn hay không a, lại để đói cô nương nhà người ta" Sau đó tay nhỏ bé

nắm một khăn tay nạm ngọc, che miệng, ha ha cười…

Cả nhà ai cũng cười, nói thật ra, bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn cái gì cũng thực đáng yêu, vốn khiến người ta muốn cười.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngừng tay, nói thật ra, chuyện đánh không đánh trả mắng không mắng trả nàng là từng làm, nhưng… ở đây nàng nghĩ sẽ có người ra mặt thay nàng. Hiện tại, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn Long Tại Thiên một chút, hắn lại dám ngồi ở đó ha ha cười hùa theo, một chút ý tứ đưa tay tương trợ cũng không có. Phỏng đoán là không thể trông cậy vào hắn.

Có núi thì dựa, không núi tự lập, Điêu Điêu Tiểu Cửu chuẩn bị tự vệ phản kích.

50. Chương 50: Đại Thẩm

Điêu Điêu Tiểu Cửu con ngươi chuyển mấy vòng, liền nhìn ra át chủ bài của Hoa Tâm Diễm.

Đang ở Điêu môn, hơn nữa còn đủ một đám, lại có cả sư huynh dễ nhìn, thiếu nữ như Hoa Tâm Diễm, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã thấy nhiều. Nói trắng ra, không phải một kẻ mê trai sao!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cau mày suy nghĩ, Hoa Tâm Diễm này chẳng những là một kẻ mê trai, lại còn là một kẻ mê trai không quá thông minh, Long Chi Hưng này rõ ràng không soái như Long Tại Thiên, hơn nữa tính tình vừa nhìn đã biết hư hỏng hơn Long Tại Thiên, Hoa Tâm Diễm lại còn hết lần này tới lần khác mắt mù coi trọng hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngọt ngào cười một tiếng, nàng đánh trả quá chậm, chậm đến mức khiến Hoa Tâm Diễm cho là nàng sẽ không đánh trả. Nhưng trải qua nhiều năm tu hành ở Điêu môn, nàng thật sự hiểu ra, đánh trả chẳng phân biệt nhanh hay chậm, chỉ phân biệt độc ác hay không độc ác, xem lúc đánh trả, đánh càng mạnh càng đau.

"Vị… đại thẩm này nói đúng, Long Vương gia thật sự không để cho ta ăn cái gì, nói tuổi còn nhỏ, không thể lớn lên quá mập, đói một chút cũng không sao. Chỉ có đại thẩm ngươi tới cái tuổi này rồi mới có thể tùy tiện thích ăn cái gì thì ăn cái đó đây. Thật hâm mộ ngươi nha!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cười híp mắt nói, còn thật sự chớp đôi mắt sáng, bày ra một bộ dáng hâm mộ.

Hoa Tâm Diễm mới nghe Điêu Điêu Tiểu Cửu nói "đại thẩm", còn không hiểu được là đang nói nàng. Bởi vì dù sao cách lúc nàng nói châm chọc Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng một đoạn thời gian. Nhưng sau khi nàng nghe hết, càng lúc càng thấy không đúng, lập tức giơ cổ tay, trợn to mắt!

Đại thẩm?! Điêu Điêu Tiểu Cửu là người đầu tiên trên thế giới này xưng hô với nàng như vậy! Nói thật ra Hoa gia chính là gia tộc lớn ở Tề Quốc, phụ thân Hoa Tâm Diễm là Tề Quốc quốc tướng, cũng là tâm phúc của Tề Hoàng đế, Hoa gia nữ nhi người nào lại không được không nịnh nọt có thừa, trừ Long gia nhị thiếu ra, các nàng thật sự là ai cũng không để vào mắt, hôm nay lại bị Điêu Điêu Tiểu Cửu ở chỗ này chọc tức!

Người theo đuổi Hoa gia nữ nhi ở bên ngoài tấp nập. Nhưng hai tiểu thư này hết lần này tới lần khác tuệ nhãn có thừa, coi trọng Long gia nhị thiếu. Long gia nhị thiếu cũng không phải là tử đệ quần áo lụa là thông thường ở kinh thành, hai kẻ đều là đệ nhất thế gia, hai nữ hài tử này ánh mắt cao, không thèm để ý những kẻ khác. Cho nên mấy kẻ theo đuổi các nàng cũng lẳng lặng bỏ cuộc.

Nhưng dựa vào mặt mũi Hoa gia, ngay cả Hoa Tâm Diễm xa hoa dâm dật, dù không nói đạo lý, bao nhiêu kẻ cũng phải nể mặt mũi một chút. Dù Long Chi Hưng có khi khiến nàng phiền lòng, cũng không ác ý công kích Hoa Tâm Diễm như vậy. Hoa Tâm Diễm từ khi sinh ra chưa từng chịu nhục nhã như vậy, trong lúc nhất thời tức giận tận tim, lại không thể nói cái gì.

Hoa Tâm Nhị sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi: "Đến bây giờ còn chưa thỉnh giáo tính danh cô nương đây?"

"Điêu Điêu Tiểu Cửu!" Điêu Điêu Tiểu Cửu biết cái này là muội muội muốn đáp trả cho tỷ tỷ, đã sớm hết sức chăm chú, chờ đợi phản kích.

Hoa Tâm Nhị nhíu mày, "Tên rất khác biệt, ta tên gọi Hoa Tâm Nhị, ngươi xem tên này thật tầm thường, nhưng... Ai, có thể làm gì chứ?"

Hoa Tâm Nhị lại đột nhiên hòa nhã với Điêu Điêu Tiểu Cửu, thần sắc Hoa Tâm Diễm lúc đó, mặc dù giống như cực không kiên nhẫn, nhưng đối với muội muội của chính mình dường như cực kính sợ, nên chưa thể phát tác! Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng sửng sốt một cái, không hiểu ý tứ nàng.

Long vương phi không hy vọng trong phòng giương cung múa kiếm sát phạt lẫn nhau, lập tức nói sang chuyện khác: "Điêu Điêu trong nhà còn có người nào a?" Nàng trực tiếp gọi Điêu Điêu, không phải xưng hô cô nương hay tiểu thư linh tinh, hiển nhiên là không coi nàng là người ngoài.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trái lại đáp: "Ta từ nhỏ đã mồ côi, trong nhà chỉ có một Đại bá."

Hoa Tâm Nhị sắc mặt hơi đổi, hiển nhiên không ngờ tới Long vương phi sẽ thân thiết có thừa với Điêu Điêu Tiểu Cửu như vậy, nhưng nàng thản nhiên cười nói: "Có nữ nhi ngoan như Điêu Điêu cô nương, khó trách cha mẹ ngài có chết sớm như vậy cũng yên tâm!" Nàng mắng chửi người không những không mang theo nửa câu ác ý, hơn nữa giọng điệu lúc nói chuyện vẫn dịu dàng như vậy, nụ cười vẫn dịu dàng như vậy.

Long Tại Thiên sắc mặt như thường, nhưng ánh mắt xám lại.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức đến run tay, đã muốn niệm chú đả thương người. Long Tại Thiên đỡ nàng. Đồng loạt giữ tay nhỏ bé của nàng, còn khẽ cười nói: "Ngươi xem, ăn đến mức tay cũng bẩn như vậy, để bọn nha đầu đưa ngươi đi tắm rửa, nghỉ ngơi, qua một lúc nữa ta đến gặp ngươi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận trợn mắt nhìn Long Tại Thiên, hừ, quỷ bất công! Đương nhiên đi giúp người khác!

Điêu Điêu Tiểu Cửu bất đắc dĩ chào Long vương phi cùng Long đại ca, trước khi đi cũng không quên lườm lườm liếc nhìn Hoa thị tỷ muội, xoay người đi theo một thị nữ Long Tại Thiên chỉ định ra ngoài.

51. Chương 51: Con Thỏ Nho Nhỏ

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, ngọt ngào cười nói: "Đi theo ta."

Thị nữ dẫn đường, Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Cơm Cái Xẻng đi theo.

Đột nhiên một thiếu nữ y phục rực rỡ chặn đường Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói: "Chậm đã."

Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng lại, nhìn nàng, trí nhớ Điêu Điêu Tiểu Cửu không tệ, nhớ rõ thiếu nữ này tên gọi Hạnh nhi.

Hạnh nhi chỉ chỉ lên trời, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngửa đầu nhìn, thì ra thiếu nữ kia vẫn còn trên đó đây, quái lạ, đã lâu như vậy, sao lại không có người cứu nàng?

Xem ra, thiếu nữ này bình thường nhân duyên chắc không được tốt lắm! Điêu Điêu Tiểu Cửu xoay đầu cười hì hì nghĩ.

Sau đó tiếp tục đi đường của mình.

Hạnh nhi lại một lần chặn đường, "Ngươi ném nàng lên, phải đưa nàng xuống."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười, "Vậy sao?! Ngươi tới giúp nàng cũng được mà!" Tay động một cái, lá bùa màu vàng trên tay... Làm bộ tự nhiên, nói thật ra, lá bùa của nàng không còn nhiều lắm, chỉ mang theo mấy trăm cái, nàng lại không biết vẽ thế nào, cho nên còn muốn sử dụng tiết kiệm một chút đây.

Hạnh nhi cũng sợ, tránh ra, thấy thị nữ đưa Điêu Điêu Tiểu Cửu xuất môn, nói: "Lăng nhi, lá gan của ngươi lớn, ngươi leo lên cây cứu nàng đi?"

Lăng nhi hơi khó xử, nàng là một nữ hài tử da trắng đến phát xanh, tóc lưa thưa, ánh mắt nhu nhuận, ngũ quan lớn lên không tệ, hình dáng rất cao, đường nét rất sắc nét, cực đẹp đẽ sạch sẽ. Không giống cái loại Hoa Tâm Nhị… từ trong ra ngoài khoe khoang trong trắng kia, Lăng nhi không biết phải làm sao, chỉ đưa mắt nhìn nàng một hồi, lại bị cái loại… khí chất cực độ sạch sẽ lưu loát này hấp dẫn!

Đại khái Hạnh nhi là kẻ cầm đầu trong các nàng, cho nên Lăng nhi sau khi sửng sốt mới nói: "Tiểu vương gia sai ta đưa tiểu thư đi nghỉ ngơi."

"Muốn làm phản sao? Lời của ta ngươi cũng không thèm nghe sao?" Hạnh nhi lạnh lùng, mặt cùng váy sam vàng của Hạnh nhi nàng tỏa ra hơi hơi cay nghiệt.

Lăng nhi rất khó xử nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một cái.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn các nàng trình diễn thật đặc sắc, cười lạnh không nói.

Một lát sau, Hoa gia tỷ muội từ trong đi ra, vừa nhìn đến Điêu Điêu Tiểu Cửu đều sửng sốt một cái. Hoa Tâm Nhị cười hỏi: "Sao Điêu Điêu cô nương còn không đi nghỉ ngơi?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa đáp lời, Hạnh nhi liền nói: "Hồi tiểu thư, nàng ném người bay lên trời, ta muốn để Lăng nhi leo lên cứu người một cái, kết quả, nàng không buông tha cho người ta đây"

Hạnh nhi rõ ràng không thèm đem Điêu Điêu Tiểu Cửu để vào mắt.

Hoa Tâm Nhị nhìn nữ hài tử còn đang khóc oang oang trên cây kia, nói: "Đừng nói bậy, Điêu Điêu cô nương sao lại không đồng ý đây, Lăng nhi ngươi mau tới giúp nàng đi. Còn việc dẫn đường, Hạnh nhi, ngươi chọn một người cho Điêu Điêu tiểu thư là được."

Sau đó quay đầu lại, nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta đây nói vậy, cô nương sẽ không cho rằng ta lắm chuyện chứ?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười nhạt, nghĩ thầm không sao cả, các ngươi âm hiểm thế nào đi nữa, còn có thể âm hiểm hơn sư huynh của ta không? Nhưng ta cho các ngươi một cơ hội, xem đạo hạnh thâm sâu của các ngươi.

Hạnh nhi thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu không nói, vội nói: "Lê Nho Nhỏ, ngươi đưa nàng đi thôi."

"Ách… Hạnh nhi ta…" Một thanh âm nho nhỏ nhát gan nhẹ nhàng từ sau đám người truyền tới. Sau đó một thân thể nho nhỏ yếu ớt bị người đẩy ra.

Lê Nho Nhỏ đại khái mười bốn mười lăm tuổi, thân thể cũng chưa phát dục, mặc váy lam cùng áo may-ô xanh, cho thấy chỉ là nha hoàn thông thường.

Lông mi nàng thanh tú, ánh mắt nho nhỏ tinh tế, nhưng đôi mắt rất đẹp, nheo nheo giống ánh trăng, coi như lúc không cười cũng giống lúc cười. Cái mũi rất cao, môi rất dầy, màu sắc cực kỳ hoàn mỹ, môi đỏ mọng cùng làn da lóe sáng chói mắt, nếu không phải có chút sứt môi khiến người ta nhìn không thoải mái, coi như là một tiểu mỹ nhân.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên cảm thấy có một chút lo sợ, nha đầu kia lớn lên quá giống con thỏ, mặc dù bề ngoài chỉ tương tự 6-7 phần, nhưng… khí chất vừa hồn nhiên vừa e thẹn này, lại giống đến mười phần mười. Nói thật ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại cái gì cũng không sợ, chỉ sợ thỏ, cũng giống như một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng a!

"Ngươi dẫn đường cho nàng, được rồi, Lăng nhi, Tiểu vương gia sai ngươi dẫn nàng đi đâu?" Hạnh nhi hỏi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhướng mày đang suy nghĩ, Hạnh nhi là nhân vật gì, ở trong vương phủ có thể vô lễ với khách như vậy, nàng dựa vào cái gì? Dựa vào ai?

"Viện Chữ Thiên Hàn Thanh Lâu." Lăng nhi nhẹ nhàng nói.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, cục diện nhất thời cực an tĩnh…

"Nho Nhỏ, ngươi đưa…" Hạnh nhi cười lớn, tiếp tục nói: "Đi Hàn Thanh Lâu đi!"

Nho nhỏ không tiếng động thi lễ với Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó đi phía trước dẫn đường, Điêu Điêu Tiểu Cửu từ biệt Hoa gia tỷ muội, đi theo sau. Nho nhỏ đứng ở trước lâu ngừng một cái, giống như kịch liệt đấu tranh với nội tâm, sau đó dứt khoát kiên quyết rẽ trái mà đi, Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa theo được hai bước, phía sau đột nhiên truyền đến vài tiếng cười khẽ, Nho Nhỏ chân tiếp theo mềm xuống, suýt chút nữa té ngã.

Nàng ngoái đầu lại ai oán nhìn thoáng qua những… tỷ muội không có gì lương tâm này, sau đó quay đầu lại hướng phải mà đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn bộ dạng con thỏ của Nho Nhỏ, có chút lo lắng. Nhưng nàng không muốn phải nhìn… sự vênh váo đắc ý của Hoa gia tỷ muội nữa, cho nên âm thầm đi theo Nho Nhỏ.

Phía sau tiếng cười càng lớn hơn…

52. Chương 52: Cô Gái Xinh Đẹp Lộ Si

Mỗi lần đến một chỗ rẽ, Lê Nho Nhỏ đều phải dừng lại, làm một hồi cầu khẩn không tiếng động, Điêu Điêu Tiểu Cửu biết có một loại đạo giáo, tương đối chú trọng tình thế, một ngày đại khái phải cầu khẩn vài lần, phàm là mấy loại vấn đề khó khăn gặp phải trong cuộc sống, đều dùng cầu khẩn giải quyết. Phỏng đoán Lê Nho Nhỏ chắc là cao nhân của giáo phái này.

Đi chậm như vậy, thật vô vị.

Cũng may cảnh trí ven đường cũng không tệ, trồng nhiều hoa như vậy, thật sự là mỹ mãn cùng hằng hà sa số chủng loại, nhiều chủng động vật như vậy, xinh đẹp muốn chết, đại khái mùi vị lúc ăn nhất định không tệ, Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ, sau này không có gì ăn, sẽ hái một ít để Cơm Cái Xẻng làm ăn thử.

Hắc hắc, Cơm Cái Xẻng làm đồ ăn cũng quá ngon.

Lê Nho Nhỏ đi càng lúc càng chậm. Vẻ mặt thất kinh trên mặt càng lúc càng nghiêm trọng. Dường như nàng không đơn giản chỉ dẫn đường, mà mang nặng trách nhiệm lịch sử vĩ đại. Sai một bước, sẽ vạn kiếp bất phục.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu nghi ngờ, nha đầu kia không phải là… Cái loại… người đó đi?!

Người như thế nhà nàng cũng có một kẻ!

Người như thế có cùng một tên gọi, là… Lộ si!

Nếu trong lòng có nghi ngờ, Điêu Điêu Tiểu Cửu bèn chú tâm quan sát: người lộ si có một đặc điểm thật lớn, chắc chắn là siêu cấp không cảm giác về phương hướng. Nghe nói có người đối với phương hướng không có phân biệt nam bắc, chỉ có trái phải. Còn có kẻ càng kỳ quái, ví như Tam Thiểu sư huynh lộ si nhà nàng, phân biệt phương hướng lại dựa vào cảm giác nóng lạnh – lạnh chính là phương Bắc, nóng là phương nam, đối với chuyện này Điêu Điêu Tiểu Cửu một mực không hiểu, đứng ở cùng một nơi, làm sao có thể nóng lạnh khác biệt đây? Nếu là phía tây cùng phía đông hắn phải làm sao bây giờ? Nhưng, chuyện quái lạ là, Tam Thiểu sư huynh cảm giác đại đa số đều chuẩn! Hic…

Chuyện thứ yếu nữa, người như thế một khi lạc đường bị người phát hiện luôn mạnh miệng, không chịu thừa nhận bản thân lạc đường, nghe nói đây là bệnh chung của tất cả người bị lộ si.

Kỳ quái nhất chính là nghe chuyện nói có một người lộ si tìm kiếm đất trống phía sau nhà hắn, qua N năm, còn đi tranh của quốc gia khác, hơn nữa cho đến lúc chết hắn cũng chưa tìm được khối đất trống đó!

Cho nên, Điêu Điêu Tiểu Cửu quyết định chủ động, nàng một tay chỉ về hướng đông hỏi: "Lê Nho Nhỏ, ngươi biết bên này là hướng nào không?"

Lê Nho Nhỏ trả lời ngay: "Hướng đông!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, chắc bản thân mình sai rồi, nàng không phải lộ si! Phải nói sao? Thiên hạ sao có thể có nhiều lộ si như vậy đây. Hi hữu như thế cũng chỉ Điêu môn mới có đi.

Lê Nho Nhỏ vừa thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, lập tức nói: "Ta nói sai rồi, bên này là phía nam."

Ách…

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Cơm Cái Xẻng nhìn nhau, cũng có chút buồn cười.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại hỏi: "Sao ngươi biết đó là phía nam?" Nàng rất thích tìm hiểu về lộ si, nhưng năng lực của một lộ si rất lớn mạnh, cho nên nàng không có cách nào triển khai công tác nghiên cứu cẩn thận. Lần này thì tốt rồi, nàng nhất định phải hỏi rõ một lần xem vì cái gì họ lại chẳng phân biệt được phương hướng.

Lê Nho Nhỏ chần chờ một chút, nhẹ nhàng cắn môi dưới, không còn dũng khí như vừa rồi nữa, lo sợ nói: "Bởi vì bên kia có cái kia."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn theo ngón tay thon dài của Lê Nho Nhỏ, là một gốc cây, thân cây là màu đen, lá cây nho nhỏ xanh mượt, không nhìn ra chủng loại. Quay đầu lại, đưa ánh mắt 'ta không hiểu' với Lê Nho Nhỏ.

Lê Nho Nhỏ giải thích: "Đó là đậu đỏ tương tư. Chưa nghe nói qua sao? Đậu đỏ sống ở miền nam. Phương hướng có đậu đỏ đương nhiên là phía nam." Thanh âm càng lúc càng nhỏ, ánh mắt đáng thương, môi sứt nho nhỏ hơi hơi nhếch lên, nói không nên lời điềm đạm đáng yêu.

Cơm Cái Xẻng kinh ngạc nhìn Lê Nho Nhỏ, nhưng nàng không cười, nàng là một nữ hài tử rất có lòng thông cảm, đại khái là số lần bị người giễu cợt nhiều lắm đi, nàng sẽ không giễu cợt người khác.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu, kéo Lê Nho Nhỏ đi tới một cây đậu tương tư khác, hiện tại bên trái bên phải các nàng đều có một cây đậu tương tư, Lê Nho Nhỏ rất lo lắng nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng biết vấn đề kế tiếp sẽ không dễ dàng.

Sau đó Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa ngón tay chỉ hướng Đông, hỏi: "Hiện tại, ngươi nói cho ta biết, bên này là hướng nào?"

Lê Nho Nhỏ nói: "Hướng Nam!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở to hai mắt, cười to nói: "Tại sao?"

Lê Nho Nhỏ kiên quyết nói: "Ta muốn kiên trì như ban đầu! Như vậy sẽ không bị người chê cười ta lập trường không vững!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu bội phục cười khẽ, hiện tại nàng không thể trông cậy vào Lê Nho Nhỏ thuận lợi dẫn bản thân tới cái viện chữ thiên Hàn Thanh Lâu kia.

"Ngươi ở đây đã bao lâu?" Cơm Cái Xẻng cũng có nghi hoặc.

"Ta là nữ nhi nuôi trong nhà, ở chỗ này từ khi mới ra đời" Lê Nho Nhỏ nhanh nhẹn cười cười với Cơm Cái Xẻng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đối với kẻ lộ si là không có bất cứ… hi vọng gì, nhà nàng còn có một kẻ đại lộ si lớn nhất cả Đại Tề Quốc này, dăm ba lần ra ngoài làm chút chuyện còn khiến cả nhà quỳ bái một chặp. Cho nên nàng nghĩ không giống Cơm Cái Xẻng bởi vì Lê Nho Nhỏ lớn lên ở chỗ này đã lâu như vậy mà còn… Nhưng nàng tốt bụng quyết định giúp Lê Nho Nhỏ một lần, cảm giác phương hướng của nàng siêu tốt, nàng có thể khiến cho Lê Nho Nhỏ đại khái nói được phương hướng, tự tìm đúng đường đi.

Dù sao tất cả bọn còn đang ở đây, muốn lạc đường thì cùng nhau lạc đường luôn đi!

53. Chương 53: Không Gây Chuyện Cũng Có Thể Sinh Sự

Một kẻ lộ si cùng hai người không biết đường lại tiếp tục lạc đường…

"Ngươi nói với ta xem Hàn Thanh Lâu tới cùng là ở hướng nào của Vương phủ đi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu hít thật sâu một hơi, vực dậy tinh thần tiếp tục hỏi Nho Nhỏ.

Lê Nho Nhỏ đem cánh tay chỉ bên phải, kiên quyết: "Rẽ bên này. Buổi sáng ta đã đi qua rồi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghi hoặc nhìn vị… nữ hài tử bị chứng lộ si rất nặng này, Lê Nho Nhỏ lại lần nữa kiên định: "Nghe ta đi, không sai đâu!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Cơm Cái Xẻng tiếp tục đi theo nàng. Hiện tại lúc gặp phải chỗ ngã tư đường, Lê Nho Nhỏ không hề… do dự giống như vừa rồi nữa, nàng như đã quyết tâm, rẽ trái, rẽ phải về phía trước, lui về phía sau!!!

Lại còn có cả đường đi lui về phía sau?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng cảm giác phương hướng tuyệt hảo cùng trí nhớ kinh người của bản thân, phát hiện các nàng lại một lần nữa đi tới con đường nửa canh giờ trước đã đi qua, hơn nữa phương hướng lần này cũng ngược lại, các nàng đang đi lùi về phía sau! Sự thật vô tình dạy cho Điêu Điêu Tiểu Cửu biết, vô luận lộ si cỡ nào, nàng ta cũng là một kẻ lộ-si.

Dọc theo đường đi các nàng gặp thị nữ khác, đều vừa thấy các nàng liền cười ha ha, chạy trốn thật xa, đại khái sợ bị Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt lại hỏi đường đi!

Sau đó Điêu Điêu Tiểu Cửu mới phát hiện, vô luận gặp phải ngã rẽ phức tạp cỡ nào, thiên tài lộ si Lê Nho Nhỏ, cũng đều có thể nhanh chóng một phất tay chọn ra phương hướng chính xác trái ngược con đường vừa đi, khi bại khi thắng, lúc trúng lúc trật.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc ấy liền thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải giới thiệu Lê Nho Nhỏ cho Tam Thiểu sư huynh lộ si nhà nàng biết. Phải biết rằng Tam Thiểu bởi vì là lộ si, cho nên mới thường xuyên thất bại dưới tay Cúng Thất Tuần sư huynh, bằng không, bằng đại não thông minh làm nhiều việc ác của Tam Thiểu sư huynh kia, nhất định sẽ siêu việt hơn Cúng Thất Tuần sư huynh trở thành… kẻ ác nhất Điêu môn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài một hơi, nói: "Con đường này chúng ta đã đi qua, hơn nữa lúc ấy chúng ta đi từ hướng đông, hiện tại trở về từ hướng tây là tại sao? Đi lộn đầu sao?"

Sắc mặt Lê Nho Nhỏ đột nhiên trắng bệch, cả người phát run, lã chã chực khóc, nàng một mực giữ vững tinh thần, giả dạng một bộ dáng cực kỳ tự tin, nhưng đây là tự tin một cách sai lầm, khi gió thật sự thổi qua, sẽ hồn phi phách tán!

Điêu Điêu Tiểu Cửu an ủi nói: "Đừng lo, ngươi không cần vì ngươi bị bệnh lộ si mà khổ sở như vậy, thật ra trong cuộc sống của chúng ta, còn có một đống lớn những kẻ lộ si, bọn họ nhận lầm đường, so với cơm chúng ta ăn còn nhiều hơn."

Cơm Cái Xẻng cười như không cười, "Tiểu thư, ngươi nói cái này không phải xem như an ủi đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu nói: "Ngươi tới an ủi thử đi?"

Cơm Cái Xẻng đi tới trước mắt Nho Nhỏ, vươn tay thịt mập mạp vỗ vỗ bả vai Lê Nho Nhỏ, tràn ngập tình cảm nói: "Chúng sinh ngang hàng, chúng ta cũng không phân biệt lộ si hay không."

Lê Nho Nhỏ đột nhiên quỳ xuống, "Oa" một tiếng, khóc như cha chết mẹ chết…

Cơm Cái Xẻng bị dọa cho hoảng sợ, rất ủy khuất lui ra phía sau, vô tội nhìn. Nàng chưa nói cái gì khó nghe a! "Này, đừng khóc!"

Lê Nho Nhỏ không nghe không nhìn, tiếp tục khóc giàn giụa như mưa trút…

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vã đỡ nàng, nói: "Một người khắc sâu ý thức về bản thân đối với con đường vô tri cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là nàng cả đời cũng không thay đổi cục diện như thế. Nếu như ngươi

chấp nhận, ta có thể giúp ngươi, để ngươi biết một cái lộ si đáng xấu hổ, khi không ngừng cố gắng học tập cách nhận biết đường, do đó chân chính thay đổi ngươi, để ngươi trở thành một người bình thường!"

Lê Nho Nhỏ ngẩng đầu, nheo nheo đôi mắt nhỏ loáng thoáng ngấn lệ chớp động. Chu chu miệng con thỏ, nho nhỏ nhẹ giọng nói: "Ta biết tất cả mọi người đang cười ta, 5555555… Cười ta lớn lên giống con thỏ, cười ta đông tây nam bắc không biết phân biệt, cười ta bước đi cũng gặp trở ngại, cười ta lúc căng thẳng sẽ nói lăng loạn xạ, cười ta hay khóc sướt mướt… 55555…"

Cơm Cái Xẻng vẻ mặt thương tiếc, trên đời này lại có người còn đáng thương hơn nàng, còn bị người chê cười nhiều hơn nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trợn to đôi mắt sáng, oa chà chà, Lê Nho Nhỏ này lại có nhiều chỗ biến thái như vậy, thật đáng yêu làm sao! Muốn… ôm nàng một cái quá, làm thân hữu của nàng, mặc dù miệng con thỏ của nàng quả thực có chút chướng mắt, nhưng cũng chỉ là do nguyên nhân Điêu Điêu Tiểu Cửu quá sợ con thỏ. Thật ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy, Lê Nho Nhỏ có thể xưng là đệ nhất mỹ nhân giới sứt môi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vượt qua nội tâm sợ hãi với con thỏ, an ủi Lê Nho Nhỏ: "Thật ra ta cảm thấy những… khuyết điểm ngươi nói đều thật đáng yêu nha, ngươi suy nghĩ kỹ lại một chút, có khả năng… bọn họ đang đố kị với ngươi cho nên mới cố ý chê cười ngươi?"

"Ách…" Lê Nho Nhỏ ngây ngẩn cả người, cũng quên cả khóc. Sẽ có người đố kị sự sứt môi, mơ mơ màng màng, nói lăng loạn xạ, hay khóc sướt mướt của bản thân sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy Lê Nho Nhỏ không khóc, vui vẻ nói: "Ta cảm thấy ngươi lớn lên rất đáng yêu, chỉ có miệng con thỏ này, ta không quá thích!"

Lê Nho Nhỏ trong mắt lệ quang lòe lòe, bắt đầu nức nở, lại chuẩn bị làm một vòng bão táp mới.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng khoát tay: "Đừng khóc đừng khóc, ngươi không thích ta biến đi cho ngươi là được."

Lê Nho Nhỏ có chút cảm thấy lẫn lộn: "Sứt môi cũng có thể thông qua pháp thuật mà biến được sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, ngón tay bắn ra, đầu ngón tay cháy lên một đốm lửa nhỏ, tư thế cực tiêu sái.

Đại Tề Quốc mặc dù thịnh hành đạo giáo, nhưng chỉ có số rất ít người có thể có cơ hội học tập pháp thuật cao thâm. Đại đa số mọi người đối pháp thuật huyền diệu khó giải thích có đồn đãi, mặc dù biết không nhiều lắm, nhưng đều cực nể trọng thiên sư. Nữ thiên sư ở Đại Tề là nhân vật trân phẩm, Điêu Điêu Tiểu Cửu nếu biết pháp thuật, chuyện gì nàng nói cũng đều có khả năng phát sinh.

Lê Nho Nhỏ hàm chứa lệ, dùng sức gật đầu, lộ ra nụ cười ngây thơ hạnh phúc, bộ dáng cực kỳ động lòng người.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dấu ngón tay cháy về sau lưng, cố gắng dập lửa, lửa chắc không bén đến đầu ngón tay, trái lại, đây cũng không phải nói đùa, một lúc sau, lửa này thành lửa thật thì có thể làm bỏng da tay. Điêu Điêu Tiểu Cửu trên mặt cố gắng tiêu sái, từ từ lui về phía sau, thối lui đến bên gốc cây, đầu ngón tay dí lên thân cây, thật vất vả dập lửa.

Sống thật thì hơn… Giả bộ khốc thật khổ cực!

Cơm Cái Xẻng thấy Lê Nho Nhỏ dừng khóc, hỏi: "Chúng ta hiện tại đi nữa không?"

Lê Nho Nhỏ ngẩn người, không nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tò mò hỏi: "Tại sao lộ si luôn có thể lựa chọn sai đường hoặc sai phương hướng, cho dù chỉ có hai phương hướng có thể lựa chọn, các ngươi cũng luôn chọn cái sai mà đi?" Nàng đối với việc này đã sớm vô cùng hiếu kỳ, nhưng nàng cũng không có can đảm hỏi Tam Thiểu sư huynh!

Điều này luôn làm khó Lê Nho Nhỏ. Rất lâu sau, Lê Nho Nhỏ lớn mật đưa ra một giả thiết, "Có phải cảm giác phương hướng của ta trời sanh đã trái ngược các ngươi hay không, các ngươi cho là bắc, ta lại cho là tây?"

Giả thiết này của nàng lập tức bị Điêu Điêu Tiểu Cửu vô tình dẹp bỏ: "Lộ si chưa bao giờ tìm được có phải hướng "Bắc" hay không, bởi vì, các ngươi căn bản không biết hướng "Bắc" là cái gì. Lúc chỉ đường chữ liên quan đến phương hướng mà các ngươi có thể nói ra cũng chỉ có hai: "Trái" hoặc là "Phải""

Lộ si Lê Nho Nhỏ si ngốc cười, Điêu Điêu tiểu thư nói thật đúng, nàng cũng không phải không biết xấu hổ. Nhưng, có một việc rất kỳ quái, Lê Nho Nhỏ hỏi: "Điêu Điêu tiểu thư, ngươi nói các ngươi biết có kẻ lộ si, chẳng lẽ thiên hạ thật sự có rất nhiều lộ si vậy sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười: "Đúng vậy, có cơ hội ta sẽ giới thiệu một kẻ lộ si lợi hại hơn cho ngươi biết."

Hắc… Ba người phá lên cười.

Rất xa có người tò mò không hiểu nhìn các nàng, không biết tại sao qua thời gian một nén hương, các nàng đi đã lâu mà chưa tới, lại còn có thể lạc đi nhanh như vậy! Thật sự Trang Tử cũng phải than a!

"Được rồi, chúng ta cùng nhau cố gắng!" Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên hét lớn một tiếng! Thoạt nhìn cực kỳ có tinh thần!

Cơm Cái Xẻng liên tục gật đầu, "Ân!" Một tiếng.

Lê Nho Nhỏ cảm động rơi lệ, cũng nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, hít sâu một hơi nói: "Ta sẽ cố gắng!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi biết Hàn Thanh Lâu ở Vương phủ sao? ngươi biết rõ hãy nói, không dám chắc thì không cần nói."

Lê Nho Nhỏ suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc trả lời: "Nếu vậy thì, ta không có gì để nói!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất muốn cười ngất!

Nhưng nàng luôn luôn là con gián không thể chinh phục, rất nhanh có ý nghĩ mới: "Hàn Thanh Lâu có bộ dáng ra sao?"

Lê Nho Nhỏ nói: "Đó là tiểu lâu cực kỳ tươi đẹp màu đỏ, là nơi tinh xảo nhất… cho Tiểu vương gia ở. Trừ Tiểu vương gia ra chưa từng mời khách nào vào ở qua đâu! Phía dưới phòng có ám phòng, trời đông sẽ đốt lửa, mùa hè sẽ đặt băng, cho nên một năm bốn mùa đều cùng một loại nhiệt độ. Hơn nữa bên trong bày biện tao nhã, đồ vật tinh mỹ, thị nữ tú lệ đều là thứ tốt nhất của Long vương phủ. Cùng viện chữ Hưng Lăng Tà Các, đều là kiến trúc xa xỉ số một số hai khắp Đại Tề Quốc đây."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Phải không? Bên trong có nhiều đồ ngon sao?" Nàng chỉ quan tâm đến… chuyện này.

Lê Nho Nhỏ gật đầu nói: "Cái này là… điều đặc biệt nhất, lầu một bên trái có một phòng bếp, bên trong làm bên ngoài ông chủ ăn… đặc biệt nhất là, phòng bếp này chia làm hai nửa, một bộ phận máu tanh không thể gặp người làm việc ở phía trong, bên ngoài chỉ dùng một khối đá thủy tinh thiên nhiên lớn không sắc làm ngăn cách, mọi người từ phòng ăn có thể trực tiếp thấy quá trình nấu nướng cụ thể trong phòng bếp. Mặc dù nói quân tử xa nhà bếp, nhưng Tiểu vương gia nói, thật ra trực tiếp thấy quá trình nấu đồ ăn sẽ muốn ăn nhiều hơn. Bằng không tại sao đại đa số mọi người lại thích ăn đồ ăn tươi mới nóng hổi? Như vậy đồ ăn nóng hổi càng kích thích mọi người muốn ăn đây"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Cơm Cái Xẻng đồng loạt động lòng chảy nước miếng, Long Tại Thiên cũng thật biết hưởng thụ, đối với đồ ăn hiểu biết thật sâu sắc, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghĩ tới bản thân thật sự có thể được như mong muốn, vừa ăn vừa nhìn người ta làm ình, liền cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Ba người đối với chuyện này thảo luận hồi lâu, hoàn toàn quên mất ban đầu muốn làm cái gì. Về vấn đề này, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự còn lún sâu hơn so với bọn họ a!

……

Long Tại Thiên trở lại Hàn Thanh Lâu, bọn nha hoàn nhao nhao tiến lên hầu hạ.

Long Tại Thiên hỏi: "Điêu Điêu tiểu thư đâu?"

"Còn chưa về!" Có thị nữ che miệng ha ha cười.

Long Tại Thiên chớp mi một cái, sao lâu như vậy còn chưa về, lại bị ai bắt nạt sao? Không thể nào, Long phủ này nữ hài tử tinh quái đến đâu, cũng không đạt được cái loại… trình độ cao như Điêu Điêu Tiểu Cửu, hơn nữa Điêu Điêu Tiểu Cửu còn có đạo thuật pháp lực lớn vô cùng, thị nữ Cơm Cái Xẻng trung thành và tận tâm bên cạnh, nàng chắc cũng không bị thiệt thòi gì đi.

"Tiểu Lăng đâu? Kêu nàng tới đây." Long Tại Thiên cố ý gọi tiểu Lăng dẫn đường, phải biết rằng Long vương phi không có con gái, yêu thương thị nữ nổi danh khắp cả kinh thành. Bọn người gần Long vương phi nhất so với người tiểu thư nhà bình thường được nuông chiều từ bé còn sướng hơn nhiều. Đặc biệt Đào nhi, Hạnh nhi, từng vì Long vương phi vào sinh ra tử, càng là tâm can bảo bối của Long vương phi, nuông chiều như con gái. Cho dù gây họa, Long vương phi cũng chỉ khiển trách đôi câu thôi. Tiểu Lăng nhi là lớn nhất trong bọn họ, hơn nữa cũng là người của Hàn Thanh Lâu. Sao đến nàng cũng biến thành xấu tính như vậy đây?

Tiểu Lăng nhi đã sớm chờ ở một bên. Lúc này vội vàng đi tới, nói: "Tiểu Lăng nhi bị Hoa gia tiểu thư sai phái, Hạnh nhi nói để Lê Nho Nhỏ dẫn đường cho Điêu Điêu tiểu thư!" Nàng đổ trách nhiệm lên người Hoa gia tỷ muội, như vậy coi như việc này bị nhóm thị nữ truyền tới tai Hạnh nhi tỷ tỷ, nàng cũng không sợ.

Những người khác đều nhao nhao cười.

Mắt đẹp Long Tại Thiên lập tức mở thật to, a, trong Long vương quý phủ này trên dưới ai chẳng biết Lê Nho Nhỏ là lộ si siêu cấp, phương hướng cũng chỉ biết được trái phải mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể biết đến trên dưới, ra cửa thì vĩnh viễn không tìm được đường quay về.

Cho nên Long vương phi đặc biệt cho Lê Nho Nhỏ ở một gian nhà gỗ nho nhỏ, chỉ sợ ban đêm lúc nàng rửa tay xong không tìm được đường về giường. Hạnh nhi để nàng dẫn đường cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, ai, không phải cố tình chỉnh Điêu Điêu Tiểu Cửu sao.

Long Tại Thiên có chút đau lòng, Điêu Điêu Tiểu Cửu bị liên lụy một ngày, vốn định để nàng nghỉ ngơi sớm một chút, kết quả, tiểu yêu đáng thương, bây giờ còn không biết lạc ở nơi nào đây.

Nhưng căn cứ vào những lời… của tiểu nha hoàn này, Long Tại Thiên biết rõ nhất định sẽ có người đi theo Điêu Điêu Tiểu Cửu, chế giễu từ xa cùng hồi báo cho cả bọn tin tức mới nhất.

Long Tại Thiên hỏi: "Các nàng hiện tại ở đâu?"

Tiểu Lăng nhi nhẹ nhàng nói: "Ở Bảo Kiếm Cung."

Long Tại Thiên trợn tròn mắt, chỗ đó chỉ sợ là nơi xa nhất trong phủ này, cũng thiệt thòi cho các nàng "Nho Nhỏ thật sự là làm loạn, dẫn lạc đường."

Tiểu Lăng nhi thành thật nói: "Ta cảm thấy, ách… trách nhiệm của Điêu Điêu Tiểu Cửu hình như khá lớn, nàng căn bản chưa từng tới Long phủ, còn cầm đầu chỉ huy, Lê Nho Nhỏ lại không biết đường, không thể làm gì khác hơn là cùng nhau lạc đường. Bằng không, từ nửa canh giờ trước, các nàng có thể tới nơi rồi." Lê Nho Nhỏ chính là đối tượng tiểu Lăng nhi bảo vệ, Điêu Điêu tiểu thư làm sai cũng không sao, Lê Nho Nhỏ làm sai sẽ bị phạt.

Tất cả thị nữ ở đó đều ha ha cười…

Chuyện gì một khi dính líu đến Điêu Điêu Tiểu Cửu liền quỷ dị vô cùng. Long Tại Thiên cũng cười, hắn muốn đích thân đi đón nàng, cũng không thể đem chuyện gì ủy thác những… thiếu nữ tinh quái đáng chết này làm. Đại khái là rồng lớn không thèm giết bọn rắn độc đi. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng là người mới đến, cho nên phải chịu chút thiệt thòi này.

Nhưng, chờ đến khi Điêu Điêu Tiểu Cửu tìm ra phương pháp, những kẻ trêu cợt nàng chỉ sợ một tên cũng không chạy thoát.

Những… nha hoàn đáng chết này vẫn còn vẻ mặt như trong mộng đây, hắc hắc, Long Tại Thiên chỉ cần chờ xem kịch vui là được. Đối phó mấy nha hoàn này, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không cần hắn giúp.

……

Lại là một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy, nhưng hiển nhiên không phải màu đỏ, cũng không phải là Hàn Thanh Lâu.

"Nơi này là chỗ nào a?" Điêu Điêu Tiểu Cửu có chút nhụt chí, tìm đã rồi, tìm đến mức bụng nàng cũng đói meo. Cả ngày hôm nay còn chưa ăn cái gì đây.

Lê Nho Nhỏ không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn cửa cung điện một chút, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn theo tầm mắt nàng, trên cửa viết ba chữ – Bảo Kiếm Cung!

Ba người cùng nhau tức tối!

"Không tìm nữa, nghỉ ngơi chút đã!" Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tinh thần nói, nàng thở phì phò, ngồi xuống đất. Trên đất đều là cỏ xanh, không biết là chủng loại gì, vừa mềm mại, lại còn khá thoải mái.

Cơm Cái Xẻng cũng mệt mỏi, đặt mông ngồi bên Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ cần nàng đói liền cảm thấy không có sức lực!

Lê Nho Nhỏ đứng một bên, ôm cây, dùng mũi chân thêu hoa đá đá vào không trung…

Đều là do nàng không tốt, ai, hại mọi người không tìm được đường về. Thật là khổ sở, Lê Nho Nhỏ cúi đầu nhặt một hòn đá lên, hướng núi giả trước mặt ném qua.

Hét thảm một tiếng… Sau đó là thanh âm động vật gì đó giãy dụa…

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Cơm Cái Xẻng liếc mắt với nhau, đều cười bò ra! Cùng là người vận khí kỳ quái ở với nhau thật thích, nhìn xem, tùy tiện là có thể đánh trúng con mồi. Cơm Cái Xẻng nhảy dựng lên, nhìn không ra dáng vẻ mập mạp của nàng, thân thủ còn khá linh hoạt, nàng lủi qua phía sau núi giả, một lát sau, trong tay xách theo một con chim màu sắc rực rỡ tới.

Chim này đại khái nặng 4-5 cân, toàn thân là lông chim màu xanh, cái đuôi bảy sắc cầu vồng lung linh rực rỡ, cực kỳ mỹ lệ. Đại khái là cùng một loại với gà rừng đi.

Cơm Cái Xẻng lập tức tới thanh tuyền bên núi giả bắt đầu nhổ lông tẩy rửa, Cơm Cái Xẻng thủ pháp lưu loát, so với Long Tại Thiên lành nghề hơn nhiều, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa lòng loan hai tròng mắt, xem ra rất nhanh sẽ có đồ ăn ngon.

Ai cũng không có chú ý đến vẻ mặt trắng bệch của Lê Nho Nhỏ, muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngoái đầu lại nhìn Lê Nho Nhỏ: "Chúng ta thu thập chút củi đi! Bẻ một ít cành cây nhỏ cũng được a!"

Lê Nho Nhỏ ra sức gật đầu, nàng vóc người vốn nhỏ xinh hơn Điêu Điêu Tiểu Cửu, cúi thấp đầu, ai cũng nhìn không ra vẻ mặt của nàng!

……

Lửa cháy lên, thịt cũng lên…

Hắc hắc, thật hạnh phúc nha!

Cơm Cái Xẻng từ trong lòng ngực lấy ra mấy bình sứ, bên trong là gia vị, là dọc theo đường đi dùng nướng thịt, nàng mang theo tùy thân, chuẩn bị tùy thời tùy chỗ dùng để nướng thịt đi.

Lê Nho Nhỏ bình tĩnh hơn nhiều so với Điêu Điêu Tiểu Cửu tự tại cùng Cơm Cái Xẻng ha hả cười, nàng đi theo phía sau Cơm Cái Xẻng trợ thủ, ba người hi hi ha ha chơi không biết trời trăng mây gió gì.

"Hắc." Có nam nhân ở cách đó không xa giả khụ, muốn gây sự chú ý của nữ hài tử.

Đối diện với hắn Cơm Cái Xẻng đang hết sức chăm chú làm món thịt của nàng, căn bản không nghe thấy.

Lê Nho Nhỏ là một kẻ mơ hồ, thuộc về loại 5 giác quan… đáng vứt đi không dùng được, nghe rồi thấy rất bình thường.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thì sao, nàng cố tình không để ý tới.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?" Ánh mắt băng lạnh hẹp dài của nam nhân giống như con báo lúc săn mồi chậm rãi co lại, thanh âm lạnh băng so với ngày thường còn trầm thấp hơn.

Lê Nho Nhỏ vừa thấy, sợ đến mức lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ… khấu kiến Hưng Vương gia."

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết người đến là Long Chi Hưng. Nàng từ từ quay đầu lại, cười ngọt với Long Chi Hưng một cái.

Đôi mắt hẹp dài của Long Chi Hưng vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú, lóe ra băng lạnh thấu xương, gương mặt tuấn dật lãnh khốc như băng. Nha đầu này lại dám ỷ vào được đệ đệ thích, vô lễ như thế, thấy hắn còn ngồi yên dưới đất, chỉ ngoái đầu nhìn lại rồi cười một tiếng, nàng cho rằng nàng là Đại mỹ nhân sao? Hừ, cũng chỉ là một cái bánh bao thôi!

Long Chi Hưng không nói không động, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng mất hăng hái, thường cùng các sư huynh tiếp xúc, Điêu Điêu Tiểu Cửu biết rõ nam nhân hành động như thế là đạt chuẩn tiện nhân! Ngươi càng nịnh bọn họ, bọn họ sẽ càng đắc ý. Không bằng không để ý tới bọn họ, qua một hồi nhất định họ sẽ tự tới bắt chuyện.

Long Chi Hưng cũng không có chạy thoát quy luật vốn có của nam nhân. Lãnh nghiêm mặt, rồi cũng đi tới trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Đứng ở đằng kia nhìn nàng chăm chú, hắn tuấn mỹ như thiên thần, đôi mắt nhu hòa trở nên tà dị yêu mỵ lóe ra ánh sáng kỳ quái.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải kẻ mê trai, hắn lớn lên có bộ dạng gì, dù có anh tuấn tiêu sái thế nào đi nữa, nàng cũng không thèm nhìn. Soái nam nàng đã thấy nhiều, Long Chi Hưng vẫn chưa thể lọt vào mắt xanh của nàng đâu.

"Điêu Điêu tiểu thư, ở Long vương phủ vui lắm sao?" Thanh âm Long Chi Hưng trở nên khách khí mà tao nhã, Lê Nho Nhỏ biết, đây là do lúc Long Chi Hưng có ý đồ khác mới có sắc mặt thật tốt, nhưng hắn muốn làm cái gì với Điêu Điêu Tiểu Cửu đây?

"Đúng vậy, Long đại ca, chúng ta đang nướng thịt đây." Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã, đáp lại.

Long Chi Hưng không tiếp tục lên mặt với Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngược lại ngồi xuống một hòn đá bóng loáng bên người Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hắn là cái loại… người không đạt mục đích thề sẽ không bỏ qua.

Lê Nho Nhỏ cẩn thận nhìn Long Chi Hưng, lại lo lắng nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, đáng tiếc nàng cũng không biết Long Chi Hưng sắp sửa làm chuyện gì bất lợi với Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ có thể lo lắng suông, cái gì cũng không thể nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không thèm để ý, chỉ cần Long Chi Hưng không quá đáng, nàng cũng sẽ không ghét hắn. Dù sao, hắn là đại ca của Long Tại Thiên nha.

Cơm Cái Xẻng chỉ lo nướng thịt, tỉ mỉ dùng dao nhỏ cắt lên thịt một nhát lại một nhát, rắc gia vị lên.

……

Bên núi giả trước Bảo Kiếm Cung.

Lúc Long Tại Thiên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhanh chóng bị chọc cho tức giận!

Hắn cho là Điêu Điêu Tiểu Cửu sẽ réo rắt thảm thiết giống dê con nhỏ lạc đường đứng ở đó chờ hắn lại lần nữa anh hùng cứu mỹ nhân, giống như ở trong miếu Long vương, khiến hắn tràn ngập cảm giác sung sướng cùng thân nam tử kiêu ngạo.

Nhưng, hôm nay, hắn tính sai rồi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất vui vẻ, một chút cũng không có bàng hoàng cùng bất lực vì lạc đường, nàng đang cười, hơn nữa ngồi bên người nàng còn có một vị mỹ nam tuyệt thế, chính là Long Chi Hưng!

Hai người ngồi dưới chân núi giả phong cảnh duyên dáng, Cơm Cái Xẻng cùng Lê Nho Nhỏ ở phía trước nhóm một ngọn lửa nhỏ, đang nướng đồ ăn.

Gió thổi qua, sợi tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ bay, từng sợi từng sợi vương đến bên người Long Chi Hưng, Long Chi Hưng nhấc tay nhẹ nhàng vén mái tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Hai người đều cười…

Tuấn nam mỹ nữ, hình ảnh thoạt nhìn vạn phần hài hòa.

Thời gian đó trôi qua trong nháy mắt…

Long Tại Thiên ngây ngẩn cả người! Đánh chết hắn cũng không nghĩ đến, đại ca luôn luôn cao ngạo vô cùng, coi nữ nhân so với cỏ dưới chân cũng không bằng, lại có một ngày sẽ đối với một cô nương, hòa ái dễ gần như vậy, dịu dàng chân thành như vậy…

Mà tiểu yêu không hề quan niệm trinh tiết nhà hắn kia, lại dám cùng một nam nhân xa lạ ở chung vui vẻ như vậy? Có cái gì đó đang dâng lên từ đáy lòng Long Tại Thiên hắn…

Trở mình ngẫm lại…

Một màn hồi ức tái hiện ở trước mắt…

Tiểu yêu nhà hắn, lần đầu tiên gặp mặt hắn còn không phải bị hắn hôn đến vui vẻ sao?! Sau đó mỗi một lần đều bị hắn giở trò, dường như cũng chưa bao giờ gặp qua tiểu yêu chân chính vì mấy chuyện này mà phiền não! Chẳng lẽ, ở trong lòng tiểu yêu, hắn cùng nam nhân khác, không đặc biệt hơn… chút nào sao?

Tay Long Chi Hưng rốt cục đụng phải mái tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy đau một chút, dường như bị Long Chi Hưng vô tình nhổ xuống một sợi, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức biến sắc, lớn tiếng nói: “Long đại ca, trả lại cho ta!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức tiến lên chém giết, nàng chính là thiên sư, cho dù kỹ năng rất kém cỏi, cũng biết tóc không phải là thứ có thể tùy tiện cho người khác. Sẽ bị hạ rất nhiều chú.

Long Chi Hưng đưa tay về phía sau, thật vất vả cướp được, hắn mới lười trả lại cho nàng đây. Điêu Điêu Tiểu Cửu còn thật khôn khéo, thông thường nữ hài tử bị hắn hy sinh sắc mà làm bạn như vậy, đại khái đã sớm say mê phân biệt không rõ, nàng phản ứng nhanh như vậy, tuyệt đối không đáng yêu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất định nhào vào lòng Long Chi Hưng, hai người cướp qua cướp lại, thật ra đấu đá rất kịch liệt đi? Nhưng ở trong mắt Long Tại Thiên, đó chính là Điêu Điêu Tiểu Cửu chủ động yêu thương nhung nhớ, đang lưỡng tình triền miên đi!

Mặt bánh bao đáng yêu của Điêu Điêu Tiểu Cửu phát ra ánh sáng hưng phấn, con mắt sáng lấp lánh động lòng người, môi đỏ mọng chu ra, một bộ dáng tú sắc đáng yêu, Long Chi Hưng bị thân thể nhìn thì đơn bạc nhưng kì thực rất đầy đặn của Điêu Điêu Tiểu Cửu xô xô đẩy đẩy, nhất thời cũng có chút động tình. Hắn đột nhiên không giãy dụa nữa, hai tay ôm bả vai Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người nhìn nhau, trong lúc nhất thời, trời đất vạn vật hình như cũng xoay tròn không chịu khống chế…

Long Tại Thiên cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Tiểu yêu, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Long Chi Hưng từ từ thu tay về, nhưng một sợi tóc của Điêu Điêu Tiểu Cửu còn nằm trong lòng bàn tay hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang bị mất đẹp của kẻ đột nhiên động dục Long Chi Hưng dọa cho hoảng sợ, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Long Tại Thiên.

Oa, ba người các nàng tìm cả ngày, cuối cùng tìm đúng nơi, vốn dĩ chỗ này hóa ra là Hàn Thanh Lâu a!

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức cực kỳ vui vẻ, híp con mắt nheo nheo mà cười, đứng dậy chạy tới chỗ Long Tại Thiên.

Sau đó, trước mắt bao người, Điêu Điêu Tiểu Cửu không hề băn khoăn ôm Long Tại Thiên, ngọt ngào cười nói: “Ta tìm qua ngọ, cuối cùng cũng tìm được ngươi!”

Long Tại Thiên ngẩn ngơ, Điêu Điêu Tiểu Cửu hành sự luôn ngoài dự liệu của hắn, nhưng thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu như vậy, đại khái mới vừa rồi là hiểu lầm đi! Nàng không phải vừa thấy bản thân liền chạy vội mà đến, cũng không thèm liếc mắt nhìn đại ca đó sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn như hài tử, Điêu môn môn quy vốn lỏng lẻo, hơn nữa các sư huynh của nàng còn đó, tiểu yêu đại khái còn không biết nam nữ cần giữ khoảng cách đi?

Long Tại Thiên vừa an ủi bản thân, vừa lấy tay kéo eo thon nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhẹ nhàng nói: "Nhớ ta không?"

"Ân!" Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, híp mắt, một bộ dạng đáng yêu, thật ra nàng chủ yếu là nhớ đến đồ ăn Hàn Thanh Lâu rất ngon.

Nhưng nàng đáp một chữ "Ân" nhẹ nhàng không chút do dự, cho nên mặt mày Long Tại Thiên cũng lập tức hớn hở không tiếp tục phiền não nữa. Hắn ôm nàng hướng ca ca, sau đó ngồi xuống một bên, chỉ là lúc ngồi xuống hắn dùng thân thể tách ca ca cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ tới, nói với Long Tại Thiên: "Long tại ca nhổ một sợi tóc của ta, lấy về cho ta đi."

Long Tại Thiên nhìn thoáng qua Long Chi Hưng, bọn họ đương nhiên biết nhổ tóc người khác ý vị ra sao, Long Chi Hưng làm người ngang ngược vô lý, hành sự vô thường, muốn nhổ liền nhổ, căn bản không có khả năng trả lại cho Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Long Tại Thiên không lên tiếng, hầm hừ nghĩ: "Cũng biết ngươi sẽ không giúp ta, hừ, vậy ta cũng nhổ của hắn, ta chính là tiểu nữ nhân, chuyện ra tay trước khống chế thế cục ta vẫn còn biết, ngày mai Long đại ca bị đau đầu nhức óc, cũng đừng trách ta!

Long Tại Thiên suy nghĩ một chút nói: "Ca ca, ngươi thay ta chọn qua thời gian, xem qua ngày nào đó thích hợp kết hôn." Hắn là chỉ ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu chính là thê tử của ta, em dâu tương lai của ngươi, ngươi muốn lấy tóc của nàng làm chú, không phù hợp nha!

Long Chi Hưng cười: "Ngươi cũng phải nhổ một sợi tóc cho ta, ta mới có thể xem cho chuẩn. Mệnh Điêu Điêu tiểu thư trong ngũ hành là đại âm khí, chắc chính nàng ta cũng biết. Mạng của nàng là: Tiểu Cửu thích nghĩa thượng cô tinh. Rõ ràng không thích hợp lập gia đình. Nhưng mặt của nàng tướng không tệ, ôm trọn thiên đình, phương viên nơi xa, có phúc có thọ, cho nên ta muốn dùng tóc các ngươi tỉ mỉ tính toán." Nói tới đây, Long Chi Hưng ngừng một chút, tiếp tục nói: "Tiểu đệ, tâm ý của ngươi ta hiểu, nhưng dù sao hôn sự lần này, không thể vội vàng được"

Long Chi Hưng nói như vậy vượt ra ngoài dự đoán của Long Tại Thiên, ca ca vốn dĩ là đang quan tâm bản thân, thật xấu hổ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở to hai mắt nói: "Đúng vậy, đúng vậy, Long đại ca nói cực chuẩn. Long đại ca đạo hạnh thật thâm sâu, chỉ nhìn ta là có thể biết mạng của ta, nhà ta cũng chỉ có Đại sư huynh mới có thể làm được như vậy thôi"

Long Chi Hưng nhíu mi nói: "Đại sư huynh của ngươi là…"

"Nhạn Qua Lưu Thanh Nhạn đại a!" Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được nói, lại có người không biết đại danh đỉnh đỉnh Nhạn đại nhà nàng sao? Thật ra kiến thức Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, trong trời đất nhỏ bé của nàng, không có một nam nhân nào có thể địch lại Nhạn Qua Lưu Thanh.

Đáng tiếc, Long Chi Hưng hoàn toàn không rõ ý tứ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, lắc đầu với nàng. Hắn thực sự không biết trên đời còn có nhân vật số 1 như vậy.

Long Tại Thiên thấy bộ dáng không thể tin của Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật sự là cực kỳ buồn cười. Nhưng hắn rất sáng suốt đổi đề tài, hai người kia đều cực kỳ thích gây chuyện, không nên để họ cãi lộn. Long Tại Thiên chỉ thịt đang nướng ở phía xa hỏi: "Đây là cái gì?"

Long Chi Hưng cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, lúc hắn tới, thịt đã được bỏ lên! Điêu Điêu Tiểu Cửu mới đến, lại có thể sai bọn nha hoàn của Long gia nhóm lửa nướng thịt cho nàng, thật sự là khó hiểu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngông nghênh nói: "Ta đói bụng, thấy trên núi này có một con gà rừng, liền gọi Cơm Cái Xẻng chộp tới, nhổ lông, tẩy rửa ở sơn tuyền bên kia, Cơm Cái Xẻng tùy thân mang theo bao diêm, cho nên liền nướng ăn a!" Nàng vô cùng đắc ý, ở trong vương phủ thật tốt, đồ ăn bay đầy trời chạy khắp nơi, chỉ cần bắt cái bỏ miệng. Thật là cuộc sống lý tưởng a!

Long gia huynh đệ liếc nhau, Long Tại Thiên hỏi Lê Nho Nhỏ: "Có phải.. Chim công(11)… không?"

Lê Nho Nhỏ cúi đầu gật đầu, vẻ mặt e ngại!

Sao đột nhiên cảm thấy có chút chút nhột… Điêu Điêu Tiểu Cửu rụt cổ lại!

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc Long Tại Thiên, ra vẻ gió lạnh đang thổi a thổi a…

Lại quay đầu liếc Long Chi Hưng cho tới bây giờ còn đang ngồi tư thế đoan chính giữ vững áo mũ chỉnh tề, ra vẻ sát khí đang phát ra từng giọt từng giọt đây…

Long gia Nhị huynh đệ mỗi một người đều lộ bộ mặt hung ác…

Bọn họ bị làm sao vậy?

Bọn họ muốn làm cái gì?

Hai nam nhân thật biết đùa dai! Kẻ không sợ chết Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa ra kết luận!

Đôi mắt sáng của nàng lại liếc nhìn con gà nộn thịt da đậm mùi thơm…

Chẹp… Nước miếng… chảy!

54. Chương 54: Đấu Trí Với Long Chi Hưng

Long Chi Hưng nắm chặt nắm tay, phát ra tiếng vang răng rắc, mắt đẹp vằn máu phát ra ánh sáng ma mỵ… Khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn của Long Tại Thiên cũng đã bắt đầu biến hình…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đâu biết chim công này trân quý cỡ nào, so với vàng nặng bằng nó còn trân quý hơn nhiều. Hơn nữa giá trị của nó cũng chỉ là thứ yếu, dù sao bạc là thứ khi chết không thể mang theo, Long Tại Thiên cũng không quý trọng lắm. Vấn đề nó là trân bảo trần thế, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Long Tại Thiên này cũng không rõ lắm, nhưng tác dụng của nó cực kỳ lớn, lớn đến mức lúc ca ca tu hành phải dùng đến nó, Long phủ coi trọng một đôi chim công này, giống như chúng là một đôi hài tử. Nó rớt một cọng lông, cũng có người kịp thời bẩm báo.

Hiện tại, lại bị Điêu Điêu Tiểu Cửu làm thịt ăn?!

Hết sức căng thẳng, đáng tiếc nghi can phạm tội vẫn chuyện ta ta làm, căn bản không biết chữ 'sợ' viết ra sao!

"Chín rồi, tiểu thư!" Cơm Cái Xẻng một tiếng hoan hô xách chim công chạy vọt lại. Thật là chủ nào tớ nấy, hai người không sợ chết.

Cơm Cái Xẻng đem thịt nướng đưa đến trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, mổ xẻ con chim công đã bị nhổ lông bẻ cánh mà vẫn kiêu ngạo ngông cuồng tự cao tự đại.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vô cùng vui vẻ chìa tay qua, bẻ móng vuốt đưa cho Lê Nho Nhỏ, lại nhổ đầu vặt cổ xuống đưa cho Cơm Cái Xẻng. Lập tức dùng đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm ngón tay, hắc hắc… Nàng thích ăn thịt nhất.

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc nhìn, lấy lòng cười một tiếng với Long Tại Thiên đang tức giận, dùng gót chân nàng cũng hiểu được chim công này là thứ quý báu cỡ nào, nhưng giết cũng giết rồi, nướng cũng nướng rồi, không bằng ăn thì cùng ăn đi! Nàng nhịn đau bỏ những thứ yêu thích bẻ miếng cánh thật to, đây chính là bộ phận nàng thích nhất nha. Sau đó chìa tay đưa cho Long Tại Thiên, dùng ánh mắt vừa sáng ngời vừa đáng yêu chăm chú nhìn Long Tại Thiên, ân, thật hy vọng hắn tiếp tục tức giận cự tuyệt nàng.

Đáng tiếc Long Tại Thiên không làm như ý nguyện của nàng, chim công này hắn chắc chắn sẽ ăn rồi. Ai, cũng muốn nếm thử mùi vị, hắn không nghĩ tới bản thân cũng có một ngày tiêu tiền như rác. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, chim công này thật sự là đi tìm đường chết, nó sao lại từ vườn chim mà bay đến bên

này, hơn nữa lại vừa vặn rơi vào tay Điêu Điêu Tiểu Cửu. Cũng là do kiếp số của nó cả thôi! Không muốn nghĩ nhiều như vậy, ăn đi ăn đi, một con chim một trăm lượng hoàng kim hắn còn chưa hưởng qua đây.

Long Tại Thiên tư văn nhã nhặn cắn một miếng, mùi vị thật sự không tệ, trong nước thịt béo ngọt còn hoà lẫn mùi da thơm giòn, hơn nữa còn có một loại cảm xúc đặc biệt cực ngon cực sung sướng, Long Tại Thiên phát hiện, chim công giá trị liên thành là có đạo lý của nó, chẳng những có nhiều tác dụng như vậy, nói đến giá trị dùng để ăn cũng không thể chê vào đâu! Ai, quá mắc!

Long Chi Hưng ghét bỏ liếc mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nghĩ thầm nàng nếu dám dùng đôi tay… không rửa qua lại dính đầy nước miếng kia xẻ thịt cho hắn, hắn nhất định sẽ không chút lưu tình ném sạch! Hắn mới mặc kệ con chim công này trân quý thế nào, dù sao chuyện bồi thường đệ đệ phải có trách nhiệm!

Nhưng, hắn nghĩ sai rồi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không có một chút ít ý định nào muốn chia thịt cho hắn, bản thân xé bắp đùi chim, đầu tiên là thanh tú cắn một miếng nho nhỏ, sau đó ánh mắt đột nhiên mở thật to, nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng là hung hăng cắn, một miếng, hai miếng, ba miếng, liên tiếp cắn đến lúc cái miệng nhỏ nhắn đầy thịt, sau đó đôi mắt hết nheo lại nheo thật cố gắng hết sức cố gắng bĩu môi, cắn, cười, ngọt ngào đến tận tâm, hình như nơi này là thiên đường, nhân sinh không còn mong muốn gì nữa!

Long Chi Hưng một mực cho là bản thân là một người trưởng thành, mục tiêu thành công hắn theo đuổi thật xa, hơn nữa động lực mười phần! Mỗi ngày hắn đều cùng vô số gia hỏa âm mưu đầy bụng, quỷ kế đa đoan tiếp xúc, hắn trong việc quan hệ xã giao mặc dù không nhiệt tình kiểu đệ đệ như cá gặp nước, nhưng xử lý công việc cụ thể trong triều đều thành thạo.

Long Chi Hưng cho tới bây giờ đều cho rằng đệ đệ chẳng qua là hài tử bị làm hư, không được thành thục, nhưng rất đáng yêu. Hắn rất thích đệ đệ Long Tại Thiên này, chưa từng giống như lúc này, sinh ra hâm mộ trong lòng.

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu cướp đồ ăn…

Long Tại Thiên cướp được một miếng ngực nhô ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận bĩu môi, hai gia hỏa trí lực mà như trẻ con 12 tuổi đột nhiên khó hiểu cùng nhau cười lớn…

Long Tại Thiên và Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng nhau ăn đồ ăn…

Cùng nhau nhìn…

Cùng nhau cười…

Cùng nhau híp mắt hạnh phúc…

Đáng yêu…

Hạnh phúc a…

Tràn đầy…

Bốn phía…

Long Chi Hưng tin tưởng nếu bản thân không có ở đây, hai vị này sẽ thân thiết hơn nữa đi! Dù sao dục vọng trong mắt đệ đệ đã rất rõ ràng!

Đây là hạnh phúc mà mọi người nỗ lực, cố gắng theo đuổi sao?

Tại sao đối với hai gia hỏa lớn đầu này, đơn giản mà nói, hạnh phúc lại dễ dàng như thế?

Thật khiến người ta muốn phá nát vẻ kích động của bọn họ!

Không, không, thân là đại ca mà bọn họ sùng bái sao lại có ý nghĩ đáng xấu hổ như thế đây?

Hắn cần phải bảo vệ mong muốn của bọn họ mới phải!

Long Chi Hưng vừa nhìn vừa suy nghĩ miên man, cảm giác trong khoang miệng cao quý của bản thân đương nhiên không thể khống chế mà chảy ra một thứ gọi là nước miếng!

……

Hoạt động đánh chén thịt còn đang tiếp tục…

Không ai liếc mắt nhìn Vương gia Long Chi Hưng cao quý tiêu sái, Lê Nho Nhỏ lại được một cái móng vuốt. Mà Cơm Cái Xẻng ăn miếng cổ đến sạch sẽ, đầu khớp xương cũng nhai thành bã.

Long Tại Thiên ăn hết rồi lại muốn cướp, Điêu Điêu Tiểu Cửu không chịu, Long Tại Thiên ở bên tai nàng nói một câu, nhĩ lực Long Chi Hưng thật tốt, nghe được Long Tại Thiên nói: ngươi để ta ăn thịt chim, hay muốn ta ăn thịt của ngươi đây?

Điêu Điêu Tiểu Cửu mị thái lan tràn đưa mắt trắng dã lườm Long Tại Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, hung hăng xé một miếng thịt nhỏ cho hắn, Long Tại Thiên tiếp nhận rồi ăn vạn phần… Dâm đãng!

Long Chi Hưng nuốt một miếng nước miếng, sau đó rất ngoài ý muốn hắn nghe được một thanh âm phát ra: "Ta cũng muốn ăn"

Điêu Điêu Tiểu Cửu thất kinh, lập tức đem số thịt còn lại ôm vào lòng, Long Tại Thiên, Lê Nho Nhỏ, Cơm Cái Xẻng đều trợn to mắt nhìn Long Chi Hưng.

Long Chi Hưng đột nhiên phát hiện, kẻ mới vừa rồi lên tiếng đòi ăn thịt hóa ra là hắn – nam tử kiêu ngạo nhất Đại Tề – Long Chi Hưng đại nhân.

Thật mất mặt!

Ách…

Tại sao một khi gặp phải Điêu Điêu Tiểu Cửu, trí lực tất cả mọi người bị giảm mạnh còn hơn cả lúc đột nhiên bị đói khát? Đại khái bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn cái gì cũng thật sự là biết hưởng thụ, làm cho người ta cảm thấy đồ nàng ăn chắc chắn không phải ăn ngon bình thường. Nhịn không được đi nuốt nước miếng theo nàng, chảy nước miếng ròng ròng.

Mất mặt thì mất mặt, nếu đã mất, nếu không đến ăn thịt, không phải chịu thiệt sao? Mặt Long Chi Hưng bình tĩnh, khẩu khí lại cứng rắn ra lệnh: "Đưa cho ta!" Bộ dạng này của hắn hình như giống Long Tại Thiên nha, có chút vô lại có chút đáng yêu, cũng là hai huynh đệ, mị lực nam tính ở tình huống không tự nhiên đều biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn như vậy. Nếu như là nữ hài tử khác sợ đã sớm vui sướng đến hôn mê, mặc kệ là cái thịt gì cũng đều cho hắn đi.

Đáng tiếc, người Long Chi Hưng gặp phải chính là Điêu Điêu Tiểu Cửu! Hắn cưỡng đoạt tóc của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ra sức lắc đầu, mái tóc nhẹ nhàng tung bay trong gió, lông mi thật dài chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng cũng chu ra, thân thể lui vào trong lòng Long Tại Thiên, bộ dáng quyết một trận sống mái với Long Chi Hưng để bảo vệ… số thịt này.

Long Chi Hưng cực khó chịu, hắn chưa từng bị cự tuyệt như thế, lập tức hừ lạnh nói: "Đây là chim của ta, ta đương nhiên là có quyền ăn nó!"

Long Tại Thiên cười trong lòng, vốn dĩ một khi gặp phải Điêu Điêu Tiểu Cửu, lý trí của tất cả nam nhân đều như đàn đứt dây, trí lực đều giảm mạnh… Thấy ca ca bị Điêu Điêu Tiểu Cửu làm cho tức giận bừng bừng, thú vị dạt dào, khiến cho hắn gần như là cảm thấy hoang đường, chắc do Long Tại Thiên quen nhìn sắc mặt lãnh khốc vô tình của ca ca.

Nói thật ra, Long Tại Thiên từ lần đầu tiên xem trọng Điêu Điêu Tiểu Cửu đến bây giờ, tâm ý đều rất kiên định, một chút cũng chưa từng thay đổi. Cho dù gặp phải chuyện gì, hắn đại khái cũng sẽ không thay đổi đi?! Cho nên, hắn cũng sẽ đặc biệt cẩn thận bảo vệ nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lo lắng hồi lâu, mới nhúc nhích đôi môi, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, là của ngươi. Ai!" Nàng nghiêm trọng thở dài một hơi, đôi mắt sáng mông lung một tầng hơi nước, thoạt nhìn kỹ hình như rất xót ruột xót gan.

5555555555… Thật không nỡ nha, nếu như có Đại bá ở đây, có thể khiến nàng giữ vững nguyên tắc hay không, thà chết chứ không chịu khuất phục?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng xé một miếng thịt, so đo, quá lớn, bèn đưa vào miệng cắn một miếng, nhìn nhìn lại, vẫn còn lớn, lại cắn một miếng, hình như lại trở nên quá nhỏ thì phải, Điêu Điêu Tiểu Cửu cầm miếng thịt, quay sang Long Chi Hưng cười khúc khích một hồi…

Long Tại Thiên đồng thời cầm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhét miếng thịt nhỏ đến không thể nhỏ hơn trên tay nàng vào miệng, nhỏ đến mức sắp nhìn không rõ thịt ở chỗ nào. Thịt này dính nước miếng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cho dù đại ca không chê, hắn cũng không muốn cho đây.

Long Chi Hưng không biết nên tức hay nên cười!

Dù sao người ở đây trí lực không vượt qua trẻ 10 tuổi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức xé một miếng thịt thật lớn cho Long Chi Hưng, nói: "Cho ngươi."

Long Chi Hưng đưa tay nhận, mới xé một chút bỏ vào miệng, còn chưa biết mùi vị ra làm sao…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nói: "Long đại ca, thịt chim này ngươi cũng ăn nhiều như vậy, dù chết rồi cũng không thể bắt chúng ta bồi thường nha!"

Long Tại Thiên "Phụt" một tiếng cười… bản tính Điêu Điêu Tiểu Cửu thật quá tính toán chi li, ân, xứng làm một người vợ hiền!

Long Chi Hưng không dám tin nói: "Ngươi giết chim công của ta, chỉ ột miếng thịt như vậy coi như bồi thường sao?" Thiên hạ lại có người còn không phân rõ phải trái hơn cả hắn, hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nặng nề gật đầu: "Chẳng lẽ ta bắt chim, rửa sạch a nướng thịt a cũng không cần tốn sức sao? Những… sức lực này không đáng bạc sao? Nói gì đi nữa ta cũng không muốn cho ngươi ăn a, là tự bản thân ngươi muốn. Nếu ngươi không ăn, không phải ta đây sẽ bồi thường cho ngươi một con chim hay sao. Long đại ca, ngươi hiện tại đã ăn rồi, còn dám so đo cái này… với Tiểu Cửu, cũng đã quá muộn rồi!"

Long Chi Hưng tức giận đến phát cười, giỏi lắm, không trách được đệ đệ gọi nàng là tiểu yêu, cũng biết nói nhảm mê hoặc người khác, nói đạo lý đâu ra đó. Còn đặc biệt gọi Long đại ca, nếu so đo với nàng, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy không có bộ dáng đại ca.

Long Tại Thiên bất công nói: "Đại ca sao lại so đo với ngươi chứ, tiểu yêu, ngươi thật không hiểu chuyện. Đại ca nói còn có đồ gì muốn đưa ngươi đây. Mẫu phi cũng nói có cái gì muốn đưa ngươi đây!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngọt ngào cười một tiếng, lấy lòng nói với Long Chi Hưng: "Long đại ca, ngươi muốn đưa ta cái gì a?"

Long Chi Hưng âm trầm cười một tiếng, lộ ra một cái răng trắng dày đặc… Vẻ mặt trở nên âm lãnh mà vô tình, trong thanh âm tà mị mang theo ác độc: "Ngươi muốn cái gì?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa mắt suy nghĩ một chút, vẻ mặt vẫn thoải mái mà cười.

Long Chi Hưng có chút kinh ngạc, hắn trở mặt so với người ta lật sách còn nhanh hơn, người bình thường thấy hắn thay đổi như vậy, đã sớm sợ đến không biết làm sao, đâu có ai như Điêu Điêu Tiểu Cửu, không biết gì, vẫn còn tính toán lấy đồ của hắn sao, xem ra, hắn không cho em dâu tương lai một chút lễ vật khiến nàng không thể quên được là không được.

Long Tại Thiên nhìn mặt đại ca đã bắt đầu cứng lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút cũng không phát hiện ra. Thầm than nữ nhân đều vậy, làm việc gì cũng không biết mềm nắn rắn buông. Bản tính đại ca chỉ muốn thắng chứ không chịu thua. Mỗi lần chịu một chút thiệt thòi, đều có những ngày sống không yên, trằn trọc, mãi cho đến khi đạt được mới thôi. Điêu Điêu Tiểu Cửu như vậy không phải sẽ bị thiệt thòi lớn hay sao.

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa nghĩ ra, Long Chi Hưng đã nói trước: "Nhìn ngươi cũng có học đạo thuật, vậy tặng ngươi một kỳ trân đạo giáo đi!" Hắn từ túi gấm gỡ xuống một chiếc nhẫn màu đen. Trên mặt là một khối không biết làm từ chất liệu gì, nhưng hình như là đồ đá màu đen, hình bất quy tắc, tương tự tinh thể nào đó. Đại khái to như mắt người lúc mở lớn vậy.

Long Chi Hưng nói: "Nhẫn này mặc dù đối vời người bình thường mà nói thì cũng không có ích gì, nhưng nó có thể tăng pháp lực của ngươi đạt mức cao nhất, hơn nữa đối với việc ngưng tụ pháp lực cũng có ích

rất lớn. Cho ngươi, hy vọng ngươi ít bị người ta bắt nạt. Dù sao ta và Tại Thiên thường xuyên có việc phải ra ngoài, không thể lúc nào cũng ở nhà chiếu cố ngươi, một mình ngươi phải cẩn thận." Vừa nói, mặt mũi còn có chút cứng ngắc, hình như còn kèm theo một chút ngượng ngùng, hình như không quen nói những lời dịu dàng tương tự như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười loan mắt, lập tức nhận lấy, chỉ kịp nói một tiếng cám ơn, đã khoa tay múa chân sung sướng. Điêu Điêu Tiểu Cửu đeo nó trên ngón trỏ tay trái chơi, nhẫn thật to, hơi rộng.

Tay Điêu Điêu Tiểu Cửu lại trắng, đeo cái nhẫn thật to tạo hình tục tằng như vậy, lại có một loại mị lực kỳ dị khác.

Tham lam, vốn là cái tội của nhân loại!

Cũng không nhìn thấy Long Chi Hưng niệm chú ngữ gì bùa gì, chiếc nhẫn kia lập tức nhỏ lại, xiết chặt ngón trỏ Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt mày biến sắc, kêu lên: "Không cần, không cần, ngươi tháo… nó ra!"

Long Chi Hưng âm hiểm cười một tiếng, cái loại… cảm giác ngượng ngùng không được tự nhiên mới vừa rồi toàn không thấy đâu, đôi mắt ma mỵ lóe ra một chút ánh sáng u tối, "Xin lỗi, ta chỉ biết niệm chú xiết vòng, lại không biết mở rộng vòng. Ha ha…"

Ngẩng đầu cười lớn, tỏ vẻ cực sung sướng…

Đúng là làm người không thể có lòng tham! 555555555… Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc không ra nước mắt! Trên cổ nàng đeo vòng cổ cho chó của Long Tại Thiên đã rất không thích rồi, hiện giờ trên ngón trỏ lại đeo cái nhẫn quỷ quái này của Long Chi Hưng! Hai huynh đệ này thích chọc người như vậy sao!

Trời ạ, gần đây, nàng thật xui xẻo! Nàng nhất định phải về nhà để Nhạn đại xem cho nàng, nghĩ biện pháp giải hạn cho nàng!

Long Tại Thiên nắm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu xem chiếc nhẫn kia là cái thứ gì, nghe Long Chi Hưng nói đột nhiên thấy căng thẳng, hiển nhiên trong lòng hắn không phải không quan tâm việc này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức đưa mắt mị hoặc Long Tại Thiên, nói nũng nịu: "Làm sao bây giờ? Ngươi van cầu đại ca cho ta a!"

Long Tại Thiên còn chưa nói gì, Long Chi Hưng đã nói: "Thật ra chiếc nhẫn kia thật sự là tăng cường lực đạo của pháp sư, Điêu Điêu tiểu thư sử dụng pháp thuật một lần sẽ biết, bảo đảm so với trước kia mạnh hơn nhiều. Nhưng bên trong nó có huyền cơ, ta sẽ nói cho ngươi, đệ đệ, bảo đảm sau khi ngươi biết, sẽ rất vui vẻ."

Long Tại Thiên hỏi: "Có huyền cơ gì?" Hắn nhất định phải biết rõ ràng, pháp thuật ca ca rất mạnh hắn lại không biết sao? Hay có cái gì thương tổn Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Long Chi Hưng cười nói: "Cam đoan huyền diệu khó giải thích, có nó, so với tình chú của ngươi càng có thể khiến Điêu Điêu tiểu thư nghe lời ngươi hơn. Từ đó về sau trái lại chỉ có nhu thuận." Thấy đôi mắt sầu lo khẩn trương của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Chi Hưng liền cảm thấy vui sướng mãnh liệt! Đã lâu không có cảm giác thích thú như vậy!

Long Tại Thiên biết ca ca nhất thời sẽ không nói, Long Tại Thiên không có hứng thú với việc Điêu Điêu Tiểu Cửu sẽ rất nghe lời hắn hay không, hắn chỉ muốn bộ dạng Điêu Điêu Tiểu Cửu cứ như thế này, mỗi một giây phút đều khiến hắn yêu. Hắn không cảm thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu vì pháp thuật mà mất tự nhiên thay đổi cá tính trở nên ngoan hiền dịu dàng sẽ có lực hấp dẫn gì với hắn. Nhưng hắn thông minh biết hiện tại không phải lúc nói cái này với ca ca. Hắn nhất định sẽ mau chóng tìm cơ hội hỏi cho rõ ràng.

Hic, đại ca với Điêu Điêu Tiểu Cửu như con rết thấy gà trống, vừa thấy mặt thì đều cắn nhau gà chó không yên! Thật sự là rất ít thấy đại ca nghiêm túc so đo với nữ hài tử như vậy! Hắn thông thường đều coi nữ hài tử như không khí trong suốt. Trong lòng hắn chỉ có một vị Tề công chúa, nhưng nói cho cùng Long Chi Hưng thích Tề công chúa, không bằng nói Long Chi Hưng thích đế vị Đại Tề Quốc thì đúng hơn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay trước xiêm áo, làm bộ như đang thưởng thức nhẫn, sau đó nói với Cơm Cái Xẻng: "Thật ra cũng khá đẹp mắt"

Cái nhẫn này mặc dù lớn, nhưng rất nổi bật, nhẫn màu đen phối trên tay nhỏ bé thon trắng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật sự là cực kỳ đẹp!

Điêu Điêu Tiểu Cửu quay đầu cười nói: "Chắc chắn đeo sai ngón tay rồi, Long đại ca, ngươi giúp ta đeo nhẫn sang ngón áp út được không?"

Long Chi Hưng lắc đầu, ngập trong đôi mắt lạnh băng hẹp dài đều là nụ cười vui sướng, cảm giác thắng lợi thật tốt.

"Tại sao?" Điêu Điêu Tiểu Cửu giả vờ không hiểu sao mà hỏi.

Long Chi Hưng thoải mái trả lời: "Bởi vì ta cởi ra cho ngươi, ngươi sẽ không chịu đeo lại đâu."

Long Tại Thiên rất muốn cười ngất, một đôi khắc tinh!

Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi, tận lực giả bộ đáng yêu, nói: "Long đại ca pháp thuật inh như vậy, ta cho dù không muốn đeo cũng không được a."

Long Chi Hưng nói đường hoàng: "Ta sao có thể làm trái ý muốn của mỹ nhân, làm cái chuyện ngang ngạnh bắt người ta đeo nhẫn đây?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận trợn trừng mắt, Long Tại Thiên vỗ tay cười to, trận này đại ca cũng thắng thật đẹp, Long Chi Hưng cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu trận thứ nhất, trận chiến đầu giữa hai người mở màn – ngang tay!

……

Đã gần đến hoàng hôn

Dưới sự dẫn đường của Long Tại Thiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục cũng về tới Hàn Thanh Lâu.

Vù vù…

Nhìn giữa ban ngày, nhưng, giá trị tuyệt đối rất lớn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cho là Hàn Thanh Lâu là tên một tòa lâu, đến ra mới phát hiện đây không phải một tòa lâu, đây là một tòa cung điện! Mặc dù thể tích so với chánh điện bên kia của Long vương phi kém hơn một chút, nhưng lại càng tinh sảo, càng đáng yêu hơn!

Tường màu đỏ đỡ nóc nhà lưu ly màu vàng, diễm lệ mà không tầm thường, kết sắc dưới trời chiều lóe ra ánh sáng rực rỡ chỉ có trong thần thoại mới xuất hiện…

A… Cung điện phát sáng đến nỗi người khác khó có thể tin nổi, đến xung quanh cũng đều bị nhiễm ánh sáng phản xạ của cung điện này, khiến cho người ta có cảm giác như bước vào câu chuyện thần thoại.

Nhất là một câu nói của Long Tại Thiên lại càng làm cho Điêu Điêu Tiểu Cửu trố mắt đứng nhìn. "Tiểu yêu, ngươi thích không? Sau này, đây sẽ là nhà của ngươi!"

Oa, nhà của nàng, nơi thuộc về nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu – Tâm hồn tám phần tham tiền đang hoa mắt thần mê kia – chỉ lo mở to cặp… mắt nhỏ tí hin… trơ mắt nhìn tòa cung điện tinh xảo mỹ lệ!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên thả tay Long Tại Thiên ra, chạy về phía trước…

Cửa cung điện có mấy vị nữ hài tử đứng đó, cầm đầu là Lăng nhi: "Điêu Điêu tiểu thư, đi vào phải cởi giày nha!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu liên tục gật đầu, tung giày ra, lộ ra tất trắng ôm lấy đôi chân bó xinh đẹp nho nhã, nàng kéo váy, như con vật nhỏ mới sinh, mang theo vẻ tò mò cùng cảm động chạy ào vào cung điện!

Bên trong trống rỗng, nơi nơi treo bích họa hoa lệ đáng yêu!

Chẳng những có đài sen lục bích mà còn cả đồng cỏ và nguồn nước càng làm tôn thêm, cái bệ hình đám mây. Nơi nơi đều đẹp!

Có rồng bay vút lên, có muôn thú phẫn nộ, có Chu Tước nhẹ nhàng, có phượng hoàng giương cánh, có rắn hổ mang xoay tròn, có tuần lộc trắng thân đầy đốm, có con thỏ nhỏ nằm ở đó, có bầy khỉ truyền qua truyền lại truy đuổi lẫn nhau, còn có một con gấu đen, lưng đeo một cái vồ, ngồi xổm nơi đó, thè lưỡi.

Thật đáng yêu làm sao! Oa chà chà, Điêu Điêu Tiểu Cửu vui vẻ chạy tới chạy lui khắp phòng, tiếng cười khanh khách, thực là vui!

Tất cả thị nữ đều bật cười, bé con thật ngây thơ!

Long Tại Thiên ôm ngực, đứng ở cửa nhìn bộ dáng vui vẻ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng hình như đang phát sáng, thân thể tản ra một thứ gọi là vui vẻ.

Quá vui vẻ! Đây mới chân chính là một sinh mệnh có sức sống! Trong thế giới của hắn chưa bao giờ thấy qua người nào như vậy. Thật sự là khiến hắn không thích cũng khó.

Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hiện trên tranh vẽ chẳng những có động vật, còn có người: một đám đạo sĩ, bộ dáng sầu khổ, ánh mắt tiều tụy, mặt đối mặt quỳ gối dưới sàn nhà như bị uy hiếp. Mặt bọn họ như thần tiên, ngọc nữ, thân thể mỗi người đều đầy đặn, dung nhan mỹ lệ, có một loại thánh khiết cùng cao ngạo xa không thể gần!

Tranh vẽ thật kỳ quái, hình như có hàm nghĩa thần bí gì đó. Nói đến đạo giáo nguyên sơ, ẩn hàm sự sùng bái đối với pháp lực mạnh mẽ! Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn chăm chú một hồi, cảm thấy không hiểu. Vẫn đang tiếp tục chạy về phía trước, mặc kệ mấy thứ này.

Thật vất vả chạy loạn đủ rồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu mới dừng lại, quay đầu nhìn Long Tại Thiên. Long Tại Thiên bắt gặp ngay lúc nàng đang cười! Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy tới, vọt tới trước mặt Long Tại Thiên rồi ngừng lại, nói với Long Tại Thiên: "Chỗ này đẹp quá, ta thật thích, cám ơn ngươi!"

Long Tại Thiên cười cười: "Còn có nơi đẹp hơn nữa cơ, ta dẫn ngươi đi xem!" Vươn tay kéo bàn tay trắng nõn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, giống như hài tử không kiềm chế được tâm tình hưng phấn, đưa nàng đi tham quan một nơi cực đẹp khác của Hàn Thanh Lâu!

Ra chính sảnh, rẽ phải, vách tường trở nên trắng trong thuần khiết! Nhưng nhiều cửa sổ hơn. Ngoài cửa sổ khóm trúc, hồ cảnh hoặc núi xanh, từ ô cửa sổ nhìn ra, như một bức họa.

Mỗi cửa sổ cũng như một bức họa nhỏ, chính là ý "Cửa đón phúc, họa không vô", hơn nữa cửa sổ giống nhau, nhưng từ góc độ khác nhau nhìn ra, cảnh sắc cũng không giống nhau. Bởi vậy, cảnh trong tranh càng đẹp vô hạn. Điêu Điêu Tiểu Cửu một hồi nhảy đến bên cửa sổ này, một hồi lại nhảy đến bên cửa sổ kia, quả thực là nhất thời không thể khiến nàng hết vui vẻ mà kêu to: "Trời ạ, nơi này thật đẹp a!"

Long Tại Thiên dẫn Điêu Điêu Tiểu Cửu đi dạo một gian rồi lại một gian, mỗi gian cảnh trí đều không giống nhau.

Hai người đi vào phòng đàn, phòng tiệc chay, phòng tuyết… trắng nõn, ngoài cửa sổ thúy trúc tương tư, gió nhẹ ngày yên.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng ngâm nga: "Một phong cầm nhàn hạ, ngoài cửa khóm trúc xanh. Rèm buông không một bóng, gió xuân tự bước vào."

Điêu Điêu Tiểu Cửu không ở một bên trầm trồ khen ngợi hắn, nàng rất cháng váng đầu! Ca công tụng đức nàng biết một chút, thi từ ca phú nàng lại hoàn toàn không hiểu. Tuy nói Điêu môn có mấy thi sĩ uyên bác, nhưng Điêu môn cũng không lấy vinh quang nhờ tài nghệ văn học, tất cả đều nhờ pháp lực, nói nữa là mưu kế! Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắc tới thơ ca, sẽ thành một người mà nhìn ra hai cái đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngó trái phải rồi hỏi: "Phòng ngủ của ta ở đâu?" Trong tâm tư nho nhỏ của nàng, chỉ có phòng ngủ là hoàn toàn thuộc về một mình nàng. Nàng nhất định phải có một gian… phòng xa xỉ hoa lệ nhất làm phòng ngủ. Tốt nhất ngủ trên giường vàng, gối lên gối ngọc, trân châu tứ phía, đó mới là ngủ biết hưởng thụ!

(ngươi cũng không sợ chói mắt sao?!)

Nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu không giây không phút nào không bị vây trong trạng thái động dục, Long Tại Thiên đương nhiên lại hiểu trật lất! Phòng ngủ nha, tiểu yêu muốn cùng ta đi xem phòng ngủ của nàng nha!

Long Tại Thiên cười híp mắt kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu, dùng khinh công bay tới một gian phòng khác.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng ở cửa, do dự.

Long Tại Thiên thấy vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, kỳ quái hỏi: "Không đẹp sao?" Nếu như Điêu Điêu Tiểu Cửu đến nơi này cũng chê, hắn thật không biết bản thân còn có thể tìm được nơi nào khiến nàng vừa lòng! Tiểu Cửu Cư thật sự quá tinh sảo, mặc dù nghĩ đến cái trang bị có thể trực tiếp phơi nắng kia có chút buồn bực, nhưng Long Tại Thiên cũng phải khen Tiểu Cửu Cư tự nhiên thanh nhã, có một loại phù dung ra khỏi nước, cảm giác như làm hoa văn trang sức giữa thiên nhiên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nói bằng thừa, mọi người không ai có thể nói phòng này không đẹp. Nhưng mà, nó không hợp ý thích của nàng.

Nơi này quá sạch sẽ, không giống cái loại… đá bóng loáng, dễ dàng tẩy rửa sạch sẽ ở bên ngoài, mà là loại mềm mại rất dễ dính bẩn. Mỗi một thứ không phải màu trắng xanh, thì là lam sáng. Mỗi một thứ đều cực kỳ sạch, rất dễ khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ, cảm thấy không xứng trở thành chủ nhân vào ở phòng này.

Thảm lông rậm mượt mà sạch sẽ đến nỗi mỗi một sợi lông đều là bông tuyết, cái giường rất khác biệt, nho nhỏ mềm mại đáng yêu tới cực điểm, tất cả gối đều dễ dàng dính bẩn, Điêu Điêu Tiểu Cửu thậm chí cảm thấy bản thân gọi lớn một hơi, cũng có nguy cơ làm bẩn nơi thánh tịnh này!

Tóm lại, nơi này đẹp thế đẹp nữa, nhưng mà người không ở được, nhất là nữ hài tử không quá thích sạch sẽ như Điêu Điêu Tiểu Cửu càng không ở được!

Chỗ ở, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng hy vọng có thể lấy tiêu chí thoải mái tự nhiên là hàng đầu. Tốt nhất giống như Điêu môn Tiểu Cửu cư, chẳng những thanh nhã mỹ lệ, mà lại còn xếp đặt rất nhiều phương tiện tinh xảo, có thể thỏa mãn rất nhiều yêu cầu đặc biệt của nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, quay lại nhẹ nhàng nói với Long Tại Thiên: "Ta không muốn ngủ ở đây, ta có thể đổi gian phòng ngủ với ngươi không?"

Long Tại Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, trực tiếp đến phòng ngủ của hắn cũng không hay lắm! Nhưng, đấy cũng chỉ là… trước khi cử hành hôn lễ đi! Dù sao Điêu gia Đại bá cũng đâu có ở đây, trực tiếp cử hành hôn lễ luôn là được. Hơn nữa mới vừa rồi lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Lê Nho Nhỏ lạc đường, hắn cũng cùng mẫu phi, đại ca thương lượng tốt rồi, chọn thời gian tốt cử hành nghi thức nhỏ là có thể động phòng. Dù sao thân phận Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ có thể là sườn phi mà thôi.

Về ngày tốt nào hiện tại chỉ có thể xem ý tứ của đại ca! Nhưng, đại ca cũng khá thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, đại ca còn nhìn nàng đến mức hăng say đây.

"Ngươi trước tiên cũng ở bên này đi, nếu thật sự là không quen, ta sẽ dốc sức tìm biện pháp để ngươi sớm chuyển đến phòng ta" Long Tại Thiên vừa an ủi Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghĩ: Hàn Thanh Lâu này giá trị chế tạo ngàn vạn lượng vàng, cũng chưa bao giờ đón khách nữ, một lần duy nhất, lại còn khiến người ta không hài lòng! Hic

~Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, nếu muốn nàng ở cũng chẳng sao, cũng đừng trách nàng làm dơ gian phòng nha! Nàng mệt mỏi quá rồi, muốn ngủ. Buông… Long Tại Thiên ra, nàng chạy vào bên trong phòng, xốc chăn, liền chuẩn bị leo lên giường ngủ.

Long Tại Thiên chớp mi, nha đầu kia cũng quá lười biếng, phất tay với Lăng nhi theo ở phía sau, rồi tự im lặng lui ra.

……

Hàn Thanh Lâu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu là loại người… dễ ngủ, hiện tại đã ngủ rất say.

Nàng chui chăn vào ấm áp mềm mại, lập tức ngủ cho dù trời sập cũng không sợ.

Đáng tiếc, nơi này là Hàn Thanh Lâu, cũng không phải là Tiểu Cửu Cư, không cần biết nàng là ai.

Lăng nhi nhẹ nhàng gọi: "Điêu Điêu tiểu thư, mời… tắm rửa thay quần áo trước."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không nhúc nhích, mặc kệ.

Lăng nhi thanh âm lớn hơn một chút: "Điêu Điêu tiểu thư, rời – giường!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu như trước, ngoảnh mặt làm ngơ!

Lăng nhi bắt đầu đẩy, kéo, xách…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại, thân thể trườn qua, nhất định không dậy, lông mi thật dài hơi hơi lay động, đáng ghét nha!

Lê Nho Nhỏ đi theo Lăng nhi phía sau nhẹ nhàng nói: "Điêu Điêu tiểu thư mệt mỏi, không bằng…"

Lăng nhi ngoái đầu nhìn lại, mắt trắng dã lườm Lê Nho Nhỏ, Lê Nho Nhỏ lập tức tắt tiếng! Lăng nhi cái gì cũng tốt, chỉ là quá sạch sẽ, ở Hàn Thanh cung, muốn không tắm rửa đã ngủ, chắc chắn không có khả năng. Lăng nhi dịu dàng sẽ phát điên.

Lăng nhi quay đầu lại nói với mấy thị nữ: "Chúng ta cùng nhau khiêng Điêu Điêu tiểu thư đến bồn tắm."

Bọn họ đều hi hi ha ha, đưa tay đưa tay, Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn cực khinh, bốn thị nữ không uổng nhiều khí lực đã bắt được nàng, nâng nàng lên, Điêu Điêu Tiểu Cửu nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy có chút chút phiền phức.

Nhưng đạo hạnh của các nàng không thể so với người Điêu môn, đương nhiên cũng không có khả năng khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu tỉnh lại.

Một đám người đem Điêu Điêu Tiểu Cửu lột sạch ném vào nước nóng để tắm, trái phải trên dưới tất cả đều là tay, sờ tới sờ lui, Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục không chịu nổi sự quấy nhiễu…

Tắm rửa tắm rửa, trên mặt nước đột nhiên vươn ra một cánh tay nhỏ nhỏ trắng trắng, tất cả mọi người không chú ý, đang khoái tắm rửa sạch sẽ cho Điêu Điêu Tiểu Cửu đây.

Trên tay nhỏ bé đột nhiên biến ra một lá bùa màu vàng nho nhỏ…

Lăng nhi dừng tay, bọn người ban ngày tận mắt thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu ném người lên trên cây đều ngừng tay, chỉ có một sắc nữ đang len lén đưa tay từ từ bò lên trên tuyết trắng nhỏ nhắn đầy đặn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng dám háo sắc, thật sự không sợ chết a!

Lá bùa cháy, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng đồng thời đưa tay lên, trong miệng nhẹ nhàng nói: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Biến!"

"A…" Một tiếng kêu thảm thiết nữ tính phá cả không trung! Tiếp theo là tiếng một đám nữ nhân thét chói tai…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nửa nằm trong nước, nửa vẫn đang ngủ, chỉ là bên môi lộ ra một tia mỉm cười ngọt ngào hihi.

Muốn chơi nàng, thật sự là tìm đường chết!

Hắc hắc ~~

55. Chương 55: Cãi Nhau – Bị Thương

Hàn Thanh Lâu

Ngủ đủ tự nhiên tỉnh…

Ngủ đủ tự nhiên tỉnh?

Ngủ đủ tự nhiên tỉnh!

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ mở mắt ra, thấy ngoài cửa sổ mặt trời đã lên thật cao thật cao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến năm chữ: Ngủ đủ tự nhiên tỉnh! Đây chính là phần quan trọng nhất trong lý tưởng cuộc sống của nàng.

Mỗi ngày ngủ đủ tự nhiên tỉnh, rồi ăn uống no nê, chính là hai mục tiêu lớn trong đời mà nàng cực lực theo đuổi, hiện tại, lại để nàng dễ dàng đạt được!

Hạnh phúc a!

"Điêu Điêu tiểu thư tỉnh!" Một thanh âm nhẹ nhàng mà vang lên.

"Điêu Điêu tiểu thư tỉnh!" thanh âm từ nơi xa ở hướng khác lặp lại một câu nói kia.

"Điêu Điêu tiểu thư tỉnh… Tỉnh… Tỉnh…" Một tiếng lại một tiếng, uyển chuyển thanh thoát, càng truyền càng xa…

Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự tỉnh lại, nàng ngồi dậy, bay nhanh nhảy xuống giường, vẻ mặt tinh thần phấn chấn, căn bản không giống lúc bình thường xuống giường oán khí đầy bụng.

Bên giường có một thị nữ, vừa thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu thì vẻ mặt bội phần chấn kinh sợ hãi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn theo đường thanh âm vừa rồi mới truyền đi, cửa phòng cũng đứng một thị nữ, nghĩ ra, Hàn Thanh Lâu này cách mỗi một đoạn lại đứng một thị nữ, nhưng, các nàng chuyên để chờ nàng rời giường sao?

Chuyện này cũng quá kỳ quái đi! Các nàng truyền tin tức bản thân rời giường cho ai?

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không để ý tới người khác, chỉ để ý xách chân chạy ra ngoài cửa, nhìn xem bản thân đoán có đúng hay không.

Cũng không ngoài dự liệu, liếc mắt qua, trong đại sảnh cách mỗi một cánh cửa đều đứng một thị nữ y phục rực rỡ, bọn họ vừa nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, sắc mặt lập tức đều trở nên thật kỳ quái! Điêu Điêu Tiểu Cửu buồn bực, ta không làm chuyện xấu gì a, ta mới đến đến Long vương phủ, dường như còn chưa kịp làm chuyện xấu đi? Tại sao mỗi người thấy ta đây đều sợ hãi!

Ờ, phải rồi, ngày hôm qua trong lúc ta nửa mê nửa tỉnh dường như bị người khiêng đi tắm rửa không thoải mái lắm, có một thị nữ đặc biệt vô lễ, lại dám nghĩ len lén chạm… của ta.

Sau đó, ta hình như sử dụng pháp thuật nho nhỏ dời đi…

Con mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu sáng lớn, đột nhiên che miệng cười ha ha, không thể nào, pháp thuật của nàng luôn luôn lúc linh lúc không linh, loại pháp thuật dời đi cao thâm như vậy cũng trong lúc nửa mê nửa tỉnh sử dụng thành công sao!

Mặc kệ, rất nhiều chuyện nghĩ cũng không ra, để thuận theo tự nhiên đi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy ra bên ngoài, nàng không biết những… thị nữ đáng chết này truyền tin cho ai, có chút chút tò mò đây.

Vừa theo hành lang thật dài hoa lệ của Hàn Thanh Lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nhìn những… bọn ánh mắt nhấm hướng đông chạy tới này. Dừng bước trước đại môn bằng đá ngọc trắng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu do dự một chút, quay đầu lại nhìn những bọn… đứng canh cửa đáng chết này, ánh mắt bọn họ đều né tránh, hình như bên trong có ẩn tình gì khác.

Nếu đổi lại là người nhát gan, hoặc là nữ hài tử điềm tĩnh không thích gây chuyện, đại khái sẽ xoay người bỏ đi. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu không thể di động bước chân của mình, nàng đẩy đẩy cửa, bên trong cửa đóng thật chặt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tay động một cái, đốt một lá bùa, trong miệng nhẹ nhàng niệm: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Phá!"

Cửa "Ba" một tiếng, tự động tách ra, đối với thiên sư biết khẩu quyết phá cửa mà nói, thế nhân không cần đóng cửa, vì có đóng cũng như không mà thôi.

Cửa mở, tình huống bên trong đều nhìn thấy rõ ràng!

Oa chà chà…

Điêu Điêu Tiểu Cửu giương cái miệng nhỏ nhắn ngây người.

Nơi này là Long vương thuỷ tinh cung nói trong truyền sao?

Tường bốn phía trong phòng cùng cửa sổ tất cả đều là dùng vật chất trong suốt hoặc là màu trắng tạo thành, trên tường là các màu lưu ly hợp lại, biến ánh sáng thành màu sắc sặc sỡ. Khiến tất cả đồ bên trong phòng đều nhiễm sắc thái kỳ quái, sàn nhà đều là đá cẩm thạch mát lạnh, phát ra ánh sáng sạch sẽ bóng loáng.

Bên cạnh bàn đá cẩm thạch ngồi một vị đệ nhất cực phẩm mỹ nam, áo trắng hơn tuyết, tóc dài bay nhẹ, mắt đẹp tươi cười, bạc môi khẽ nhếch… Không phải Long Tại Thiên thì là người phương nào?!

Long Tại Thiên vui vẻ ngoắc ngoắc ngón tay với Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng rất không có cốt khí vọt đi vào, tầm mắt nàng tất cả đều rơi vào trên bàn trước mặt Long Tại Thiên, trên đó bày đặt mười bảy mười tám món thức ăn, nhưng mỗi một món, đều khiến cảm xúc của nàng mênh mông, thần hồn điên đảo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ trước đến nay rất dễ ăn, cho tới bây giờ đều cảm thấy đồ ăn đối với nàng có lực dụ dỗ mạnh nhất, nhưng nàng chưa từng thất thố như hôm nay.

Đồ ăn có thể làm đẹp như vậy, tinh xảo như vậy, hơn nữa, còn có thể mê người như vậy, làm như vậy khiến cho người ta muốn một miếng ăn tươi nuốt sống…

Nàng tiến lên, kích động vạn phần, nói: "Đây là thịt gì a, có vẻ rất ngon."

Long Tại Thiên mỉm cười, mặc dù chuyện mị lực của bản thân so ra kém thịt này thì có một chút chút để ý, nhưng coi như vẫn lý trí vỗ vỗ tay. Chỉ chốc lát sau từ một cánh cửa ngăn với gian phòng khác có một vị nam nhân trung niên đi ra, lớn lên cũng coi như phong lưu phóng khoáng, mặc trường sam màu xanh, trên khuỷu tay đắp một cái khăn lông tuyết trắng.

Nam nhân trung niên thi lễ với hai người, Long Tại Thiên ý bảo nàng ngồi xuống, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng ngồi xuống, nhưng ánh mắt của nàng không thể rời khỏi những món ngon mỹ vị trên bàn này.

Nam nhân trung niên cất lên thanh âm thanh thúy: "Long Niên báo tên món ăn cho Thiên vương gia cùng Điêu Điêu tiểu thư, hôm nay thức ăn là: kiển biên thỏ đinh, nhảy cầu thỏ, nhuyễn bính tương thỏ, cung bảo thịt thỏ, thịt thỏ nướng cà rốt, cơm thịt thỏ, táo đỏ trộn thịt thỏ, thủy tinh thịt thỏ, hổ da thịt thỏ, toan lạt thịt thỏ, chân thỏ luộc, thỗn thịt thỏ viên, thịt thỏ kho tàu, kiển oa thỏ, ma lạt thịt thỏ…" Hắn nói xong cực nhanh, nhưng đọc nhấn từng chữ rõ ràng, rõ ràng, nói hay giống như bài vè lưu loát.

Điêu Điêu Tiểu Cửu "Ác" một tiếng, tất cả sự thèm ăn trở thành hư không… Nàng đột nhiên nghĩ đến một đám thỏ trước thì xấu xí, sau lại mất cân đối, nửa vàng mà không phải trắng, hình như đều xiêu xiêu vẹo vẹo từ chén đĩa nhảy nhảy ra, muốn… nôn quá, muốn… nôn quá…

555555…

Long Tại Thiên thật xấu xa! Sáng sớm đã chơi nàng, nàng ngày hôm qua căn bản ăn chưa no, hôm nay lại bị một chiêu này dọa, thật là đồ tồi!

"Làm sao vậy?" Long Tại Thiên rất vô tội hỏi, Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải nói bản thân rất thích ăn thịt thỏ sao, hắn đặc biệt mượn đầu bếp từ chỗ đại ca, để mỗi vị đầu bếp chỉ làm món thỏ mà bọn họ sở trường nhất, đến lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu tỉnh lại, mới hoàn thành công đức viên mãn, kết quả, nàng lại không cho hắn mặt mũi, ở một bên cố làm ra vẻ ghét tới ghét lui!

Long Tại Thiên từ nhỏ đã quen được người khác hầu hạ, chưa từng chăm sóc cho người khác như vậy.

Không nghĩ ra hắn tốn rất nhiều tâm cơ vì Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng lại phản ứng như thế với hắn, hừ, thật sự quá tức giận!

Ngoài cửa sổ sắc xuân mời gọi, trong cửa sổ băng tuyết đang rơi!

Hai người hung hăng nhìn nhau chằm chằm, như hai đầu trâu khoe sừng!

Ách…

Sao lại như vậy?!

……

Phủ Hoa tướng quốc

Một gian ốc trúc, cửa sổ mới vàng, song rèm xanh mỏng, che chắn bóng mờ…

Hoa Tâm Nhị một thân quần áo trắng cầm trong tay tử bút lông cừu, đang miêu tả cảnh xuân sắc ngoài cửa sổ.

Hoa Tâm Diễm trang điểm sặc sỡ nhàm chán đứng ở một bên nhìn muội muội vẽ trúc.

Hoa Tâm Nhị cầm bút trầm ổn tỉnh táo, đặt bút dừng bút trật tự rõ ràng, trúc cùng đá phía dưới trong bức họa rất hòa hợp, có thể nói "Trúc đá hữu tình", Hoa Tâm Nhị vẽ cảnh rất có vẻ thanh tịnh đẹp đẽ của văn nhân, nàng được phong là Đại Tề đệ nhất tài nữ cũng không phải không có nguyên nhân.

"Đẹp lắm, vẽ đẹp lắm, chúng ta cùng nhau đi thôi!" Thật vất vả chờ Hoa Tâm Nhị vui vẻ được một lúc, Hoa Tâm Diễm vội vã kéo muội muội đi.

"Long đại ca cũng không thể chạy thoát, gấp cái gì?" Hoa Tâm Nhị cười cười, vĩnh viễn dịu dàng hòa hoãn như vậy. Nàng giống một thanh kiếm sắc đã tra vào vỏ, mũi nhọn đã giấu kín trong vỏ kiếm. Lúc bình thường, lại khiến người ta căn bản không ý thức được sự nguy hiểm của nó. Đáng tiếc hậu quả việc buông lỏng cảnh giác thường thường sẽ là bị nàng lợi dụng mà gây thương tích.

Hoa Tâm Diễm nói: "Ngươi đừng tưởng rằng ngươi có thể nắm chắc Long Nhị ca trong tay, nghe nói hắn đối với Điêu nha đầu ngày đó hắn đưa về phủ tốt vô cùng. Chẳng những dẫn nàng tới Hàn Thanh Lâu nơi chúng ta cũng chưa từng vào, hơn nữa sáng sớm nay Long Nhị ca còn đặc biệt kêu làm cơm trưa riêng cho nàng đây. Long Nhị ca luôn luôn cực dịu dàng với nữ nhân, nhưng ngươi đã từng thấy hắn tốt đến vậy với ai bao giờ chưa? Cho dù là đối với muội muội ngươi, cũng chưa bao giờ có đi!" Hoa Tâm Diễm luôn luôn lôi thôi dài dòng hơn nữa còn nói chuyện không lịch sự, căn bản không chú ý tới đôi mắt đẹp của Hoa Tâm Nhị đột nhiên trở nên vừa đen vừa lạnh.

Đợi qua một lát sau, không chờ đến lúc Hoa Tâm Nhị hồi phục, Hoa Tâm Diễm tiếp tục nói: "Ta nghe nói, ngày hôm qua Điêu nha đầu kia cùng Long đại ca ở trước Bảo Kiếm Cung cũng liếc mắt đưa tình qua giờ ngọ, hừ, tức chết ta. Nàng có gì hay, một cái dã nha đầu, tại sao Long đại ca Long Nhị ca đều quý trọng nàng như vậy?"

Hoa Tâm Nhị nhàn nhạt cười cười: "Nam nhân a, mỗi ngày ăn thịt cá cũng sẽ chán ngấy, ngẫu nhiên cũng muốn thay đổi chút rau dại, nhưng nếu mỗi ngày đều ăn rau dại, lại càng khó ăn khó uống hơn."

Hoa Tâm Diễm thở dài một hơi, cho dù được quý trọng trong phút chốc, nàng cũng chấp nhận làm rau dại cho Long Chi Hưng một lần.

Long Chi Hưng đối với Hoa Tâm Diễm mặc dù tương đối khách khí một chút so với nữ hài tử khác, nhưng một mực đều lạnh lùng thờ ơ, đặt nàng ở cự ly ngoài ngàn dặm. Nàng cũng biết dã tâm của Long Chi Hưng, nhưng nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy Long Chi Hưng đã không tự chủ được lâm vào trầm luân. Yêu, có đôi khi bất lực như vậy, không có lựa chọn nào khác!

Lúc Long Tại Thiên xuất môn, Hoa Tâm Nhị đều cực ít cùng nàng đi Long phủ, hiện tại Long Tại Thiên đã trở về, nàng nhất định phải kéo Hoa Tâm Nhị đi cùng. Bởi vì, nàng biết một đám nha đầu Long phủ đều vui lòng phục tùng Hoa Tâm Nhị, đi cùng muội muội, tương đối dễ thám thính tin tức. "Mặc kệ là thứ rau

dại gì, muội muội, ngươi thật sự không lo lắng sao? Ngươi không muốn tự mình đi nhìn Long Nhị ca một cái sao, dù sao các ngươi đã rất nhiều ngày không gặp mặt."

Hoa Tâm Nhị vẻ mặt thờ ơ. "Nam nhân, ngươi càng quản nghiêm, hắn càng chạy nhanh. Cũng căng chùng vừa phải một chút thì tốt hơn."

Hoa Tâm Diễm thấy muội muội hôm nay quyết tâm không đi Long phủ, không thể làm gì khác hơn là hậm hực tự đi. Nàng một ngày không thấy Long Chi Hưng sẽ cảm thấy ngày đó sống uổng phí. Mặc dù Long Chi Hưng hơn phân nửa cũng khống nói gì với nàng, thậm chí còn có đôi khi nàng chỉ có thể trên đường "vô tình gặp" hắn thoáng qua, nhưng chỉ cần có thể liếc mắt nhìn thấy hắn, ngày đó sẽ vô cùng sung sướng hoan hỉ. Tâm tình của nàng là âm tình, toàn bộ phải xem mặt trời Long Chi Hưng này có chịu lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ra một cái hay không.

Hoa Tâm Nhị nhìn bóng lưng tỷ tỷ, mắt lộ ra một tia đau khổ, ai có nữ hài tử thoạt nhìn thì có chút yêu nghiệt lại mang theo vẻ lanh lợi nói không ra lời như Điêu Điêu Tiểu Cửu làm tình địch, lại có thể an an ổn ổn ngồi ở đây. Nhưng Hoa Tâm Nhị biết, hiện tại không phải lúc đi phá đám, lòng nàng rối loạn, trận tuyến trong đầu tất sẽ loạn, chuyện tốt lành cũng sẽ thành toi công.

Hiện tại cái nàng muốn chính là yên tĩnh định tâm. Sau đó mới có thể nghĩ ra biện pháp tốt đối phó với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Ánh mắt Hoa Tâm Nhị lại dời về phía cửa sổ mới màu vàng, nhìn phong linh lắc lư trong gió, từ từ để tâm tình lắng xuống.

……

Hàn Thanh Lâu

Điêu Điêu Tiểu Cửu xoay thân chạy ra ngoài, xuất môn thì hơn, lúc bụng đói ùng ục, thấy đồ ăn lại không thể ăn, sẽ càng khó chịu.

Long Tại Thiên yên lặng không nói gì cầm đũa tự ăn, mới chỉ ăn hai miếng, hắn phát hiện thức ăn hôm nay quả thực khó có thể nuốt xuống, chẳng trách Điêu Điêu Tiểu Cửu không muốn ăn, hắn cũng không muốn ăn đây.

Ánh mắt Long Tại Thiên lạnh lùng bắn về đầu bếp trước mặt, xì, đại ca còn nói người này làm thịt thỏ rất ngon, người chỉ cần ngồi không cũng sẽ chảy nước miếng ròng ròng, hừ, người ngồi không vốn dĩ thấy thịt liền ham, cũng chẳng có gì đáng khen cả! Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải kẻ ăn chay mà lớn lên, nàng đương nhiên sẽ cảm thấy không muốn ăn.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, cũng hết tức, Long Tại Thiên đứng lên đi tìm Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn muốn hỏi nàng thích ăn cái gì, sau đó sai người làm cho nàng ăn.

Thích một người, thì sẽ rất dễ dàng tha thứ đủ loại sai lầm của người ta. Cho dù biết rõ là người ta sai, cũng coi như không.

Hận một cái có kẻ lại ngược lại!

Thấy đủ loại sai lầm của người ta. Cho dù biết rõ cũng không phải lỗi của người ta, cũng sẽ trách phiền người ta.

Hoa Tâm Diễm chắc chắn là kẻ như vậy.

Nàng sáng sớm đi tới Long phủ, chạy đến Lăng Tà Các tìm Long Chi Hưng, lấy cớ nói Long Tại Thiên mới về nhà, nàng muốn mời tiệc Long Tại Thiên, muốn Long Chi Hưng đi cùng nàng mời Long Tại Thiên.

Bình thường, Long Chi Hưng đối với yêu cầu như vậy đại khái sẽ chỉ dùng một đôi mắt đẹp hẹp dài lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, rồi không nói lời nào tiêu sái cho qua chuyện. Hôm nay lại cực kỳ ngoài dự liệu của Hoa Tâm Diễm, Long Chi Hưng vậy mà đồng ý.

Hoa Tâm Diễm nửa mừng nửa lo, một mạch vui sướng theo sát Long Chi Hưng đi tới Hàn Thanh Lâu.

Vừa lúc đụng phải người đang chờ được dỗ đứng thở hổn hển ở cửa Hàn Thanh Lâu – Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Hoa Tâm Diễm đầu tiên nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu đã cảm thấy rất ghét nàng, bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc ấy rất gần rất gần với Long Chi Hưng nàng yêu mến, hơn nữa Long Chi Hưng còn dùng một loại ánh mắt rất đặc biệt thỉnh thoảng liếc nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Ở trong mắt Hoa Tâm Diễm, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ là một tiểu nha đầu thô lậu hương dã, một khuôn mặt bánh bao, một đôi mắt nheo nheo, tất cả thoạt nhìn là cái loại… thị nữ tùy thời có thể bị nam nhân kéo trên giường. Hơn nữa nói tới nói lui cũng cực không có lễ phép, Điêu Điêu Tiểu Cửu nếu không phải khách của Long phủ, Hoa Tâm Diễm đã sớm muốn sai người dằn mặt nàng.

Nhưng hiển nhiên, Long Chi Hưng không có loại cảm giác này, hắn thoạt nhìn rất vui vẻ, gọi Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Điêu Điêu tiểu thư." Thanh âm của hắn cực kỳ đặc sắc, trong uy nghiêm lộ ra sự ma mỵ, Hoa Tâm Diễm nghe mà xương cốt mềm nhũn chân tay bủn rủn, lại càng hận Điêu Điêu Tiểu Cửu thâm sâu hơn một phần.

"Long đại ca." Điêu Điêu Tiểu Cửu thanh âm buồn bã mệt mỏi, đáng thương hề hề. Nàng đói bụng lắm rồi.

Long Chi Hưng nói: "Làm sao vậy?" Bộ dáng có chút dịu dàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa bắt đầu tố khổ, Hoa Tâm Diễm đã nhịn không được. "Điêu Điêu tiểu thư là một hài tử có thể làm cho cha mẹ đều rất yên tâm, Long đại ca, ngươi cần gì lo lắng vậy" Nàng mắng chửi người cũng chẳng hay gì, bởi vì bắt chước người khác, cho nên lực đánh không mạnh như Hoa Tâm Nhị, tuy là thế Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không chịu được.

Nói thật ra, chửi mắng cha mẹ Điêu Điêu Tiểu Cửu đối với nàng là một loại thương tổn không cách nào đền bù, người Điêu môn đều một mực đối xử với nàng che chở có thừa, đến Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh biến thái nói tới vần đề này đều ít nhiều có kiêng dè. Thân bằng bạn hữu của Điêu môn mặc dù đều vô tình hữu ý mà yêu thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, thường xuyên nói châm chọc nàng, nhưng chưa bao giờ có người nhắc đến chuyện này.

Cho dù người khác không nói, Điêu Điêu Tiểu Cửu học tập đạo thuật nên cũng thường xuyên cảm thấy mệnh cách của bản thân quá ngang ngạnh, đến nỗi khắc chết cha mẹ, trong lòng đối với chuyện này không phải không có oán niệm. Mỗi một lần gặp phải Hoa thị tỷ muội lại đều bị khiêu khích, lửa nóng trong lòng sùng sục dâng lên, con mắt bình thường thủy mị trong suốt cũng đều hóa đỏ, phát ra một thứ ánh sáng ma mỵ…

Long Chi Hưng biết Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn dùng pháp thuật đả thương người. Nói thật ra, Hoa Tâm Diễm bị thương hắn sẽ không đau lòng, nhưng hắn đang muốn nhờ vào thế lực của Hoa gia cùng nhau hợp tác tranh ngôi báu (tranh với huyết mạch của Tề Quốc hoàng tộc, là con anh họ bên nội của Tề Hoàng đế), cho nên sẽ không để Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trước mặt hắn làm Hoa Tâm Diễm thương.

Đương Điêu Điêu Tiểu Cửu rút ra một lá bùa, đốt…

Long Chi Hưng tiến lên một bước, một cái cầm tay ngọc nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, mềm mại nhẵn nhụi, mềm mại không xương, còn có mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi… Long Chi Hưng ngẩn ngơ.

Long Chi Hưng vốn chỉ định dùng pháp lực mạnh che lại pháp lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng trong lúc tâm thần rung động đó, không khống chế tốt lực đạo, nhất thời dốc toàn bộ pháp lực, áp hướng Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng ngẩn ngơ, không nghĩ tới Long gia huynh đệ đều giúp Hoa gia tỷ muội như vậy, rõ ràng là các nàng bắt nạt người, bọn họ còn…

Quá bất công! Nhưng Long Chi Hưng pháp lực lớn mạnh, cái nắm chặt này lại không khống chế tốt độ mạnh, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ cảm thấy bị pháp lực của hắn áp chế thở không nổi, trên mặt càng lúc càng hồng, tất cả máu đều dâng lên.

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại cắn răng, trơ mắt nhìn, không ngừng nâng cao chút ít pháp lực đáng thương của bản thân kháng cự Long Chi Hưng, một bộ tư thế dù phải chết cũng kháng cự tới cùng. Điêu Điêu Tiểu Cửu nếu bị làm sao, thì người khác cũng chỉ có thể trố mắt đứng nhìn.

Hoa Tâm Nhị cũng ngẩn ngơ, nàng không biết pháp thuật, chỉ cảm thấy Long Chi Hưng không hiểu sao tự nhiên tiến lên nắm tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhất thời bị mê hoặc quên mất nàng vẫn còn bên cạnh. Thật đáng hận làm sao! Muốn… giết Điêu Điêu Tiểu Cửu quá. Nhưng nàng ở trước mặt Long Chi Hưng vẫn còn ít nhiều kiêng kỵ ba phần, cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời cắn răng nén giận.

Vừa lúc đi ra khỏi Hàn Thanh Cung, Long Tại Thiên lại càng ngẩn ngơ. Tiểu yêu này thật giỏi nhanh như vậy đã ve ong vãn bướm! Coi bản thân hắn là người chết sao? Lại dám trước mặt hắn liếc mắt đưa tình hết lần này đến lần khác với Long đại ca…

Cầm tay nhìn nhau, đây tính là cái gì?

Lập tức nổi giận đùng đùng đi qua, muốn tách bọn họ ra.

Tay Long Tại Thiên còn chưa đụng tới bả vai Điêu Điêu Tiểu Cửu, đột nhiên bị một cỗ lực mạnh hất trở về, nếu không phải võ công của hắn siêu việt, chắc đã sớm bị đánh bay lên trời đi. Dẫu thế, hắn cũng phải rút lui ba bước mới đứng vững lại được. Lần này, hắn cuối cùng cũng hiểu sơ về tình thế hiện tại, Long Tại Thiên thấy mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu trắng như tờ giấy, còn đang đau khổ chống cự, ánh mắt cũng có một ít lo lắng, bị dọa cho hoảng sợ, mặc dù còn chưa hiểu mới chỉ một lát như vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu làm sao lại chọc tới đại ca, Long Tại Thiên vẫn… sợ hãi kêu lên trước: "Đại ca, hạ thủ lưu tình."

Long Chi Hưng phục hồi tinh thần lại, cau mày, buông tay. Điêu Điêu Tiểu Cửu không thu được lực, cả người mềm nhũn lảo đảo về phía Long Chi Hưng. Long Chi Hưng đưa tay ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, cúi đầu nhìn nàng, chớp mi, mỉm cười.

Điêu Điêu Tiểu Cửu khí huyết dâng lên, không khống chế được, 'oẹ' một tiếng, phun ra một búng máu, khiến một thân Long Chi Hưng đều bị phun đỏ.

Long Chi Hưng nhìn Long Tại Thiên một chút, lại cúi đầu nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút, vẻ mặt phức tạp, buông lỏng tay, Điêu Điêu Tiểu Cửu té trên mặt đất, Long Chi Hưng xoay người rời đi, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hoa Tâm Diễm.

Hoa Tâm Diễm cũng không hiểu là có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu phun máu ngã xuống đất, trong lòng có một chút vui vẻ nho nhỏ, nhỏ bước chạy tới bên Long Chi Hưng, ngọt giọng nói: "Long đại ca, ngươi không sao chứ, nha đầu kia thật bẩn kinh, làm dơ cả xiêm y của ngươi rồi. Hừ!"

Long Chi Hưng không để ý tới nàng, tiếp tục bước dài về phía trước, Hoa Tâm Diễm không thể làm gì khác hơn là chạy chậm theo ở một bên…

Long Tại Thiên tiến lên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, đau lòng muốn chết. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt cười, sắc mặt đã trắng đến phát xanh.

Long Tại Thiên trước kia luyện qua pháp thuật, biết đây là pháp lực cạn kiệt, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có thể ôm nàng về Hàn Thanh Lâu.

…….

Lăng Tà Các

Trong phòng ngủ rộng rãi xa hoa truyền ra tiếng rên rỉ mất hồn của nữ tử, trên một cái bàn gỗ đàn hương màu tím, một thiếu nữ xinh đẹp cả người lõa lồ bị áp chế dưới thân người vẫn áo mũ chỉnh tề Long Chi Hưng, mặt xinh đẹp hơi hơi vặn vẹo, trong cổ họng phát ra tiếng gọi dâm đãng câu hồn mà hưởng thụ. Tay nàng bám chặt xiêm y trên người nam tử, trong miệng mơ hồ kêu: "Hưng… Vương gia, thật… mạnh… A… A…"

Long Chi Hưng nằm trên người thiếu nữ, tóc dài đen cho dù dưới vận động kịch liệt cũng không rối loạn chút nào, một khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt sâu băng lãnh hẹp dài, hắn xoa nắn đôi vú cao ngất tuyết diễm của thiếu nữ, điên cuồng tiến lên, khiến thiếu nữ dưới thân sung sướng mà thét chói tai, nhưng mặt Long Chi Hưng lại lạnh như băng, không bị ảnh hưởng chút nào vì "vận động" kịch liệt.

Long Chi Hưng một hồi mãnh liệt tiến lên, đem hạt giống phóng vào trong thân thể thiếu nữ. Thiếu nữ ngâm khẽ một tiếng, xụi lơ trên mặt đất, nhưng đôi mắt vẫn tham lam chăm chú nhìn Long Chi Hưng. Long

Chi Hưng rút ra đứng lên, tiện tay bắn ra một lá bùa, đốt cháy thành tro, đưa cho thiếu nữ, đến thanh âm cũng lạnh như băng, "Ăn nó!"

Trong mắt thiếu nữ xinh đẹp hiện lên một hồi ai oán, tiếp nhận tro lá bùa rồi đưa vào miệng.

Long Chi Hưng chỉnh lại xiêm y, khôi phục thái độ bình thường, dường như cái người hết sức bão táp mới vừa rồi không phải hắn. Hắn nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn thiếu nữ, chỉ trầm giọng nói: "Cút đi!"

Thiếu nữ mềm mại nhặt xiêm y, không lên tiếng mặc vào rồi tiêu sái đi ra ngoài, trước khi đi còn nhẹ nhàng mà đóng cửa lại. Long Chi Hưng lấy một sợi tóc đen mềm mại ra, cầm trên tay, chăm chú nhìn tóc dài, đôi mắt hẹp dài lạnh băng lóe ra ánh sáng âm lãnh…

Tiểu yêu ngây thơ khêu gợi kia…

Tiểu yêu mà đệ đệ nuông chiều! Là thứ cấm kỵ với hắn sao?

Long Chi Hưng lấy một lá bùa ra, nhìn kỹ trên lá bùa những… chữ bị thiêu đốt thoát ra từ đàn tế này, lâm vào trầm tư, nếu Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải người của Long Tại Thiên, hắn đại khái sẽ không hề băn khoăn đoạt lấy… chiếm giữ trước rồi tính sau! Dù sao kiềm chế dục vọng không phải thế mạnh của hắn!

Đáng tiếc, nàng là của đệ đệ, Long Chi Hưng gợi lên một tia cười khổ, ngón tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng bắn ra, lá bùa biến mất trong không gian, như chưa từng xuất hiện.

Mặc dù hắn đã bị truyền là nam nhân vô tình đệ nhất Đại Tề Quốc, dù sao, hắn vẫn còn quan tâm yêu thương đệ đệ.

…….

Hàn Thanh Lâu

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi mở mắt ra… Từng đóa từng đóa mây trắng quanh co khúc khuỷu trên bầu trời lam chậm rãi lướt qua.

Đây là nơi nào?

Nàng nhẹ nhàng chuyển động ánh mắt, đột nhiên thấy một vườn hoa mộc lan rộng cực rậm rạp đang nở rộ những bông hoa nho nhỏ tuyết trắng có một loại tuấn nhã cùng diêm dúa mỹ lệ đặc thù, không chỗ nào có, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không nói lên lời, chỉ cảm thấy hoa mộc lan thơm quá, hương thơm xộc vào mũi nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đẹp dịu dàng đen láy…

Điêu Điêu Tiểu Cửu hạ mắt, không nhìn vào mắt hắn, một lát sau, nàng yếu ớt nói một tiếng: "Ta đói bụng."

Long Tại Thiên mỉm cười, mắt đẹp lóe ra ánh sáng vui vẻ. Thanh âm dịu dàng đến mức khó có thể tin nổi. "Tiểu yêu, muốn ăn cái gì, ta lập tức gọi người đi làm."

Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận nói: "Ta muốn ăn thịt rồng!"

Long Tại Thiên cười to, Điêu Điêu Tiểu Cửu còn có tinh thần như vậy, đại khái cũng không đáng lo đi! "Người đâu, lập tức đi làm yến tiệc thịt rồng, ha ha ~~"

Còn như thịt rồng tới chỗ nào để tìm, cũng không phải là chuyện của hắn, việc nhỏ như thế để đầu bếp đau đầu là được rồi!

"Ta bế ngươi đi phòng ăn." Nụ cười Long Tại Thiên như hoa cúc. Nơi này là gian phòng lộ thiên duy nhất của Hàn Thanh Lâu, cũng là một trong những gian phòng Long Tại Thiên thích nhất. Do từ nơi này đến phòng ăn còn khá xa, Long Tại Thiên lo lắng Điêu Điêu Tiểu Cửu không tự đi được đây.

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc nhìn, cảm thấy hắn đột nhiên nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, nhất định có dã tâm. Nhưng nàng hiện tại căn bản sức lực chưa hồi phục, lại càng không nói tới sử dụng pháp thuật. Chỉ có thể để hắn bế đi.

Hừ, lúc Hoa gia tỷ muội ở đây đều đi lấy lòng các nàng, hiện tại lại đến lấy lòng mình, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Chờ sau khi mình khôi phục pháp lực, không huyên náo trên dưới Long vương quý phủ gà chó không yên, nàng cũng không phải Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Long Tại Thiên không biết tâm sự của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ thấy mắt nàng khép hờ, nhu thuận đến khó có thể tin nổi, nhất thời mặt rồng vui sướng, không nhịn được hôn một cái lên má nhỏ thơm tho của Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắc, thật sự là vừa mềm vừa thơm, mỹ vị đệ nhất thiên hạ!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không tức giận, cũng không nói gì, dường như chẳng có chuyện gì phát sinh, chỉ là tay nàng nhẹ nhàng vươn về hướng mái tóc dài phất trước mặt nàng của Long Tại Thiên, nhẹ nhàng dứt một cái, có một sợi đứt ra liền bị Điêu Điêu Tiểu Cửu giấu kín trong tay, hừ, hai huynh đệ Long gia, các ngươi chờ bị ta chơi đi.

56. Chương 56: Phía Dưới Lớn Phối Hợp Mặt Lớn

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Thăng!"

Tất cả đồ trong nhà đều bay lên trời, cứ như đột nhiên mọc cánh.

Nhưng, thành công cũng không khiến pháp sư trẻ tuổi anh tuấn cảm thấy sung sướng chút nào, đôi mắt hẹp sáng ngời của hắn… giống như tràn ngập đau khổ cùng cực.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, dục vọng của hắn càng ngày càng… mãnh liệt hơn.

Hắn không biết bản thân có chuyện gì xảy ra, hắn chỉ biết là bản thân chưa từng muốn có một nữ nhân như vậy.

Khát cầu của hắn không chỉ khiến hắn đau khổ, càng khiến hắn sợ hãi.

Tại sao lại như vậy, nữ nhân này trừ việc lớn lên hơi dễ nhìn ra, một chút ưu điểm cũng không có, thô tục lại càng khỏi bàn! Là loại cấp thấp nhất nhất trong những nữ hài tử hắn gặp qua.

Nhưng, tại sao hết lần này tới lần khác nàng có thể kích dậy khát vọng ở chỗ sâu trong linh hồn hắn.

Chẳng lẽ đơn giản nàng là thứ cấm kỵ đi.

A…

Cấm kỵ a, nhũ danh của ngươi chỉ cần gọi thôi đã thấy dụ dỗ!

…….

Hàn Thanh cung

Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn uống no đủ xong có một loại cảm giác hạnh phúc nhàn hạ, cho dù nàng bị Long Tại Thiên áp chế đi tới cái nơi xa lạ này, cho dù nàng không hiểu sao tự nhiên lại bị Hoa gia tỷ muội cùng Long Chi Hưng thương tổn, cho dù nàng hiện tại thân thể suy yếu giống như bị bệnh nặng mới khỏi, dù nàng giờ đã ăn no, lại còn ăn rất ngon lành, sẽ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tương tự hạnh phúc. Ngây thơ vui vẻ, đơn thuần thỏa mãn đó thật ra là ước mơ tha thiết của rất nhiều người nha!

Nếu cảm thấy hạnh phúc, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không cần phải tiếp tục bản mặt bánh bao cùng bánh bao. Mặt nàng, mắt nàng, môi nàng thật sự đều rất thích hợp để mỉm cười. Cho nên chỉ cần có một chút không khí vui mừng, là có thể đem vui sướng của bản thân biểu đạt mười phần.

Long Tại Thiên nói: "Ăn no trở về nghỉ ngơi một chút, được không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu kiên quyết lắc đầu, chủ ý này đương nhiên thật không tốt. Nàng sử dụng pháp lực quá độ, hơi mất sức, cũng không phải ngã bệnh, tại sao muốn ở ngày xuân tốt đẹp như vậy tiếp tục ngủ nướng trên giường đây.

Long Tại Thiên hỏi: "Muốn làm cái gì? Quá phí sức không thể làm được!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi đầu hồi lâu, nói: "Dù sao đi ra ngoài là được rồi."

Long Tại Thiên hỏi: "Ra khỏi Hàn Thanh Lâu hay ra khỏi Long vương phủ?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Đi dạo mọi nơi trong nhà ngươi là tốt rồi, nhà ngươi nói cho cùng vẫn rộng hơn, đẹp hơn, ta còn chưa biết rõ đây." Nàng muốn biết rõ ràng các vị trí địa lý, nhân hòa đã chiếm không được, bởi vì… người Long gia này hình như không có thích nàng lắm. Nhưng địa lợi cùng thiên thời nàng cần phải nắm thật chặt. Bằng không nàng làm gì còn có cơ thắng.

Hừ, người Điêu môn cũng không phải sinh ra là vội tới để người bắt nạt. Ngươi bắt nạt ta, ta sẽ trả lại gấp ba lần.

Long Tại Thiên mỉm cười. Dường như nhìn thấu dụng tâm của nàng, chỉ là không muốn vạch trần. Hắn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người đi ra ngoài.

Kêu một chiếc xe ngựa nho nhỏ đơn độc, Long Tại Thiên tự mình đánh xe cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người tùy theo Long Tại Thiên, hướng đông hướng tây chậm rãi đi vòng quanh bên trong Long vương phủ.

Cảnh tượng bên ngoài rất đẹp, Long vương phủ chẳng những đất đai cực rộng rãi, hơn nữa kiến trúc phong cách đều rất đặc sắc, Điêu Điêu Tiểu Cửu cho tới bây giờ cũng không biết vốn dĩ phòng ốc còn có thể giống như xiêm y của nữ hài tử, có nhiều hình thức khác biệt mới mẻ độc đáo như vậy. Quả thực cứ như tưởng tượng mà ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy một gian phòng rất khác biệt. Ở một gốc cây cổ thụ không biết tên, đại khái cao cách mặt đất mười thước, có một căn phòng nhỏ chế từ gỗ mộc. Nếu như không phải Long Tại Thiên nhắc nhở, Điêu Điêu Tiểu Cửu đại khái sẽ cho rằng đó là một cái tổ chim đi. Dù sao từ dưới mặt nhìn lên, bốn phía cành lá che đậy, căn gác trên cây lộ ra cũng không lớn lắm.

"Muốn leo lên không?" Long Tại Thiên nỉ non hàm chứa dụ dỗ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu theo trực giác gật đầu, bộ dáng trên mặt hình như rất ham vui.

Long Tại Thiên dừng xe lại, đưa tay ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng chưa nhìn động tác hắn ra sao, chỉ cảm thấy hắn giẫm lên một nhánh cây, rung động một cái hai người đã bay qua nhánh cây, tới trước nhà gỗ.

Đó là một cái khoảnh vuông chỉ có hai mặt trái phải, khác biệt Long vương phủ, cực sạch sẽ. Hình như thường xuyên có người quét dọn. Đẩy cửa nho nhỏ làm từ gỗ thô ra, là có thể thấy bên trong. Một gian phòng nho nhỏ trống trơn, ở trong góc có chuẩn bị chăn gối. Long Tại Thiên đưa Điêu Điêu Tiểu Cửu vào bên trong phòng, thay nàng cởi giày tất ra. Động tác của hắn tự nhiên như vậy, hai người cũng không ý thức được như vậy có chỗ nào không đúng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đi vào, đem chăn gối đẩy ra hai bên, nằm xuống, thoải mái thở dài.

Nóc nhà gỗ là một tảng thủy tinh trong suốt lớn, độ trong suốt rất cao, chỉ vài nơi có một chút màu xám hoặc đám mây làm vật trang trí. Phòng cùng với nhánh cây theo gió nhẹ nhàng lay động mà bồng bềnh, có một chút cảm giác thuyền trôi trên dòng nước.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trên chăn trở mình xoay thân, xuyên thấu qua tán cây chỗ nhiều lá xanh nhìn lên bầu trời mây trắng chậm rãi di động…

Thật đẹp a!

Long Tại Thiên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức đem chăn đạp loạn xạ, nhưng ở… trong một đống gấm vóc rối bời này, thân thể xinh xắn lanh lợi càng lộ ra đẫy đà hứng thú, đôi mắt ngây thơ rạng rỡ, khiến cho người ta muốn phạm tội, mặt bánh bao đáng yêu mê người, không một chỗ nào không dụ dỗ hắn.

Vài ngày không thân thiết cùng tiểu yêu, mặc dù tạm thời vẫn chưa thể làm chuyện tình sâu nhất với nàng, nhưng trộm hôn một cái cũng được. Long Tại Thiên hai tay chống đỡ, cúi người xuống…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhíu nhíu mày. Ghê tởm, Long Tại Thiên cũng đã sớm trong lòng tồn tại ý niệm hèn hạ, do hắn được voi đòi tiên đủ thấy rõ! Đầu tiên là ôm một cái, hiện tại đem nàng lừa đến nơi không có

người cố gắng gần gũi nàng, hừ, các ngươi nếu thích giúp Hoa gia tỷ muội như vậy, hôn các nàng đi không phải tốt hơn sao.

Long Tại Thiên hôn tới, Điêu Điêu Tiểu Cửu há miệng Long Tại Thiên liền đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng mềm mại đút vào trong cái miệng nhỏ nhắn thơm tho mềm mại của nàng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu chủ động đưa tay ôm cổ Long Tại Thiên, dùng sức mút lưỡi Long Tại Thiên, Long Tại Thiên không khống chế được… giống như nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu càng chặt hơn, để rung động nam tính của bản thân gắt gao áp hướng bụng dưới của Điêu Điêu Tiểu Cửu. Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục tìm được cơ hội, căm giận cắn đầu lưỡi Long Tại Thiên, nàng nhiệt tình chủ động như vậy, chờ đợi đúng một khắc này.

Nàng chuẩn bị giúp Long Tại Thiên cắn lưỡi tự vẫn, miễn cho hắn tiếp tục nguy hại thế nhân. Lại không tính Long Tại Thiên xâm nhập ngược lại, một tay cầm cằm dưới của Điêu Điêu Tiểu Cửu, dùng sóng cuồng mê hoặc dụ dỗ, liếm mút cái lưỡi nhỏ thơm tho của Điêu Điêu Tiểu Cửu, hút hương vị ngọt ngào như mật…

Điêu Điêu Tiểu Cửu hít một hơi, Long Tại Thiên thật gian hoạt nha. Đầu lưỡi hắn sao giống như con rắn liều mạng muốn chui vào miệng nàng? Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn cắn hắn, hắn lại rút lui, còn chưa kịp nhả khí ra, hắn lại đột kích. Chiêu này thực quá âm hiểm!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngoan cố giữ vững chiến thuật cắn người, hết lần này tới lần khác Long Tại Thiên thật sự trơn trượt, theo nàng nông sâu đưa đẩy chơi hôn đến không biết trời trăng mây gió.

Kỹ năng hôn của Long Tại Thiên rất cao, Điêu Điêu Tiểu Cửu hoàn toàn không phải đối thủ, nếu không phải nàng vẫn còn ghi hận huynh đệ Long gia, sợ không sớm đã thần phục dưới miệng lưỡi Long Tại Thiên, trái lại mềm mại rên rỉ!

Mới mấy ngày không chạm, bản lĩnh khiêu khích của tiểu yêu lại cao siêu như thế? Long Tại Thiên say mê cam tâm tình nguyện. Hắn cố gắng lấy lời lẽ bồi thường, hai tay vừa ôm vừa dùng lực, thân dưới cũng ép tới càng nhanh. Trói Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn dĩ thân thể suy yếu càng thêm suy yếu, chỉ cố sức hít thở lấy khí.

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu luôn luôn là nữ hài tử có tinh thần chiến đấu, không đạt được chuyện gì, nàng sẽ không dễ dàng chịu thua. Long Tại Thiên muốn đổi thành đọ với lực cánh tay với nàng sao? Hừ! Ta cắn không được miệng lưỡi trơn tru của ngươi, để ta… vặn đứt cái cổ ngu ngốc của ngươi trước!

Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng sức ôm trụ cổ Long Tại Thiên, nhưng nàng mất hết khí lực, cho nên lực đạo cũng không thể khiến Long Tại Thiên cảm thấy đau cùng hít thở không thông, chỉ có thể đem hai cái thỏ trắng nhỏ trước ngực mình hướng trước ngực Long Tại Thiên dán càng chặt hơn. Dán đến mức Long Tại Thiên nhiệt huyết sôi trào, huyết mạch nghịch lưu.

Long Tại Thiên trong lúc hôn môi yêu của Điêu Điêu Tiểu Cửu thầm thán, cực kỳ thích nàng nhiệt tình ôm gáy. Vì không phụ ý tốt giai nhân, hắn đưa tay thăm dò vào khe hở chỗ thắt lưng trên xiêm y của nàng, hướng về phía trước vuốt ve sống lưng trắng mịn yêu kiều.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc cong lưng lên. Hắn lại làm chi? Hắn làm sao biết nàng sợ ngứa, bắt đầu tấn công chỗ hiểm này? Oa cha cha, nam nhân này cũng quá giặc già, cái gì cũng không chạy khỏi cặp… mắt tuấn nhã kia của hắn.

Thật sự là… quá nhạy cảm. Long Tại Thiên tức thì nhiệt huyết sôi trào, định đưa tay lặng lẽ từ men theo xiêm y chồng chất tiến vào, bàn tay nóng bức thân mật chụp lên nơi mềm mại của Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó Long Tại Thiên dùng ngón trỏ để trên nhụy hoa màu đỏ hồng của nàng nhẹ nhàng ve vuốt, nhụy hoa hồng đã sớm dựng thẳng đứng, lúc này thân dưới Long Tại Thiên càng ngày càng cứng rắn. Hắn vừa lòng nhếnh môi lên, nhẹ nhàng gọi "Tiểu yêu của ta" thanh âm trầm thấp không che nổi đường mật. Long Tại Thiên lật tay qua, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy nhụy hoa nho nhỏ đột nhiên biến cứng rắn, một cái lại một cái nắn bóp.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bất lực phát ra thanh ngâm khó có thể chịu được: "A… Ngứa… Không cần như vậy!"

Long Tại Thiên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu vẻ mặt hồng nhạt xuân tình, bàn tay to thon dài hữu lực đẩy ra, dịu dàng lật toàn bộ xiêm y Điêu Điêu Tiểu Cửu lên trên xương quai xanh, để hai cái thỏ trắng nhỏ rung

động như nước trong veo hoàn toàn lõa lồ, thỏ trắng nhỏ lần đầu mới gặp người, e lệ ở trong không khí run nhè nhẹ.

Ánh mắt Long Tại Thiên càng thâm, cúi đầu xuống, ngậm lấy nhụy hồng đã sớm mẫn cảm, dùng nướt bọt nhẹ nhàng cắn động, một bàn tay to vẫn đang không ngừng nắm bên kia.

Thân thể Điêu Điêu Tiểu Cửu run rẩy, nhất thời quên cả giãy dụa, lâm vào trạng thái nữ tính lần đầu kích phát dục tính, nàng không tự học cũng có bản năng, hai con thỏ nhỏ tuyết trắng càng thêm cao ngất đưa vào trong tay trong miệng Long Tại Thiên.

"A…" Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếng nói cơ hồ phát không thành âm, nàng chưa bao giờ cảm thụ qua sợ run giống như thủy triều… ở trong thân thể nàng, xảy ra chuyện gì? Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự bị Long Tại Thiên dọa, người này thật sự là giặc mà, tay chân nhanh như vậy?! Điêu Điêu Tiểu Cửu thần chí từ từ có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy chỗ thần bí nhất dưới thân từ từ bắt đầu khởi động.

Long Tại Thiên buông lỏng môi nàng ra, phấn khởi lên tiếng rên rỉ. Quá thống khoái, đây là lần đầu tiên hắn thấy thỏ trắng nhỏ trước ngực Điêu Điêu Tiểu Cửu nha! Con mắt hắn đã biến thâm, phát ra ánh sáng ma mị…

Sau đó vươn tay, kéo những… xiêm y chướng mắt này ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu trái che phải chắn, rốt cục không địch lại, bị Long Tại Thiên tuyệt không dịu dàng thuần thục lột sạch xiêm y của nàng!

Ánh mắt Long Tại Thiên giờ phút này chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung – quá mê đắm!!

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất tinh tế, eo nhỏ thon gọn, bả vai thon gầy khéo léo, bắp đùi thon dài, nhưng cái mông cùng bộ ngực của nàng lại đầy đặn vừa đúng, những bộ phận khác tinh tế hoàn toàn làm nổi bật đường cong trên vai. Da tay nàng rất mỏng, nõn nà như lụa trắng. Hai thỏ trắng nhỏ yêu kiều, nhụy hồng khẽ run, eo nhỏ như cành liễu mềm mại, bởi vì thân thể suy yếu, khiến nàng lộ vẻ nhỏ bé yếu ớt mà điểm đạm đáng yêu, hoàn toàn là như trong yêu nghiệt mang một cái khí chất nhu nhược, khiến nam nhân muốn hung hăng xông lên phạm tội.

Long Tại Thiên một khắc cũng không chậm trễ, lập tức vùi đầu thưởng thức thỏ trắng nhỏ trước ngực Điêu Điêu Tiểu Cửu, vội vàng bú liếm, đem hết toàn lực hôn hít, khuynh tình khiêu khích, khiến nàng cùng với tiết tấu của hắn cùng nhau ý loạn tình mê.

Hắn khó xử thay nhau nhấm nháp nhụy hồng tươi mới, liếm mút chỗ này, lại cảm thấy hổ thẹn mà gia tăng bồi thường một chỗ khác. Trái một cái phải một cái, thật vui vẻ! Hé hé!

Tiếng hít thở thật sâu tràn ngập dục vọng của Long Tại Thiên nhẹ nhàng khuấy trộn không khí mập mờ.

Kỳ quái cùng kinh sợ đến Điêu Điêu Tiểu Cửu đang đầu vựng não trướng. Nào có người… sẽ như vậy? Long Tại Thiên chính là một đại nam nhân, hắn cũng không phải trẻ con, hắn làm chi… Muốn bú tí bà nội!(12)

"Bỏ đi…"

Long Tại Thiên ngừng lại, trán dán sát vào trán nàng, trầm trọng thở hổn hển.

Hắn đích xác muốn dừng lại, hôm nay tiến hành cũng quá vội vàng, nhưng…

Hắn lại nhìn cảnh đẹp trước mắt một chút… Thật sự là quá hoàn mỹ…

Hắn ở trong đau lòng khổ sở giãy dụa, lại chơi một lát, lại chơi nàng một lần, để lại cởi nàng. Hắn chỉ chơi nửa người trên của Điêu Điêu Tiểu Cửu chắc sẽ không xảy ra chuyện gì?

A, kiểu hành hạ vừa ngọt ngào vừa đau khổ này?!

Hai tay Long Tại Thiên bản tính chiếm giữ một cái chế trụ hai thỏ trắng nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, bắt đầu lặp lại xoa nắn, môi nóng cũng không buông tha nàng, một lát lại cắn bộ ngực nàng cùng bụng dưới.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không cách nào tự hỏi, chỉ còn thân thể nhạy cảm cảm thấy tiết tấu Long Tại Thiên vẫn chơi dồn dập trên hai vú nàng.

Long Tại Thiên cúi đầu, không chớp mắt nhìn nửa người trên tuyết trắng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, ánh mắt của hắn thâm trầm lóe sáng, đã tiêm nhiễm dày đặc tình dục.

Long Tại Thiên hít sâu, bắt buộc nhiệt tình trên người hắn lui binh, hắn lãnh khốc đầu đen càng ngày càng xám xịt, câu môi, "Tiểu yêu, bộ ngực của ngươi thoạt nhìn không có lớn lắm."

"Hả, cái gì?" Điêu Điêu Tiểu Cửu còn đang trong trạng thái kinh ngạc, tay Long Tại Thiên còn đang di động trước ngực nàng, nàng như vậy… Căn bản không có cách nào khiến nàng tỉnh táo, thật tốt, tỉ mỉ ngẫm lại, hắn đang nói cái gì với nàng vậy…

Long Tại Thiên phải tỉnh táo lại, hắn sắp bốc cháy, không được! Hắn thanh thanh tiếng nói nói: "Ta nói con thỏ nhỏ của ngươi không đủ lớn, mặc xiêm y nhìn cũng không tệ lắm, cởi hết, thì một chút cũng không đủ nhìn!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cuối cùng đã nghe hiểu, nàng cúi đầu xấu hổ và giận dữ nhìn tuyết trắng của mình, sau đó dùng tay nhỏ bé của mình kéo kéo chúng, ờ, không tệ a, chẳng lẽ nữ hài tử khác đều phải lớn hơn nữa mới tốt sao?!

Long Tại Thiên thấy tư thế Điêu Điêu Tiểu Cửu tự nghịch bản thân quá yêu mị, cơ hồ lại muốn bùng nổ tại chỗ. Tiểu yêu này, thật biết dụ dỗ nam nhân, hơn nữa hoàn toàn là trời sanh, vô ý thức. Chính là như vậy, lại càng thêm bội phần mê người!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thưởng thức qua, không phục nói: "Ta không lớn, chẳng lẽ của ngươi lớn?" Nói ngực nữ nhân không đủ lớn rất tổn thương người nha, cũng như nói nam nhân yếu ớt không nhìn nổi vậy.

Long Tại Thiên rốt cục không thể nhịn được nữa, hôm nay coi như không chân chính chiếm giữ tiểu yêu này, cũng nhất định phải chân chính cùng nàng chơi một hồi trò nam nữ điên loan đảo phượng. Không phá thân, hắn có phương pháp khác thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau.

Hắn đứng lên nhanh chóng cởi hết bản thân, nam tính kiêu ngạo của hắn lập tức ngẩng đầu, hướng về phía Điêu Điêu Tiểu Cửu kích động kêu gào. Thanh âm Long Tại Thiên trầm thấp mờ ám: "Ta có lớn hay không?"

Vật này đến bây giờ còn không hết sưng?? Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi kinh hãi. Lập tức bội phục nói: "Ta thực sự không lớn như của ngươi!"

Hình như hơi xin lỗi Long Tại Thiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm, thật không biết phong châm của Tam Thiểu sư huynh lại lợi hại như thế, một cây phong châm lại khiến Long Tại Thiên "lớn" nhiều ngày như vậy. Không trách được hắn chỉnh người như vậy, có thể chấp nhận. Phía dưới cảu mình nếu cũng lớn nhiều ngày như vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại, tưởng tượng một cái, cả người đều nổi da gà.

Không biết là ăn no, hay mới vừa rồi bị Long Tại Thiên hầu hạ rất khoái trá, dù sao không phải quá thích ghi thù Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên tâm sinh áy náy với Long Tại Thiên, muốn đền bù sai lầm một chút.

Điêu Điêu Tiểu Cửu giật giật tay, nàng phát hiện pháp lực của bản thân hình như khôi phục một chút, oa, sao lại nhanh như vậy, nghe nói có người sau khi pháp lực vô hiệu, giống như bệnh nặng một hồi, còn phải ở trên giường ngủ một giấc mười ngày nửa tháng mới khỏe lại đây, bản thân sao lại nhanh như vậy đã khôi phục đây? Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu lại chuyển qua chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay trái của mình đang lóe ra sắc đen quái dị, nét mặt u ám như đá tản ra ánh sáng nhàn nhạt…

Long Tại Thiên lại lần nữa di động thân thể tới gần Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết dùng chút khí lực từ nơi nào, đốt bùa, niệm "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Biến!"

Long Tại Thiên bị dọa cho hoảng sợ, tiểu yêu này không biết thân thể của nàng không thích hợp nhanh như vậy đã sử dụng pháp thuật sao? Hơn nữa trong hai trăm lẻ năm thứ pháp thuật của nàng như thế, có thể biến ra cái gì?

Long Tại Thiên nhìn xung quanh bốn phía, vật gì cũng không biến, lại tỉ mỉ nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút, trên người của nàng cũng tất cả như trước, nhưng mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn rất kinh sợ nhìn chăm chú ngực Long Tại Thiên, hình như nhìn thấy thứ gì khó có thể tin nổi?!

Long Tại Thiên theo ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi cúi đầu nhìn xuống, oa…

Hắn đột nhiên kinh hoảng nhảy dựng lên, nhưng cái phòng trên cây này thật sự quá mục ải, Long Tại Thiên nhảy dựng lên, đầu rắn chắc đụng phải nóc nhà, thủy tinh cứng rắn cùng cái đầu cứng rắn của Long Tại

Thiên thân mật tiếp xúc phát ra một thanh âm thật lớn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi nhắm mắt lại, vì hắn mà cảm thấy đau!

Nhưng Long Tại Thiên cũng không cảm thấy đau chút nào, hắn chỉ vào hai luồng tuyết diễm hào nhũ đột nhiên không biết từ nơi nào biến tới trước ngực mình, phát ra tiếng kêu thảm thiết… giống như giết heo: "Nhanh, mau đưa hai luồng này biến đi."

Ha ha…

Cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ở chung một chỗ, tình huống cho tới bây giờ đều quỷ dị muốn chết. Một nam nhân cao lớn, phía dưới có vũ khí hạng nặng, trên mặt còn đeo hai gánh nặng ngọt ngào của nữ nhân, có thể nhìn được sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu, chăm chú nhìn Long Tại Thiên, người này vóc người tỉ lệ thật sự là quá hoàn mỹ, da tay cực trắng, phối lên một đôi thỏ trắng nhỏ này, thật sự là so với nữ nhân còn muốn quyến rũ động người hơn! Nói nữa phía dưới phối hợp mặt lớn mới sẽ không quá kỳ quái! (Điêu Điêu Tiểu Cửu, ánh mắt thưởng thức của ngươi là cái kiểu gì vậy?!)

Nàng thật vất vả dùng pháp thuật thành công, Long Tại Thiên lại còn dám hoài nghi, hừ, nam nhân hư đốn không biết tốt xấu!

Lập tức Điêu Điêu Tiểu Cửu không vui nói: "Ngươi không phải nói bạch thỏ của ta quá nhỏ sao, ngươi không phải thích thỏ lớn sao, ta biến tới cho ngươi, ngươi lại không thích, sao ngươi phiền phức như vậy a?!"

Long Tại Thiên bi thảm nhìn một đôi vú nữ nhân tuyết trắng béo mập còn hơi hơi nặng nề trước ngực mình, muôn dạng hoảng sợ! Căn bản không dám lấy tay chạm chúng. Long Tại Thiên biết Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng thuật dời đi, nhưng hai luồng đồ này rốt cục là từ đâu biến tới. Hắn không tin có nữ nhân nào lại hào phóng ượn bạch thỏ của bản thân như vậy, nói không chừng hiện tại ở nơi nào đó cũng có một nữ nhân đột nhiên biến mất hai bộ phận quan trọng này đang thất kinh đây.

Nhân sinh lần đầu tiên, hắn phát hiện vú của một người quá lớn sẽ là gánh nặng rất lớn, sẽ liên lụy khiến hắn không thẳng lưng lên được. Đương nhiên, hắn biết đại ca có thể rất dễ dàng đem hai đồ vật này quy về nguyên chủ, nhưng nếu vậy hắn sẽ bị đại ca giễu cợt cả đời.

Long Tại Thiên không còn cách nào khác, chỉ cúi đầu, giọng năn nỉ: "Tiểu yêu, thay ta biến bọn chúng trở về đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa kéo cái xiêm y cứ-như-là của mình ra, vừa không vui nói: "Tại sao? Phải cho ta cái lý do gì… trước đã."

Long Tại Thiên nhẫn nhịn muốn hành hung Điêu Điêu Tiểu Cửu, dịu dàng khuyên nhủ: "Ta thì không có vấn đề gì, nhưng ngươi phải nhớ rằng, ở trên thế giới này có một cái nữ nhân mất đi hai luồng đồ này sẽ thương tâm biết bao a, ta không thể ích kỷ như vậy, cướp đoạt thứ đồ trân ái của người khác."

A… Cái lý do này đầy đủ đi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thoải mái mà quơ quơ tay nhỏ bé nói: "Yên tâm, đây là của nhỏ Hoa Tâm Diễm đáng ghét kia. Dọa nàng một chút không phải rất tốt sao?"

Nàng đã sớm không chịu nổi Hoa Tâm Diễm. Hừ! Cùng thiên sư đối địch là gia hỏa không sợ chết. Nàng hiện tại có thể tưởng tượng tình huống Hoa Tâm Diễm gào khóc la hét, hắc hắc, thật thích.

Long Tại Thiên nhất thời tắt tiếng. Tiểu yêu này, nàng không biết bản thân hắn cùng đại ca đều đang giúp nàng sao? Đại Tề Quốc quốc sư chính là họ Hoa, đến đại ca cũng không phải đối thủ của hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại dám nhổ răng trong miệng cọp, thật sự là chán sống rồi.

Thanh âm Long Tại Thiên cứng rắn lạnh lùng, nói: "Mau đưa biến chúng nó trở về."

Mắt đẹp Điêu Điêu Tiểu Cửu trở một cái, hừ, nhắc tới Hoa gia tỷ muội, Long Tại Thiên lại bắt đầu bất công, nàng không muốn! Pháp thuật dời đi là pháp thuật cao cấp, yêu cầu lượng lớn pháp lực, nàng gặp hên mới đủ lực sử dụng một lần, hiện tại hoàn toàn vô lực, coi như muốn sử dụng cũng không sử dụng được.

Long Tại Thiên một tay nắm bả vai Điêu Điêu Tiểu Cửu, hơi hơi dùng sức, gằn từng chữ: "Nghe thấy lời của ta không?" Hắn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nói chuyện luôn luôn đều là dịu dàng có thừa, nếu không thì chính là hi hi ha ha, cho tới bây giờ rất ít khi nghiêm túc như thế. Long Tại Thiên như thế đáng chết lại có một loại uy nghiêm cùng lãnh khốc nói không nên lời, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên sinh ra một tia cảm giác sợ hãi cùng xa lạ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mím môi nhìn về phía Long Tại Thiên, ánh mắt của nàng trong nháy mắt lướt qua một tia đau đớn, nhưng rất nhanh liền biến mất, chỉ là đạm mạc… giống như sa mạc. Nói thật ra, nàng đồng ý không có lý do gì mà tiếp tục lại ở Long phủ, có quan hệ rất lớn với việc không muốn xa rời Long Tại Thiên. Nếu như Long Tại Thiên đối xử với nàng không tốt, nàng cũng không cần phải tiếp tục sống ở Long vương phủ.

Phải biết rằng ở Đại Tề Quốc, nữ thiên sư chính là trân bảo trần thế, vô luận ở nơi nào, đều rất dễ dàng sống sót.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trong mắt lùi bước cùng đề phòng khiến Long Tại Thiên cảnh giác, trái tim Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn còn chưa hiểu rõ tình cảm là thứ hắn một mực muốn nắm bắt mà còn chưa nắm được, hắn nhắm mắt lại, lấy tay lau mặt, sau đó trở nên hòa hoãn một chút nói: "Tiểu yêu, ta biết ngươi chịu thiệt. Các nàng chửi như vậy thật sự là lỗi của các nàng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu không nói, còn đang nhìn hắn, nhưng ánh mắt bắt đầu mê mang, không hề… kiên định như trước nữa. Ánh mắt của nàng một hồi bị khát vọng đốt cháy bỗng chợt bị lạnh lùng cùng âm u dập tắt, hắn như vậy đang tính toán cái gì, đánh nàng một cái tát rồi cho… chút đường ăn để dỗ ngọt sao?

Long Tại Thiên đi qua, nhẹ nhàng ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, lần này không hề chứa dục vọng, thuần túy là một cái ôm an ủi cùng cưng chiều, "Tiểu yêu của ta là nữ hài tử đáng yêu nhất thiên hạ, sẽ không như lời các nàng nói"

Thân thể Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng cứng ngắc, giọng điệu cũng thực cứng rắn: "Ta là khắc tinh, là ta khắc chết cha mẹ. Các nàng nói đều là sự thật. Nhưng ta cảm thấy các nàng không có quyền nói như vậy." Điêu Điêu Tiểu Cửu học đạo thuật, đối với nhân quả báo ứng cũng không phải không mê tín, từ nhỏ nàng thường xuyên vì chuyện này mà cực tự trách mình, nhưng bởi vì người bên cạnh chưa bao giờ nhắc tới. Cũng dần dần không nghĩ đến tâm sự đau thương kia. Hoa gia tỷ muội gặp lần nào giẫm đạp nỗi đau của nàng lần ấy, lòng của nàng cũng là máu thịt mà ra, cũng sẽ rất đau rất đau.

Ác ngữ đả thương người lạnh như băng tuyết tháng mười. Có đôi khi một câu nói làm thương tổn không khác gì chém nhà người ta một đao.

Long Tại Thiên giật mình, nhìn không ra Điêu Điêu Tiểu Cửu bình thường mỗi ngày mang niềm vui đến cho người khác trong đáy lòng lại giấu kín chuyện thương tâm nhiều như vậy. Hắn ôm sát Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút, ách… hai cái bạch thỏ trước ngực hơi nặng, trời đất chứng giám, Long Tại Thiên cảm thấy hai luồng bạch thỏ của nữ nhân cũng lớn vừa phải một chút thì tốt hơn, quá lớn, đích thực là một loại gánh nợ.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu, nỉ non nói: "Tiểu yêu là nữ hài tử đẹp nhất tốt nhất thiên hạ, nếu cha mẹ ngươi trên trời linh thiêng nhất định sẽ không hy vọng ngươi nghĩ như vậy. Đại khái là ngươi thật xinh đẹp, nữ hài tử bên cạnh ngươi sẽ đố kỵ ngươi, mới có thể hồ ngôn loạn ngữ, ngươi căn bản không cần để ở trong lòng, ngươi xem nếu ngươi là khắc tinh, Điêu môn từ trên xuống dưới sao lại an bình không có việc gì đây? Hơn nữa ta và ngươi thân thiết như vậy, sao một chút việc cũng không có đây?"

Đại khái là thanh âm của Long Tại Thiên quá nhu hòa, ánh mắt Long Tại Thiên lại chứa đựng ma chú cao thâm gì đó, tóm lại, hắn liền thâm sâu như vậy lay động trái tim Điêu Điêu Tiểu Cửu, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu nhịn không được ngã vào trong ngực của hắn khóc lên: "Mệnh ta thật khổ a, Đại bá a, Nhạn đại sư huynh a! A Đạt sư huynh a!…"

Long Tại Thiên cảm thấy không vui, lúc tiểu yêu này khóc cư nhiên kêu tên của nhiều nam nhân như vậy, hừ, thật sự là một chút cũng không yêu thích nàng nổi. Nhưng nhìn nàng thương tâm như vậy, lại không đành lòng đẩy nàng ra, chỉ có thể đứng ở đó, nghe nàng quở trách, một mực kiên trì nghe đến một câu cứu

mệnh người "Cúng Thất Tuần sư huynh a, Tiểu Bạt sư huynh a, Điêu Bì a, ta thật đáng thương làm sao!" Mới dừng lại.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đừng khóc, Long Tại Thiên bắt đầu đưa ánh mắt dừng trên mặt nàng, một khắc cũng chưa từng rời đi, nhếch khóe môi mang theo bướng bỉnh cuồng ngạo, hai tròng mắt hắn đột nhiên trở nên ủ dột lạnh lẽo, căm hận nói: "Lúc ngươi khóc sao không gọi tên của ta?!"

Ách…

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngước mắt ướt nhìn hắn, hóa đá một lúc, hắn là có ý muốn nàng tiếp tục khóc??

Hai người cãi nhau cho tới bây giờ đều là không ai chịu ai, ông nói hươu bà nói vượn, mục tiêu đối chiến đổi tới đổi lui, cãi hoài không chán. Long Tại Thiên hoàn toàn quên mất hắn còn phải giữ mặt mũi lớn rất nhiều.

Mắt đẹp môi bạc của Long Tại Thiên đều mân thành một đường, hai tròng mắt nhìn nàng thật sâu, một lúc lâu, môi hắn động, không nhịn được mà nói: "Ngươi lần sau lúc khóc nhớ kỹ phải kêu tên của ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, điểm này nàng có thể đồng ý, nàng vẫn cảm thấy tên quá ngắn, nàng khóc thành nghiện, nhưng nàng muốn hỏi một cái vấn đề rất quan trọng: "Tên của ngươi phải đặt ở đầu tiên, hay đặt ở cuối cùng?"

Long Tại Thiên rất muốn cười ngất! Người khóc mà vẫn có lý trí như vậy thật không thấy nhiều lắm. Suy nghĩ qua, Long Tại Thiên dò hỏi: "Kêu toàn tên của ta không được sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, rất nghiêm túc trả lời: "Như vậy quá ngắn, ta còn không đủ thương tâm."

Long Tại Thiên suy nghĩ một chút nói: "Gọi thêm mấy lần không được sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã lườm, cho rằng Long Tại Thiên rất ngu ngốc, "Lúc ta khóc còn phải đếm mấy lần sao?"

Long Tại Thiên rất muốn nói, lúc ngươi khóc gọi tên người không khác gì gọi quỷ. Nhưng hắn không tiếp tục so đo với Điêu Điêu Tiểu Cửu nói: "Ta muốn thêm tên ở cuối cùng, vô luận sau này ngươi có thể còn tiếp tục thêm tên người vào, ta kiên trì muốn tên ở cuối cùng, ta muốn là người có thể khiến cho ngươi ngừng khóc. Vô luận ngươi chịu bao nhiêu đau khổ, chỉ cần có ta, thì nhất định thay ngươi giải quyết hết."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, Long Tại Thiên có đôi khi nói chuyện thật dịu dàng, đây là chuyện tám sư huynh nhà nàng chưa từng làm. Bọn họ không phải bắt nạt nàng thì chính là sợ nàng, đến Nhạn đại sư huynh luôn luôn yêu chiều nàng cũng chưa bao giờ nói dịu dàng mềm giọng như vậy. Tiểu cô nương thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đây là sự thực không thể bàn cãi!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm động nói: "Ta lần sau lúc thương tâm sẽ nhớ kỹ kêu tên của ngươi"

Thương lượng đến chỗ này kết thúc, hai bên đều cảm thấy vừa lòng đối với kết quả, hoàn toàn quên mất lúc bắt đầu chuyện hai người tranh chấp là cái gì?

Vẻ mặt Long Tại Thiên nhu hòa rất nhiều, con mắt anh tuấn lóe ánh sáng vui vẻ khó có thể tin nổi, hắn cúi đầu, muốn hôn một cái lên đôi mắt vẫn còn dính nước của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười né tránh, lấy tay nhẹ nhàng chỉ vào một cột đấu trời nam tính của Long Tại Thiên, ha ha cười nói: "Nó có đau không?"

Con ngươi đen dịu dàng u nhã của Long Tại Thiên trở nên sắc bén thâm thúy, a, tiểu yêu hành hạ người, nàng biết nàng đang làm cái gì không?

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục hỏi: "Muốn ta khiến nó nhỏ đi không?"

Ánh mắt Long Tại Thiên dâng lên một mảnh sương mù phấn hồng sắc hoa đào, tưởng tượng Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng, dùng đôi môi đỏ mọng của nàng, nàng thậm chí còn dùng… của nàng khiến vật nam tính to lớn mà rung động không thôi của hắn dưới nhiệt tình ma sát mà nhỏ đi…

Ách…

Long Tại Thiên, ngươi là kẻ tình dục cuồng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu mới không phải có ý tứ như thế đây!

Long Tại Thiên, ngươi tới cùng có… cảm thấy nguy cơ hay không, nàng nói ý tứ nhỏ đi, chính là ý tứ ở trên mặt chữ. Cũng sẽ không phải cái loại… trò chơi tình dục mà ngươi suy nghĩ!

Ngươi nếu không xét lại, phần dưới của ngươi sẽ biến thành tiểu quái vật!

Long Tại Thiên kích động gật đầu, thâm trầm nỉ non bên tai Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Tiểu yêu, dùng tay ngươi, đem của ta nhỏ lại đi!"

A…

Bị sắc mê tâm, đáng cười Long Tại Thiên nhà ngươi, lần này ngươi thật thảm!

57. Chương 57: Pháp Thuật Dời Đi

Phủ Hoa tướng quốc.

Hoa Tâm Diễm đang tắm rửa, vóc người nàng thật sự rất tốt, đương nhiên trên dưới toàn thân nơi nàng… vừa lòng nhất không gì khác chính là nơi nữ tính kiêu ngạo của nàng.

Lúc này, hai khỏa tuyết trắng thỏ của Hoa Tâm Diễm có một nửa lộ trên mặt nước, nhụy hoa màu hồng nhanh hóa đỏ tươi đứng thẳng ở trong không khí, giống như hai trái anh đào đỏ, lấp lánh bên vú ở trong nước như ẩn như hiện, cùng với gợn nước không ngừng rung động, làm nổi bật dáng người tuyết trắng.

Nàng đưa tay ấn hai nhụy hoa màu đỏ, vừa lòng cảm thấy đầy đặn vun cao, đây là bộ phận duy nhất trên người nàng có thể thắng được muội muội. Hoa Tâm Nhị vai mảnh dẻ thon thả, mặc dù mặc xiêm y vào tương đối mỹ lệ, nhưng cởi ra, thì so với Hoa Tâm Diễm vĩnh viễn không mê người bằng.

Hoa Tâm Diễm nhẹ nhàng xoa nắn ngực, vừa nhẹ nhàng mà ấn xuống, cố gắng tìm được cái loại… cảm giác của vị công chúa nhàn tản như muội muội.

Tuyết diễm hào nhũ bị đè xuống, chìm sâu…

Sau đó…

Ách…

Thịt trong lòng bàn tay không thấy đâu!

Trước ngực của nàng biến thành một khối cứng ngắc!

Gặp quỷ?! Hoa Tâm Diễm bị dọa cho hoảng sợ, nàng vẫn cho là tuyết diễm hào nhũ chỉ đi đâu thôi. Sau đó trái phải nhìn quanh, cổ xoay tròn, nơi nơi tìm kiếm một hồi, không có, không có, cái gì cũng không có?!

Thật là đáng sợ!

Nàng biến thành nam nhân?!

Hoa Tâm Nhị nhanh chóng đưa tay chạm xuống thân dưới của mình, ách… Cư nhiên mọc ra một cái cây gậy kinh khủng bóng loáng nhẵn nhụi!

"A… A… A…" Hoa Tâm Diễm phát ra tiếng kêu cực kỳ kinh khủng, lập tức từ thùng tắm chạy ra, PP trần truồng ở trong phòng tắm điên cuồng chạy loạn…

Dưới chân trơn trượt, nàng nặng nề ngã một phát, lúc này mới phát hiện bản thân cư nhiên lại cầm cây gậy trong tay, a…

A… Đó là một cây gậy ngọc xoa bóp, Hoa Tâm Diễm lại cúi đầu, phía dưới thân cũng vẫn là một tòa hoa viên…

Xác nhận qua một cái, thực sự là đập chứa nước!

Nhưng hai tòa Thánh Nữ dĩ nhiên không thấy bóng dáng đâu…

Oa nha nha… Quá kinh khủng!

Hoa Tâm Diễm từ khi mới ra đời tới nay chưa từng chịu qua kinh hách lớn như vậy, nàng nhanh chóng đứng lên, hai tay giơ lên cao, không dám đụng vào nhụy hoa màu đỏ rõ ràng thuộc về nam tử ở trước ngực, chỉ to như đầu con ruồi thông thường, vừa phát ra tiếng thét chói tai, vừa vòng quanh phòng tắm trái một vòng phải một vòng chạy như điên…

Bọn người hầu nhao nhao chạy vào, thấy kẻ luôn luôn kiêu ngạo tự mãn như Hoa Tâm Diễm mà lệ chảy ròng khắp mặt, nhưng tinh lực vẫn tràn đầy đông khua tây khoắng… Trong miệng còn phát ra tiếng hét: "Bà nội, bà nội, ta muốn ta bà nội! 555555555…"

Một thị nữ can đảm cẩn thận nhắc nhở: "Đại tiểu thư, lão thái thái của ngài đã đi về cõi tiên!"

555555555……

Đây là cái chuyện gì?!

……

Nhà gỗ trên cây.

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi đối diện.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vươn tay ra, nhẹ nhàng mà đụng chạm nam tính thũng đau của Long Tại Thiên, thật đàn hồi nha!

Long Tại Thiên hô hấp trở nên dồn dập, hắn ngồi ở chỗ kia, một chút cũng không di động, chỉ có thể nhìn đôi… tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu dịu dàng nhẹ nhàng chạm một cái, lại buông… ra, giơ tay, ở đó ngẩn người…

Tay kia của Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng giơ lên bắn ra, giữa ngón trỏ và ngón giữa tuyết trắng liền xuất hiện vài tờ giấy, nàng đang suy nghĩ, nàng nên đem cái đồ này của Long Tại Thiên biến đi nơi nào đây?

Vận khí, vù vù

~Pháp lực hình như không phải quá đạt!

Mới trong nháy mắt vừa rồi sao lại đột nhiên phát sinh pháp lực mạnh như vậy đây? Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn chiếc nhẫn trên ngón trỏ một chút, trên chiếc nhẫn đá đen phát ra ánh sáng u ám…

Hấp khí, đề lực, vù vù… Hình như không được!

Long Tại Thiên kéo tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu đặt trên vật nam tính của bản thân, đè xuống, không cho tay nàng rút ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng đầu, nhìn Long Tại Thiên, rất bất đắc dĩ lắc đầu, nàng thật sự không làm được.

Long Tại Thiên hơi thất vọng, nhưng hiện tại thật sự không phải lúc. Hắn mạnh mẽ áp chế tính dục của bản thân, hắn hiện tại có chuyện quan trọng hơn muốn giải quyết. Hai luồng đồ trước ngực này quá mềm quá… Hắn không quen.

Nói là nói vậy, nhưng tay của hắn vẫn đặt ở nơi đó, vật nam tính cũng vẫn đau tức không thôi, thiệt là… Hấp khí, nhịn đau…

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta hiện tại thật sự không có pháp lực, nhưng đừng lo lắng, chỉ cần ta khôi phục pháp lực, chuyện đầu tiên nhất định là thay ngươi đem cái này biến mất."

"Biến mất?" Long Tại Thiên nghe mà không hiểu, không phải nói nàng muốn khiến của bản thân nhỏ đi sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất đồng tình gật đầu nói: "Đúng vậy, ta cũng biết, ngươi biến thành như vậy bước đi a, làm việc a, rất bất tiện. Nhưng ta không có giải dược phong châm của Tam Thiểu sư huynh, ta chỉ có thể đem đau khổ của ngươi chuyển dời đến người nào đó. Liền giống như ta thay ngươi biến ra một đôi bạch thỏ mà ngươi rất thích vậy đó."

Long Tại Thiên trên mặt lập tức đổi chiều ba vạch đen dài ngắn không đồng nhất.

Biến mất, đem bản thân biến ra hai luồng mềm mại, sau đó lại đem "gậy phép" của bản thân biến mất?!

Bản thân không phải biến thành nữ nhân sao?

Tiểu yêu này, nói nàng ngây thơ, bộ dáng thiên kiều bá mị, nói nàng yêu nghiệt, đối với chuyện tình nam nữ lại ngây thơ như thế! Ngây thơ quyến rũ hỗn hợp, ngây thơ pha tạp diêm dúa lẳng lơ… Thật sự là khiến các nam nhân không thể không quỳ gối dưới ống quần của nàng, thần phục kiều man mị lực của nàng.

"Ta không cần đem cái này biến mất!" Long Tại Thiên cứng rắn nói. Sau đó hắn lại tức giận nhìn phần mềm mại trước ngực mình, "Ta muốn đem hai luồng đồ này trả lại cho nhà người ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, nhát gan nói: "Mua đồ rồi lại muốn trả hàng, sẽ rất phiền phức"

Thật ra, pháp lực của nàng quá kém, đối với pháp thuật dời đi cao cấp như thế, nàng chỉ nắm chắc có ba phần thành công.

Long Tại Thiên không vui nói: "Biến cái này, mặc kệ phiền phức thế nào, ta muốn biến trở về!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu hướng ngoài phòng mà đi, "Tự mình ngươi biến về đi, ta không làm."

Long Tại Thiên đồng thời ôm chân ngọc nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, kéo trở về, nhe răng cười nói: "Ta muốn ngươi biến trở về."

Điêu Điêu Tiểu Cửu quay đầu, nhìn Long Tại Thiên một chút, rất nghiêm túc hỏi: "Ngươi chắc chắn sao?" Nàng có thể sử dụng pháp thuật, nàng lại không giống thiên sư khác, mỗi ngày số lần biến hóa khó lường… có giới hạn, thông thường đều là mỗi ngày sử dụng pháp thuật không vượt qua vài lần, thông thường thiên sư cao cấp mỗi ngày số lần có thể sử dụng pháp thuật khá nhiều. Cấp thấp một ngày chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù không có số lần hạn chế, chất lượng pháp thuật của nàng lại luôn luôn không cao, cấp thấp thì tốt rồi, thông thường xác xuất thành công pháp thuật trung cao cấp dùng mười lần sẽ không vượt quá ba lần, mới có thể thành công hai đến ba lần. Nếu như vận khí không tốt, nàng một lần cũng không thành công… Ai!

Long Tại Thiên yêu cầu nàng biến trở về, không phải đang ép buộc sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự là cảm thấy rất lo lắng cho Long Tại Thiên, nàng sợ bản thân không khống chế tốt, không biết sẽ còn phát sinh ra chuyện gì.

……

Hai đại đoàn tuyết diễm hào nhũ của Hoa gia Đại tiểu thư đột nhiên mất tích, mà vị thiên sư duy nhất của Hoa gia… kia, cũng là Đại Tề quốc sư Hoa Thệ Chi bởi vì có việc không ở nhà, cho nên cũng không cách nào thay muội muội trừ ưu giải nạn. Đương nhiên Hoa gia không phải không tìm được thiên sư khác, chỉ là Hoa Tâm Diễm gặp phải chuyện như vậy, chỉ tin tưởng ca ca Hoa Thệ Chi cùng Long gia Long Chi Hưng!

Hoa Tâm Diễm không chút do dự nhảy lên Tiểu Mã của nàng, bão táp xông đến Long vương phủ.

Lăng Tà Các.

Dưới tán cây tử đằng, trước bàn ngọc thạch, Long Chi Hưng đang xem "Huyền gia nội kinh".

Lúc Hoa Tâm Diễm chạy vào, hắn nhìn nàng một cái, ánh mắt quét thoáng qua ngực Hoa Tâm Diễm một cái, khóe miệng gợi lên một tia đùa cợt vui vẻ.

"Long đại ca…" Hoa Tâm Diễm khẩn cấp khóc, nũng nịu, bảy phần thật ba phần giả, ẩn dụ đưa tình, lao thẳng tới hướng Long Chi Hưng…

Long Chi Hưng tùy ý nàng ôm, hắn chủ yếu là muốn gần người mới có thể ngửi được khí tức pháp thuật trên người Hoa Tâm Diễm, sau đó vui vẻ càng lớn.

Hắn đã sớm biết, Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải dễ bị bắt nạt, một nữ hài tử tầm thường, cho dù địa vị tôn quý thế nào đi nữa, đấu cùng nữ thiên sư, cũng tránh không được chịu chút thiệt thòi. Chỉ là thật không ngờ Điêu Điêu Tiểu Cửu trả thù vội vã nhanh chóng như vậy, nhưng lại khôi hài như vậy.

Pháp thuật dời đi! Một trong những pháp thuật trung cao cấp.

Xem ra công lực pháp thuật của Điêu Điêu Tiểu Cửu này cũng không phải chỉ để khoa chân múa tay. Hắn hiện tại đối với Điêu môn có một chút hứng thú, Tề Quốc thiên sư môn phái rất nhiều, hầu hết là một ít thủ thuật che mắt gạt người, một vị thiên sư môn phái chân chính đủ tư cách cực ít. Mà Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù không thể nói là đủ tư cách một vị thiên sư, ít nhất có thể nói đang tiến dần từng bước.

Phải biết rằng một tên thiên sư so với một đội quân càng khó có được, một người muốn tập trung cùng đề cao thực lực của mình, thủ hạ không có một số lượng lớn nhỏ thiên sư là không được. Nếu như Điêu môn có thể đem một tiểu cô nương bồi dưỡng thành như vậy, thì các sư huynh của nàng càng đáng giá mong đợi hơn.

"Long đại ca…" Hoa Tâm Diễm khóc lóc thảm thương, chỉ là đối với khốn cảnh của bản thân nhất thời cũng khó mà mở miệng. Sao có thể nói với người mình yêu hiện tại đã "Ngực không dưng biến mất" đây? Dễ giết phong cảnh lắm nha.

Hai tròng mắt hẹp dài ma mỵ của Long Chi Hưng nổi lên ánh sáng hứng thú, chuyện gì một khi liên quan đến Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật sự là cực kỳ đặc sắc, buồn cười vô cùng! "Nếu như không có chuyện gì, ta còn có chút công việc phải xử lý." Long Chi Hưng hạ lệnh đuổi khách.

Hoa Tâm Diễm từ trước đến giờ nhất định cái loại… nữ tử dũng cảm gánh chịu, lập tức cấp bách nói: "Cùa ta… Biến mất."

Long Chi Hưng chớp mi, đem ánh mắt lại một lần nhìn ngực Hoa Tâm Diễm, liếc mắt, nói: "Ngươi lúc bình thường không có hai cái đó sao?"

Hoa Tâm Diễm muốn… thổ huyết quá, hai luồng đồ của nàng còn chưa đủ đồ sộ sao? Lại để Long đại ca nhìn. Xem ra tiếp theo nhất định phải may đồ mới, may vừa người một chút, xiêm y có thể lộ ra ngực trước vĩ đại.

Tức giận, Hoa Tâm Diễm lớn tiếng nói: "Bà nội ta đã không còn a."

Đúng lúc, Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu đi đến, Long Tại Thiên mặc dù sợ bị bêu xấu, nhưng lại càng sợ phải đeo hai luồng đồ này qua đêm, sợ thời gian dài, hai luồng đồ này dính ở trên người sẽ không bỏ đi được. Cho nên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu tới gặp đại ca.

Lúc này nghe được Hoa Tâm Diễm gọi lớn như vậy, trong lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu đại hỉ, cố ý nói: "Có cháu gái Hoa cô nương tốt như vậy, đại khái bà nội của ngươi cũng sẽ rất yên tâm với ngươi đi, cho nên liền liền…"

Long Tại Thiên che miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu, không cho nàng nói xong. Ai, tiểu yêu này thật sự là không hiểu chuyện, đem đồ quan trọng nhất của Hoa gia Đại tiểu thư biến mất, hiện tại vẫn còn dám cười nhạo. Nàng thật đúng là không biết chữ "chết" viết sao. Vị Hoa Thệ Chi của Hoa gia… thương muội muội mà thương yêu đến tình trạng biến thái có thể so với thân phận Hoa gia tướng quốc càng đáng sợ hơn, nếu như hắn phát giận, đại ca cũng không thể đỡ nổi. Chút pháp lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không đủ diễn trò.

Long Chi Hưng thấy Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa tiến đến liền tỏ vẻ thân thiết, sau đó con ngươi đen hướng trước ngực Long Tại Thiên hơi hơi liếc, cười…

Đệ đệ vóc người không tệ nha?

Cao gầy cân xứng, hơn nữa… Còn… đập ngay vào mắt, đáng khen, không trách được có người nói, xa cách ba ngày, sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ha ha…

58. Chương 58: Tiểu Cửu Bị Thương

Lăng Tà Các.

Bốn người tò mò nhìn nhau…

Ánh mắt Hoa Tâm Diễm chăm chú vào trước ngực Long Tại Thiên.

Bởi vì khẩn cấp khó dằn nổi muốn khôi phục bản sắc nam nhi, Long Tại Thiên xuống khỏi căn nhà trên cây liền kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy đến tìm Long Chi Hưng, căn bản không có tìm đồ che dấu bộ ngực vĩ đại của bản thân. Hiện tại bị Long Chi Hưng cùng Hoa Tâm Diễm dùng ánh mắt nghiền ngẫm hoài nghi dán vào bộ ngực to lớn đầy đặn trên người hắn, thật sự là không được tự nhiên. Long Tại Thiên bất động thanh sắc lui về sau, rất không tự nhiên. Ai, cùng tiểu yêu chung một chỗ nhất định xảy ra chuyện không hay ngoài ý muốn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Hoa Tâm Diễm chăm chú nhìn thẳng Long Tại Thiên, nhịn không được lấy tay che trước hai vú Long Tại Thiên, giấu đầu lòi đuôi nói: "Ngươi nhìn cái gì mà nhìn, lớn lên chưa từng thấy bạch thỏ của nam nhân sao?"

Long Chi Hưng vẫn một mực thích lạnh mặt lạnh mắt giả bộ lãnh khốc rốt cục chịu hết nổi, "Khụ" một tiếng, cười vang thành tràng.

Mặt Long Tại Thiên bay lên một đám mây đỏ, a, da hắn vẫn rất dầy, có thể bị như vậy, hắn cũng chịu không được a.

Hoa Tâm Diễm gật đầu nói: "Ta chưa từng gặp qua." Ánh mắt còn si mê không tỉnh dừng lại ở nơi đó.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời ý muốn trêu chọc nổi lên, lòng bàn tay đưa gần sát ngực Long Tại Thiên, tinh nghịch sờ sờ, thật sự rất mềm nha. Hoa Tâm Diễm này đầu óc không được tốt lắm, bộ ngực lại không tệ lắm, vừa mềm mại lại vừa co dãn, hắc hắc

Long Tại Thiên cảm thấy bộ ngực chưa bao giờ mẫn cảm như vậy, vừa bị Điêu Điêu Tiểu Cửu chạm vào, lập tức ý loạn tình mê, nếu không phải kịp thời cắn miệng, sợ một phần thanh âm rên rỉ đã sớm bật ra ngoài môi bạc.

Kích thích như thế, bộ dáng khó chịu lại động tình của Long Tại Thiên cũng rơi vào trong mắt ba vị hữu tâm nhân sĩ, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhanh tay hỏi trước: "Có phải rất kỳ quái hay không?" Thấy Long Tại Thiên không đáp, tay Điêu Điêu Tiểu Cửu thêm sức, nhéo Long Tại Thiên một cái, hỏi: "Chỗ này!"

Long Tại Thiên liếc nàng một cái, một cái tát đánh rớt tay nhỏ bé của nàng, tiểu yêu ngu ngốc, muốn chơi cũng không thể đang ở trước mặt người khác mà chơi a!

Hoa Tâm Diễm cũng rất có tinh thần ham học hỏi: "Long Nhị ca, cái kia của ngươi, có phải.. của ta không?" Thật kỳ quái, chẳng lẽ Long Nhị ca vẫn thầm mến bản thân, đến nỗi len lén trộm bộ ngực của bản thân biến đến trên người hắn để thỏa mãn hắn… Không để cho ai biết ý nghĩ tà ác?!

Long Chi Hưng vẫn ở phía sau len lén cười, một bộ dạng vui vẻ. Nói thật ra, pháp lực Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không đủ dùng, nhưng nói trêu cợt người, hắn thực sự còn muốn học tập Điêu Điêu Tiểu Cửu nhiều một chút!

Điêu Điêu Tiểu Cửu liều mạng lắc đầu: "Không phải, nó thuộc về… một người siêu việt đột nhiên biến hóa ra. Phải.. Là lực lượng thần kỳ Long thần ban cho hắn, sao có thể là vật của ngươi đây." Nói xong còn trắng mắt liếc Hoa Tâm Diễm, dường như người khác không hiểu chuyện.

Long Tại Thiên rốt cục không thể nhịn được nữa, gõ nhẹ một cái lên đỉnh đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu, tiểu yêu này lại hồ ngôn loạn ngữ những thứ gì nữa vậy, hắn mới không muốn bị Long thần ban cho, hắn hiện tại chỉ muốn đem hai luồng đồ này "Ngọc quy nguyên chủ"!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ủy khuất mếu máo, Long Tại Thiên là một quỷ bất công, chỉ cần một đụng tới Hoa gia tỷ muội, chắc chắn giúp các nàng. Hừ

Long Chi Hưng xem diễn hài không nổi nữa, ý xấu đứng ở phía sau lửa cháy thêm dầu, ánh mắt thâm sâu, khóe môi mang ý cười, trong thanh âm hàm chứa một loại hoa lệ nói không nên lời tựa như làn điệu cung đình: "Long thần ban cho a, cần phải đối đãi cho tốt, Điêu Điêu tiểu thư, ngươi cũng không nên tùy tiện lấy tay cúng bái chúng. Nếu Long thần cảm thấy ngươi khinh nhờn chúng, vậy ngươi có thể bị phiền phức lớn."

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng đem hai tay thu về sau lưng, hình như bị dọa không nhẹ. Trong lòng tại len lén cười, Long đại ca thật sự là biết chơi đùa, hắn lại theo ta diễn trò cho Hoa Tâm Diễm xem đây.

Long Tại Thiên một cái đầu hai cái ngực, hai tên gia hỏa biết pháp thuật này ở chung một chỗ, không phải cãi nhau đấu pháp, thì liền chỉnh người, xem ra Long vương phủ sắp có thiên hạ đại loạn. Lập tức bất mãn Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng ca ca thân mật cộng với quan hệ đồng mưu như vậy, Long Tại Thiên cố ý khinh thường nói: "Đây là thủ thuật che mắt của tiểu yêu, đâu nào có cái gì Long thần ban cho. Đại ca, ngươi thay ta đem pháp thuật của nàng giải cấm đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu biến đổi, có chút tức giận bĩu môi, không nói một tiếng xoay lưng lui một bước. Hừ!

Long Chi Hưng buông tay nói: "Ngươi biết giải cấm sẽ thương tổn pháp lực rất lớn đối với người làm phép không? Điêu Điêu tiểu thư ở đây, giải phép còn trông chờ người làm phép, hãy để cho nàng làm phép biến các ngươi trở lại như cũ đi."

Việc này vốn không liên quan đến hắn, hắn cũng nhàn nhàn ở một bên chế giễu là được rồi. Long gia hai huynh đệ một người thoạt nhìn lãnh khốc vô tình, một người thoạt nhìn ôn văn nho nhã, về bản chất ngược lại rất giống nhau, đều thích sống chết mặc bay, lấy nhìn người khác bị bêu xấu làm thú vui.

Long Tại Thiên biết đại ca hôm nay muốn chế giễu, cũng không nói nhiều, nắm tay nhỏ bé của Điêu Điêu Tiểu Cửu mà chạy, không khí nơi này không tốt, hắn nhất thời cũng không muốn lằng nhằng.

Hoa Tâm Diễm tiến lên một bước, nhẹ nhàng kéo xiêm y Long Tại Thiên, nói: "Long Nhị ca, chớ, ngươi… đem đồ của ta trả lại cho ta trước rồi hãy đi."

Long Tại Thiên không thể tránh được dừng bước lại, đúng vậy, hắn hiện tại rất thông cảm tâm tình Hoa Tâm Diễm, loại tình huống này nếu nhẫn nại thật sự rất khổ cực. Thật sớm khôi phục mới là lẽ phải.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi nói: "Được rồi được rồi, ngươi đã không thích, ta liền thay các ngươi biến trở về."

Vận khí, vù vù

~Không được! Làm sao bây giờ? Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng loại ánh mắt con chó nhỏ đáng thương nhìn Long Tại Thiên, nàng không có pháp lực rất bất lực a.

Long Chi Hưng nói: "Chiếc nhẫn trên tay ngươi có công hiệu khôi phục pháp lực trong nháy mắt, nhưng mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa mỗi một lần đều cần phải có tâm tình kích phát tiềm năng của nó."

Long Tại Thiên cau mày hỏi: "Cái dạng tâm tình gì?" Hắn vĩnh viễn cao quý, mặc kệ nói dịu dàng cỡ nào, trên người hắn vẫn như trước có một cỗ khí phách bỏ đi không được. Nhưng chỉ cần sự tình liên quan Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn sẽ lập tức biến thành một nam hài tử. Rất quan tâm chú ý.

Long Chi Hưng nói: "Nhất định phải vui sướng buồn khổ cực mạnh! Ví như không dưng hành hung Điêu Điêu tiểu thư rồi dừng lại, nàng lập tức sẽ bộc phát ra pháp lực kinh người, lập tức có thể thay các ngươi

khôi phục thành công!" Long Chi Hưng bên môi vui vẻ giảng giải, nhìn vẻ mặt sinh động của Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng rất thú vị, hắc hắc

~Điêu Điêu Tiểu Cửu rất hài hước nhìn hai huynh đệ Long gia, cảm thấy rất thân thiết, dường như rất giống các sư huynh biến thái nhà nàng, đều là lấy trêu cợt nàng làm thú vui. Ai

Sắc mắt Long Tại Thiên biến đổi, đối với việc hành hung Điêu Điêu Tiểu Cửu hắn không có hứng thú, hắn có hứng thú chính là một chuyện khác, vốn dĩ Điêu Điêu Tiểu Cửu buổi sáng đột nhiên khôi phục pháp lực, là bởi vì hai người ở phòng gỗ nhàn tình triền miên, khiến nàng phát ra nhiệt tình hứng trí. Chuyện này dễ xử lý thôi, ngày mai hai người vui đùa ôm hôn một lần nữa liền giải quyết xong.

Hoa Tâm Diễm phải chấp nhận chờ, nàng cực kỳ hy vọng thấy cảnh tượng Điêu Điêu Tiểu Cửu bị người hành hung. "Là ngươi đem chúng ta hại thành như vậy, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, ta muốn lập tức, lập tức khôi phục!"

Ai quan tâm nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng tròng trắng mắt coi rẻ nhìn Hoa Tâm Diễm.

Đương nhiên là có người quan tâm, Long Chi Hưng e sợ thiên hạ không loạn nói: "Đúng vậy, pháp thuật dời đi thời gian dài, sẽ tạo thành thương tổn pháp thuật rất lớn đối với người bị dời đi. Ngươi tốt nhất hiện tại liền đem bọn họ giải cấm đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở to hai mắt, tò mò nghĩ, trách không được bọn họ thật sự muốn hành hung ta rồi dừng lại?!

Trầm mặc…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên cảm thấy hào khí như trầm lắng, không khí cũng đều ngưng kết.

Bốn người, ai cũng không mở miệng, nhưng nguy cơ hết sức căng thẳng.

Hoa Tâm Diễm đang đợi, Long gia huynh đệ mặc dù chưa bao giờ thân thiết với muội muội Hoa Tâm Nhị, nhưng đối xử với nàng so với nữ hài tử khác đều phải tốt hơn rất nhiều. Hoa Tâm Diễm biết chuyện đó và thân thế của nàng có liên quan rất lớn, nhưng nàng cũng không vì lần này mà buồn phiền, người của nàng không phải bao gồm thân thế của nàng sao?!

Nhỏ Điêu Điêu Tiểu Cửu này chỉ là cái nha đầu dã man, Long Tại Thiên nhất thời thưởng thức thứ mới lạ, theo Hoa Tâm Nhị mà nói, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ là một cọng rau dại thôi! Cho nên Hoa Tâm Diễm rất chắc chắn, nàng biết thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về nàng! Long Tại Thiên mặc dù sẽ không hành hung Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng sẽ nhất định nghĩ biện pháp ép cho ra pháp lực của nàng.

Long Chi Hưng đang đợi, tiểu yêu này tưởng tượng phong phú, nàng lại sẽ nghĩ ra cái chiêu gì đối phó đây? Ha hả

thật sự là đáng chờ mong a!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang đợi, đến lúc Long gia huynh đệ ra chiêu, nàng mới có thể lấy lui làm tiến, thấy chiêu đối chiêu. Nếu là Long Tại Thiên thực có can đảm hành hung nàng, nàng sẽ…

Long Tại Thiên đang đau đầu suy nghĩ, tất cả mọi người đang đợi hắn ra quyết định. Đương nhiên hắn hôm nay nhất định sẽ bức ép tâm tình Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng hành hung? Hắn dù chết cũng sẽ không làm. Nhưng hôn Điêu Điêu Tiểu Cửu trước mặt ca ca, cũng không thể nào làm nổi. Nhưng hiện tại muốn tách rời hai người này ra, nói vậy đại ca sẽ không đồng ý, Long Chi Hưng hiện tại đang chờ xem trò hay, sẽ không bỏ qua cho hắn. Ai, thật khó xử!

Ngoài cửa sổ chỉ nghe một tiếng nữ nhân vang lên: "Vương gia

~" nũng nịu, đều như giọt sương nổi trên mặt nước, sau đó trên cửa liền có tiếng gõ nhẹ nhàng, "Cốc ~ cốc ~ cốc"

Long Tại Thiên đột nhiên nói: "Đại ca, ngươi còn có khách, tiểu đệ… trước xin lỗi không lấn lại làm phiền." Lập tức xoay người, liền kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu bước nhanh tới một cánh cửa khác.

Hoa Tâm Diễm quát to một tiếng, "Ngươi đừng chạy?" Tiến lên muốn bắt Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Trên mặt Long Chi Hưng lộ ra một tia cười tà mị, tay động một cái, liền nắm phù quyết niệm chú

~Hoa Tâm Diễm cùng Long Tại Thiên liền cố định ở cạnh cửa. Điêu Điêu Tiểu Cửu trái lại không bị cố định, chỉ là quay đầu lại cau mày bĩu môi với Long Tại Thiên tỏ vẻ cực kỳ bất mãn. Gì chứ, tại sao phải chạy trốn, một đại nam nhân, muốn bảo vệ nàng sẽ phải bằng thực lực của mình, dựa vào chạy trốn, nàng không thèm!

"Vào đi!" Long Chi Hưng trầm giọng nói.

Cửa mở, người vào là Hạnh nhi, nàng đóng cửa xong, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí mà mê người.

Hôm nay Hạnh nhi dụng tâm mặc quần màu lam phấn, trời nước một màu, nhìn rất là có mùi vị nữ nhân. Trong mắt nàng chỉ có khuôn mặt soái lãnh khốc mà mê người của Long Chi Hưng, căn bản không đưa mắt nhìn ba người ở bên cạnh một cánh cửa khác. Trách chỉ có thể trách gian phòng này cũng quá lớn, cây cột ở giữa cũng quá nhiều, khiến cho người ta không có cảm giác về không gian.

Hạnh nhi nhanh chóng tiến lên, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, Long Chi Hưng mặc nhiên không lên tiếng, kệ nàng muốn làm gì thì làm.

Như vậy cũng tốt, cho Hoa Tâm Diễm nhìn để nàng hết hy vọng, Long Chi Hưng còn chưa muốn đắc tội với Hoa gia, bởi vì hắn vẫn muốn hợp tác với kẻ thương muội muội thành si ngốc Hoa Thệ Chi kia! Có thể hòa bình giải quyết sự si tâm vọng tưởng của Hoa Tâm Diễm, đó là kế sách tốt nhất!

Hoa Tâm Diễm nhất thời cũng không nhẫn nại được, nàng biết Long Chi Hưng ở nhà không có khả năng không thu nha đầu trong phòng, biết quy củ là vậy, nhưng khi thấy tận mắt, lực ảnh hưởng cũng quá lớn khiến nàng không biết làm sao, nàng cơ hồ quên cả chuyện tìm Điêu Điêu Tiểu Cửu tính sổ, tất cả cừu hận toàn bộ tập trung đến trên người Hạnh nhi.

"Long đại ca, cẩn thận nàng!" Thanh âm Hoa Tâm Diễm khẩn cấp, dường như Hạnh nhi cầm trong tay một cái chủy thủ bén nhọn chuẩn bị ám sát Long Chi Hưng đây.

Long Chi Hưng nhất thời sững sờ, bản năng liền đẩy Hạnh nhi đang chỉ còn nửa bộ xiêm y ra.

Hạnh nhi bị đẩy ngã trên đất, quay đầu thấy ba người cạnh cửa, vẻ mặt kinh hồn chưa ổn định, nàng thật không ngờ trong phòng này còn có người khác, nhất thời khẩn cấp cầm lấy xiêm y che chắn ngọc thể.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên người Hoa Tâm Diễm, xem nàng nói sao.

Đối với Hạnh nhi, Hoa Tâm Diễm biết rất rõ.

Nghe nói Long vương phi có một lần xuất ngoại, trên đường gặp phải một bọn cướp, nhất thời gia đinh, bảo tiêu đều bị giết sạch sẽ, lúc nguy cấp, Hạnh nhi cùng Long vương phi ở bên trong kiệu trao đổi xiêm y, để Long vương phi từ cạnh xe té xuống mặt đất giả chết, lại lệnh cho thị nữ Lê Nho Nhỏ đang bị thương cúi người trên Long vương phi, làm yểm hộ.

Thật tốt không bao lâu sau, cứu binh tới. Hạnh nhi mặc dù bị quân địch cướp đi, nhưng là không cách bao lâu, đã được Long Chi Hưng cứu ra. Từ đó Hạnh nhi ở Long vương phủ liền đắc ý. Hơn nữa nàng đặc biệt khôn khéo, miệng lại siêu ngọt, người lại đặc biệt xinh đẹp, lại có dự tính trong lòng, dỗ chủ tử vui vẻ, đứng đầu đám nha đầu ở Long phủ. Xét lại Lê Nho Nhỏ cũng có công cứu giá, nhưng bởi vì cá tính mơ hồ vô dụng, cho nên mặc dù được Long vương phi sủng ái, nhưng địa vị lại không bằng Hạnh nhi.

Nhưng trong phủ thịnh truyền người Hạnh nhi thích là Long Tại Thiên, hôm nay nếu không thấy tận mắt, vốn dĩ sẽ không biết nàng cùng Long Chi Hưng đã có loại quan hệ này.

Phải biết rằng với địa vị của Hạnh nhi ở Long gia được sủng ái, ngày sau cho dù không thể trở thành Vương phi của Long Chi Hưng, làm sườn phi cũng không thành vấn đề.

Nhưng bởi vì liên quan đến Long Tại Thiên, Hoa gia tỷ muội cũng từng bàn luận qua chuyện của Hạnh nhi. Nhà nàng vị… đại ca thiên sư Hoa Thệ Chi kia từng nhắc qua, chuyện này rất kỳ lạ, ám chỉ Hạnh nhi cùng những… bọn cướp này không phải không có quan hệ. Lời này lọt vào tai Hoa Tâm Nhị cũng chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng, đến lúc tốt nhất sẽ là lực phản kích mạnh. Nhưng lúc ấy việc này lọt vào tai Hoa Tâm

Diễm, nàng một ít cũng không hứng thú, bởi vì trong lòng nàng cũng chỉ có một người Long Chi Hưng, người cùng chuyện không liên quan đến hắn, nàng luôn luôn không quá mong muốn tìm hiểu.

Nhưng, lúc này lại khác, Hạnh nhi đã xâm phạm lãnh thổ của nàng, trở thành tình địch của nàng. Nàng sao có thể chịu được uất ức này đây?

Hoa Tâm Diễm lớn tiếng nói: "Đại ca của ta ngày đó nói, Hạnh nhi cùng bọn cướp là đồng mưu!" Mặc kệ đại ca lúc ấy là nói sao, ý tứ của hắn nhất định là như vậy không có sai!

Sắc mặt Hạnh nhi biến đổi lớn, nói: "Oan uổng a! Vương gia!"

"Có oan uổng hay không ngươi đi gặp bọn đồng phạm sẽ biết ngay!" Hoa Tâm Diễm vui sướng thấy tình địch sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, trong lòng dâng lên một loại vui sướng vì trả được thù.

Long gia huynh đệ nhìn nhau, Hoa Tâm Diễm này thật đúng là…

"Không cần!" Thấy Long gia huynh đệ không nói không rằng dung mạo tuấn dật cùng ánh mắt lãnh khốc, Hạnh nhi nhanh chóng đứng lên, mắt đẹp ngập đầy nước mắt, kéo hai tay Long Chi Hưng, hiển nhiên đối với chuyện này chỉ sợ là sự thật. Nàng chậm rãi lui về phía sau, từng bước từng bước tới gần Hoa Tâm Diễm ở cạnh cửa…

Long Chi Hưng cũng không ý định ngăn cản nàng, chỉ là âm thầm làm một pháp thuật nho nhỏ thay hình dạng đổi vị trí, đem Hoa Tâm Diễm cùng Long Tại Thiên trong nháy mắt hoán đổi vị trí.

Hạnh nhi cũng không biết phía sau nàng cũng còn một vị biết hai trăm lẻ năm pháp thuật – Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Ánh sáng hồng trong tay trái nàng chợt lóe, vốn dĩ là đốt lá bùa, tay phải ba ngón chụm lại, cũng không nghe thấy tiếng niệm chú trong miệng nàng, một tia chớp đột nhiên bổ về phía sau nàng…

Tia chớp chú – một loại pháp thuật thương tổn cao cấp!

Hóa ra Hạnh nhi cũng là thiên sư!

Hoa Tâm Diễm cùng Long Tại Thiên trước khi tia chớp bổ tới bị Long Chi Hưng trong nháy mắt hoán đổi vị trí.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời không tránh kịp, thân thể giật lùi về phía sau một bước, liền phun ra… một búng máu.

59. Chương 59: Ta Biến Ta Biến Ta Biến Biến

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngửa mặt rồi ngã xuống, Long Tại Thiên vội vàng lao qua, trước khi Điêu Điêu Tiểu Cửu ngã xuống đất đã đỡ được nàng, thấy sắc mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu như ngọc, bên môi một dòng máu đỏ tươi như ánh sáng mặt trời, kinh tâm động phách, nhất thời đau lòng muốn nói mà không nói ra lời.

Hạnh nhi thấy đánh nhầm người, vừa quay đầu lại, thấy Hoa Tâm Diễm đã chạy đến sau lưng Long Chi Hưng, nhanh chóng túm lấy xiêm y Long Chi Hưng, làm bộ dạng gà con gặp diều hâu. Nhưng sắc mặt nàng không lừa được người, Hạnh nhi đánh Điêu Điêu Tiểu Cửu, kết quả này, Hoa Tâm Diễm cực kỳ vừa lòng.

Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, một chuỗi thanh âm dịu dàng nói: "Ngươi, đừng lo!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ói ra một búng máu nói: "Không có chết!" Nàng cứ thế ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy pháp lực dư thừa, nàng biết thiên sư pháp lực không luôn ỷ lại vào thể lực. Có đôi khi, một người thể lực dù thấp, pháp lực của hắn mới có thể phát cao. Bởi vì pháp lực là một loại linh lực, tự do với khả năng thân thể.

Có pháp lực, thật tốt quá, nàng có thể hồi lại bản sắc nam nhi cho Long Tại Thiên. Sau đó, hai người không thiếu nợ nhau, hừ, nếu hắn thích cưng chiều Hoa gia tỷ muội, để hắn thích các nàng là được.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vốn chuẩn bị chơi đùa, tránh thoát hôn sự cùng Long Tại Thiên, trở về cưới Liễu Liễu sư huynh. Như vậy cũng tốt, nàng còn có thể sống theo ý nghĩ trước kia.

Nàng lấy ra một mảnh bùa, nắm quyết, trong miệng ngâm khẽ: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Khốn rồi khốn rồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu không nên trước khi biến lại nhìn thoáng qua Hạnh nhi, bởi vì đến bây giờ còn nửa trần truồng, một đôi bạch thỏ như ẩn như hiện, thoạt nhìn so với Hoa Tâm Diễm còn đẹp hơn, càng trắng noãn hơn… Ách, như vậy dường như không tệ nha!

Hoa Tâm Diễm hét lên một tiếng sợ hãi, trong thanh âm tất cả đều là vui sướng: "Bà nội ta đã trở về!" Tự mình đang cầm hai vú vừa bóp vừa xoa, thoạt nhìn nói không hết lời buồn cười.

Long Tại Thiên thở phào nhẹ nhõm, rốt cục…

Hắn cúi đầu một cái… Oa chà chà! Hai luồng mềm mại còn giắt ở trước ngực hắn a!

"A… A… A…" Một tiếng nữ nhân thét chói tai cao hơn, Hạnh nhi buông xiêm y che ngực xuống, kêu gào kinh thiên động địa!

Tất cả ánh mắt mọi người đều dồn qua, phía trước Hạnh nhi trở thành mặt bằng rắn chắc, mặc dù vai vẫn đang rất trắng, nhụy hoa rất hồng vẫn vui mắt, nhưng rõ ràng, đây không phải bộ ngực của nàng, đây là ~~ bộ ngực của Long Tại Thiên Long đại nhân a!

Long Chi Hưng lắc đầu, Điêu Điêu Tiểu Cửu có nhẫn đen mạnh mẽ trợ giúp, lại còn có thể sử dụng pháp thuật trung cấp biến dời đi thất bại, thật sự là thiên sư mèo cào ba móng vuốt a! Đối với đồng môn của nàng, Long Chi Hưng cũng không thể ôm lấy kỳ vọng quá cao.

Hai cái môi Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Long Tại Thiên trước mặt Long Chi Hưng, hoa hoa lệ lệ dán lại một chỗ…

Vốn dĩ Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng muốn trừ hành hung ra có thể dùng biện pháp nhanh nhất kích thích tâm tình của bản thân!

Long Chi Hưng nghĩ cũng không nghĩ nhiều, tay vừa nhấc, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên rời khỏi lòng Long Tại Thiên, dường như trên người của nàng đột nhiên đổ đầy dầu trơn, không giữ được. Môi Long Tại Thiên dính sát môi của Điêu Điêu Tiểu Cửu, bị đại ca cứng rắn đoạt người từ trong lòng ngực đi.

Tay Long Chi Hưng để trên vai trái Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người nhanh chóng xoay một vòng tròn, tốc độ nhanh cả nhà còn chưa kịp phản ứng.

Long Tại Thiên biết, Long Chi Hưng đang truyền pháp lực cho Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Pháp lực của thiên sư thông thường phải tự bản thân từ từ tích tụ, cũng có thể từ người khác truyền cho. Nhưng người bình thường pháp lực chỉ có thể để tự mình dùng, hơn nữa dùng chút nào sẽ yếu đi chút ấy, chỉ có thể dùng lúc khẩn cấp, đối với pháp lực tu vi của bản thân cũng không thể lãng phí. Long Chi Hưng muốn truyền cho Điêu Điêu Tiểu Cửu một chút pháp lực, đủ nàng sử dụng mấy lần pháp thuật dời đi.

Nhưng thân thể Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự là cùng thiên sư thông thường khác nhau rất lớn, Long Chi Hưng cảm thấy pháp lực bản thân cho bao nhiêu, cũng vẫn dư thừa! Dường như toàn thân trên dưới sinh ra vô hạn pháp lực có thể cấp cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hơn nữa bản thân Long Chi Hưng còn cảm thấy có một loại cảm giác nhàn tản sung sướng.

Chỉ là một lát sau, Long Chi Hưng phát hiện việc lớn không tốt, toàn thân cao thấp pháp lực không nghe theo khống chế của bản thân, tất cả đều mãnh liệt vô cùng, hướng Điêu Điêu Tiểu Cửu truyền tới…

Long Chi Hưng sắc mặt trắng bệch, đang hết sức duy trì…

Hạnh nhi nhìn ra tình thế không đúng, muốn len lén trốn đi, đây vốn cũng là cái cơ hội tốt, Long Chi Hưng phân thân thiếu phương pháp, Long Tại Thiên mặc dù cao lớn, nhưng căn bản là không có biện pháp ngăn cản một thiên sư đi, nhưng… là một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân rất xinh đẹp đáng yêu, sau khi đã đánh mất bà nội mê người của mình, sao có thể dễ dàng toàn thân rút lui đây?!

Cho nên Hạnh nhi nhất thời lâm vào trong đấu tranh tư tưởng…

Ai, nữ nhân, có đôi khi thật sự là vì quá xinh đẹp mà không muốn sống nữa!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy có một cỗ pháp lực cuồn cuộn không ngừng chảy đến, thân thể trướng đến mức nguy hiểm, khổ sở không lời nào nói hết… Sau đó luồng pháp lực thuần dương bắt đầu trong cơ thể nàng từ từ vận chuyển, khảm nhập… Áp bách tất cả giác quan của nàng!

Thật khó chịu!

Thật khó chịu…

Muốn… thoát khỏi quá, cảm giác một nửa nóng như lửa, một nửa lạnh như băng!

Trong máu như bị châm lửa, cái loại… đau này… Khó có thể hình dung!

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa mới mất máu, lại cảm thấy có một loại cảm giác ăn no trướng bụng, muốn nôn ra mới dễ chịu!

Long Tại Thiên ở một bên nóng ruột mà không có cách nào, chỉ có thể ngơ ngác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu một hồi biến hồng một hồi biến xanh, thỉnh thoảng cũng có một tia tái nhợt vô lực! Đau lòng vô cùng, lại hoàn toàn không có cách nào! Đại ca hắn từ nhỏ đã có cái tính này, thích cái gì liền ngược đãi cái đó? Long Tại Thiên mặc dù cũng thích thú một chút, nhưng hắn dù sao cũng bình thường hơn nhiều, đối với Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn thật sự là hãm vào quá sâu. Muốn ngược đãi, cũng không nỡ ngược đãi! Thấy người khác ngược, đương nhiên lại càng đau lòng!

Long Tại Thiên da đầu từng đợt tê dại, hắn vốn là cực kỳ mẫn cảm, hơn nữa là về Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng đại ca hai người hắn… thân cận nhất, nếu không hề có cảm giác mới là lạ đây! Hắn loáng thoáng cảm thấy đại ca dường như quá quan tâm Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ cần là sự tình liên quan Điêu Điêu Tiểu Cửu, đại ca cũng rất ít có thể bày ra sắc mặt lãnh khốc, kiểu lúc giải quyết việc chung của hắn. Trở nên dịu dàng, trở nên thích cười, trở nên nhân tính hóa hơn nhiều. Chuyện này đối với Long Tại Thiên, thật sự không phải chuyện tốt gì!

Đại ca hắn, trong cảm nhận của hắn tồn tại như thần tượng! Hắn nguyện ý bỏ qua tất cả để cho đại ca vui vẻ! Hiện tại, chẳng lẽ… liên quan đến nữ nhân hắn yêu, đại ca cũng không chút lưu tình muốn đoạt đi sao?

Nhìn đại ca vì Điêu Điêu Tiểu Cửu mà sắc mặt trở nên tái nhợt, nhìn đại ca vì Điêu Điêu Tiểu Cửu mà đôi mắt trở nên xám xịt… Long Tại Thiên cảm thấy từng trận đau đớn…

Long Chi Hưng âm thầm gia tăng pháp lực trên vai Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng vô luận hắn thêm bao nhiêu, Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn có thể hấp thu bấy nhiêu, tuyệt đối không bởi vì không còn kịp rút ra mà sinh ra bất cứ kháng cự nào, do đó để Long Chi Hưng có thể thoát thân…

Làm sao bây giờ? Hiện tại chỉ có làm phép làm thương Điêu Điêu Tiểu Cửu mới có thể thoát thân, nếu không đương nhiên Long Chi Hưng sẽ kiệt sức. Địch nhân của hắn luôn luôn rất nhiều, thật lâu sau khi pháp lực hoàn toàn biến mất, sẽ khiến hắn mang đến cho Long gia nguy hại rất lớn!

Long Chi Hưng do dự một chút, rốt cục cũng ra tay! Điêu Điêu Tiểu Cửu dù sao chỉ là nữ hài tử rất có lực hấp dẫn, mặc dù đặc biệt một chút, nhưng cũng chỉ là một nữ sắc mà thôi, vì nàng mà đánh đổi tánh mạng gia đình thật sự không đáng.

Long Chi Hưng không có kỹ năng động thủ loạn xạ liên tiếp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ cần than nhẹ một câu chú ngữ cuối cùng là được. Tỷ như chú phá là "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Phá!" Mà Long Chi Hưng chỉ cần niệm cái chữ "phá" kia là được!

Sử dụng pháp thuật như vậy thì tốc độ sẽ nhanh rất nhiều, tốc độ có đôi khi là mấu chốt để thắng!

Long Chi Hưng một cái chữ "Đi" mới ra khỏi miệng, Điêu Điêu Tiểu Cửu liền bay lên. Thẳng hướng vách tường đối diện hung hăng đập qua, Long Tại Thiên ở phía sau dùng sức kéo xiêm y Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ nghe thanh âm tê liệt trên không trung xẹt qua… Thật chói tai!

Nhưng Long Tại Thiên phản ứng nhanh, chỉ trở mình một cái tới chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên liền một cái xoay thân nhảy đến phía trước Điêu Điêu Tiểu Cửu, bị Điêu Điêu Tiểu Cửu một đầu cụng tới,

Long Tại Thiên không còn kịp nữa, chỉ có thể dùng toàn thân thể… chỗ bụng mềm nhất tới đón tiếp đầu sắt nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, hy vọng có thể giảm bớt thương tổn đối với Điêu Điêu Tiểu Cửu! Hắn căn bản không có nghĩ đến đại ca thật hay, nói trở mặt liền trở mặt, cư nhiên dùng pháp thuật thương tổn với Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Nhưng hiển nhiên Long Tại Thiên không tính kỹ độ cứng của đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu, bị nàng đụng phải khí huyết dâng lên, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, hắn lần đầu tiên trong đời, để cho người ta đụng đến thổ huyết! Ai.

Long Chi Hưng, vận khí, bình ổn… Rất nhanh sắc mặt lại như thường, cho nên nói người biến thái năng lực khôi phục cũng rất biến thái, căn bản không thể lấy cấp độ người thường mà so sánh.

Hạnh nhi biết cơ hội chạy trốn tốt nhất của bản thân đã không còn, ai, không có cách nào khác, ai bảo bà nội nàng vẫn còn trên người người khác đây, bảo nàng sao có thể đi được. Phải biết rằng có rất nhiều pháp thuật có hạn chế đặc thù, chỉ có thể do người làm phép hoặc thiên sư đồng môn đồng tông với người làm phép mới giải được. Thuật dời đi mặc dù chỉ là một pháp thuật trung cấp, nhưng lại có cái cấm kỵ như thế.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cùng Long Tại Thiên mềm nhũn ngã vào nhau, cho dù thổ huyết, cho dù là vô lực, Long Tại Thiên vẫn ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu vào trong ngực, bảo vệ thỏa đáng.

Long Chi Hưng yên lặng nhìn, Hạnh nhi chong mắt nhìn, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại có tình. Nàng chỉ lo hô hấp hít thở, còn chưa thể đứng, liền đốt bùa nắm quyết niệm chú, "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Hoa Tâm Diễm một hồi rú lên lồng lộn: "Lại không có, lại không có, ta…" sau đó, đã khóc ngất! Nàng thật vất vả lấy được hai luồng mềm mại trên người Hạnh nhi giờ lại không cánh mà bay!

Hạnh nhi cúi đầu nhìn, trước ngực vẫn là vùng đất bằng phẳng…

Hả?! Hai luồng đồ biến đi đâu rồi?

Long Chi Hưng nhìn trước ngực một cái, may quá, không phải hắn! Hắn hiện tại chỉ còn lại chưa đến một phần tư biện pháp bình thường, chỉ là đau khổ chống đỡ, không muốn bị người khác phát hiện. Hắn hiện tại, thật sự là đã biết khả năng của Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Nhưng, vấn đề tiếp theo, hai luồng đồ rốt cục đi nơi nào?

Tất cả mọi người vội vàng tìm mọi nơi, sau đó ánh mắt đều dán trên người Tại Thiên, một người mắt mù cũng muốn rớt tròng ra, oa chà chà. Kỳ quan a! Tiếc rằng nhân thế không được chiêm ngưỡng!

Một nam nhân, trên thân có một, hai, ba, bốn bốn trái cầu đầy đặn xinh đẹp!

Long Tại Thiên nhìn xuống, trời ạ, trên bụng dưới lại cũng mọc ra hai luồng mềm mại! Hiện tại, thân thể của hắn quả thực không thể nhìn nổi, cực kỳ giống vú heo nái cho con bú! Hắn cũng không thèm tiếp tục lo lắng vấn đề mặt mũi, chỉ muốn đến ép Điêu Điêu Tiểu Cửu làm phép biến, xem có thể đem một đôi đồ của tiểu yêu biến đến trước ngực hắn hay không a, vấn đề là, đã không còn chỗ mà đặt nữa rồi! Hic!

Tiểu yêu này, quả thực là muốn tạo phản ~ có phải phê quá mức hay không, muốn đánh nhau với ta đi! Long Tại Thiên hung hăng trừng Điêu Điêu Tiểu Cửu, mẹ kiếp, nơi này nhiều người như vậy, tiểu yêu tại sao luôn ngược hắn! Còn ngược ác như vậy!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười nói: "Hắc hắc… Long… Ngươi… Thật có diễm phúc nha!" Vù vù… Rốt cục tìm được một cái ưu điểm!

"Nhanh thay ta đem toàn bộ bọn nó biến trở về!" Long Tại Thiên một chữ một chữ nghiến răng nghiến lợi nói. Trong đôi mắt dâng lên dục hỏa!

Ai, xét thấy hắn mới vừa rồi phấn đấu quên mình cứu bản thân, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không nói nhiều lời, vội vàng tiếp tục làm phép…

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Ách… bà nội Hoa Tâm Diễm đã trở về! Hoa Tâm Diễm một hồi mừng như điên, còn chưa kịp cười, liền lại nhìn chăm chú Long Tại Thiên mà ngẩn người. Hôm nay Long Tại Thiên mỗi một lần tạo hình lại càng thêm quỷ dị, hắn hiện tại ở phía dưới bên trái còn thiếu một bộ phận so với bên phải, nhưng mà đồ phía dưới ở bên phải so với bên trái còn… đang tưởng tượng, ách… Thật sự là quỷ dị tới cực điểm!

Hoa Tâm Diễm cúi đầu nhìn bản thân, quả thật là một bên lớn một bên nhỏ, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh. Vốn dĩ lần này nàng rốt cục phải nhận về một bà nội không biết nơi sản sinh nguyên bản. Nhìn rõ lại, là một bên còn dán ở ngực trái Hạnh nhi nẩy nẩy động đậy, giống như vật còn sống có ý thức!

"Còn thừa lại một cái, cố gắng lên!" Long Tại Thiên cũng mặc kệ Hạnh nhi cùng Hoa Tâm Diễm ai chiếm được bà nội ai, dù sao chỉ cần hắn không có là tốt rồi!

Long Chi Hưng ở một bên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hắn từ lúc chào đời tới nay còn chưa thấy qua thiên sư dởm rác rưởi có pháp lực kém như vậy, độ chuẩn xác tệ như vậy lại có thể nhanh như vậy hơn nữa cơ hồ là vô hạn số lần sử dụng pháp lực người khác mới truyền cho nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong giới thiên sư cũng coi như là cái kỳ tài đi!

Đây có thể coi là chuyện gì xảy ra, vú bay đầy trời?!

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Oa chà chà, Long Tại Thiên mừng như điên, chạy lên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu lại hôn một cái!

Quá đáng yêu, tiểu yêu nhà hắn, rốt cục… Thật sự thành công!

Long Chi Hưng nghiêm mặt, nhìn trước ngực mình đột nhiên mọc ra một đoàn mềm mại, hắn biết chuyện lo lắng nhất rốt cục cũng xảy ra, muốn… đánh chết tiểu yêu này quá! Thật sự là bán nước hại dân!

"Được rồi, ta tiếp tục biến!" Điêu Điêu Tiểu Cửu không địch lại ánh mắt tức giận của người nào đó, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục làm phép, nhờ luyện nhiều lần, nàng hiện tại tương đối khống chế được rồi. Muốn xem cái kia biến hay không biến, hay có thể biến ra hiệu quả tốt một chút!

Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng lại trước ngực Long Chi Hưng…

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước…" bên này có tiếng động khác thường, ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc qua, Hoa Tâm Diễm đang tỉ mỉ so sánh, nghiêm túc nghiên cứu, phân tích chính xác tới cùng ngực bên nào mới là đồ của bản thân. "Biến!"

Một đoàn mềm mại của Hoa Tâm Diễm không cánh mà bay, vừa lúc bắn đến trước ngực Long Chi Hưng, thành công khiến mặt Long Chi Hưng vốn dĩ vừa đen vừa dài càng đen thui…

"Hắc hắc… Ta tiếp tục…" Điêu Điêu Tiểu Cửu làm mặt cười, trong lòng đau khổ thở dài, trời a đất a người a, ta phải đổi tới khi nào mới xong a!

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Không được, tiếp tục…

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Được, lần này Hạnh nhi hôn mê bất tỉnh cuối cùng cũng đối phó xong, 555555… Rốt cục có người vật trả nguyên chủ.

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Không đúng…

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mỗi lần hô một cái, Long Tại Thiên đều tự động trốn ở phía sau nàng, gắt gao gục sau lưng nàng, sợ là sợ Điêu Điêu Tiểu Cửu không cẩn thận lại biến trên người mình thừa hoặc là thiếu một thứ đồ gì!

Yêu lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự quá kinh khủng, hiện tại Long Tại Thiên cảm thấy cấp độ kinh khủng của đại ca nhà hắn thật kém xa so với tiểu yêu. Ít nhất đại ca chưa bao giờ khiến hắn sợ hãi như vậy!

Hoa Tâm Diễm tức giận đến quên cả sợ, hung hăng mắng: "Ngươi là thiên sư ngu ngốc nhất… thiên hạ! Ngươi còn có mặt mũi gì để sống, không bằng chết đi cho rồi." Hoa Tâm Diễm cho dù là nhân vật quen thói xa hoa dâm dật, nhưng vì đang ở trước mặt Long Chi Hưng nên cũng cố gắng chịu đựng, rốt cục nhịn không được, bắt đầu cuồng phong bạo vũ… công kích Điêu Điêu Tiểu Cửu. "Ta xem như mở rộng tầm mắt, thiên sư có phần tử như ngươi, thật sự là mất mặt! Cũng không biết nha đầu dã man không đứng đắn từ đâu tới đây, cũng dám dùng ba thứ pháp thuật vớ vẩn đến Long vương phủ khoe khoang, hừ, mọi người chỉ coi ngươi là một cái đĩa trút thức ăn, không có việc gì bắt ngươi làm trò giải buồn, giết thời gian thôi, ngươi còn thật sự cho bản thân mình là một nhân vật…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Hoa Tâm Diễm miệng hết mở lại đóng, những từ ngữ… thô tục mắng chửi người này, căn bản không ác độc xảo quyệt như Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh, chỉ là một sự bắt chước lời người khác, sống giống như con vẹt Anh Vũ!

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước… Biến!"

Long gia huynh đệ rốt cục thở dài một hơi, hiện tại bọn họ có thể vực dậy tự tôn nam nhi trong ngực, thể hiện bản sắc nam nhi!

Hoa Tâm Diễm cúi đầu thấy hai luồng đầy đặn của bản thân rốt cục đã trở về. Hình dạng nhan sắc lớn nhỏ đều bình thường không sai khác nhiều lắm, đại khái hai luồng này đều là của bản thân đi. Trong lòng phát lên một tia vui sướng, thấy ba người sáu mắt quỷ dị nhìn hướng nàng.

Hoa Tâm Diễm nghĩ thầm, ta có nơi nào không đúng sao? Ách… Nhất định có, ta phải… ngẫm nghĩ kỹ.

Được, ta cùng Hạnh nhi không giống nhau, ta không cởi quần áo, sao ta có thể nhìn trực tiếp thấy bà nội của mình đây?!

Ách… trong mắt Hoa Tâm Diễm tràn ngập sợ hãi như gặp phải chuyện kinh khủng, tựa như lúc bình thường nàng làm phiền Long gia huynh đệ, tất cả cũng dùng một loại ánh mắt có chút đồng tình này nhìn nàng!

60. Chương 60: Hóa Thân Làm Chim

Long vương phủ – Lăng Tà Các.

Hoa Tâm Diễm đột nhiên cảm thấy người chung quanh rất cao lớn, cao lớn khó có thể tin nổi, so với chính mình lúc ngưỡng mộ cha mẹ còn cao hơn lớn hơn nhiều…

Sau đó nàng không biết làm sao cúi đầu nhìn hai vú của mình, trắng noãn phấn hồng, đích thật là của bản thân…

Lại nhìn về phía mặt đất, mặt đất đá cẩm thạch màu trắng bóng loáng sáng ngời, rõ ràng hiện ra bộ dáng nàng…

Một con Anh Vũ màu sắc và hoa văn?

Một con Anh Vũ màu sắc và hoa văn!

Toàn bộ thần kinh Hoa Tâm Diễm thác loạn, nàng phát hiện bản thân cư nhiên biến thành một con Anh Vũ màu sắc và hoa văn phong phú! Nhìn kỹ sắc lông kỳ quái trên người, giống xiêm y đang mặc như đúc!

Nàng, Hoa Tâm Diễm, Đại Tề Quốc trừ công chúa ra, một trong những cô nương cao quý nhất, tiền đồ vô hạn tốt đẹp, tự nhiên nhất thời vô duyên vô cớ, bị một cái thiên sư hạng ba biến thành một con… Anh Vũ màu sắc và hoa văn!

Vấn đề là con Anh Vũ màu sắc và hoa văn này còn đeo hai luồng tuyết diễm hào nhũ hoàn toàn thuộc về loài người, giắt ở ngoài lông, lay động không thôi… Bộ dáng quỷ dị tới cực điểm. Cho dù là hóa thân làm chim, nàng cũng là một con chim dị hình a!

A… A… A…

Hoa Tâm Diễm gáy lên một tiếng, vỗ cánh, mổ thẳng hướng Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Long Tại Thiên lôi kéo che chắn cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, lấy tay một phát bắt được Hoa Tâm Diễm, không nghĩ tới Hoa Tâm Diễm giận điên lên, mổ một nhát lên tay Long Tại Thiên, Long Tại Thiên trở tay không kịp, bị Hoa Tâm Diễm mổ phá ngón tay, chảy máu…

Lần này biến hóa khó lường, Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Long Chi Hưng ngây ra như phỗng.

Phải biết rằng Hoa Tâm Diễm bị biến thành Anh Vũ cũng không đáng sợ, chỉ cần Điêu Điêu Tiểu Cửu lại làm phép cái loại pháp thuật hạ lưu này của nàng… đem nàng ta biến trở về là được. Nhưng Hoa Tâm Diễm biến thành Anh Vũ màu sắc và hoa văn lại lập tức mổ Long Tại Thiên chảy máu, cái này tương đương với việc ước hẹn chủ tớ sinh tử với Long Tại Thiên. Cái này rất nghiêm trọng. Nếu như Long Tại Thiên là một thiên sư, Hoa Tâm Diễm từ đó sẽ biến thành thức thần của Long Tại Thiên. Trừ phi Long Tại Thiên chết, Hoa Tâm Diễm sẽ không có khả năng khôi phục lại hình người!

Cho dù Long Tại Thiên không phải thiên sư, nhưng nếu hắn học tập pháp thuật sư môn khác hoặc có tuệ căn. Hoa Tâm Diễm cả đời này chắc chắn làm người hầu cho Long Tại Thiên rồi!

Cái này phiền phức rất lớn!

Long Chi Hưng ánh mắt nổi loạn, hắn là cực kỳ không tình nguyện dẫn Ma vương pháp lực cao thâm Hoa gia đến, Hoa Thệ Chi yêu thương muội muội ở Đại Tề Quốc là nổi danh, phải biết rằng hiện tại muội muội bảo bối của hắn chẳng những không phải hình người, trong tâm hồn còn biến thành người hầu của Long Tại Thiên, nhất định sẽ bạo phát.

Nhưng Long Chi Hưng càng không thể để đệ đệ yêu quý của bản thân vô duyên chịu chết.

Biện pháp hiện tại, cũng chỉ có hết sức bổ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn.)

Ánh mắt hẹp dài ma mỵ của Long Chi Hưng nhìn chăm chú Hạnh nhi đang nằm trên mặt đất giả chết, nữ nhân này từng dùng thân thể mang đến cho hắn vô số lần cao trào, nhưng, điều này đối với hắn mà nói, căn bản không có bất cứ… ý nghĩa gì! Không có nàng, luôn luôn có thiếu nữ khác nguyện ý vì hắn dâng lên thân thể tuyết trắng mềm mại, cùng hắn phát tiết.

Vì Long Tại Thiên mà hy sinh Hạnh nhi, Long Chi Hưng cảm thấy đáng giá, hiện tại hắn mong muốn tận lực đem việc này làm cho hoàn mỹ một chút!

Dù sao một tên Ma vương của Hoa gia, đạo hạnh vẫn cao thâm hơn hắn một chút.

Lúc này, Hoa Tâm Diễm hoàn toàn không biết tình cảnh nguy hiểm của bản thân, cực lực phản đối, nhắm hướng Điêu Điêu Tiểu Cửu kia giãy dụa thân thể, mặc kệ vết máu dài nơi khóe miệng.

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu phức tạp, Hoa Tâm Diễm cả đời trở thành Anh Vũ mặc dù đáng thương, nhưng sinh mệnh Long Tại Thiên lại càng thêm quý giá, nàng quyết định quyết tâm sau này sẽ đối xử tốt với Hoa Tâm Diễm một chút, để đền bù sai lầm của bản thân.

55555555555…

Lần sau nàng cũng không dám… tùy tùy tiện tiện sử dụng pháp thuật còn chưa quá thành thục cao siêu của bản thân nữa.

Đáng tiếc, mục tiêu của Điêu Điêu Tiểu Cửu chính là muốn hết lần này tới lần khác sử dụng những… pháp thuật bản thân vô phương khống chế này…

Có lẽ sứ mạng sinh tồn của nàng nhất định là phá hỏng cùng gây dựng lại!

……

Phủ Hoa tướng quốc – tiểu tạ ban công.

Đã sắp tối, tà dương như lửa, khuất dần phía chân trời…

Đây là tiểu cư của Hoa Tâm Nhị, bố trí thanh nhã xuất trần.

Đèn cung đình đã sáng, dưới đèn cung đình Hoa Tâm Nhị đang thêu hoa, trái một châm phải một châm, nghiên sáp khắp nơi, yên ả thanh bình.

Hoa Tâm Nhị mặc một kiện váy màu trắng, khí chất trong trẻo lạnh lùng, có vài phần hương vị văn nhân phiêu nhiên tự tại.

Lúc này, nàng như có điều suy nghĩ mà ngừng châm tuyến, nhìn về phía Hoa Tâm Diễm ngồi xuất thần ngẩn người ngơ ngác ở một bên.

Hôm nay Đại tỷ rất không bình thường, đã ngẩn người một canh giờ, nàng trước kia chính là trừ ngủ ra, miệng căn bản là nói không dừng được, hôm nay làm sao vậy?

Tinh tế nhìn thoáng qua, chứng thật là Đại tỷ, trừ ngẩn người ra, cũng không có cái gì không đúng.

Mặc dù hai người là tỷ muội sớm chiều ở chung, nhưng, đại khái là bởi vì vấn đề tính cách đi, hai người cũng không thân cận. Thậm chí Hoa Tâm Nhị còn đối với tỷ tỷ giảm bớt lễ tiết, có vài phần khinh thị.

Cho dù Hoa Tâm Diễm có cái gì không đúng, cũng không có quan hệ trực tiếp đến Hoa Tâm Nhị, nàng cũng cũng không muốn xen vào việc của người khác.

……

Long vương phủ – Lăng Tà Các.

Long Chi Hưng đứng đó, bất động trước gió!

Trước mặt hắn đặt một cái bàn vuông cổ kính, bên cạnh đặt một cái ghế đặc chế, năm đấu trà màu đặt trên ghế, trên đấu giống như bày đồ cúng Thái thượng lão quân, trước có cái bát, có nửa bát dầu hạt cải, một cái sợi đốt thô to, hai bên đều có một cây nến thô to vô cùng, ba phần ánh sáng ở trong gió mơ hồ lung linh, biến ảo…

Trong lòng bàn tay hắn nắm một nắm hình nộm, không tới năm tấc. Vải trên người hơi lăng loạn bùa chữ cuồng thảo, người bình thường không thể nhìn ra.

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng sau hắn, một con Anh Vũ màu sắc và hoa văn lúc này nhắm mắt lại nằm nghiêng trên vai trái Long Tại Thiên, nó mặc một kiện đồ lót hồng nhạt, mặc dù chỉ là một con chim, nhưng chủ nhân nó Long Tại Thiên cũng kiên trì làm một kiện xiêm y cho nó, có thể thấy được xiêm y mặc vào Anh Vũ hai vú đứng thẳng, dính áo mà động. Đôi cánh nó khép lại, gối lên đầu, bộ dáng nói không hết lời đáng yêu.

So với lúc nó làm người kiêu ngạo, Hoa Tâm Diễm làm một con vẹt thì đáng yêu hơn!

Long Chi Hưng mở quạt ra, thấp giọng niệm chú, thanh âm gợi cảm ma mị, không để người nghe được một chữ, dù sao gộp lại cũng không hiểu ý tứ đầy đủ: "…"

Ngón tay Long Chi Hưng bắn bắn ra, quyển sách trên bàn theo gió tự lật, trở mình đến một trang, kẹp một tờ giấy gấp hạc, con hạc đột nhiên cử động, từ từ đứng lên, sau đó động động thân thể, cung kính gật đầu với Long Chi Hưng, vỗ hai cánh, lập tức biến thành một con chim ác màu đen, giương cánh bay cao, hướng ngoài cửa bay đi.

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn không quen, việc thiên sư chuẩn bị thức thần này, có thể là một tờ giấy, cũng có thể là thực vật hay động vật, thậm chí còn có thể là ma là quỷ là thần! So với quan hệ Hoa Tâm Diễm cùng Long Tại Thiên rất giống, chúng cũng lập ước hẹn chủ tớ sanh tử với chủ nhân, chúng sẽ hoàn toàn nghe theo chủ nhân cả một đời, căn bản không có khả năng có… chủ nhân thứ hai nữa!

Thức thần bay đi, sau đó không lâu đã mang về cho hắn tin tức phương xa mà hắn quan tâm.

Long Chi Hưng bắt đầu lấy tay nhẹ nhàng gây sức ép khởi động sợi vải, khiến nó bắt đầu chuyển động ba bốn cái!

……

Phủ Hoa tướng quốc – tiểu tạ ban công.

Hoa Tâm Diễm đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như có ai triệu hoán nàng, ánh mắt vẫn dại ra, nhưng người lại đứng lên, bay thẳng về phía trước, một bước đi tới bên cạnh bàn, cầm đèn cung đình, một câu cũng không nói, mở cửa phòng, đi ra ngoài!

Ngày hôm qua Đại tỷ từ Long gia trở về, cũng không gặp mặt Hoa Tâm Nhị liền đã đi ngủ thật sớm, một ngày hôm nay đều thần thái kỳ cục. Hiện tại, bộ dáng này tám phần là bị trúng tà! Không thể khinh thường.

Nếu đại ca xuất môn ra ngoài biết bản thân không coi chừng tỷ tỷ cho tốt, nhất định sẽ thương tâm đi? Hoa Tâm Nhị thả châm tuyến, phất tay một cái, mấy người thị nữ vô thanh vô tức đi theo Hoa Tâm Diễm.

Hoa Tâm Nhị nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ một chút, suy nghĩ qua, chuyện này nói cho đại ca thật thì hơn, nàng đã rất lâu không nhìn thấy đại ca, trong lòng không khỏi có một chút nhớ mong. Vừa lúc mượn cơ hội này…

Nghĩ tới đây, Hoa Tâm Nhị lấy tay gấp một hạc giấy, xuất ra một cái la bàn tinh mỹ đặt ở trên một tờ giấy trắng, từ trong túi hương mang theo tùy thân cẩn thận lấy ra hai sợi tóc cùng lá bùa rồi đốt thành tro, suy nghĩ một chút, sợ pháp lực của bản thân duy trì không lâu, lại châm kim vào ngón giữa nặn một giọt máu lên mặt giấy, sau đó ba một cái giấy hạc dính máu quăng lên trời, "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Đi!"

Một con hạc tuyết cất cánh bay cao, xuyên cửa sổ bay đi. Nàng từ la bàn trên tờ giấy trắng lôi một cái dây nhỏ ra, trên la bàn tiểu kim cầu cùng hồng tuyến bắt đầu chuyển động…

Hoa Tâm Nhị tự biết pháp lực nông cạn, hy vọng đại ca có thể sớm một chút trở về, lại hy vọng hắn…

Cho nên phương thức của nàng chỉ có thức thần, pháp lực nàng yếu, thức thần chỉ là con hạc tuyết không có lực công kích.

Hoa Tâm Nhị một hồi sắc mặt ửng đỏ, một hồi ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, sóng mắt như xuân trên sông nước dập dờn bồng bềnh, ánh mắt đó đâu giống muội muội nhớ huynh trưởng!

……

Long vương phủ – Lăng Tà Các.

Long Chi Hưng đem hình nộm cầm trong tay từ từ tới gần bát dầu hạt cải để trên một sợi thô to… Đốt…

Hình nộm một khi dính dầu, bùng một tiếng cháy to, cháy bùng lên…

Hình nộm vặn vẹo trong lửa, không có ngũ quan nên không lộ vẻ gì trên mặt, vậy mà có thể thấy một tia gọi là đau khổ vì tình.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng tiến sát trong lòng Long Tại Thiên, có chút khiếp sợ, nàng biết mặc dù chỉ là hình nộm, nhưng bởi vì được rót máu sống cùng bộ dạng chủ nhân vào, có một linh hồn cũng như người, cũng nhất định sẽ cảm thấy đau đớn, đau đớn…

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết Long Chi Hưng làm như vậy, hoàn toàn là vì bảo vệ Long Tại Thiên cùng nàng, là vì hoàn toàn chặt đứt mùi của Hoa Tâm Diễm, để cho người khác không tìm thấy dấu vết.

Nhưng, nàng cũng cảm thấy, như vậy, quá tàn nhẫn.

Điêu môn mặc dù trêu cợt người so với Long Chi Hưng ác hơn nhiều, nhưng dù sao chỉ lấy trêu đùa làm thú vui, không có đoạt mệnh người nào, thấy một người đồng loại bởi vì bản thân mà không thể không đi tìm đến cái chết, luôn cảm thấy rất sợ hãi, rất khổ sở, rất áy náy.

Hạnh nhi kia, mặc kệ nàng khi còn sống đã làm cái gì, có cái bí mật gì, đại khái cùng nàng chết đi, tất cả đều hóa thành mây khói đi!

……

Phủ Hoa tướng quốc

Hoa Tâm Nhị ngồi không yên, nàng đứng lên, nhẹ nhàng tiêu sái đi ra ngoài, dù sao tỷ muội liền tâm, nàng có một tia dự cảm không tốt lắm.

Đúng lúc, Hoa Tâm Nhị thấy một màn nàng suốt đời khó quên…

Hoa Tâm Diễm đánh vỡ đèn cung đình, lửa theo dầu bén lên trên người, mắt nàng quay nhìn Hoa Tâm Nhị, lửa cháy…

Hỏa thiêu màu váy lam, liền mang một chút lam, lửa thiêu xiêm y màu tím, chỉ còn chờ chết… Nếu như không phải xiêm y còn có một người sống mà nói, cảnh trí này nhìn cũng không tệ.

Hoa Tâm Nhị ngơ ngác nhìn tỷ tỷ…

Khuôn mặt Hoa Tâm Diễm bắt đầu biến hình nho nhỏ, cảm giác yêu dị…

Bọn người bị dọa không biết làm sao cho phải.

Trong lúc lửa chậm rì rì bò lên trên người Hoa Tâm Diễm, rốt cục lúc đốt tới khuôn mặt phấn bạch của nàng, Hoa Tâm Nhị đột nhiên phát hiện, người này, nữ nhân này, tuyệt đối không phải tỷ tỷ nàng!

Nàng biết nữ nhân này, tên nàng là… Hạnh nhi!

Đây là chuyện gì?

Hoa Tâm Nhị thanh âm lạnh băng, “Còn không mau cứu Đại tiểu thư?”

Chúng nha hoàn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đem Đại tiểu thư đang cháy đẩy mạnh xuống hồ, không có một chút giãy dụa, Hoa Tâm Diễm chìm vào trong nước, lửa nhanh chóng được dập!

Hoa Tâm Nhị nhìn Hoa Tâm Diễm ba chân bốn cẳng được vớt lên, một khuôn mặt đã không thể nhìn, nhưng nàng vẫn một mực cho là may bạch thỏ vẫn còn sống linh linh nhảy lên không thôi đây.

Hoa Tâm Nhị nhẹ nhàng xoay thân Hoa Tâm Diễm, có thể thấy sau tai Hoa Tâm Diễm có một thứ ánh sáng nho nhỏ bén nhọn như tuyết…

Hoa Tâm Nhị khom người xuống, nhẹ nhàng mà nhổ thứ đó xuống, thu vào trong túi hương của bản thân.

Rất xa chân trời bay tới một con chim ác màu đen, một đôi mắt đỏ chăm chú nhìn tất cả chuyện này, sau đó vỗ cánh bay đi.

……..

Long vương phủ – Lăng Tà Các

Chim ác đen bay trở về, đậu trên tay Long Chi Hưng.

Long Chi Hưng phất phất tay, Long Tại Thiên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu đi tới hướng ngoài cửa.

Đột nhiên phía sau truyền đến một câu nói lành lạnh của Long Chi Hưng: “Ta tính qua cho các ngươi, thời gian tốt nhất gần đây cũng phải sau nửa năm nữa.”

Long Tại Thiên đột nhiên mềm nhũn dưới chân, thiếu chút nữa quỵ xuống. Đại ca thật biết chọn thời gian. Nửa năm… Thời gian thật dài a, hắn sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết.

Nhưng, thật sự hắn không cách nào chết được, trước tiên hắn có thể chuẩn bị kỹ càng rồi mới cử hành nghi thức, dù sao chỉ cần để mẫu phi biết Điêu Điêu Tiểu Cửu là một cô nương băng thanh ngọc khiết là được.

Hắc hắc

~~Long Tại Thiên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu đi ra ngoài, bên ngoài, sắc trời đã tối hẳn, lại là một đêm dài.

Đêm trăng tối gió cao, lúc hái hoa phá thân, hắc hắc

61. Chương 61: Trăng Tối Gió Lớn

"A… A… A"

Một tiếng lại một tiếng rên rỉ cuồng loạn thật lớn vang lên trong không gian…

Thiếu nữ xinh đẹp quần áo không chỉnh tề hai tay bám chặt trên cạnh bàn, cúi người thở dốc, nước trà nàng vừa mới bưng tới trên mặt bàn đã bị đánh đổ, bạch thỏ tuyết diễm trước ngực thiếu nữ xinh đẹp không ngừng tùy theo nam tính hung mãnh phía sau nàng xoa bóp mà nảy lên, một tiếng lại một tiếng yêu kiều từ từ chuyển thành âm thanh không thể chịu nổi.

Hắn đưa thân tiến công vào giữa cánh hoa trên cái mông nở nang, lúc này trở mình kéo làn váy dâm đãng làm hắn vướng víu lên, nhắm hai tròng mắt lại, thoáng chốc hiện lên hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp mà hắn thực sự mơ ước, a, thiếu nữ đáng yêu, giam cầm tình yêu của hắn.

"A… Ta thật sự không chịu được…" Thiếu nữ xinh đẹp xuôi theo khoái cảm khó có thể dứt bỏ, hòa theo tiết tấu vừa rên rỉ lại vừa ngâm nga.

Hắn một tay thô bạo nắm mái tóc dài của nàng lên, mãnh liệt dong ruổi, sóng cuồng thẳng tiến. Tay kia không nhịn được đè vai thiếu nữ xuống. Hắn gần đây chỉ có thể dùng tư thế như thế mà muốn nữ nhân, hắn không muốn thấy kiều thái uyển chuyển hầu hạ ở dưới thân hắn của nữ nhân khác.

"A… Van cầu ngươi… A…" Thiếu nữ xinh đẹp cất tiếng thét chói tai, trong nháy mắt đạt tới đỉnh.

Nam nhân tỉnh táo rút… thứ thô to còn đang nảy lên không thôi ra, từ từ nhắm hai mắt, phóng ra bên ngoài cơ thể…

Hắn rút tay về, thong dong sửa sang lại xiêm y, thiếu nữ xinh đẹp mất đi nơi đỡ, mềm nhũn ngã trên đất.

Nam nhân xoay người, trong đầu xẹt qua hình ảnh nhỏ nhắn đáng yêu kia.

A, cấm kỵ, sao ngươi lại ngọt ngào tràn ngập dụ dỗ như thế!

Ngón tay nam nhân xuất một chiêu, một con chim từ ngọn lửa mãnh liệt bay ra, gật đầu chào chủ nhân một cái, sau đó biến mất trong bầu trời đêm, thức thần cùng chủ nhân có cảm ứng tình lý, không cần ngôn ngữ, cho dù cách thời không rất xa, cũng có thể chiêu hoán lẫn nhau…

……

Long vương phủ – Hàn Thanh Lâu.

Phòng ăn hoa lệ.

Trên bàn cơm thật lớn trải khăn trải bàn thêu hoa mỹ lệ tinh sảo màu trắng, chén đĩa màu sắc rực rỡ có đế màu đen bày biện các món ngon. Còn có nước trái cây các màu trong cốc thủy tinh hình khác nhau, lửa cháy mãnh liệt bập bùng, phủ một ít phấn trắng lên tất cả đồ ăn thức uống, những… phấn này một khi dính nước, liền thay đổi, trở nên trong suốt, không thể tìm ra dấu vết.

Ngọn lửa cháy mãnh liệt vô thanh vô tức giờ đã bay đi.

Vừa lúc này, Long Tại Thiên dắt Điêu Điêu Tiểu Cửu đi vào. Đến bàn đồ ăn thức uống rực rỡ muôn màu này, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời hoa cả mắt, nuốt nước miếng ừng ực…

Đặc biệt là những… nước trái cây này, thoạt nhìn uống sẽ rất ngon nha, nhất định là ngọt ngào mê ly, Điêu Điêu Tiểu Cửu nuốt nuốt nước miếng, một đôi mắt to thèm ăn đều đang phát sáng, lần đầu tiên trong đời, nàng phát hiện đồ uống so với thịt còn hấp dẫn nàng hơn.

Một ngày căng thẳng, Long Tại Thiên cũng đã mệt mỏi, biết Điêu Điêu Tiểu Cửu hôm nay bị chịu tội không nhẹ, lòng sinh thương tiếc nói: "Tới đây, chén này là nước dây mướp đường phèn, dưỡng da cực kỳ mịn màng, sẽ làm đẹp da tay còn có thể lưu thông khí huyết. Ngươi thử xem…"

Đó là một chén nước trái cây lạnh xanh nhạt, trong suốt, thoạt nhìn cực kỳ ngon miệng, Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa bao giờ biết dây mướp còn có thể làm nước uống, miệng nho nhỏ kề chén, rất nhanh uống hết nước giải khát, mặt bánh bao Điêu Điêu Tiểu Cửu lại sáng lên, nheo nheo mắt cười lại mị thành hình mặt trăng, môi hồng nhuận, lây dính chút nước, càng lộ vẻ dụ dỗ, còn ngâm nga một âm thanh thật sự thỏa mãn, cũng đủ khiến kẻ tình dục cuồng Long Tại Thiên hiểu lệch lạc đi!

Lần đầu tiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu mất hứng thú với một bàn đầy đồ ăn, chỉ chăm chú nhìn chén nước trái cây.

Long Tại Thiên dịu dàng mỉm cười, giới thiệu từng thứ với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Nước táo… Chăm sóc dạ dày; nước dứa… Trợ giúp tiêu hóa, giảm đau yết hầu; nước khổ qua… Tiêu cơm lợi tiểu; nước củ cải hồng… Trấn an thần kinh, nước chuối tiêu… Đề cao tinh lực, cường kiện cơ thể, nhuận tràng; Nước nho… Bổ máu an thần, trợ giúp tiêu hóa; nước quýt… Trị ho tiêu đờm…"

"Ách…" Điêu Điêu Tiểu Cửu vỗ bụng, nàng, thật sự đã uống no rồi. Những… trái cây này nàng bình thường cũng từng ăn qua, đặc biệt nước khổ qua, nước quýt chính nàng cũng từng uống qua, nhưng uống không ngon như thế này… Phương diện này hình như có thứ gì đó, khiến nàng có chút vui sướng, nhất thời trời xoay đất chuyển, đã không biết người ở nơi nào.

Hình như trong nước trái cây có bỏ thứ gì đó so với rượu còn dễ say hơn, khiến nàng không tỉnh táo được.

Hì hì ~~, nàng hiện tại biến thành Lê Nho Nhỏ ngây dại lạc đường rồi.

Nhưng quá ngon, thật sự uống quá ngon, cho dù Long Tại Thiên cho nàng uống độc dược, nàng cũng sẽ không hối hận.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên cảm thấy thân thể nóng bừng, giống như bị khống chế, ngực trướng đau quá, dường như ham muốn cấp bách thứ gì đó, nhưng nàng lại không rõ lắm.

Mẹ kiếp, trong nước trái cây kia rốt cục thả cái thứ quỷ gì?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi tại chỗ giãy dụa thân thể, dùng cặp… mắt đẹp nhỏ không lời kia khẩn cầu Long Tại Thiên. Cho ta…

Cho ta giải dược đi! Nước trái cây uống rất ngon, nhưng cái thứ quỷ gì đó trong nước trái cây khiến nàng thật khó chịu!

Nàng cần một nam nhân?!

Long Tại Thiên rất hiểu rõ ánh mắt mê ly như thế. Hắn nhìn chăm chú tiểu yêu yêu mến, ánh mắt nóng bỏng. Sau đó dục vọng lập tức bị đốt cháy, khiến hắn càng nóng bức đến nguy hiểm.

Long Tại Thiên bị sắc dục đục não căn bản không nghĩ tới tại sao Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Một cô gái xử nữ nhỏ bé uống một đống nước giải khát lạnh, sau khi uống sẽ có vẻ mặt bị hạ xuân dược…

Long Tại Thiên ghé sát vào nàng, vươn tay, vuốt ve gương mặt đỏ như đóa hoa hồng của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

"Không." Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết tại sao, dùng hết sức tránh mặt, nhưng có một loại cảm giác dâng lên trong lòng nàng, đó là một loại khoái cảm cực độ. Bàn tay mát mẻ của Long Tại Thiên bị lây dính nhiệt lượng dư thừa trên người nàng.

Long Tại Thiên vẫn lấy tay mê muội vuốt ve mặt nàng, da tay thật mềm mại, cảm xúc thật tốt quá.

Sờ tới sờ lui, thật mê say!

Hai người đều giống như rơi vào giấc mộng màu hồng phấn, có một chút cảm giác mơ hồ không chân thực.

Ngón tay thon dài của Long Tại Thiên nhẹ nhàng chạm đến môi Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai người đều hơi hơi phát run…

Long Tại Thiên đưa ngón tay thăm dò vào miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhẹ nhàng tìm kiếm cái lưỡi nhỏ mềm nhũn của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Xoay tròn, đè nén, co rúm…

Đột nhiên Điêu Điêu Tiểu Cửu sinh ra một loại điện giật mãnh liệt… giống như khoái cảm, từ giữa hai chân chảy ra. "A…" Nàng nhắm mắt lại, bỗng hét ầm lên.

Nhìn đôi mắt cười mê ly của Điêu Điêu Tiểu Cửu, môi diễm lệ, thân thể vì khoái cảm mà rung lên, Long Tại Thiên mê say, lấy tay sờ sờ lưỡi nàng, nàng đã lên cao trào…

Giai nhân gợi cảm dễ dàng lên cao trào như vậy, Long Tại Thiên còn chưa từng gặp qua.

Tay Long Tại Thiên vươn qua cánh tay nàng, ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu lên trên chân mình, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa mới rồi không hiểu gì lần đầu tiên đạt được khoái cảm còn đang ý thức mê man, thân thể xụi lơ tùy ý Long Tại Thiên sắp xếp.

Hai mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu trong veo như nước tràn đầy khẩn cầu, sắc môi đỏ tươi hơi hơi mở ra, suối tóc mây đen xoã tung, thân thể uốn éo.

Trời ạ, nàng thật đẹp!

Long Tại Thiên cảm thấy cơn khát khó dừng, hôn thật sâu…

Miệng khôn khéo mở miệng nàng, ngậm đầu lưỡi tinh mịn của nàng mà mút vào.

"Ô… Ân… A…" Điêu Điêu Tiểu Cửu nói không nên lời, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ giống như thèm muốn lại giống như hưởng thụ.

Tuy là như vậy, sau khi lướt qua hương vị ngọt ngào của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên lấy lý trí về nhanh hơn Điêu Điêu Tiểu Cửu, đối với kỹ thuật này, Long Tại Thiên cũng cao hơn Điêu Điêu Tiểu Cửu nhiều. Nụ hôn lập tức lại biến thành trò chơi đùa cợt… giống như trêu chọc…

Đưa đẩy thật sâu, thật thật giả giả, dục vọng thao túng… Chỉ có môi cùng lưỡi, Long Tại Thiên đã có thể làm ra nhiều chiêu như vậy, cũng thật khiến lưỡi Điêu Điêu Tiểu Cửu khua loạn lên.

"Tiểu yêu, tiểu yêu của ta…" Long Tại Thiên cười tựa trán vào trên trán Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dốc, khí tức nam tính nồng nặc tức thì xẹt qua miệng mũi nàng. Môi cùng môi kề thật gần, vừa nói là đã có thể nhẹ nhàng chạm tới, nhưng Long Tại Thiên vẫn duy trì khoảng cách này, quan sát phản ứng động tình của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu phát giác, Long Tại Thiên hình như rất thích gần gũi nàng, càng thích nắm tay nhỏ bé mềm mại của nàng vừa sờ nắn lại vừa vuốt ve. Tay Long Tại Thiên vừa dài vừa to, da tay trắng nuột lộ ra vẻ cao quý, lại có thể mạnh mẽ bóp nát đá tảng, mà lực đạo ôm cầm nàng lại nhẹ nhàng đến mức khiến người khác không muốn rời xa. Mâu thuẫn quá, bàn tay Long Tại Thiên, mỗi một cái nắm tay, một cái ôm nhẹ, một nụ hôn thân mật không chứa nhục dục, đều khiến tâm trí Điêu Điêu Tiểu Cửu trở nên thần hồn điên đảo.

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc mắt, lại nắm tay Long Tại Thiên, lửa trong lòng nàng vừa bị đè xuống không ít, chỉ cảm thấy bụng hơi trướng đau, đại khái là do uống quá nhiều nước, Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi, không muốn mở miệng, nàng còn chưa từng nói với bất cứ… nam tử nào là nàng muốn đi nhà xí đây.

Phải nói sao đây, thật hao tổn tinh thần nha, hiện tại đầu cũng xoay mòng mòng, đầu óc chưa tỉnh lắm đây?

Long Tại Thiên vui vẻ nhéo nhẹ khuôn mặt phúng phính béo mập của Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật sự cực kỳ thích tiểu yêu chu cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt sáng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Hắn muốn chậm rãi đùa nàng, dù sao thì đêm cũng còn rất dài?!

Đại sảnh cùng nửa phòng bếp này liền chung một chỗ, Long Tại Thiên cũng không phải chưa từng muốn qua nữ nhân khác ở đây, nhưng với Điêu Điêu Tiểu Cửu, tất cả mọi thứ của nàng, Long Tại Thiên một chút cũng không muốn chia xẻ cùng người khác, cho nên khiêu khích dừng lại ở đó, Long Tại Thiên ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, mang nàng về phòng ngủ rồi tiếp tục, nhưng không phải phòng ngủ của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

……

Đây là lần đầu tiên Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy phòng ngủ của Long Tại Thiên.

Phản ứng đầu tiên, trời ạ, chỗ này thật to a, có nhiều cánh cửa cùng cửa sổ như vậy, ngủ ở chỗ này chắc chắn rất không an toàn đi!

Đúng vậy, nơi này rất lớn, đồ cũng không nhiều, nhưng trang trí cũng quá đẹp, lại rất xứng với căn phòng này.

Đầu tiên lọt vào tầm mắt là một giường lớn màu thâm lam, lớn như vậy, hoa lệ như vậy, trang trọng tinh xảo, nhưng lại rất không hợp với người cực tao nhã tuấn dật như Long Tại Thiên. Nguyên nhân là vì Tam Thiểu sư huynh đi, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất thưởng thức kiến trúc cùng bố trí trong phòng, nhưng nói thật ra, nàng vẫn hơi thất vọng.

Tuyệt đối không thể nói với Long Tại Thiên rằng nơi này rất tầm thường, trái lại, nơi này cực kỳ rộng lớn, bởi vì lớn, mới phải dùng tới những cái trụ đỡ… cực hoa lệ này, mới có thể càng tạo ra thêm hào khí tôn quý, Điêu Điêu Tiểu Cửu không tự chủ được nhìn Long Tại Thiên thành nam tử… mê người nhất… ưu việt nhất… có mị lực nhất mà nàng từng gặp đi!

Long Tại Thiên không biết Điêu Điêu Tiểu Cửu đang nghĩ gì, hắn đã đem Hoa Tâm Diễm – người bị Long Chi Hưng dùng pháp thuật cho ngủ thật say đặt bên giàn hoa của gian phòng, đưa Điêu Điêu Tiểu Cửu đi thẳng hướng giường lớn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại cảm thấy một cỗ khô nóng thần bí, a, không phải đã qua rồi sao? Sao đã lại trở về? Ai nha, thật khó chịu a, ngực cảm thấy trướng đau khó thở…

Hiện tại nàng đã biết làm cách nào để giải quyết loại rung động khó chịu này. Lúc Long Tại Thiên đang cúi đầu hôn Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu mềm mại đón ý hùa theo hắn, khép hờ mắt, cảm giác rất sảng khoái.

Cái hôn này rất ngắn ngủi, chỉ phớt qua, cũng không có bao nhiêu nóng bỏng hoa lệ, nhưng lại có thể an ủi trái tim xao động không thôi của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Tay Long Tại Thiên luồn sang bên hông Điêu Điêu Tiểu Cửu, rất nhanh đã cởi xiêm y vướng víu quanh nàng, trong lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu còn run rẩy liền mạnh mẽ đột nhập, luồn tay vào yếm con gần sát da thịt béo mập của nàng, hai người bởi vì… sự thân cận này mà đều phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, “Ưm…”

Cái tay không an phận của Long Tại Thiên tiếp tục hướng về phía trước mà hành động, mơn trớn vai thon mềm mại của Điêu Điêu Tiểu Cửu, toàn bộ xiêm y trên người nàng dồn lên trên ngực nàng, bàn tay to đưa về phía trước nắm thỏ trắng nho nhỏ của nàng, khiến nhụy hoa màu đỏ cao cao dựng thẳng đứng lên.

Trải qua một lần, bây giờ Long Tại Thiên chẳng những không ghét bỏ thỏ trắng nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu không đủ to, dù sao vật này thích hợp với đường cong thân thể nàng là tốt rồi, lớn nhỏ không phải là điều quan trọng nhất. Long Tại Thiên rời khỏi môi Điêu Điêu Tiểu Cửu, ngậm mút một đóa nhụy hoa màu đỏ đang độ xuân mơn mởn.

“Ưm…” Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ đến mức co rúm thân thể lại, kích thích xa lạ mà mãnh liệt kia khiến thân thể mẫn cảm của nàng không ngừng run rẩy.

Môi Long Tại Thiên ở dưới thỏ trắng nhỏ mềm mịn mà xinh đẹp, mượt mà mà đầy đặn, tản ra hương thơm nhàn nhạt, phối hợp với thân thể trắng mềm tinh tế như vậy, vòng eo không thừa thãi mà thon gọn như vậy, khiến Long Tại Thiên vừa thấy đã muốn cởi sạch nàng, trên thực tế thì hắn đã làm như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hoàn toàn lâm vào tình trạng vô ý thức, chỉ muốn lại một lần nữa cuồng dã phóng thích dục vọng bản năng…

Nàng được dạy dỗ không giống các nữ hài tử khác, nàng dù sao cũng là nữ thiên sư quốc bảo của Đại Tề Quốc, mặc dù bên ngoài cũng không có nhiều người biết, nhưng chuyện này cũng không thể ảnh hưởng giá trị tôn quý của nàng. Tất cả quan niệm nữ tính bình thường chưa từng có người nào muốn nàng phải tuân thủ, trong sự giáo dục của nàng, trừ việc không thể cùng tắm cùng ngủ với nam nhân, những chuyện khác cũng không có nhiều người so đo. Cho nên, ở trong lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng cùng Long Tại Thiên làm chuyện thân mật như vậy tuyệt đối không cảm thấy có gì không ổn, chỉ cần hai người các nàng đều thích, sẽ không có cái gì là không thể.

Lưỡi Long Tại Thiên nhẹ nhàng trượt trên thỏ trắng nhỏ, một vòng lại một vòng, đùa cợt đáng ghét, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu tùy thời thở hổn hển, nàng không ngừng lắc đầu trên gối, sao chổi như xẹt qua giữa không trung, hai mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chú lên trần nhà, trong đầu cuồng loạn vô cùng. Dường như trong lúc Long Tại Thiên nhấm nháp, Điêu Điêu Tiểu Cửu tìm thấy một bản thân khác chưa từng hiểu rõ qua, hoặc là, nàng mất đi cái bản thân vô tâm vô phế lúc bình thường kia.

Thỏ trắng nhỏ của nàng không ngừng động đậy, dường như muốn đem… bản thân càng đẩy sâu vào trong miệng Long Tại Thiên, chính là như vậy, rồi lại truyền đến cảm giác trướng đau không chịu nổi, muốn được Long Tại giúp đỡ. Điêu Điêu Tiểu Cửu thô bạo kéo tóc Long Tại Thiên, tháo kim quan cài tóc ra, khiến tóc hắn so với tóc nữ nhân còn mềm mại hơn bung ra cùng với động tác của Long Tại Thiên, không chỗ nào không lăng loạn, ẩm ướt, đong đưa…

Có một chút đau, nhưng lại càng thêm hưng phấn kích thích hơn, Long Tại Thiên từ trước ngực Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng lên lai, mắt đẹp thâm thúy hẹp dài kiêu ngạo nhìn chăm chú Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hai ngực thỏ trắng nhỏ của nàng đắm chìm dưới ánh đèn nhàn nhạt, bởi vì sự vuốt ve của hắn mà sưng nóng lên, nhụy hoa đỏ tươi bị xoa bóp nên càng cứng mà đỏ tươi hơn, ướt sũng mà dính đẫm nước miếng ướt át của hắn, vừa mới rời khỏi khoang miệng ấm áp, vì gặp phải không khí lạnh lẽo, thỏ trắng nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu còn đang mềm bỗng nảy lên, hình như còn đang mờ ám ngọt ngào mời gọi Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên nhìn như vô hại nghiễm nhiên cười một tiếng với Điêu Điêu Tiểu Cửu, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng trượt, ngón tay dài của Long Tại Thiên đưa xuống bụng dưới mềm mại của Điêu Điêu Tiểu Cửu hướng tới nơi nữ tính, nhanh chóng mà chuẩn xác chạm đến nơi nữ tính yếu ớt, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên bị đánh thức…

“Không được, không thể như thế.” Điêu Điêu Tiểu Cửu kêu to lên, hắn sao có thể chạm cái… nơi này của nàng? Dễ phá hư mỹ cảm lắm nha.

“Vậy sao?” Đôi mắt ma mỵ của Long Tại Thiên chớp nháy, quay đầu khoe khoang vô tội với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

“Nơi bẩn như vậy…” Long Tại Thiên tiếp tục xâm phạm, Điêu Điêu Tiểu Cửu cơ hồ thất thanh, tại sao có thể như vậy, nàng vừa rồi uống rất nhiều nước, vừa lúc muốn…

Long Tại Thiên sẽ không phải đến cái chuyện này cũng biết đi! Thật phiền nha.

Long Tại Thiên dụ dỗ nói, “Là của ngươi thì không bẩn, tiểu yêu, đó là một trò chơi rất thú vị, đừng cử động, để ta làm cho ngươi thật thoải mái!”

“Không cần!” Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết là cự tuyệt hay rên rỉ, Long Tại Thiên hoàn toàn quấy rầy sự riêng tư của nàng, sao lại như vậy, nhưng mà…

Long Tại Thiên đùa bỡn một đóa nhụy hoa nho nhỏ khác ở thân dưới Điêu Điêu Tiểu Cửu, hai ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi ve vuốt. “Như vậy không thích sao? Như vậy có thấy sướng chút nào không?” Hắn lấy ngón cái ép chặt lên phía trước nơi yếu ớt của nàng, liên tục nhẹ nhàng trêu chọc, ngón tay khác lại hướng tới nơi tư mật mà thăm dò. “A, ngươi đã chuẩn bị tốt. Nhiều nước như vậy, trời ạ…”

Cả người Điêu Điêu Tiểu Cửu không tự chủ được bị chấn động mãnh liệt làm cho đầu óc hôn mê, căn bản không nghe thấy gì, thật trướng đau nha! Nhưng lại có một loại khoái cảm thần bí nào đó sắp tới… Rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được nâng nửa thân thể lên, nhìn xem tay Long Tại Thiên tới cùng… muốn ở nơi đó của nàng tìm cái gì? Nàng đối với cảm giác kích thích thật sự là rất vô tri, tuyệt đối không khống chế được, tuyệt đối không che dấu, tuyệt đối không thể nhẫn nại… Hắn nếu không dừng tay, nàng thật sự sẽ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đau khổ, cảm giác không khống chế được như thế thật sự là đáng sợ, nếu như không dừng lại, nhất định sẽ có chuyện càng đáng sợ hơn xuất hiện.

"Long Tại Thiên… Ngươi… Nhanh…"

Long Tại Thiên áp chế dục hỏa… vì âm thanh kiều my này dưới sự thúc giục đột nhiên mạnh bạo. Dưới sự ngang nhiên trêu chọc của hắn Điêu Điêu Tiểu Cửu không ngừng run rẩy. Một câu nói đơn giản, cũng không có cách nào nói cho hết.

"Ngươi nhanh…" Nhanh dừng lại! Bằng không ta sẽ tiêu đời!

Sau đó Long Tại Thiên không để ý tới nàng, hắn còn hiểu rõ cảm giác của nàng hơn cả nàng, chỉ là tay đột nhiên ấn mạnh một cái, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên không thể khống chế cười vang một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt sao Kim nhảy loạn, đã xảy ra chuyện gì cũng không nhìn thấy nữa…

Long Tại Thiên vừa lòng dán sát thân thể nhỏ co quắp thành một đoàn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, tận tình hưởng thụ mỗi một cái run rẩy của nàng. Nhụy hoa mềm mại của Điêu Điêu Tiểu Cửu phun ra chất lỏng nóng bỏng, không ngừng, phun ra ngoài, rất nhiều rất nhiều…

Thần trí Điêu Điêu Tiểu Cửu cơ hồ tan rã, nàng không còn biết cái gì, nàng thở ngắn gấp gáp, nũng nịu ngâm nga, thanh thanh run rẩy, đan vào thành tiếng rên rỉ mị hoặc.

Thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu bị bản thân làm cho rất thoải mái mà rên rỉ, Long Tại Thiên không khỏi sinh ra một loại cảm giác cực tự hào. Hắn xiết chặt cánh tay trái vây quanh, thật sâu, dùng sức mút cánh môi dày đỏ mọng, nhìn dáng vẻ lúc cao trào của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng cùng run rẩy với âm thanh khêu gợi của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Xiêm y Long Tại Thiên vẫn như lúc ban đầu, cả người hắn tản ra khí tức cao quý tuấn nhã. Chỉ là giữa hông hắn đã sớm phồng lên, cơ hồ muốn đâm thủng xiêm y mà ra…

"Tiểu yêu, nói ngươi muốn ta!" Thanh âm Long Tại Thiên khó chịu ám ách, thứ mãnh liệt phấn khởi ở trong nội y của hắn táo bạo xôn xao, vội vã muốn tiến vào nhụy hoa nhỏ tuyệt đẹp mà Điêu Điêu Tiểu Cửu đã chuẩn bị tốt vì hắn…

"Ta…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu thần hồn điên đảo trí lực còn chưa khôi phục, nàng vẫn như trước xụi lơ dưới thân Long Tại Thiên, chỉ có thể tùy Long Tại Thiên mạnh mẽ đòi lấy mà phát ra tiếng rên rỉ.

"Không được!" Một giọng nữ cực kỳ chanh chua đánh vỡ một khắc tươi đẹp, khiến hai kẻ đang đắm chìm trong khám phá cùng phát hiện, đôi nam nữ mất lý trí bỗng ngây dại…

Phạch phạch phạch phạch…

Con Anh Vũ hoa văn bay qua bên giường…

Trời yên đất lặng…

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhanh chóng nhìn nhau, Hoa Tâm Diễm này, dù biến thành chim cũng đều là cái loại… tính tình rất gây mất hứng a!

Long Tại Thiên nổi lên một chút lòng nghi ngờ nho nhỏ, tại sao đại ca phong ấn Hoa Tâm Diễm lại ở thời gian kỳ quái như vậy. Vừa mới tỉnh lại…

62. Chương 62: Trằn Trọc

Hoa viên Phủ Hoa tướng quốc

Hoa Tâm Nhị mặc dù vẫn một thân áo trắng, chỉ là bên quần có thêu đóa hoa màu lam nhạt, trên mặt cũng hóa trang nhạt, thiếu chút ý vị thần tiên không chân thực như lúc bình thường, lại nhiều hơn một tia mềm mại đáng yêu mang mùi vị nữ nhân, khiến cho ngũ quan nàng vốn đã cực xinh xắn lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nàng ngồi nghiêm chỉnh trước đàn, đang đánh đàn…

Đàn một khúc "họa đường xuân"

Cả một đời một đôi người, tranh giáo hai nơi mất hồn. Tương tư tướng vọng bất tương thân, trời vì ai mà xuân?

Tương hướng lam kiều dịch khất, dược thành bích sấm nan bôn. Nhược dung tướng phóng ẩm ngưu tân, tương đối quên bần.

Hoa Tâm Diễm mặc áo hoa bên cạnh, ngồi dưới đất chơi đùa, ánh mắt nàng si ngốc, trên mặt có nụ cười cực kỳ thiên chân vô tà…

Một vị khác là một nam tử áo xanh, mặt như ngọc, mắt như sao, bạc môi bình yên, thần thái trang nghiêm. Có một loại an nhàn nói không nên lời, lại có một loại vô cùng thanh cao, dường như mắt nhìn xuống chúng nhân thần, luôn luôn một loại cảm giác cao cao tại thượng. Khiến cho người ta cảm thấy vốn dĩ màu xanh mới là màu sắc cao quý tuyệt đẹp nhất trên đời!

…

Tiếng đàn vừa dứt, trầm mặc như một đóa mây nhàn hạ, từ không trung chậm rãi rơi xuống, bao vây không khí xung quanh.

Hoa Tâm Diễm còn đang chơi cỏ nhỏ hoa nhỏ của nàng, Hoa Thệ Chi cũng vẫn dừng lại ở Hoa Tâm Diễm…

Hoa Tâm Nhị thở dài một tiếng, ở chung một chỗ với đại ca, vĩnh viễn không cần so sánh, nhất định là nàng chịu thua. Hoa Tâm Nhị thái độ dịu ngoan nói: "Ca, ta không lo cẩn thận cho tỷ tỷ, xin ngài hãy phạt ta đi."

"Nghe nói trước khi bị thương Diễm nhi từng đến Long gia một chuyến." Thanh âm Hoa Thệ Chi tao nhã như huyền sắc, mang theo âm vang hoa lệ khêu gợi, cảm giác xuyên thấu rất mạnh, khiến cho người ta nghe xong liền cảm thấy hài lòng.

Hoa Tâm Nhị gật đầu, nàng ngồi chồm hỗm trên chiếu hoa dày, hai tay vỗ tất, có một loại cảm giác ôn thuần thần phục nói không nên lời. Nhưng hai tay lại theo bản năng kéo nhanh tất lên xiêm y, lộ ra sự khẩn trương bất an trong lòng.

Ánh mắt Hoa Thệ Chi lại chuyển tới trên người Hoa Tâm Diễm, đột nhiên trở nên thâm trầm, mặc dù bản thân cứu giúp kịp thời, khôi phục dung mạo của muội muội, nhưng hồn phách của nàng không biết bay đến nơi nào, nàng bây giờ, cũng chỉ là một thể xác trống trơn vô hồn mà thôi. Đại muội muội đáng yêu lại hoạt bát, diễm lệ lại kiêu ngạo của hắn – Tiểu Diễm nhi…

Hoa Thệ Chi thở dài giống như ánh trăng trong đêm yên tĩnh, dịu dàng nói: "Ngươi, có phải thật sự rất thích Long Tại Thiên không?"

Hoa Tâm Nhị mãnh liệt ngẩng đầu, lấy lại bình tĩnh, mới chậm rãi nói: "Phải!"

"Nghe nói Long Tại Thiên sắp cưới vợ." Thanh âm Hoa Thệ Chi vĩnh viễn thanh thản ôn văn như vậy.

Hoa Tâm Nhị từ từ thu hồi mắt đẹp trên người ca ca, cúi thấp đầu, nhìn xuống đất, hồi lâu mới nói: "Có ca ca ở đây, ta sẽ luôn không bị thiệt thòi"

Hoa Thệ Chi mỉm cười, đúng vậy, hắn sẽ hoàn thành tâm nguyện của muội muội.

Long Tại Thiên nhất định sẽ trở thành em rể hắn.

Hiện tại hắn đang nắm con át chủ bài trong tay, hắc hắc…

Hắn lại nhìn thoáng qua Hoa Tâm Diễm!

……

Long vương phủ – Hàn Thanh Lâu

Đêm càng khuya…

Long Tại Thiên tràn ngập cảm giác suy sụp, bị con Anh Vũ màu sắc và hoa văn chết tiệt này phiền nhiễu, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã trở thành hoàng hạc một đi không bay về nữa, con Anh Vũ lại còn ở lại đây nữa chứ!

Hoa Tâm Diễm mê trai – một kẻ vốn mỗi ngày đều theo đuổi đại ca hắn, hiện tại nhanh chóng thay đổi, trở thành vị thần bảo vệ trinh tiết của hắn, bảo vệ trinh tiết hắn không bị Tiểu Cửu ăn tươi, mới vừa rồi chẳng những mổ u đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu, còn làm hết phận sự đứng ở đầu giường hắn mà bảo vệ.

Bực a… Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng thương vô tội!

Bực a… đêm dài dằng dặc, cảm xúc mãnh liệt của hắn bị Điêu Điêu Tiểu Cửu khiêu khích giờ phải làm sao?

Long Tại Thiên buồn bực kéo chăn phủ đầu, ngủ đi!

Ai, nếu như hắn còn có thể ngủ thì…

……

Cảm xúc đệm chăn mềm mại, gấm lụa trắng mịn…

Trong không khí tản mát mùi vị thơm ngát nhàn nhạt, đó là mùi thơm hoa ngọc lan…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nằm ở trên giường, cảm thấy hơi e lệ.

Buổi tối hôm nay cùng Long Tại Thiên đùa thật khác người nha, hì hì… Bản thân lại cũng…

Nhưng thoạt nhìn dường như Long Tại Thiên rất thích loại trò chơi này? Đến gần đây lực chiếm giữ luôn luôn rất mạnh, chơi quá nhiều thì hắn cũng hơi không khống chế được.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vươn tay ra, học bộ dáng Long Tại Thiên, sờ sờ thỏ trắng nhỏ trước ngực, sau đó giống như làm chuyện xấu, hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, xác định không có ai, mới ha ha nở nụ cười…

Thật đáng sợ nha, đến cái nơi kia của bản thân hắn cũng không buông tha, Điêu Điêu Tiểu Cửu đỏ mặt, đột nhiên khô nóng trên người mới biến mất giờ lại nổi lên…

Ách…

Sao lại tới nữa rồi?

Điêu Điêu Tiểu Cửu mới vừa rồi bị Long Tại Thiên làm cho rất thoải mái, dường như sau khi không khống chế được liền cảm thấy trên người thoải mái hơn nhiều, dọc đường trở về cũng không có chút biến hóa gì, nàng còn bị Cơm Cái Xẻng kéo đi tắm rửa sạch sẽ trở lại lên giường ngủ một giấc, cũng không có gì khác thường, sao mới qua một lúc, giờ lại tới nữa?

Nóng quá nha, da tay đụng tới bất cứ… đồ gì cũng đều mẫn cảm, mới vừa rồi Long Tại Thiên cởi toàn bộ xiêm y của nàng ra, dường như khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng khiến cho nàng thoải mái là tay hắn, môi hắn, còn có cả ngực hắn…

5555555…

Hiện tại làm sao bây giờ? Đi tìm hắn sao? Hình như quá mất mặt! Phải hỏi Long Tại Thiên, bên trong nước ình uống bỏ thêm cái thuốc quỷ gì, khiến bản thân hết lần này đến lần khác thân không theo ý muốn, cuồng loạn…

Trời ạ đất a thần a, người a tới cứu nàng đi!

Cửa sổ không gió mà tự mở, dưới ánh trăng, một tiếng nam tính quỷ mị than nhẹ: “Chân dài thon thả, da thịt nhẵn nhụi…”

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị kinh ngạc một chút, rồi tỉnh táo lại hơn phân nửa, có ý gì? Nam nhân này là một thi sĩ, đêm tối khuya khoắt, đạp trăng mà đến, là vì muốn ngâm thơ với nàng? Đây chính là khuê phòng của nàng! Cho dù nàng không phải khuê nữ, cho dù nàng cũng không quan tâm lắm, nhưng hắn ngang nhiên như vậy, vừa tùy tiện lại chậm rãi khoan dung mà ngâm cái thơ gì đó, cũng quá kỳ quái đi!

Ngâm thơ với nàng…

Chuyện này không khác gì đàn gảy tai trâu! Không phải, so với đàn gảy tai trâu còn thảm hại hơn, trâu nghe thơ thì còn không sao cả, nàng nghe thơ liền sẽ đau đầu nha.

Một bóng dáng thon dài đứng trước cửa sổ Điêu Điêu Tiểu Cửu, ánh trăng nhàn nhạt từ sau lưng hắn chiếu lại, kéo dáng người tuấn dật ra thật dài…

Điêu Điêu Tiểu Cửu híp mắt, nhìn hồi lâu, mới nhận ra, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Là ngươi?!"

Nam nhân chậm rãi bay tới trước giường, mắt nhìn xuống Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó bình tĩnh vươn tay, chậm như vậy, nhưng lập tức liền giật mất chăn bông Điêu Điêu Tiểu Cửu ôm ở trước ngực làm phòng ngự, lộ ra thân thể nhỏ nhắn mềm mại thơm tho trong áo lót đáng yêu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay nhỏ bé che miệng, nhẹ nhàng mà không quá kiên định nói cự tuyệt: "Không cần…"

Nam nhân căn bản không để ý tới kiều thái ỡm ờ của nàng, ném chăn xuống đất, cả người nhào tới Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Môi nam nhân ngậm ngón tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỗ ngón tay lộ ra ngoài môi, đầu ngón tay còn ở trong miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu, lưỡi nam nhân trượt trên tay nhỏ bé, liếm mút, bản thân Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng nhẹ nhàng mút đầu ngón tay…

Hai người cùng nhau hết liếm lại liếm ngón tay xanh xao của Điêu Điêu Tiểu Cửu, dường như đó chính là thứ mỹ vị nhất trên đời, Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi mơ hồ, tốc độ nam tử nhanh hơn, rút ngón tay Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, từ không trung lôi ra một sợi chỉ bạc thật dài, sau đó con mắt nhìn chăm chú Điêu Điêu Tiểu Cửu, đem ngón tay ẩm ướt từ từ thả ra khỏi miệng mình…

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy tò mò, mắt nhìn chăm chú, ngây ngốc nhìn động tác của nam nhân, sau đó, đột nhiên cảm thấy ngón tay một trận đau nhức, nam nhân cắn mạnh nàng một phát…

Điêu Điêu Tiểu Cửu hét lên: "A…" Thanh âm giống như dính nước, lộ ra một loại mị hoặc cùng gợi cảm nói không nên lời.

Nam nhân cười, thanh âm áp chế ở trong cổ họng, oa oa, nâng lồng ngực lên, rút tay nhỏ bé bị thương của Điêu Điêu Tiểu Cửu về, thấy tay rất nhanh đã bị thũng đau, vẻ mặt có chút u oán…

Cái tên biến thái này ngược đãi cuồng, 55555… Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu khóc: "Ngươi thật xấu nha, mệnh ta thật khổ làm sao, Đại bá a 55555… Nhạn đại a 55555…"

Nam nhân đột nhiên tập kích, giống như mãnh thú che miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu, khiến nàng chỉ có thể phát ra một chuỗi chi ngô vô nghĩa…

Nam nhân hơi dừng lại một chút, hung hăng nói: "Ta không cho ngươi lại phun ra tên của nam nhân khác!"

Tên nam nhân này lực uy hiếp mười phần, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời quên cả kêu khóc, nhưng nàng đột nhiên nghĩ đến yêu cầu của Long Tại Thiên, muốn lúc nàng khóc nhất định phải kêu tên của hắn, cho nên cũng thốt lên một câu nói làm tổng kết: "Long Tại Thiên a…" Xin lỗi, nàng không phải không sợ chết, nhưng nếu nàng khóc mà không kêu lên làm cái tổng kết sẽ cảm thấy thật kỳ quái!

Trong mắt nam tử hiện lên một tia ác độc, rất giỏi, dám không nghe lời hắn, lại còn kêu tên của nam nhân khác! Mắt lạnh của hắn càng hắc hơn, khóe môi gợi lên độ cong tà ác. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, đôi mắt hắn liền nghiện khối thân thể này. Đại khái là bởi vì bản tính nam nhân càng lớn mạnh lại càng nổi lòng chinh phục Điêu Điêu Tiểu Cửu thanh thuần yêu nghiệt như thế!

Nam nhân ôm chặt lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, nâng người nàng lên, nặng nề hôn. Nụ hôn của hắn mãnh liệt rơi xuống, cùng môi lưỡi của nàng mạnh mẽ dây dưa. Hai tay nam nhân ôm chặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, khí tức nóng bỏng tràn ngập dục vọng của hắn như khúc nhạc dạo.

Tên nam nhân này thật bá đạo, làm hại nàng sắp không thở nổi! Hơn nữa nam nhân này hôn lại khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy đau, nam nhân này dù chỉ xoa nắn tay nàng, cũng khiến nàng cảm thấy đau. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không có khuynh hướng thích bị ngược đãi, nàng không thích như vậy, so sánh ra thì nàng thích được Long Tại Thiên dịu dàng kiên nhẫn đối đãi hơn, cho dù tràn đầy trêu chọc, nhưng vẫn có cả sự nhẹ nhàng! Nhưng hơn hết là ngọt ngào say đắm chết người! Khiến nàng không tự giác mà rơi vào tay giặc, cùng đắm chìm trong tiết tấu khám phá quan hệ nam nữ…

Phát hiện Điêu Điêu Tiểu Cửu không chuyên tâm, nam nhân hôn càng mạnh, tay lại càng không lưu tình tăng thêm lực, Điêu Điêu Tiểu Cửu tự nhiên sinh ra phản kháng, nàng bắt đầu dùng sức giãy dụa…

Tay bắn ra, lấy ra lá bùa, nắm quyết, trong lúc nam nhân công kích miệng hàm hồ niệm chú: "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Ngô!"

Tại sao?

Tại sao rõ ràng là nàng dùng pháp thuật…

Tại sao người không thể nhúc nhích lại chính là nàng?!

Nhìn mắt đẹp không dám tin của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nam nhân cười, môi hắn dán trên vành tai nàng, hắn nghiền ngẫm nhẹ than, "Tiểu yêu, ngươi quên rồi sao, ta cũng là một thiên sư, hơn nữa… còn là một thiên sư pháp lực cao cường hơn ngươi nhiều!"

Ngô…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt trướng đỏ bừng, nàng đã nghĩ tới, nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ?

Nam nhân càng lúc càng công kích quá đáng, xiêm y Điêu Điêu Tiểu Cửu lại một lần bị lật lên trên ngực, một đôi thỏ trắng nhỏ đáng yêu lộ ra trong không khí… Nam nhân há mồm cắn, đau quá nha…

Nơi kia không phải đùa như vậy! Ngu ngốc! Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa kịp mắng, bàn tay to của nam nhân lại hướng sang một thỏ trắng nhỏ khác…

Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ có thể phát ra tiếng hét thảm thiết… "A… A… Không cần a…"

Long Tại Thiên, nhanh lên một chút tới cứu ta a!

Ta sắp bị một kẻ biến thái cắn chết… 5555… Đại bá a… Nhạn đại a…

……

Long Tại Thiên đột nhiên ngồi dậy, ngủ không được, nhất định ngủ không được, ngập đầu óc đều là tiếng rên rỉ mị hoặc của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Tiểu yêu này thật đúng là muốn lấy mạng người, rõ ràng là một xử nữ thanh thuần, nhưng so với một đám trăng gió già đời còn mê người hơn, lại rất mẫn cảm, tùy tùy tiện tiện là có thể cao trào không ngừng, Long Tại Thiên hồi tưởng lại, mê say đến híp sóng mắt hẹp dài sáng rỡ của hắn lại, thật muốn tiến lên…

Vừa mở mắt, con Anh Vũ màu sắc và hoa văn còn tinh thần mười phần đứng ở đầu giường, liếc nhìn hắn, vẻ mặt vẫn như cũ quả phụ quyết tâm bảo vệ cô nhi. Hic…

Tâm ngứa như mèo cào… mắt Long Tại Thiên chuyển động, khóe miệng gợi lên một nụ cười mê người.

"Sau này thời gian chúng ta ở chung rất dài, ta học anh ngươi gọi Diễm nhi nha!" Long Tại Thiên triển khai nụ cười mê chết người không đền mạng của hắn, hắn cười rộ lên mị lực bắn ra bốn phía, là đệ nhị Đại Tề Quốc nha, đệ nhất đương nhiên là Hoàng tử bệnh đến nửa chết nửa sống kia của Đại Tề Quốc, nghĩ cũng biết danh vị đệ nhất của hắn nhất định là dựa vào…

Anh Vũ màu sắc và hoa văn làm người đã mê trai, làm chim nhất định cũng mê trai. Nàng đương nhiên không địch lại mị lực nam tính của chủ tử, liên tục gật cổ nhỏ của nàng, tất cả trong mắt chim đều là những đốm nhỏ sùng bái…

Long Tại Thiên tiếp tục dùng sức bán rẻ tiếng cười: "Diễm nhi là một nữ tử mỹ lệ…" Tạm dừng lại, danh từ phía sau không chính xác, nói nữ hài tử hay chim mái thì đúng đây, dứt khoát: "Tiểu thư, cho nên không thể thức đêm nha, phải ngủ thật sớm, dậy thật sớm, như vậy ngày mai mới xinh đẹp, ách… có lông chim xinh đẹp cho ta nhìn a!" Hic, lời này thật lòng vòng.

Anh Vũ màu sắc và hoa văn cảm thấy lời ấy thật đúng! Lập tức vỗ vỗ cánh trở về trên giàn hoa Long Tại Thiên đã sớm an bài cho nàng, ngậm một chút nước, rỉa rỉa lông chim, lại dùng mắt chim liếc nhìn Long Tại Thiên, mới nhắm mắt lại bắt đầu ngủ!

Long Tại Thiên cũng nhắm hai mắt, kiên nhẫn ở trên giường giả bộ ngủ, tai lại vẫn vểnh lên lắng nghe tiếng hô hấp của Anh Vũ màu sắc và hoa văn, phán đoán nàng đến lúc nào thì ngủ!

Đêm, thật sự là quá dài…

Long Tại Thiên dưới đáy lòng đau khổ rên rỉ:

Anh Vũ màu sắc và hoa văn, ngươi chừng nào mới có thể thực sự ngủ a?!

63. Chương 63: Bắt Kẻ Thông Dâm

Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi lệ, nhưng không cách nào chạy thoát.

Nàng không thích cùng người kia chơi trò chơi thô bạo như vậy. Nàng thật sự rất sợ đau.

Nam nhân đưa ngón tay vói vào trong miệng nàng. Điêu Điêu Tiểu Cửu cắn răng cự tuyệt. Tay kia của nam nhân hung hăng vặn người nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu đau chảy nước mắt, 55555… Hắn, rốt cục muốn làm cái gì a?

"Mút nó, liếm như mới vừa rồi vậy…" Nam nhân ra lệnh, mắt trầm như nước, thanh âm mang theo giọng Bắc Kinh hoa lệ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nén giận, vươn đầu lưỡi phấn hồng sắc sảo bắt đầu liếm bàn tay to nam nhân cố tình nhét vào, gớm ghiếc quá nha! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp, để ngón tay khôi phục tự do, nàng còn có một chiêu tất thắng, nhất định phải để tên nam nhân kiêu ngạo này chết có ý nghĩa.

May mà miệng vẫn còn có thể nói chuyện, bản thân dùng yêu ngữ mê hoặc người khác thì nhất định có cơ hội khiến nam nhân choáng váng đầu óc.

"Đại ca, đau quá nha!" Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa ngậm ngón tay gớm ghiếc, vừa nói mơ hồ không rõ.

Ánh mắt nam nhân càng trầm, tay hơi hơi kéo ra, hiển nhiên cũng có chút thương tình. Mặc dù trên mặt hắn vẫn đang là vẻ lãnh khốc bất động như núi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại chủ động vừa mút vừa liếm, nghĩ thầm, ta coi như đang ăn thịt heo, ai nha, vị con heo này không ngon chút nào, nhất định là gian nhân làm, người đâu, mang đầu bếp này chém cổ cho ta.

Tay kia của nam nhân trên thỏ trắng nhỏ trắng noãn bóng loáng của Điêu Điêu Tiểu Cửu xoa nắn không thôi, khiến da thịt vẫn những dấu thâm màu đỏ ứ đọng, tay tăng thêm lực thì màu sắc càng nhiều thêm một đống xanh xanh đỏ đỏ… Đau đến mức Điêu Điêu Tiểu Cửu cau mày rưng rưng lệ.

Mẹ kiếp, vận khí không tốt, đại cô nương trong khuê phòng gặp phải đạo tặc hái hoa cũng rất xui rồi, nàng lại còn gặp phải đạo tặc hái hoa biến thái ngược đãi cuồng, nàng gần đây có làm chuyện xấu gì đâu, ông trời sao lại đối xử với nàng như vậy.

Nam nhân rút tay đặt trong miệng nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, hiển nhiên muốn tiến hành bước tiếp theo của hành động hái hoa.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lòng như lửa đốt, nhưng vẫn mặt dày xinh đẹp cười một tiếng: "Hiện tại ta là một khối thịt lợn chết trên thớt gỗ, tùy ý ngươi cắt, ai!"

Hình dung này khiến nam nhân nhíu mi, thịt lợn chết, nghe đã không muốn ăn.

Nam nhân trầm giọng nói: "Đi lại đây, cởi áo ra cho ta!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cúi lưng, bĩu môi, trở mình một cái tự nhận là kỹ thuật mị nhãn không tệ, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ sợ bị quỷ nam nhân này tinh tế phát hiện sơ hở. Nàng không biết nam nhân đắm chìm vào dục vòng trí lực còn không bằng heo.

Nam nhân trong nháy mắt nở một nụ cười chói lọi, Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng yêu thật sự là chọc ngứa lòng người, lập tức lên tiếng cười nói: "Nhanh lên một chút, Điêu Điêu!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩn ngơ, thanh âm này, xưng hô này, nàng rất quen thuộc nha! Nhưng người này, rõ ràng không phải người đó a!

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu đồng thời phát hiện tay chân của mình đều hoạt động được, nam nhân này pháp lực thật sự là rất cao thâm, cơ bản không thấy được hắn đốt bùa nắm quyết niệm chú, đã giải chú cấm.

Nàng đứng lên, quỳ trước nam nhân, bắt đầu cởi áo cho nam nhân, nhưng một tay nàng chính là lấy sợi tóc lăng loạn bên người nam nhân, cúi đầu, cố tình chuyên chú, trong miệng nhẹ niệm: "Đạo khả đạo, cực kỳ đạo, danh khả danh…"

Sau đó Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng đầu, vẻ mặt cười cười, cố gắng đẩy nam nhân, quát to một tiếng: "Long Chi Hưng, ngươi đi chết đi!"

……

Long Tại Thiên chậm rì rì bò lên, thử dò xét: "Diễm nhi…"

Không có đáp lại, thật tốt quá. Long Tại Thiên xuống giường, tìm thấy giầy đang muốn đeo vào, chỉ nghe âm thanh vỗ cánh phành phạch, Long Tại Thiên lập tức lên giường nằm, ai, con chim đáng chết này, sao còn chưa ngủ a!

Ai, thoạt nhìn hôm nay không thể đi tìm tiểu yêu, thôi thì ngủ đi.

Phiền muốn chết, Long Tại Thiên dùng sức kéo chăn phủ qua đầu.

Hoa Tâm Diễm này, hắn thật sự quá áy náy với nàng, bằng không, sao có thể dung túng nàng như vậy.

Ai, mặc kệ mặc kệ, ngủ ngủ!

Tiểu yêu, không thể làm gì khác hơn là gặp nàng trong mộng!

Ai…

……

Sau khi Điêu Điêu Tiểu Cửu quát to một tiếng, Long Chi Hưng ngây dại, hai tay hắn còn dừng trên thỏ trắng nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, mu bàn tay cứng ngắc, lực nắm giữ nhẹ đi một chút, Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng ba chân bốn cẳng chạy ra. Thuận tiện kéo… xiêm y xuống…

Thèm vào, Điêu Điêu Tiểu Cửu càng nghĩ càng tức, tên thối tha không ai ngửi nổi này! Điêu Điêu Tiểu Cửu một cước đá ra, trúng giữa ngực Long Chi Hưng, cứng quá nha, chân nàng đau quá, Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng cầm chân kêu trời thán đất một phen, chân a! Thịt người này thật cứng.

Dùng chân đá cũng quá không thông minh, dứt khoát đổi sang ném đồ đi, xem đầu hắn cứng cỡ nào, ngó, ngó – Điêu Điêu Tiểu Cửu ngó nhìn bốn phía xung quanh, thấy có cái bình hoa lớn vô cùng, ước chừng cao như Điêu Điêu Tiểu Cửu vậy, trên đó cắm cái lông chim gì đó, Điêu Điêu Tiểu Cửu đi qua, kéo lại, sau đó nhìn chênh lệch vóc người của bản thân với Long Chi Hưng một chút, leo lên giường, cũng bắt đầu kéo cái bình lớn kia lên, ai ui, mệt mỏi quá nha!

Long Chi Hưng vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt thâm sắc chăm chú nhìn thẳng Điêu Điêu Tiểu Cửu, ánh sáng lạnh như phóng xạ ép người, người bình thường nhìn thấy tư thế rồng chầu gấu chực của hắn như thế, cũng bị dọa cho sợ hãi mà bỏ chạy, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu mới không thèm để ý đến hắn, nàng là người sống giữa các soái nam mà lớn lên (hic, lời này nghe thấy sao quỷ khí dày đặc như vậy a!), nam nhân không soái đến mức người người oán trách, nàng căn bản sẽ không để vào mắt.

Nâng bình hoa lên, nặng nha…

Long Chi Hưng đột nhiên nhẹ nhàng nói: "Ta khuyên ngươi không cần làm như vậy."

Điêu Điêu nghiêng đầu, hỏi: "Tại sao?"

Long Chi Hưng không lên tiếng, chỉ dùng cặp mắt… sâu đậm cực hắc kia của hắn chăm chú nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu đến chỗ sâu nhất trong linh hồn nàng. Sau đó hỏi mà không cần câu trả lời: "Ngươi có cái gì hay, mà cũng có thể làm điên đảo chúng sanh?"

"?" Điêu Điêu Tiểu Cửu không hiểu gì, ta đã làm cái gì sao? Ta thực sự cũng không có gì hay cả, nhưng lão Đại à, đây không phải trọng điểm có biết không hả, tay ta nâng bình hoa lớn như vậy mệt muốn chết đi, rất mỏi nha, ngươi có thể… chờ ta ném qua rồi nói gì thì nói hay không.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng sức ném bình hoa lớn hướng tới Long Chi Hưng, chỉ nghe phách một tiếng vang thật lớn. Điêu Điêu Tiểu Cửu khép nửa mắt, nghĩ thầm, Long Chi Hưng lần này chết chắc rồi!

…

Long Chi Hưng không có chết, chết chính là Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Bình phân làm 4-5 mảnh, vỡ trên đất…

Nhưng Long Chi Hưng một chút việc cũng không có, vẫn phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong như vậy!

Trái lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại không thể động!

Oa chà chà…

Tại sao có thể như vậy đây?

Phải biết rằng danh chú là một chú loại rất lợi hại, là một loại chú thương tổn có lực sát thương rất mạnh. Đặc biệt sau khi người khác nắm giữ tên thật cùng tóc của ngươi, trên cơ bản ngươi sẽ không thể tránh thoát.

Nhưng việc này đụng tới Điêu Điêu Tiểu Cửu, liền rất tà môn.

Người này sao lại biến thái cường như vậy, đến danh chú với hắn cũng vô dụng, nghe Đại bá nói qua, có một loại thiên sư sau khi bị dùng danh chú thân pháp của hắn càng mạnh mẽ gấp 10 lần, chẳng lẽ? Trình độ người này thân pháp giờ đã tăng gấp 10 lần còn chưa dừng lại?

Cái này, cũng có thể xảy ra sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy trên mặt Long Chi Hưng hiện lên vẻ cười mà như không cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xị ra một chút, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, oa, người này thật đáng sợ. Sớm biết như vậy cho dù bị Anh Vũ mê trai cắn, cũng không rời khỏi chỗ Long Tại Thiên.

Nếu như đêm nay chắc chắn bị thất thân, như vậy mất cho Long Tại Thiên còn tốt hơn mất cho ca ca hắn, lúc đầu Long Tại Thiên dịu dàng đáng yêu, còn khá để ý đến cảm giác của nàng.

Đáng ghét, có thể bị cái tên biến thái này cắn chết hay không a?! Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc không ra nước mắt, thật ra đối với nàng cái trinh tiết gì đó cũng không quá quan trọng, dù sao cũng không ai yêu cầu nàng nhất định phải giữ băng thanh ngọc khiết. Thất thân cho ai cũng không phải chuyện trời sụp gì, vấn đề là người này hắn thích cắn bóp người khác, còn chuyên môn tìm nơi mềm mại trên người nàng mà ra tay, mới có một hồi, thỏ trắng nhỏ trước ngực nàng đau như lửa đốt đây? Thật muốn kệ cho hắn ra tay thế nào, đừng khiến nàng đau chết là được a!

55555… Có người chết Long Tại Thiên, lúc cần hắn, hắn cho tới bây giờ cũng không thấy đâu!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Điêu Điêu Tiểu Cửu đáng xấu hổ phát hiện bản thân lâm đã vào cảnh khốn cùng!

Không được a, nàng luôn luôn là Điêu Điêu Tiểu Cửu thông minh có khả năng nhất, yêu thuật khá? Nhưng mà, đạo hạnh của đối phương so với nàng còn cao hơn, nàng còn có biện pháp gì đây?

Pháp thuật không đấu lại, chúng ta sẽ so về trí tuệ đi!

Thấy đối phương dù to xác nhưng đầu óc lại không quá lớn, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức đem lý tưởng hào hùng đầy ngập đầu tâng bốc đến chín tầng mây, đến ánh mắt người này cũng toát vẻ rất thích ngược, sao bản thân nàng trước kia cho tới bây giờ lại chưa từng phát hiện ra?

Điêu Điêu Tiểu Cửu đổi giọng, nhẹ nhàng khuyên bảo: "Ta là Vương phi tương lai của Long Tại Thiên, cũng là em dâu của ngươi, ngươi sao có thể vì ta một nữ nhân mà trở mặt với huynh đệ chứ?"

Ân, Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trong lòng bơm hơi ình, lời này nói ra coi như hợp tình hợp lý nha! Bản thân chưa bao giờ học phép tắc lễ nghĩa, vậy mà có thể nói ra lời đường hoàng như vậy, thật sự là không bội phục bản thân cũng không được!

Đôi mắt hẹp dài của Long Chi Hưng đột nhiên hiện ra vẻ ác độc, hừ hừ nói: "Ngươi cho là trong lòng Long Tại Thiên ngươi chiếm vị trí lớn lắm sao? Trong phòng này của hắn hơn một trăm thị nữ, lại có mấy người chưa từng hầu hạ qua hắn, ngươi nghĩ bản thân thật sự đặc biệt như vậy sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi đau đớn, Long Tại Thiên cũng là một đại củ cải trăng hoa! Hừ, xem ngày mai nàng còn để ý hắn không nhá?!

Nhưng hiện tại không phải lúc nghĩ cái này, Điêu Điêu Tiểu Cửu cố gắng tìm một vài lời phù hợp với luân thường đạo đức trong thế giới quan hỗn loạn của bản thân, "Có người nói vợ bạn bè không thể ghẹo, huống chi là vợ của huynh đệ đây?" Hic hic… Mệt mỏi quá nha, ngày mai nhất định phải học phương diện này cho thật tốt, nếu không thật sự không nghĩ ra đạo lý vĩ đại tại sao Long Chi Hưng không thể đụng vào nàng! Chóng mặt

~Long Chi Hưng nhe răng cười nói: "Vợ bạn bè không thể ghẹo, vợ huynh đệ tùy thời chơi!" Hắn còn nói được một câu này chứ.

"Ách…" Mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu choáng váng, vốn dĩ ý tứ những lời này lại là như thế, vậy nàng không phải chịu bị người chà đạp sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên muốn khóc, nghĩ ban đầu Đại bá bắt nàng đi học, đánh nàng chết cũng không đi, hiện tại mới hiểu rõ một đạo lý, đó chính là không học hại chết người a!

Ách…

Hiện tại, kế tiếp, nàng còn có biện pháp gì đây?

Long Chi Hưng đưa tay qua, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó từ từ di chuyển xuống…

Điêu Điêu Tiểu Cửu run rẩy thành một đoàn, nếu không phải bị pháp thuật cưỡng chế cố định, nàng căn bản là không đứng lâu được!

Hai tay Long Chi Hưng đặt trên áo Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó nắm chặt hai bên áo, mãnh liệt xé, đến lúc nghe thấy một thanh âm cực kỳ cực kỳ chói tai "Roẹt…"

Áo Điêu Điêu Tiểu Cửu liền chia ra làm hai mảnh, bay tán loạn trong gió…

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu dại ra nhìn hai mảnh xiêm y chậm rãi chậm rãi rơi xuống đất…

Sau đó, dời ánh mắt đi, không thể không đối mặt một cái thực tế như vậy, nàng, sẽ bị cái tên nam nhân này ngược đãi…

……

Long Tại Thiên ngủ thiếp đi, nhưng trong lòng hắn không yên, ngủ cũng không say, đêm cũng thật nặng nề, gió lay ảnh động, dường như khiến tất cả đều như nước gợn, không chân thực.

"A…"

Dường như Điêu Điêu Tiểu Cửu đang thét chói tai, đây… không biết là tiếng kêu đau khổ hay tiếng rên rỉ lúc cao trào…

Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu có tương thông tình chú, cảm giác của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Long Tại Thiên cũng có thể cảm thấy! Mặc dù không thể thật sự nghe thấy thanh âm Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng là cái loại cảm giác này, cái loại… cảm giác vừa đau khổ lại vừa hưng phấn truyền đến người, Long Tại Thiên cũng lập tức cảm thấy. (biến thái a, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ cảm thấy đau khổ nha! Chỉ có ngươi mới có thể trong đau khổ mà cảm thấy hưng phấn thôi!)

Long Tại Thiên lập tức bị đánh thức, mở mắt ra, con Anh Vũ màu sắc và hoa văn lần này đã thật sự ngủ thiếp đi, Hoa Tâm Diễm hiện tại mặc dù hóa thân làm chim, nhưng lúc ngủ cũng rất giống người, đôi cánh thu về bên sườn gối đầu, một bộ dáng nữ tính, so với lúc… nàng tỉnh thì đáng yêu hơn nhiều.

Long Tại Thiên vội vàng nhón chân nhón tay rời khỏi phòng ngủ, mở cửa chạy ra ngoài.

Anh Vũ màu sắc và hoa văn lúc này đột nhiên mở mắt ra, trong mắt chim lộ ra một tia có thể gọi là cười tinh nghịch, nghiêng thân giương cánh, vỗ vỗ, sau đó bay lên… Dưới ánh trăng sáng mờ mờ, Anh Vũ màu sắc và hoa văn bay dọc hành lang theo chủ tử, đi khuê phòng trộm ngọc! Không, không đúng, nàng là phòng ngừa trinh tiết của chủ tử bị tiểu yêu kia ăn mất…

Cục cục tác… Anh Vũ màu sắc và hoa văn mở miệng chim ra, lộ ra một tia cười gian!

Dường như có động tĩnh gì đó, Long Tại Thiên kinh ngạc quay đầu…

Cách rất xa dọc theo đường đi có một vài thị nữ chịu trách nhiệm đứng canh, bởi vì Long gia vô cùng tốt với thị nữ, hơn nữa bên ngoài Hàn Thanh Lâu này có rất nhiều trạm gác ngầm, những… thị nữ đáng chết này hơi một tý là làm đẹp, hơn nữa đêm đã khuya, cho nên bọn cơ hồ đều ngã trái ngã phải ngủ không biết gì sất. Con Anh Vũ màu sắc và hoa văn tinh nghịch trốn bên đầu một thị nữ.

Cái gì cũng không thấy. Long Tại Thiên xoay người tiếp tục đi.

Càng lúc càng không đúng, trong phòng Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự truyền đến tiếng rên rỉ… lúc nam nữ giao hoan.

"A… Không cần… Xin ngài… Ta rất sợ…" Thanh âm này không phải của Điêu Điêu Tiểu Cửu thì là ai.

Huyết mạch Long Tại Thiên sôi lên, mắt sáng cũng trừng đến sắp rớt ra, tiểu yêu này, tiểu yêu này, thật to gan, lại dám sau lưng hắn dan díu người khác, chẳng lẽ bản thân nhìn lầm nàng rồi?

Nàng diêm dúa lẳng lơ phóng đãng như vậy, nói không chừng… Long Tại Thiên nhất thời máu chảy ngược, trong đầu đều rối loạn…

Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không biết gì, còn đang đau khổ cầu khẩn: "Đau a… Không cần… Ta sợ đau…" Một tiếng một tiếng, nói không hết lời nhu nhược yếu ớt, điềm đạm đáng yêu, khiến nam nhân nhịn không được muốn điên cuồng ngược đãi…

Long Tại Thiên giơ chân lên, một cước đá văng cửa phòng Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, một màn trước mắt, khiến máu hắn cũng kết băng…

Nếu có địa ngục, thì cho hắn xuống đi, nhưng trước khi xuống, hắn muốn đem một đoạn trí nhớ này xóa sạch sẽ!

64. Chương 64: Đau Lòng

Long Tại Thiên một cước đá văng cửa ra, cảnh tượng này hắn cận kề cái chết cũng không muốn thấy.

Đại ca hắn kính yêu cùng nữ nhân hắn yêu thương trần truồng quay cuồng trên giường, hơn nữa một loạt tiếng kêu đau, đau, đau… mới vừa rồi của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Hắn nghĩ, chuyện chắc chắc đã tới lúc không thể cứu vãn lại.

Ngay lúc đó tim, giống như lập tức bị ngâm trong nước băng, lạnh thấu xương, tê liệt… đau đến mức khiến hắn nhất thời ngừng hô hấp.

Long Chi Hưng hơi hơi buông lỏng động tác, yên lặng không nói nhìn Long Tại Thiên, thần sắc rất thản nhiên, hắn cũng không cố gắng dùng chăn che ngọc thể trần truồng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, chỉ nhanh chóng đưa đầu nàng nhẹ nhàng hướng tới mặt bản thân, không cho Long Tại Thiên thấy vẻ mặt nước mắt của Điêu Điêu Tiểu Cửu, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu chẳng những không thể động đậy, tiến thêm một bước càng khiến nàng đến thanh âm cũng không thể phát ra, sau đó hai tay đưa lên ngực, thân thể đẹp đẽ cũng trần truồng, lạnh lùng chờ đợi, chờ đợi hành động tiếp theo của Long Tại Thiên…

Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc không thở nổi, nàng hôm nay đã kêu tên Long Tại Thiên hết lần này đến lần khác, đó là việc bình thường nhất… có thể an ủi nàng, những cái tên khác lần này đều không thể khiến nàng khôi phục bình tĩnh, thật sự là quá đau!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thân thể trần truồng, cũng không cảm thấy thẹn thùng, mặt hướng bên mặt Long Chi Hưng, chỉ là một mặt lại rơi lệ. Tay cùng chân căn bản không thể động, hết lần này tới lần khác vẫn cảm giác được, cảm giác Long Chi Hưng ở trên người nàng vừa cắn vừa gặm lại vừa xoa nắn, mỗi một lần đều đau vô cùng!

Nàng biết Long Tại Thiên tới, biết hắn sẽ tới cứu nàng, lệ rơi càng nhanh càng nhiều, giống như tất cả hài tử bị kẻ ác đánh, vừa thấy thân nhân sẽ càng thêm mềm lòng yếu ớt.

Long Tại Thiên nhìn khuôn mặt tuấn dật nhưng không hề dao động của đại ca, nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu mới không lâu vẫn còn trong lòng bản thân ngây thơ hầu hạ, trên ngọc thể còn rất nhiều vết thâm, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu không dám nhìn hắn, mà kiên trì nhìn hướng đại ca, thấy một màn này khiến hắn như đứt từng khúc ruột gan…

Hắn choáng váng, hoàn toàn tuyệt vọng, không thể tin nổi…

Tại sao? Cuộc sống hoàn mỹ của hắn lại đi tới bước này?

Tại sao? Hắn vì đại ca nhường nhịn còn chưa đủ sao?

Tại sao? Hiện tại đến cả nữ nhân duy nhất hắn yêu, đại ca cũng không buông tha?

Tại sao?

Tại sao?

"Tại sao?" Long Tại Thiên cuồng loạn, ôm đầu mình, dùng ánh mắt nghiêng liếc hai thân thể tinh khiết mỹ lệ như lúc mới sinh, lần đầu tiên trong đời, hắn quay hướng đại ca rít gào bất mãn trong lòng: "Tại sao? Tại sao ngươi luôn như vậy, ngươi thích tranh cướp với ta, những thứ ta thích ngươi sẽ ngang ngạnh đoạt khỏi tay ta? Đại ca, ngươi sao có thể nhẫn tâm vậy!"

Long Chi Hưng không trả lời, vẻ mặt bất động như núi.

Long Tại Thiên phát ra một chàng cười lớn kinh khủng: "Tại sao? Tại sao ngươi không thể cho phép ta trải qua hạnh phúc? Lúc chúng ta cùng nhau học đạo, đơn giản là một vị sư huynh khen ta hai câu, lúc nửa đêm ngươi khiến Mã nhi của hắn đang sống sờ sờ cắn lưỡi mà chết! Được, ta nhường cho ngươi, ta không học đạo, ta sửa học thứ khác. Nếu không thể làm thiên sư ta có thể trở thành một nam tử hán! Sau này, nới rộng ra, chúng ta làm quan cùng triều, nhưng Hoàng đế, Hoàng thái tử cùng công chúa lại hết lần này tới lần khác thích ta, ngươi suốt một năm không cười với ta lấy một lần, được, ta nhường cho ngươi, ta không cưới Công chúa, không làm Phò mã, không cần chức quan, ta cưới người khác, dù sao ta chỉ muốn

cùng một nữ nhân yêu mến đến lúc đầu bạc răng long, tiêu dao tự tại. Nhưng ngươi tại sao đến một cái nguyện vọng không có ý nghĩa cuối cùng của ta cũng muốn cướp đoạt. Tại sao? Ngươi biết rất rõ ta yêu nữ nhân này, nữ nhân này đối với ngươi chỉ là một nữ nhân trong trăm ngàn nữ nhân khác, nhưng đối với ta, đối với ta của hiện tại, chính là toàn bộ sinh mệnh ta, ta đã nhường đến nước này, ta đã nhường đến không còn có thể nhường hơn được, ngươi còn muốn thế nào?!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục rơi lệ, nàng đã không phân biệt rõ lệ là vì ai mà chảy…

Long Tại Thiên con cưng của trời kia, vốn dĩ, trong lòng của hắn, so với ai khác đều khổ sở hơn, hắn chơi đùa nhân sinh, đối chuyện gì cũng đều một bộ không sao cả, vốn dĩ là bởi vì hắn không có biện pháp nghiêm túc.

Đại ca Long Chi Hưng thật xấu thật xấu, quả thực là đệ nhất thiên hạ ác nhân! Khiến nàng đau như vậy, khiến Long Tại Thiên của nàng đau như vậy!

Long Chi Hưng đến lông mi cũng không có động, ánh mắt bình tĩnh giống như ánh trăng sáng ngoài cửa sổ.

Long Tại Thiên không rơi lệ, hắn thật sự quá đau, đau đến ánh mắt cũng bị tổn thương… nhưng dù chỉ một giọt lệ cũng không có. Dù hắn tê tâm liệt phế như vậy thì cũng không một người nào quan tâm, tất cả còn có ý nghĩa gì nữa đây! Hắn xoay người, hắn không thể tiếp tục ở chỗ này, hắn sẽ điên mất…

Đúng lúc này, Long Chi Hưng đánh vỡ trầm mặc, nói một câu mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Thanh âm của hắn cũng cao như vậy có điều hoa lệ hơn, giọng Bắc Kinh mười phần: "Nếu ngươi không đi, thì đứng ở đó xem đi!"

Long Tại Thiên vốn không nghĩ đến, đại ca lại còn có thể ra tay với chính mình, chờ đến lúc hắn phát hiện, đã xong rồi. Hắn không thể cử động!

Long Chi Hưng lạnh lùng vươn tay, trước mặt Long Tại Thiên, nắm thỏ trắng nhỏ đã chịu đủ ngược đãi trước ngực Điêu Điêu Tiểu Cửu, dùng sức bóp nhụy hoa màu đỏ dựng đứng…

Long Tại Thiên nhắm mắt lại, không muốn nhìn nữa, tiểu yêu mà hắn đặt trong lòng bàn tay để che chở, lại sẽ thích đại ca cuồng bạo ngược ái như vậy! Thế giới này điên cả rồi, hắn nghĩ, có lẽ cần phải đi ngủ một giấc, tỉnh lại phát hiện đây chỉ là một giấc mộng, một ác mộng đáng sợ nhưng vô hại!

……

Điêu Điêu Tiểu Cửu biết Long Tại Thiên nhất định cũng bị định trụ bất động, ngược lại lúc này nàng sinh ra lực lượng vô hạn, nàng không thể cho phép nam nhân hư hỏng như vậy làm hoen ố bản thân, càng không cho phép đại ca hư hỏng như vậy thương tổn Long Tại Thiên.

Nàng hiện tại cần phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, a… Trên người bị nguy hiểm, nhưng ta không thèm nghĩ nữa, để tên súc sinh này tạm thời kệ hắn cuồng hoan hưởng thụ trên người ta đi, ta cần tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo lại mới có thể nghĩ được biện pháp tốt.

Đại sư huynh, Tam Thiểu sư huynh, Cúng Thất Tuần sư huynh nếu bị vây trong tình cảnh hiện tại của ta đều sẽ làm gì nhỉ?

Trời ạ, cái tên biến thái này, hắn cắn nơi đó của ta. Đau muốn chết!

Động tác của Long Chi Hưng rất có tiết tấu, mỗi một lần hắn xúc động, Điêu Điêu Tiểu Cửu xoay đầu lại, lập tức nhìn thấy Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt của Điêu Điêu Tiểu Cửu cả đời hắn cũng không quên được.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Long Tại Thiên rõ ràng viết bốn chữ, đau đớn muốn chết!

Long Tại Thiên đột nhiên mở mắt ra, cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn nhau…

Khuôn mặt bánh bao của Điêu Điêu Tiểu Cửu vì khóc mà sưng lên, mắt cười nheo nheo… như ánh trăng lúc này đỏ như quả đào…

A, nàng, căn bản không phải tự nguyện. Trời ạ, đại ca lại dám ép buộc nàng?!

Long Tại Thiên như được giải cứu, nhưng cũng rớt xuống một tầng càng sâu, bởi vì tình chú tương thông, hắn đột nhiên thấy chưa bao giờ hiểu lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu như vậy.

Hiện tại không phải lúc tuyệt vọng, chúng ta cần phải tỉnh táo, chúng ta phải phản kháng, chúng ta không thể để Long Chi Hưng đạt được mục đích!

Điêu Điêu Tiểu Cửu – Một người trừ cười ra thì sẽ sống vô lo vô nghĩ đột nhiên bỗng trưởng thành, trở nên kiên quyết lại dũng cảm!

Long Tại Thiên đột nhiên được cổ vũ, đúng vậy, chỉ cần tiểu yêu còn yêu hắn, chỉ cần vậy, khó khăn lớn mấy đi nữa thì cũng có là cái gì?

Hai người dùng ánh mắt đưa tình với nhau, sau đó Long Tại Thiên đột nhiên nhìn về phía Long Chi Hưng, ngón tay của hắn, đương nhiên lại mò xuống thân dưới Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Long Tại Thiên cố gắng giãy dụa, muốn từ trạng thái bị trói buộc giải cấm thoát ra, nhưng pháp thuật cấm chú, đâu phải một người bình thường có thể giải được.

A, tiểu yêu, ngươi không cần khổ sở, vô luận ngươi thế nào, ngươi cũng là nữ hài tử độc nhất vô nhị trong lòng ta, Long Tại Thiên dùng ánh mắt an ủi Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đối với việc này không có hứng thú, nếu như không phải bị biểu lộ mới vừa rồi của Long Tại Thiên đả động, nếu như không phải bị cái tên biến thái Long Chi Hưng này làm cho nàng quá đau, Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản là không quá quan tâm trinh tiết của bản thân! Nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân nếu mất trinh thì có cái gì không tốt với tương lai, dù sao nhà nàng có Liễu Liễu sư huynh sẽ lấy nàng, cho dù nàng mang thai hài tử của người khác, hắn cũng không dám không cưới nha!

Trời ạ, ngươi cái tên biến thái này che phủ nơi đó a, có một ngày, ta bắt được ngươi, nhất định sẽ tìm biện pháp hành hạ chết ngươi. Cho ngươi uống xuân dược, thuốc xổ, thuốc ngứa, sau đó đem JJ(13) ngươi bôi mật đường để cho kiến cắn, đem PP ngươi cắt nát châm lửa thiêu trụi, đem hậu môn ngươi bôi mỡ ớt, để cho ngươi hóa thành đốm lửa, cũng sẽ không quên nhét quả pháo vào hậu môn, cho nơi đó của ngươi nổ tung hoa…

A… Đau quá, mẹ kiếp, Long Chi Hưng! Điêu Điêu Tiểu Cửu điên tiết, bị Long Chi Hưng lấy tay ngang ngạnh tách chân ngọc ra.

Long Tại Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, đại ca, đại ca hắn thật sự là còn không bằng cầm thú!

Tiểu yêu đáng thương! Làm sao bây giờ?! Ánh mắt hắn chợt lóe, thấy bóng nhỏ màu sắc và hoa văn từ một bên lủi qua, một cái bay tới Long Chi Hưng, Long Chi Hưng vung tay lên, con Anh Vũ màu sắc và hoa văn kêu cạc cạc bị đánh phi thân lên tường, sau đó rơi xuống, máu lông dính đầy đất!

"A, Diễm nhi… của ca, là ngươi sao?" Long Tại Thiên cơ hồ sắp điên rồi, đại ca hắn hôm nay là giả bộ gian tà sao? Mặc dù hắn đều rất chuyên quyền độc đoán, cực kỳ ích kỷ, nhưng chuyện không để ý người khác cảm thụ như hôm nay cũng cực ít làm, lại nói Diễm nhi là bảo bối của Hoa gia, là người đại ca tuyệt đối sẽ không giết chết, hắn sao lại tùy tùy tiện đã phất tay với nàng?

"Diễm nhi?" Vẻ mặt Long Chi Hưng đột nhiên trở nên kỳ quái, ánh mắt chuyển hướng nhìn con Anh Vũ màu sắc và hoa văn rụng lông lại ói ra máu bộ dáng thảm đến mức không thể thảm hơn.

Long Chi Hưng từ từ đi qua, nhặt Anh Vũ màu sắc và hoa văn lên, tỉ mỉ nghiên cứu tình trạng bị thương của nàng, sau đó nhìn về phía ngoài trời, trăng đã từ khuất, Phương Đông hiện ra một tia mặt trời, trời sắp sáng!

Long Chi Hưng lại nhìn thoáng qua thân thể mỹ lệ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, trên mặt hắn lướt qua một tia tiếc nuối, nhưng cũng nhảy lên cửa sổ, mang theo Anh Vũ màu sắc và hoa văn bay đi.

Hắn vừa đi, Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức được giải cấm, Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy ào vào lòng Long Tại Thiên, khóc lên, hôm nay nàng thật sự bị dọa cho sợ hãi.

Long tại thiên cũng không nói gì, dịu dàng ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, mắt đẹp lạnh lùng nhìn một cái bóng nhỏ của đại ca ở song cửa, trong mắt toát ra đau khổ thật sâu…

Không cần đoán, Long Tại Thiên biết, việc này, mới chỉ là bắt đầu!

Vô luận những… âm mưu ngàn kì trăm quái này, nói toạc ra chắc chắn cùng với chuyện này, chính là vì quyền lợi cao nhất.

Ở… trong mắt những nô lệ quyền lợi này, vì quyền lợi, huynh đệ có là cái gì? Trong lòng hắn trừ quyền lợi ra cũng chỉ có quyền lợi.

…

Còn chưa ngủ, trời đã sáng.

Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, không tiếng động nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh muôn hồng nghìn tía, ngày xuân tươi đẹp sức sống bừng bừng như thế.

Thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu cuộn tròn lại, mệt mỏi quá, vừa thở dài một hơi, đã sớm ngủ thật say. Bóng ma không che giấu được trong lòng nàng, đã sớm cùng với ánh mặt trời mọc bừng lên hy vọng mới.

Chỉ có người thiên chân vô tà, tâm ổn thần an mới có thể ngủ ngon như vậy.

Long Tại Thiên coi chừng dùm nàng, vẫn không nhúc nhích, chỉ cảm thấy tim đập cùng nhịp với Điêu Điêu Tiểu Cửu, thình thịch thình thịch trầm ổn…

Nếu như đại ca cố tình muốn tìm tiểu yêu gây phiền phức, cơ hội của hắn còn nhiều, không được, Long Tại Thiên tuyệt đối không thể để một màn hôm nay lại tái hiện, trái tim hắn cũng không mạnh mẽ đến cấp độ đó. Lặp lại một lần, hắn sợ bản thân thật sự sẽ tiêu đời!

Hắn mặc dù chỉ có một huynh đệ, hắn từ nhỏ đến lớn cái gì đều chấp nhận nhường đại ca, nhưng đối với Điêu Điêu Tiểu Cửu hắn thật sự không thể lại nhường nhịn. Hắn biết đối với một người cao cường như rắn rết, ngươi ngoại trừ dùng trí mưu ra còn có thể mời người mạnh hơn hắn tới trợ giúp. Còn muốn bản thân tự tu luyện cũng không phải công phu một sớm một chiều. Nhưng đối với một thiên sư, thì hoàn toàn không giống. Lựa chọn duy nhất của ngươi chính là phải trở thành một thiên sư mạnh hơn hắn.

Bởi vì ngộ đạo chủ yếu xem ngộ tính của người đó, thời gian dài ngắn cũng không phải chuyện mấu chốt. Mà Long Tại Thiên rất tin tưởng vào ngộ tính của bản thân!

Vì Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn, Long Tại Thiên, muốn trở thành thiên sư mạnh nhất Đại Tề Quốc!

65. Chương 65: Thiếu Niên Thần Bí

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngủ một giấc tỉnh lại, đã gần đến ngọ.

Long Tại Thiên nửa nằm ở một bên, cũng đã ngủ thiếp đi. Khuôn mặt anh tuấn có vài phần mỏi mệt, lông mi thật dài hơi hơi chớp động, trên da thịt xanh ngọc lưu lại một vài vết thâm.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng nhúc nhích, Long Tại Thiên lập tức mở mắt ra, nhìn về phía Điêu Điêu Tiểu Cửu. Lúc đầu bị giật mình mê mang tỉnh lại, một hồi sau liền lộ ra khuôn mặt tươi cười ấm áp như xuân, thanh âm cũng đặc biệt mềm mại: "Tiểu yêu, tỉnh rồi hả?!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, trên người đau quá nha, tên Long Chi Hưng đáng chết này, chờ bổn tiểu thư khôi phục, nhất định phải chỉnh ngươi đến mức cha mẹ cũng không nhận ra ngươi. Hừ!

"Chúng ta đi ăn cái gì, sau đó, ta mang ngươi đi một nơi chơi đùa." Long Tại Thiên sủng nịch nói.

"Nơi chơi đùa, hắc hắc, ta rất muốn đi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức đứng lên, đủ loại đau đớn hôm qua lập tức bị quên lãng. Không, không phải không nhớ kỹ, chỉ là tạm thời không nhớ rõ, đại ân đại đức của Long Chi Hưng, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng khó lòng quên nổi, chỉ là thực tế không thuận lợi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ nhỏ bị sư huynh biến thái ngược thành quen, biết rõ đạo lý quân tử báo thù, mười năm không muộn. Cẩn thận xem xét tình hình, sau này chắc chắn sẽ tùy thời báo thù, cần gì mỗi ngày đều phải tâm tâm niệm niệm, độc nhỏ thù dai khiến bản thân không thoải mái.

Long Tại Thiên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu rất có tinh thần, mắt to trong sáng không có lấy một tia mây mù, chỉ cười cười lắc đầu, cũng chỉ có nữ hài tử tiểu yêu này, kiên cường giấu trong vui vẻ, không khóc sướt mướt phô bày vẻ đáng thương cùng bất lực, mới càng đáng để hắn yêu thương quý trọng! Trải qua thảm sự đêm qua, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại có thể không… bị ảnh hưởng chút nào, ngây thơ như vậy nhanh chóng vui vẻ trở lại như vậy, không thể không nói năng lực khôi phục biến thái cũng rất mạnh.

Thật sự thì nghĩ thoáng ra, có rất nhiều đau khổ đều là do thế tục áp đặt lên giới nữ.

Nếu như tay ngươi hoặc chân thậm chí là đầu bị người đánh, ngươi đương nhiên sẽ đau khổ, nhưng bị thương còn tốt hơn, tám phần cũng không cần nhớ kỹ, nhưng nếu một nữ hài tử bị người cưỡng hiếp, việc này có lẽ sẽ tạo thành bóng ma cả đời trong lòng nàng, cực kỳ khó có thể quên, hơn nữa sẽ phải chịu sự khinh bỉ của người chung quanh.

Thật ra cũng chỉ là một miếng màng nho nhỏ bị rách. Hơn nữa căn bản không phải lỗi của bản thân nữ hài tử. Cũng giống như bị người đánh vỡ đầu, đây là lỗi của người khác, là bản thân nàng không cách nào khống chế được. Bản thân nàng sẽ không bởi vậy mà trở nên không thuần khiết không tốt đẹp, nếu như thật sự bị thương, thân thể kia đã sớm khỏi hẳn, nhưng tâm lý lại rất lâu cũng không cách nào quên được!

Tất cả cũng chỉ là… chuẩn tắc đạo đức con mẹ nó cực kỳ không công bằng mà những nam nhân ra vẻ đạo mạo này áp đặt trên thân nữ nhân thôi.

Bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu không chịu qua sự… giáo dục đạo đức chó má này, cho nên nàng căn bản cũng không biết bản thân còn cần phải vì thương tổn đã bị mà phải thành kính sám hối với thế nhân.

Đây có lẽ chắc chắn là nơi… hấp dẫn người nhất của nàng, không bị những… đạo đức không nhân tính này ô nhiễm, cho nên nàng đặc biệt tinh khiết tự nhiên.

Đây mới là tiểu yêu đáng yêu của chúng ta, Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói nàng vô lo vô nghĩ cũng được, mới đau đã quên cũng tốt, nàng là người vui vẻ, sẽ không bởi vì chịu qua ngược đãi nho nhỏ, liền thay đổi thiên tính của nàng. Quan trọng nhất là, núp trong sự ngây thơ của nàng chính là một loại ý chí cực kiên cường bất khuất.

Nàng, không dễ dàng gục ngã như vậy.

(Ta cuồng nhiệt thích nữ tử kiên cường bất khuất, trong sách của ta các nữ chủ cũng đều có tính chất đặc biệt gần như biến thái này, có thể hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, cũng có thể ứng phó những đả kích của cuộc sống. Đối với nữ nhân mềm mại yếu đuối, ta từ trước đến giờ xin miễn, thứ lỗi cho kẻ bất tài!

Ta nếu xem một quyển sách nữ chủ đến bước đi cũng phải nam nhân đỡ, không có nam nhân liền tìm cái chết, thật sự muốn phản động đi hành hung cho nàng dừng lại. Người không tự lập sẽ không được người ta yêu.

Hy vọng thân hữu độc giả đều tự mình nắm giữ vận mệnh của mình, trải qua những ngày hạnh phúc khi còn sống. Hắc hắc…)

……

"Oa, ôi chao, nơi này là Hoàng cung sao?! So với nhà ngươi còn lớn hơn hoa lệ hơn!" Điêu Điêu Tiểu Cửu thán phục, hàm chứa trong nụ cười nho nhỏ tất cả đều là vẻ mặt khó có thể tin nổi.

Long Tại Thiên cười cười, hắn bắt chéo tay, đi bên cạnh Điêu Điêu Tiểu Cửu, vẻ mặt nhu hòa.

Hoàng cung thực sự cực lớn cực đẹp, hết sức xa xỉ, nội kỳ hoa dị thảo trong ngự hoa viên này đã đủ cho toàn bộ dân chúng Đại Tề qua ăn dùng tới một năm.

Đại Tề qua mấy năm nay mưa thuận gió hòa, số lượng thuế ngân hàng năm nộp lên khổng lồ nhưng cũng chỉ đủ một năm chi phí.

Long Tại Thiên càng ưa thích cách làm của quốc quân Đại Hạ Quốc Hàn Khặc Thiểu đế, nghe nói hắn quy định trong ba năm không cho xây dựng rầm rộ, không cho thê thiếp của quan viên vượt quá ba người, một quý làm xiêm y không thể vượt quá 3 bộ, dùng bữa không được vượt quá 6 món thức ăn. Chính hắn cũng tuân thủ đạo pháp này, chỉ cưới 3 phi, hơn nữa chính hắn mỗi ngày bình thường dùng bữa không hề vượt quá 12 món thức ăn.

Những… chuyện này đương nhiên đều rất nhỏ, nhưng bởi vì rất nhỏ bởi vì cụ thể nên càng có thể khiến cho dân chúng hiểu rõ. Long Tại Thiên cho rằng về phương diện thu phục lòng người, Hàn Khặc Thiểu đế đã vượt xa so với Thái tử quốc gia đời trước.

Đại Hạ Quốc tam quyền phân lập đã lâu, lòng dân tan rã, thực lực của một nước cực yếu, nếu như không có Hàn Khặc Thiểu đế bậc quân chủ trời sanh này tới làm chủ đại cục, sớm muộn gì cũng sẽ bị Tề, Sở, Nguyệt, Vi Vô… các cường quốc thâu tóm.

Nếu như hắn là quân chủ Đại Tề Quốc, hiện tại căn bản là sẽ không an vui hưởng lạc, mà sẽ tập trung binh lực liên hợp Hạ Quốc tả hữu tướng… tấn công nước Hạ trước, khiến Hạ thần phục Tề. Đây chính là cơ hội tốt trăm năm khó gặp.

Đáng tiếc, Tề Hoàng của bọn họ hoang dâm vô độ, an vui hưởng lạc, căn bản không làm dự định phiền phức này, chẳng những không tấn công Hạ, còn khen Vô Vi Quốc cường đại nhất, nói muốn hướng vị… Thái hậu lòng dạ độc ác, mỹ mạo vô song của Vô Vi kia cầu hôn, hic, thật sự là khiến người khác không còn gì để nói nổi, cũng nhờ Tề Hoàng đế mặc dù hồ đồ nhưng vẫn tư cách tốt vô song, vận khí thật tốt, Đại Tề Quốc ở trong tay hắn vẫn duy trì cục diện cường uy.

Nhưng theo cái nhìn của Long Tại Thiên, đây cũng chỉ là sa cơ lỡ vận, thời gian sẽ không quá dài. Hoàng thái tử nếu quy tiên, Tề Quốc tất sẽ rơi vào cục diện phân tranh, ca ca cùng các Tề An vương khác tất sẽ tranh đoạt đến trời long đất lở. Ca ca cùng Hoàng đế huyết thống khá gần, mà Tề An vương là hoàng tộc còn lại của họ Tề, vốn ở trong triều đã sớm có người ủng hộ. Hơn nữa hai người… Hừ!

Hai người kia ai làm Hoàng đế đều tránh không khỏi sinh linh đồ thán.

Hắn một mực hy vọng ca ca làm chủ, bản thân hiệp trợ là tốt rồi, tuân theo đủ loại pháp lệnh không hài hòa của ca ca cuồng vọng tự đại. Nhưng tình cảm của hắn cùng với ca ca, ở đêm qua đã sụp đổ như nước lũ, một đi không trở lại, hắn đại khái sẽ đem tiểu yêu đi Sở Quốc chạy nạn.

Sở Quốc hoàng tử giao hảo với hắn, hơn nữa từ Sở qua Đại Tề đường cũng cực kỳ dài lại còn cách Hạ Quốc ở giữa, cũng không thể trực tiếp vượt qua phân cách. Chỉ là, dân chúng Đại Tề bọn họ sẽ sao đây? Long Tại Thiên không khỏi sinh ra ưu phiền trách trời thương dân.

Lấy địa vị cao của hắn, cho tới bây giờ đều vì ưu sầu của thiên hạ mà ưu sầu nha!

Oa, nhìn xem, ôi chao, đó là một đám chim công, các ngươi nói nhiều thứ vậy, nơi này lại nhiều như vậy, từng con từng con. Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi, chỉ vào một đàn chim mỹ lệ đuôi dài lông vũ màu xanh bên núi giả mà gọi.

Long Tại Thiên không ra, có ai biết Hoàng thái tử ốm yếu của Đại Tề Quốc đang cực lực duy trì chi tiêu hằng ngày càng lúc càng khổng lồ của Đại Tề Quốc đây.

Những… chim công này một con chính là thuế ngân cả năm của một cái huyện, hơn nữa chim công Hoàng thái tử xuất ra bán đều không có khả năng sinh đẻ. Hơn nữa sống lâu lắm cũng chỉ ba năm mà thôi. Mà chim công cũng là một trong những thức thần tốt nhất trên đời. Chẳng những thiên sư Đại Tề muốn có, biệt quốc cũng thường xuyên tới Đại Tề mua. Những… chim công này thu vào cũng đủ các vị quan to của bộ tài chính… nhàn hạ dài hơi.

Long Tại Thiên cười thầm, Hoàng thái tử là một cao thủ kiếm tiền, nhưng vẫn không thể coi như một vị quân vương chân chính. Không thâu tóm chính trị vào tay mình, cải cách pháp lệnh, dù có kiếm nhiều hơn thì những người làm quan lại sẽ càng nhiều, dục vọng cho tới bây giờ như một cái hang không đáy không cách nào lấp đầy.

Hơn nữa thân thể Hoàng thái tử luôn luôn không tốt, thậm chí còn cực kỳ không tốt. Nếu không phải bản thân hắn là một thiên sư cực cao siêu mà nói, dùng Tỏa Hồn Chú khóa lại bản thân, hắn đã sớm đi về cõi

tiên.

Nhưng Long Tại Thiên rất thích Hoàng thái tử, thậm chí còn có đôi khi sự kính trọng vượt qua cả ca ca của chính mình.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kêu sợ hãi không ngừng, lúc này hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Trước mặt nàng là một cây cột màu đỏ thật lớn, có một gian vật tư lớn như vậy ở nơi này, thật kỳ quái nha. Sau đó Điêu Điêu Tiểu Cửu mới nhìn lại… Nhìn lại… Nhìn…. Đi…

Cao mười bảy mười tám trượng, trước mặt cây cột thật lớn này lại là tòa cung điện!

Một tòa cung điện chân chính, nguy nga lộng lẫy!

Cung điện này nhỏ như vậy, nhỏ đến mức chỉ lớn bằng ba bốn gian phòng của nhà bình thường vậy, tinh sảo như vậy, ngọc ngà trân bảo bao quanh, hơn nữa, cuối cùng… khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thán nhất, là sao nó lại tọa lạc ở nơi cao như vậy. Hơn nữa căn bản quanh nó không có cái cột nào khác!

Không phải có một cây cột khác mà nàng không thấy chứ? Điêu Điêu Tiểu Cửu buông… tay Long Tại Thiên ra, nhanh chóng ôm cây cột chạy loạn vòng quanh, không có, không có, cái gì cũng không có!

Long Tại Thiên nhìn bộ dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu, cười…

Không có cách, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu hắn sẽ cảm thấy tâm tình rất tốt. Bởi vì yêu, cho nên muốn cố gắng phấn đấu, ít nhất, cũng để hắn có thể bảo vệ được người yêu!

Long Tại Thiên đưa tay gọi một con chim công, con chim như nhà thông thái… liếc mắt nhìn bọn họ, xoay người bay lên trời xanh, tư thái đẹp đẽ, tà tà bay vào trong điện…

Một lát sau, có một thanh âm truyền tới, lại còn cực cao như gặp phải quỷ khiến cho người ta biết rõ là từ nơi xa cung điện truyền đến, truyền tới gần bên tai, nhưng cực nhỏ cực vô lực, dường như tiếng chủ nhân: "Bạn phương xa tới, vui quên trời đất!"

Lại là một kẻ thích ngâm thơ. Mặt bánh bao của Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu co rút, trải qua đêm qua, nàng đối với nam nhân hơi một tí là ngâm thơ càng không có ấn tượng tốt. Cúng Thất Tuần sư huynh biến thái nhất của nhà nàng cũng là một người điên mở miệng thành văn, nàng mãnh liệt thù hận những… nam nhân miệng đầy lý, hồ, giả, dã, không biết nói tiếng người này!

"Mùi hoa điệp từ trước đến nay, chủ nhà phong nhã khách ân cần." Long Tại Thiên thành công khiến con mắt sáng của Điêu Điêu Tiểu Cửu càng mờ mịt một đám sương mù, hai nam nhân này thơ tới thơ lui, không để cho người ta sống sao.

Một tiếng cười khẽ, mị hoặc lướt nhẹ, sau đó một vật chậm rãi mà hiện ra.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn, chính là…

Là, là một cái cung trang đại mỹ nữ?!

Tại sao nói là một đại mỹ nữ đây?

Bởi vì người ra là một mỹ nữ, tuy mỹ nữ tỉ lệ rất chuẩn nhưng thân hình lại rất lớn, đại khái lớn gấp hai người bình thường vậy, sau khi ra ôm Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu mỗi tay một người, giống như ôm hài tử, lại xoay người nhẹ nhàng mà đi lên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hết sức hiếu kỳ, không tự chủ được vươn tay ra sờ sờ bạch thỏ của đại mỹ nữ, mềm nhũn, nhưng lại không phải cái loại… mềm mại của thân thể, mà là…

Không chờ nàng suy nghĩ ra, bọn họ đã lên đến nơi rồi.

Nói thật ra, cung điện này bề ngoài rất nguy nga tráng lệ, bên trong lại cực kỳ bình thường. Đến văn kiện gia cụ cũng đều không có, hơn nữa bốn phía thông gió, khắp nơi đều treo một ít gấm mạn màu lam nhạt, mặt đất rất trơn nhẵn, lại chỉ trải có 2 cái chiếu, cái gì cũng không có.

Nhưng không có gì kiểu này cũng đúng, vốn dĩ cung điện này cực kỳ diễm lệ nếu không đặt đồ phàm tục xuống sẽ thăng hoa thành một loại cảm giác cực thanh tịnh.

Một thiếu niên nằm nghiêng trên một cái ghế, mỉm cười nhìn bọn họ.

Da thịt thiếu niên trắng xanh, hiển nhiên là thân thể không khỏe, nhưng ngũ quan lại cực kỳ thanh tú, thấy hắn, sẽ biết cái gì gọi là thanh thanh tú lệ được phát huy đến cực hạn. Hàng mi nhỏ không che được đôi mắt hẹp dài, màu máu cũng không tươi hơn môi mỏng của hắn. Nhưng lại có một loại khí chất cực nhẹ nhàng, không phải khí chất vương giả, mà lại thắng cả vương giả, cực tôn cực quý, khiến người khác sinh lòng kính trọng cùng thương tiếc. Bình thường hai loại tâm tình này cực ít có thể đan vào chung một chỗ, nhưng vừa thấy thiếu niên này, sẽ không khỏi sinh ra cảm giác như vậy.

Vị… mỹ nhân cao to kia lại không thấy đâu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn xung quanh, cung điện này thông thoáng, căn bản không giấu được đồ, một người lớn vậy là không thể tự nhiên biến mất.

Thiếu niên thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, cười hỏi: "Uống trà không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, thật ra nàng không có hứng thú với trà, nhưng trong thanh âm thiếu niên có một thứ, khiến cho người ta không thể không thần phục.

Hương khí Trà Vân Vụ đặc biệt tràn ngập…

Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện hai chén trà, Long Tại Thiên cầm lên một chén, xuyên qua lớp sương mù mỏng manh của chén trà lẳng lặng dừng bên thiếu niên, im lặng rất lâu, mới nhẹ nhàng phun ra một câu: "Ta tìm được người kia rồi"

Thiếu niên xoay người nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, cười, không nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng cầm chén lên, uống một hớp, trà này có hoa cùng cỏ mới hái xuống đặc biệt có mùi sức sống thơm ngát, mùi vị rất tốt, nàng lần đầu tiên thấy thích uống trà. Điêu Điêu Tiểu Cửu một khi vui vẻ, mặt bánh bao nho nhỏ lại bắt đầu hé ra nụ cười, mắt nheo nheo có thể khiến cho Long Tại Thiên say chết ở bên trong.

Long Tại Thiên bỏ thêm một câu: "Thay ta bảo vệ nàng!"

Thiếu niên cười, gật đầu, hỏi: "Ngươi thì sao?"

Long Tại Thiên nói: "Ta muốn đi học."

Thiếu niên nói: "Ngươi đi đi!"

Long Tại Thiên liếc mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu yêu, ở chỗ này chờ ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nhăn mi lại, vẻ mặt sầu lo.

Long Tại Thiên đột nhiên sinh ra một cỗ nhu tình, thanh âm điềm tĩnh như nước: "Đừng lo lắng, ta sẽ trở về rất nhanh" Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, trong lòng nghi ngờ nghiêm túc hỏi: "Nơi này có thịt nướng ăn không?"

Thiếu niên này thoạt nhìn không phải thực sự là cao nhân đạo giáo, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất lo lắng ở chỗ này sẽ phải ăn gió ngủ đường. Nàng chính là người không thịt không vui.

Long Tại Thiên cùng thiếu niên nhìn nhau, trên mặt đều treo 3 vạch đen!

Tiểu yêu này!

……..

Long Tại Thiên đi, Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng thiếu niên tiếp tục nhìn nhau, một lát sau Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Ngài chắc là Hoàng thái tử mà người ta truyền nhau là sắp chết yểu mà vẫn chưa chết của Đại Tề Quốc phải không?"

Khóe miệng thiếu niên khẽ nhếch, gật đầu, trong lòng cực kỳ hoài nghi quan điểm thẩm mỹ của Long Tại Thiên. Tiểu yêu này có chỗ nào hay?!

"Ngươi không khỏe mạnh để luyện tập cái gì, ngươi căn bản không có năng lực luyện pháp thuật cắn trả. Thân thể ngươi không thể chịu thương tổn nghịch chuyển." Điêu Điêu Tiểu Cửu tò mò hỏi. Toàn thể dân chúng Đại Tề Quốc đối với Hoàng thái tử của bọn họ đều rất hiếu kỳ.

Đôi mắt của thiếu niên vẫn ôn nhuận như ngọc, nhưng trong đó đã nhiều hơn vài phần đề phòng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy thiếu niên không đáp, cảm thấy mất hứng, thật ra những lời này hơn phân nửa là lúc các sư huynh nhà nàng nhàn hạ không có chuyện gì lấy ra nghị luận bị nàng nghe được. Nàng nghĩ có cơ hội ở đây thì xác minh thôi. Hoàng thái tử này thật hẹp hòi, căn bản không khí độ lỗi lạc đại trượng phu nam tử hán như Long Tại Thiên, hừ, không hỏi cũng được, còn tưởng nàng thích lắm chắc.

Điêu Điêu Tiểu Cửu làm xong phép so sánh, sau đó đưa ra yêu cầu duy nhất của nàng: "Ta hôm nay muốn ăn thịt nướng" vì mình thì hơn, nàng vươn tay ngọc ra, chỉ hướng lũ chim công lượn lờ không thôi xung quanh cung điện, mạnh miệng nói: "Bắt chim công làm thịt." Rồi… Nuốt nước miếng… cái ực. Từ lần trước ăn xong, Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự cho rằng trên đời này không có bất cứ… một loại thịt nào có thể sánh bằng chim công.

Trên mặt thiếu niên lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay cười. Ha ha… Người không lớn mà ăn uống ngược lại khá cao quý, ăn thịt chim công! Khá thật. Hôm nay liền vì nàng mà đốt đàn nấu hạc một phen đi, lập tức mạnh miệng nói: "Ngươi đi chọn một con, chúng ta giữa trưa sẽ ăn nó!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hoan hô một tiếng, lập tức nhảy dựng lên chạy hướng cửa, ừ, nàng muốn chọn một con lớn nhất đẹp nhất, bằng không hai người ăn sao đủ đây! Hoàng thái tử này nhân phẩm cũng không tệ, ít nhất so với Long gia hai huynh đệ thì tốt hơn nhiều.

Hắc hắc…

Nàng thích!

PS: quyển sách này tiết tấu bắt đầu nhanh hơn, bởi vì có âm mưu thúc đẩy nhưng hi vọng Điêu Điêu Tiểu Cửu sẽ nhận được nàng kết quả tốt nhất. Bởi vì Điêu Điêu Tiểu Cửu quá kiên cường, quá gây chuyện! Cho nên khả năng bị đả kích cũng sẽ lớn vượt qua Bảo nhi! Nhưng đừng sợ, tiểu yêu của chúng ta khách quan lại may mắn, sẽ dùng pháp thuật cao cường của nàng đạt được thắng lợi cuối cùng!

66. Chương 66: Điêu Điêu Tiểu Cửu Hạnh Phúc

Điêu Điêu Tiểu Cửu giơ tay ngọc ra quơ đại một con chim công đang bay qua…

Quanh quẩn…

Dừng trên sàn nhà cách hai người không xa.

Trước mặt người, trên sàn nhà lưu lại bóng dáng mờ thật dài thật dài…

Mùi thịt thơm hương…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mê say ngửi một hơi, a…

Tay ngọc trắng muốt của Hoàng thái tử nhẹ nhàng vung lên…

Con chim công cung kính cúi đầu với Hoàng thái tử, sau đó hai cánh đưa về phía trước ngực nó sờ sờ đẩy ra hai bên…

Nôn…

Máu tràn ra, nhưng không có một giọt nào trên sàn nhà, trên sàn nhà chỉ có thêm ra một cái đĩa thủy tinh, hai cánh chim công như đao chém loạn, chỉ chốc lát sau trong cái đĩa đều đã đầy những mảnh thịt lớn nhỏ màu xanh rất mỏng, mỏng đến mức cuốn lại được.

Chim công róc thịt thành khối xong, hai cánh chim công vung lên, lại dùng da cùng lông đậy lại. Rõ ràng, ngực nó không đầy đặn bằng lúc đi vào.

Nó lại lần nữa rất lễ phép tiến về phía hai người chào, sau đó xoay người bay ra ngoài, sau khi rời khỏi đó, mới bay một cái liền ngã lộn nhào, té xuống!

Thật tàn nhẫn!

Đôi mắt hẹp dài của Hoàng thái tử chống lại nhìn mắt cười nheo nheo của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nghiên cứu một hồi, cả hai đều thấy vô vị.

Một lát sau, Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Ai nướng thịt?"

Hoàng thái tử cau mày nói: "Ngươi không cảm thấy một màn vừa rồi, chẳng phải rất kích thích người ta muốn ăn sao?" Con mắt thưởng thức của Long Tại Thiên luôn luôn xuất chúng, sao lần này lại thích một nữ hài tử thô lỗ cục mịch, tâm địa ác độc, tướng mạo xấu xí như vậy?

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười: "Cũng chỉ là ảo thuật thôi. Ngươi cố ý muốn ta ăn không được?" Hắc hắc… Hoàng thái tử thoạt nhìn trời quang trăng sáng, kì thực cũng có sự âm hiểm của nam nhân bình thường, muốn dùng ảo thuật dọa cho nàng không dám ăn thịt, hừ, nằm mơ! Sự kiên trì của nàng đối với thịt nhất định sẽ khiến hắn trái lại phải chịu đầu hàng. Nàng chính là kẻ có thể sống không cần phòng, nhưng không thể không ăn thịt. Bởi vì không ở phòng cũng không sao, nhưng không ăn thịt khiến người gầy mòn đi a!

Hoàng thái tử khiêm tốn hỏi: "Nếu là ảo thuật, xin hỏi thịt từ đâu ra?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không thèm nghĩ những… vấn đề kỹ thuật này, mặc kệ có phải ảo thuật hay không, thịt đã cắt bỏ, không ăn sẽ rất đáng tiếc. Nói nữa nàng mỗi ngày đều muốn ăn thịt, thật đáng thương cho những… chủ nhân của chỗ thịt này. Trên đời này có người ra vẻ đạo mạo, đến con kiến cũng không muốn giết chết, để nó cắn lên người, mắt cũng không thèm chớp.

Nguyên tắc của nàng rất rõ ràng, không phải tộc của ta, giết lấy thịt là có thể hiểu được. Con cọp ăn thỏ, ai có thể nói là con cọp tàn nhẫn đây, nó chẳng qua là thuận theo tự nhiên, thuận theo tự thiên thôi. Nàng cũng vậy nha, có ai muốn làm loại người trời sanh đã thích ăn thịt đâu.

Hoàng thái tử này thật sự là rất đáng ghét, nhưng nhìn lại hắn là chủ nhân của chỗ thịt, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng phải lấy lệ với hắn hai câu: "Ngươi không phải đã nói sao? Thịt phương xa tới, vui quên trời đất?"

Hoàng thái tử nghiêm túc nói: "Là bạn" Nữ nhân này có lối suy nghĩ kém quá nhiều so với người bình thường, không hiểu nàng nói gì.

Điêu Điêu Tiểu Cửu khinh thường nói: "Bạn không phải từ thịt mà ra sao?"

Hoàng thái tử rất muốn tự tử, trận chiến đầu tiên, Hoàng thái tử uyên bác thông thái không địch lại Điêu Điêu Tiểu Cửu bất tài vô học.

Chuyện nướng thịt, Hoàng thái tử đương nhiên phải tự mình động thủ. Không biết là hắn không muốn để người ta làm hư thịt chim công thượng hảo, hay là hắn muốn dùng lễ đối đãi Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Một cái lò đồng cực xinh đẹp, bên trong có than củi đã nhóm cháy, trên mặt đặt một miếng thịt, chỉ đặt một miếng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu giữ nước miếng lại nghĩ, rõ ràng có thể đặt hai miếng, hoặc ba miếng cũng được, tại sao lại chỉ đặt một miếng đây, như vậy sẽ chậm hơn a! Rồi… lại nuốt nước miếng một cái.

Tay trắng đến gần như trong suốt của Hoàng thái tử cầm một đôi đũa bạc thật dài, nhẹ nhàng gắp thịt, thịt gặp lửa, màu xanh từ từ rút đi, lập tức biến thành trong suốt, sau đó từ từ biến thành trắng…

Cao nhã, cho tới bây giờ thì không phải chỉ hai chữ là có thể nói cho rõ ràng được, nó là sự tổng hợp các loại chi tiết của một người cụ thể khiến cho người ta cảm thấy vậy. Tinh sảo đến cả việc chọn lựa dụng cụ nấu nướng, nhỏ đến từng động tác trở mình gẩy thịt, đều là một loại văn hóa, một loại tu dưỡng, một loại khiến mỹ nữ điên cuồng theo đuổi, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa bao giờ biết đến động tác thịt nướng của một nam nhân cũng có thể cao quý mê người như vậy!

Giữa không trung thỉnh thoảng sẽ bay lên một đám khói nhỏ, khuếch tán một chút hương thơm thịt nướng…

Trong không khí tràn ngập mùi thơm, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại, say mê vạn phần…

Mùi thơm trà Vân Vụ cũng dày đặc… Quện lẫn với mùi thịt, khiến cho người ta không cưỡng lại được muốn ăn ngay. Hoàng thái tử trên nhiều khía cạnh đều được ca ngợi là đệ nhất đại khí quốc, thưởng thức trà đạo, ẩm thực đạo càng vượt qua cả kỹ thuật nuôi chim công của hắn.

Long Tại Thiên biết Điêu Điêu Tiểu Cửu ở chỗ nào cũng đều ngây ngô không tả được, tiểu yêu nàng thật sự quá thích gây chuyện thị phi, không muốn bị trói buộc cho dù là một cái hoàn cảnh nhỏ nhất, chỉ có một tay tuyệt kỹ này của Hoàng thái tử mới có thể làm cho Điêu Điêu Tiểu Cửu bớt ngây ngô, cùng bản thân trở thành vị khách biết thưởng thức đồ ngon!

"Chín rồi." Trong thanh âm của Hoàng thái tử hàm chứa ý cười, nhưng không làm mất sự tán thưởng với đồ ăn ngon.

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở mắt ra, trước mặt có một cái đĩa cứng màu trắng, trên mặt bày mười mấy cái chén nhỏ, đại khái là tương các màu. Ở giữa một cái cái chén nhỏ đặt một mảnh thịt, còn hơi hơi rung động sáng lóng lánh.

Nhanh nhẹn nâng tay ngọc lên, Điêu Điêu Tiểu Cửu kích động gắp khối thịt, căn bản không thèm chấm bất cứ… thứ tương gì, miệng há thật to, nhét toàn bộ miếng thịt vào. Nàng thích nguyên vị của đồ ăn, tuy nhiên cũng không ghét các loại gia vị! Bình thường nàng vẫn ăn, nhưng nếu để nàng chọn nàng sẽ chọn ăn nguyên vị.

Trên mặt Hoàng thái tử hiện lên một tia thất vọng, hắn chưa bao giờ thấy có người nào như vậy làm khổ mình tự đi làm đồ ăn. Mỗi lần tâm tình của hắn tốt, làm được cực ít đồ ăn, ai mà không dè dặt, chấm chút tương, rồi mới há cái miệng nhỏ ăn, sau đó ca công tụng đức hồi lâu, lại chấm một loại tương khác, rồi lại há cái miệng nhỏ ăn, ai giống như tiểu yêu này, như Trư Bát Giới ăn thịt người củ sâm vậy, một miếng liền nuốt luôn!

Điêu Điêu Tiểu Cửu không để ý tới sự trầm tư của Hoàng thái tử, chỉ nhắm mắt hạnh phúc, trên mặt bánh bao nho nhỏ của nàng lại bắt đầu lấp ló nụ cười chói lọi, đó là một loại sùng bái tinh khiết nhất đối với đồ ăn.

Một chút không vui vừa rồi của Hoàng thái tử lập tức tan thành mây khói. Hắn còn chưa từng thấy qua có người như vậy, ca ngợi đồ ăn của hắn chân thành từ trong lòng. Vì đồ ăn, hai chữ hiện ra đó là, hạnh phúc!

Hoàng thái tử bị xao động.

"Ồ… Ăn ngon lắm nha!" Điêu Điêu Tiểu Cửu nuốt xuống một miếng cuối cùng, vạn phần vui sướng mà nói. Nàng mở đôi mắt sáng, hạ lệnh với Hoàng thái tử: "Ngươi nướng nhanh lên một chút, sững sờ cái gì!"

Khuôn mặt tái nhợt của Hoàng thái tử bỗng bay lên một đóa mây đỏ, lập tức cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Được, ta lập tức nướng liền!"

Lưu Quang Cung chưa bao giờ có thời khắc hạnh phúc như vậy…

Hoàng thái tử xinh đẹp tuyệt trần không ngừng đổi thịt nướng, tiểu yêu nữ mặt bánh bao con mắt sáng lấp lánh cực độ khát cầu thịt, nàng bắt đầu nghĩ, gả cho Liễu Liễu sư huynh không bằng gả cho Hoàng thái tử, thoạt nhìn cũng dễ bắt nạt, quan trọng nhất là, tay nghề nướng thịt của Hoàng thái tử thật sự là rất tốt. Vừa ăn vừa nhìn trượng phu làm đồ ăn ngon ình, đây là yêu cầu lớn nhất của Điêu Điêu Tiểu Cửu đối với cuộc sống hôn nhân xa vời!

(Liễu Liễu sư huynh yếu đuối rơi từng giọt từng giọt mồ hôi! Long Tại Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó nghiêm túc lo lắng là… học đạo thuật trước hay… học nấu nướng trước! Hắc hắc…)

……

Long Tại Thiên trực tiếp vào Nghiên học bộ, bên trong là nơi con nhà thế gia tới đây học tập hoặc chuẩn bị đón nhận sự huấn luyện của thiên sư. Long Tại Thiên lúc chưa đến 10 tuổi đã thông qua cuộc thi, cho nên hắn tùy thời đều có thể tới học tập.

Nơi này có dăm ba người tụ tập lại một chỗ tán chuyện phiếm luận đạo. Đương nhiên đều là người cùng bậc đứng chung một chỗ, mặc dù chỉ là 7-8 nhóm đứng, nhìn không ra cái gì, nhưng trong đó cấp bậc lại được bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, sai lầm nhỏ tí tẹo cũng không được.

Hai kẻ của Bộ nghiên cứu học tập, một là con nhà thế gia cao cấp, một là thiên sư cao cấp… soái nhất dễ nhìn nhất đứng chung một chỗ, đương nhiên khiến người khác chú ý, nếu chỉ là người bình thường căn bản không có can đảm tới gần bọn họ, bởi vì… hai kẻ này đều là nổi danh thanh cao cùng kiệt ngạo.

Hoa Thệ Chi cùng Long Chi Hưng đều bận một thân áo xanh, đây là màu sắc chế phục của thiên sư cấp một. Xanh trắng xám vàng bốn màu, theo thứ bậc mà sắp xếp, yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc.

Long Tại Thiên hôm nay mặc một kiện chế phục màu vàng vào. thân xiêm y này của hắn liền tỏ rõ vẻ hắn tới học đạo pháp không phải tới tìm ai.

Hoa Thệ Cực cực kỳ khách khí lên tiếng gọi: "Long Nhị, hôm nay khí trời không tệ a!" Lời của hắn truyền ra, đột nhiên khiến hào khí lập tức như trạng thái gặp phải quỷ. Thiên sư đều là người cực biết nắm bắt tình thế, lợi dụng tâm tình người khác.

Long Chi Hưng nhíu nhíu mày, không thể hiện ra. Chỉ là đôi mắt sâu chứa đựng ý tứ nghiên cứu, nhìn Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên khách khí gật đầu với bọn họ, cũng không muốn nói chuyện, cũng không có cách nói ra một chữ nào, xoay người vội vã bước đi. Người hắn muốn tìm chính là một tên thân mình không có bất cứ… pháp thuật gì, cũng chính là lão sư nhập môn, thiên sư bét nhất Đại Tề… Ẩn đại nhân!

……

Phù phù

Rốt cục ăn no. Điêu Điêu Tiểu Cửu hạnh phúc xoa bụng, nhìn bên ngoài, mặt trời chiều đã ngã về tây, phù phù, tay chân Hoàng thái tử này cũng quá chậm, chỉ nướng thịt cũng mất cả một ngày! Hiệu suất công tác cũng quá kém. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu như vậy, nàng mỗi ngày có thể ngoài ăn ra thì ngủ, đạt tới mục tiêu nhân sinh lớn nhất của nàng. Nói nhỏ một câu, Điêu Điêu Tiểu Cửu từ nhỏ đã cảm thấy động vật hạnh phúc nhất thiên hạ chính là heo. Mỗi ngày chỉ ăn ngủ ngủ ăn, đến lúc phì đến muốn chết, cũng dùng một thân thịt mang đến cho người khác hạnh phúc cực độ. A… Như vậy khi còn sống, có thể nói rằng, sống vĩ đại, chết vinh quang!

Hoàng thái tử vung tay lên, một ít màn trong suốt vây lấy một cái bồn tắm nhiệt khí mờ mịt thật lớn, sau đó đỏ mặt làm động tác mời.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn một chút, những… màn này thật sự quá trong suốt, không giữ được sự háo sắc của Hoàng thái tử cùng Long Tại Thiên, hắn nếu nhìn bản thân còn chưa đủ, nếu như sau khi nhìn cầm lòng không được, lại như ca ca của Long Tại Thiên! Vậy không hay cho lắm!

Đã bị ngã đau một lần, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy dùng diệp chi che chắn thì hơn. Chung quanh, không hoa không lá không cỏ, xì, cái nơi quỷ gì vậy?

Bên ngoài ráng chiều rực rỡ, có chim công nhanh nhẹn bay múa, Điêu Điêu Tiểu Cửu hí mắt cười một tiếng, chính là nó!

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Lông chim che chắn!"

Xôn xao… một tiếng!

"A… A… A…"

"Cạc cạc dát…"

Hoàng thái tử trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chim công hắn yêu mến đều thất kinh từ trên trời rớt xuống, muôn hình vạn trạng hoảng sợ nhìn từng cọng lông chim trên người mình bị Điêu Điêu Tiểu Cửu triệu hoán đi! Sau đó, chim công đại nhân trân quý nhất Đại Tề Quốc được trân bảo trong vườn, đều biến thân trở thành một tộc thịt chim công, hơn nữa là cái loại… bị nhổ sạch lông, không có lông chim che đậy, một con hai con khẩn cấp từ trên trời rớt xuống, giống như cơn mưa thịt chim công một hồi hoa lệ vô cùng…

Có chim công tiểu thư bởi xuất phát từ ngại ngùng nữ tính, nhao nhao dùng cánh ở trước ngực bắt chéo muốn tận lực che dấu thân thể lõa lồ của bản thân, cho nên rớt xuống càng nhanh hơn…

Trời ạ đất a người a, để thiên lôi tới cho càng vang dội hơn đi! Rầm rầm!

Hoàng thái tử tức giận đến không biết làm thế nào mới tốt, trận đại hỗn loạn này khiến hắn thấy nhưng không thể làm gì được, cũng nhịn không được mà giật mình.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không điều được lũ chim công, hừ, đành mang theo lông chim công mỹ lệ làm thành bức chắn bắt đầu tắm rửa sạch sẽ, sau đó, tùy tiện tìm một chỗ liền ngủ.

Nơi này thật tốt, không giường không áo, muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, muốn ngồi ở đâu thì ngồi ở đó, hắc hắc… Nàng thích!

……

Cung điện âm trầm, chỉ một luồng ánh sáng rất mãnh liệt từ đại môn chiếu vào, bao Long Tại Thiên ở trong đó…

Ẩn đại nhân cao cao ngồi ở… nơi âm u nhất, ngũ quan mơ hồ không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn ra vóc người nhỏ nhắn, có một hàng râu mép tuyết trắng rất dài, dường như so với vóc người hắn còn dài hơn. Có một chút ý vị tiên phong đạo cốt.

“Dục vọng là một loại rắn độc, đầy răng mang theo chất độc, cắn ngươi thì sẽ dí ngươi vào chỗ chết.”

Ẩn đại nhân nói hơi khó hiểu.

“Thiên sư tu luyện không giống như hòa thượng, có thể không kiêng sắc dục, có thể không kiêng rượu thịt, tất cả thế tục, đều vẫn có thể hưởng thụ, nhưng vẫn phải dâng tấm lòng lên, cống cho ba vị Thánh tôn cao nhất.”

“Phụng dưỡng ba vị Thánh tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo đức Thiên tôn, linh bảo Thiên tôn là lựa chọn không thể thay đổi. Vẫn nguyện ý phục tùng?”

“Nguyện ý!” Long Tại Thiên quỳ gối trước mặt Ẩn đại nhân, dốc lòng thụ giáo.

“Được, chỗ này của ta có “Giáo trình kỹ năng tự học đạo pháp và đạo thuật thực dụng loại 5000 lượng”

“Tư liệu Khai mở siêu năng lực của mắt, Thuật thông linh, Giáng Đầu thuật 3000 lượng”

“Thao tác 25 loại pháp thuật hữu ích trong đạo giáo thực dụng 3000 lượng”

“170 loại bùa chú thượng thừa tự hành phê lượng chế luyện gỗ cốp pha 3000 lượng”

“600 loại bùa chú tiểu thừa tự hành phê lượng chế luyện gỗ cốp pha 5000 lượng”

“Giáo trình hoàn mỹ tự học bùa chú pháp thuật 2000 lượng”

“Giáo trình tự học bùa chú pháp thuật chuyên nghiệp của Đạo giáo 2000 lượng”

“Vạn Lịch chính thống “đạo tạng” chính bản 6000 lượng duy nhất một quyền về… “

“Giáo trình 261 loại bùa phép cùng chú ngữ thực dụng đơn giản rõ ràng 2000 lượng”

“130 loại bùa chú phê lượng chế luyện gỗ cốp pha của đạo giáo mao sơn thuật 3000 lượng”

“Giáo trình nghi thức lập đàn cầu khấn của đạo giáo chính phái 2000 lượng”… Ngươi có muốn… mua kỷ bổn hay không?” Ẩn đại nhân tuôn trào dào dạt báo ra một đống tên sách kèm giá tiền, khiến Long Tại Thiên

nhất thời kinh ngạc, Ẩn đại nhân là lão bản quán tạp hoá sao? Nhưng Long Tại Thiên cũng đồng ý. Cắn răng một cái, "Ta lấy hết."

Long Chi Hưng theo ở phía sau thích thú than lên, ai, bạc không phải đệ đệ lừa được, nhìn hắn lãng phí dễ dàng như vậy a, lãng phí nhiều tiền như vậy mua những… thứ này, ai! Đệ đệ sẽ phá sản sớm hơn cả mình.

Trên mặt Hoa Thệ Chi lộ ra một tia cười ý vị, hắn đến bây giờ chỉ nghe nói qua Ẩn đại nhân có thể nhận người vào cửa, còn chưa nghe nói qua Ẩn đại nhân biết pháp thuật gì, mấy thứ này đều phải dựa vào tự ngộ giác, hắn ban đầu còn không phải mua một đống sách vô dụng về nhà, tươi sống bị Long Chi Hưng cười chết. Không nghĩ tới Long Tại Thiên so với hắn còn vung tiền nhiều hơn, đáng khen, xem ra tài lực của Long gia không thể coi thường.

Hai người kia trốn trong bóng tối liếc mắt nhìn nhau, không nói gì…

Ẩn đại nhân vừa nghe vậy, đại hỉ, rước nhiều đệ tử như vậy vào cửa, vung tiền mạnh tay như Long Tại Thiên còn chưa có ai. Cũng là người có "Tuệ căn", ha ha… Xem ra lần này buôn bán lời lớn.

Ẩn đại nhân nói tiếp: "Học tập thuật thiên sư của đạo giáo cao cấp, pháp khí là ắt không thể thiếu, chỗ này của ta còn có "Pháp thuật thực dụng bùa chú thạch chất pháp ấn"

"Hình thông linh khai quang vòng cổ, vòng tay, nhẫn thực dụng"

"Bí truyền phù đồng, thiết đàn pháp khí, các loại trận đồ thực dụng"

"Thụy thú. Chư thần bùa chú. Bồ đoàn. Giấy kim. Kiếm gỗ đào. Kính bát quái "

"Cung phụng thiết đàn. Nghi thức lập đàn cầu khấn. Các loại đồ dùng Thiết lập thần đàn "

"Đạo giáo Tam Đại Chí Tôn của quý tên cúng cơm. Pháp ấn. Lệnh bài"

…

… Vật phẩm đã vượt ra ngoài giá trị tiền mặt. Hắc hắc…" Ẩn đại nhân phát ra một tiếng cười gian.

Mặt Long Tại Thiên không chút thay đổi nói: "Những… sách này ta cũng muốn hết. Giá tiền tùy ngươi."

Miệng Long Chi Hưng cùng Hoa Thệ Chi đều há thành hình chữ O, thứ gì hắn cũng muốn hết? Long Tại Thiên đầu to thật sự là rất to rất to, đầu to đầu to, rút lui không lo.

Ẩn đại nhân vui sướng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Lập tức nói: "Ngươi… giao bạc ra trước đi, còn có một ít đồ khác, ta từ từ tìm lại rồi cho ngươi mua tất cả. Hắc hắc…" Phát đạt, Ẩn đại nhân vừa nghĩ vừa lộ ra nụ cười hưng phấn. Lần này phát, cực phát!

Long Tại Thiên từ trong lòng xuất ra một khối ấn thạch màu xanh, đưa lên.

Ẩn đại nhân tay chân nhanh nhẹn đoạt lấy, lật trên tay xem xét một phen. Màu xanh hình chim chấn điểm xấu, đây cũng không phải là đồ bình thường a! Thứ tốt! Ẩn đại nhân giống như Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy thịt nhỏ xuống nước miếng kích động lòng người, ực, cũng phải… nuốt xuống một cái trước mới có thể nói chuyện tiếp được.

"Được rồi! Xem ngươi lập tức mua nhiều đồ như vậy, ta tặng không cho ngươi một quyển đạo gia tâm pháp Chu Thiên Công. Chu Thiên Công chia làm Đại, Tiểu Chu Thiên Công. Nội khí duyên nhâm mạch đốc mạch vận hành, xưng là Tiểu Chu Thiên Công; nội khí duyên 12 kỳ kinh bát mạch vận hành, xưng là Đại Chu Thiên Công. Chu Thiên Công trên cơ bản bao quát đạo gia nội đan thuật trúc cơ, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư các giai đoạn. Cho nên nó đã thành công phu nhập môn của đạo gia nội đan thuật, đồng thời lại là một loại pháp môn tối cao. Nếu như tu luyện cái này công năng đủ đạt tới sản tiểu dược, đả thông nhâm đốc mạch, vận hành Tiểu Chu Thiên, sẽ tới giai đoạn luyện tinh hóa khí. Cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới siêu thoát phân hình, vũ hóa đăng tiên. Đương nhiên Bổn đại nhân cũng chưa từng gặp qua một vị thiên sư nào có thể đạt tới tầng công lực này." Ẩn đại nhân miệng lưỡi lưu loát, nước miếng cuồng phun, tứ tung loang lổ…

Long Tại Thiên nghiêm túc nghe giảng, thành kính thụ giáo.

Long Chi Hưng cùng Hoa Thệ Chi ở một bên tương đối buồn ngủ, Chu Thiên Công, nhập môn công, ai không biết, lão đầu này là càng lúc càng nhàm chán. Truyền giáo Chu Thiên Công còn như nói chuyện con rệp vậy! Long Tại Thiên đáng thương, không biết dùng bảo vật gì đổi lấy một đống thứ linh tinh vụn vặt còn cả một thứ không cần tiền cũng có thể học – Chu Thiên Công! Ai nói Long Tại Thiên là một trong những người thông minh nhất Đại Tề. Trình độ trí lực người Đại Tề Quốc thật sự là không thể mong đợi!

Ẩn đại nhân vừa như hát xướng vừa như thở dài nói: "Buông lỏng nhập tĩnh, bài trừ tạp niệm, hô hấp tự nhiên. Mí mắt khẽ nhắm, đầu thân công chính, hàm hung trầm phúc, mặc vận trong đầu ánh sáng thần tiên, ngưng chú đan điền hoàn cảnh hư không. Cũng coi đan điền thành một cái không gian, ý niệm song mục thần quang lãng chiếu cái không gian này, đạt tới vạn niệm câu tịch, nhất linh độc giác. Tiên thiên chân nhất khí tự hư vô ra, đan điền chân dương tự nhiên bắt đầu sinh."

Long Tại Thiên nhắm mắt, theo chỉ dạy của Ẩn đại nhân ngồi xếp bằng xuống, dưới ánh mặt trời tuấn dung bình yên, bảo tướng trang nghiêm…

"Ngươi duy trì bất động, tốt, tiếp pháp chú." Ẩn đại nhân vừa nói vừa vứt một quyển sách cho Long Tại Thiên "Thai Tức pháp, hợp thành pháp, thải khí pháp…"

Miệng Long Chi Hưng cùng Hoa Thệ Chi tiếp tục há thành hình chữ O, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy cách luyện công pháp như vậy. Bọn họ vẫn đều cho rằng Ẩn đại nhân chỉ là một tên tên lường gạt, không nghĩ tới…

Một quyển sách, bắn thẳng vào huyệt thái dương của Long Tại Thiên, sau đó, trên không trung rất nhanh liền thay đổi, biến ảo thành một nhóm chữ, thật sâu khảm nhập vào trong đầu Long Tại Thiên…

Sau đó quyển sách trống rỗng, rớt xuống!

Ẩn đại nhà người ta tốc ngữ điệu, tiếp theo giống như vứt bỏ phế phẩm vứt bỏ những… thánh điển đạo giáo này: "Thái Cực thánh nhật công, kim cương tập thể hình công, Thái thượng trời đất lên xuống thông thần bí pháp, Thái thượng cửu chân diệu giới kim lục sống qua ngày gẩy tội diệu pháp…"

Từng quyển từng quyển sách bay bốn phía quanh Long Tại Thiên, cuối cùng dần dần khoa trương đến mức bao phủ cả người hắn.

Sắc mặt Hoa Thệ Chi cùng Long Chi Hưng càng lúc càng khó coi, bọn họ ít nhất học mười năm may mắn khổ cực mới biết đạo, Long Tại Thiên tiểu tử này không hiểu sao lại may mắn một lúc đó đã thoải mái mà học xong.

Cũng phải, đạo thuật là… coi trọng thiên tư nhất, hai người bọn họ vẫn đều tự nhận là thiên tư hơn người, kết quả một khi so với Long Tại Thiên, mẹ kiếp, muốn tức giận bao nhiêu thì bị tức giận bấy nhiêu!

……

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa tỉnh ngủ, giải trừ pháp thuật, những… lông chim mỹ lệ này lả tả rơi xuống…

Nàng nhìn thấy cái gì?

Trời ạ, một loạt công thịt ngồi chung quanh nàng, ai oán chờ mỗ yêu tỉnh lại, chờ được mặc quần áo.

Đương nhiên còn có một tên thiếu niên tao nhã như lan lẳng lặng ngồi đó, nhìn mây bay qua…

Bóng lưng hắn, rất cô độc!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng ngáp một cái, không cùng Hoàng thái tử thương xuân buồn thu, đi thẳng vào chủ đề: "Có cái gì ăn không?"

Hoàng thái tử quay đầu lại, ánh mắt bắn hướng một lông công, sau đó mới từ từ đứng lên, thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu mới tỉnh, đôi má ngây thơ béo mập, lóe đôi mắt sáng, vẻ mặt đói khát…

Đột nhiên động lòng…

Từ góc độ khác, trên người nữ hài tử có khuôn mặt nhỏ nhắn này phát ra một loại gợi cảm tự nhiên chưa bao giờ có trên người nữ hài tử khác. Tất cả mọi thứ đến với nàng, liền thực sự bị nhục dục hóa, thanh cao

thì không hề… thanh cao nữa, kiêu ngạo thì không hề… kiêu ngạo nữa, cái loại lực hấp dẫn mãnh liệt… như đập vào mặt này mà đến căn bản không thể khiến người khác bỏ qua được. Hết lần này tới lần khác khó dằn nổi nhục dục lộ ra, cho dù là kẻ cực thanh khiết cực ngây thơ vẫn có thể đem thứ đen tối trong lòng thăng hoa đi ra. Thật sự là ý vị sâu xa.

Hoàng thái tử không lập tức trả lời, chỉ miễn cưỡng chuyển ánh mắt, tay ngọc… chỉ qua những… những… cái lông này lập tức trở lại trên thân thịt công, có… cắm sai hay không cũng không biết, nhưng thịt công rất nhanh liền biến thân thành chim công cao quý mỹ lệ, lại lần nữa trở nên vênh váo tự đắc, từng con một lãnh đạm cúi đầu thi lễ từ biệt với hai người, sau đó vỗ vỗ cánh, phi lên bay ra ngoài.

Ánh mắt hai người đều nhìn qua…

Ngoài cửa sổ, khí trời thật tốt, có vô số chim công bay tự do, có gì so với cảnh sắc này còn vui mắt hơn không?

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy cục thịt ăn ngon nhất trong lúc bay tới nhảy đi khắp bốn phía, cười như mật ngọt.

Trong cuộc sống hạnh phúc lớn nhất cũng chỉ như thế này đi!

67. Chương 67: Tranh Giành Tình Nhân

Lưu Quang Cung.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn no, bắt đầu đi theo sau Hoàng thái tử học thưởng thức trà.

Nàng lần đầu tiên phát hiện ăn thịt xong, đặc biệt là thịt chim công cực phẩm, rồi uống một chén trà, là chuyện vui sướng nhất trên đời.

Vị trà thanh đè mùi thịt tanh xuống, thăng hoa thành một loại gọi là thưởng thức, thứ như thế Điêu Điêu Tiểu Cửu cho tới bây giờ cũng chưa từng coi trọng.

Nàng luôn luôn ăn, mặc, ở, đi lại đều cực khó tính, đó là nhờ mấy tên sư huynh biến thái nhà nàng cố ý vô tình vì nàng tạo ra. Chính nàng cũng không phát hiện, nhưng chính bởi như thế mưa dầm thấm đất mới tạo nên vị giác cực tùy ý lại cực kinh khủng của nàng.

Nói thật, mấy tên yêu quái nhà nàng nuôi thành chó chứ không giống người thường, huống chi lại là một tiểu mỹ nhân khuôn mặt bánh bao. Tiểu thị nữ duy nhất của nhà nàng Điêu Bì kia, mặc dù mỗi ngày mệt nhọc, so với tiểu thư nhà bình thường vẫn còn sướng hơn một chút.

Mặc dù chưa bao giờ để tâm, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu rất dễ dàng thích ứng cùng với thích thú cuộc sống cao nhã có chất lượng chân chính. Nàng hiện tại càng lúc càng cảm thấy Hoàng thái tử là một lựa chọn trượng phu rất tốt. Ở cùng hắn, thật sự là quá hạnh phúc!

Hắn đến bây giờ, còn chưa ăn hết thức ăn đa dạng ở Lưu Quang Cung đây. Không, phải nói nguyên liệu nấu đồ ăn của Hoàng thái tử đều là những chim quý thú lạ người bình thường chưa từng thấy, mới chỉ nghe qua lần đầu. Nhà người ta có được một bảo bối không biết làm sao mới phải, đằng này hai người bọn họ lại đại khai sát giới, mặc kệ là rồng là phượng, đều bị chém giết thảm thương!

Tính ham chơi của Hoàng thái tử nổi lên, cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn tất cả chim quý thú lạ hắn cất dấu bồi dưỡng. Đồ ăn hôm nay chính là – rồng cá!

Đúng vậy, nhất định người tu đạo vì nó mà không tiếc máu thịt tương tàn nội luyện chí tôn – rồng cá!

Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc ấy đang uống trà cùng Hoàng thái tử, Hoàng thái tử dùng một chiếc đũa ngọc dính một giọt nước trà, sau đó nhỏ trên sàn nhà, một giọt nước lập tức trên sàn nhà từ từ loang ra, một vòng một vòng nước gợn, khiến ặt đất rắn chắc đột nhiên biến thành một đầm nước lớn…

Những bọt biển thật nhỏ liên tiếp không ngừng xô lên, hình như phía dưới có động vật thật lớn gì đó đang hô hấp…

Sau đó, mặt nước lập tức dâng lên, rồi lại lập tức trầm xuống…

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy thú vị, không khỏi "Khanh khách" cười ra tiếng… Gần đây đại khái ăn nhiều đồ ngon hơn, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp của Điêu Điêu Tiểu Cửu, hiện tại cười rộ lên càng thêm mê người, một sức mạnh dụ dỗ dường như đã đột phá tới cực hạn, hiện tại toàn bộ đều hiện ra, khiến cho người ta rất khó bỏ qua Điêu Điêu Tiểu Cửu mà bắn ra ánh sáng chiều chuộng khắp bốn phía…

Hoàng thái tử nghiêng đầu, phân tâm một chút, lực khống chế bãi nước bị ảnh hưởng, nước hốt nhiên vọt lên ấy trượng, kỳ lạ là nóc nhà Lưu Quang Cung rõ ràng không vượt quá một trượng, nhưng đợt sóng to ấy trượng này cũng không có vọt tới…

Sóng vọt tới chân bó tuyết trắng để trần của Điêu Điêu Tiểu Cửu, thật sự là bọt sóng…

Một cái đầu thật lớn từ trên mặt nước nổi lên cao, một đôi mắt lớn mà tròn, thoạt nhìn so với đầu người còn hơn lớn, ít nhất so với đầu của tiểu yêu mặt bánh bao còn lớn hơn một chút.

Cái đầu to kia áp sát Điêu Điêu Tiểu Cửu gần như vậy, cả hai đều giật nảy mình…

Đây là rồng cá trong truyền sao? Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng thái tử, Hoàng thái tử mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng lấy tay đè ép xuống dưới, Điêu Điêu Tiểu Cửu biết hắn đang thi triển chú.

Rồng cá có một thân dài, nhe răng. Miệng nó dài mà nhọn, trên cằm dài tạo hình hàm răng, cả đầu nhìn qua giống như một hình tam giác. Hình thể hắn rất thích hợp để bơi lội, thân đốt như hình nếp gấp, hai bên thất lại, một xương cột sống có hình như một chuỗi những cái đĩa được xâu lại trên một dây thừng, cái đuôi hẹp dài mà bẹp. Khi nó nhảy dựng lên, Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hiện, nó là… động vật lớn nhất kiếp này nàng gặp qua! Ước chừng dài hơn mười trượng, chu choa…

Điêu Điêu Tiểu Cửu kích động chảy nước miếng, một miếng thịt thật to!

Nàng hiện tại trong lòng chỉ nhìn thấy thịt, đã tới cảnh giới tối cao trên đời không một chỗ nào không phải thịt! Nhìn động vật là có thể nhanh chóng tính ra con vật này có bao nhiêu thịt, bộ phận nào ngon miệng, chu choa… Thật sự là thèm ăn nha!

Ví như rồng cá, có quai hàm cùng hàm răng cường tráng, cho thấy chúng cũng là động vật ăn thịt, phải biết rằng động vật ăn thịt so với động vật ăn cỏ mùi vị kém hơn, nhưng chất thịt rắn chắc, nếu chế biến thức ăn đúng phương pháp thì sẽ có một hương vị khác. Hơn nữa mắt nó thật lớn, nhất định là vì ánh sáng lờ mờ ban đêm hoặc đuổi bắt con mồi dưới nước sâu, khiến chất thịt của nó đáng chờ mong hơn nhiều. Phải biết rằng động vật sống ở nơi nước sâu so với nước cạn mùi vị ngon hơn một chút, tóm lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất chờ mong thịnh yến hôm nay.

Thật sự, nhiều thịt như vậy, nhất định là có thể ăn no!

Mặc dù rồng cá cường tráng đến mức khiến người khác giật mình, nhưng dưới tay ngọc trắng noãn của Hoàng thái tử nhu nhược như hoa nhỏ mùa xuân, cũng không thể không thần phục, trình diễn một màn kinh điển cắt thịt của bản thân nó để cống hiến, nói thật ra, đối với rồng cá thể tích lớn như thế mà nói, cắt 10 bàn thịt cũng không đáng kể chút nào.

Cắt tất cả những… mảnh thịt trong suốt vuông vắn này xong, rồng cá liền nhảy vào vũng nước từ từ biến mất.

Vũng nước cũng từ từ biến mất theo, chỉ dính một chút nước trên chân trắng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng chầm chậm tụ lại, bốc hơi, bốc hơi đến giữa không gian, sau đó biến mất…

Tất cả đều là hư ảo, ánh mắt nóng bỏng của Điêu Điêu Tiểu Cửu chuyển tới trên thịt cá, nghĩ lại nghĩ, chỉ có thịt là vĩnh hằng! Thịt vĩ đại, thịt vinh quang, chúng là thứ tầm thường mà chí nhã trên thế giới này. Không có thịt, vui vẻ trong cuộc sống sẽ giảm mất một nửa.

Một Hoàng thái tử cực biết… làm đồ ăn cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu cực biết dùng bữa tỉ mỉ nghiên cứu, mặc kệ là thịt gì, bọn họ đều có mười bảy mười tám loại cách làm, muốn đem những thịt… này cho người biết

làm thịt thí nghiệm ra phương pháp nấu nướng tốt nhất, ghi chép lại, viết một quyển sách trên thế giới còn chưa người nào có thể viết ra "Mười tám món ăn chim quý thú lạ". Vì mục tiêu thần thánh vĩ đại cho cộng đồng này, bọn họ ngày tiếp nối đêm nỗ lực. Oa chà chà…

Đương lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn "Thịt rồng cá nấu canh rau diếp xanh lục nhỏ", (nhìn tên thức ăn này, có thể biết, ta đã tốn rất nhiều tâm tư, vừa viết còn vừa "Ực ực" nuốt nước miếng, ai!) Hoàng thái tử vẫn còn đang nghiêm túc nghiên cứu cách làm món ăn tiếp theo. Nói thật ra, Hoàng thái tử ăn không bằng một phần mười Điêu Điêu Tiểu Cửu. Nhưng so với lượng cơm bình thường hắn ăn đã gia tăng gấp hơn ba lần. Hiện tại, trên khuôn mặt thanh tú của Hoàng thái tử đã có huyết sắc hơn nhiều, xem ra mặc kệ là người nào, vẫn cần phải ăn thịt a! Chính là vị đắng thì khó nuốt, có thịt là chính là bờ!

Hãy bớt sàm ngôn đi, đương lúc Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn đến vẻ mặt hạnh phúc, đột nhiên sinh ra cảm xúc thật lớn, nhịn không được hỏi một câu: "Ai, ngươi biết nấu đồ ăn ngon như vậy, cưới ta có được không?"

Hoàng thái tử 'ách' một tiếng, mặt lập tức đỏ đến đầu ngón chân, rất giống tôm hùm vào nồi chảo, tốc độ đỏ chỉ có một chữ 'nhanh'!

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy phản ứng này của Hoàng thái tử, sợ hắn lập tức chạy trốn, còn nhiều thịt như vậy kêu ai đi làm đây. Lập tức vội vàng nói an ủi: "Không cưới ta thì thôi, đừng kích động! Ta sẽ không ép ngươi, cũng chỉ là một cái đề nghị nho nhỏ mà thôi!"

Hoàng thái tử trầm ngâm một lúc lâu, mới thong thả nói: "Ngươi với Long Tại Thiên, có quan hệ gì?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu chuẩn bị nói không có vấn đề gì, nhưng lại cảm thấy vậy quá tuyệt tình với Long Tại Thiên, suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta là quan hệ nam nữ thuần khiết!" Còn chưa tới điểm mấu chốt cuối cùng, vẫn coi là thuần khiết đi? Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải rất hiểu rõ, hắc hắc…

Dùng từ kiểu quỷ gì vậy! Hoàng thái tử suy nghĩ một chút nói: "Hắn muốn cưới ngươi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu đồng ý, sau đó nhìn những… thịt này, nghĩ đến tay nghề của Long Tại Thiên, những… xác chim đáng sợ lại hiện lên trước mắt nàng, lập tức dứt khoát kiên quyết nói: "Ta không muốn gả cho hắn!"

Hoàng thái tử cẩn thận chọn từ đặt câu, trên khuôn mặt thanh tú là một thần sắc lo lắng: "Nghe nói cha mẹ các ngươi đã chấp nhận!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Khẳng định không có, cha mẹ ta đã sớm đầu thai, làm người trên đời." Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc nhỏ có một lần vì chuyện cha mẹ mà khóc, ba sư huynh nàng bị phiền nhưng cùng với Cúng Thất Tuần hạ lệnh chiêu hồn, kết quả biết được bọn họ đã sớm đầu thai.

Hoàng thái tử nói: "Ngươi còn có Đại bá." Cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu nói chuyện thường xuyên bị hỗn loạn, Đại bá đồng ý cũng coi như cha mẹ đồng ý không phải sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Cái này dễ xử lý a." Lập tức lấy giấy bút, mặt nheo nheo đưa tay vẽ một lá bùa, chữ cực kỳ lộn xộn, đến Hoàng thái tử luôn luôn nhìn quen bùa chú cũng không nhận ra, lập tức ca ngợi nói: "Điêu Điêu thật sự là thông minh, những chữ trên bùa này… ta chưa bao giờ thấy qua."

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã lườm, tức giận nói: "Bùa đâu mà bùa, ta viết thư cho Đại bá, ngươi nhìn xem – tái giá Hoàng thái tử, thấy không hả?"

Hoàng thái tử lại thán, vốn dĩ là dấu chấm hỏi, ta còn tưởng rằng là đuôi rồng đây, rớt mồ hôi! Ai dạy Điêu Điêu Tiểu Cửu viết chữ, thật cần phải đem hắn đến đây ở, nhìn chữ Điêu Điêu Tiểu Cửu một ngày, cho hắn trên buồn nôn dưới thổ tả, đầu óc mê muội!

Điêu Điêu Tiểu Cửu viết xong, liền gấp lại, ném vào lửa đốt…

Đây là một loại thuật biến đổi thời không, vốn lợi hại một chút có thể làm cho bản thân trong nháy mắt từ một chỗ đến một nơi khác ngoài ngàn dặm, Điêu Điêu Tiểu Cửu không có bản lãnh, chỉ có thể gửi phong thư mà thôi. Đến cái này, cũng bị Tam Thiểu cùng Cúng Thất Tuần ác chỉnh mới bí bách học thành.

Một hồi, một phong thư rơi trên mặt đất, Điêu Điêu Tiểu Cửu mở ra xem, cao hứng đưa cho Hoàng thái tử nói: "Đại bá ta đồng ý."

Hoàng thái tử cao hứng tiếp nhận xem qua, lập tức đen mặt, chỉ thấy trên tờ giấy trắng vẽ một vòng tròn, hơn nữa là một vòng tròn quanh co khúc khuỷu!

Bản lĩnh thư pháp của Đại bá Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không giống người thường a!

…….

Long Tại Thiên rốt cục anh dũng học thành trở về, đã là ba ngày sau chuyện này.

Lúc ấy Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cùng Hoàng thái tử học tập cách làm cụ thể mỗi một loại trong mười tám món ăn chim công.

(Rớt mồ hôi, thanh niên đầy hứa hẹn Hoàng thái tử nhất thời bị yêu nữ mê hoặc, hiện tại không có chí tiến thủ, trình độ lãng phí vượt xa lão cha phá hoại của hắn! Chim công đều đau khổ, nhưng đã ở dưới móng chim ưng của Điêu Điêu Tiểu Cửu… Hoàng thái tử căn bản không biết hối cải, mỗi ngày phá hoại đến siêu cấp khoái trá!)

Long Tại Thiên giáng xuống!

Lần này Long Tại Thiên không muốn Hoàng thái tử phái người đi tiếp hắn, trực tiếp dùng thuật từ trên trời giáng xuống, 'bịch' một tiếng, vững vàng rơi trên mặt đất Lưu Quang Cung.

Trên người Long Tại Thiên cái loại… hình tượng con nhà thế gia đệ tử tuấn nhã không còn sót lại chút gì. Trên cổ hắn treo ít nhất hơn bảy mươi vòng cổ đủ loại kiểu dáng, trên hai tay đeo không dưới ba mươi chiếc nhẫn hỗn loạn, đúng vậy, bởi vì ngón tay hắn đặc biệt thon dài, cho nên dưới sự khuyên bảo của Ẩn đại nhân mỗi một ngón đều đeo ba cái nhẫn…

Không thấy tay áo, vòng tay thật to hình thù kỳ quái từ chỗ cánh tay đeo đầy đến mu bàn tay, bộ dáng nói không hết lời có bao nhiêu bi thương… Thê thảm…

Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết là nên khóc hay nên cười, dù sao là vẫn hơi kinh sợ, nàng cùng Hoàng thái tử nhìn nhau, đều cảm thấy…

Long Tại Thiên bị tẩu hỏa nhập ma, điên luôn rồi!

Lúc này, tay tiểu yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu còn bị Hoàng thái tử nắm trong lòng bàn tay, hắn đang dạy Điêu Điêu Tiểu Cửu trộn nước chấm lên miếng thịt!

Mắt ưng của Long Tại Thiên liền rơi vào trên nắm tay của hai người…

Ánh mắt cực nóng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhát gan thu tay lại, trước khi chưa thăm dò rõ con đường của đối phương, nàng cũng cẩn thận chút thì hơn.

Long Tại Thiên đi tới, trang sức trên người đinh đương leng keng cộng hưởng không ngừng, nghe sao cũng khiến cho người ta sởn gai ốc! Điêu Điêu Tiểu Cửu nao núng lui lại một chút, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn, muốn làm gì?

Hoàng thái tử cũng thu tay lại, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh, đón nhận ánh mắt của Long Tại Thiên, rất anh dũng nhìn nhau, vèo vèo vèo… Hai nam nhân cực phẩm tuyệt đỉnh vì một khuôn mặt nhỏ mà bắt đầu chuyện tranh giành tình nhân lần đầu tiên trong đời bọn họ!

Ba người đứng yên, Điêu Điêu Tiểu Cửu không phát hiện bản thân chẳng những đứng quá gần Hoàng thái tử, lại còn dưới ánh mắt uy hiếp không ngừng của Long Tại Thiên, vô tri vô giác dựa vào Hoàng thái tử.

Ánh mắt Long Tại Thiên càng lúc càng lạnh. Tiểu yêu này, sao lại không an phận như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn này, sao ai cũng đều thông đồng hết vậy?! Ở trong mắt Long Tại Thiên, Hoàng thái tử là nhân vật gần đến nửa tiên, luôn luôn mắt cao hơn đỉnh, sao mới mấy ngày này đã thành bộ dáng luyến ái gian tình nóng bỏng đây?

Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ hãi nhìn Long Tại Thiên, mắt cười theo bản năng chuyển hướng Hoàng thái tử, hy vọng có thể tìm kiếm một chút che chở từ hắn!

Chỉ thấy thân thể Hoàng thái tử dịch qua một bên, hai mắt nhìn trời, theo gió bay đi…

Hắn đang muốn thi triển pháp thuật cao thâm gì sao?

Qua một hồi, không có động tĩnh gì, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ giọng hỏi: "Ngươi sao còn chưa bay?" Đột nhiên trong mũi truyền đến một mùi hôi thối, Điêu Điêu Tiểu Cửu mới hiểu được một chân lý.

Dù là thiếu niên xinh đẹp, hắn đánh rắm cũng thúi lắm.

Dù là Hoàng thái tử tôn quý, hắn đánh rắm cũng sẽ thối!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhăn nhúm mặt mũi, nhảy ra, Hoàng thái tử xấu hổ ngượng ngùng, một hồi không vui vẻ gì!

Long Tại Thiên rốt cục cười. Hai cái kẻ dở hơi này!

Một "khuôn mặt nhỏ nhắn" thiếu chút nữa tạo thành huyết án rốt cục bị một cái rắm của Hoàng thái tử biến thành vô hình.

Thoạt nhìn, cũng là kỹ thuật của Hoàng thái tử cao hơn một bậc!

……

Ba người lại một lần nữa ngồi xuống, bắt đầu làm mười tám món ăn chim công.

Điêu Điêu Tiểu Cửu liếc nhìn, cảm thấy tạo hình mới của Long Tại Thiên thú vị nói không hết lời, thỉnh thoảng đưa tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay Long Tại Thiên, ánh mắt Hoàng thái tử mờ ám đi, từ sau khi Long Tại Thiên xuất hiện, chú ý của Điêu Điêu Tiểu Cửu đã không tự chủ mà bị hấp dẫn qua, hiện tại, Hoàng thái tử Đại Tề Quốc trong mắt tiểu yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ là một đầu bếp mà thôi.

Long Tại Thiên vốn cực kỳ tuấn tú nho nhã xuất chúng, thân tạo hình mới này, trong mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ thấy Long Tại Thiên nói không hết vẻ mị lực bức người. Thật sự là rất có hình tượng!

Nam nhân trừ phải biết nấu đồ ăn ra, lớn lên cũng cần phải có cảnh đẹp ý vui một chút! Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi mơ hồ. Dù sao nàng vẫn cảm thấy bản thân thích mỹ nam thanh tú, như Liễu Liễu sư huynh hoặc là Hoàng thái tử. Nhưng trong mắt nàng, còn chưa từng có một người nào nam tính mị lực hơn Long Tại Thiên. Hoàng thái tử và Long Tại Thiên vốn là một đôi bằng hữu vô cùng tốt, thân mật khăng khít còn hơn cả huynh đệ. Nhưng bị Điêu Điêu Tiểu Cửu xáo trộn một lần như vậy, hai người không khỏi thấy khó xử.

Đương lúc tay ngọc nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu lại một lần nữa chạm Long Tại Thiên, Hoàng thái tử rốt cục thiếu kiên nhẫn, đánh vỡ trầm mặc: "Ngươi học mấy ngày, đã học được những thứ gì rồi?"

Long Tại Thiên tự phụ cười cười, nhìn chung quanh, Lưu Quang Cung biến thái này, vật gì vậy cũng không có, phải làm sao hiện hết ra. Mục tiêu đả kích cũng không có.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, chỉ nghe rung động linh đinh, vốn dĩ dưới trần nhà treo một chuỗi chuông gió nhỏ, thanh âm cực vui tai. Điêu Điêu Tiểu Cửu híp mắt suy nghĩ, hô một tiếng, rất thích thú!

Long Tại Thiên khoát tay, chỉ một tiếng "Đi" những… chiếc vòng lộn xộn trên cánh tay liền lăng không bay vụt đi…

Điều này khiến Hoàng thái tử cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu đều thất kinh. Phải biết rằng chỉ có thiên sư cực cao cấp mới có thể hoàn toàn vứt bỏ các bước đốt bùa nắm quyết niệm chú linh tinh có hoa không quả, trong nháy mắt sử dụng pháp thuật như thế, Long Tại Thiên mới đi hai ba ngày đã học thành, sao không khiến cho người trừng mắt cứng lưỡi.

Ngón tay Hoàng thái tử khẽ nhúc nhích, chuông gió đột nhiên giống như vật sống, co duỗi tự nhiên, trái rung phải lắc… Khiến những… chiếc vòng tay này vốn có thể bao lấy chuông gió hết thảy đều thất bại…

Bởi vậy có thể thấy được cấp bậc của Hoàng thái tử hiển nhiên so với Long Tại Thiên càng cao hơn.

Tay Long Tại Thiên giơ lên, trong miệng nói "Dậy" những… tất cả vòng tay rơi vào khoảng không này xẹt qua không trung thành một vòng tròn lớn, lại một lần nữa bay vòng trở về bao lấy chuông gió.

Những… thứ đồ này đều cực xinh đẹp, thanh âm phát ra cũng cực thanh thúy, Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt mày hớn hở nhìn, như đương coi chơi xiếc ảo thuật.

"Long Tại Thiên, ngươi thật cừ nha!"

"Hoàng thái tử, chiêu này của ngươi thật đẹp nha" Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa ăn đồ vừa mơ hồ chia rẽ hai tên nam tử thần kinh yếu ớt. Thật đúng là tiểu yêu không sợ chết!

Bắt đầu cũng chỉ là nhàn hạ thoải mái thử xem thân thủ, lại vô tri vô giác trong cuộc đấu lặng lẽ thăng cấp độ.

Đinh đương đinh đương, đánh càng thêm kịch liệt thú vị, dần dần, tiến tới ranh giới không thể khống chế được…

"Ba" một chiếc vòng tay vỡ vụn, Long Tại Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, bên môi bạc chảy máu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không đau lòng bao nhiêu, nói thật ra, nàng ở nhà nhìn các sư huynh đánh nhau như cơm bữa, các sư huynh Điêu môn không đánh cho đã, một đám còn kéo bè kéo lũ mà đánh nhau, lại còn đặc biệt kích động, thường xuyên đánh đến mất mạng. Có một lần vài người liên thủ lại, đánh Cúng Thất Tuần sư huynh đến mức nửa năm không xuống giường nổi, tỉ mỉ nghĩ lại, căn bản cũng không phải chuyện gì lớn, đại khái là buổi tối lúc Điêu Bì nấu đồ ăn, Cúng Thất Tuần đã ăn vụng sạch khối thịt ngon nhất. Cho nên, trong lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu, nam nhân với động vật ăn thịt cũng chỉ là 1 loại, vô duyên vô cớ sẽ hợp lại sống chết một phen. Dù sao cũng đều là thiên sư, cũng không đánh chết người, cứ náo loạn đi. Bản thân còn mừng rỡ một mình ta ăn sẽ không bị ai cướp đoạt đây.

(bình thường văn ta thường hành hạ nam chính, đều tương đối bi thảm, bởi vì nữ chính của ta thương yêu các nam nhân, vốn dĩ ta sáng tạo cho các nàng chính là vì muốn cho các nàng hưởng phúc.)

Đương lúc đó Hoàng thái tử cũng phun ra một búng máu, Long Tại Thiên lập tức thu tay lại, hắn cảm thấy bản thân hơi quá tay. Thân thể Hoàng thái tử luôn luôn không khỏe, bản thân nếu là thất thủ, hậu quả tưởng chừng không lường được. Nói thật ra, pháp thuật của hắn thật ra còn chưa tới tình trạng thu phát tự nhiên, hắn đột nhiên thu tay lại, những… thứ linh tinh vớ vẩn này hoàn toàn theo hướng hắn chiêu hô bắn lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng bên cũng không cách nào tránh kịp, hai người lập tức bị ám khí… giống như hoa vũ bay đầy trời đánh đến bi thương thảm thiết, răng rơi đầy đất.

Nhưng sau khi Long Tại Thiên bị đánh hai cái, lập tức lấy lại phản ứng dùng thân thể bảo vệ Điêu Điêu Tiểu Cửu, đưa lưng về phía những… thứ đồ được chiêu hô tới này, để chúng đánh vào trên lưng mình…

Khi buông… Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, Long Tại Thiên đột nhiên cười…

Chính hắn mặc dù bị đánh thương quá nặng, may là hắn kịp thời che mặt, mặt mũi anh tuấn của hắn mới có thể bảo tồn. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu không may mắn như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ trong một cái chớp mắt, mắt cười nheo nheo biến thành mắt gấu mèo bát nháo, khóe miệng sưng, bên trái khuôn mặt bánh bao càng sưng lớn, hình như bánh bao biến hình, một bên lớn một bên nhỏ, ha ha… Nhìn thật là buồn cười.

Còn có vai, bắp đùi, mông, mấy chỗ đó, tổng cộng tính toán lại, ba lớn bảy nhỏ, bắp chân thập toàn thập mỹ cũng đủ mười người ôm!

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận nhìn Long Tại Thiên, đột nhiên khóc: "Oa, mệnh ta thật khổ làm sao, Đại bá 555…"

Long Tại Thiên đắc ý dào dạt, chỉ đợi đến thời khắc từ cái miệng nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu hàm hồ phun ra cái tên động lòng người của mình.

Nhưng Hoàng thái tử hiển nhiên không biết kiểu khóc của Điêu Điêu Tiểu Cửu, lập tức không để ý thương thế của bản thân an ủi nói: "Đừng khóc đừng khóc, ta thay ngươi chuyển vết thương dời lên người người khác nha."

Mắt đẹp Long Tại Thiên trừng to, quát Hoàng thái tử: "Ngươi không muốn sống sao?" Thân thể mình yếu như vậy, còn muốn so dũng khí với hắn, làm hại bản thân biến thành bộ dáng như vậy, bây giờ còn không bảo dưỡng bản thân, thật sự là không biết điều gì hết.

"Điêu Bì 555… Hoàng thái tử 555…" Điêu Điêu Tiểu Cửu tự động thêm tên của Hoàng thái tử dịu dàng đa tình vào câu khóc của nàng, nhưng coi như vẫn thông minh nhớ kỹ đặt Long Tại Thiên ở sau cùng làm tổng kết "Long Tại Thiên 555 , được rồi, xong, kết thúc công việc.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lau lau mắt, cũng không cần người khuyên nhủ, chỉ oán hận giương mắt nhìn Long Tại Thiên, nàng cũng rất đau a.

Long Tại Thiên cười nói: "Ngươi lần trước bứt tóc của ca ca ta, bây giờ còn không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt trắng dã nhìn, nàng còn tưởng rằng Long Tại Thiên không biết đây, thật sự là quỷ quái yêu tinh. Pháp thuật Long Chi Hưng cao thâm như vậy, hơn nữa còn… biến thái như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhớ ra liền không thể nhịn được mà rùng mình, hiện tại lại đi khiêu chiến Long Chi Hưng, thật đúng là kích thích!

Lập tức cầm một sợi tóc thu nhặt trên giường sau sự việc ngày đó xảy ra đưa cho Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên nhận lấy, mỉm cười nhìn vết thương buồn cười của Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong miệng nói: "Biến!"

Sau đó trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu lại biến thành trắng ngọc đáng yêu.

……

Nghiên học bộ

Long Chi Hưng cùng Hoa Thệ Chi đang thảo luận thuật ngũ hành.

Hai người đứng ở… một góc khiến người khác chú ý nhất của nghiên học bộ, thanh y bay nhẹ nhàng, phong thái khắp người…

Lúc Long Chi Hưng đang nói ra cái nhìn cực kỳ cao thâm của bản thân về yếu điểm của danh chú bởi vì vạn vật trong thiên hạ không phải vật nào cũng có thể kêu tên, Hoa Thệ Chi mỉm cười lắng nghe, nói có sách mách có chứng, cũng nói ra cái nhìn của bản thân. Đối với việc nghiên cứu ngũ hành, hai người thảo luận đã lâu, vẫn chưa có một cái nhận thức chung. Đương nhiên nói như vậy cũng không chuẩn xác, hai người đều rất muốn biết ý nghĩ đích thực của đối phương, cho nên trong lúc đối thoại luôn có bảy phần thật ba phần giả, hư hư thực thực, càng thảo luận càng không rõ ràng.

Đúng lúc này, các tiểu thiên sứ xung quanh đang len lén nhìn bọn hắn đột nhiên phát ra tiếng kêu nửa mừng nửa lo.

Một trong những thiên sư cao cấp nhất soái nhất… Nghiên học bộ này, đột nhiên biến dị.

68. Chương 68: Hôn Sự

Nghiên học bộ

Hai vị cực phẩm đại soái ca dưới ánh mắt thán phục sùng bái của quần chúng tiểu nhân vật, trên mặt đều đang không ngừng biến hình…

Trên mặt một người tự dưng bị chuyển dời đến đôi mắt gấu mèo cùng mặt bánh bao, theo bản năng phản ứng của hắn sẽ là, kẻ nào làm việc này, Đại Tề Quốc trừ kẻ đó ra, còn ai có lá gan lớn như vậy, thủ đoạn cao thâm như vậy, nhàm chán mà biến cái… thứ này lên mặt hắn như vậy. Cho nên không cần suy nghĩ lập tức muốn lấy lại nhan sắc, đem đôi mắt gấu mèo cùng mặt bánh bao trả lại cho đối phương.

Đôi mắt gấu mèo cùng mặt bánh bao trên mặt hai người liên tiếp biến đổi, một hồi phồng một hồi xẹp, Thiên sư bình thường xem vậy là đủ rồi, hai tên gia hỏa mắt đặt cao hơn đỉnh đầu tỉnh táo khôn ngoan này lại đương trước mặt chúng nhân, so đấu với pháp thuật di hình tầm thường, hơn nữa lại chỉ dùng hai khuôn mặt dễ nhìn làm thành chiến trường, thật sự là đặc sắc a!

Các tiểu nhân vật hiểu một chuyện thực tàn khốc, đó là, xinh đẹp thì dù bị treo một đôi mắt gấu mèo, cũng còn soái hơn so với dân chúng bình thường a!

Cuối cùng trải qua nghiên cứu bọn họ phát hiện, Hoa Thệ Chi đẹp trai tương đối thích hợp với tạo hình đôi mắt gấu mèo, còn Long Chi Hưng đẹp trai tương đối thích hợp với tạo hình mặt bánh bao. Xì xào… Rất thú vị nha! Hắc hắc…

Đáng tiếc ma pháp dời đi không thể làm hoài không có chừng mực, cuối cùng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, tất cả đồng tâm. Hoa Thệ Chi rốt cục chấp nhận đôi mắt gấu mèo của hắn, Long Chi Hưng cũng ra sức bảo vệ khuôn mặt bánh bao của hắn, trận chiến này, hai người bọn họ ngang tay. Long Tại Thiên đại thắng!

Hai người đều trầm mặc không lên tiếng, liếc mắt nhìn nhau, xoay người bỏ trốn mất dạng. Mẹ kiếp, không thể dùng ma pháp dời đi, muốn chữa lành thương thế kia, có phải chờ đợi rất lâu không hả trời ạ?

Đau đầu chóng mặt nha, mấy ngày nay sao đi gặp người đây?

Còn có hai ba cái yến tiệc… Bọn họ làm sao ứng phó?

……

Long Tại Thiên đỡ Hoàng thái tử lên, tay nhẹ đặt lên mạch hắn, Long Tại Thiên thân mình là học võ, đương nhiên hiểu chút y thuật. Phát hiện vừa nãy ra tay trượt, giờ quan sát thấy mạch trái trầm, mạch đập nhỏ nhẹ, mạch đều đặn mà nhẹ nhàng, bị dọa cho hoảng sợ, mấy ngày không gặp, thân thể Hoàng thái tử lại có chuyển biến tốt đẹp, mặc dù hiện tại bị thương nhẹ, nhưng so với tháng trước mà nói, đã khá hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ Điêu Điêu Tiểu Cửu là một loại thuốc vô cùng tốt hay sao? Hừ, xem ra Hoàng thái tử thật sự đã động phàm tâm với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu quan tâm nhìn, Long Tại Thiên thương nàng lo lắng, dù sao người khác cao lớn, cường tráng như hổ, ngoại thương một chút căn bản cũng không sao cả, nhưng xét lại Hoàng thái tử lại không giống như vậy. Mỗi ngày hắn đều ngồi hoặc nằm, cực ít rời khỏi chiếu, vận động lớn nhất cũng chỉ là đưa tay chỉ chỏ lấy chút đồ mà thôi. Thoạt nhìn là một người bị bệnh nguy kịch, lần này lại chảy máu, Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ Hoàng thái tử cứ như vậy lập tức tiêu đời. Vậy thì nàng cùng Long Tại Thiên liền xong luôn. Mặc dù nàng rất vô tội, nhưng nghe Tam Thiểu sư huynh nói, người trong hoàng cung đều một đức hạnh kiểu Cúng Thất Tuần sư huynh, cơ bản không nói đạo lý. Nếu cá biệt có kẻ phân rõ phải trái, người kia trong hoàng cung cũng sống không được lâu.

Long Tại Thiên thấy bộ dáng khẩn trương của Điêu Điêu Tiểu Cửu, không vui hừ một tiếng. Sau đó trầm tĩnh lại, lại ngồi bên người Điêu Điêu Tiểu Cửu, cố ý vô tình nắm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa thưởng thức vừa hỏi: “Gần đây ăn cái gì, mặt càng lúc càng múp thịt như vậy. Ngươi hiện tại không phải là bánh bao thông thường, mà là bánh bao lớn, hơn nữa còn là bánh bao thịt loại lớn.”

Hoàng thái tử nhẹ giọng nói: “Sao có thể nói một vị thục nữ như vậy?”

Long Tại Thiên cười vang…

Thục nữ! Điêu Điêu Tiểu Cửu?

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không hài lòng nói: “Ngươi có thể gọi ta tiểu yêu, ta vừa nghe đến thục nữ liền dựng hết lông tóc lên. Cảm thấy bị lây nhiễm mùi của một đống sách cũ kỹ mốc meo!”

Nói giỡn, thục nữ có gì hay, nàng đây khinh thường! Giữ gìn một đống quy củ vớ vẩn không có một chút lợi ích nào đối với chính mình, trải qua cuộc sống bi thảm không thể tùy ý bản thân mong muốn, mười bốn mười lăm tuổi bắt đầu sống chết lập gia đình, chưa tới mười tám tuổi liền biến thành bà mẹ hai con, hai mươi tuổi chính thức cáo biệt tuổi thanh xuân, trở thành một bà chủ cười không hé môi ngồi không lật váy,

giống như cục đất… giống như cuộc sống rập khuôn đã hình thành thì không thể thay đổi, ngẫm lại liền thấy đáng sợ!

Trên cơ bản một thục nữ nếu ở Điêu môn ngây ngốc ba ngày, không phải vì trầm mặc mà trở thành kẻ biến thái, thì nhất định vì những kẻ biến thái mà chết đi…

Đối với việc làm thục nữ, thứ cho Điêu Điêu khinh thường!

Trên thế giới này, cũng chỉ có yêu nữ là hay! Ít nhất không có người ép buộc yêu nữ sinh hài tử. Yêu nữ mỗi ngày không cần chịu trách nhiệm, đùa nghịch vui vẻ, vui chơi giải trí, mỗi ngày trải qua cuộc sống hạnh phúc thản nhiên tự đắc, như mây nhàn hạc dã… giống như đi dạo nơi này một chút, lay động lay động nơi đó một chút… Thật tốt a!

Hoàng thái tử nhất thời thất thần. Xem ra cũng là Long Tại Thiên hiểu rõ Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Long Tại Thiên hừ lạnh một tiếng, có lẽ pháp lực Hoàng thái tử hơn xa Long Tại Thiên, nhưng đối với nữ nhân, Hoàng thái tử còn e thẹn một chút. Long Tại Thiên chính là kẻ sống giữa vạn hoa ngàn bướm, đối với loại nữ hài tử như Điêu Điêu Tiểu Cửu này mặc dù không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng nữ hài tử thiên hạ luôn luôn chung tính tình. Chỉ cần nắm đặc điểm tính tình của nàng, muốn đánh động trái tim các nàng cũng không phải chuyện quá khó khăn. Đương nhiên, Long Tại Thiên không thể không thừa nhận, tiểu yêu là tương đối phiền phức một chút.

Thoạt nhìn Hoàng thái tử đã nảy sinh tình cảm với tiểu yêu, nơi đây không hề… an toàn nữa. Cũng nên… mang tiểu yêu về Hàn Thanh Lâu trước rồi thực hiện dự định sau!

Công lực hiện tại của Long Tại Thiên, mặc dù không thể đánh thắng ca ca, nhưng vẫn có thể khiến cho đại ca nể mặt, không thể tùy tiện ra tay với Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hơn nữa, biểu hiện của đại ca ngày đó cũng thật sự khác thường, hắn cũng muốn trở về thảo luận cho rõ ràng.

"Quấy rầy ngài đã lâu, ta đây liền mang Tiểu Cửu trở về." Biết Hoàng thái tử không sao, Long Tại Thiên khởi hành cáo từ.

Hoàng thái tử thanh tú không địch lại cường thế của Long Tại Thiên, đành để Long Tại Thiên mang Điêu Điêu Tiểu Cửu đi. Điêu Điêu Tiểu Cửu liên tiếp quay đầu lại, vung ống tay áo lên, từ biệt Lưu Quang Cung mỹ vị…

Hoàng thái tử lưu luyến chia tay, thiếu chút nữa rơi lệ…

……

Lại về Long vương phủ vạn ác!

Điêu Điêu Tiểu Cửu thật hận a!

Tại sao Long Tại Thiên đáng chết này nhất định phải đối nghịch với nàng đây, Long vương phủ có cái gì hay, đồ ăn không ngon như Lưu Quang Cung, đổi thành Điêu môn không có phong cách. Ai, tại sao mình trái lại lại nghe lời như vậy, bị một ánh mắt của Long Tại Thiên áp bức thành ý nghĩ ức chế bạo động đây. Ai!

Dọc theo đường đi Điêu Điêu Tiểu Cửu thở vắn than dài đều rơi vào mắt Long Tại Thiên, khiến Long Tại Thiên cực độ khó chịu, ở Lưu Quang Cung nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Hoàng thái tử 'liếc mắt đưa tình' thật sự là quá đủ rồi.

Bản thân cũng là vì nàng mới bất đắc dĩ rời đi, mới mấy ngày a, Điêu Điêu Tiểu Cửu tự nhiên liền có cái loại… yếu đuối của Hoàng thái tử, giờ còn dụ dỗ mê hoặc mọi người hơn. Thật sự là yêu pháp khôn cùng a!

Nghĩ đến trong phủ còn có một đại ca yêu tà, Long Tại Thiên thật muốn cảm thán "Không biết vì ai mà vất vả suy nghĩ đêm ngày". Chút trình độ ấy của hắn có thể so với hai mươi năm học thành của đại ca sao?

Nhưng Ẩn đại nhân cực kỳ chắc chắn nói công lực hiện tại của Long Tại Thiên chỉ là không thông hiểu đạo lí, nếu có thời gian, nhất định sẽ trở thành thiên sư đệ nhất Đại Tề. Long Tại Thiên hiện tại đối với lời nói của Ẩn đại nhân tin phục không hề nghi ngờ.

(đương nhiên, nếu hiện tại hắn có thể thấy Ẩn đại nhân nước miếng văng ba nghìn trượng, dưới ánh đèn mắt phóng ánh sáng màu, thưởng thức bảo vật cùng một đống ngân phiếu của Long Tại Thiên, lộ ra sắc mặt cực hèn mọn, còn có thể bảo trì tự tin hiện tại hay không, thật sự là một vấn đề.)

Hai người tuy mang các tâm tư khác nhau nhưng cũng không ước hẹn mà cùng đi tới phòng ăn của Hàn Thanh Lâu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ở Lưu Quang Cung vui đến quên cả trời đất, đã sớm quên mất trên đời còn có người như Long Chi Hưng. Vừa về tới Hàn Thanh Lâu, ngồi ở phòng ăn chờ ăn không khỏi nghĩ tới hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài một hơi, ai, nàng cũng về nhà thì hơn. Nhà này toàn siêu cấp biến thái, nàng nghĩ không làm ra chuyện gì có khi cũng bị chơi ngược.

"Bực bội tức giận cái gì?" Long Tại Thiên tốn hơi thừa lời, ở trước mặt hắn còn nghĩ đến nam nhân khác, thật sự là muốn tìm chết.

"Đại ca của ngươi đâu?" Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi thẳng tử huyệt của Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên hết chỗ nói, trầm lặng một hồi, nói: "Ta sẽ không để hắn có cơ hội thứ hai, ta sẽ báo cha mẹ, tối nay liền cùng ngươi động phòng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, thành thật nói: "Ta không muốn cùng ngươi động phòng."

Long Tại Thiên cho là Điêu Điêu Tiểu Cửu đang cố kỵ chuyện danh phận, lên mặt gây khó dễ, cho nên nói an ủi nói: "Tiểu yêu, ngươi yên tâm, ta sẽ lấy lễ của sườn phi đối đãi với ngươi. Nếu Hoàng thượng không chỉ hôn cho ta, ta sẽ không cưới thêm người khác"

Một câu nói của Điêu Điêu Tiểu Cửu thành công khiến mặt Long Tại Thiên đen một nửa, "Ngươi có cưới người khác hay không không quan trọng, ta chủ yếu là không muốn gả cho ngươi."

Long Tại Thiên cả giận nói: "Chẳng lẽ ngươi thật sự thông đồng với Hoàng thái tử."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, nói: "Ta muốn gả cho hắn."

Long Tại Thiên một phát kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, mặt đều tức đến biến sắc, giọng nói căm hận: "Ngươi mới thấy hắn chỉ có ba ngày, lại dám… Ngươi, thật sự là… Ta đã nhìn lầm ngươi rồi, vốn dĩ ngươi cũng là…" Thanh âm của hắn càng ngày càng nghẹn, cơ hồ cũng không có cách nào biểu đạt đầy đủ tư tưởng nội tâm.

Đôi mi thanh tú của Điêu Điêu Tiểu Cửu nhíu lại nói: "Ngươi làm ta đau."

Long Tại Thiên cả giận nói: "Ngươi chém ta một đao không cảm thấy gì, ta mới đâm ngươi một châm ngươi còn dám kêu đau!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không giải thích được nói: "Ta nào có chém ngươi?"

Long Tại Thiên giọng nói căm hận: "Vậy ngươi tại sao phải gả cho Hoàng thái tử?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, chỉ một câu liền đá Long Tại Thiên trở về: "Hắn biết nấu đồ ăn!"

"Hai chuyện này có gì liên quan đến nhau?" Long Tại Thiên rất khiêm tốn, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Vẻ mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu mơ mộng, mắt nhìn xa xăm, "Khi ta còn bé thì có một nguyện vọng vĩ đại…"

Long Tại Thiên vẻ mặt khiêm tốn học hỏi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục nói: "Ta muốn gả ột nam nhân pháp lực không cao cường hơn ta, chỉ có ta bắt nạt được hắn, hắn không thể đánh lại không thể bắt nạt ta."

Long Tại Thiên lập tức rất chân chó nói: "Ta mới học pháp thuật ba ngày, khẳng định không cao cường như ngươi, nói nữa chúng ta ở chung một chỗ, hơn phân nửa là ngươi bắt nạt ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất hoài nghi nhìn hắn một cái, tiếp tục: "Ta hy vọng vị hôn phu của ta chuyện gì đều biết làm, ta… nhất định muốn như vậy, vừa ăn đồ ngon, vừa nhìn vị hôn phu của ta rửa tay làm canh cho ta. Một người làm một người ăn, tranh này không phải rất đẹp sao?"

Long Tại Thiên há hốc miệng, đã si ngốc, hắn không thể tưởng tượng hình ảnh Điêu Điêu Tiểu Cửu miêu tả có cái gì hay, chỉ cảm thấy tâm tính của Điêu Điêu Tiểu Cửu không lấy người không biết nấu ăn làm chồng rất có vấn đề, đại khái là do ở Điêu môn ngày tiếp nối đêm bị đói mà thành, đáng thương! Long Tại Thiên mới nảy sinh tức giận với Điêu Điêu Tiểu Cửu không lâu, lập tức tìm lý do tốt cho nàng, lại trở nên tao nhã.

Long Tại Thiên suy nghĩ, dụ dỗ thiếu nữ trưởng thành: "Ngươi phải biết rằng sở trường nấu thức ăn của một người cũng chỉ có hạn, nếu ăn đồ ăn của một người làm mãi thì cũng sẽ chán ngấy, sau khi chúng ta kết hôn, mời một hai trăm đầu bếp khắp nơi, để bọn họ làm món ăn sở trường, ta cùng với ngươi, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không phải càng tốt hơn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi động tình, đúng vậy, cái ý nghĩ này mặc dù hơi quái, nhưng hình như càng thêm ngon miệng. Dùng ngon miệng để hình dung ý nghĩ, trừ Điêu Điêu Tiểu Cửu ra làm sao có người khác?

Long Tại Thiên không ngừng cố gắng nói: "Có người… biết làm canh ngọt, có người thiên vị làm lẩu, ngươi đừng nhìn Hoàng thái tử làm đồ ăn không tệ, nếu cùng nguyên liệu mà nói, luôn luôn có người làm ngon hơn so với hắn."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, tay ngọc của Long Tại Thiên đưa lên, chỉ hướng tên đầu bếp… đang bận việc nói: "Hắn… biết làm một món ăn ngon nhất, đó là bát trân nha thức. Lấy tám loại thịt khác nhau, trộn hỗn hợp, sau đó gian bớt thời giờ nha trong thức ăn, rót thịt vào, lại thêm gia vị hương liệu đảo đều, cuối cùng, hỗn hợp hương thịt cùng nha thức vừa đủ, thật sự là quá…"

Long tại còn chưa nói hết chuyện, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại bắt đầu nuốt nước miếng, nói như vậy, gả cho Long Tại Thiên cũng không tệ có phải không? Hắc hắc…

Nàng có… nghĩ tỉ mỉ rằng, tại sao bản thân dễ dàng bị Long Tại Thiên lừa gạt như vậy, đối với hai tên nam nhân nàng muốn gả Hoàng thái tử cùng Liễu Liễu sư huynh, nàng phải dùng tâm tình gì mà đối mặt?

……

Long Tại Thiên hầu hạ Điêu Điêu Tiểu Cửu ăn xong rồi, liền rời khỏi Hàn Thanh Lâu cùng cha mẹ thương lượng. Hắn muốn mau chóng chặt đứt ý nghĩ của đại ca, cam đoan an toàn cho Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Long Tại Thiên phân phó Điêu Điêu Tiểu Cửu đi lại trong Hàn Thanh Lâu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trái lại rất nghe lời, bởi vì ăn no, nàng cũng muốn đi lại cho dễ tiêu hóa.

Cũng không cần người dẫn đường, dù sao Hàn Thanh Lâu này cũng không lớn, ở qua mấy ngày Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm mắt lại cũng sẽ không lạc đường, dọc theo đường đi thị nữ đều cung kính, so với… lúc trước lễ phép hơn nhiều. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không để ý, chỉ cần người khác không phá chuyện của nàng, thế nào cũng được.

Nàng vui vui vẻ vẻ tiêu sái, lúc đi qua cửa sổ nhìn ra phía ngoài, không nghĩ rằng lại thấy được Cơm Cái Xẻng. Đã lâu không gặp Cơm Cái Xẻng, Điêu Điêu Tiểu Cửu thiếu chút nữa quên mất trên đời này còn có nhân vật số 1như vậy.

Cơm Cái Xẻng còn đang cắt cỏ xanh bên hồ đây, thoạt nhìn không phải chơi, giống như có nhiệm vụ cắt thảo dược gì đó, phía sau nàng có hai ba loại cỏ xanh lớn nhỏ.

"Cơm Cái Xẻng." Điêu Điêu Tiểu Cửu vui vẻ chạy đến bên cửa sổ gọi.

"Ai nha, là tiểu thư a!" Cơm Cái Xẻng cũng đứng dậy, đi tới.

Bụng Cơm Cái Xẻng thật to nha, Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ thầm, mới mấy ngày không gặp, sao lại lớn thành dạng này? Chẳng lẽ… Bên trong có văn chương?(14)

Cơm Cái Xẻng thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn chăm chú bụng nàng, ngại ngùng nói: "Ma quỷ tiểu Hoàng Hoàng cho ta giữ lại một cái tiểu sinh mệnh, vốn ta định dùng vải bố buộc lại, sau Lê Nho Nhỏ thay ta nói với Long vương phi, hiện tại Long vương phi đã biết, nói chỉ cần ta có thể hầu hạ tiểu thư ngài thật tốt, sẽ để ta ở nơi này, sinh hạ hài tử."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu nói: "Rất tốt a, nếu ngươi chấp nhận ở thì ở, nếu ở không được, thì phải đi núi Phượng Hoàng đến Điêu môn tìm ta Điêu Điêu Tiểu Cửu."

Cơm Cái Xẻng nói: "A, tiểu thư, ngươi còn về Điêu môn a, ngài không phải ngày sau sẽ gả cho Nhị vương gia sao? Là ngày hôm trước Đại vương gia chọn được ngày kết hôn rồi đây? Hiện tại người trong phủ ai cũng đều biết."

Ngày hôm trước? Ngày thứ nhất Long Tại Thiên học đạo pháp? Long Chi Hưng đang làm cái quỷ gì vậy? Hắn đang muốn thể hiện cái gì?

Điêu Điêu Tiểu Cửu mắt cười trầm mặc, không giải thích được tâm tư phức tạp gian nhân của Long Chi Hưng.

Cơm Cái Xẻng hỏi: "Ta nghe các nàng nói, Hoàng thượng chỉ một môn thân cho Nhị vương gia, là Hoa gia Nhị tiểu thư lần trước tới, cho nên, Đại vương gia nói ngươi là sườn phi, cũng không quan trọng, nên muốn dành ngày tốt cho chính phi dùng. Để Hoa gia Nhị tiểu thư nửa năm sau sẽ đón qua cửa, ngài thì… bái đường trước."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại càng không lý giải nổi, Long Tại Thiên nếu muốn kết hôn Hoa Tâm Nhị nũng nịu kia, tại sao lại không ở trước mặt bản thân nàng giả bộ trinh tiết liệt nữ, nàng nhớ ra, Long Tại Thiên đích xác nói qua "Tiểu yêu, ngươi yên tâm, ta sẽ lấy lễ của sườn phi đối đãi với ngươi. Nếu Hoàng thượng không chỉ hôn cho ta, ta sẽ không cưới thêm người khác"

Đúng vậy, hiện tại Hoàng thượng đã chỉ hôn cho hắn, hắn đương nhiên sẽ cưới người khác. Hắn nói thật hay, muốn một đám hoa đều được, lót bên trong áo hay che mặt mũi đều ổn. Đáng tiếc, nàng cũng không dễ bị bắt nạt như vậy. Muốn nàng gả cho hai vị hôn phu nàng còn có thể suy nghĩ, muốn nàng cùng một đống nữ nhân tranh giành tình nhân cướp một nam nhân nàng vốn cũng không tình nguyện gả cho, thì nàng đúng là bị bệnh!

Huống chi người đàn bà kia là Hoa Tâm Nhị, các nàng trời sanh không hiểu chuyện! Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu tự nhận là người biết phân rõ phải trái, cho nên nàng nén tức giận ở lại, chờ Long Tại Thiên trở về cho nàng một lời giải thích.

Đương nhiên, nàng không tức, thật sự, tại sao nàng phải tức giận. Đến bây giờ nàng còn không nói muốn gả cho hắn đây! Hừ! Long Tại Thiên đáng chết này!

Long Tại Thiên đã trở về, nghe được thị nữ truyền lời, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã chờ hắn một hồi, lập tức trong lòng Long Tại Thiên có dự cảm không tốt. Chẳng lẻ Điêu Điêu Tiểu Cửu đã biết? Không thể nào, ai dám lớn gan như vậy, sợ là không muốn ở lại Hàn Thanh Lâu đi?

Điêu Điêu Tiểu Cửu chắc chỉ muốn biết phát triển của chuyện thôi, Long Tại Thiên an ủi bản thân, đi tới gian phòng Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Ngoài ý muốn của Long Tại Thiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu không ngủ, chỉ ngồi trên cửa sổ, hai tay ôm đầu gối, trầm tư không nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất ít khi có bộ dáng buồn xuân thương thu như thế. Cho nên Long Tại Thiên cho rằng nhất định là có chuyện lớn xảy ra.

"Làm sao vậy?" Thanh âm Long Tại Thiên nhu hòa như mộng, nhưng nghe đến trong tai Điêu Điêu Tiểu Cửu lại chỉ là dụ dỗ dối trá.

Không để ý tới hắn. Hừ!

"Hai ngày sau chúng ta sẽ thành thân, ta truyền thư cho Đại bá, hắn cũng đồng ý rồi." Long Tại Thiên lấy ra văn kiện chứng minh, đương nhiên trên mặt tờ giấy trắng vẽ một cái vòng tròn cong vẹo. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thoáng qua, hừ lạnh một tiếng, Đại bá thật sự là lợi hại, bản thân gả cho ai hắn đều đồng ý. Cho là đang bán thịt heo sao? Chỉ để ý giá tiền thích hợp, mặc kệ ai mua đều được?!

"Ngươi không có lời khác muốn nói?" Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn Long Tại Thiên, hỏi thật sự nghiêm túc.

Long Tại Thiên tắc nghẹn cứng lại, nói: "Ngươi muốn nghe cái gì đây?"

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu cô đơn, lại lần nữa trở lại chân trời, mây trắng lơ lửng trên trời lam, khiến cho người ta có ý nghĩ muốn như cánh chim bay thẳng lên chín tầng mây.

Long Tại Thiên cẩn thận ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không giãy dụa, mặc kệ không để ý.

……

Lại là ác mộng…

Hơn nữa Điêu Điêu Tiểu Cửu chẳng những có thể tỉnh táo biết bản thân đang gặp ác mộng, lại còn biết bản thân là rơi vào một cái mộng cũ…

Nơi đó là sa mạc, khắp bầu trời…

Điêu Điêu Tiểu Cửu độc hành trong thế giới cát bụi màu vàng này, bốn phía nhìn không thấy bờ, trừ cát vàng ra, cũng chỉ có một vòng nhàn nhạt, màu đỏ trên trời…

Từ cát vàng một hạt lại một hạt thổi chồng chất từ từ đi ra người khổng lồ cường tráng vô cùng, một nam nhân đầu bóng lưỡng mắt lộ ra ánh sáng hung ác, động tác chậm chạp, tiến công hướng nàng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy trối chết…

Nam nhân cát vàng to lớn đầu bóng lưỡng, phát ra tiếng gọi thâm trầm ha ha quái đản… Mở rộng hai tay, bày ra tạo hình, từ phía sau không nhanh không chậm đuổi theo nàng, trong tiếng thét chói tai của Điêu Điêu Tiểu Cửu, nuốt sống tất cả hô hấp của nàng…

Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ nhắm hai mắt, mãnh liệt lắc đầu, làm sao cũng không thoát khỏi cảm giác cực độ áp lực hít thở không thông như thế.

Thật khó chịu… mộng cũ dây dưa nàng nhiều năm!

Ai tới cứu cứu nàng! Mộng thường xuyên làm tới chỗ này thì sẽ kết thúc, nàng sẽ trong cực độ đau khổ tỉnh lại, nhưng trong lòng lại chỉ có một loại cảm giác đau đớn cực kỳ, không quên được… Giãy dụa, Điêu Điêu Tiểu Cửu khẩn cầu, nhanh để ta tỉnh lại đi, ta đau khổ quá!

Đột nhiên có một cánh tay, từ trong cát vàng nặng nề đi ra, nắm nàng, lôi nàng ra, đây là cảnh tượng trước kia chưa bao giờ mơ thấy qua.

Trong lúc nàng sắp thua lại có người xuất thủ cứu nàng, đây có lẽ là chính là khát cầu trong mộng của nàng đi.

Mắt nàng bị cát vàng phủ mờ, chỉ trong nháy mắt hơi hơi mở ra, thấy người kia là một nam nhân, cao lớn, áo trắng, tóc đen… Không hơn.

Sau đó người áo trắng liền mang theo nàng chạy như điên, chạy như điên, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không biết bản thân cũng có thể chạy nhanh như vậy, gió cát quật vào mặt nàng, hơi đau một chút, sau đó nam tử áo trắng, dùng một khối vải trắng che mặt nàng, tiếp tục vượt bão táp…

Hấp tấp chạy, gió bên tai, nguy hiểm ở phía sau, có thể dựa vào người đang phía trước, còn kéo chặt tay nàng, tâm tình của nàng lập tức liền không giống mới vừa rồi, chỉ cảm thấy mộng này, cho dù không lập tức tỉnh lại, cũng không sao.

Chỉ cảm thấy trên tay truyền đến lực, mạnh như vậy, nắm đến mức nàng hơi đau, nhưng khiến nàng cảm thấy an toàn.

An toàn, đúng vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ đến từ đó, an toàn! Mặc dù nàng hình như luôn luôn không cần an toàn của mình, nhưng trong mộng lại thích cái từ này như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu hắc hắc cười, không trách được nhà người ta nói mộng là trái ngược thực tế đây…

Sau đó, nàng an tĩnh tỉnh lại, tay vẫn bị nắm. Dưới ánh trăng, một nam tử áo trắng ngồi trước giường nàng, một khuôn mặt tuấn dật cực kỳ quen thuộc ấm áp như xuân ở trước mặt nàng…

"Nhạn đại sư huynh!" Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nghẹn ngào, nhào vào trong lòng nam tử áo trắng!

Ở thế giới này… người che chở Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất không ai hơn Nhạn đại sư huynh. Điêu Điêu Tiểu Cửu từ lúc có trí nhớ tới nay, vô luận phạm sai lầm gì, chưa từng bị Nhạn đại sư huynh mắng qua một lần. Hơn nữa vô luận là ai bắt nạt Điêu Điêu Tiểu Cửu, Nhạn đại sư huynh tất sẽ vì nàng ra mặt, cũng không ngoại lệ.

Chỉ cần Nhạn đại sư huynh ở nhà, Điêu Điêu Tiểu Cửu ở Điêu môn có thể hoành hành ngang ngược, ai cũng không sợ. Mặc dù hiển nhiên sẽ không đấu với Tam Thiểu sư huynh cùng Cúng Thất Tuần sư huynh, nhưng là, chuyện xấu rõ ràng sẽ làm nhiều hơn một ít, có khi dù không có chuyện gì, nàng cũng muốn dẫn đến có chuyện, hưởng thụ quan tâm yêu thương cùng che chở thân thiết của Nhạn đại sư huynh.

Ở trên đời này căn bản không có bất cứ… nam nhân nào có thể bằng Nhạn đại sư huynh. Trong cảm nhận của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Nhạn đại sư huynh là người thần thông quảng đại.

Nhạn đại sư huynh gia thế mặc dù thông thường, nhưng lớn lên có thể đăng nhập sách tiên, ngươi chỉ cần chú ý nhìn hắn, sẽ phát hiện, vốn dĩ ngọc thụ lâm phong là ý tứ này a! Vốn dĩ nho nhã phong lưu lại có thể đến loại trình độ này, vốn dĩ một nam nhân có thể nghiêng nước nghiêng thành như vậy mà lại vẫn nam tử khí khái. Vóc người hắn cực cao, thon dài mà vẫn rắn chắc khỏe mạnh. Da tay như ngọc, chẳng những trắng mà còn có một loại cảm giác cứng rắn đặc biệt nam tính. Mi cùng tóc đều đen tuyền tỏa sáng, lưu quang tràn đầy, khiến người ta biết vốn dĩ màu ánh sáng đã đẹp đến mức trở thành nhân tố không thể thiếu được. Ánh mắt sâu không lường được mặc dù lộ ra ôn nhuận vui vẻ, nhưng cho người ta có cảm giác xa cách không thể tùy ý thân cận. Đó là một loại cao quý chân chính cùng nho nhã cực hạn hỗn hợp thành một loại lực hấp dẫn lớn không thể diễn tả nổi. Cằm hắn sắc nét, ở giữa có một vết lõm. Càng làm cho vẻ đẹp của hắn thêm phần nam tử kiên nghị. Dù sao mỗi một tấc mỗi một phân của hắn đều khéo léo sánh như thiên thần vậy, hoàn mỹ không sứt mẻ tì vết.

Quanh Điêu môn hơn mười dặm, ai chẳng biết Điêu môn có một người tuyệt thế xinh đẹp. Đương nhiên mấy vị sư huynh khác chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng mỗi người mỗi vẻ, nhưng chỉ cần cùng Nhạn đại sư huynh so sánh, lập tức bị đạp ra rìa. Trừ Long Tại Thiên ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào có thể ganh đua sắc đẹp với Nhạn đại sư huynh.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị sắc đẹp quen làm hư yêu nhãn, nam sắc bình thường không thể lọt mắt.

"Điêu Điêu!" Thanh âm Nhạn đại ôn như nước mùa xuân vỗ bờ, khiến người ta như gặp gió xuân, có cảm giác buồn ngủ.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hạnh phúc chớp chớp mắt, nghĩ thầm, Nhạn đại sư huynh đã tới rồi, hiện tại bản thân rất an toàn. Cái tên biến thái Long Chi Hưng kia, hắc hắc… Ngày mai thì ngươi sẽ đẹp mặt.

Tay Nhạn đại sư huynh một chút cũng không dính nhiễm ham muốn tình dục nhẹ vỗ lưng Điêu Điêu Tiểu Cửu, mới nửa tháng không gặp, ai, thật là một tiểu tử khiến cho người ta quan tâm không ngừng! Bản thân mới xuất môn mấy ngày a, nàng liền hôm nay gả cho Long Tại Thiên, ngày mai gả Hoàng thái tử, ngày sau lại gả Long Tại Thiên, gây sức ép khiến Điêu môn trên dưới hưng phấn mà lo lắng, đều muốn tới đây xem Điêu Điêu Tiểu Cửu rốt cục sẽ gả cho ai, Cúng Thất Tuần sư huynh còn lo lắng, có thể… đều gả Điêu Điêu Tiểu Cửu cho cả hai nam nhân hay không. Ha ha…

Hắn cũng trước tiên mang cái tiểu tai họa này… về đã. Lá số tử vi kỳ dị, hoàng thất Đại Tề Quốc tất có thay đổi lớn, Điêu Điêu Tiểu Cửu ở đây không an toàn, cũng về Điêu môn tránh một thời gian rồi nói sau. Dù sao nàng còn nhỏ, qua một năm rưỡi nữa cũng không sao.

"Cùng ta trở về đi thôi!" Nhạn đại sư huynh cười nói. Biết rằng Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất định sẽ đồng ý. Nàng từ nhỏ đến lớn đều như vậy, còn chưa từng một lần ngỗ nghịch ý kiến bản thân đây.

Điêu Điêu Tiểu Cửu do dự một chút, sau đó, ngẩng đầu, hiển nhiên buồn ngủ đã tiêu, buồn bã bĩu môi, nhẹ nhàng nói: "Ta tạm thời còn không quá muốn trở về."

Nhạn đại sư huynh vỗ về tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó tiếp tục…

"Không sao, ngươi biết, chỉ cần là quyết định của ngươi, ta cuối cùng là sẽ giúp ngươi." Thanh âm Nhạn đại sư huynh vẫn như gió xuân phất liễu, thành công khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi lệ.

Ánh trăng như nước, lẳng lặng chiếu trên mặt mũi nam tử áo trắng tuấn dật, trong cặp… mắt nhỏ kia… giống như bao hàm ý cưng chiều nhìn nhân nhi nhỏ xinh trong lòng, như nhìn một sủng vật nhỏ mặc dù tùy hứng nhưng lại đáng yêu nhu thuận nói không nên lời.

Bảo vệ Điêu Điêu Tiểu Cửu, hình như đã là một bộ phận tạo thành thân thể hắn

69. Chương 69: Thương Tiếc

Cả ngày, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng có một chút bất an.

Những… thủy triều này… giống như đám người hùng dũng tiến vào, vừa là đồ mới lại có cả trang sức, từng cái từng cái lấy lại cho nàng xem qua, có đôi khi nàng sẽ bị đồ mới lạ hấp dẫn một hồi, nhưng là giống như một hài tử bốc đồng, rất nhanh sẽ hết hứng thú.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết cách che dấu tâm tình, nếu như là trò đùa dai, tạm thời diễn một hồi còn có thể, nhưng hôm nay, nàng không có hứng thú để cố làm ra vẻ.

Lòng nàng bồi hồi, nàng muốn rời khỏi cái tên đại lường gạt Long Tại Thiên này trở lại Điêu môn, ở Điêu môn, nàng lại có thể khôi phục thời gian vui vẻ trước kia. Nhưng nàng lại có một chút không nỡ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắc lại, nàng chỉ có một chút, một chút không nỡ. Tin tức Long Tại Thiên cưới phi đã lan truyền ra ngoài, nếu bản thân bỏ chạy, nói vậy hắn sẽ thật sự mất mặt. Long Tại Thiên mặc dù thoạt nhìn vậy thôi, thật ra cuộc sống rất bất hạnh, thân làm trái tâm, che đậy mong muốn trong lòng. Trừ Nhạn đại sư huynh ra, tính đi tính lại, cũng chỉ có Long Tại Thiên tốt với nàng. Mặc dù nàng là tiểu yêu, nhưng tim cũng là thịt, sao lại không rõ cái gì gọi là đau, sao có thể nhẫn tâm khiến người đối xử tốt với nàng đau lòng đây.

Nhưng cùng Hoa Tâm Nhị chung một chồng, nàng quyết không đồng ý. Trên đời này một nửa nam tử đều ba thê bảy thiếp, Long Tại Thiên là Vương gia, sợ là cũng không thể chỉ cưới một mình mình. Mà chính nàng, cho tới bây giờ cũng không có dự định cùng nữ nhân khác chung một chồng, nàng không đi, còn ở nơi này làm cái gì?

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêm túc hỏi bản thân, tại sao?

Chẳng lẽ trong nội tâm còn hy vọng Long Tại Thiên nói ình, hắn không cần cưới người khác, chỉ cưới một người là mình?! Sau đó hai người hoan hoan hỉ hỉ kết hôn, sau đó theo như Long Tại Thiên nói, mỗi ngày nhìn một nhóm người nấu đồ ăn, hai người may mắn hạnh phúc ngồi cùng một chỗ ăn uống?!

Rối rắm a, đau khổ a…

Bản thân là làm sao vậy, trở nên không giống như bản thân nữa rồi.

Bản thân mấy ngày hôm trước không phải còn muốn gả cho Hoàng thái tử sao? Tại sao bị Long Tại Thiên mỗi ngày khuyên một lần, lại quên mất giấc mộng cùng nguyện vọng kiên trì nhiều năm, chờ mong hôn sự với Long Tại Thiên đây?

"Trang phục Điêu Điêu tiểu thư thật đẹp, không trách được Tiểu vương gia yêu ngươi chết mất." Một thị nữ che miệng cười.

"Hắn yêu ta sao?" Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên trong hư vô trầm tĩnh suy nghĩ nắm bắt vấn đề thực tế này.

Tất cả thị nữ trăm miệng một lời nói: "Đúng vậy!" Sau đó cùng nhau cười to: "Ha ha…"

Chuyển tới đề tài nữ hài tử hứng thú, cục diện hơi hơi không khống chế được, một đám nữ hài tử bắt đầu mồm năm miệng mười.

"Ta còn chưa từng thấy Tiểu vương gia thích một cái nữ tử như vậy đâu, hắn vì ngươi, qua… thời gian dài như thế, vẫn đều chăn đơn gối chiếc một mình, đến nữ hài tử cũng không lại gần nha? Nếu như đây không phải yêu ngươi, chúng ta đây thật không biết một nam nhân làm sao để bày tỏ tình yêu"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta chú ý tới ánh mắt Tiểu vương gia nhìn Điêu Điêu tiểu thư, dịu dàng như giọt sương nổi trên mặt nước, thật khiến người hâm mộ!"

"Đúng vậy, Tiểu vương gia vì Điêu Điêu tiểu thư, ở sau lưng tốn rất nhiều công phu đây. Liền nói đến ăn, Hàn Thanh Lâu chúng ta gần đây số lượng đầu bếp đều sắp so bằng với Hoàng cung. Tiểu vương gia còn muốn tự mình học, mỗi ngày làm thức ăn cho Điêu Điêu tiểu thư, Tiểu vương gia đều phải tự… nếm thử vị trước, ngươi nói xem, đây là điều nam nhân bình thường có thể làm được sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hoang mang nói: "Phải không? Ta sao không cảm thấy."

Có người bắt đầu lật bài: "Điêu Điêu tiểu thư, ngươi không phải cũng thích Tiểu vương gia sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu càng thêm giật mình nói: "Sao ngươi biết?" Chính nàng còn không quá rõ ràng đây.

"Ánh mắt ngươi nhìn Tiểu vương gia cũng vậy, là tỏa sáng nha. Nữ hài tử chỉ có khi nhìn thấy người mình thích mới như vậy. Hắc hắc…"

"Đúng vậy, Điêu Điêu tiểu thư đặc biệt thích gần Tiểu vương gia, luôn một bộ kiều thái chim nhỏ nép bên người, khẳng định là muốn làm vui lòng Tiểu vương gia, ngươi liền nhận đi!"

Không thể nào, chẳng lẽ bản thân thật sự yêu thích Long Tại Thiên?

Bởi vì tất cả phản kháng đều không đánh lại sự yêu thích trong tiềm thức, cho nên tất cả mọi ý nghĩ đều chuyển hướng Long Tại Thiên, tình cảm không tự chủ được mà nghiêng về hướng Long Tại Thiên?

Trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu lộ ra một tia mỉm cười si ngốc.

A, nàng là thật sự đã trưởng thành rồi sao? Thật sự, bắt đầu đã biết yêu thích một nam nhân sao?

Bắt đầu…

Có phải là thật không? Hình như là phải a!

Nếu đã như vậy, nàng là sẽ không dễ dàng lùi bước, nàng cho tới bây giờ chắc chắn là nữ hài tử theo đuổi hạnh phúc của bản thân.

Hôm nay, nàng muốn đem tất cả mọi chuyện hỏi cho rõ.

"Điêu Điêu tiểu thư, vị Hoa gia… Nhị tiểu thư kia tới." Sớm có thần báo bên tai lấy lòng chủ tử mới.

Tình địch trước mặt, sao có thể khinh mạn, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức chấn hưng tinh thần tập trung vào trận chiến sắp tới. "Ở đâu? Mau dẫn ta đi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn trái phải xung quanh, đường bên trái là khoảnh đất trống nhỏ, đường bên phải, cách một đoạn tường hoa là một cái ao nhỏ.

Hoa cỏ rậm rạp ở đường bên ao nhỏ vốn vô hạn âm u, bởi vì tảo trôi trong nước, hàng năm lắng đọng tinh lọc, lại càng thêm xanh lam trong vắt, hơn nữa cuối mùa xuân đầu mùa hạ, khí trời hơi nóng, Điêu Điêu Tiểu Cửu không khỏi bị hấp dẫn, dừng lại nghỉ…

Ngồi bên hồ nước, dùng tay nhỏ bé hon gầy đùa nghịch chạm tới chạm lui những con tôm nhỏ trên mặt nước. Chơi chán, bèn ngồi bên cạnh ao chăm chú nhìn động tĩnh mặt nước, nhìn những… sắc điệu cổ xưa này bên dòng nước, cũng sẽ kích dậy đủ loại tâm tư, khiến nàng ngây ngẩn xuất thần…

Nhẹ nhàng ngáp một cái, nàng muốn ngủ…

Hôm qua cùng Nhạn đại nói chuyện đến nửa đêm, sáng sớm hôm nay lại bị người kéo dậy xem cái này thử cái kia, nàng thấy rất mệt.

Có thanh âm của hai người, hình như rất quen thuộc, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu mơ mơ màng màng.

…

"Ngươi thật sự quyết định muốn… cưới nàng trước sao?" Thanh âm một nữ nhân.

"Ừm." Thanh âm một nam nhân.

"Nhưng nhưng ngươi không phải đã nói ngươi chỉ thích một mình ta thôi sao? Chúng ta là thanh mai trúc mã… Ngươi sao có thể nhẫn tâm đến vậy." Thanh âm nữ nhân như gió lạnh lay động không thôi sắp lật cả phiến lá.

Nam nhân qua hồi lâu, mới nhẹ nhàng dịu dàng nói: "Xin lỗi." Trong thanh âm tràn ngập yêu chiều, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức bị đánh thức. A, là Long Tại Thiên?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi quay đầu, lo sợ tốc độ quá nhanh sẽ quấy nhiễu đến hai vị này.

Xuyên qua khoảng cách tường hoa thấp bé, mơ hồ có thể thấy được hai người đứng dưới tàng cây bên kia thấp giọng nói nhỏ nhẹ. Mặc dù từ góc độ của nàng không nhìn thấy mặt hai người, nhưng là từ y phục trang sức trên người nữ nhân kia trắng đến không có đạo lý bắt đầu phán đoán, nữ nhân kia tất là Hoa Tâm Nhị không thể nghi ngờ.

"Không cần…" Thanh âm Hoa Tâm Nhị mang lệ, thân thể càng xích gần Long Tại Thiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng chỉ từ hướng chân hai người mà phán đoán, Hoa Tâm Nhị hiện tại đã dấn thân vào trong lòng Long Tại Thiên. "Ta không cần xin lỗi, ta không muốn nghe lời… này…"

Thanh âm Long Tại Thiên vẫn yêu chiều mười phần như trước, đó là thanh âm Điêu Điêu Tiểu Cửu thích nhất, khêu gợi nhất, khiến lòng nàng say đắm: "Ngươi chịu thiệt rồi."

Lệ một giọt lớn, lập tức chảy xuống… Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết bản thân lại sẽ có một ngày, vì một nam nhân thích một nữ nhân khác, ghen ghét đến mức rơi lệ… Nhưng nàng không có cách nào, không có cách nào khống chế lệ của bản thân, lệ, cứ như vậy mơ hồ che tầm mắt nàng, trong thế giới của nàng trừ màu xanh biếc thì là một mảnh trắng lóa chói mắt… Điêu Điêu Tiểu Cửu rất đau rất hận, nhưng lỗ tai nàng lại không rơi lệ, cho nên nàng có thể tiếp tục nghe thấy, nghe thấy rõ ràng, những… lời nói khiến nàng tan nát cõi lòng.

"Ta không hiểu, ta không hiểu nổi…" Thanh âm Hoa Tâm Nhị yếu ớt, "Ta không hiểu, nếu ngươi thích ta, tại sao lại còn thích nàng?"

Đúng vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không hiểu, tại sao nam nhân luôn có thể yêu thích hết nữ nhân này đến nữ nhân khác, cưới nhiều người về rồi còn muốn trêu chọc bên ngoài. Có lẽ trong mắt người đời, Long Tại Thiên cũng không sai, một nam nhân anh tuấn đa tình, vốn sẽ hấp dẫn một nhóm lớn nữ hài tử thích hắn, tin tưởng trên đời này nữ hài tử thích hắn cũng không chỉ có hai người là bản thân cùng Hoa Tâm Nhị.

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng cảm thấy đau lòng. Nàng muốn chính là cái gì? Nàng không biết, trong thế giới này nàng biết rõ, sẽ không có tình yêu duy nhất, tình yêu của nam nhân và nữ nhân cho tới bây giờ không phải ngang hàng. Ở cái thế giới này, một vị Vương gia, cưới hai lão bà, quả thực chính là tình thánh, ngược lại nếu nữ với nhiều nam, chính là hoang dâm vô độ, ở Đại Tề, một tên nam nhân giết heo cũng đều có thể lấy ba bốn lão bà.

Long Tại Thiên thích nàng, nàng cũng vậy, thích Long Tại Thiên một chút, như vậy, nàng nên gả cho hắn đúng không?! Đây vốn là tình cảm hoàn mỹ, nhưng có thêm Hoa Tâm Nhị, thì chẳng còn tốt đẹp gì nữa.

"Ta không thể nói, ta bây giờ còn chưa thể nói với ngươi, hãy kiên nhẫn chờ một chút đi!" Thanh âm Long Tại Thiên hàm chứa nồng đậm sự yêu thương, nhu hòa, nặng nề, đánh vào lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Ánh mắt nhu tình của hắn vốn dĩ không phải vì một mình nàng mà lóe ra, thanh âm tẩm mật ngọt của hắn cũng không phải chỉ để nuông chiều một mình nàng. Ít nhất, trong ngôn ngữ của hắn đã sớm thể hiện ra là vậy, hắn còn muốn cưới thêm một phi tử khác nữa.

Vốn dĩ, hắn cũng yêu Hoa Tâm Nhị!

"Không, không cần, ta biết ta rất tùy hứng, nhưng ta chắc chắn không nhịn được. Ta biết ngươi không thể chỉ cưới mình ta làm phi tử, nhưng ta không muốn cùng tiểu yêu kia làm tỷ muội, nàng quá thô lỗ lại quá nghịch ngợm, chỗ nào có thể xứng đôi với ngươi." Hoa Tâm Nhị yêu kiều nói. "Ngươi có thể cưới nàng,

nhưng không cần tôn sủng nàng làm sườn phi. Tú nữ danh môn Đại Tề nhiều như vậy, tùy ngươi chọn lựa, không nhất định phải phong nàng."

"Sườn phi không bằng chính phi, cũng không có địa vị gì, ngươi không cần tranh cái… này." Thanh âm bất đắc dĩ của Long Tại Thiên cũng hàm chứa ý cười.

"Nhưng ta muốn biết rằng, ở trong lòng ngươi, người ngươi thích nhất là nàng hay là ta?" Hoa Tâm Nhị bắt đầu hỏi vấn đề nữ nhân thích hỏi nhất từ xưa đến nay.

Long Tại Thiên không do dự, "Đương nhiên là ngươi." Hắn đối với việc lừa nữ hài tử thật ra rất có kinh nghiệm.

"Ngươi ở trước mặt nàng nhất định cũng nói như vậy." Thanh âm Hoa Tâm Nhị dịu dàng đến mức có thể như giọt sương nổi trên mặt nước.

Long Tại Thiên cười nói: "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính tình hòa hợp, thói quen cuộc sống cùng suy nghĩ cũng không khác nhau mấy, hơn nữa, ngươi so với nàng xinh đẹp hơn nhiều, ngươi không biết sao?"

Cũng không còn thanh âm nào nữa, chỉ còn tiếng thở dốc nhẹ nhàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu hiểu, bọn họ đang chơi hôn.

Gió thổi qua, nhẹ nhàng…

Một chút một chút, mang đi một ít, sau đó lại một chút một chút, thổi tới một ít…

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi ở chỗ đó, chỉ chăm chú nhìn nước trong ao nhỏ, ngơ ngác, không biết làm sao bây giờ?

Đêm qua nàng cùng Nhạn đại sư huynh đã ước định, tâm tình hưng phấn buổi sáng của nàng bị một màn vừa rồi đột nhiên tập kích lật đổ sạch sẽ, còn lại chính là cái gì, nàng không rõ lắm.

Hoa Tâm Nhị nhẹ nhàng rên rỉ, kéo thật dài tiếng nỉ non: "Ừm

thật không muốn nhìn ngươi cùng nàng ở chung một chỗ, nghĩ đến chuyện ngươi cũng muốn hôn nàng, ôm nàng như vậy, ta liền không chịu được."

Long Tại Thiên buồn bã thở, hiển nhiên còn chưa biến mất nhiệt tình nam nhi của hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu tỉ mỉ nghiên cứu bản thân qua cái bóng trên mặt nước, trên mặt không có lệ, con mắt rất mê mang.

"Ngươi tới cùng, coi trọng nàng chỗ nào?" Hoa Tâm Nhị hỏi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đồng tình gật đầu, nàng cũng rất muốn biết.

Trầm ngâm, Điêu Điêu Tiểu Cửu cho là Long Tại Thiên sẽ không trả lời, nhưng hắn rốt cục cũng đáp, "Ngươi biết, tình cảnh của ta, ta làm gì, cũng không thể khiến cho ca ca chú ý. Nếu không phải ca ca ngươi vì ngươi mà âm thầm bảo vệ ta, ta đại khái đã chết từ lâu."

Hoa Tâm Nhị thở dài: "Gần đây ca nói tinh tượng có biến, Hoàng thái tử đại khái cũng không thể sống bao lâu nữa, nếu như… Chỉ có Tề An vương cùng ngươi mới là hai đối thủ lớn của đại ca. Đại ca của ngươi vẫn do dự, cơ hội của ngươi mịt mờ chưa tới, đại ca vẫn vì ngươi hộ pháp, Long đại ca vẫn còn có một phần tình thân với ngươi, bằng không, tánh mạng của ngươi…" Thanh âm về sau bắt đầu phát run.

Long Tại Thiên nói: "Nhưng ta dần dần phát hiện, trốn tránh là không thể giải quyết bất cứ… vấn đề gì. Ta phải trở nên mạnh mẽ, đây là con đường duy nhất."

Hoa Tâm Nhị ừ.

Long Tại Thiên tiếp tục: "Ngươi biết bốn Long nữ giữ thánh linh trong truyền thuyết không? Truyền thuyết nói trong trời đất có một Du Long, tự tại chao liệng trong trời đất, cứ một trăm năm, hắn sẽ lựa chọn bốn vị nữ tử dân gian thị tẩm, ở nhà người, sau đó sẽ kết thân lên người nào đó, có được Long này là có được thiên hạ!

Bốn vị Long nữ này, tình hình đặc biệt lúc được chọn làm Long nữ cùng Long giao phối, trong bụng sẽ mang thai linh châu, hơn nữa các nàng sẽ trong thời gian rất ngắn tụ chung một chỗ, cho dù là ai, chỉ cần lấy được bốn linh châu này, là có thể triệu hoán Du Long! Nếu được Du Long phò tá, chẳng những có thể bình Đại Tề, hơn nữa còn có thể đánh các nước, không thể không thắng. Đương kim thiên hạ của các ngươi, thực lực Đại Hạ Quốc là nước yếu nhất, tạm thời Quốc Vương tuổi nhỏ, tam quyền phân lập. Không cần đến một năm là có thể lôi kéo lật đổ. Sở Quốc mặc dù lớn mạnh, nhưng Sở vương kiệt ngạo, chính lệnh nghiêm, kinh tế lại không mạnh, mặc dù quân sự lớn mạnh, nhưng ngươi nghĩ một quân đội ăn không đủ no thì có gì đáng sợ. Nói đến Vô Vi, càng thêm buồn cười, một quốc gia lớn mạnh, lại để một nữ nhân khác họ chưa đến hai mươi mấy tuổi làm Quân chủ, mất nước chỉ là chuyện sớm hay muộn, những quốc gia khác hơn phân nửa nhỏ yếu, lại càng không đáng nhắc tới."

Long Tại Thiên hai mắt nhìn trời, thản nhiên nói: "Ta muốn thiên hạ này thiên cổ một Đế vương, hoàn thành sự nghiệp to lớn trên đời này chưa bao giờ có người hoàn thành được."

Hoa Tâm Nhị sùng bái ngừng cả hô hấp, chỉ nhún người nép sát vào lòng.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng vuốt ve nàng, sau đó nói với nàng: "Hiện tại ngươi biết, ta tại sao nhất định phải cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu rồi, hơn nữa lại còn ột tiểu nha đầu nông thôn cái địa vị sườn phi."

Hoa Tâm Nhị lan tâm tuệ chất, một chút liền hiểu, nói: "Hóa ra nàng là một trong bốn vị Long nữ."

"Thật thông minh?! Không hổ là bông hoa nhỏ của ta." Long Tại Thiên ha ha cười nói.

"Còn ba vị kia?"

Long Tại Thiên cười, "Đều ở trong lòng bàn tay ta, nhưng các nàng đều là con gái nhà bình dân, chỉ cần giam lỏng là được, mà Điêu Điêu Tiểu Cửu thân mình biết pháp thuật, Điêu môn nhà nàng cũng có cao thủ bảo vệ, tạm thời ta còn chưa chạm đến nàng được, dù sao chưa kết linh châu, khẩn cấp cũng vô dụng."

Hai người cùng nhau cười phá lên.

Móng tay Điêu Điêu Tiểu Cửu cắm thật sâu vào thịt, không, không, không, đây không phải thật sự.

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, vọt tới, hai người đang chuẩn bị rời đi, bị Điêu Điêu Tiểu Cửu ngoài ý muốn xuất hiện dọa cho nhảy dựng lên.

"Long Tại Thiên, ngươi đồ thịt heo này!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận nói, đốt bùa nắm quyết niệm chú, trong miệng nói "Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, trước,… Biến!"

Long Tại Thiên lạnh lùng nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, không đổi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu quên, Long Tại Thiên đã không phải người bình thường nữa, pháp thuật của nàng rất khó có hiệu quả trên người hắn.

Nhưng Hoa Tâm Nhị lại biến hình, biến thành một… con heo thân tuyết trắng… Tuyết trắng… Tầm vóc rất tốt!

"Hừ hừ…" Hoa Tâm Nhị không hài lòng kêu, đẹp như thần tiên nàng cũng phải biến hình, cũng có thể là tuyết nhạn gì đó đi, sao phải thành một con heo nhỏ gầy trắng múp?!

Hơn nữa, dựa theo đặc điểm sinh lý giống cái, nàng có sáu cái cái vú, tất cả đều ôm trọn mà tuyết trắng.

Long Tại Thiên ngây ra như phỗng. Hắn cũng không biết, tại sao pháp thuật biến hình của Điêu Điêu Tiểu Cửu sau khi bị tan rã pháp lực còn có uy lực lớn như vậy. Phải biết rằng cho dù hắn cũng không làm cái gì, sự nghiệp pháp thuật biến hình của Điêu Điêu Tiểu Cửu cực ít thành công. Hắn phát hiện pháp lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu biến thái cường hơn cả hắn. Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc dù tốc độ không tốt, chất lượng còn thiếu, nhưng số lượng pháp thuật Điêu Điêu Tiểu Cửu có thể sử dụng mỗi ngày, đại khái có thể được cho là biến thái cường. Nếu như pháp thuật của nàng còn tăng cao… nữa, có thể sử dụng pháp thuật cao cấp chính xác, vậy thực lực của nàng cũng rất khác người.

"Ta không cần gả cho ngươi." Điêu Điêu Tiểu Cửu căm hận nói với Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên bá đạo nói: "Không được, ai cũng không thể cướp ngươi khỏi tay ta. Mặc dù ngươi là Long nữ là sự thật, nhưng ta yêu ngươi cũng là sự thật. Ta sẽ không để cho ngươi chết, ta sẽ để cho ngươi ở cùng ta, cho ngươi cả tôn sủng lẫn vui vẻ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, "Ngươi hiện tại giết ta, mổ bụng lấy châu, bằng không, ta… sẽ chạy."

Long Tại Thiên cười lạnh: "Ngươi biết ngươi căn bản là trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta, nếu ngươi dám chạy, ta sẽ giết mỗi một vị dám can đảm che dấu ngươi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu quật cường nói: "Ta không tin." Nàng không tin, có ai có thể giết chết các sư huynh biến thái nhà nàng. Nàng lần này trở về bên Nhạn đại sư huynh, xem Long Tại Thiên có thể làm gì hắn?!

"Không nên bởi vì ta thương ngươi liền đối nghịch với ta!" Long Tại Thiên tiến lên một bước cầm cằm Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó cúi đầu xuống, căm hận cắn Điêu Điêu Tiểu Cửu một miếng.

Máu chảy ra, tất cả đều thê thảm…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nở nụ cười như đóa hoa đào, cám ơn!

Không chờ nàng bị giam cầm, Điêu Điêu Tiểu Cửu đốt bùa nắm quyết niệm chú, tay ngọc vung lên, trong miệng nhẹ nhàng hô hai tiếng: "Nhạn đại!"

Đây là bùa Nhạn đại sư huynh đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu để tùy thời có thể lệnh triệu hoán hắn ngay lập tức, vô luận hắn ở nơi nào, đều lập tức dùng thuật biến đổi thời không hiện thân. Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa lần nào dùng qua bùa này. Bởi vì, nàng chưa từng có gặp phải tình huống nguy cấp hơn bây giờ, lòng của nàng sắp vỡ vụn.

Ánh sáng hoa lệ che mờ mắt người… Điêu Điêu Tiểu Cửu trong mắt chỉ còn Nhạn đại sư huynh, nàng nghẹn ngào lao vào lòng Nhạn đại sư huynh. Trong mắt, chỉ có một mảnh màu xanh.

Như là từ nơi rất xa, truyền đến tiếng kêu to đến khàn cả giọng của Long Tại Thiên: "Buông nàng ra! Buông nàng ra."

Chỉ trong nháy mắt, một tay liền đáp đến thắt lưng Điêu Điêu Tiểu Cửu, ấm áp khiến người khác không muốn xa rời… Là cảm giác cuối cùng Long Tại Thiên cho Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Chỉ nghe thấy Nhạn đại sư huynh dịu dàng nói: "Điêu Điêu, ngươi đi về trước, để ta thay ngươi hỏi tội tên Long Tại Thiên này một hồi!" Trong sự dịu dàng đôn hậu không che giấu được kiên trì quyết tâm. Làm tổn thương người hắn che chở bảo vệ từ nhỏ, sao có thể để hắn lại tiêu dao hậu thế.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cái gì cũng không nói, liền quay đầu đi, chỉ sợ liếc mắt nhìn lại thì mọi dũng khí đều sẽ mất đi. Chỉ hơi liếc mắt thấy, có hồng ảnh như nhìn qua rèm thưa…

Tạm biệt, Long Tại Thiên!

70. Chương 70: Không Thể Không Gả

Tiểu Bạt sư huynh nhẹ nhàng trở mình cho Tứ sư huynh một cái liếc trắng mắt, nói: "Ngươi chính là nhìn đủ rồi đi. Để Tiểu Cửu cưới hai người, mệt ngươi nghĩ ra. Đây là Tam Thiểu sư huynh không biết được. Nếu hắn biết, trở về còn không nháo loạn lên sao. Chưởng môn thật độc ác, vì không muốn Tiểu Cửu gả cho Tam Thiểu sư huynh, cái chiêu gì cũng dùng được tuốt. Không được, một hồi nữa Nhạn đại sư huynh về, lập tức thay Tam Thiểu sư huynh bắt Tiểu Cửu trở về. Ta xem ngươi cũng đừng ở… đây tham gia náo nhiệt, cẩn thận bị Tam Thiểu sư huynh biết, cắt đứt chân ngươi."

Thật ra Tam Thiểu sư huynh căn bản không có biểu hiện ra bất cứ… ý gì muốn cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu, nếu hắn muốn cưới, Đại bá cũng không dám phản kháng tới cùng đi? Nhưng Tam Thiểu sư huynh chuyên trị ngược đãi Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói cách khác, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ có thể cho hắn ngược, người khác

muốn ngược một chút, cho dù là Cúng Thất Tuần sư huynh, hắn cũng nhất định nghĩ biện pháp thay Điêu Điêu Tiểu Cửu ngược lại.

Nhưng là bọn họ lại đem hành vi của hắn giải thích thành tình yêu biến thái.

Tuy nói tất cả mọi người có hơi sợ Tam Thiểu sư huynh, nhưng Tứ sư huynh ở trước mặt Tiểu Bạt sư huynh, cho tới bây giờ vẫn luôn không muốn mất mặt. Hắn ưỡn ngực nói: "Tam Thiểu sư huynh cũng không thể không nói đạo lý, hơn nữa ta…"

Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu chuyển động, nhát gan hô một tiếng: "Tam Thiểu sư huynh."

Ai… Ai… Ai!

Ba tên bại hoại đã sớm cười ngã.

Thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu cười như một đóa hoa, hình như quên hết phiền muộn, Tứ sư huynh đại nhân rộng lượng, quyết định bỏ qua nàng một lần.

……

Tiểu Cửu cư

"Tiểu Cửu a, ngươi nghĩ sao?" Đại bá nhẹ nhàng mà hỏi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi ở chỗ kia không nói không động. Nàng cũng không biết nha, ai có ý kiến gì không? Trời không sụp xuống, đất không nứt ra, thời gian trôi qua, còn không phải mỗi ngày đều muốn ăn muốn ngủ sao?

"Không gả cho Long Tại Thiên còn có thể gả Hoàng thái tử a, ngươi không phải nói Hoàng thái tử cũng rất thích ngươi sao?" Đại bá thử dò xét nói.

"Tại sao ngươi vội vã để ta xuất giá như vậy?" Điêu Điêu Tiểu Cửu hồ nghi nói, nàng mới trở về chưa được một hồi, liền vội vã đuổi nàng đi? Hơn nữa chuyện lần trước nàng trộm đi ra ngoài, Đại bá một chữ cũng không đề cập tới, hừ, nhất định có quỷ.

Ánh mắt Đại bá nghiêm túc."Bất hiếu có ba điều, vô hậu là tội lớn nhất."

Điêu Điêu Tiểu Cửu hừ nói: "Ta sinh hạ hài tử cũng sẽ không mang họ Điêu, có hậu hay vô hậu, không quan hệ đến ngươi đi!"

Đại bá cãi chày cãi cối, "Ta là vì Long gia hoặc Hoàng gia mà suy nghĩ."

Điêu Điêu Tiểu Cửu khinh thường nói: "Long gia? Hoàng gia? Lại liên quan gì đến ngươi? Ngươi nhiệt tâm như vậy làm cái gì? Có phải bọn hắn lại đưa vật gì tới?"

Mặt Đại bá đỏ lên, nói: "Nhiều lễ vật như vậy, ta không muốn trả lại cho hắn."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu: "Ngươi không trả là được. Nhà hắn rất nhiều tiền, sẽ không cần. Coi như cần, cũng không nhất định phải tới, cho dù, nếu như hắn muốn tới, thì sao chứ. Đại bá, ta đây một lần đi kinh thành, phát hiện người có tiền thật là dùng vàng ròng trát tường, ngọc thạch rải đường, nhưng thì sao chứ, người sống ở đời, còn không phải chỉ ngủ có một thân, chỉ ăn một bụng thịt. Chúng ta mỗi ngày có ăn có uống là được, đừng nghĩ đến những… thứ đồ vô dụng này."

Đại bá đột nhiên sầm nét mặt lại nói: "Lớn mật, dám giáo huấn cả ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lè lưỡi, cười hắc hắc…

Vô luận là các sư huynh hay Đại bá, cho dù mắng cũng có thể cảm thấy sự quan tâm chân thành. Nàng còn có nhiều người thích nàng thương nàng như vậy, mất đi một Long Tại Thiên… Ách… thì mất đi. Dù sao gió lớn thổi thổi thổi, tất cả đều cuốn đi, bao gồm những… tình cảm yêu thương nông cạn này đi.

Nhưng lòng nàng thật là nghĩ như vậy sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn trời, trời rất lam, mây rất cao, nhớ đến Long Tại Thiên cùng Nhạn đại nhất định sẽ đánh thật lâu đi, đến bây giờ còn chưa phân thắng bại đây.

……

Long vương phủ

Nhạn đại sư huynh chưa từng gặp qua gia hỏa khó hạ như vậy. Hắn từ khi xuất đạo tới nay, đều tung hoành thiên hạ không có địch thủ, cho dù cá biệt có đối thủ, cũng tuyệt đối không phải như Long Tại Thiên.

Rõ ràng đạo hạnh không phải rất sâu, pháp thuật cũng chỉ biết đến cấp đó, nhưng vĩnh viễn không thể chinh phục, đánh không bại.

Phong vũ lôi điện, thiên quang bị triệu hồi ra, xuất công kích hoa lệ vào Long vương phủ bốn phía đạn bay, nhưng trừ đem một bộ trắng như tiên thành một thân bùn đất ra, cũng không thương tổn nhiều.

Nhạn đại sư huynh tiêu sái đứng trên một tảng đá lớn, áo xanh bay nhẹ nhàng, quạt lông phất phất, ý thái cực xa. Bất luận là làm phép hay ngăn cản, tư thái của hắn đều bình tĩnh, tao nhã như vậy.

Nhìn lại Long Tại Thiên, thảm hơn nhiều.

Long Tại Thiên hôm nay đang thử đồ mới, mặc một kiện trường sam màu đỏ, nam nhân mặc đồ đỏ, vốn cũng chỉ có lúc làm tân lang, thông thường đều là vẻ mặt ngo ngoe sắc mặt vui mừng. Nhưng Long Tại Thiên mặc màu đỏ thật sự có vị nam nhân như thế, biểu hiện ra sức sống cùng nhiệt tình của nam tử trẻ tuổi, lại có vẻ của con nhà thế gia tôn quý thanh lịch. Thật sự là mặc màu đỏ tươi mới. Trừ Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, Nhạn đại sư huynh còn chưa từng thấy người thứ hai có thể mặc màu đỏ có cá tính như vậy, có phong cách của bản thân, mặc dù cảm giác Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc đồ đỏ hoàn toàn bất đồng với Long Tại Thiên, nhưng lại đặc biệt tương xứng. Hiện tại đem hai người này đặt cạnh nhau, nhất định là cảnh đẹp ý vui đến dị thường đi!

Long Tại Thiên vốn cũng là cái loại… hình tượng tuyệt thế phú quý công tử, mặc dù so với Nhạn đại sư huynh thiếu một phần đạo cốt tiên phong, nhưng lại nhiều mị lực gợi cảm hơn một chút. Nhưng từ sau khi hắn học đạo, thì hoàn toàn không còn chuyện như vậy nữa.

Còn chưa thi được mấy chiêu, ống tay áo của hắn đã nứt ra, vòng tay trên một cánh tay lộ ra, trừ việc khiến cho người ta khinh cười ra, thật là không có loại cảm giác thứ hai.

Nhạn đại sư huynh không phải một kẻ ngoài miệng vô đức, nhưng hắn cũng thật sự thấy chói mắt, nói thật ra. Người tục tằn khó dằn nổi hắn thấy nhiều rồi, nhưng phong cách trang phục như Long Tại Thiên kiểu liều mạng khoe khoang nhà giàu mới nổi thật sự không nhiều.

Lập tức đưa một tay dùng thuật thiên lôi đánh lại Long Tại Thiên.

Phải biết rằng thuật thiên lôi cùng thuật tia chớp đối với ngăn lại công kích trang sức hoa lệ của đối phương rất hữu dụng.

Long Tại Thiên mặc dù liên tiếp né được bốn tia thiên lôi, nhưng cũng bị đánh trúng một bên người, phải biết rằng vòng tay của hắn thật sự là quá thu lôi. Chỉ nghe ba một tiếng, mặt Long Tại Thiên đã đen một nửa. Mái tóc dài vốn có thứ tự đều tiêu biến, nổ thành một đoàn cỏ rối loạn, tạo hình hoa lệ khiến kẻ tỉnh táo Nhạn đại sư huynh không nhịn được lộ ra nụ cười mỉm.

Long Tại Thiên đối với hình tượng bản thân vẫn đều cực kỳ chú ý, vừa thấy Nhạn đại sư huynh cười mỉm, càng tức giận trong lòng, một chữ 'dậy', những… tất cả vòng tay phá đồng lạn thiết này đều lăng không bay vụt, chạy thẳng tới Nhạn đại sư huynh.

Nhạn đại sư huynh cười một cái, lấy ra một ống trúc nho nhỏ, lăng không ngăn lại, trong ống trúc bay ra rất nhiều phong châm nho nhỏ, phong châm mặc dù nhỏ, nhưng cùng vòng tay thô to chạm vào nhau lại phát ra âm thanh đinh đương thật lớn, đẩy những… vòng tay này ngã trái ngã phải.

Nhưng Long Tại Thiên không cần những… pháp khí nghe nói là giá trị xa xỉ này, trong lòng của hắn đại khái còn có ý nghĩ đánh nát nhiều hơn một chút mới phải. Phải biết rằng… đeo nhiều vòng tay như vậy chính là vì thử xem ai… có linh khí nhất… có giá trị thực dụng nhất. Chờ lúc một trăm lẻ tám miếng trang sức này biến thành một kiện, hắn sẽ được giải thoát. Bằng không, cũng quá ảnh hưởng hình tượng của hắn.

Cho nên Long Tại Thiên hiện tại tựa như có quá nhiều binh không sử dụng, ra sức công kích. Một lúc sau, Nhạn đại bị thế công lưu manh như thế đánh đến mức ăn không tiêu, phải biết rằng phong châm là một loại đồ rất khó thu thập, cực kỳ trân quý, dùng cái nào mất cái đó, cũng không phải nhắm vào tánh mạng mà đánh, thật sự không tính ra. Nhưng không dùng lại không được, chỉ thấy vòng tay chiếc nhẫn bay nhảy đầy trời, gặp bất cứ… thứ gì liền đánh ngã, cũng không nhẹ.

Thật phiền, Long Tại Thiên này rõ ràng là một bộ hình tượng con nhà thế gia, đánh lại cũng lưu manh mười phần!

Nhạn đại bị nhốt trụ, nhất thời có chút không biết nên khóc hay cười!

Trận này, thoạt nhìn thấy đánh rất hay!

……

Tiểu Cửu cư

"Ta thay ngươi bài qua bát tự, ngươi nếu muốn mọi sự bình an, thì cần phải lập gia đình trong vài ngày này." Đại bá rất nghiêm túc nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghiêng đầu nói: "Ta không muốn mọi sự bình an."

Sụp đổ. Điêu Bì một bên rất muốn cười.

Đại bá phất tay, Điêu Bì vội vàng đi ra. Đại bá lúc ăn cái gì không thích để cho người ta nhìn, hình như nhìn sẽ khiến sắc hương vị bay mất một phần.

Ai, cũng chỉ là một đĩa rau xào, một đĩa chuối xanh xào, một đĩa lá tỏi xào, còn có cả một đĩa đậu nành.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy những… thức ăn này, mặt đều sắp tái xanh, ai, thức ăn Điêu môn thật sự là kém a, để được ăn thịt, cũng gả cho Long Tại Thiên làm sườn phi thì hơn.

Đại bá vẻ mặt cầu xin nói: "Ngươi biết cha mẹ ngươi đã qua đời, ngươi chính là thân nhân duy nhất của ta, ngươi nếu có xảy ra chuyện gì, bảo ta làm sao…" Nói đến chỗ động tình, không khỏi thổn thức.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất thời tức cười.

Đại bá thấy một khóc không được, bắt đầu hai nháo loạn: "Ngươi nói xem, ngươi rốt cuộc là lấy hay không lấy chồng? Ngươi nếu như không lấy chồng, vậy coi như ta nuôi không ngươi, ngươi lập tức đi ra khỏi Điêu môn cho ta, vĩnh viễn cũng đừng gặp lại ta." Đã bắt đầu khóc lóc nỉ non. Thế trận này Điêu Điêu Tiểu Cửu chưa từng thấy qua.

Điêu Điêu Tiểu Cửu "Úc" một tiếng, đứng lên liền chuẩn bị đi. Nàng vừa lúc không muốn ăn mấy thứ này, đáng sợ a!

Đại bá thấy hai nháo loạn không được, lập tức mặt biến sắc, chuyển thành ba thất cổ, ở sau Điêu Điêu Tiểu Cửu lớn tiếng khóc gọi: "Ngươi nếu dám đi ra khỏi Điêu môn nửa bước, ta lập tức chết cho ngươi xem."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng lui nửa bước, vẻ mặt thật là tươi cười, trong miệng bất đắc dĩ nói: "Không cần như vậy đâu!"

Đại bá thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu quay thân lại, trên mặt lộ ra một tia dị sắc, nói: "Ngươi đi a, ngươi đi a…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu trợn to mắt, nhẹ giọng nói: "Nếu ngươi đã thành tâm thành ý nói vậy, ta liền chạy…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa động chân, Đại bá lập tức lại nói: "Ngươi đi ta liền lập tức chết ở sau ngươi."

Đầu Điêu Điêu Tiểu Cửu đau đến nguy hiểm, người này, rốt cuộc là muốn bản thân đi hay muốn phải bản thân ở lại, ai, đã lâu không thấy, đầu óc Đại bá không tốt chút nào, cũng không biết là ai kích thích, muốn nàng không thể không xuất giá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lui trở về, ngồi xuống, thở dài, "Ngươi tới cùng muốn ta thế nào?"

"Hôm nay liền kết hôn cho ta!" Đại bá quyết định như đinh chém sắt, không giống như là nói đùa nhất thời. Trái lại khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu nổi lên lòng nghi ngờ.

"Tại sao phải là hôm nay?" Điêu Điêu Tiểu Cửu trái lại rất muốn cùng Đại bá nói đạo lý một chút.

"Bởi vì, bởi vì, ta tính quẻ… Hắc hắc ~~" dưới ánh mắt chê cười của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Đại bá không biết nói sao.

"Ngươi tính có chính xác không?" Điêu Điêu Tiểu Cửu không khách khí chọc phá hắn. "Nếu không, để Nhạn đại hoặc Tam Thiểu thử lại xem?"

"Không cần!" Đại bá lập tức trở mặt, sau đó lại cười nói: "Ngươi không biết, ta sống chính là vì ngươi, ta làm tất cả đều là vì ngươi. Ngươi nói phải không!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu bất đắc dĩ nói: "Ngươi muốn ta gả cho ai a?!"

Đại bá lập tức nói: "Ta xem tinh tượng, Hoàng thái tử sắp có đại nạn, ngươi liền cưới Long Tại Thiên đi. Ta dùng thuật biến đổi thời không đưa ngươi về, ngươi mau cùng hắn động phòng là được. Hôm nay không được, ngày mai cũng được."

Đôi mi thanh tú của Điêu Điêu Tiểu Cửu dựng thẳng đứng, cả giận nói: "Không cần, ta không cần cưới hắn."

Đại bá nói: "Long Tại Thiên rất tốt a, không nói trước gia cảnh tướng mạo, chỉ nói hắn thương ngươi đến như vậy, cũng không thua bất cứ… một người nào trên đời này. Hắn từng thề với ta, nếu như Hoàng thượng không chỉ hôn cho hắn, cả đời này hắn cũng sẽ chỉ có ngươi một vị Vương phi. Đừng nói hắn là Vương gia, coi như hắn là bình dân, nói ra những lời này cũng đúng là không dễ, ngươi không gả cho hắn, còn có người nào tốt hơn mà chọn."

Đại bá không đề cập tới việc này thì thôi, nhắc tới việc này, Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận không thể dập tắt, "Hắn vẫn còn giả bộ như vậy, được rồi, hiện tại Hoàng thượng chỉ hôn, là thiên kim Phủ Hoa tướng quốc, nàng làm chính phi, ta là kẻ không thể nhập vào danh sách sườn phi của triều đình, hơn nữa hai chúng ta siêu cấp chênh lệch, ca ca nàng lại là quốc sư Đại Tề, ngươi muốn nhìn ta sau khi gả đi bị người bắt nạt chết hay sao?"

Đại bá ngẩn ngơ, nhẹ giọng nói: "Không thể nào!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng, lại bắt đầu thương tâm, rõ ràng mới vừa rồi đã cố gắng quên chuyện đi, Đại bá thật đáng ghét, Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu nhẹ nhàng nức nở…

Đại bá nói: "Tiểu tử này không phúc hậu như vậy, cũng là chính hắn không có phúc khí, như vậy đi, ngươi gả cho Liễu Liễu đi, ai, ta mặc dù không quá thích đứa nhỏ này, nhưng nếu có thể làm cho ngươi bình an vui vẻ, ta cũng không còn cầu mong gì hơn."

Cái củ cải rau cỏ gì chứ, lại cứ như vậy gả nàng đi?!

Ai!

Điêu Điêu Tiểu Cửu không lên tiếng, cưới Liễu Liễu là chủ ý từ nhỏ của nàng. Nếu Đại bá thật sự muốn nàng cưới một người nào đó, cưới Liễu Liễu xem ra cũng không có cái gì không tốt.

Ai…

Hai người vẻ mặt hi vọng, cùng thở dài một hơi!

71. Chương 71: Xuất Giá

Tiểu Cửu cư

Cuối xuân đầu hạ, trên bầu trời ôn hoà một đám mây không buồn không lo chậm chạp trôi, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi trước cửa sổ, hơi hơi mơ hồ. Thật sự phải gả cho Liễu Liễu sư huynh sao? Thật sự, trong hôm nay? Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn bộ đồ mới Đại bá chuẩn bị tốt cho nàng, còn có Điêu Bì chờ ở một bên

chuẩn bị hầu hạ nàng thay quần áo, có một cảm giác cực độ không chân thực. Buổi sáng ngày hôm qua vẫn còn vì Long Tại Thiên thử áo cưới, vui vui vẻ vẻ chuẩn bị hôm nay làm tân nương, chỉ chớp mắt, thay đổi bất ngờ, buổi sáng hôm nay lại vì nam nhân khác mà mặc áo cưới. Hơn nữa lập tức lập gia đình, để tay lên ngực tự hỏi, có phải bản thân quá lả lơi ong bướm hay không. Thật là một vấn đề hay, hỏi ngược bản thân.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngượng ngùng cười, dứt bỏ cái vấn đề ngu ngốc này. Long Tại Thiên đã là quá khứ, để hắn qua đi. Hắn vô tình vô nghĩa như vậy, chỉ nghĩ đến tên hắn, nàng đã thấy đau lòng. Mặc kệ là thừa nhận hay phủ nhận, Long Tại Thiên, thật sự đã chiếm giữ một phần nhỏ trong lòng nàng.

"Tiểu thư, sao vậy, không muốn gả cho Liễu Liễu sư huynh sao?" Điêu Bì đồng tình hỏi.

Hôm nay quả thực Đại bá tự tung tự tác tới mức nhân thần cùng phẫn nộ, chẳng những ở trước mặt tiểu thư một khóc hai nháo ba thắt cổ ép tiểu thư đáp ứng thành thân, còn tới chỗ Liễu Liễu sư huynh trình diễn một hồi thổ phỉ ác bá áp bức dân nữ, mãi cho đến lúc Liễu Liễu sư huynh nhẫn nhục rơi lệ đồng ý. Đại bá để Điêu Bì chuẩn bị, vội vàng để đôi tân nhân này bái đường vào động phòng. Nó một tiểu cô nương biết thế nào cử hành nghi thức a!

Điêu Điêu Tiểu Cửu bị Điêu Bì hỏi, bật cười: "Liễu Liễu sư huynh không tốt sao?"

Điêu Bì lắc đầu, Liễu Liễu sư huynh không phải không tốt, ở… trong này a, coi như Liễu Liễu sư huynh vẫn còn khá bình thường đi! Những người còn lại không phải biến thái cường thì nhất định là biến thái thật sự. Lập gia đình, gả cho tiểu mỹ nam yếu ớt như Liễu Liễu sư huynh, thật ra cũng tốt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười: "Ngươi không biết tiểu thư nhà ngươi vẫn đều muốn gả cho hắn sao?"

Điêu Bì nhanh mồm nhanh miệng nói: "Đây là nhất thời, chỉ là nhất thời a. Ta cảm thấy Long vương gia kia thật sự không tệ nha, ngươi không hề… lo lắng nữa sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt mày hớn hở: "Ta cảm thấy gả cho Liễu Liễu, sau này ta sẽ tùy thời tùy chỗ sai hắn làm đầu bếp cho ta ăn, sau đó, xiêm y của ta cũng không cần ngươi giặt, phòng cũng không cần ngươi quét dọn, đều để hắn làm, ngươi đỡ vất vả."

Điêu Bì cười: "Đúng vậy đúng vậy, gả cho Liễu Liễu sư huynh không tệ, tiểu thư cũng nhanh nhanh thay quần áo bái đường đi!" Nói như vậy, cái tên Long Tại Thiên kia cũng chỉ tốt bằng một nửa Liễu Liễu sư huynh! Hì hì, cũng mau đem Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Liễu Liễu sư huynh đưa vào động phòng thì hơn.

Điêu Bì luống cuống tay chân thay quần áo cho Điêu Điêu Tiểu Cửu, trang điểm, sau đó phủ một cái khăn voan đỏ, sau đó nói một tiếng, "Xong rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười ngọt ngào mặt đỏ ửng nhanh chóng cúi đầu xuống trầm tĩnh, đúng vậy, Điêu Bì nói rất đúng: đây là nhất thời, chỉ là nhất thời, hiện tại, nàng cảm thấy gả cho Liễu Liễu sư huynh cũng không còn thú vị như trước kia nữa.

Không được, ta không thể như vậy, ta là ai a? Điêu Điêu Tiểu Cửu, yêu nữ nổi danh trên dưới khắp Sào hồ, sao có thể vì một nam nhân mà uể oải không phấn chấn, thật sự làm tổn hại yêu danh của nàng.

Nàng ở trong lòng phát hận với Long Tại Thiên nói: "Hôm nay là hôn sự của ta, hừ, ngươi không thích ta, ta chẳng lẽ lại không gả đi được sao? Nhìn xem, ta ban ngày trở về, buổi tối lập gia đình, hắc hắc, so với ngươi còn nhanh hơn. Ta liền muốn gả cho Liễu Liễu sư huynh, ta phải nhanh chóng vui vẻ gả cho hắn, để cái tên mắt mù Long Tại Thiên kia hối hận đi thôi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghĩ, vừa cực lực ở nặn ra một nụ cười trên mặt, đúng vậy, gả cho Liễu Liễu sư huynh thật là cái chủ ý không tệ, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa cười, vừa rơi lệ, từng giọt từng giọt, chảy bên tới má.

……

Long vương phủ

Nhạn đại sư huynh bắt đầu hơi mê mang, hắn nhìn Long Tại Thiên trước mặt, không biết phải làm thế nào mới tốt. Đã một ngày, người vây xem chung quanh bọn họ càng lúc càng nhiều, nếu không phải Long vương phủ tương đối có quy củ, sợ độc đấu đã sớm biến thành quần ẩu.

Pháp lực cùng pháp thuật của Long Tại Thiên rõ ràng đều kém hắn, nhưng thế công lại rất mạnh, muốn đánh chết căn bản không dễ dàng như vậy, huống chi cạnh đó còn có Long Chi Hưng giương giương mắt hổ đứng xem đây. Nhưng nếu như muốn Long Tại Thiên đánh ngã Nhạn đại, càng là không thể nào. Cho nên, hai người liền lâm vào khốn cảnh, Long Tại Thiên hết lần này đến lần khác bị Nhạn đại dùng thuật phong vũ lôi điện đánh sứt đầu mẻ trán, nhưng hắn dựa vào ý chí hơn người, hết lần này đến lần khác từ trong phong vũ lôi điện mà đứng lên…

Ai, đánh không chết tiểu cường(15)!

Thật sự là quá đáng ghét, Nhạn đại nhìn ánh mắt quật cường của Long Tại Thiên, thở dài một hơi, nói: "Thương lượng chút đi?" Trận này diễn biến thành vô lại phố phường đánh không lại lưu manh, tuyệt đối không hợp sự cao quý của Nhạn đại.

Trong mắt Long Tại Thiên có chút cảnh giác, trong lòng hắn đối với vị… nam nhân thoạt nhìn nho nhã, hành vi cử chỉ đều cực độ tuấn dật này sinh ra địch ý cực kỳ mạnh mẽ, Long Tại Thiên biết, địch ý này là từ chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu tới, nếu ai cùng hắn tranh Điêu Điêu Tiểu Cửu liền vĩnh viễn không có khả năng trở thành bằng hữu với hắn.

Nhạn đại tư thái cực kỳ hiu quạnh nhìn về phía phương xa, Điêu Điêu của hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, ai, nha đầu kia, mới một tháng không gặp hắn liền quan tâm như vậy, hắn muốn trở về hỏi rõ ràng xem có chuyện gì xảy ra.

Cùng cái tên Long Tại Thiên này đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, không bằng thôi đi.

Đánh một hồi không có kết quả, cũng như ăn mà chẳng no thêm miếng thịt nào, rất vô vị, hai cực phẩm nam nhân nhìn nhau một hồi, lòng có ý châm chọc đối phương.

Thoạt nhìn đánh cả một ngày, Long Chi Hưng cảm thấy rất khó hiểu, đệ đệ hiện tại trở nên rất mạnh, hơn nữa, mỗi lần nhìn ánh mắt hắn luôn nổi giận đùng đùng, đặc biệt lần này, lúc hắn mang theo một khuôn mặt bánh bao về nhà, đệ đệ càng chỉ dùng một ánh mắt hận thấu xương trừng hắn cả ngày, thật là khó hiểu!

Long Chi Hưng gần đây cũng dễ buồn bực, được rồi, trận này đệ đệ không đánh lại, hắn đánh tiếp.

Long Tại Thiên không biết dùng thuật biến đổi thời không, coi như hắn cưỡi con ngựa nhanh nhất đến Điêu môn cũng phải năm sáu ngày, mặc dù Điêu Điêu Tiểu Cửu không đến mức có hài tử, nhưng động phòng thật sự đã qua, đương nhiên, Long Tại Thiên cũng hoàn toàn không cần vội vã như vậy, bởi vì, hắn cũng không biết việc Điêu Điêu Tiểu Cửu về nhà sẽ cùng nam nhân khác thành thân.

Nhưng Long Tại Thiên cũng không muốn hôm nay không được nhìn thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, bởi vì hôm nay, cũng là hôn kỳ tốt mà bọn họ thương lượng.

Cho nên, mọi sự đều là duyên phận, là tuyệt đối không sai.

……..

Điêu môn

Không có pháo hoa nhạc hỉ, bởi vì Điêu Bì thật sự không cần những thứ này, hơn nữa 3 sư huynh khác cũng không coi trọng sự kiện này. Vốn Điêu Điêu Tiểu Cửu lập gia đình là việc vui lớn nhất Điêu môn, chỉ bởi vì việc này không thông qua Tam Thiểu sư huynh, có khả năng sẽ biến thành một sự kiện gây tai họa phiền phức rất lớn. Cho nên, cái hôn lễ này liền trở nên vạn phần tinh giảm cùng tùy tiện.

Tuy là như vậy cũng đủ khiến chú rể cùng Điêu Bì lo việc đến chạy ngược chạy xuôi, đầu óc choáng váng.

Một hồi Điêu Bì gọi: "Nến không thể dùng màu trắng, còn phải là một đôi lớn như vậy, ai! Đây chính là hôn lễ của một mình ngươi"

Một hồi là Liễu Liễu oán giận: "Ngươi giẫm lên áo choàng của ta, ai, tại sao làm cho ta một kiện y phục chú rễ như vậy chứ?"

Một hồi có tiếng hừ lạnh: "Làm cho ngươi, ngươi coi chưởng môn là ai, là sau khi nhà người ta kết hôn liền không cần, chưởng môn xin lại, nói là cho chú rể của tiểu thư dùng, ai biết là cho ai dùng"

Liễu Liễu tức sùi bọt mép!

Hắn hôm nay là nam nhân vật chủ yếu nha, nếu hắn tiêu, ai thay hắn động phòng đi.

Hai người giương thương múa kiếm, ngươi tới ta lui, càng đấu càng thú vị, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ là một đôi đây, cả Điêu môn, Liễu Liễu cũng chỉ dám tranh chấp cãi lộn với Điêu Bì.

Đại bá thì sao, hắn chính là chưởng môn vĩ đại, chỉ biết ngồi trên ghế dưới bóng cây râm mát, vừa phe phẩy quạt, vừa chờ Điêu Bì an bài thỏa đáng.

……

Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi trong hỉ phòng, kiên nhẫn chờ, lệ đã sớm không thấy đâu, dưới cái khăn che đầu chỉ có một tia cười kiên cường.

Nàng muốn thật vui vẻ mà sống, ân, chờ sau khi cưới, nàng muốn cùng Liễu Liễu sư huynh chu du các nước, nghe nói Vô Vi Quốc có một vị Tiểu Liễu Thái hậu tuổi trẻ mỹ lệ (ta nói nhỏ: đó là nữ chính "bị sắc dục loạn tình mê") có thể giết chồng phế con, làm vua thiên hạ, trong hậu cung còn nuôi ba nghìn nam sủng, vẫn luôn là đối tượng sùng bái của Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Còn có Hoàng hậu Tiểu Bảo nhi đáng yêu của Đại Hạ Quốc (ta nói nhỏ: đó là nữ chính "Sồ Phi"), có thể làm cho vua của một nước trừ nàng ra đến một phi tử cũng không có, thật sự là cấp mặt mũi cho nữ nhân thiên hạ. Điêu Điêu Tiểu Cửu đã sớm nghĩ đến việc gặp gỡ.

Nàng vừa nghĩ vừa cảm thấy chủ ý này không tệ, không khỏi mỉm cười!

Đã không có Long Tại Thiên, thời gian sau này cũng sẽ không phải luôn một mảnh mây đen sương mù.

Nàng, nhất định có biện pháp để cuộc sống của mình đặc sắc.

—-

Lưu Quang Cung

Hoàng thái tử không cao hứng nhìn Long Tại Thiên, thân thể hắn gần đây siêu kém, ai, cả Đại Tề đều đang đánh cuộc, xem hắn có thể… sống đến cuối tháng hay không, người duy nhất hắn có thể ỷ lại cũng chỉ có Long Tại Thiên. Nhưng người này háo sắc ham chơi, căn bản mặc kệ triều chính.

Ở phía sau, Long Tại Thiên lại-muốn-rời-khỏi-hoàng-cung-đi-tìm Điêu Điêu Tiểu Cửu!

Cái tên bại hoại này! Căn bản là không quan tâm sống chết của huynh đệ, cổ nhân nói trọng sắc khinh bạn nhất định là chỉ người như Long Tại Thiên đi. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu kia thật sự rất thú vị, nếu không phải thân thể của mình… Có lẽ thật sự sẽ suy nghĩ… Haiz!

"Nhanh lên một chút." Long Tại Thiên không cao hứng thúc giục, Hoàng thái tử cũng quá không trượng nghĩa, không phải chỉ mượn có một con chim công thôi sao, mà hắn thì cũng sắp chết rồi còn yêu tiền như vậy làm cái gì?

Hoàng thái tử cười khổ nói: "Ngươi không dùng cái gì đặc biệt mà dám đến mượn thanh phượng, mỗi một con chim công nơi này đều có thể dẫn ngươi tới chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu tiểu thư. Nếu hỏi trên đời này chim công thật sự sợ ai mà nói, nhất định là Điêu Điêu tiểu thư, nàng ăn thịt chim công so với bất cứ người nào trên đời này đều nhiều hơn, tất cả chim công nghe thấy khí tức của nàng đều phải cúi đầu nghe theo. Ngươi chỉ cần đốt tóc Điêu Điêu tiểu thư trước mặt chim công, là có thể trực tiếp tới chỗ nàng rồi."

Long Tại Thiên không lên tiếng, xoay người chạy đi, tới cửa rồi, nhớ ra, khách khí một tiếng với Hoàng thái tử: "Nhớ, nhất định phải chờ ta."

Hoàng thái tử gật đầu, hắn tận lực rồi, ai, thân thể hắn, thật đúng là không tự nhiên!

Long Tại Thiên theo nếp triệu hồi một con chim công, đốt tóc đen của Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó bước lên lưng chim, lăng không bay đi.

Ánh mắt Long Tại Thiên kiên định, thầm nghĩ:

"Tiểu yêu, ngươi lại dám ở trước hôn lễ chọc tức ta. Hừ hừ, ta nhất định phải hiểu rõ, đây là có chuyện gì xảy ra?!

Hôn lễ cuả chúng ta, ta không cho phép ngươi vắng mặt!

Chân trời góc biển, ta cũng muốn đem ngươi bắt về quy án, chịu pháp ngay tại chỗ!"

……

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên hắt xì một cái, mẹ kiếp. Nàng đã thảm như vậy, ai còn đang mắng nàng a!

72. Chương 72: Bái Đường

Tiểu Cửu cư

Điêu Điêu Tiểu Cửu được che khăn voan đỏ ngồi trên giường chờ người đến vén…

Nàng đời này chưa từng ngoan như vậy, chủ yếu là do nàng không muốn xốc khăn voan, cảm thấy lẳng lặng ngồi trong bóng tối, yên lặng suy nghĩ tâm sự, rất tốt!

Cười, nàng rất muốn cười, Điêu Điêu Tiểu Cửu thử hé ra một nụ cười, hơi khổ sở, khóe miệng lại trầm xuống.

Không được, nhất định phải cười, tương lai mỗi một ngày ta đều nhất định phải vui vẻ, không thể bởi vì có một kẻ thối tha không thích bản thân, liền không cười.

"Khanh khách…" Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy bản thân cười thật giả dối, trong lòng buồn bã.

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục dũng cảm cười khan: "Khanh khách…" Ai, thật khó nghe…

Điêu Điêu Tiểu Cửu không chịu thua tiếp tục luyện tập, mãi đến lúc có một người đẩy cửa ra, đứng trước mặt nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy tay vén khăn voan, chỉ có thể nhìn đến vạt áo đối phương, là màu đỏ, sao, là Liễu Liễu sư huynh, lập tức lạnh nhạt hỏi: "Ngươi sao giờ đã chạy vào, không phải nói trước khi bái đường chúng ta không thể gặp mặt sao?"

Liễu Liễu sư huynh không đáp, chỉ đứng yên ở đó.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi không vui, "Này, đừng cho là ta muốn gả cho ngươi, ngươi có thể ra dáng tác phong trượng phu đáng tởm, hừ, sau này ngươi nếu dám không nghe lời, ta liền đánh ngươi."

Nghe xem, tân nương tử còn đội khăn voan đỏ nên nói lời này sao? Thông thường chú rể nghe nói như thế, đại khái sẽ ngựa không ngừng tung vó bỏ trốn mất dạng đi.

Có thể hôm nay Liễu Liễu sư huynh thật sự là trầm khí, nhất định không chịu nói lời nào.

Sau đó, một tay nhẹ nhàng đưa qua, ngăn ống tay áo nàng, dùng sức kéo nàng rồi chạy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu không vui nghĩ, có phải Liễu Liễu sư huynh da ngứa rồi hay không, thiếu đánh thành cái dạng này. Nhẫn nhịn đi, chờ buổi tối giáo huấn hắn thật mạnh tay. Hừ!

Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhìn thấy đường phía trước, Liễu Liễu cũng không chậm lại một chút, chỉ để ý dắt nàng đi về phía trước, dường như vội vàng đi về chịu tang! Chỉ chốc lát sau đã tới đại sảnh.

Điêu Bì đi tới đỡ Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, phải, phải, bái đường."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận nói: "Hôm nay Liễu Liễu phát điên cái gì, một mạch bước cao bước thấp, thiếu điều không làm ta té ngã."

Điêu Bì nói: "Không té ngã chứ?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hừ lạnh nói: "Té ngã rồi hắn còn có thể đứng ở một bên sao? Ta lập tức đánh hắn răng rơi đầy đất."

Đại bá nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, chưa từng thấy hôn lễ nào tân nương tử nói thừa lời nhiều như vậy. "Hôn lễ bắt đầu rồi."

"Được rồi, nhất bái thiên địa, nhị bái Đại bá, phu thê giao bái, đi đi, kết thúc buổi lễ." Đại bá qua loa đem hôn sự này kết thúc.

Điêu Điêu Tiểu Cửu có một loại cảm giác cực độ không chân thực, chỉ như vậy, đã kết hôn?

"Ngươi, ngươi dẫn nàng tới động phòng đi thôi." Thanh âm Đại bá thật dịu dàng nha, chưa bao giờ từng thấy qua Đại bá và Liễu Liễu nói chuyện nhiều vậy đây. Đại khái hiện tại đã cảm động Liễu Liễu đến rơi nước mắt đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi tủi thân, nàng không biết tại sao Đại bá muốn vội vội vàng vàng để bản thân lập gia đình như vậy, nhưng nàng biết, Đại bá nhất định là tính ra cái việc đại hung gì đó. Mệnh cách của nàng vô song, là ngạnh mệnh cực tệ, sinh ra đã khắc mẹ, tiện đà khắc cha, 7-8 vị thân thích không được đến hai năm đã bị nàng khắc chết sạch bóng, hoàn toàn là nhờ Đại bá thay nàng chuyển mệnh, hơn nữa mệnh cách của người Điêu môn đều kỳ lạ, nàng mới có thể bình an sống đến bây giờ.

Nếu như không có Đại bá, nói không chừng nàng sẽ bởi vì khắc quá nhiều người, sẽ bị coi là yêu quái mà bị bổ người phóng hỏa đốt chết.

Hơn nữa không có Đại bá cùng các sư huynh khác yêu thương, nàng không có khả năng lạc quan kiên cường như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự là rất thích bản thân hiện tại, cho nên, bất luận gặp phải chuyện gì, nàng đều hy vọng bản thân có thể sống thật vui vẻ.

……

Tiểu Cửu cư

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy hơi kỳ quái, tại sao lại tới Tiểu Cửu cư, tân phòng rõ ràng là ở bên chỗ Liễu Liễu. Nhưng nàng cũng không hỏi, lần này chú rể so với nàng còn tích cực hơn, bắt đầu dùng một cây gậy vàng vén khăn voan đỏ lên.

Khăn voan đỏ rất lớn, gần như che đến eo thon nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, cây gậy vàng tà tà lật một bên khăn voan đỏ, dùng sức, khăn voan đỏ nhẹ nhàng rơi xuống…

Mặt chú rể thành công đen một khối, bên trong còn có một cái khăn voan đỏ nhỏ hơn một chút, mẹ kiếp, làm tân nương tử còn tinh quái như vậy. Được rồi, tiếp tục…

Cái gì? Bên trong còn có nữa?

Không tức giận, không tức giận, đời nàng cũng chỉ có một lần như vậy, tùy theo ý nàng đi!

Một mảnh, hai mảnh ba bốn mảnh, năm mảnh sáu mảnh bảy tám mảnh, quá đáng rồi nha, nhưng cũng buồn cười, ai, tùy tiện lật một lần nữa, không nghĩ ra mảnh thứ chín rơi xuống, hình dáng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại xuất hiện.

Điêu Điêu Tiểu Cửu híp mắt lại, chu môi đỏ mọng làm bộ dạng đáng yêu, chú rể bị chấn kinh không nhỏ, phát ra ai một tiếng.

Vốn dĩ Điêu Bì thật sự vẽ mặt tân nương một hồi, chỉ là dùng bút lớn vẽ mi mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu đen nhánh như tóc thành mắt gấu trúc, dùng son tô lên 2 gò má Điêu Điêu Tiểu Cửu đỏ như đít khỉ, cái miệng nhỏ nhắn Điêu Điêu Tiểu Cửu lúc trước khiến gặp người yêu, bị tô đỏ mọng như máu thành miệng ma ăn thịt người, phối với đôi mắt gấu mèo cùng cái má đỏ như đít khỉ kia, cả người lộ ra huyết vũ tinh phong, vạn phần dữ tợn.

Chú rể thán phục rất nhiều cũng không nhịn được nữa, cười như điên…

Người trước mắt đâu phải Liễu Liễu, vốn dĩ là Long Tại Thiên?!

Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng hơi hơi chấn động, cảm thấy mỗi lần bản thân vừa nhìn đến Long Tại Thiên liền mộ danh hưng phấn phản ứng quả thực quái dị, hình như trong cơ thể từng tế bào đều theo hắn mà sống lại.

"Sao lại là ngươi?" Nàng thù hận vô cùng hỏi.

"Ngươi hy vọng là ai?" Mắt Long Tại Thiên bắn ra vạn tia sáng sắc lạnh.

"Liễu Liễu đâu?" Nàng quan tâm chú rể ở chỗ nào là rất bình thường đi!

"Ta vứt vào nhà xí rồi" Mũi hắn tiếp tục phun khí lạnh.

"Ách…" Miệng Điêu Điêu Tiểu Cửu há hốc thật to, có thể nhét… vào một cái bánh bao!

Trên đời này có kẻ không nói đạo lý thành cái dạng này sao?

"Ta không cần cưới ngươi." Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức bắt đầu cởi xiêm y của tân nương, Đại bá hồ đồ, nàng cũng hồ đồ, nếu là Long Tại Thiên, nàng kiên quyết không cưới.

"Không còn kịp nữa rồi, chúng ta đã bái đường." Long Tại Thiên không vui nói, khuôn mặt xấu xí này, có người cưới là không tệ rồi, may mắn lá gan hắn lớn, nếu đổi lại là cái tên nam tử yếu đuối Liễu Liễu kia, e rằng đã sợ đến mức tứ chi co quắp, thu kinh mà chạy.

"Cái kia không tính." Điêu Điêu Tiểu Cửu bĩu môi, nàng bình thường biểu hiện này gọi là đáng yêu, hôm nay biểu hiện này gọi đáng sợ!

Long Tại Thiên hơi khó chịu quay đầu lại, tận lực tìm khăn mặt, không tìm được. Không sao, hắn dùng pháp thuật hơi giống như Điêu Điêu Tiểu Cửu, mỗi ngày số lần có thể nhiều biến thái, cho nên người cũng có khuynh hướng sử dụng pháp thuật như thế.

Long Tại Thiên bắn ngón tay ra, cũng không nói chuyện, trang điểm trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu đã không thấy tăm hơi, lộ ra mặt bánh bao đơn thuần, ờ, hiện tại đáng yêu hơn nhiều.

Được rồi, được rồi, nhìn tân nương khẩn trương cởi quần áo như vậy, hắn cũng nhanh cởi ra. Dù sao buổi tối hôm nay là đêm động phòng của bọn họ, người không lưu manh uổng đêm động phòng nha!

……

Long vương phủ

Long Chi Hưng cùng Nhạn đại vẫn còn đánh, hai người này thực lực không kém nhau là mấy. Nhưng Long Chi Hưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, dường như Nhạn đại còn chưa dùng hết toàn lực.

Thật xa người quan sát đều nửa nằm trên mặt đất, có người ăn, có người ngủ.

Có người mới tỉnh lại hỏi những người bên cạnh: "Mới vừa rồi đánh thế nào?"

Những người bên cạnh không nhịn được nói: "Ta cũng không hiểu!"

"Vậy ngươi còn nhìn."

"Ngươi không phải cũng vậy sao, bọn họ nếu không phải soái như vậy, ai còn thèm ở… đây nhìn a. Nhìn xem, tư thế này, oa chà chà!"

Các thiếu nữ mắt bắn trái tim đỏ, cùng nhau vỗ tay.

Sau đó, lại thét chói tai, một kẻ đẹp trai đột nhiên biến dị, đôi mắt gấu mèo thêm cái đít khỉ lại còn cái miệng ma ăn thịt người…

"Quỷ a!" Các thiếu nữ chạy trốn khắp nơi, thật đáng sợ, một kẻ tuyệt thế đẹp trai như vậy, đột nhiên biến thành dạng này.

Sau đó, đương nhiên, cái vẻ mặt đáng sợ này trên hai khuôn mặt đẹp trai đổi tới đổi lui, không ngừng biến ảo. Sau đó, rõ ràng có thể nhìn ra kỹ thuật của Nhạn đại cao hơn một bậc, một cái chú dời đi còn cả một cái chú cố định, khuôn mặt kinh thế hãi tục này liền cố định trên mặt Long đại soái ca.

Oa chà chà, bánh bao trên mặt hắn còn chưa tiêu đây?

Không cần so đấu, hắn đã thua.

Nhạn đại nói một câu "Đa tạ."

Long Chi Hưng chút phong độ ấy vẫn phải có, hắn cứng ngắc quay người lại, đi về Lăng Tà Các. Mẹ kiếp, gần đây còn không muốn cho hắn đi ra ngoài gặp người.

Nhạn đại tâm tình sâu quay đầu đi, mắt hẹp ngắm sắc trời trầm. Lạnh lùng cười một tiếng, như có điều suy nghĩ, ngón tay thon dài động một cái, một cái thuật biến đổi thời không hoa lệ, hắn trở lại Điêu môn.

……

Tiểu Cửu cư

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy Long Tại Thiên cởi áo ngoài còn muốn cởi áo lót, không khỏi khẩn trương nói: "Ngươi, ngươi làm cái gì?"

Long Tại Thiên phút chốc đến gần nàng, nâng người của nàng lên hừ hừ cười: "Làm cái gì? Ta cùng Vương phi của ta động phòng còn có thể làm cái gì."

Điêu Điêu Tiểu Cửu một bộ trinh tiết liệt nữ, nói: "Hừ, ngươi muốn giết muốn phạt tùy ngươi, muốn ta đi vào khuôn khổ là không thể."

Tại Thiên giúp nàng cởi sạch bóng, ngữ điệu hắn càng lúc càng thấp, thân hình cũng càng lúc càng gần sát Điêu Điêu Tiểu Cửu, "Ta rất thích giọng này của ngươi."

Long Tại Thiên cả người trần truồng, thân thể tinh tráng đột nhiên trở nên rất khôi ngô! Những… cơ thể gân guốc này bình thường đều không nhìn thấy, để một thân xiêm y hoa mỹ che đậy tạo thành vẻ thon dài xinh đẹp nho nhã, lúc này lộ ra, lại làm cho người ta cảm thấy một loại lực lượng nam tính hùng vĩ, làm cho lòng người hổ thẹn muốn chết.

Đặc biệt nam tính của hắn, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy nam tính của hắn, nhưng lại là lần đầu tiên không có bất cứ… thứ gì che lấp chân thật nhìn thấy thật lớn thật hùng tráng! Oa chà chà, chỉ là một cây lớn thế này, cũng rất đáng sợ!

"Cút ngay!" Điêu Điêu Tiểu Cửu trong miệng nói lời hung ác, trong lòng lại sợ muốn chết, từng bước từng bước lui về phía sau, tới bên giường, bị Long Tại Thiên đẩy ngã xuống giường. Áo ngoài Điêu Điêu Tiểu Cửu đã bị cởi ra, bởi vì nóng, bên trong chỉ mặc một kiện áo xanh nhạt, da thịt trắng noãn múp míp như ẩn như hiện. Đặc biệt là nhụy hoa màu đỏ, mặc dù không thấy nhìn, nhưng cũng hơi hơi nổi lên, bị kích thích, đã tự dựng đứng lên rồi.

Hắc hắc… tiểu yêu thật khêu gợi!

"Nhìn xem, bản thân nó đã dựng lên rồi. Bởi vì có ta tới!" Nói xong, Long Tại Thiên hứng chí đắc ý thăm dò Điêu Điêu Tiểu Cửu, cao ngạo mà tự tin bỏ qua tất cả vật vướng víu.

Đúng vậy, đối với tình dục, xử nữ Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ biết cúi đầu nghe lệnh.

Long Tại Thiên không khách khí cúi đầu, nhẹ nhàng há mồm, cách xiêm y, ngậm lấy nhụy hoa màu đỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu phát ra một tiếng rên rỉ, nhẹ nhàng mà như khóc…

Nàng không muốn, nàng thật sự không muốn…

Cái loại… không biết tên là rung động hay cảm giác bị lường gạt này lại nảy lên trong lòng Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hắn không phải đã có người chung vui sao? Không phải chuẩn bị cưới Hoa Tâm Nhị làm chính phi sao? Tại sao còn muốn lần nữa tới trêu chọc nàng! Chẳng lẽ danh lợi đối với một người thật sự nặng như vậy sao? Nàng đột nhiên cảm thấy nụ cười mê người cùng ánh mắt ma mỵ lúc trước của Long Tại Thiên đều trở thành thứ dơ bẩn lại xấu xa, mà nàng dĩ nhiên còn có thể đối với khiêu khích của hắn cảm thấy động tâm! Nàng còn tưởng rằng bản thân ở trong mắt Long Tại Thiên là đặc biệt, là tồn tại duy nhất!

Giãy dụa... Long Tại Thiên không vui nhẹ nhàng cắn Điêu Điêu Tiểu Cửu một cái, nhụy hoa là nơi mẫn cảm cỡ nào, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức nhẹ kêu, "Ngươi muốn giống như đại ca của ngươi dùng sức mạnh chiếm đoạt ta sao?"

Rất tốt, nàng thành công dẫn phát thiên lôi tới!

Long Tại Thiên cứng đờ, dừng cắn, tức giận đến răng cũng phát đau, bản thân tại sao trách mắng nàng, nàng không biết sao?

Tiểu hỗn đản này, ỷ vào bản thân xinh đẹp quyến rũ, muốn tươi sống bức chết hắn sao?

73. Chương 73: Tân Hôn

Tiểu Cửu cư

Mắt Long Tại Thiên mở thật to thật đáng sợ, đại khái là tức giận không ít.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi khiếp sợ, rõ ràng là nàng tương đối có lý, tại sao hắn còn bày ra một vẻ mặt ai oán hơn cả Đậu Nga?! Hơn nữa, thân thể trần truồng của hắn còn đè nặng nàng, chỉ không nói lời nào, dùng cái mũi thở ra phả trên mặt nàng, vừa ngứa lại vừa khó chịu.

"Ngươi không phải rất tức sao?" Cuối cùng, cũng Điêu Điêu Tiểu Cửu không có cốt khí đặt câu hỏi trước, không có cách nào khác, Long Tại Thiên thực là quá có bộ dạng chính nghĩa, cho dù hắn chơi xấu, cho dù hắn trêu cợt người, nhưng hắn nhất định có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác, tựa như Nhạn đại.

Long Tại Thiên trắng dã mắt liếc cái tiểu nữ nhân này, buông nàng ra, lật thân qua nằm thẳng bên người nàng, không nhìn nàng, cũng không để ý tới nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lăn qua, không nói lời nào, bĩu môi, chờ đợi, thấy Long Tại Thiên không có phản ứng gì, an tâm chuẩn bị xuống giường.

Nàng lại một lần trộm liếc mắt ngắm tiểu đệ đệ của Long Tại Thiên, ờ, rất đẹp rất to khỏe.

Long Tại Thiên đột nhiên nhảy dựng lên, nhẹ nhàng kéo, kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu đến trên người hắn, sau đó buồn bã không vui hỏi: "Ngươi tại sao đột nhiên chạy về gả cho cái tên phế vật Liễu Liễu kia?"

(Liễu Liễu rơi lệ, ta chiêu ai dẫn ai?! Các ngươi phong lưu khoái hoạt, ta còn bị cột vào trong nhà xí ngửi hương đây, không đến cứu ta, lại còn mắng ta. Còn có thiên lý hay không?!)

Điêu Điêu Tiểu Cửu chớp đôi mi thanh tú, hừ, nhà người ta đánh chó còn phải nhìn chủ nhân đây, người này đến Điêu môn mắng Liễu Liễu, rõ ràng là không để cho nàng mặt mũi. Lập tức cũng tức giận nói: "Ta không lấy hắn, chờ Hoa Tâm Nhị nhà ngươi đến khinh thị ta a?"

Long Tại Thiên cau mày nói: "Hoa Tâm Nhị nhà ta? Chuyện này liên quan gì đến nàng ta?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không cao hứng lấy tay chỉ vào ngực Long Tại Thiên, mắng: "Ngươi hiện tại còn cố làm ra vẻ với ta, có thấy đã quá muộn rồi không. Ngươi ngày hôm qua rõ ràng trước mặt ta cùng Hoa Tâm Nhị kia ôm hôn một hồi, còn nói cái gì chỉ thích nàng, nói cái gì nửa năm sau muốn cưới nàng, còn nói cưới ta chỉ bởi vì ta là một trong bốn vị Long nữ, nói trong bụng ta có Long châu, ngươi muốn giết ta lấy linh châu. Này, không phải nhanh như vậy ngươi đã quên hết rồi đi."

Long Tại Thiên trơ mắt nhìn nàng, coi nàng như người điên rồi. "Ta lúc nào muốn cưới Hoa Tâm Nhị, ta chỉ nghe nói qua mổ gà lấy trứng, còn chưa nghe qua giết yêu lấy châu. Ngươi còn dám to tiếng cái quỷ gì?! Rõ ràng là hôm qua có người nói cho ta biết, ngươi cùng một nam nhân muốn bỏ trốn, ta vừa chạy tới nhìn, liền thấy ngươi bị sư huynh kia nhà ngươi dắt đi, ta liều mạng kêu ngươi ngươi cũng không để ý tới ta. Làm cái quỷ gì?!"

????

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghi hoặc hỏi: "Có phải một thị nữ mặc quần màu xanh lục, một đôi mi hình chữ bát(16) hay không?"

Long Tại Thiên gật đầu nói: "Nàng tên Hoa Hoa."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Cũng là nàng nói với ta ngươi cùng Hoa Tâm Nhị hẹn gặp, đưa ta đi nhìn"

Long Tại Thiên nói: "Hoa Hoa là nha đầu trong phòng đại ca." Hai người ánh mắt giao tiếp một chỗ, cũng nhất thời kinh hãi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi "Ta đi rồi, ngươi có… thấy đại ca của ngươi hay không?"

Long Tại Thiên gật đầu: "Hắn, hình như là bỗng nhiên mà xuất hiện."

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút: "Chẳng lẽ là đại ca của ngươi giả mạo ngươi cùng Hoa Tâm Nhị ước hẹn? Cố ý để ta…" Phải biết rằng thiên sư là có điểm này đáng sợ, hắn chỉ cần có tóc cùng tên của ngươi, là có thể dễ dàng biến ảo thành bộ dáng của ngươi.

Long Tại Thiên không nói gì…

Mỗi người đều mang vẻ mặt hi vọng, đều có bảy tám phần tin tưởng. Long Chi Hưng a Long Chi Hưng, cũng thật thâm trầm đáng sợ.

Qua một hồi, Long Tại Thiên mới thương tiếc nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu "Ngươi ngày hôm qua không phải rất thương tâm sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức rơi lệ, bắt đầu 555555… Báo tên, đều báo tên Long Tại Thiên, mới ngừng khóc, nhưng lệ vẫn còn vương trên mi, như hoa lê thấm nước mưa, không biết có bao nhiêu quyến rũ. Nàng cũng vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ là quá thương tâm, lại bị Đại bá đùn đẩy quá nhanh không có thời gian nghĩ kỹ, hiện tại cảm thấy Long Tại Thiên tám phần là bị đại ca hắn làm oan. Nàng cảm thấy hơi có lỗi với Long Tại Thiên. Lần sau, nếu có… người hoài nghi hắn nữa, nàng nhất định phải ý chí kiên định đứng về phía hắn, bảo vệ hắn.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng hôn lệ của nàng…

Không biết tại sao, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên muốn cười, Long Tại Thiên còn yêu nàng sao, oa chà chà, cho nên buồn tủi cùng không nhanh đột nhiên đều tan thành mây khói.

Một lát sau, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại bắt đầu sầu lo, hỏi: "Ta hiện tại vẫn còn hồ đồ, ngươi cứ nói nếu như Hoàng thượng không chỉ hôn liền cưới một mình ta, nhưng nếu như Hoàng thượng chỉ hôn Hoa Tâm Nhị cho ngươi thì sao?"

Long Tại Thiên véo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, nói: "Tiểu bình dấm chua. Ta quyết sẽ không cưới Hoa Tâm Nhị. Ta nói Hoàng thượng chỉ hôn là chỉ người khác, không quan hệ đến tình yêu. Hơn nữa, không nhất định là chỉ ta."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Nhưng ngươi là Vương gia, luôn muốn cưới nhiều người khác" 5555… Nàng không cần, nàng rất hẹp hòi, nàng không cần cùng nữ nhân khác chia sẻ tình yêu của Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên tức khí: "Ngươi gả cho Liễu Liễu rồi có dám khẳng định hắn sau này sẽ không cưới người khác? Ta xem hắn cùng Điêu Bì liền 'liếc mắt đưa tình', không chừng ngày nào đó sẽ nạp thêm Điêu Bì." Liễu Liễu đáng ăn đập, dám cưới tiểu yêu của hắn, lại dám vừa cưới tiểu yêu nhà hắn đồng thời còn cùng nữ hài tử khác 'liếc mắt đưa tình', không đánh hắn răng rơi đầy đất, cộng thêm cột vào nhà xí ba ngày ba đêm, cũng uổng phí hắn sống nhiều năm như vậy.

Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, vừa quyến rũ lại vừa lấy lòng nói: "Ta mới không cần hắn cưới đây? Ta chỉ muốn một mình ngươi."

Trên mặt Long Tại Thiên một lần nữa lộ ra nụ cười đắc ý, đó là một loại cảm giác thỏa mãn nam tính tinh khiết. Suy nghĩ một hồi, hắn nói: "Trên đời này nam nhân chỉ cưới một lão bà cũng rất nhiều. Chỉ cần lão bà của bọn họ ngoan ngoãn, nghe lời là được." Vừa nói, còn đưa mắt ngắm Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức làm bộ trạng con chó nhỏ, nói: "Ta cũng rất ngoan rất nghe lời."

Long Tại Thiên bình thản nói: "Ta thật mỏi nha, lúc đuổi theo ngươi chạy quá nhanh."

Điêu Điêu Tiểu Cửu trở mình liếc mắt nhìn hắn, lại đang giả chết đây, ai, trong miệng vẫn ngọt ngào nói: "Ta lập tức xoa bóp cho ngươi." Nói xong nhanh như hổ đói vồ mồi nhào về phía chân trái Long Tại Thiên, vươn tay ngọc, nhẹ nhàng xoa bóp cho Long Tại Thiên, lực đạo không nhẹ không nặng, thật sự rất thoải mái.

Nhưng Long Tại thiên lần này vẫn đang trần truồng. Có cái nơi vừa cảm thấy thoải mái lại dũng mãnh ngẩng đầu lên.

Mắt hai người đều đặt trên một cây đó, Long Tại Thiên được tay mềm của Điêu Điêu Tiểu Cửu nắm bóp một hồi, lập tức nổi lên phản ứng mãnh liệt, cái cây ở giữa nhanh chóng phình to, trở nên càng thô càng hồng càng nóng.

"Ân, ân, ân…" Long Tại Thiên hừ hừ hừ, sau đó cố tình thất vọng lắc đầu…

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức hiểu ra: "Không phải một bên này sao?"

Long Tại Thiên gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức lại nhằm phía bên kia, vừa nhẹ nhàng chậm rãi ấn bóp, vừa cười sáng lạn vô cùng với Long Tại Thiên, hỏi… nữa: "Thoải mái không?"

Long Tại Thiên chăm chú nhìn nàng, mày nhíu lại một tấc. Lắc đầu: "Cũng không phải một cái này!" Hai người cùng nhau nhớ lại một đoạn chuyện cũ rời nhà trốn đi, trong lòng đều khơi dậy cảm giác ngọt ngào nói không nên lời.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đánh bạo, đột nhiên đụng chạm cái cây ở giữa, thanh thanh nói: "Là… nó sao?"

Long Tại Thiên run run, vẻ mặt vừa đau khổ lại vừa hưng phấn, nói: "Phải, chính là nó. Tiểu Cửu, tới, nắm chặt nó. Nữa…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa tay nhẹ nhàng vươn tới, cầm một cây nam tính nóng bỏng, sau đó, đột nhiên hihi nói: "Ta phải làm sao mới có thể tin tưởng ngươi, sau này vĩnh viễn cũng sẽ không cưới thêm nữ nhân khác?" Hừ, muốn nàng hầu hạ hắn, đâu dễ dàng như vậy được, hừ, nàng mới không thể tưởng tượng nổi nữ nhân khác cũng cùng hắn chơi một cây này đây. Nàng nhất định phải ép hắn thề chỉ cưới một mình nàng, Hoàng thượng kia chỉ hôn với nữ nhân nào, hắn cũng không được cưới.

Long Tại Thiên hình như căn bản không nghe thấy, chỉ biết hừ hừ: "Cứ như vậy, vuốt từ trên xuống dưới." Tay Điêu Điêu Tiểu Cửu thật mềm mại thật trơn tru, độ nắm mạnh yếu lại thích hợp như vậy, thật sự là khiến hắn sẽ phóng ra trên tay nàng. Quá sung sướng. Rốt cục có thể chậm rãi mà ăn tiểu yêu này.

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy hắn thoải mái rên rỉ như vậy, cũng hiểu được có điều mới lạ, liền trông mèo vẽ hổ, nhẹ nhàng mà vuốt mạnh hơn vài cái.

"Nhanh… Nhanh một chút… Tiểu Cửu bảo bối của ta!" Long Tại Thiên càng phát ra tiếng rên rỉ lớn hơn, hai tay nắm chặt chăn, rối rắm nguy hiểm, thật sự là cho Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm giác siêu cấp thành công, vốn dĩ Long Tại Thiên cao cao tại thượng cũng có thể bị một tay nàng nắm giữ a, hắc hắc…

"Vậy ngươi phải… thề trước." Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa gia tăng thế công trên tay vừa nhân cơ hội ép khẩu cung.

"Hở?" Long Tại Thiên thích ý đến mức mắt cũng lười mở ra.

"Ngươi phải hứa sau này cũng không cưới nữ nhân khác." Thanh âm Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hơi phát run. Ai, bọn họ cũng đã như vậy rồi, cho dù hắn không thề, đại khái nàng cũng hết cách.

Thân thể Long Tại Thiên cử động, yên tĩnh một hồi, mới không nhịn được mà nói: "Đã biết, đừng nói cái… này, vuốt nhanh lên một chút." Long đại gia bất mãn sự ngây ngô vô tri của Điêu Điêu Tiểu Cửu, tự mình ra tay chỉ đạo, dạy Điêu Điêu Tiểu Cửu nắm giữ đại gia ta thế nào cho tốt.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dưới sự chỉ đạo của Long Tại Thiên cảm thấy vạn phần thú vị, lập tức toàn thân tập trung vào trò chơi mới này.

Tay Long Tại Thiên miễn cưỡng nhích lên, nhẹ nhàng chạm lên ngọc thể Điêu Điêu Tiểu Cửu, tiểu yêu nữ nhẹ nhàng run lên, vạn phần mẫn cảm.

Long Tại Thiên lập tức không cao hứng nói: "Ai nói ngươi có thể lười biếng, đừng có ngừng tay."

"Ờ!" Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa chịu đựng cuồng chạm loạn sờ của tay Long Tại Thiên, vừa phải nhớ kỹ vận động lên xuống của bản thân. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu hét rầm lên: "Ngươi, tay đặt ở nơi nào a?"

Long Tại Thiên thản nhiên tinh khiết ngâm nga: "Ngươi không phải muốn ta chỉ có một mình ngươi là phi tử sao? Như vậy, ngươi phải biểu hiện tốt một chút để ta vừa lòng bằng với một đoàn thê thiếp nhà người ta mới được. Nhìn xem, mới nói vài câu, tay của ngươi lại chậm lại, như vậy sao được. Nhanh, nhanh lên một chút." Long Tại Thiên vừa nói vừa đưa hai bàn tay vỗ hai mông béo mập trần truồng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, lại còn vỗ không nhẹ chút nào.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, quỳ gối một bên, bĩu môi nói: "Nếu như ngươi gạt ta thì làm sao bây giờ?"

Long Tại Thiên không thèm để ý nhổ một sợi tóc trên đầu xuống đưa cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhận, nàng đã sớm nhặt rồi, không cần hắn giả bộ. Long Tại Thiên kéo một tay Điêu Điêu Tiểu Cửu qua, đưa cho nàng, nói: "Đây là tóc ta, Long Tại Thiên là tên của ta, mà ngày sinh của ta là…" Hắn kéo thấp thân thể Điêu Điêu Tiểu Cửu xuống, quay vào lỗ tai nàng nhẹ nhàng nói ra ngày sinh tháng đẻ của mình. Sau đó, hắn lại đẩy Điêu Điêu Tiểu Cửu ý loạn tình mê ra, nói: "Ta, Long Tại Thiên, cuộc đời này chỉ cưới một mình Điêu Điêu Tiểu Cửu làm phi, nếu làm trái lời thề này, tùy ý xử phạt. Đây, chính là lời thề của ta."

Long Tại Thiên nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, buông tay chân ra, không hề… chạm nàng nữa.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ cảm thấy tâm hoa nở rộ, cả thế giới đều trở thành cảnh xuân tươi đẹp. Một thiên sư lại có thể đem mấy thứ này giao cho thiên sư khác, thật sự là còn hơn cả đem mệnh giao cho đối phương. Nếu như việc này cũng không thể tin tưởng, thiên hạ còn có cái gì có thể khiến cho người ta tin đây.

Thế giới này khó bề phân biệt, mỗi ngày đều có phát sinh rất nhiều chuyện nhìn như thật, ảo giác thực giả lẫn lộn. Thật thật giả giả thật khó phân biệt rõ ràng, hai người xa lạ có thể tín nhiệm lẫn nhau thật sự rất khó. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại cảm thấy, nếu như trên đời này còn có một người nàng có thể tin tưởng, người kia nhất định nhất định là Long Tại Thiên.

Một nữ hài tử có thể đem mình giao phó ột nam nhân vừa yêu nàng lại đáng tin tưởng, nhất định là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này.

"Đừng vờ ngớ ngẩn, nhất định phải học làm một nữ nhân hiểu chuyện, hầu hạ Bổn vương cho tốt. Tới, tốt, cứ như vậy…" Long Tại Thiên kiên nhẫn dạy, vừa nói: "Như vậy trọng điểm ta chỉ nói một lần, nhất định phải gi nhớ kỹ. Ta thích ngươi như vậy như vậy…" Long Tại Thiên vừa giả bộ không nhịn được, vừa chỉ dạy vạn phần khoái trá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức như một cơn mưa xuân, nằm dưới thân Long Tại Thiên, híp đôi mắt cười nheo nheo, cùng đùa nghịch với bão táp nổi dậy của Long Tại Thiên…

Ha ha, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, đại yến ăn tiểu yêu chính thức bắt đầu rồi, hú hú…

Long Tại Thiên cười đến vạn phần dâm đãng…

Vừa lúc đó, ngoài cửa có tiếng đập cửa lễ phép.

Cộc… Cộc… Cộc…

Sau đó là thanh âm nhã nhặn lễ độ của Nhạn đại, rất nhẹ nhàng cũng rất kiên định: "Điêu Điêu, đi ra một lát."

Long Tại Thiên ngã trên ngọc thể Điêu Điêu Tiểu Cửu, miệng sùi bọt mép một phen.

Mẹ kiếp, Hạ Quảng Hàn, ngươi tại sao thích nam nhân làm một nửa việc như vậy!

Ô, nói xong ta hình như rất biến thái. Thật sự là không có ai bầu phiếu nhấn lại, như vậy sẽ không có động lực, không có động lực sẽ phát sinh tình trạng như vậy a!

Long Tại Thiên rơi lệ ~~ mẹ kiếp, quá vô nhân đạo ~ không cần, hắn không cần lần nào cũng đều làm một nửa, thật sự thật sự sẽ chết người!

Cho nên, thân hữu, các ngươi biết phải làm cái gì đi chứ! Hắc hắc

74. Chương 74: Ai Là Hung Thủ Thực Sự?

Tiểu Cửu cư

Long Tại Thiên không muốn nhúc nhích, hắn cũng không tin đêm động phòng hoa chúc của mình cùng tiểu yêu còn có ai dám xông tới.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vã mặc quần áo, vừa tốt bụng nhắc nhở: "Bọn họ không thể đi vào, phòng ta đây…"

Ờ, đúng rồi, phòng Điêu Điêu Tiểu Cửu này không quá chắc chắn, mỗi ngày đều phải lật lên hạ xuống, Long Tại Thiên nghĩ nên lại lần nữa biểu diễn nam tính oai hùng uy phong của bản thân trước mặt lũ nam nhân biến thái, hay… mặc vào trước thì hơn.

Hai người mặc, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại bị Long Tại Thiên ôm chầm hôn một cái, bên ngoài cũng lặng ngắt như tờ, Nhạn đại thật là có kiên nhẫn.

Long Tại Thiên đi qua, mở cửa…

Nhạn đại áo trắng hơn tuyết, ánh mắt trầm ám đứng ngoài cửa.

Hai nam nhân nhìn nhau, ánh mắt như kiếm, trong không khí lạnh lùng bắn ra đốm lửa nhỏ…

Điêu Điêu Tiểu Cửu lui về sau Long Tại Thiên, như là hài tử làm chuyện sai. Nàng luôn luôn cực tôn trọng Nhạn đại, biết Nhạn đại sủng ái nàng quan tâm nàng đối xử tốt với nàng, nhưng mỗi khi Nhạn đại nổi giận, nàng so với bất cứ ai khác đều càng sợ hãi hơn.

Long Tại Thiên không chịu nổi, hắn còn muốn trở về cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục động phòng đây, "Xin hỏi Đại sư huynh hiện tại đến có chuyện gì quan trọng?"

Ánh mắt Nhạn đại chuyển tới trên người Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhìn nàng một hồi, nhẹ nhàng nói: "Ngươi không cần khẩn cấp, từ từ nghe ta nói…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên liền sinh ra sự sợ hãi vô cùng… Nhớ lại tất cả trong lòng, mỗi khi có người nói như vậy, đại biểu…

Đại biểu…

"Chưởng môn đi về cõi tiên." Nhạn đại gật đầu, nhẹ nhàng nói.

"Không! Không! Không!" Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên lui lại, vừa lui về phía sau, vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết, nàng liều mạng lắc đầu, mái tóc lăng loạn cũng không che được khuôn mặt đẫm nước mắt của nàng…

Không cần, không cần, không cần cướp mất thân nhân duy nhất trên đời này của nàng! Nàng không thừa nhận được…

Long Tại Thiên đi qua… Ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, ôm chặt lấy, khiến nàng có cảm giác được yêu thương được coi trọng.

Nhạn đại nhìn bọn họ một chút, con mắt nhu hòa, nhẹ nhàng nói: "Đi theo ta."

Ánh trăng sáng tỏ, mặt đường phản xạ ánh sáng lạnh lẽo…

Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, chậm rãi đi theo sau Nhạn đại.

Thật xa có thể thấy cảnh tượng phía trước,

Dây mướp đã già rồi, trên dây mướp xanh cũng tươi mát như vậy,

Dây mướp ở dưới ghế lạnh, tranh Đại bá ở nơi này, người đã cứng ngắc, hiển nhiên chết đã lâu.

Ánh trăng như nước, khuôn mặt hắn bình thản, hiển nhiên không bị hành hạ.

Tứ, Ngộ, Liễu, Bạt đều ở đó, A Đạt cũng đã trở về, tất cả đều xuôi tay đứng ở một bên.

Lạnh quá, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy trong lòng bắt đầu kết băng, may mắn có Long Tại Thiên ôm trong ngực ấm áp như vậy, nàng mới không suy sụp.

Nàng vốn có rất nhiều lệ, hiện tại đã hoàn toàn không có, chỉ có sự mỏi mệt khô khốc mất hồn… Khiến nàng không muốn nói, không muốn động, không muốn nghe, gì cũng không muốn, không muốn đối mặt!

Đều nói nàng mệnh cách vô song, là tướng chí tôn chí quý.

Đây là cả nhà yêu thương nàng mới nói như vậy. Nói trắng ra là, thật ra, nàng chính là khắc tinh a! Tới chỗ nào, nơi đó đều có người chết, hiện tại, một vị thân nhân duy nhất trên đời này cũng rời xa nàng mà đi.

Nhạn đại đi qua, nhẹ nhàng kéo xiêm y Đại bá, có thể tinh tường nhìn thấy, trên thân thể Đại bá từng vệt xanh xanh tím tím, nhưng không phá da. Hình như bị rất nhiều vật nhỏ bóng loáng đánh qua, hiển nhiên là bị pháp khí đặc chủng đánh.

Sau đó, ánh mắt Nhạn đại bắt đầu hướng tới Long Tại Thiên!

Trong mắt Long Tại Thiên lướt qua một tia kinh hoảng nói không nên lời…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa lưng về phía hắn, không nhìn thấy.

Nàng nhẹ nhàng tránh thoát vòng ôm của Long Tại Thiên, sau đó từ từ đi tới chỗ Đại bá.

Lúc này, Long Tại Thiên mới phát hiện, nàng không đeo giày. Chân ngọc nho nhỏ trắng noãn, dưới ống quần như ẩn như hiện, chỗ gót chân có bốn vết sẹo chìm đỏ nho nhỏ. Hình dạng giống như một đóa hoa.

Mặc dù hắn nhiều lần thấy ngọc thể Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng hắn cũng không chú ý tới chỗ này. Theo ánh mắt của hắn, Nhạn đại cũng thấy được bốn vết sẹo, sau đó, nét mặt lạnh lùng lộ ra một sự hoài nghi.

…

Điêu Điêu Tiểu Cửu quỳ xuống bên cạnh người Đại bá, sau đó, nhẹ nhàng cầm tay Đại bá. Đây là ước định của nàng cùng Đại bá. Ước định bí mật không muốn để người biết.

"Tiểu Cửu nhi, nếu ta chết, ngươi đưa lòng bàn tay trái cho ta, ta sẽ ấn chú bí mật còn sót lại cho ngươi. Khi ngươi gặp phải nguy cơ lớn nhất cuộc đời này, có thể dùng nó."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng nâng tay Đại bá, ngoài ý muốn, hắn cũng không cứng ngắc như vậy, bắt đầu có hơi cứng, nhưng một hồi, liền mềm nhũn…

Điêu Điêu Tiểu Cửu đưa lòng bàn tay mình dán lòng bàn tay của hắn, sau đó nhắm mắt lại…

Một lát sau, Điêu Điêu Tiểu Cửu té xỉu!

…

Long Tại Thiên đang muốn tiến lên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu. Nhạn đại nhẹ giọng nói: "Khoan đã."

Sau đó vung tay lên, Điêu Bì tiến lên ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, đỡ nàng ngồi ở trên tảng đá lớn bên kia.

Ai cũng không bước ra, hào khí lại càng thêm nghiêm trọng.

Sau đó, Nhạn đại hỏi, "Đây là không phải ngươi làm?"

Rất rõ ràng, hắn đang hỏi Long Tại Thiên, hắn cùng với Long Tại Thiên đã giao thủ, vết thương trên người Đại bá rất giống kiệt tác của Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên lắc đầu, nói: "Không phải."

"Có người làm chứng sao?" A Đạt nói. Hắn cùng với Long Tại Thiên gặp qua một lần, ấn tượng với Long Tại Thiên cũng không tốt.

Long Tại Thiên ngoảnh nhìn trái phải, hét: "Điêu Bì!"

Điêu Bì gật đầu: "Đúng vậy, lúc chúng ta đang chuẩn bị bái đường thì Long vương gia tới. Sau đó áp Liễu Liễu đi ra ngoài. Một lát sau nổi giận đùng đùng tới hỏi chưởng môn tại sao lại đem tiểu thư gả cho người khác? Chưởng môn nói dựa theo tử vi suy tính, tiểu thư hôm nay phải lập gia đình, nếu như hắn đồng ý, hắn có thể cưới tiểu thư, sau đó Long vương gia liền đi mời tiểu thư vào, bái đường xong, bọn họ đi, chưởng môn còn nói với ta muốn ta chuẩn bị thêm một ít thức ăn, buổi tối hắn ở đây vừa ngắm trăng vừa uống vài chén. Ta mang thức ăn lại đây, sau đó chạy đi."

Yên lặng suy nghĩ, theo thời gian mà suy tính kỹ, hẳn không phải là Long Tại Thiên giết. Hơn nữa theo tình lý mà suy tính, Long Tại Thiên cũng không có động cơ.

Nhưng Điêu môn cũng không phải nơi bất cứ người nào cũng có thể ra vào tự nhiên, chưởng môn cũng không phải tự nhiên mà chết, mà trong Điêu môn chỉ có một nhân ngoài… Long Tại Thiên.

Nếu như nói hắn không có động cơ giết người, người Điêu môn lại càng không có động cơ giết người.

Cho nên, để Điêu Điêu Tiểu Cửu tiếp tục cùng Long Tại Thiên ở chung một chỗ, đó là chuyện người Điêu môn tuyệt đối không cho phép. Ít nhất, trước khi chưa tra ra chân tướng, bọn họ là sẽ không giao người nhà cho Long Tại Thiên.

……

Khi Điêu Điêu Tiểu Cửu… tỉnh lại, phát hiện bản thân hoàn toàn ở một nơi xa lạ.

Đây là một gian phòng ốc rất đơn sơ, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu hình như đã tới nơi này.

Màn cửa động một cái, A Đạt đi đến. Vóc người hắn rất khôi ngô, dung mạo anh tuấn có một loại an tĩnh uy nghiêm. Hắn ngồi đối diện, không nói được lời nào.

Điêu Điêu Tiểu Cửu dịu dàng nói: "A Đạt sư huynh, chúng ta ở nơi nào vậy?"

"Nhà ta."

"A… Ta hình như chưa từng đến nhà ngươi nha! Nơi này chơi vui không, có người nào nữa? Ở nơi nào?" Điêu Điêu Tiểu Cửu vô cùng cao hứng như là quên mất tất cả chuyện trước đó.

"Đây là đầm Long Tức, rất nhiều thứ để chơi. Trong nhà có cha mẹ cùng mấy Tiểu muội muội. Ngươi nhất định sẽ thích các nàng" Trên mặt A Đạt lộ ra một nụ cười mỉm, đó là một đóa hoa lơ lửng trên mặt nước, không có gốc, gió thổi qua, nó liền phiêu tán! Không vui vẻ thật sự, đâu phải nụ cười thật!

Điêu Điêu Tiểu Cửu hết chỗ nói rồi, nhìn ra phía ngoài, a, trời đã sáng, không khí buổi sáng thật tốt nha, Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta đói bụng."

Một lát sau, một thiếu nữ đi đến, ờ, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã biết, muội muội của A Đạt chắc chắn là thiếu nữ trong nhà đá.

Thiếu nữ mang lên một ít cơm rau dưa, nhưng gần đây Điêu Điêu Tiểu Cửu hưởng thụ quá nhiều đồ ăn ngon hiển nhiên đã bị hủ hóa, cảm thấy mấy thứ này căn bản không thể nhồi vào bao tử cao quý của nàng.

Nhưng bình thường A Đạt cũng cực kỳ thương yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ dùng giọng điệu hòa hoãn để Điêu Điêu Tiểu Cửu tạm thời nhẫn nại.

Xế chiều, hắn ra ngoài lấy đồ ăn ngon hơn về cho nàng.

Cuộc sống nơi này bình tĩnh mà an tường, như mặt một cái đầm nước sâu, nhưng… sâu dưới nước này, lại có nước xoáy cùng âm mưu gì, ai mà biết được đây?

…

Đầm Long Tức

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng năm muội muội nhà A Đạt đang ở bên đầm bắt cá.

Điêu Điêu Tiểu Cửu phát hiện tên A Đạt thật sự là rất phù hợp. Chữ "A" chính là để gọi lão Nhị, ở Điêu môn A Đạt vừa đúng là lão Nhị. Nhưng chữ "Đạt" lại để gọi lão Đại, ở nhà A Đạt, hắn chính là lão Đại, cha mẹ A Đạt nàng còn chưa nhìn thấy, Điêu Điêu Tiểu Cửu đời này chưa bao giờ nhìn thấy ai thận trọng phụ trách trách nhiệm làm ca ca hơn so với A Đạt.

Vô luận những… Tiểu muội muội này cãi nhau ra làm sao, hắn đều kiên nhẫn cẩn thận hoàn thành nhiệm vụ hòa giải các nàng, nhưng lại chưa bao giờ mất đi khí khái nam tử của hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu giống như lần đầu tiên biết đến A Đạt. Vốn dĩ, hai người mỗi ngày gặp mặt, không có hoàn cảnh này, căn bản cũng không thể nhận rõ tướng mạo sẵn có của đối phương.

Lòng của nàng không khỏi chuyển tới Long Tại Thiên. Nàng biết rõ Long Tại Thiên sao? Long Tại Thiên là hạng người gì? Long Tại Thiên đối đãi những người khác là cái dạng gì? Hắn, hiện tại nhớ nàng sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất hiểu chuyện không đề cập tới Long Tại Thiên, bởi vì, nàng cho rằng Long Tại Thiên nhất định là đang trợ giúp các sư huynh Điêu môn tra tìm thủ phạm giết người. Đó là trách nhiệm của hắn, tựa như nàng, cũng là trách nhiệm của hắn. Có nam nhân lúc bình thường hi hi ha ha, nhưng hắn sống trách nhiệm còn hơn những… kẻ suốt ngày phụng phịu khinh người kia.

Điêu Điêu Tiểu Cửu rất tín nhiệm Long Tại Thiên. Mặc dù hiện tại nàng rất thương tâm, nhưng nàng cũng muốn cực lực nhẫn nại, lẳng lặng chờ đợi ngày nào đó bọn họ được gặp nhau.

Long Tại Thiên, ngươi ở nơi nào?

……

Điêu môn

Một hồi ác chiến…

Không hiểu bắt đầu từ đâu, sau đó liên tục không ngừng khai triển…

Long Tại Thiên không biết có chuyện gì xảy ra?

A Đạt kia đột nhiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu dùng thuật biến đổi thời không chạy thoát.

Sau đó cũng không biết là ai dùng ám khí công kích hắn, hắn chỉ đáp trả một chút, sau đó chiến tranh liền bộc phát…

Tứ sư huynh cùng Ngộ Không sư huynh liên thủ công kích hắn, đánh loạn một hồi…

Long Tại Thiên mặc dù thời gian học đạo không dài như hai người này, nhưng vẫn còn có thể ngăn cản được.

Liễu Liễu cùng Điêu Bì lui tại một bên, thông thường trường hợp này, người yếu tự-chiếu-cố-mình coi như là giúp chiếu cố người khác.

Tiểu Bạt sư huynh cùng Nhạn đại sư huynh chia ra hai bên, thờ ơ lạnh nhạt…

Đích xác, Long Tại Thiên có thực lực giết chết Đại bá.

Tứ sư huynh cùng Ngộ Không sư huynh liên thủ công kích cũng chỉ là vì chứng minh điểm này mà thôi.

Mặc dù thoạt nhìn trước mắt, Long Tại Thiên vẫn không có động cơ cũng không có thời gian gây án, nhưng bọn họ ít nhất chứng minh được đạo thuật của Long Tại Thiên cực kỳ tốt, mặc dù lần trước hắn tới còn một mực giả dạng làm một người bình thường. Thật là âm hiểm!

Vốn chứng minh được điểm này rồi là có thể dừng tay, Tứ sư huynh cùng Ngộ Không sư huynh liên tiếp nhìn về phía nhân vật lãnh tụ của bổn môn Nhạn đại. Nhưng Nhạn đại nhưng vẫn chưa nói dừng, hiển nhiên, hắn còn chưa vừa lòng kết quả này, Nhạn đại đưa ánh mắt nhìn Tiểu Bạt sư huynh, ý bảo hắn xuất thủ.

Tiểu Bạt sư huynh cũng không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời động thủ.

Đạo thuật Tiểu Bạt cũng không cao, nhưng hắn cùng Tứ sư huynh phối hợp lại thì hiệu quả đặc biệt tốt. Mặc dù lực công kích của bản thân hắn cũng không lớn, nhưng lại có thể bổ cứu khuyết điểm trong pháp thuật công kích của Tứ sư huynh (dùng các biện pháp để uốn nắn, khiến Tứ sư huynh bạo xuất pháp lực mạnh hơn gấp 10 lần.) Pháp lực như thế, cho dù là Nhạn đại cũng sẽ cảm thấy rất đau đầu. Đương nhiên, Long Tại Thiên càng cảm thấy đau đầu hơn.

Không có cách nào khác, hắn đành xuất vòng tay hoa lệ đẩy trời ra công kích…

Những… vòng tay này hiển nhiên đã kém hoa lệ hơn trước rất nhiều, nhưng uy lực của chúng lại càng lớn hơn…

Trong lúc nhất thời, trời đất đều bị từng đạo ánh sáng chói mắt này soi rạng…

Sau đó, pháp thuật Ngộ Không sư huynh không địch lại, bị một vòng tay đánh cho bị thương, từng vết thương xanh xanh tím tím, nhưng không phá da, cùng trên người Đại bá vừa sờ…

Đến đây, liền khẳng định tội cho Long Tại Thiên!

75. Chương 75: Đêm Đầu

Điêu môn.

Đương lúc Nhạn đại cũng ra tay công kích, Long Tại Thiên biết hôm nay con đường duy nhất chính là chạy.

Long Tại Thiên chưa bao giờ dùng thuật biến đổi thời không, nhưng hắn có một phương pháp giao thông đồng dạng rất nhanh lại còn dễ dùng – chim công.

Tay chiêu hoán, chim công hiện thân, Long Tại Thiên nhảy lên bay đi, những… vòng tay hoa lệ này che chở cho bọn họ bay lên trời, thẳng hướng chân trời bay đi.

Nhạn đại chỉ kịp lưu lại một câu: "Ngộ Không, ngươi theo ta đuổi theo địch." Hắn liền nhìn phương hướng Long Tại Thiên bay đi, sử dụng thuật biến đổi thời không, dưới một vầng ánh sáng diễm lệ lay động, có thể thấy bóng dáng khách trọ. Đó là đường đi thông Long vương phủ lên kinh, bọn họ muốn ở nơi này chờ Long Tại Thiên, lấy nhàn rỗi đấu kẻ mệt nhọc. Ngộ Không đi theo Nhạn đại vào đường hầm thời không, cùng nhau biến mất.

"Chúng ta thay chưởng môn mặc áo liệm, bỏ vào trong quan tài băng ngọc, chờ Nhạn đại bọn họ trở về rồi làm quyết định đi." Tứ sư huynh nói.

Mọi người còn lại không để ý. Điêu Bì lấy áo liệm ra, sau đó liền lui ra ngoài. Một người ngồi ở ngoài cửa nhìn chân trời dần dần sáng, một đêm này, thật dài thật dài nha!

Trong một đêm, tiểu thư gả đi, chưởng môn vô cớ mà chết. Hiện tại trong lòng tiểu thư, còn không biết đau đến mức nào đây.

……

Nhà đá

Ăn tôm cùng cá bắt trong ao, các tỉ muội đều thật cao hứng. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không làm ra bộ dáng cực đau thương. Chỉ miễn cưỡng nén không khơi tới nhiều.

A Đạt khẽ gật đầu, Tiểu Cửu bình thường mặc dù được nuông chiều, nhưng lúc gặp phải chuyện vẫn có thể đối mặt. Phần bình tĩnh này, thật sự là trải qua vô số lần máu tanh thảm thiết mà rèn được. A Đạt không biết thân thế bí mật của Tiểu Cửu nhi, đều giống những người khác ở Điêu môn, bọn họ đều không biết thân thế lẫn nhau, nhưng chuyện này không thể ngăn cản bọn họ tương thân tương ái.

A Đạt thương Tiểu Cửu, không liên quan đến tình cảm nam nữ. Từ thật lâu trước kia, toàn bộ mọi người Điêu môn đều có giác ngộ. Có một người thật sâu cố chấp yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu, bởi vì ai cũng không có tình cảm thâm sâu như hắn, cho nên cả nhà cũng chỉ có thể chúc phúc cùng bảo vệ mà thôi.

Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu gả một gả hai lại vẫn không gả cho hắn?

Mà lúc nàng động phòng lại xuất hiện một cục diện như vậy. Khiến A Đạt không thể không sinh nghi. Cho nên, A Đạt lúc ấy chưa nói hai lời, liền kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu bỏ chạy. Hắn cần thời gian, hắn muốn thay Tiểu Cửu thay chưởng môn tìm công đạo về. Hắn không thèm để ý Long Tại Thiên có năng lực giết chưởng môn hay không. Dù không có động lực, dù có… năng lực đi nữa cũng sẽ không làm như vậy.

Chưởng môn cực kỳ thích Long Tại Thiên, đối với việc hắn cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu đều hai tay hai chân đồng ý. Long Tại Thiên tại sao còn muốn giết hắn? Hoàn toàn không hợp lý? Mà một người khác, cũng rất khả nghi…

Một người khác, mặc dù không nói rõ là muốn cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng chưởng môn dường như cũng không đồng ý. Bằng không, chưởng môn sẽ không để Điêu Điêu Tiểu Cửu gả cho Long Tại Thiên. Chưởng môn bị giết, lại vừa lúc có thể phá hỏng đêm động phòng của Điêu Điêu Tiểu Cửu, lại có thể khiến cho cả nhà hoài nghi Long Tại Thiên. Một mũi tên trúng 2 con chim!

Mặc dù lúc ấy hắn không có ở đó, nhưng hắn hoàn toàn có thể ẩn núp ở ngõ ngách nào đó của Điêu môn.

…

Điêu Điêu Tiểu Cửu một mình trở lại gian phòng nhỏ tạm thời thuộc về nàng, đóng cửa thật kỹ.

Mệt mỏi quá, cố gắng bình tĩnh cả buổi sáng, mệt mỏi quá! Vốn dĩ chỉ là không khóc lại phải cố gắng lớn như vậy mới có thể làm được.

Nàng chui vào chăn, rồi nằm xuống, nhắm mắt lại. Bắt đầu yên lặng rơi lệ…

Tấm lòng ai lớn lao! Khóc thảm thương nhất thường thường là không thành tiếng động.

Đại bá đối xử với nàng thật tốt, Đại bá thương yêu chăm sóc nàng, từng chút từng chút một, nổi lên trong lòng. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng vỗ về bờ vai của chính mình. Ngày đó, cùng giao với lòng bàn tay Đại bá, liền cảm thấy có một cỗ đại lực rất mạnh đè ép lại, từ lòng bàn tay nàng thẳng bức đến vai trái nàng mới dừng lại. Cho tới bây giờ, đều cảm thấy nơi đó hơi nhói đau chết lặng…

Trong mông lung, nàng lại giống như tiến vào cảnh trong mơ, vẫn là cát vàng, vẫn là cự quái, vẫn là chạy trốn trối chết…

Không cần, nàng rất sợ, rất sợ… Ai tới cứu nàng?

Mộng một khi thiết lặp lại, thiếu chút nữa sẽ bị đuổi theo đến kiệt sức, hết lần này đến lần khác không buông tha…

Tại sao, tại sao nhất định phải truy đuổi nàng. Tại sao?

Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi lệ, tới cứu ta, tới cứu ta!!

Màu trắng thổi qua… Ác mộng bị xua tan…

Điêu Điêu Tiểu Cửu mở mắt ra, Long Tại Thiên đang ở bên cạnh… Hắn mặc một kiện trường sam gấm màu lam, phong thần ngọc tú, trong mắt tất cả đều là tràn đầy thương yêu.

Không có ngôn ngữ, không cần ngôn ngữ, tâm linh bị thương cần an ủi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn được người ôm chặt, thật sự cần được người…

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thế giới đột nhiên cũng không tồn tại, chỉ còn lại hai người thân thiết khát cầu nhau…

Điêu Điêu Tiểu Cửu vươn tay, Long Tại Thiên nắm chặt lại…

Ác mộng, cát vàng, cái chết… Dần dần trở nên xa xôi. Hiện tại gần với linh hồn nàng, là lời lẽ triền miên thực lòng của Long Tại Thiên, nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, cái ôm siết chặt mạnh mẽ…

"Sao ngươi tới?" Giữa khoảng cách những chiếc hôn, Điêu Điêu Tiểu Cửu thở gấp đặt câu hỏi.

Long Tại Thiên vừa hôn nàng vừa nói: "Lúc A Đạt mang ngươi tiến vào đường hầm thời không, ta nhìn thấy hình ảnh một gian nhà đá nhỏ này, chúng ta đã tới nơi nào? Tiểu yêu."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu, chỉ uể oải dựa trên tay Long Tại Thiên lộ vẻ yêu mị… Nàng một động cũng không muốn động, chỉ lo nhìn sườn mặt anh tuấn của Long Tại Thiên, nhìn Long Tại Thiên nóng bỏng thay nàng cởi áo tháo thắt lưng, dường như trong trời đất chỉ còn lại một sự nghiệp vĩ đại cần cấp bách giải quyết này.

"Ta muốn biến ngươi thành người của ta, như vậy thì sẽ không có… người nào muốn cướp ngươi nữa." Long Tại Thiên yêu chiều ngâm nga: "Tiểu yêu của ta quá đáng yêu, nam nhân muốn cướp ngươi cũng quá nhiều, không thể không đề phòng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười một tiếng, nàng không cảm thấy có nhiều người thích nàng a. Trừ Long Tại Thiên hăng hái bừng bừng với nàng như vậy ra, chưa bao giờ có nam nhân từng có ý nghĩ tương tự với nàng đi. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu không muốn phản bác Long Tại Thiên, để hắn nghĩ như vậy đi, ha ha…

Cùng sống với Long Tại Thiên, cùng chung một chỗ với Long Tại Thiên… Chẳng sợ ngày mai nàng lập tức chết đi, ở trên đời này cũng không cô đơn bất lực.

Môi Long Tại Thiên nhẹ nhàng cắn nhụy hoa đỏ của nàng, hơi hơi ngứa, lại có một chút tê dại… Khiến nàng chìm xuống, lại đem nàng đẩy lên…

Hoàn toàn như nước dịu dàng, thoải mái mà cuốn lui chân tay…

"Ngươi nhìn xem, đều phiêu lãng thành bộ dáng gì rồi?" Long Tại Thiên chạm rất dịu dàng, trong miệng lại còn nói những lời kích thích. Lại càng làm cho Điêu Điêu Tiểu Cửu ngoài ý muốn mà hưng phấn…

Long Tại Thiên tiếp tục hôn nhụy hoa biến sắc của nàng, lực liếm mút không lớn không nhỏ, khiến nàng không tự chủ được càng ưỡn "ngực" lên, sau đó hai chân nàng nhẹ nhàng bị tách ra…

"A…" Điêu Điêu Tiểu Cửu phát ra tiếng rên rỉ mê say, vừa giống như tiếng thở dài, vừa giống như thoải mái…

"Nhìn xem, đã thành như vậy…" Long Tại thiên hưng phấn dùng ngón giữa không ngừng mê luyến gẩy nhụy hoa Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa nhìn nó vừa nhẹ nhàng mềm mại trượt…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn sườn mặt Long Tại Thiên, vẫn còn miễn cưỡng.

Long Tại Thiên chạm eo nhỏ của nàng, để nàng nhìn gian lệ sắc giữa chân mình…

Điêu Điêu Tiểu Cửu khó có thể tin nổi trừng trừng nhìn nơi nàng chưa bao giờ nhìn kỹ qua. Oa, sao nơi này… lại thành như vậy? Thật sự là xấu muốn chết.

"Thấy bản thân mình có đẹp không?" Long Tại Thiên nhẹ thanh hỏi, ngón tay thon dài không ngừng qua lại chơi nơi nhỏ yếu mềm mại giữa hai chân, khiêu khích sự mẫn cảm của nàng.

"Xấu muốn chết, không nên nhìn." Cả người Điêu Điêu Tiểu Cửu run rẩy, cực khó chịu, lệ sắp chảy ra, nàng không muốn ở trước mặt hắn làm ra một bộ trò hề này, nàng không muốn!

"Không nên nhìn, là muốn ta tiếp tục chạm sao?" Long Tại Thiên cười cười hỏi. Thanh âm háo sắc, Điêu Điêu Tiểu Cửu bị sắc dục che mắt, không dám liếc mắt nhìn mình nữa.

"Ta cảm thấy, tiểu yêu của ta, nơi này rất đẹp a." Long Tại Thiên đứt quãng chủ trì chính nghĩa, càng bung hai chân Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, bày ra nơi âm u thần bí mềm mại của nàng, thậm chí lấy ngón tay nhẹ nhàng khẽ chạm như ôm lấy nơi mềm mại kiều mị, đột nhiên bị một tầng niêm dịch trong suốt cọ rửa sáng suốt như hoa đế. "Nhìn xem, tiểu yêu, rất trơn mềm, ta chỉ mới dùng lực một chút nó liền…"

"Không cho nói." Điêu Điêu Tiểu Cửu hét rầm lên!

"Được rồi, không nói, chỉ làm." Long Tại Thiên yêu chiều cười: "Thật muốn mệnh người mà, không cho nhìn, không cho nói, chỉ cho ta làm."

Long Tại Thiên cúi đầu giữa hai nhụy hoa, nhẹ nhàng mà cắn nó, thật sâu mà đem thịt mềm mại mút trên đầu lưỡi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu trừ ra ai ai gọi, đã không thể làm gì khác.

"Tiểu yêu, tay cùng môi của ta đều đã dâng lên, hiện tại, ta muốn dùng cái… này của ta." Long Tại Thiên thoải mái mà tự kéo xiêm y, chỉ một thanh âm tiếng vải vóc bị xé tiết lộ dục hỏa trong hắn đã tăng vọt.

Ngón tay Long Tại Thiên vẫn ở trong chỗ sâu kín của Điêu Điêu Tiểu Cửu ác liệt ve vuốt, không ngừng vây lấy nàng. Nàng giãy dụa kháng cự không được bèn nâng người, mềm mại khóc ngâm, cảm giác trào dâng, kích thích khiến hắn như bị thiêu đốt.

"Không khác biệt lắm." Long Tại Thiên vừa lòng cười nói, trên tay dính dấp một sợi chỉ bạc hoa hoa lệ lệ, hiển nhiên đã vì hắn chuẩn bị tốt.

Điêu Điêu tiểu căn bản hoàn toàn không biết Long Tại Thiên đang nói cái gì, đầu óc nàng đã choáng váng, thần hồn điên đảo.

Long Tại Thiên không ngừng yêu chiều dụ dỗ, vừa nói những lời ngọt ngào mà hạ lưu, vừa tiến thêm một bước mê hoặc, phân tán chú ý của nàng để thực hiện một âm mưu khác.

"Mở ra, không cần kẹp lại nhanh như vậy!" Hắn vô lại mềm mại dụ dỗ, thỉnh thoảng nắm nơi mềm yếu nữ tính của nàng mà uy hiếp.

Trò chơi cổ quái, mang cho nàng kích thích trước nay chưa từng có, thể nghiệm hưởng thụ cảm giác xa lạ bản năng của bản thân! Long Tại Thiên một tay nắm vật nam tính thô to nóng rực của mình, chậm rãi nhắm ngay nhụy hoa mỹ lệ tràn trề của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Sau đó, dùng sức một phát…

"Oa, đau quá!" Điêu Điêu Tiểu Cửu tội nghiệp vừa đau vừa hận đánh lên thân hình rắn chắc như sắt thép, tiếng khóc oan ức, khoái cảm mới vừa rồi theo gió chạy mất hút, chỉ còn lại có đau đớn, cắt vào nơi mềm mại nhất trên thân thể nàng… Nàng không cần… Nàng chỉ hy vọng được đối đãi dịu dàng…

"Hư… Đừng động, một hồi liền qua thôi, úc, ta hôn tiểu yêu!" Long Tại Thiên yêu thương vạn phần dán trên mặt nàng trấn an, không ngừng hôn những giọt nước mắt nho nhỏ lăn ra của Điêu Điêu Tiểu Cửu…

"Đau, không cần!" Điêu Điêu Tiểu Cửu thúc Long Tại Thiên, nhưng Long Tại Thiên bình thường đều rất thương tiếc nàng giờ lại nhất định chôn ở nơi đó bất động. "Oa… Ta đau quá a, Đại bá a…" Nghĩ đến Đại bá đã chết, Điêu Điêu Tiểu Cửu càng khóc lớn tiếng, "Nhạn đại a…"

Long Tại Thiên nhìn nàng tính trẻ con nhăn mặt khóc lớn, lúc thân thể hắn còn cắm chặt ở bên trong nàng, lại có thể nhắc tới tên của nhiều nam nhân như vậy, Long Tại Thiên đau đầu phát hiện, cái giường này dường như đột nhiên trở nên chật chội…

"Long Tại Thiên, ta đau quá!" Thanh âm Điêu Điêu Tiểu Cửu nũng nịu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp diễm lệ biểu hiện bất lực cùng đáng thương đủ để cho Thánh Nhân cũng phải hạ phàm.

"Ờ, tiểu yêu, được rồi, thật đáng thương, hại ngươi đau như vậy. Đều tại ta không tốt." Long Tại Thiên ôm ấp, dụ dỗ, tựa như hắn cũng đau lòng sắp chết.

Mỗi lần hắn động, phía dưới liền dẫn đến một cỗ cảm giác thần bí, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu thật buồn, "Biết sai rồi, còn không mau đi ra ngoài!" Điêu Điêu Tiểu Cửu cả giận nói.

"Được rồi, tất cả theo ngươi. Đáng thương, đừng khóc, ta lập tức ra. Được không?"Long Tại Thiên dường như thật tâm áy náy, dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ, che chở không thôi.

Long Tại Thiên nhẹ nhàng nâng dậy, thân dưới cũng chậm rãi rút ra xa nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng hít khí, bớt đau rất nhiều. Trong lúc còn có lưu lại một chút, Long Tại Thiên trượt tay một cái, hạ

người đè xuống lại, càng sâu chạy ào vào thân thể nàng, chạy ào vào chiếm giữ chỗ sâu nhất chưa bao giờ có người tiến vào của nàng.

"A…" Hai người đồng thời kêu to, có đau khổ, có khuây khoả…

"Long Tại Thiên!" Điêu Điêu Tiểu Cửu hét ầm lên.

"Xin lỗi, ta không chống đỡ tốt." Long Tại Thiên vạn phần thành khẩn nhận lỗi với Điêu Điêu Tiểu Cửu, vẻ mặt không phải giả vờ đau khổ, "Tiểu yêu, ngươi bám chặt ta như vậy, lưng ta sắp bị ngươi siết đứt rồi, sao có thể đi ra?"

Yêu nữ thuần khiết cũng rút lui, "Làm sao bây giờ. Đau quá nha!" Nàng nhẹ nhàng buông… hai chân ra, hy vọng có thể để Long Tại Thiên thành công đi ra.

"Ta thử tới xem? Đừng nóng vội, tiểu yêu, ta sẽ không thương tổn ngươi." Long Tại Thiên nghiêm túc thử nghiệm rút nam tính tráng kiện của bản thân ra khỏi vòng vây ấm áp như xuân, nhìn ra hắn rất cố gắng, thậm chí quẹo trái quẹo phải, xem có thể thoát khốn hay không.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên siết chặt, dường như có cái gì, lại hình như không xác định…

"Tiểu yêu, buông lỏng chút, bằng không, ta sao có thể đi ra, phía dưới của ngươi, siết ta rất chặt nha." Long Tại Thiên vươn đầu lưỡi, không ngừng liếm mặt cùng mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ hỗn loạn, càng lúc càng siết chặt.

Long Tại Thiên lại một lần nữa lui ra ngoài, Điêu Điêu Tiểu Cửu nín thở chờ đợi, cái loại cảm giác này, thật sự là…

Từ từ rút ra, rồi tới lúc cuối cùng, Long Tại Thiên lại một lần đè ép trở về, thật sâu tiến vào, mắt hắn nhìn nàng, hai người cũng không nhớ kỹ mới vừa rồi đang nói cái gì.

Long Tại Thiên vươn tay nắm cái mông tuyết trắng của nàng chuyển động, vừa gây sức ép lật tới lật lui giữa khe hở yếu ớt mềm mại… Không ngừng rút ra, áp vào… Không ngừng đâm qua, dâm thủy chảy xuôi.

Trong không khí tất cả đều là tiếng thở dốc trầm thấp…

"A…" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu nhăn thành một đoàn, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng rên rỉ dâm mỹ. Thân thể của nàng bị Long Tại Thiên dùng sức áp động, vốn dĩ ý thức đã hỗn loạn càng bị hắn trở mình xâm nhập liên tiếp hoàn toàn hủy diệt, không tự giác hòa theo tiết tấu của hắn. Giống như lá cây kịch liệt lay động.

Hắn như con thoi tăng thêm lực tiến công, điên cuồng tiến công, man dại bất ngờ, vừa thỉnh thoảng mê muội liếc nhìn khuôn mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, đỏ tươi như vậy, mê say như vậy, phiêu đãng mà lại kiều dã như vậy, đã hoàn toàn quên mất chuyện nàng bỏ hắn mà đi. Dục vọng hồn nhiên trong nàng bị lay tỉnh, chỉ có thể đong đưa cùng với Long Tại Thiên.

Chỉ có một ý thức, hắn rốt cục hoàn toàn có được tiểu yêu yêu mến, hiện tại, trên thế giới này không… cái gì có thể chia tách bọn họ.

Phải vậy không?

……

Không biết qua bao lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu đói bụng.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng, cả người thật đau nhức nha. Tối hôm qua lúc đầu liều mạng muốn hắn đi ra, sau cũng lại tự mình chủ động muốn hết lần này đến lần khác, ha ha…

Trời đã sáng, Long Tại Thiên không có ở đây, hắn chắc là tự tìm đồ ăn ngon đi.

Nàng há mồm, chậm rãi nhìn chung quanh…

Sau đó,

Nàng nhìn thấy…

Trên tường đối diện…

Có một thứ đồ tròn tròn treo ở đó, theo gió thổi qua, còn nhẹ nhàng lay động…

Thứ đồ… tròn tròn đen đen tán loạn này,

Hình như là…

Một cơn gió thật mạnh thổi qua…

Thứ đồ tròn tròn kia bị gió thổi xoay mặt lại…

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy, khuôn mặt tươi cười bị giết chết máu đọng đến quỷ dị…

Hóa ra là…

Hóa ra là…

Đầu… A Đạt sư huynh…

"A… A… A…" Đại não Điêu Điêu Tiểu Cửu không khống chế được điên loạn kêu lên, lập tức ngồi bật dậy, hoàn toàn không chú ý đến bản thân đang trần truồng

76. Chương 76: Long Nữ Phá Hỏng Long Châu Đầm Long Tức

Không có người… Không có người trả lời tiếng khóc bất lực của Điêu Điêu Tiểu Cửu… Điêu Điêu Tiểu Cửu nén rơi lệ, mặc xiêm y, vòng qua đầu A Đạt, đẩy cửa đi ra.

"Long Tại Thiên…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa gọi, vừa mang theo giọng sợ hãi. Không lý gì Long Tại Thiên lại không ở bên cạnh nàng, trừ phi hắn phát hiện ra cái gì? Hắn nhất định là phát hiện hung thủ giết A Đạt, không kịp phát ra thông báo bản thân phải đi… Không đúng, nếu như vậy, Long Tại Thiên sẽ không để bản thân đang ngủ say cứ như vậy đặt vào vòng nguy hiểm mà mặc kệ. Ít nhất hắn sẽ đánh thức nàng trước, cho dù không kịp đuổi theo người khác, cũng quyết sẽ không để bản thân cứ bất lực cô độc như vậy mà ngủ trong vòng nguy hiểm cận kề cái chết… Như vậy, nói đúng là, Long Tại Thiên cũng đã xảy ra chuyện?! A… Nàng không muốn! Long Tại Thiên căn bản không biết chuyện A Đạt, hắn thức dậy chuẩn bị điểm tâm ình, sau đó liền gặp được hung thủ?! Điêu Điêu Tiểu Cửu càng nghĩ càng sợ, càng ra sức gọi:

"Long Tại Thiên, Long Tại Thiên - ngươi ở đâu?"

Thanh âm nương theo gió, có thể truyền đi rất xa, dường như có một thanh âm yếu ớt từ đầu gió truyền tới, Điêu Điêu Tiểu Cửu cố gắng không sợ hãi, vọt tới, vì an nguy của Long Tại Thiên, nàng cũng đành phải vậy… Vòng tròn đá ở ngoài, cỏ xanh ở giữa… Đại muội muội của A Đạt, cũng là một Long nữ khác té trên mặt đất, bên người một đống chất lỏng màu đỏ. Điêu Điêu Tiểu Cửu "A" kêu to lên một tiếng, một lát sau, lừa mình dối người nói:

"Ngươi nói cho ta biết, ngươi nói cho ta biết, thứ… này là nước cà chua sao?"

Thanh âm đến phía sau lại biến thành tiếng khóc. Thứ này có phải nước cà chua hay không, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất rõ ràng. Thiếu nữ thanh tú kia hơi hơi ngẩng đầu nói:

"Tỷ tỷ chớ sợ, là nước cà… chua!"

Cho dù sắp chết, thiếu nữ vẫn dịu dàng đôn hậu như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu từ từ đi qua, sau đó theo phản xạ kêu to:

"Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta, căn bản không phải nước cà chua gì cả, 555555…"

Thần kinh nàng hơi rối loạn, một màn chết chóc này, nàng từng trải qua, tất cả những người bên người nàng, yêu thương nàng, bảo vệ nàng, đều tránh không khỏi cái chết… Mệnh cách vô song gì chứ, mẫu nghi thiên hạ gì chứ, đều là chuyện cười, nàng, Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa không phẩm chất lại không thân thế, nói trắng ra là, mẹ kiếp! Nàng nhất định là một khắc tinh! A Đạt chết, thiếu nữ chết, đều là lỗi của nàng, lỗi của một mình nàng!! Nàng hại chết mỗi một người quan tâm nàng! A… Nếu như Long Tại Thiên cũng chết, nàng, nàng, nàng, thật sự không muốn sống nữa! Thiếu nữ nhẹ nhàng đưa ánh mắt chuyển lên, liếc nhìn mây xanh phía chân trời… Ánh mắt nàng tản mạn, ánh mắt có một chút đau đớn ngọt ngào, hồi ức mơ hồ nói:

"Có một ngày, có một nam nhân… giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống, hắn nói với ta, hắn thích ta… Ha ha…"

Hiển nhiên nàng đang nói lời hấp hối. Điêu Điêu Tiểu Cửu không kiêng kị… máu tươi nữa, quỳ gối trong vũng máu… Lẳng lặng nghe thiếu nữ nói lời cuối cùng, đây là chuyện duy nhất Điêu Điêu Tiểu Cửu có thể làm. Thiếu nữ vẫn một mực nhìn trời, không biết là lầm bầm lầu bầu những gì, cũng nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu, "Kết quả, ta, mang thai."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lại cười nói: "Thật tốt, hài tử của muội muội nhất định sẽ rất xinh đẹp."

Thiếu nữ chuyển ánh mắt qua, cười một tiếng với Điêu Điêu Tiểu Cửu, thê lương thảm thiết, "Không còn hài tử, hắn, đã đoạt đi rồi!" Điêu Điêu Tiểu Cửu nghe mà không hiểu gì, nàng cảm thấy thiếu nữ đang nói năng loạn xạ. "Long châu, thứ hắn muốn chính là Long châu của chúng ta." "Long châu?!" Điêu Điêu Tiểu Cửu dường như đã nghe qua thứ này. "Long nữ hoài thai Long châu, ngươi không biết sao?" Thiếu nữ cười, trong miệng còn phun ra nước cà chua tự chế. Hình như có thứ gì chợt lóe qua trong đầu, lại chỉ lướt qua. Hiện tại đại não Điêu Điêu Tiểu Cửu hỗn loạn, không thể tự trả lời được. "Thật ra chỉ có tự chúng ta mới biết được Long châu ở đâu? Chờ sau khi chúng ta cùng nam nhâu giao hoan xong, chúng ta sẽ biết hết." Thiếu nữ đưa mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu. Điêu Điêu Tiểu Cửu không rõ, chẳng lẽ ngày hôm qua Long Tại Thiên cùng nàng vẫn còn chưa làm?! Bằng không, sao hiện tại nàng cũng không biết cái gì a? Bằng không, nàng căn bản không phải Long nữ?? Tư tưởng Điêu Điêu Tiểu Cửu hỗn loạn, nghĩ gì cũng đều cảm thấy đau đầu. "Buổi sáng sau đêm đầu tiên ta cùng hắn, đột nhiên phát hiện trên vai trái có một bọc nhọt nhỏ, nó lớn dần a, sau đó tróc một chút da, liền rớt ra." Trong tay thiếu nữ đột nhiên xuất hiện một hạt châu nho nhỏ, màu đen, không rực rỡ, chỉ lớn bằng hạt đậu xanh, tuyệt đối không thu hút. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng tiếp nhận, trừ khóc ra, nàng không biết còn có thể làm cái gì.

"Ta rất hận, hận thấu tâm, đến thân sinh cốt nhục của chính mình cũng không buông tha!" Thiếu nữ hận nghiến chặt hàm răng, phát ra thanh âm răng rắc. Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi: "Hắn là ai vậy?" Thiếu nữ chỉ có thể phát ra một chuỗi răng rắc, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng chỉ lên trời… Điêu Điêu Tiểu Cửu đoán: "Đó là tên của hắn?" Thiếu nữ gật đầu, dùng hết khí lực cuối cùng nghiêng thân, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên chấn động, càng phát ra tiếng cười vang hoảng sợ muôn dạng: "A ha… ha…" Điêu Điêu Tiểu Cửu ngã thật xa về phía sau, chỉ thấy tay thiếu nữ vẫn còn chỉ lên trời, cặp mắt… chết cũng không nhắm kia còn hung hăng chăm chú nhìn trời… Điêu Điêu Tiểu Cửu quỳ gối một bên, lệ chảy như điên… Nàng thủy chung vẫn không ngẩng đầu nhìn trời lấy một cái! …… Không biết là qua bao lâu. Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng lên, lấy tay vuốt vòng cổ tình chú, nhắm mắt lại, một lát sau, nàng từng bước từng bước men theo ao đầm đi qua bên kia. Nàng không thể trông nom A Đạt cùng muội muội của hắn, hiện tại, cứu người sống quan trọng hơn. Nàng chẳng những phải tìm được Long Tại Thiên, còn phải tìm được bốn người Tiểu muội muội khác của A Đạt. Đây là trách nhiệm của nàng. Một trận gió thổi qua, cỏ khắp ao đầm đều theo tiết tấu đồng nhất ngả rạp thấp xuống, sau đó lại từ từ ngẩng lên, chờ đợt gió thứ hai thổi qua, cùng nhau ngả rạp xuống, thong thả mà hữu lực, giống như một loại hô hấp thật lớn… Hô hấp của ao đầm… Ao đầm, luôn luôn rất cường đại, là nơi có thể dễ dàng nuốt hết nhân loại, cho dù là pháp sư giỏi, cũng sẽ không ở một ao đầm mà chủ quan buông lỏng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu bẻ một thân cây, vừa chống, vừa thăm dò… con đường nàng không quen thuộc này. Thái dương đã lên cao, cả người Điêu Điêu Tiểu Cửu đau nhức dị thường, đặc biệt hai chân còn còn sót lại cảm giác không thích ứng sau đêm cuồng hoan hôm qua. Vậy mà, nàng lại tuyệt đối không cảm thấy đói, nhân sinh lần đầu tiên, nàng cảm thấy bản thân dường như mất đi sự thèm ăn. Nàng bò lên trên một sườn núi không cao lắm, thấy được Long Tại Thiên. Nàng chưa từng cao hứng như thế, Long Tại Thiên, hắn còn sống, cực kỳ cường tráng! Nàng muốn… ngả đầu vào trong ngực hắn quá. …… Long Tại Thiên đang đấu

pháp với Nhạn đại và Ngộ Không sư huynh. Những… vòng tay hoa lệ trên trời này bị đánh trúng 7-8 phát, nhưng vẫn đánh không ngừng. Hình như một cái bị đánh hỏng, toàn bộ pháp lực của nó sẽ truyền ột cái khác, những cái khác sẽ càng trở nên mạnh mẽ bội phần. Những… pháp lực huyền diệu khó giải thích này truyền tới đồ vật luôn luôn khiến người bình thường không thể lý giải được. Nhạn đại cùng Ngộ Không biết rằng phá mỗi một vòng tay thì pháp lực Long Tại Thiên sẽ càng mạnh hơn. Mà nếu như Long Tại Thiên muốn, những… vòng tay này sẽ không bao giờ phá được. Hắn vĩnh viễn có thể tiếp tục bổ sung vòng tay mới, đây là một môn tu luyện pháp khí biến thái, thoạt nhìn cổ quái buồn cười, nhưng sử dụng lại không buồn cười một chút nào. Ngộ Không càng đánh càng kinh hãi, hắn hiện tại đã dùng hết sức mà vẫn không đánh vỡ những… vòng tay chết người đáng ghét này. "Đừng đánh nữa." Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy ba thân nhân, đột nhiên mềm yếu lại. Nhạn đại là người đầu tiên thoát ra khỏi vòng chiến, mặc dù đánh tới bây giờ, hắn vẫn không dính nửa hạt bụi trần, xiêm y màu trắng phát ra ánh sáng lam, thật sự là sáng chói mắt, ánh mắt của hắn dịu dàng, trong nháy mắt đã tới cách hai bước bên cạnh Điêu Điêu Tiểu Cửu. Cho tới bây giờ hắn đều vậy, luôn duy trì một loại khoảng cách không xa không gần với Điêu Điêu Tiểu Cửu, không xa, Điêu Điêu Tiểu Cửu tùy thời có thể dựa vào hắn, không gần, Điêu Điêu Tiểu Cửu không có cảm giác bị trói buộc mất tự do. Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Các ngươi đừng đánh nữa, A Đạt sư huynh, hắn, hắn…" Nước mắt lại một lần nữa chảy xuống, lần này không có sợ hãi, chỉ còn thương tâm cùng đau khổ… Ngộ Không cùng Long Tại Thiên cũng ngừng tay, đều nhảy lại. Long Tại Thiên muốn tới gần, Nhạn đại rút kiếm ra, không cho phép hắn đi tới… Long Tại Thiên nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Không phải ta làm" Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc nói: "Ta cũng không nói là ngươi a??" Ngộ Không cười lạnh: "Có tật giật mình." Long Tại Thiên trợn mắt nhìn, lại nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng vẫn chưa động thủ. Nhạn đại không để ý tới hai kẻ đại não tê liệt này, dịu dàng nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "A Đạt sư huynh làm sao vậy?" Bọn họ ở khách trọ đợi đã, sau đó mới đuổi theo khí tức của Điêu Điêu mà chạy tới đây tìm Điêu Điêu Tiểu Cửu, kết quả, Ngộ Không… tìm được Long Tại Thiên trước, chưa nói hai lời hai người liền… đánh nhau, lúc Nhạn đại chạy tới, phát hiện Ngộ Không không địch lại Long Tại Thiên. Căn cứ truyền thống tốt đẹp của Điêu môn giúp người thân không giúp đạo lý, Nhạn đại bụng làm dạ chịu tiến lên giúp Ngộ Không đánh Long Tại Thiên.

Ba đại nam nhân, chuyện gì cũng không thảo luận rõ ràng… liền sáng sớm đã đánh nhau, loạn cào cào. Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi lệ đầy mặt, nói: "A Đạt sư huynh đã chết." Ba nam nhân nhìn nhau, Nhạn đại nén giận nhẹ nhàng kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, bốn người cùng nhau trở lại nhà đá. Nhà đá tĩnh lặng không một tiếng động, Điêu Điêu Tiểu Cửu khổ sở vô cùng, hiện tại nàng muốn… nằm trong lòng Long Tại Thiên quá, để hắn ôm nàng một cái, nàng vừa mệt lại thương tâm, cảm thấy đứng thôi cũng phải tốn khí lực rất lớn. Nhạn đại dịu dàng nói: "Ngươi thấy A Đạt ở đâu?" "Gian phòng của ta." Tay ngọc Điêu Điêu Tiểu Cửu vung lên, chỉ vào một gian phòng ốc thấp bé ở giữa. Nhạn đại kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu nén giận đi qua. Mắt Long Tại Thiên nhìn chăm chú vào trên cái nắm tay, hận muốn chết, nhưng không có cách nào. Mắt Ngộ Không lại chăm chú vào trên người Long Tại Thiên, nghiên cứu xem Long Tại Thiên đang chú ý cái gì. Đối đầu kẻ địch mạnh, Long Tại Thiên còn có lòng thanh thản ghen tuông, chẳng lẽ… Nhạn đại đẩy cửa một gian phòng nhỏ ra, cửa phát ra tiếng kẽo kẹt rất nhỏ, mặt Nhạn đại luôn luôn tỉnh táo không dao động cũng hơi hơi biến sắc. Đối diện cái giường, trở mình nhìn lại, một đống hỗn độn, từng vết máu đào, từng đóa từng đóa lớn dính trên chăn, cứ như nơi này là chỗ giết người đầu tiên… Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn về phía Long Tại Thiên, mặt bánh bao nhỏ nhắn đỏ lên so với hoa đào còn diễm lệ hơn ba phần. Long Tại Thiên nhẹ nhàng dùng ánh mắt an ủi nàng. Hắn hiện tại là dám tức không dám nói. Hắn mặc dù đã thành thân với Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhưng dù sao vẫn phải giữ lễ chút ít, đương trước mặt ca ca nhà người ta, thấy hiện trường muội muội phá thân, nhất định là…

"A Đạt đâu?" Nhạn đại hỏi. Điêu Điêu Tiểu Cửu dò đầu đi vào, vốn dĩ mặt tường nơi treo đầu A Đạt đã trống trơn, trên tường đến một vết máu cũng không có. Chẳng lẽ, tất cả nàng nhìn thấy đều là ảo giác?? Điêu Điêu Tiểu Cửu tránh tay Nhạn đại ra, ra khỏi vòng đá, chạy tới đám cỏ xanh… Ba nam nhân theo sát, thi thể muội muội A Đạt còn đang ở đó, tay hướng về phía trước chỉ lên trời, một bộ dáng chết không nhắm mắt. Nhạn đại ngồi xổm xuống, tỉ mỉ xem xét tình huống muội muội A Đạt… Long Tại Thiên tới gần, vươn tay, nhẹ nhàng kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu, Nhạn đại quay đầu lại liếc mắt nhìn bọn họ, không ngăn cản. Điêu Điêu Tiểu Cửu như ý nguyện dựa vào trong lòng Long Tại Thiên, dịu dàng dùng ánh mắt đẫm nước chăm chú nhìn Long Tại Thiên. Long Tại Thiên không để ý ánh mắt của người khác, một tay ôm lấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn biết, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất định vừa mệt vừa đói lại thương tâm, sức lực cũng đều yếu đi. Ngộ Không nhìn hai người, ánh mắt phức tạp… "Lúc ngươi phát hiện nàng, nàng còn có thể nói chuyện

không?" Nhạn đại hỏi. Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu. Mệt mỏi quá nha, nàng hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ngủ trong lòng Long Tại Thiên một hồi. Ngộ Không hỏi: "Ngón tay nàng chỉ trời là ý gì?" Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa từ từ nhắm hai mắt vừa nói: "Nàng nói là tên người hại nàng." Nhạn đại nhìn bầu trời, trên bầu trời chỉ có những đám mây trắng, còn có cả một thái dương chói lóa. Ngộ Không đột nhiên kêu to: "Long Tại Thiên!" Long Tại Thiên lập tức hiểu ra. Nhưng hắn không thèm để ý người khác nghĩ sao, chỉ cần Điêu Điêu Tiểu Cửu còn tin tưởng hắn, có thể nằm trong ngực hắn ngủ một giấc hương vị ngọt ngào là tốt rồi, người khác thấy hắn thế nào, hắn cũng không quan tâm. Nhạn đại nhẹ giọng nói: "Ta biết, ngươi từng cùng Điêu Điêu bái đường, theo lý mà nói, nàng hiện tại là Vương phi của ngươi, cùng chúng ta những... sư huynh này không quan hệ bao nhiêu." Long Tại Thiên cảm thấy những lời này coi như lọt tai, Nhạn đại xem như nam nhân duy nhất bình thường một chút ở Điêu môn. Hơn nữa, vẫn còn biết nói đạo lý. Nhạn đại tiếp tục nói lí lẽ: "Nhưng liên tiếp xảy ra án mạng, ta và ngươi đều không tránh khỏi liên quan. Trước khi tra rõ chân tướng, người ở chỗ này cũng đều là nghi phạm giết người." Long Tại Thiên mặc dù không muốn gật đầu, nhưng lời Nhạn đại nói thật sự rất có lý, cũng chỉ trầm mặc không lên tiếng. Ngộ Không cũng không cao hứng nói: "Chúng ta là người nhà còn có thể giết người nhà sao? Trước khi tiểu tử này tới thời gian nhiều năm như vậy, so với lúc này thời cơ còn tốt hơn, sao Điêu môn chưa từng chết lấy một con chó. Ngày hắn tới, liền liên tiếp có người chết." Nhạn đại nói: "Lời này có lý bảy phần. Người ở chỗ này, trừ Điêu Điêu ra, tất cả mọi người đều bị tình nghi. Long công tử..." Cách xưng hô này của Nhạn đại rõ ràng không coi Long Tại Thiên là người nhà. Long Tại Thiên nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu mặt tái nhợt, quay sang Nhạn đại gật đầu để hắn nói tiếp. Nhạn đại nói: "Ta hiện tại gọi một sư đệ ở ngoài làm việc, bởi vì hắn chưa từng đến hiện trường, cho nên hắn trong sạch, ngươi đồng ý không?" Long Tại Thiên gật đầu, chỉ cần Điêu Điêu Tiểu Cửu an toàn, hắn mới có thể trông nom mấy chuyện thượng vàng hạ cám của Điêu môn đây.

Nhạn đại bắn tay ra, một con chim trắng từ trong tay áo hắn phi ra, hướng lên trời bay đi... Điêu Điêu Tiểu Cửu yếu ớt nói: "Giờ đừng nói những... lời này... cứu bọn muội muội của A Đạt trước đi, còn có bốn tiểu cô nương chưa tìm thấy." Nhạn đại gật đầu, nói: "Không có đầu mối không thể tìm lung tung được. Chúng ta phân bốn hướng đi tìm." Long Tại Thiên không đồng ý: "Tiểu Điêu đứng còn không vững, sao có thể để nàng đi tìm. Huống chi đến an nguy của bản thân nàng còn không tự chiếu cố được." Bàn tay to của Nhạn đại chỉ lên trời, nói: "Không phải còn có hắn sao?" Chúng nhân ngẩng đầu nhìn, phía chân trời không xa, có người cưỡi hạc mà đến, dưới trường sam màu đen, là một cẩm y màu tím diễm lệ vô cùng. Chỉ chốc lát sau, người nọ đã tới trước mặt, nhẹ nhàng nhún một cái, nhảy xuống đất. Người nọ là một thanh niên hơn hai mươi, búi tóc dài tùy tiện cột một túm trên đỉnh khiến tóc dài rối bù, da thịt hơi hơi phát lạnh, trắng như băng, nhuệ khí như kiếm... Trong gió, hắn dùng tay hơi hơi vén tóc dài, để lộ ra một khuôn mặt còn kiều diễm hơn cả Tiểu Bạt sư huynh. Nhưng một loại ương ngạnh bất tuân, khí chất cao ngạo lạnh lùng của hắn lại biến khuôn mặt vốn cực nữ tính hóa này cứng rắn chuyển thành một loại vị nam nhân mãnh liệt! Thấy khuôn mặt xinh đẹp hơn cả Tiểu Bạt này, cũng sẽ không khiến người dễ dàng sinh ra dục vọng thân cận. Người biết rõ tính tình của hắn, đại khái sẽ chỉ biết tới một loại tâm tình để đối mặt với hắn, đó chính là... Sợ hãi! Cực độ sợ hãi! Hắn chắc chắn là Tam Thiểu của Điêu môn! Một trong hai người Điêu Điêu Tiểu Cửu... sợ hãi nhất!

77. Chương 77: Tam Thiểu Vs Tiểu Cửu

"Tam Thiểu sư huynh."

Ngộ Không cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu yếu ớt gọi. Tam Thiểu nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, mi liễu dựng thẳng, Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức tinh thần toả sáng từ trong lòng Long Tại Thiên nhảy ra. Lúc rơi xuống đất không đứng vững, Long Tại Thiên giúp Điêu Điêu Tiểu Cửu một tay, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng lập tức đẩy Long Tại Thiên ra, tránh xa ra một khoảng. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn chặt lại, còn giả bộ băng thanh ngọc khiết. Long Tại Thiên không hiểu ra làm sao, nam nhân lớn lên giống yêu tinh băng sơn này đáng sợ như vậy sao? Ngộ Không cười hả hê, hắn nhìn cái loại... bộ dáng nũng nịu của Điêu Điêu Tiểu Cửu đối với Long Tại Thiên liền thấy khó chịu, hiện tại Tam Thiểu tới, có chuyện đùa rồi, hắc ~!

Nhạn đại nói: "A Đạt mới bị sát hại, thiếu nữ này là Đại muội muội của A Đạt, nghe Điêu Điêu Tiểu Cửu

nói còn có bốn muội muội chưa tìm thấy, chúng ta chia nhau ra tìm. Sống phải thấy người…" Một câu phía sau không nói ra. Nhạn đại nói: "Ba người chúng ta ai cũng đáng tình nghi, cho nên Điêu Điêu cũng không an toàn, ngươi mang Điêu Điêu đi."

Tam Thiểu gật đầu. Long Tại Thiên không đồng ý: "Không thấy tiểu yêu sợ hắn sao, nàng cũng ở cùng ta đi, dù sao ta cũng là phu quân nàng." Điêu Điêu Tiểu Cửu quay một đầu lại, đánh ngã Long Tại Thiên, hai người mặt đối mặt quỳ rạp trên mặt đất, Long Tại Thiên nhếch miệng cười kéo dài: "Ngươi, sao còn nhiệt tình như vậy!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu tức giận nói: "Những người khác dùng phong châm chỉ để chơi, ngươi có thể tránh được, phong châm của Tam Thiểu sư huynh, còn chưa người nào có thể thoát được. Hiện tại thời gian khẩn cấp, ngươi cũng nên đi tìm bọn muội muội của A Đạt đi. Ta ở cùng Tam Thiểu sư huynh rất an toàn." Long Tại Thiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói: "Được. Ngươi phải cẩn thận, chớ khóc hư mắt." Điêu Điêu Tiểu Cửu đứng dậy, đi hướng Tam Thiểu, còn đưa tay nhỏ bé cho Tam Thiểu nắm. Tam Thiểu cau mày, lấy ra một cái khăn ném cho Điêu Điêu Tiểu Cửu. Điêu Điêu Tiểu Cửu lung tung quẹt qua cái tay, vứt trả lại cho Tam Thiểu, Tam Thiểu kéo tay nàng nói: "Chúng ta nhắm hướng Đông đi." Sau đó, hai người liền phi nhanh biến mất trong đám cây cối… Long Tại Thiên trợn mắt há hốc mồm, nói: "Đó là hướng Nam nha!" Ngộ Không phụt cười nói: "Hắn nói là Đông, đó chính là Đông. Ta chọn hướng Nam." Sau đó hắn cười quái dị xoay chân chạy tới hướng Đông. Nhạn đại chỉ một câu "Tây", xoay người bỏ đi hướng Bắc, lúc cần thiết, Nhạn đại cũng rất hài hước. Long Tại Thiên đứng ở đó, ngây người một hồi lâu, tự nhủ: "Ta chọn Bắc", sau đó đi tới hướng Tây duy nhất không có người đi. Điêu môn thú vị ác liệt, Long Tại Thiên sẽ đến học hỏi một hồi. ……

"Tam Thiểu sư huynh" Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng gọi. Tam Thiểu không để ý tới nàng. Lại đi một hồi lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu không nhịn được bèn hỏi: "Chúng ta dường như đã đi quá xa rồi." Đúng vậy, đi cùng Tam Thiểu phải cực kỳ cẩn thận. Tam Thiểu nếu không phải biết thuật biến đổi thời không, hoặc là pháp thuật có lực triệu hoán chim rất mạnh, hắn căn bản không có khả năng tìm được đông tây nam bắc. Hắn sống ở Điêu môn mười mấy năm, còn có thể bị lạc đường. Ai ai, dù biết hắn sẽ nổi nóng, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không thể không nói. Nếu không, có thể bọn họ sẽ trực tiếp đi thẳng sang nước láng giềng nha. "Chúng ta không tìm người." Tam Thiểu bình tĩnh nói, "Chúng ta liền một mạch đi thẳng về phía trước." "Nhưng…" Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ giọng phản bác, đây chính là bọn muội muội của A Đạt nha. Tam Thiểu nói: "Tìm vài người, một mình Nhạn đại là đủ rồi. Huống chi còn có ba người ở đó." Sau đó Tam Thiểu liền dừng lại. Ngã rẽ phía trước, có hai con đường, một cái rẽ trái, một cái rẽ phải, nhất định không có một cái nào đi về phía trước. Ách… Điêu Điêu Tiểu Cửu khẩn trương nhìn Tam Thiểu, nói: "Đường này cũng không phải do ta làm ra" Trời ạ đất a người a, chỉ cần ở chung một chỗ với Tam Thiểu, Điêu Điêu Tiểu Cửu liền vạn phần khẩn trương khó chịu. Mặc dù tất cả mọi người nói Tam Thiểu thật ra rất cưng chiều nàng, nhưng nàng thật sự không thấy. Tam Thiểu nghiêng đầu nhìn nàng một chút, trong ánh mắt có chút hoài nghi. Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng hô to không may rồi. Nhạn đại a Nhạn đại, tại sao ngươi lại muốn ngược ta như vậy đây?! "Ta muốn dẫn ngươi đi về nhà. Ngươi từ từ ở lại nhà ta, chờ việc này trôi qua, rồi dự định sau." Khẩu khí Tam Thiểu cũng không tệ lắm. Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự là hoài nghi, hắn, thiên sư lộ si tiếng tăm lừng lẫy Đại Tề Quốc, có thể tìm được đường về nhà sao? Tam Thiểu đưa ngón tay nhẹ nhàng để trong miệng, ngón tay trắng noãn thon dài nhẹ nhàng trượt trên môi đỏ tươi, sau đó, Tam Thiểu rút ngón tay ra, đặt ở trước mắt, nhắm mắt lại, cảm giác phương hướng…

Lạnh chính là Bắc, nóng là Nam… Điêu Điêu Tiểu Cửu cau mày, Tam Thiểu biến thái! Thật ra hỏi nàng không phải nhanh hơn sao?! Tam Thiểu kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu quẹo hướng trái, ngón trỏ hắn còn chưa khô, hơi mềm mềm, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy hơi ngứa, hơi hơi rụt tay lại, bị Tam Thiểu trừng mắt, lập tức nhu thuận buông ra, nhắm mắt lại, đi theo Tam Thiểu, mặc kệ là phương hướng nào, đi thì đi! "Tới rồi!" Thanh âm Tam Thiểu cũng hơi phập phồng. Dù sao hắn cũng là người quen hưởng thụ, đi lâu như vậy, hắn cũng sẽ mệt sẽ đói. Đôi mắt sáng của Điêu Điêu Tiểu Cửu mở lớn, nhìn kiến trúc mỹ lệ trước mắt, chân chó ca ngợi không thôi: "Oa Tam Thiểu sư huynh, nhà ngươi thật đẹp. Thật hoa lệ! Các cô nương nhà ngươi cũng quá đẹp quá đẹp." Khuôn mặt tuấn nhã của Tam Thiểu hơi co quắp, nói: "Đây là kỹ viện!" Ách… Kỹ viện! Tam Thiểu sư huynh mang nàng đến kỹ viện làm cái gì? Điêu Điêu Tiểu Cửu che miệng, không dám nói lung tung.

…… Một đám yến oanh gầy phì bu lại đây, vây quanh người Tam Thiểu đến mức nước cũng không thấm

qua được, Điêu Điêu Tiểu Cửu bị đẩy ra thật xa. Tam Thiểu rất có cảm giác hạc trong bầy gà, chỉ là mắt lạnh liếc một cái, các nữ nhân đều nhân lui ra. Hắn ngoắc ngón tay với Điêu Điêu Tiểu Cửu, trong mắt đẹp đều là vẻ nghiêm túc. Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng như chó con lủi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi chuẩn bị đón nhận sự chăm sóc của chủ nhân. "Ta muốn một bàn thức ăn ngon nhất, muốn một gian… phòng khách sạch sẽ nhất. Được rồi, ta không cần cô nương hầu hạ, bởi vì ta tự có chuẩn bị." Thanh âm Tam Thiểu mang theo làn điệu cao ngạo, nhưng lại lộ ra một chút tinh nghịch. Mặt má mì kỹ viện trở nên vừa đỏ lại vàng, mẹ kiếp nó chứ, đến kỹ viện không gọi cô nương, không bằng ngươi đi khách trọ không phải tốt hơn sao?! Nhưng nhìn vị… gia này tuyệt đối không phải hạng bình thường, cũng không nên đắc tội thì hơn. Chỉ có thể yêu thanh cười nói: "Mau mau, phân phó người làm theo lời gia nói. Đưa gia đi Lệ Hạ Viện." Tam Thiểu kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu đi theo người dẫn đường. Hắn biết qua mấy ngày nữa, vị… má mì này tuyệt đối sẽ nổi điên, ha ha, bởi vì trên người hắn đến một cái đồng cắc cũng không có. Hắn tới quá vội vàng, túi tiền đặt ở dưới gối đầu, hắn ra ngoài đã lâu, về nhà thật sự không tìm được phòng ngủ của chính mình, hắn lại không thích dùng vấn đề thấp kém như thế quấy rầy người nhà, cho nên…

Hai người đi tới một gian tiểu viện khá tinh sảo, mặc dù không có cây hay hoa gì trân quý, nhưng trái lại cực sạch sẽ, việc này rất hợp tính tình Tam Thiểu. Ở Điêu môn, mặc dù Nhạn đại mới là người vĩnh viễn mặc đồ trắng, không thương tiếc Điêu Bì giặt quần áo gian nan đến biến thái, nhưng trên thực tế Tam Thiểu mới là… người biết thưởng thức cuộc sống nhất, thích sạch sẽ đến mức biến thái. Người Điêu môn hoài nghi, nếu không phải Điêu Điêu Tiểu Cửu quá quá không giữ vệ sinh, có lẽ Tam Thiểu đã sớm cùng nàng xảy ra chuyện gì. Cho nên, mặc dù mọi người nhất trí cho rằng Tam Thiểu rất thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, cũng nhất trí cảm thấy Tam Thiểu sẽ không cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu. Bởi vì cho tới nay, bọn họ còn chưa phát hiện ra một nữ hài tử nào vừa bẩn lại vừa không thích giữ vệ sinh như Điêu Điêu Tiểu Cửu. Nơi nào cũng ngồi, nàng bắt được chiếc đũa của ai liền gắp ăn, hoa quả cũng không rửa qua, tắm rửa còn phải để Điêu Bì ba lượt mời bốn lượt yêu cầu. Mặc dù… một ít thói quen này của Điêu Điêu Tiểu Cửu không ít lần bị Tam Thiểu chỉnh qua, nhưng nàng đau xong liền quên, chuyện ta ta làm, một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi. Đại khái thần tiên cũng hết cách với nàng đi. Một hồi, một bàn rượu và thức ăn ngon liền lên tới. Điêu Điêu Tiểu Cửu đang muốn lấy đũa, Tam Thiểu nhẹ nhàng khụ một tiếng. Điêu Điêu Tiểu Cửu đành để… xuống, chờ bọn người hầu mang nước tới rửa tay rửa mặt, súc miệng, còn phải đem hai tay thon dài cho Tam Thiểu kiểm tra, mới dưới sự đồng ý ngầm của Tam Thiểu mà bắt đầu ăn. Phù phù, mệt quá. Này thì lau này thì rửa, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã sớm quên những chuyện buồn bực buổi sáng, lập tức tràn đầy nhiệt tình tập trung vào nghiệp lớn ăn thịt… "Ta thấy một món này, rau bờ Giang Nam vừa tươi non lại xanh mơn mởn cũng không tệ lắm, ngươi thử xem." Đến tư thái dùng cơm của Tam Thiểu cũng đều là phong nhã như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu đau khổ nghĩ, Tam Thiểu sao lại đặt một cái tên "thấp kém" như vậy cho những… thức ăn này. Rau bờ Giang Nam vừa tươi non lại xanh mơn mởn, là cái gì nàng không biết, chỉ cần nghe một cái chữ 'xanh' này là đã thấy không hợp khẩu vị, nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ có rau hẹ xanh, đưa đũa qua, nhanh chóng chọn lấy một cọng, đưa vào miệng nói: "Ừm." Tam Thiểu mỉm cười, lại nói: "Thứ này nửa phần xanh nửa phần hồng cũng khá ngon." Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn đi nhìn lại, chỉ có rau chân vịt là trong xanh có hồng, lại gắp một miếng không tiếng động mà nuốt vào. Một thị nữ cười nói: "Công tử thật có nhã ý, thật cảm kích cô nương." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu nhăn nhúm co quắp, muốn… phun quá!

Nàng hiện tại nhớ Long Tại Thiên vô cùng, thật sự là không thể so sánh, một khi so thì sẽ bị dọa cho nhảy dựng, Tam Thiểu so với Long Tại Thiên đúng là chênh lệch khoảng cách một trời một vực. Tam Thiểu đến bây giờ còn cái chiêu gì chưa tung ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu đã bị uy danh nhiều năm của hắn dọa sợ phục sát đất, đến một bữa cơm cũng không thể ăn cho xong. Nếu là Long Tại Thiên, nàng ít nhất còn có cơ hội chuyển bại thành thắng. Nếu thật sự không được, làm nũng cũng được a, Long Tại Thiên… bị nàng ăn cũng nhờ một chiêu này. Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghĩ vừa xuất thần…

"Nghĩ cái gì?" Thanh âm Tam Thiểu mị hoặc lòng người. Khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu không tự chủ được bắt đầu nói thật ra: "Long…" Sau đó nàng dừng lại ở chữ Long, cẩn thận nhìn Tam Thiểu, Tam Thiểu chớp mi, Điêu Điêu Tiểu Cửu sửa lời nói: "Long nữ cùng Long châu." Tam Thiểu cau mày nói: "Long nữ cùng Long châu, là có ý gì?" Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu đàng hoàng nói ra tất cả những gì nàng biết…

…… Long Tại Thiên tìm kiếm hồi lâu, hắn đối với việc tìm người sống tạm thời không có tinh thần gì cả, thật sự là chưa từng đi chỗ này, hắn chỉ có thể căng mắt ra mà nhìn, dỏng lỗ tai lên mà nghe… Vừa tìm vừa nghĩ việc này thật sự là quái dị, việc này Nhạn đại nói rất đúng, thật giống như người trong Điêu môn làm.

Ai có thể lẻn vào cánh cổng sâm nghiêm của Điêu môn, thần không biết quỷ không hay giết chết thiên sư hạng hai. Ai có thể nhanh như vậy liền biết nơi ở của A Đạt, đuổi theo giết người đây?! Hơn nữa ai lại có động cơ giết hai người kia?! Long Tại Thiên thấy trong mấy người Điêu môn này, thật sự là không đoán ra ai. Pháp lực của A Đạt này nghe nói chỉ có Nhạn đại, Tam Thiểu, Cúng Thất Tuần, hoặc là Tứ cùng Tiểu Bạt liên thủ mới có thể hơn hắn. Nhưng cũng khó nói, bởi vì càng thân càng không phòng bị, cho nên cho dù là pháp lực kém cũng không có nghĩa không giết được người có pháp lực cao cường. Như vậy thì tất cả mọi người đều đáng tình nghi. Ai, thiên sư có điểm này không tốt, vì chỉ cần biết một thuật biến đổi thời không là có thể tới mọi nơi, căn bản không ai có thể bởi vì không có ở hiện trường mà bỏ qua! Không đúng! Nhạn đại lúc mới vừa rồi nói Tam Thiểu vô tội, lý do là Tam Thiểu lúc ấy không có ở hiện trường. Nhạn đại tin tưởng Tam Thiểu như vậy, là bởi vì bọn họ có nhiều năm giao tình, hay bọn họ căn bản là đồng mưu?! Đột nhiên, Long Tại Thiên nhìn thấy một cây nĩa săn dính máu, nĩa đâm thẳng tắp trên một tảng đá lớn, trên đầu nĩa còn có một ít vết máu cùng tàn thịt, rõ ràng là con mồi. Tại sao, thợ săn bẫy được con mồi rồi lại không tới lấy? Nếu như là A Đạt, vậy thì nơi này chính là chỗ A Đạt bị giết. Một người đã luyện thân thành thiên sư cấp một lại bị giết dễ dàng như vậy, chuyện này cũng không phải cao thủ thông thường có khả năng làm được. Ý nghĩ vừa rồi lại lóe lên trong lòng Long Tại Thiên, một là người giết A Đạt là người rất gần gũi, A Đạt trở tay không kịp, đến con mồi cũng chưa kịp lấy, hai là, pháp lực của hắn tuyệt đối hơn A Đạt. Long Tại Thiên biết thiên sư cao cường hơn A Đạt cũng không nhiều, trừ mấy người Điêu môn ra, cũng chỉ có Hoa Thệ Chi cùng đại ca Long Chi Hưng.

Việc này có liên quan đến Long nữ, vậy mới có thể liên quan đến cả hai bọn họ. Long Tại Thiên biết chuyện xưa Long nữ sinh long châu, cũng thấy cái bụng rỗng tuếch… của Long nữ kia. Đột nhiên một loại cảm giác kinh khủng tập kích Long Tại Thiên, trời ạ, ngày hôm qua Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng mới phá thân, như vậy, nàng cũng sẽ mang Long châu, hiện tại, nàng có thể đang bị nguy hiểm!! Long Tại Thiên như bị sét đánh, đứng đó bất động. …… "Long công tử." Thanh âm Nhạn đại vĩnh viễn bình tĩnh ôn hòa như vậy. Bên cạnh hắn dắt theo bốn đứa trẻ quần áo tả tơi. Ngộ Không cũng đứng bên cạnh hắn, ánh mắt cũng nhìn chăm chú cây nĩa dính máu. "Tìm được các nàng rồi?" Long Tại Thiên hơi cao hứng, đi tới chỗ mấy tiểu cô nương. Sau đó ngồi xổm xuống, từ trên tay tháo xuống bốn vòng tay nho nhỏ, đưa cho các nàng mỗi người một cái: "Cái này có thể thay các ngươi ngăn trở những thứ bất lợi, phù hộ các ngươi khỏe mạnh trưởng thành." Phải biết rằng bốn vòng tay này cũng không phải là pháp khí thông thường, giá trị không hề nhỏ. Nhưng Long Tại Thiên luôn luôn có thói quen vung tay hào phóng nên cũng không cảm thấy gì. Một tiểu cô nương nhát gan tiếp nhận, đeo lên cổ tay. Các nàng từng gặp qua Long Tại Thiên cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu ở chung một chỗ, lại chơi cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu rất vui, cho nên, so với Nhạn đại, các nàng càng tin tưởng Long Tại Thiên hơn. Ít nhất có một đứa mới chỉ bốn tuổi nhẹ nhàng nói: "Ngươi đồng ý nuôi chúng ta sao?"

Long Tại Thiên dịu dàng cười một tiếng: "Đương nhiên, chờ chuyện này xong xuôi, các ngươi có thể sống cùng ta và cả Điêu Điêu tỷ tỷ nữa." Long Tại Thiên nghĩ cuộc sống ở Điêu môn thiếu thốn, lại toàn nam nhân biến thái, thật sự không thích hợp để tiểu hài tử phát triển khỏe mạnh về thể xác và tinh thần, không bằng đến nhà hắn sống thì tốt hơn. Ngộ Không nói: "Chuyện Điêu môn, còn chưa đến lượt ngươi nhúng tay." Nhạn đại vẫn một mực nhìn cái nĩa, một lúc sau thở dài thật dài: "A Đạt, thật sự như Điêu Điêu nói." Ngộ Không chuẩn bị hỏi cái gì, lại á khẩu. Nhạn đại nói: "Ta đã mai táng cô nương kia, chúng ta về Điêu môn trước đi." Hắn đang ở trước mặt mấy hài tử nên ăn nói rất cẩn thận. Long Tại Thiên cùng Ngộ Không không nghị luận gì thêm. Một cái thuật biến đổi thời không hoa lệ của Nhạn đại, Long Tại Thiên đã nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc của Tiểu Cửu cư ở Điêu môn. Vốn dĩ, Nhạn đại dùng thuật thời không trở lại Tiểu Cửu cư.

78. Chương 78: Gần Gũi - Chia Ly

Điêu môn

Tiểu Bạt đang thay chưởng môn chải tóc. Chưởng môn khi còn sống chỉ ở lúc lễ mừng năm mới hàng năm mới mặc cẩm y một lần, khoanh chân mà ngồi, mặt mũi an tường. Tóc hắn rất thưa, Tiểu Bạt dùng lược

ngọc màu trắng của hắn từng chút từng chút chải tóc cho hắn. Sau đó, hắn phát hiện, trên huyệt Bách Hội của chưởng môn hình như có thứ gì. Nghiêng ra sáng, hắn nhẹ nhàng lục lọi, rút ra. Đó là một cây phong châm - phong châm đoạt mệnh của Tam Thiểu! Khi nhóm Nhạn đại cùng Long Tại Thiên trở về, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Bạt.

"Tiểu Cửu nhi đi đâu rồi?" Tứ sư huynh hỏi.

"Ở chỗ Tam Thiểu." Nhạn đại trả lời. Lại hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta ở huyệt Bách Hội của chưởng môn phát hiện cái… này." Tiểu Bạt xuất ra một cây phong châm nhỏ đến mức cơ hồ không nhìn rõ.

"Sao lại?" Ngộ Không bị dọa cho hoảng sợ, hắn mặc dù dọc theo đường đi cảm thấy Long Tại Thiên hiềm nghi cũng không lớn, nhưng Tam Thiểu, hắn cũng không thể tin nổi. Bởi vì Tam Thiểu quá kiêu ngạo, kiêu ngạo khiến tất cả những kẻ hèn hạ vô sỉ đồ đều vô duyên với hắn. Tam Thiểu quá sạch sẽ, sạch sẽ khiến tất cả vinh hoa phú quý đều vô dụng kém cỏi. Hắn không cần danh không cần lợi, chỉ tùy tâm ác chỉnh người cá biệt, bất cần đời đối mặt tất cả dụ dỗ. Người như vậy, vì cái gì mà giết người! Giết người không ngoài vì danh vì lợi, vì thù vì hận, bốn loại động cơ này cũng không tồn tại trong tình huống này, Tam Thiểu tại sao lại giết người.

Nếu như nói là vì Điêu Điêu Tiểu Cửu, hắn hà tất gì phải vậy. Hắn có thể không để ý tới chưởng môn cùng Long Tại Thiên, trực tiếp mang Điêu Điêu Tiểu Cửu đi. Tin tưởng rằng Tam Thiểu ở cùng Điêu Điêu Tiểu Cửu lâu như vậy, khuyết điểm gì của Điêu Điêu Tiểu Cửu mà không nắm chắc trong lòng bàn tay hắn, hắn muốn mang Điêu Điêu Tiểu Cửu đi, trên đời này thật sự không ai có thể ngăn cản được.

Động cơ?

Động cơ là cái gì, Long Tại Thiên không muốn quan tâm, hắn chỉ biết là, tiểu yêu yêu mến của hắn hiện đang ở trong tay người bị tình nghi giết người! • • •

Điêu Điêu Tiểu Cửu thở dài, ai, buổi tối nàng lại không ngủ với hắn, để ý nhiều như vậy làm cái gì. Nước rất ấm, Điêu Điêu Tiểu Cửu mặc xiêm y ngồi ở bên trong, thán khí, cúi đầu nhúng vào trong nước, qua một hồi, Tam Thiểu mà kiểm tra, phát hiện nàng không ướt đẫm, nhất định sẽ tức giận. Ai, tên kia thích sạch đến mức biến thái, trù cho hắn cưới phải một nữ hài tử… không thích sạch sẽ nhất thiên hạ. Mấy ngày nay nàng đều rất cực khổ, chẳng những chỉ là thân thể, tinh thần cũng thay đổi rất nhanh, chưa có lúc nào yên tĩnh, lúc này mới thả lỏng, chỉ chốc lát sau đã dựa vào cạnh bồn tắm ngủ thật say.

"Tắm sạch chưa đó?" Thanh âm Tam Thiểu vang lên.

• • • •

"Tiểu Bạt ở huyệt Bách Hội của Đại bá phát hiện một cây phong châm." Long Tại Thiên chậm rãi nói, vừa chú ý nhìn ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Nhất định là có người hãm hại Tam Thiểu."

Long Tại Thiên không vui nói: "Ngươi tại sao tin tưởng hắn như vậy?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đúng lý hợp tình nói: "Người nhà không tin, còn có thể tin ai đây? Nếu có người hãm hại ngươi, ta cũng nhất định sẽ tin tưởng ngươi."

Long Tại Thiên trong lòng ngọt ngào nói: "Được. Chúng ta cũng đi tìm Tam Thiểu nhà ngươi một chút đi. Nếu như không phải hắn làm, hắn hiện tại cũng rất nguy hiểm, nói không chừng hắn sẽ giống như A Đạt sư huynh của ngươi bị người diệt khẩu sẽ không hay."

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy xuống giường, quần áo không chỉnh, tóc tai bù xù.

Long Tại Thiên cau mày nói: "Ngươi không chải tóc sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, sau đó bĩu môi cười nói: "Thân thể ta đã gả cho chồng, chính ngươi phải chịu trách nhiệm, đương nhiên ngươi phải thay ta chải."

Trên mặt Long Tại Thiên lộ ra nụ cười mỉm ngọt ngào, tiện tay cầm lấy một cái lược trên bàn, chuẩn bị thay Điêu Điêu Tiểu Cửu chải tóc, dưới ánh đèn, suối tóc phát ra một tia sáng yếu ớt, đó là một cây phong châm nho nhỏ. Tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu thật ẩm, Long Tại Thiên để… lược xuống lấy một khối khăn lông dùng sức xoa cho nàng, sau đó, để… tóc xuống, cúi thấp lưng, dùng sức hôn nàng.

• • • • • • • • • • • •

Rất lâu, chỉ nghe một người thản nhiên tự đắc trêu chọc: "Ta nếu thật sự chờ các ngươi tới cứu, thi thể cũng đã cứng ngắc rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu cực kỳ kinh ngạc, lập tức dùng lực đẩy Long Tại Thiên ra, Long Tại Thiên quay đầu lại nhìn xem gia hỏa giết phong cảnh là ai, không ngờ Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức nép về phía sau, trên đầu mép giường phát ra một tiếng vang lớn. Tam Thiểu đạp trăng mà đến, đứng trong ánh trăng trước cửa, áo trắng áo choàng vàng, nói không hết lời cao quý. Trên mặt hơi lộ ra ba phần vui vẻ, lại khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ đến nguy hiểm. Mặt Tam Thiểu đối diện với Long Tại Thiên, 5555… Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ cảm thấy tương lai lờ mờ không ánh sáng. Long Tại Thiên không để ý tới cái bánh bao lớn khỏe mạnh đang co lại trên đầu giường, rung động nói:

"Tam Thiểu."

Tam Thiểu suy nghĩ một chút, nói: "Nghe nói, ngươi cưới tiểu yêu nhà ta."

Long Tại Thiên gật đầu, vẻ mặt đề phòng, hắn đã sớm nghe nói Tam Thiểu không đối xử tốt với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Tam Thiểu mặt cứng ngắc hỏi: "Các ngươi động phòng chưa?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu. Long Tại Thiên gật đầu. Tam Thiểu cau mày, thanh âm khẽ nâng lên, nói không hết lời khí thế lạnh lùng:

"Tới cùng là động hay chưa?"

Long Tại Thiên nói: "Động rồi."

Điêu Điêu Tiểu Cửu khẩn trương nói: "Chưa động."

Nói cái gì vậy?!

Ba người đối mặt, Điêu Điêu Tiểu Cửu ngượng ngùng cúi đầu, Long Tại Thiên da mặt dày lại cười. Dù sao Tam Thiểu biết ý là tốt rồi, hắn, Long Tại Thiên đã là phu quân thật sự của Điêu Điêu Tiểu Cửu, ai cũng đừng hòng cướp tiểu yêu khỏi tay hắn. Bất ngờ, vẻ mặt Tam Thiểu cảm động, thở phào một hơi,

"Hắc… không thể không nói, thưởng thức của ngươi thật đặc biệt!"

Long Tại Thiên hơi si ngốc, cái… này, nghe nói nam tử duy nhất cũng yêu thích tiểu yêu như hắn, hóa ra lại không thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, ít nhất không phải thích kiểu nam nữ. Chẳng lẽ, thưởng thức của hắn thật là không giống người thường?!

Tam Thiểu nói: "Tiểu yêu, ngươi gả cho người ta rồi, trên vai trái có cái gì lạ không?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nàng ăn mặc sơ sài, vải chỗ tay áo cũng mỏng, có thể nhìn thấy trên bả vai nàng cũng không có gì lạ. Long Tại Thiên nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve, cũng hơi ngạc nhiên. Long Tại Thiên đột nhiên vui vẻ nói: "Chẳng lẽ tất cả đều là người ta nói nhảm, tiểu yêu nhà ta không phải một trong 4 vị Long nữ."

Tam Thiểu liếc liếc mắt nhìn Long Tại Thiên, hắn đối với người trí lực thấp luôn luôn đều mặc kệ không để tâm. Nếu Điêu Điêu Tiểu Cửu không phải Long nữ, vậy thì những vụ mưu sát liên tiếp quanh nàng là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ đều là giết lầm người?!

"Được rồi, chúng ta từ từ lật lại vấn đề, đầu tiên, chúng ta phải ghép từng thứ từng thứ chúng ta đã biết lại để đưa ra đáp án cuối cùng." Tam Thiểu chậm rãi nói, vỗ vỗ tay, một vị thị nữ xinh đẹp y phục rực rỡ bưng vài chén trà đi vào, để… xuống xong lại không tiếng động rời đi.

"Có muốn… chờ Nhạn đại hay không, lúc ta tìm đến tiểu yêu, hắn cùng Ngộ Không đi theo phía sau ta, đại khái một hồi nữa sẽ tới." Tam Thiểu đưa mắt nhìn bảy sao bắc đẩu ở Phương Bắc, ánh sao thiên cơ đã trầm ám.

Tam Thiểu nói: "Tối nay Hoàng thái tử đại khái sẽ đi về cõi tiên. Nhạn đại nhất định là sợ thiên hạ có đại biến, chạy tới kinh. Phải rồi, ngươi hình như cũng là một trong những người có quyền kế thừa Vương vị, ngươi không đi sao?" Tam Thiểu trực tiếp xưng "Ngươi" với Long Tại Thiên, hiển nhiên đã coi hắn là người trong nhà.

"Phải, ta còn có một vị huynh trưởng, chuyện như vậy, ta không ra mặt thì tốt hơn." Nhìn bộ dáng tỉnh táo của Long Tại Thiên không thể biết hắn cùng Hoàng thái tử là một đôi bằng hữu tốt cỡ nào. Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi hoài nghi, nhưng cũng không nói gì, nam nhân đều thần thần bí bí, ở trước mặt Tam Thiểu cũng nên ít nói thì hơn. "Người khác nói ta quá tiêu dao, ta coi danh lợi như phù vân. Phẩm chất Long huynh siêu quần xứng đáng hơn, Tam Thiểu lấy trà thay rượu, ta uống trước tỏ lòng kính trọng." Tam Thiểu ăn nói nho nhã, phối hợp với dung mạo tuyệt trần tuyệt đỉnh xinh đẹp của hắn, thật khiến cho người ta chưa uống đã tự say.

Long Tại Thiên đang muốn uống, Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng giẫm lên hắn một cước. Trong trà này không chừng có cái quỷ gì, lúc Tam Thiểu cười, cẩn thận một chút thì hơn. Tam Thiểu cười như không cười, nhìn Long Tại Thiên. Cứ như hắn không uống cũng không sao. Long Tại Thiên nhìn Tam Thiểu, lại nhìn trà, nâng lên, uống một hơi cạn sạch.

Tam Thiểu thở dài nói: "Quan trường giả dối, uống đi, Long huynh uống như trâu ngựa vậy, chắc đã lăn lộn vật vả rồi, khát thì uống thêm một chén đi." Cũng không thấy Tam Thiểu có động tác gì, trước mặt Long Tại Thiên lại đầy nước trà. Tam Thiểu nháy mắt nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Chẳng lẽ Tiểu Cửu nhi không thích trà này, không phải muốn sư huynh vì ngươi tự tay rót một chén chứ?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, cũng nâng chén lên, nhắm mắt, há miệng, rót trà lẫn cả lá trà vào trong miệng. Cũng chưa biết ra cái vị gì, liền nuốt xuống. T

am Thiểu cười thán: "Không phải người nhà, không vào một cửa, nhìn lễ nghi ăn uống của vợ chồng các ngươi thật đúng là không câu nệ tiểu tiết."

Long Tại Thiên nói: "Cũng nên trở lại chuyện chính đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy hắn dám ăn nói như vậy với Tam Thiểu, bị dọa cho hoảng sợ.

Tam Thiểu cũng không tức giận, cười cười nói: "Ta cho rằng, chuyện gì chỉ cần liên quan đến bốn vị Long nữ, thì nhất định liên quan đến ngôi vị Hoàng đế, đây chính là một giao dịch quyền lợi lớn nhất, đặc biệt sao thiên cơ đã tàn, ta cảm thấy sau lưng chuyện này, chủ mưu nhất định là một trong những người có quyền kế thừa."

Long Tại Thiên nói: "Hiện tại người có quyền kế thừa Đại Tề Quốc cũng chỉ có ta cùng ca ca ta, còn có một vị Tề Vương."

Tam Thiểu lắc đầu: "Ngươi nói chính là người có khả năng kế thừa Vương vị nhất, cũng chưa phải tất cả người thừa kế, người có tư cách còn rất nhiều. Có lẽ ngươi cho rằng bọn họ không có cơ hội, nhưng chỉ cần bọn họ có kiên nhẫn, từng bước từng bước tiêu diệt ba người bọn ngươi, như vậy, ngày sau người nhập chủ Hoàng cung là ai, còn rất khó nói đây."

Long Tại Thiên gật đầu: "Người trong dòng họ Hoàng thất còn có mười vị, nhưng đều là họ xa, cơ hội được chọn trúng rất nhỏ, thật ra ta cùng anh ta đều là họ khác, nếu không thể cùng Tề công chúa làm đám hỏi, thì một ít khả năng cũng không có."

Tam Thiểu cười lạnh nói: "Tề công chúa! Tề công chúa! Ngươi muốn cưới Tề công chúa sao?"

Long Tại Thiên nghiêm mặt nói: "Ta đã đáp ứng tiểu yêu, cuộc đời này chỉ cưới một mình nàng."

Tam Thiểu nhất thời ngẩn người, nói: "Cứ cho là đã chuẩn bị tốt, lại tính sai cái này."

Long Tại Thiên hỏi: "Ai? Chuẩn bị tốt cái gì?"

Tam Thiểu lắc đầu nói: "Không có gì." Sau đó lại hỏi Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi cũng là cả đời chỉ theo một mình hắn sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu không hiểu chút nào nói: "Nữ hài tử có thể gả ấy người nam nhân sao?"

Tam Thiểu cười nói: "Người khác không thể, ngươi nhất định có thể."

Long Tại Thiên không vui nói: "Nàng dám?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Nếu như hắn chỉ cần một mình ta, cả đời ta cũng chỉ cần một mình hắn."

Tam Thiểu mỉm cười nói: "Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ta cũng chỉ là vì tốt cho các ngươi, sau này, vô luận xảy ra chuyện gì, đều phải nhớ kỹ lời nói hiện tại của các ngươi."

Lời này hơi giống như dặn dò vậy, Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Long Tại Thiên liếc mắt nhìn nhau, nhất thời cảm thấy trời xoay đất chuyển, cùng ôm nhau rồi ngã xuống. Tam Thiểu cầm lấy lược, cười híp mắt chải tóc thay Điêu Điêu Tiểu Cửu.

79. Chương 79: Long Nữ

Điêu Điêu Tiểu Cửu một giấc tỉnh lại. Long Tại Thiên đã không thấy đâu, Tam Thiểu cũng không thấy đâu. Nàng, lại đứng trong miếu Long vương... Thân thể không thể động, chỉ có con ngươi có thể tự do chuyển động. Phía trước nàng có hai người thị nữ, một vị là thiếu nữ trúc ốc, một vị khác, một vị khác rõ ràng là muội muội đã chết của A Đạt?! Bên cạnh người nàng, nàng chỉ có thể nhìn thấy một cái bụng thật lớn, là nha đầu mập mạp Cơm Cái Xẻng không thể nghi ngờ gì nữa. Đây là chuyện gì? Chỉ nghe thấy có người đang nói chuyện, một lát sau, hai người tiến vào. Điêu Điêu Tiểu Cửu biết một vị trong số đó, Long Chi Hưng, còn có một vị áo xanh nho nhã, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ cảm thấy nhìn rất quen mắt, cũng không nhớ rõ là ai.

"Thiên cơ trầm, tử vi thăng. Nói vậy Long huynh đã nắm chắc thắng lợi trong tay." Người áo xanh nói.

"Lời ấy của Hoa huynh cũng chưa chắc." Long Chi Hưng nói: "Nếu trong vương tộc có người có thể tập hợp bốn Long châu, được Long thần tương trợ, là có thể trở thành Vương giả."

Người áo xanh cười nói: "Tập hợp bốn Long châu là chuyện không dễ dàng chút nào. Nếu có người thành công làm được vậy, thì ngày thành sự đó, Long huynh ngươi đã sớm đăng cơ đại bảo."

Long Chi Hưng cười to: "Ngày đó việc bốn Long châu chỉ có Hoàng đế, ta cùng với Tề Vương, ta nếu không nói chuyện đó ra, thì hiện tại chuyện phiền phức có lẽ còn rất nhiều."

Tư thái cực tự đắc. Người áo xanh cười nói: "Đúng vậy, tất cả bọn họ đều đang bận rộn tìm bốn Long châu đây."

Long Chi Hưng cười to nói: "Hiện tại, ta chỉ muốn hủy diệt bốn Long nữ này, thiên hạ còn có ai có thể tìm được bốn Long châu."

Trái tim Điêu Điêu Tiểu Cửu băng giá một hồi, biến thái a biến thái, muốn Long châu ta có thể cho ngươi, tại sao phải giết người a!

Người áo xanh phụ họa: "Cũng là Long huynh cao kiến."

Long Chi Hưng thần thái cực kỳ hào phóng, nói: "Nếu ta thành công, ngươi nhất định là Quốc tướng, đến lúc đó chúng ta diệt Hạ bình Tề, một phen hoàn thành nghiệp lớn xưa nay chưa từng người nào có thể lập nên."

Người áo xanh nói: "Vương gia coi trọng tại hạ như thế, sao dám không vì Vương gia cống hiến."

Hai người cười to… Người áo xanh làm phép, nhắm mắt niệm chú… Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên phát hiện bản thân có thể động. Nhưng nàng không dám động, một Long Chi Hưng nàng đã không đối phó được, lại còn thêm một người áo xanh thủ đoạn inh, nàng chỉ có thể dùng trí chứ không thể dùng sức địch lại. Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi của Cơm Cái Xẻng:

"Tiểu thư, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Nghe được tiếng nói rõ ràng là chưa mất thần trí của Cơm Cái Xẻng, Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn trả lời nàng. Bởi vì nếu như người khác chưa mất thần trí, thì đại biểu nàng cũng có thể như thế, nàng phải nghĩ cách gì không giống người thường để khỏi bị Long Chi Hưng đặc biệt chú ý. Ở phía trước thiếu nữ trúc ốc đột nhiên quay đầu lại, Điêu Điêu Tiểu Cửu bị dọa cho hoảng sợ, chỉ thấy ánh mắt nàng si ngốc, rõ ràng thần trí mơ hồ… Ách…

Một người tỉnh táo một người mơ hồ, khiến Điêu Điêu Tiểu Cửu suy nghĩ thật khó khăn, nàng tới cùng nên học người nào thì hơn? Muội muội A Đạt cũng quay đầu lại, mặc dù nàng mặc một bộ đồ mới, không nhìn thấy cái bụng trống trơn trước ngực nàng, nhưng vừa thấy sắc mặt của nàng liền hiểu nàng không phải người sống. Thật lạnh nha! Thiếu nữ trúc ốc cùng muội muội A Đạt đều lết lại chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu, mặc dù Cơm Cái Xẻng sợ hãi nhưng vẫn che ở trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu. Sau đó, thiếu nữ trúc ốc cùng muội muội A Đạt đều quỳ xuống, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy đi theo số đông tương đối an toàn, cũng quỳ xuống sau Cơm Cái Xẻng. Cơm Cái Xẻng đứng ở chính giữa, cứ như ba nữ tử đều đang bái lạy nàng.

Long Chi Hưng ngạc nhiên nói: "Ta vẫn cho rằng đứng đầu bốn Long nữ là Điêu Điêu Tiểu Cửu, không nghĩ tới lại là thùng phi này."

Vài người quỳ gối ở đó vẫn không nhúc nhích. Long Chi Hưng lại hỏi: "Tại sao ba Long nữ này bất động?!"

Người áo xanh hỏi: "Cái gì?"

Long Chi Hưng nói: "Nếu như bốn vị Long nữ đều phá thân, đều sinh một quả tiểu Long châu, chờ lúc các nàng tập trung lại, ba vị Long nữ sẽ đưa châu hiến cho Long nữ đứng đầu, để nàng một mình dưỡng châu, hợp bốn làm một, trở thành Long châu chân chính."

Người áo xanh suy nghĩ một chút, chỉ vào thiếu nữ trúc ốc nói: "Vị cô nương này vẫn là xử nữ."

Long Chi Hưng đột nhiên cười, lỗ mãng không có đức hạnh, "Chúng ta ai bồi vị… Long nữ này chơi một chút."

Người áo xanh nói: "Đương nhiên là Vương gia."

Long Chi Hưng cười cười ôm thiếu nữ trúc ốc vào trong ngực, hướng thiên điện đi tới… Nói thật ra, nếu nữ hài tử này không phải là Long nữ. Hắn cũng chẳng có hứng thú chạm nàng. Cơm Cái Xẻng không rõ nội tình, chỉ ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, dùng thân thể che chở nàng. Muội muội của A Đạt quỳ gối trước mặt

các nàng, vẫn không nhúc nhích. Chỉ nghe thấy từ thiên điện truyền đến từng đợt khinh suyễn lãng ngâm… Điêu Điêu Tiểu Cửu trong lòng sốt ruột, mồ hôi đều từ từ chảy ra. Hiện tại mà chạy, cơ hội có thể khá lớn. Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn cảm thấy người áo xanh bí hiểm, so với Long Chi Hưng càng khó đối phó hơn, tay nàng từ từ chạm hướng cổ mình, cầm vòng cổ tình chú! Nàng đang kêu gọi Long Tại Thiên! ……. Lúc Long Tại Thiên tỉnh lại, bị dọa cho hoảng sợ, hắn đang ở Lưu Quang Cung của Hoàng thái tử. Hoàng thái tử một thân trường sam bạc, tóc dài nhẹ bay, đứng ở đầu gió trước cửa nhìn mây…

"Ai. Ngươi rốt cục cũng hồi phục." Long Tại Thiên nói.

Hoàng thái tử ngoái đầu nhìn lại, quyến rũ nháy mắt, dịu dàng nói: "Là nữ nhân thì đều muốn hồi phục thân nữ nhi, ngày hôm qua sao thiên cơ trầm, không thừa dịp này đổi lại, thì làm sao bây giờ đây?"

"Ha ha, ta thay ngươi nghĩ biện pháp là được rồi, biết cứ cách chín mươi ba năm một lần ngộ thiên cơ đều lờ mờ như vậy mười ngày nửa tháng, mỗi lần văn nhân thiên sư khắp cả nước đều dựa đó mà nói lung tung, đem sao thiên cơ so với cái này so với… cái kia, chúng ta chỉ cần đưa ra phong thanh, Hoàng thái tử cũng là sao thiên cơ, thì nhất định sẽ khiến những người đó tin chuyện Hoàng thái tử chết. Bọn họ tuyệt đối không biết, trên đời này căn bản không có Hoàng thái tử, cho tới bây giờ cũng chỉ có Tề công chúa mà thôi."

Hoàng thái tử, không, phải nói là Tề công chúa, ngọt ngào cười nói: "Ngươi… tinh ranh nhất. Ai, phụ hoàng gần đây rất không vui vẻ, nhưng cũng đành chịu. Ta cũng không thể cả đời giả nam nhân a."

"Đúng vậy, chỉ cần ngươi cùng ca ca ta kết hôn, như vậy Hoàng thượng sẽ an lòng." Long Tại Thiên lập tức chân chó nói.

Tề công chúa trở mình liếc mắt nhìn hắn: "Ca ca ngươi, tại sao không thể là ngươi đây? So với ca ca ngươi, ta tình nguyện cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu nhà ngươi hơn."

Long Tại Thiên hơi choáng váng đầu óc, Tề công chúa giả nam hài tử đã lâu, giới tính hơi hỗn loạn, cưới Điêu Điêu Tiểu Cửu, mệt nàng nghĩ ra. Phải rồi, hiện tại tiểu yêu ở nơi nào? Long Tại Thiên hỏi: "Tiểu yêu nhà ta đâu?"

Tề công chúa nói: "Chim công cõng ngươi trở về. Ta cũng không thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu a?"

Long Tại Thiên đột nhiên nhớ ra, nhảy lên nói: "Nguy rồi, tiểu yêu đã xảy ra chuyện, ta muốn đi cứu nàng."

Tề công chúa nói: "Hiện tại quốc gia đang lúc rung chuyển bất ổn, ngươi cũng không thể đi đâu cả. Ở lại Lưu Quang Cung tương đối an toàn, để cho bọn họ giết tới giết lui, còn lại một người, chúng ta mới tìm biện pháp. Dù sao trừ ngươi cùng anh ngươi ra, ta cũng không muốn gả cho ai"

Long Tại Thiên nhìn Tề công chúa nói: "Gả ột người không thể vì quyền lợi, ít nhất ngươi phải thích hắn a."

Tề công chúa nói: "Ta thích ngươi."

Long Tại Thiên đau đầu: "Ngươi cũng thích ca ca của ta đi, ta là không được, tiểu yêu sẽ giết ta. Ta đã thề với nàng."

Tề công chúa cười nói: "Ta đây càng phải gả cho ngươi, chỉ cần sinh hài tử, ngươi chết đi, quốc gia này còn không phải của một mình ta sao. Ta cũng qua Tề Quốc gặp Tiểu Liễu Thái hậu một lần. Đối ngoại chủ trì triều chánh, đối nội ba nghìn nam sủng. Mặc dù không biết cần nhiều nam nhân như vậy có ích lợi gì, chỉ nghe thấy là đã nghiền!"

Long Tại Thiên ngã xuống đất, thổ huyết… Người này nha, lúc làm nam nhân liền dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, lúc làm nữ nhân liền cay cú lớn mật, so với Điêu môn biến thái còn biến thái hơn, ai, coi như cho hắn ngôi vị Hoàng đế Đại Tề, hắn cũng không muốn cưới yêu nghiệt như vậy về. Vẫn là cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn nhà hắn khả ái hơn.

……

"Ngươi là ai?" Người áo xanh tương đối có hứng thú với Cơm Cái Xẻng, thanh âm của hắn nhu hòa, tâm tình bị động không lớn.

Cơm Cái Xẻng thẳng thắn nói: "Ta tên là Cơm Cái Xẻng."

Người áo xanh vừa nhấc tay, Cơm Cái Xẻng đột nhiên lăng không bay lên, nặng nề ngã xuống đất. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhắm một mắt lại, nàng sợ Cơm Cái Xẻng vỡ bụng, bụng nàng đã lớn như vậy, sẽ kinh khủng thế nào. Thân thể Cơm Cái Xẻng cường tráng, gắng gượng đứng lên, nàng từng bước từng bước tới dựa vào người áo xanh, ôm chân người áo xanh một cái, quát to một tiếng: "Chạy!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhảy dựng lên, giống như con thỏ bị cả kinh, vọt nhanh chạy ra ngoài. Bên ngoài cỏ dại mọc thành bụi, so với người còn cao hơn, Điêu Điêu Tiểu Cửu một đầu lủi vào trong bụi cỏ, chỉ biết bất lực chạy loạn. Có một lực lượng mạnh mẽ theo sát sau đó. Điêu Điêu Tiểu Cửu hiểu rằng người áo xanh đang đuổi theo mình. Như vậy cũng tốt, trái lại bản thân có thể dẫn dắt hắn rời đi, để Cơm Cái Xẻng cũng có cơ hội chạy. Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghĩ vừa chảy nước mắt. Tại sao cái chết luôn như bóng theo hình, nàng tới chỗ nào, hắc ám cùng kinh khủng liền theo tới nơi đó! Hoàng quyền, quyền lợi cao nhất, vì nó, phải chết bao nhiêu người trên cái thế giới này mới đủ.

Lệ rất nhanh theo gió hong khô, chỉ có tốc độ, vô tận hắc ám, gió lạnh lùng… Điêu Điêu Tiểu Cửu dừng lại, cảm giác… Phương hướng… Nàng ngẩng đầu, thế giới đều theo tiết tấu đặc biệt của nó mà xoay tròn, khắp nơi là tiếng gió vèo vèo cùng bóng đêm. Sự kinh khủng không chỗ nào không có. Điêu Điêu Tiểu Cửu lấy ra một sợi tóc, đó là tóc của Long Chi Hưng nàng nhặt được trên giường đêm hôm đó, nàng nhắm mắt lại, mặc niệm danh chú… Nàng muốn ngăn cản Long Chi Hưng. Để Cơm Cái Xẻng có cơ hội lớn hơn một chút nữa. Dù sao nàng là phụ nữ có thai, là… người cần được sống sót nhất. Áo đỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu trong đêm tối cỏ dày gần như là màu đen, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn tuyết trắng, trắng như phía ánh trăng ảm đạm phía chân trời. Một cánh tay ở phía sau nàng từ từ đưa lại, đó là một cánh tay nam tính thon dài xinh đẹp tuyệt trần, chăm sóc rất khá, từ ống tay áo màu xanh thò ra, đưa thẳng hướng cái ót Điêu Điêu Tiểu Cửu… Môi đỏ mọng của Điêu Điêu Tiểu Cửu khép mở, danh chú tựa như nước gợn vô hình theo tâm nàng dập dờn phát đi… Cánh tay kia đột nhiên nắm chặt thành quyền, rụt trở về… Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn còn không ngừng niệm… Cái tay kia lại một lần đưa lại, thật ra danh chú cũng có một chút ảnh hưởng đối với hắn, nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu đã nghĩ sai một chi tiết, cho nên… Ảnh hưởng không lớn. Tay đáp lên tóc Điêu Điêu Tiểu Cửu, mới chạm một cái, Điêu Điêu lui thân lăn một vòng, tránh né. Nàng vừa quay đầu lại, người áo xanh ở sau nàng, mặt không chút thay đổi bắt nàng lại.

"Long Chi Hưng" Điêu Điêu Tiểu Cửu thét chói tai… Nàng biết cái này không có tác dụng với người áo xanh, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà kêu loạn!

"Nha đầu không lớn không nhỏ, coi như là phu quân ngươi cũng phải kêu ta một tiếng đại ca!" Long Chi Hưng nhảy ra, dưới ánh trăng mờ ảo, sắc mặt hắn vẫn như thường, ngược lại người áo xanh lại hơi trắng bệch. Long Chi Hưng nói: "Hoa huynh, giơ cao đánh khẽ, ngươi nếu làm thương nha đầu kia, Nhị đệ nhà ta có thể sẽ ghi hận ngươi cả đời."

Điêu Điêu Tiểu Cửu chợt hỏi: "Hắn tên gọi là gì?"

Long Chi Hưng nói: "Đại quốc sư Hoa Thệ Chi ngươi cũng chưa nghe nói qua."

Cùng lúc đó, Hoa Thệ Chi kêu lên một tiếng: "Không được nói!"

Long Chi Hưng cười nói: "Nha đầu kia không có bản lĩnh lớn như vậy."

Nếu mỗi thiên sư đều dễ dàng bị danh chú như vậy, thiên sư còn muốn sống hay không. Vừa dứt lời, chợt Điêu Điêu Tiểu Cửu lớn tiếng hô: "Hoa Thệ Chi." Hoa Thệ Chi kêu lớn một tiếng, xoay người bỏ chạy, hai tay ôm đầu hiển nhiên đau không chịu nổi… Điêu Điêu Tiểu Cửu đem toàn bộ thù hận đêm hôm đó hét lên, "Hoa Thệ Chi Hoa Thệ Chi Hoa Thệ Chi…" Kẻ gây sự cố trên giường là Hoa Thệ Chi, giả mạo Long Chi Hưng để làm nhục nàng đêm hôm đó cũng là Hoa Thệ Chi… Đáng hận! Đáng hận! Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa gọi vừa khóc lên…

"Này, ngươi có thể nói cho ta biết, đây là có chuyện gì không?" Long Chi Hưng đối với việc Điêu Điêu Tiểu Cửu đánh bại Hoa Thệ Chi khó có thể tin nổi. Lấy sự tu luyện của bọn họ cho dù bị người hạ danh chú, cũng sẽ không đau như vậy. Trừ phi, Hoa Thệ Chi đã làm chuyện rất quá đáng với Điêu Điêu Tiểu Cửu, cho nên, trên danh chú còn có thêm một bộ phận pháp thuật cắn trả. Phải biết rằng, pháp thuật vốn lấy quang minh chính đại làm chủ đạo, cách dùng thuật hại người, vốn cực dễ dàng thu pháp thuật cắn trả. Đặc biệt đối mặt với người bị hại, sự cắn trả này sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Đó cũng là nguyên nhân từ xưa đến nay tà không áp đảo lại chính. Tà thuật đả thương người bảy phần thương mất ba phần. Nếu bị cắn trả, cũng

sẽ bị thương tương đối nặng hơn. Điêu Điêu Tiểu Cửu rơi lệ, đem chuyện nói với Long Chi Hưng. Long Chi Hưng lạnh mặt lại, họ Hoa cũng quá quá đáng. Lại dám lấn hiếp người ở nhà hắn. Nhưng lại còn giả mạo hắn làm chuyện gièm pha mất mặt như thế, không trách được Long Tại Thiên gần đây chưa từng ình sắc mặt dễ chịu, hơn nữa ngày đó Hoa Thệ Chi đột nhiên bị một đôi mắt gấu mèo mặt bánh bao, nhất định là tóc hắn bị Long Tại Thiên lợi dụng. Hơn nữa lại vô duyên vô cớ biến thành kẻ mặt hoa, cũng chỉ có tiểu tử Long Tại Thiên kia mới có thể dùng pháp thuật cao cấp như thế chơi trò của tiểu hài tử. Bản thân sao không nghĩ ra từ sớm đây. Long Chi Hưng cũng không biết an ủi Điêu Điêu Tiểu Cửu thế nào mới phải, Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc một mạch, đếm tới Long Tại Thiên cũng ngừng.

Long Chi Hưng nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi yên tâm, thù này, ta nhất định thay ngươi đòi lại công đạo. Người Long gia chúng ta không có lý do gì để cho bọn họ Hoa gia bắt nạt."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu đề nghị: "Nhất định phải dùng phương pháp cực ác độc mới được."

Long Chi Hưng trầm ngâm một lúc lâu, hỏi, "Hoa Tâm Diễm kia của nhà hắn bị làm sao vậy?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, nghĩ đến con Anh Vũ hoa hoét lòe loẹt, đột nhiên cảm thấy Hoa gia cũng thật sự không làm gì sai với bọn họ. Nhưng vấn đề là, Hoa Thệ Chi lại ngược nàng lúc hắn căn bản không biết chuyện Hoa Tâm Diễm. Hoa Thệ Chi tại sao phải giả mạo Long Chi Hưng làm chuyện như vậy đây? Phải biết rằng đối với nữ sắc, cái dạng gì mà chưa từng qua tay bọn họ, lại phải mạo hiểm lớn như vậy tới cưỡng bức Điêu Điêu Tiểu Cửu, nhất định là có mục đích gì khác.

Long Tại Thiên nói: "Chúng ta về trong miếu nhìn trước, rồi tính sau."

Long Tại Thiên kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu trở lại trong miếu. Cũng không thấy Cơm Cái Xẻng đâu. Nếu như nàng là Long nữ đứng đầu, Long nữ có Long châu đều sẽ chủ động tìm nàng. Có nàng, thì có khả năng có được Long châu. Hoa Thệ Chi lại cũng có ý nghĩ cướp long châu?! Chẳng lẽ hắn có thân thế gì không thể cho ai biết?! Hơn nữa Hoa Thệ Chi từng nghĩ tới cưỡng bức Điêu Điêu Tiểu Cửu để ly gián tình huynh đệ của Long Tại Thiên và hắn, thì càng khiến người khác hoài nghi động cơ của hắn… Mới vừa rồi còn có thể động đậy muội muội của A Đạt giờ đã té trên mặt đất, hơi hơi phát ra mùi hôi xác chết… Thiếu nữ trúc ốc từ từ đi ra, thần trí nàng giống như đã khôi phục lại một chút, liếc mắt nhìn Long Chi Hưng, lộ ra ánh mắt vừa thẹn lại vừa đáng thương.

Long Chi Hưng một tay kéo lại, nói: "Chúng ta về Long phủ trước đi!"

80. Chương 80: Mưa Gió Nổi Lên

Lưu Quang Cung Long Tại Thiên đột nhiên nhớ ra: "Thế thân của ngươi đâu?"

Tề công chúa nói: "Lần này thế thân không phải do ta chọn, là phụ hoàng ta. Chỉ nghe nói nàng từ Đại Hạ Quốc, rất đẹp."

Long Tại Thiên đột nhiên cười nói: "Hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua nàng, ha ha… Ngươi biết không, ta nghe nói một chuyện không hay lắm."

Tề công chúa tức giận nói: "Không phải định nói ta qua đêm ở tẩm cung của phụ hoàng sao? Thật đáng ghét, muốn… giết nhân nữ kia quá." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại lo lắng hỏi han: "Mấy ngày hôm trước người bác gả đến Đại Hạ đã chết, các ngươi lại không có ở đây, liền phái nàng đi sứ Đại Hạ, cũng không biết nàng có làm bại hoại thanh danh của ta hay không?"

Long Tại Thiên đồng tình nhìn nàng. Tề công chúa khi còn sống thật đúng là bất hạnh, không phải giả nam nhân thì là giả bộ bệnh. Dù nàng là nam nhân hay nữ nhân đều là người ẩn núp, hơn nữa sở thích Hoàng thượng quá nặng, mấy năm này thế thân của nàng đều bị Hoàng thượng làm hư. Hoàng thượng Đại Tề Quốc nhất định là ác mộng của nữ nhân, hắn sủng ái qua ba nghìn nữ nhân cũng chưa ngừng lại. Ỷ vào các thiên sư tinh luyện đan dược thượng hảo cho hắn, một ngày hắn chơi 10 nữ nhân là khỏi phải bàn. Hơn nữa gần đây thân thể hắn yếu đuối, phương diện kia lại vẫn gia tăng. Long Tại Thiên biết làm vua một

nước bởi vì nắm giữ quyền lực cao nhất, chắc chắn sẽ vì thế mà sinh ra biến đổi tâm tính. Sẽ làm ra rất nhiều hành vi vừa sai lầm, vừa không thể nói lý.

Nhưng làm được như Hoàng thượng Đại Tề chắc cũng không nhiều lắm. Đặc biệt hai năm gần đây, Hoàng thượng càng lúc càng không ra dáng. Hắn triệu tập quần thần mở cái gì mà quần yến trần truồng đã không phải là lần đầu tiên, bắt đầu cái loại tình dục… mang tính chất cuồng hoan cùng hỗn loạn này, có thể khiến cho người tuổi trẻ nhiệt huyết sôi trào, Long Tại Thiên cũng từng trầm mê qua, nhưng rất nhanh hắn liền ghét cảnh tượng tạp giao người thú chẳng phân biệt được này. Ở… trong cung điện cổ quái này, mọi người có thể ở giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, tiến hành cuộc sống tình dục, hơn nữa còn rất đa dạng phong phú, cái gì hai người, ba người, bốn người, thậm chí nhiều không đếm hết những người có thể cùng nhau vui vẻ. Hơn nữa không chỉ có tình dục bình thường, khác phái thậm chí người thú cũng có thể giữa mọi người mà biểu diễn. Hoàng thượng thích nhất là nhìn cảnh người thú giao phối, thường xuyên coi đây là tiết mục biểu diễn giải trí đại chúng. chủng loại thú phong phú đến mức người khác cũng phải trố mắt mà nhìn. Thật sự là chỉ có thứ ngươi không nghĩ tới, không có gì hắn không làm được. Mỗi lần Long Tại Thiên diện thánh, đều cảm thấy chán ghét. Làm hại hắn có một hồi thiếu thốn tình dục. Nếu không phải từ nhỏ thích nơi này thì sẽ tìm tới xả tức giận, Long Tại Thiên sẽ cho rằng bản thân bị Hoàng thượng đáng ghét vô nhân đạo hại.

Ở… trong cung điện này con nhà thế gia đệ tử không thích cảnh tượng đó có rất nhiều, nhưng người có thể lấy cớ không tham gia như Long thị huynh đệ cũng không nhiều. Cho nên Tề công chúa đã sớm tuyên bố, nàng phải gả cũng chỉ có thể gả cho Long gia huynh đệ, những người khác đều thường xuyên tham gia cái loại… giao phối thú vật này, nàng hiểu biết nông cạn, chịu không được. Bởi vì nàng là huyết mạch duy nhất của Hoàng thượng, cho nên, lời của nàng, Hoàng thượng ít nhiều cũng chịu nghe một chút.

Long Tại Thiên thán khí, hôm nay là tang sự của Hoàng thái tử. Hắn dù sao cũng phải lộ mặt trong Hoàng cung. Ai, nghĩ đến chuyện Hoàng thượng bởi vì hoang dâm vô độ mà biến hình thành thân thể trần truồng, Long Tại Thiên liền cảm thấy buồn nôn. Haiz, hắn vì ba ngày sau phải diện thánh, mấy ngày nay cũng không muốn ăn cái gì. Phải biết rằng dâm đãng chỉ là một tính nết đặc biệt của Hoàng thượng, còn có một cái tính tàn nhẫn cùng máu tanh nữa kia. Đầu óc Hoàng thượng không tốt lắm, nếu trở mình, hắn sẽ tạm thời không nhớ rõ Tề công chúa là ai cũng sẽ trước hết giết người rồi nói sau.

Còn có một chuyện, Long Tại Thiên cảm thấy rất tủi thân, rõ ràng bản thân lớn lên rất cường tráng, Hoàng thượng biến thái lại năm lần bảy lượt muốn hắn. Mỗi một lần, hắn đều trốn thật là gian nan. Lần này ở tang lễ Hoàng thái tử, chắc sẽ không phát sinh việc này đi. Nhưng gần đây hành vi của Hoàng thượng càng lúc càng phóng đãng không thể kiềm chế được, có đôi khi có cảm giác tà ma. Lần trước lại còn viết thư cho Tiểu Liễu Thái hậu của Vô Vi, mời nàng tới hậu cung đông đúc của Đại Tề. Phải biết rằng Tiểu Liễu Thái hậu chính là một nhân vật độc ác, giết chồng giết con một tay đoạt được Vương vị, kiến thức chính trị cùng kinh tế trác tuyệt cũng tới mức người thường không thể với tới, được nhân dân Vô Vi tôn làm thần thông quảng đại. Vô duyên vô cớ khiêu khích nàng, thật không biết đầu óc Hoàng thượng gần đây có phải bị rượu ngập úng hay không. May là giữa hai nước còn cách Vệ quốc nho nhỏ, bằng không, sợ rằng sớm muộn cũng chém giết tới đây. Một con thức thần Phượng Hoàng màu đen từ cửa sổ bay vào, phải biết rằng thức thần hoa lệ đẹp mắt như vậy, cả Đại Tề chỉ có một người có, đó chính là Long Chi Hưng.

Long Tại Thiên tiếp nhận thư tín trong miệng thức thần, nhìn thoáng cái, giao cho Tề công chúa. Đại khái thông báo Điêu Bì đang ở chỗ hắn, cũng lại tiện thể nói ra chuyện hay của Hoa Thệ Chi. Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung… Hoa Thệ Chi, chính hắn dựng chuyện ngày hôm đó? Long Tại Thiên căm hận nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: "Vô luận ra sao, ta muốn giết tên hỗn đản này!" Bắt nạt tiểu yêu nhà hắn, còn dám giả mạo thân phận ca ca hắn, Hoa Thệ Chi, sợ là đã sống đủ rồi.

Tề công chúa rất đạm nhạt đối với việc này, "Không biết hưởng thụ sung sướng sao? Hoa Thệ Chi ta giữ lại còn hữu dụng gì nhỉ? Hắn lớn lên xinh đẹp, phá pháp thuật hắn để hắn làm nam sủng cũng không tệ"

Long Tại Thiên hơi say say: "Công chúa, ngươi còn chưa lập gia đình đâu?"

Tề công chúa cười hì hì nói: "Lo trước khỏi hoạ, lời này ngươi chưa từng nghe sao?"

Hoa Thệ Chi sống chết không quan trọng, có thể chọc tức Long Tại Thiên là tốt rồi, ai kêu hắn dám không muốn cưới nàng. Hừ, cũng may nàng thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, bằng không, nàng không hung hăng ngược

lại hắn là không được.

……..

Phủ Hoa tướng quốc Hoa Tâm Nhị rên rỉ, trên mặt trắng noãn của nàng ửng lên đỏ hồng… Hoa Tâm Nhị vốn đẹp nhờ khí chất, nhưng thánh khiết cao quý tới đâu, một khi lây dính vẻ dâm đãng, cũng mất đi phần cao quý xuất trần, cũng trở nên tục tĩu tầm thường. Nam nhân trên người nàng đang kịch liệt vận động, cảm xúc mãnh liệt, mồ hôi từ trên thân thể thon dài rắn chắc từng giọt từng giọt rơi xuống diễm thể tuyết trắng của Hoa Tâm Nhị, mỗi một giọt đều khiến Hoa Tâm Nhị không tự chủ được mà run rẩy… "Ca ca…" Hoa Tâm Nhị từ từ nhắm hai mắt khó chịu thét chói tai… Khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành một đoàn. Tinh thần nam nhân đã bị kích thích mãnh liệt, đột nhiên tăng thêm tốc độ cùng sức mạnh, sau đó, hung hăng đâm tới, đem thứ nam tính thô suyễn phóng trên vai tuyết trắng của Hoa Tâm Nhị… … Nam nhân xoay thân rời đi, nhặt xiêm y lên mặc vào, đúng là Hoa Thệ Chi. Hoa Tâm Nhị mở mắt ra, trong ánh mắt dịu dàng có một chút yếu ớt tổn thương. Người nàng yêu nhất trong lòng a… lại bị huyết thống ràng buộc… cấm kỵ…

Hoa Thệ Chi dịu dàng nói: "Đi thôi, chuẩn bị cho thật tốt. Ngày sau, Hoàng cung Đại Tề sẽ có một hồi thịnh yến."

Hoa Tâm Nhị không hiểu bèn hỏi: "Ca ca không phải vẫn không muốn chúng ta tham gia cái loại… yến hội này sao?"

Hoa Thệ Chi đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng mờ sao thảm, thần hồn nát thần tính, một đêm hiu quạnh… "Đêm hôm đó sẽ là đêm thuộc về ta, trời xanh sẽ đem vinh quang nguyên bổn thuộc về ta ban trả lại cho ta. Ta muốn muội muội chứng kiến cho ta." Đại khái là từ nhân tố huyết thống điên cuồng của hắn, đối với gia tộc hắn mà nói, loạn luân cho tới bây giờ không phải một loại cấm kỵ, chỉ có thể là một loại dụ dỗ, một loại thói quen mà thôi. Hắc, muội muội của hắn, muội muội chân chính của hắn, chắc chắn cùng với đất đai Đại Tề quốc, mọi lúc đều thuộc sở hữu của hắn!

……

Long vương phủ - Lăng Tà Các Long Chi Hưng cùng thiếu nữ trúc ốc đang không coi ai ra gì hôn hít tự nhiên…

"Long đại ca, miệng ngươi vận động mãi không mỏi sao?" Điêu Điêu Tiểu Cửu ngồi xổm một bên rất chi là buồn bực. Ai, nam nhân Long gia đều là sắc lang da mặt dày, đều thích ở trước mặt mọi người thể hiện kỹ năng hôn cao siêu của bọn họ, hôn cho nữ hài tử mơ hồ ngây ngốc. Long Chi Hưng buông… thiếu nữ trong lòng ra, thấy hơi đau đầu. Hắn vốn trông cậy Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy hắn làm ra hành động thân mật tự giác mà bỏ đi, kết quả, từ đầu tới đuôi tiểu yêu này thấy vậy vẻ mặt dần độn vô vị, thật sự là đáng giận.

"Ngươi đi gọi ông chủ cho ngươi ăn đi." Long Chi Hưng căn bản coi Điêu Điêu Tiểu Cửu như heo đang nuôi dưỡng.

"Khí trời quá nóng, ăn không vô." Gần đây cũng không biết là khí trời hay là do cái gì, Điêu Điêu Tiểu Cửu không phấn chấn ăn uống, lời này mà để người Điêu môn nghe xong, nhất định sẽ cười rụng răng.

Long Chi Hưng cả giận: "Vậy ngươi tìm gì thích mà chơi đi, đừng ở đây."

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi lại không cho ta xuất môn, lại không cho ta tìm Long Tại Thiên, ta đi đâu a? Nơi nào cũng nóng, quái dị"

Long Chi Hưng nói: "Đến lúc qua tang lễ Hoàng thái tử, Long Tại Thiên sẽ trở về. Đến lúc đó, ngươi muốn đi đâu thì đi. Hiện tại, ngươi ngoan ngoãn một chút không được sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng: "Ngươi tiếp tục đi, coi như ta không tồn tại." Nàng bước đi thong thả đến bên cửa sổ, lười biếng phất phất tay, nhẹ nhàng nhảy lên cửa sổ, ngồi ở đó, một bộ dáng vô tình, một thân áo đỏ xinh đẹp cũng trở nên tinh thần sa sút mờ ảo.

Long Chi Hưng không buông… thiếu nữ trong tay xuống, thật sự lại cùng nàng ôn tồn đứng lên. Vô luận hôn hay ôm, tay Long Chi Hưng chưa từng rời khỏi vai trái thiếu nữ. Một con Anh Vũ màu sắc và hoa văn bay tới, từ sau khi Hoa Tâm Diễm biến thành Anh Vũ, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy tranh hoa chim sẽ

cảm thấy chíp bông. Nhưng màu lông con này hiển nhiên không giống con Hoa Tâm Diễm biến ra. Anh Vũ màu sắc và hoa văn bay đến trước mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, dừng trên khúc tất trái của Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó, mở miệng nói chuyện:

"Tiểu yêu, có… ngoan ngoãn không đó?" Thanh âm lại là tên biến thái Long Tại Thiên kia.

Long Chi Hưng ghé mắt nhìn thoáng qua, cười: "Thức thần của Nhị đệ thật bình dân. Xem ra pháp thuật học cấp tốc cũng chỉ có thể triệu hoán những… thứ thế này."

Điêu Điêu Tiểu Cửu không để ý đến hắn, nghe được thanh âm Long Tại Thiên, nàng đã sớm mừng rỡ mặt mày hớn hở, lập tức thanh âm ngọt ngào nói: "Có rất ngoan a."

Long Chi Hưng mắt trợn trắng, gần đây trời nóng, ăn chút đồ ăn cũng không dễ dàng, hy vọng đừng để thấy tiểu yêu này sến quá mà ói ra.

"Đây là bùa hộ mệnh ta cho ngươi, phải nhớ mang theo." Cũng không thấy Anh Vũ biến đổi ra sao, một chiếc vòng tay rớt lên váy Điêu Điêu Tiểu Cửu, đây là một vòng tay bảo thạch đính vàng lớn, vừa lớn lại hoa mắt.

Long Chi Hưng hắc một tiếng, nhìn vòng cổ tình chú có thể nói giống như vòng trang sức cho chó trên cổ Điêu Điêu Tiểu Cửu, đối với thưởng thức của đệ đệ hoàn toàn tuyệt vọng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn vòng tay, không lập tức nhận lấy. Về những… thứ lòng vòng loằng ngoằng này, trên thân thể nàng còn thiếu sao? Đầu tiên là một cái vòng cổ tình chú, lại thêm một chiếc nhẫn thật lớn, nếu như thêm cái vòng tay như vậy, nàng vô luận mặc cái gì đều không thoát khỏi một câu tần tục nhà giàu mới nổi. Hơn nữa, những… đồ quỷ này đeo vào liền căn bản không tháo ra được. Nàng có một cái vòng cổ rồi, không cần lại phải… mang thêm cái này đi?!

"Vòng tay thật hoa lệ" Thiếu nữ trúc ốc thán phục.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười mà như không cười nói: "Nếu ngươi thích thì cho ngươi đó."

Mắt phượng tinh tế của thiếu nữ trúc ốc cũng mở lớn, vẻ mặt vui mừng hỏi: "Thật sự có thể chứ?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật đầu. Thiếu nữ trúc ốc nhẹ nhàng nhìn Long Chi Hưng, chậm rì rì thoát thân khỏi tay hắn đi ra, từng bước từng bước đi tới chỗ Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng đưa lưng về phía Long Chi Hưng, tay trái chìa tới Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó sờ sờ tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, lấy vòng tay, rồi lại chậm rì rì đi trở về. Vẫn chui vào ngồi trong lòng Long Chi Hưng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉ lấy tay sờ, cũng biết là một hạt châu nho nhỏ. Tại sao người khác sau khi giao hợp liền sinh Long châu mà độc nàng không có? Tại sao thiếu nữ trúc ốc muốn đem hạt châu đưa cho nàng đây? Không phải nói Cơm Cái Xẻng mới là Long nữ đứng đầu sao? Thật loạn nha! Điêu Điêu Tiểu Cửu không quá muốn hạt châu. Nàng nhàn nhàn đưa tay vuốt Anh Vũ, Anh Vũ quay đầu, vỗ vỗ cánh, bay đi. Ngày mai, ngày mai là tang lễ của Hoàng thái tử, thiếu niên xinh đẹp yếu ớt lại siêu biết nấu đồ ăn kia cứ như vậy không một tiếng động mà đi. Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy hơi đáng tiếc, lại cảm thấy hình như bản thân khá vô tình. Vốn đang muốn gả cho hắn đây, giờ hắn đã chết, nàng lại cũng không thương tâm gì. Đại khái là trong cuộc sống ngắn ngủn của nàng đã thấy sinh ly tử biệt quá nhiều, cảm giác phai nhạt dần. Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn theo nơi Anh Vũ bay đi, nở một nụ cười ngọt ngào.

81. Chương 81: Chuẩn Bị Vô Vi Quốc

Cung điện hoa lệ vô song.

Trên tiểu tháp Long Phượng tinh sảo có một vị giai nhân dựa vào, mặc áo ngắn tay màu sắc quá ư diễm lệ, chân thon gót phượng, mi như rặng núi phía xa, mắt như làn nước mùa xuân, lông mi chớp động như cánh bướm, môi trơn bóng như cánh hoa tươi, một đôi mắt phượng cười mà như không cười hờ khép, ngàn lần vạn lần cũng không nói hết vẻ quyến rũ phong tình. Trái phải phía sau nàng đều đứng một vị nam tử cầm

quạt phong tình vạn chủng. Trước sau cũng có hai tên mỹ nam đang quỳ, một vị đang xoa bóp bắp đùi cho nàng, một vị đang hầu hạ nàng ăn bữa sáng. Vị… này chính là đương kim nữ chủ của Vô Vi Quốc - Tiểu Liễu Thái hậu nổi tiếng - Liễu Khinh Trần.

"Bệ hạ, quốc sư Tề Quốc cầu kiến."

Một vị giai nhân bạch y (đương nhiên là nam), mặc thâm y rộng thùng thình, mang theo cảm giác xinh đẹp tuyệt trần nói không nên lời, tiêu sái đi đến. Hắn chính là Ngự Sử trung thừa - Tuân Tức. Nhưng thân phận cùng địa vị của hắn cũng hơi mập mờ. Có thể tùy tiện xuất nhập Hoàng cung, thậm chí còn sống chung với Tiểu Liễu Thái hậu nên cũng không đơn giản, tình yêu của hai người đã lan truyền khắp cả nước. Tiểu Liễu Thái hậu hé mắt, chớp chớp làn mi mắt lập lòe như nước mùa thu nhưng Tuân Tức dường như vẫn bất động, nụ cười thân thiết trên mặt có thể giải nghĩa là dịu dàng dễ gần, cũng có thể giải nghĩa là người sống chớ gần.

Tiểu Liễu Thái hậu cười không nhịn được, bản thân thu liễm, thở dài: "Tuyên hắn vào đi."

Một lát sau, Hoa Thệ Chi mặc áo xanh, theo hai vị mỹ nam đi vào. Vẻ đẹp của Hoa Thệ Chi bất đồng với những kẻ phàm tục bên cạnh Tiểu Liễu Thái hậu, đương nhiên sẽ khiến Tiểu Liễu Thái hậu hơi kinh hãi.

"Hoa quốc sư từ xa mà đến, chắc cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Tiểu Liễu Thái hậu vốn cực yếu ớt, một bộ dạng tiểu nhi nữ này có thể khuynh đảo không ít nhiệt huyết nam nhi. Đáng tiếc nữ nhân này là một kẻ mê trai, đối với nàng mà nói, nam nhân chỉ cần lớn lên đẹp là được, những phẩm chất khác được cái ích gì, quan tâm nó cũng mệt chết. Nàng muốn dùng một người, thì không phân biệt nam nữ, nàng muốn ngủ với một nam nhân, thì cần phải nghiêng nước nghiêng thành. Cho nên hậu cung giai nhân tuy nhiều, nhưng có thể được nàng sủng ái cũng chỉ hơn mười người mà thôi.

Hoa Thệ Chi này không tệ, nàng liếc mắt liền coi trọng, ha ha, hậu cung đã lâu chưa có gì đổi mới, làm Thái hậu thật sự rất nặng nề a.

Tuân Tức nói: "Hoa quốc sư tới thỉnh Thái hậu phái binh, tấn công Đại Tề."

Tiểu Liễu Thái hậu gật đầu: "Tốt, cái này… không vội, dù sao thời gian rất dài"

Nàng vừa chớp nháy thu ba với Hoa Thệ Chi, vừa chảy nước miếng động lòng.

Hoa Thệ Chi cùng Tuân Tức liếc nhìn nhau, nói: "Ngày mai là tang lễ của Hoàng thái tử Tề Quốc, Hoàng thái tử đi về cõi tiên, chưa rõ người thừa kế, Hoàng thượng gần đây lại ốm yếu, cho nên, đây cũng là cơ hội trời ban."

Tiểu Liễu Thái hậu cười ha ha, nàng rất ít nghe nam nhân ngủ với nàng đàm luận chuyện quốc sự. Tình dục là tình dục, chánh sự là chánh sự, hai chuyện này nàng phân biệt rất rõ ràng. Phái binh tấn công Tề Quốc, phải đi qua Vệ quốc, cho dù Vệ quốc ượn đường thì ít nhất cũng phải đi mất nửa tháng, ngày mai, chuyện cười, trong thời gian ngắn như vậy, sao có thể tới được. Huống chi, làm sao Vệ quốc ượn đường để Vô Vi diệt Tề đây. Nàng biết Thiên sư Đại Tề rất thịnh hành, nhưng nàng vốn không tin đạo. Cho nên, nàng đối với người biết đạo thuật vẫn hơi nghi ngờ.

Tuân Tức tiến lên nói: "Hoa thiên sư sẽ mở một loại gọi là pháp thuật biến đổi thời không, trước tiên có thể tống một nhóm người qua. Quân nhu cùng đại quân chờ chúng ta đưa đến sau."

Tiểu Liễu Thái hậu thán: "Tuân đại nhân tại sao nhất định muốn diệt Tề?"

Tuân Tức nói: "Hoàng thượng Đại Tề gởi thư vô lễ, không diệt Tề không thể trấn an sự phẫn nộ của dân chúng."

Tiểu Liễu Thái hậu ha ha cười một tiếng, cái gì mà trấn an sự phẫn nộ của dân chúng chứ, là bản thân ngươi hận hắn mới đúng. Hắn chỉ gởi thư hướng nàng cầu hôn, dù hơi quá đáng, nhưng hắn lấy địa vị vua một nước cầu hôn nàng, cũng không phải chuyện gì quá vô lễ. Xem ra Tuân Tức suốt ngày ra vẻ đạo mạo, trong lòng đã sớm không tin ai. Nếu mọi người quan tâm chính sự, Tiểu Liễu Thái hậu cũng hết hứng thú tình dục với Hoa Thệ Chi, lập tức hỏi:

"Không biết Hoa quốc sư định lấy cớ gì mà muốn tới Vô Vi nho nhỏ của chúng ta mượn binh?"

Hoa Thệ Chi nói: "Tề hoàng hoang dâm vô độ, tàn bạo hung ác, thật sự là..."

Tiểu Liễu Thái hậu ngăn tay nói: "Ta là nữ nhân, Khổng Thánh Nhân cũng nói nữ tử giống tiểu nhân. Ngươi muốn gì nói thẳng đi. Có chỗ gì lợi thì nói luôn ra, bằng không, ta không có hăng hái thay người làm chuyện không công."

Hoa Thệ Chi cắn răng nói: "Tề Quốc chỉ có một vị công chúa, nếu có thể cưới công chúa thì nhất định có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, Hoa mỗ mặc dù bất tài, cũng có chí này. Nếu Vô Vi trợ giúp Hoa mỗ cướp được Hoàng quyền, lúc Hoa mỗ đăng cơ, tất nhiên sẽ xưng thần với Vô Vi."

"Nói láo." Nói tới chính trị Tiểu Liễu Thái hậu lập tức tỉnh táo.

"Không biết Thái hậu muốn tại hạ phải làm sao?" Hoa Thệ Chi đối với người lúc ban đầu chảy nước miếng mê trai nhìn hắn này giờ biến thân thành Thái hậu thông minh tháo vát cũng hơi không thích ứng kịp.

"Không phải ta muốn ngươi làm sao, là bản thân ngươi phải biểu hiện làm sao để ta tin phục. Ta không thể để bọn họ không dưng chịu chết." Tiểu Liễu Thái hậu nói: "Ngươi có thời gian nửa nén hương, nếu không có cách gì có thể đả động ta, thì cũng mời ngươi trở về đi."

Hoa Thệ Chi ngây ngẩn cả người. Một lát sau, hắn chậm rãi nói: "Ta, ta là..." Hắn nói ra một chuyện với hắn mà nói chính là bí mật kinh thiên động địa, chuyện này, từ lúc hắn biết tới nay chưa từng nói với người thứ hai, hôm nay bị buộc phải nói cho nữ nhân này, trong lòng thật sự là hận a.

Tiểu Liễu Thái hậu suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Coi như lời ngươi nói đều là sự thật, cũng có quan hệ gì tới ta đâu. Ta nói với ngươi thế này, chính trị có đôi khi cũng như thương nhân, đàm phán được thì hai bên đều có lợi. Ta trợ giúp ngươi có được thiên hạ, ta lại có ích lợi gì. Hiện tại ngươi nói muốn xưng thần với Vô Vi ta, đến lúc đó Tề Quốc là của ngươi, ngươi còn có thể nghĩ như vậy sao?"

Hoa Thệ Chi nói: "Nếu ta làm chủ Đại Tề, mời Thái hậu ban thưởng công chúa làm Hoàng hậu của ta, sinh hài tử ra sẽ là Hoàng thái tử Đại Tề."

Tiểu Liễu Thái hậu lắc đầu, tên nam nhân này lớn lên không xấu, mà tất cả tâm cơ đều chỉ ba trò âm mưu vặt vãnh, nếu không luyện pháp thuật gì đó, đối với chính trị cùng kinh tế chắc vô dụng. Người như thế làm Quốc quân, ha ha, đối với Vô Vi trái lại là tin tức tốt. Tiểu Hoàng đế xinh đẹp kia của Đại Hạ tinh như quỷ, hiệp ước biên giới một chút tiện nghi nàng cũng không chiếm được, Hoàng thái tử kia của Sở Quốc càng quá hơn, đã chạy tới ngủ với nàng hai đêm xong, còn khiến nàng trong giấc mộng điên đảo lập ra một cái hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau. Vô Vi muốn mở mang bờ cõi, từ bên Vệ Tề này mà bắt đầu, cũng không phải biện pháp không tốt.

Hoa Thệ Chi thấy Tiểu Liễu Thái hậu lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là thêm Hiệp ước nói: "Đại Tề hàng năm chắc chắn sẽ hướng Vô Vi nạp ngân lương, hiến mã tốt cùng giai nhân, tạm thời được việc xong lập tức hiến cho Vô Vi một tòa thành gần Vệ quốc."

Tiểu Liễu Thái hậu nói: "Ba tòa."

Hoa thệ sững sờ nói: "Hai tọa."

Tiểu Liễu Thái hậu mỉm cười: "Được, ngươi lập Hiệp ước cho tốt, ta lập tức phái binh đi theo ngươi."

Tuân Tức mỉm cười. So với nam sắc, Tiểu Liễu Thái hậu càng coi trọng quốc chính hơn. Hơn nữa so với Hoa Thệ Chi, Tiểu Liễu Thái hậu vẫn thông minh tháo vát hơn nhiều, trên đời này cũng chỉ có một vị nam tử có thể làm cho Tiểu Liễu Thái hậu thất sắc, nhưng hắn đã chết, bị Tiểu Liễu Thái hậu tự tay giết chết, vùi thật sâu dưới đất.

Tiểu Liễu Thái hậu nói: "Ta sợ có việc trước sau không đồng nhất, Vệ quốc không muốn ượn đường, đồ quân nhu sang không kịp, vậy thì phiền phức."

Tuân Tức nói: "Thái hậu, thần nguyện ý đi sứ Vệ quốc, đưa trọng lễ, mượn đường diệt Tề. Phải biết rằng đưa lễ vật thì lập tức có thể đạt được ích lợi, mà mượn đường để chúng ta tiện tay diệt quốc là chuyện sau đó. Cự tuyệt ích lợi trong tay mà coi trọng ích lợi sau này phải là người trí lực trung đẳng mới có thể nhìn ra. Ta nghĩ trí lực Quốc quân Vệ quốc không đạt tới trình độ trung đẳng."

Tiểu Liễu Thái hậu ha ha cười một tiếng: "Tuân đại nhân có văn có võ ai gia luôn luôn biết. Được rồi, ngươi xuống đi. Ta để bộ binh Liễu đại nhân trợ giúp ngươi một tay."

Tuân Tức vui vẻ nói: "Tạ ân Thái hậu."

Hoa Thệ Chi nói: "Ta chỉ mượn năm nghìn tinh binh, trực tiếp tiến vào Hoàng cung bức vua thoái vị, có lẽ không cần các vị phải phái binh đến."

Tiểu Liễu Thái hậu cùng Tuân Tức nhìn nhau cười to, nghĩ thầm: ngươi không cần chúng ta giúp, chúng ta cũng muốn tùy tiện tìm một cơ hội diệt Vệ. Khi đó chúng ta cùng Đại Tề làm láng giềng, không sợ ngươi quỵt nợ. Hoa Thệ Chi đột nhiên phát hiện thoạt nhìn Tiểu Liễu Thái hậu yếu đuối tương đối lại giống như cáo già, mà bản thân pháp lực cao cường lúc này mới giống như thỏ trắng nhỏ đây?

……

Rốt cục, ngày khó khăn nhất đã đến. Cũng có một cái phiền phức, Long Tại Thiên cùng Tề công chúa muốn diện thánh, Long Chi Hưng cũng muốn đi. Vậy thì, ai tới bảo vệ Điêu Điêu Tiểu Cửu? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có ở Lưu Quang Cung là tốt nhất. Lưu Quang Cung là một kiến trúc pháp lực, cần phải giải trừ rất nhiều loại cấm chú mới có thể vào, cho nên, hắn cảm thấy cũng nên dẫn Điêu Điêu Tiểu Cửu tới Lưu Quang Cung thì an toàn hơn. Mà quan trọng nhất là, hắn không muốn thấy Tề công chúa và Long Tại Thiên cùng đi diện thánh. Đối với Tề công chúa, là tình thế bắt buộc hắn. Long Chi Hưng mang theo Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng thiếu nữ trúc ốc cũng đi tới Lưu Quang Cung. Những… chim công đáng chết này vừa thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu tới, đều kêu vang lủi lên mây xanh, cả Lưu Quang Cung không còn một bóng chim công vờn quanh, đường đi cô độc yên tĩnh như vậy.

"Long Chi Hưng bái kiến Công chúa."

Cũng không nói chuyện, chỉ thả một sợi dây xuống?! Long Chi Hưng ngơ ngác nhìn sợi dây, hoài nghi động cơ của Tề công chúa. Điêu Điêu Tiểu Cửu không thấy sao cả, nàng cũng khá thích trèo cao. Hai tay kéo sợi dây, lần lượt vận động, chỉ chốc lát sau, như một cái điểm nhỏ màu đỏ leo lên tới trời. Trên đó không có Long Tại Thiên, người Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn nhìn thấy, chỉ có một vị thiếu nữ áo tím. Trên mặt che cái khăn che mặt, cánh tay cùng chân ngọc để trần, thoạt nhìn vừa thần bí lại hoang dã.

Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc hỏi: "Ngươi là ai?"

Thiếu nữ áo tím thở dài một tiếng, sau đó thăm dò nhìn Long Chi Hưng ôm thiếu nữ trúc ốc cũng bò lên theo… Thiếu nữ áo tím lấy ra một cái tiểu chủy thủ tinh sảo, sau đó chậm rãi chờ, đến lúc Long Chi Hưng leo đã khá cao, mới một đao chặt đứt sợi dây. Long Chi Hưng không kịp kêu một tiếng, liền rớt xuống… Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng gục trên sàn nhà nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy Long Chi Hưng nằm trên mặt đất, hồi lâu không đứng lên, chắc là té rất nặng.

"Ta là Tề công chúa." Thiếu nữ áo tím nói với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu a một tiếng, còn đang nhìn Long Chi Hưng. Trong lòng hơi cao hứng. Dù sao người này da khô thịt dày té cũng không chết, khó mà nhìn thấy hắn bị nhục như thế, ha ha ~ cảm giác cũng không tệ lắm. Thiếu nữ áo tím không cao hứng, thanh âm càng lớn hơn vài phần: "Ta là Tề công chúa!" Điêu Điêu Tiểu Cửu không biết nàng ta muốn làm cái gì, chỉ ngu ngơ đáp: "Ta biết rồi."

Tề công chúa nói: "Vậy ngươi thấy ta còn không mau quỳ xuống."

Điêu Điêu Tiểu Cửu buồn cười nói: "Quỳ hay không quỳ thì có được cái gì đâu, cho dù dập đầu thì cũng không được cái gì."

Tề công chúa nói: "Ngươi không cảm thấy quỳ xuống dập đầu tổn thương lòng tự ái?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu: "Đầu heo, đầu trâu, đầu dê cắt bỏ cũng có người mua, chỉ có đầu người tặng không cho người ta, cũng không ai muốn. Có thể thấy được đầu người… hèn hạ nhất, vốn dĩ không phải thứ đồ đáng tiền, dập đầu thì cũng được cái gì đâu."

Tề công chúa phản ứng kịch liệt, cười té trên mặt đất, làm đau cái đầu không đáng giá tiền của nàng! "Nếu ngươi là nam nhân thì tốt quá." Tề công chúa nói.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn bộ ngực cũng khá lớn của bản thân, nói: "Làm nữ nhân cũng không tệ a."

Tề công chúa nhìn bộ ngực Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình, nói: "Cũng phải, ta làm nam nhân tương đối dễ dàng hơn."

Hai nữ hài tử cúi đầu nghiên cứu bộ ngực cùng quan hệ giới tính. Long Tại Thiên ở một bên sắp cười đến tắt thở. Nhưng hắn không thể đi vào. Hắn che chắn cho Tề công chúa. Hiện tại hắn tương đương là một người tàng hình không có khí tức. Hắn không biết công chúa cảm ứng được cái gì, cũng chơi ngược lại hắn. Hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu như cũng che Điêu Điêu Tiểu Cửu lại, hai người cùng nhau tham gia yến hội, vừa thú vị, lại an toàn. Nhưng để hắn… chơi đùa Điêu Điêu Tiểu Cửu trước đã. Hắn bước qua, chuẩn bị chạm lên bộ ngực mê người của Điêu Điêu Tiểu Cửu một cái. Ha ha ~ Cũng không biết là ai chơi ai đây?!

82. Chương 82: Long Tại Thiên Đau Đớn Cùng May Mắn

Lưu Quang Cung.

Long Tại Thiên len lén đi tới bên cạnh Điêu Điêu Tiểu Cửu, nụ cười gian khiến trên khuôn mặt anh tuấn của hắn xuất hiện một ánh mắt đáng yêu… Điêu Điêu Tiểu Cửu vẫn cúi đầu, không hề có cảm giác… Bàn tay ma quỷ của Long Tại Thiên nhẹ nhàng thăm dò Điêu Điêu Tiểu Cửu…

Oa chà chà, Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy, nàng thấy, trước ngực mình đột nhiên nổi lên, hình như là bị nắm một cái?! Nhưng rõ ràng không có người a? Nhưng cảm giác này, sao lại quen thuộc như thế? Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức ngẩng đầu nhìn Tề công chúa, Tề công chúa len lén cười nói: "Anh ta nơi này nuôi một thức thần sắc quỷ. Chúng ta không nhìn thấy hắn, nhưng hắn vẫn sẽ đến sờ mó nữ hài tử. Thật hết cách!" Còn cố làm ra vẻ thở dài một hơi.

Long Tại Thiên tức giận đến trợn trừng mắt, đáng tiếc không ai nhìn thấy, đương nhiên cũng không ai để ý hắn.

Điêu Điêu Tiểu Cửu ai một tiếng, nói: "Ta có chiêu trị sắc quỷ, ngươi có muốn… nhìn thử hay không?!"

Tề công chúa rất hứng thú, len lén nói: "Nhưng nếu ngươi vừa nói ra, hắn đã nghe thấy rồi."

Long Tại Thiên hơi sợ hãi, Điêu Điêu Tiểu Cửu chỉnh người cực độc ác, hắn đã bị chỉnh qua rất nhiều lần.

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu, "Ta đây có cách, bảo đảm dù nói ra, hắn cũng sẽ chào thua." Nói xong đắc ý cười ha ha, liếc mắt hỏi Tề công chúa: "Muốn nghe không?"

Tề công chúa gật đầu, Điêu Điêu Tiểu Cửu rất thú vị nha, bất lúc luận bản thân làm nam nhân hay nữ nhân đều thích nàng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu hỏi Tề công chúa: "Anh ngươi siêu biết làm đồ ăn ngon, ngươi biết không?"

Nàng lập tức xoay chuyển đề tài xa như vậy, Tề công chúa ngây ra một lúc, sau đó gật đầu. Điêu Điêu Tiểu Cửu ngọt ngào cười một tiếng, "Ta muốn ăn món thập cẩm hổ lốn của anh ngươi. Cảm thấy sơn hào hải vị cũng không thơm ngon bằng món kia. Ngươi biết không?"

Tề công chúa nói: "Biết a, khẩu vị ngươi thật không cao quý, chỉ giỏi tốn hơi thừa lời, cái loại… thập cẩm hổ lốn này nghe thì không có gì, chính là nước dùng từ ba mươi sáu vật gieo trồng nghiền thành phấn cùng 12 chủng thịt không dính một giọt mỡ, dùng lửa nhỏ từ từ sao ra." Lập tức ngón tay mở ra rồi chụm lại, trước mặt hai người bính bính bính xuất hiện một mớ chén nhỏ, bên trong là các loại hương liệu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên quát to một tiếng: "Có con gián!" Sau đó nhảy dựng lên chạm loạn… Tề công chúa thích sạch sẽ so với Điêu Điêu Tiểu Cửu còn sợ lợi hại hơn, lập tức leo lên người Điêu Điêu Tiểu Cửu, thuận tiện ôm thân thể thơm hương ngọc mềm một cái…

Long Tại Thiên tại một bên cười điên đảo, nói ra không ai tin, hai thiên sư mà cũng đánh không lại một con gián, hắc, nữ nhân thật đáng yêu. Điêu Điêu Tiểu Cửu đang âm thầm làm một cái thủ thế với Thất

công chúa… Vốn dĩ hai người nhảy loạn chạm loạn, những… phấn bột này bay khắp nơi, hiện tại, bọn họ có thể tinh tường thấy có một đôi dấu chân từ từ đi tới hướng các nàng… Tề công chúa thầm khen Điêu Điêu Tiểu Cửu thật sự quá thông minh, hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó cùng nhau tiến công hướng Long Tại Thiên… Tề công chúa một quyền đánh trúng bụng Long Tại Thiên, mà Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng một cái tát thanh thanh giòn giòn đánh vào mặt Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên một phát lộn ngược ra sau, tránh né ra thật xa. Hắn làm pháp quyết, hiện tại trên đất đan xen tất cả đều là dấu chân hỗn loạn, làm hại hai vị thiếu nữ tinh nghịch đánh đấm loạn trên không trung một hồi, Long Tại Thiên ở một bên nhìn, tức giận mới giảm đi một ít. Thật ra, Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Tề công chúa căn bản là đang chơi Long Tại Thiên. Bởi vì bản thân Long Tại Thiên ẩn không thấy đâu, mới vừa rồi một chưởng kia của Điêu Điêu Tiểu Cửu, trên chưởng có rất nhiều phấn màu trắng, đánh vào mặt Long Tại Thiên, hiện tại, mặc dù Long Tại Thiên cũng ẩn thân, nhưng một khối chạm tới đường nét khuôn mặt Long Tại Thiên vẫn còn dấu ấn. Nói cách khác, hai vị thiếu nữ hiện tại có thể rất dễ dàng phán đoán ra vị trí Long Tại Thiên.

Đánh một hồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu dịu dàng nói: "Mệt quá nha, không chơi nữa."

Tề công chúa đề nghị: "Trên người bẩn muốn chết, chúng ta tắm rửa đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu liên tục gật đầu: "Tốt tốt!"

Long Tại Thiên vừa vui vẻ lại vừa đau khổ, đây rõ ràng là đặt bẫy rập chờ hắn nhảy vào sao? Hắn cảm thấy Tề công chúa đang làm hư Điêu Điêu Tiểu Cửu. Đầu óc hai nữ nhân này là làm bằng cái gì, lại có lối suy nghĩ giống như bầu trời mênh mông không nắm bắt được kiểu vậy. Hắc hắc… Cũng không biết là ai làm hư ai đây?

……..

Hậu cung

Tề Hoàng đế nằm một mình trên giường, khuôn mặt cùng thân thể hắn quá độ già yếu, không giống nam nhân năm mươi tuổi, cứ như là hơn… bảy mươi tuổi, hơn nữa là cái loại… lão nhân cực không khỏe mạnh này. Khiến cho người ta hiểu được tại sao mỗi người đều sợ già.

Gần đây thân thể hắn không bằng lúc trước, không biết sao đã ăn xuân dược nhiều hơn, lại luôn có một cảm giác nóng rần lên khiến thần trí tạm thời không rõ ràng. Đại nạn nếu đã tới rồi, nếu hắn không có ra mặt, chỉ e nước không thể đúng giờ có chủ. Hoàng thái tử chết, mặc dù hắn sớm hiểu tất sẽ phát sinh chuyện như thế, nhưng cũng đả kích hắn không nhỏ.

Hắn bình sinh dâm loạn, lại chỉ có một nữ nhi. Vì ổn định của quốc gia, từ nhỏ đã coi nàng là nam hài tử mà nuôi dưỡng, nhưng nữ nhi lớn lên, bản lĩnh cũng mạnh hơn, càng lúc càng không chịu khống chế, bày đặt không cần quốc gia, không khôi phục thân nữ nhi là không được, ai, không biết đầu óc nữ nhân là làm bằng cái gì. Những… mỹ nữ xinh đẹp này đều bị hắn đuổi ra ngoài.

Hắn hiện tại chỉ muốn nhìn thấy hai người, hai huynh đệ Long gia. Thứ nhất là bởi vì bọn họ là cháu của bản thân, hai là bởi vì sau khi bọn họ cưới con gái mình xong sẽ sửa lại dòng họ rồi kế thừa Vương vị, cuối cùng thì Vương vị này không rơi vào trong tay người khác. Nhưng hắn không giống với nữ nhi, hắn tương đối hướng tới Long Chi Hưng. Đứa cháu này tương đối giống hắn, có khí phách Vương giả, cũng có quyết tâm cùng dũng khí người thường không có, quan trọng nhất là, hắn đối với Vương vị có ý đồ rất mạnh. Mà một chút đó, chính là cơ sở thành tựu nghiệp bá một đời. Long Tại Thiên, ở trong mắt hắn, chỉ là lựa chọn thứ yếu.

"Hoàng thượng, quốc sư cầu kiến."

"Tuyên."

"Hoàng thượng tuyên quốc sư vào điện." Hoa Thệ Chi đi đến, thật cao hứng, hắn là hôm nay vị khách đầu tiên của Hoàng thượng.

"Tham kiến Hoàng thượng." Tề Hoàng đế khoát tay áo.

"Ngươi đối với chuyện Hoàng thái tử thấy thế nào?" Mặc dù hắn đã già, nhưng phong cách của hắn vẫn rất nam nhân, lời nói ra gọn gàng dứt khoát.

"Mong Hoàng thượng mau chóng chọn người thừa kế mới!" Hoa Thệ Chi nói.

"Rất hợp trẫm ý, trẫm cũng chuẩn bị ở đại điển hôm nay tuyên bố chuyện này." Tề Hoàng đế gật đầu.

Hoa Thệ Chi hơi giật mình: "Hôm nay liền tuyên bố?!" Hắn thầm nghĩ trong lòng, may mắn bản thân đã chuẩn bị, bằng không…

Tề Hoàng đế nói: "Hôm nay là thời gian tốt nhất, sẽ khiến vài người trở tay không kịp."

Hoa Thệ Chi nói: "Không biết Hoàng thượng hướng vào ai. Nếu chọn người, trước tiên phải chuẩn bị, bằng không, phát sinh chuyện gì mọi người không ai hy vọng có biến cố sẽ không tốt."

Tề Hoàng đế nói: "Theo ý kiến quốc sư?"

Hoa Thệ Chi nói: "Không bằng hạ lệnh, để tất cả những người có thể được chọn đến ngoài đại điện hầu chỉ, sau đó, Hoàng thượng cùng ban rượu thưởng cho bọn họ, một người còn sống, chính là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế tương lai. Như vậy, hiện tại thoạt nhìn mặc dù tàn nhẫn, nhưng đối với sự yên ổn đoàn kết sau này của quốc gia lại có ích lợi rất lớn." Hoa Thệ Chi chỉ là muốn mượn cơ hội này tập trung tất cả vương giả kế thừa lại xử tử hết mà thôi.

Tề Hoàng đế suy nghĩ sâu xa một chút, quyết đoán ra quyết định, làm một cái phất tay với Hoa Thệ Chi. Hoa Thệ Chi lấy một tờ giấy ra, gấp thành mấy hình chim, sau đó, thổi một hơi vào chúng, đàn chim vỗ vỗ cánh, tất cả đều bay đi. Một, hai, ba, bốn, năm… Tổng cộng bảy con. Tề Hoàng đế đếm con số này, phát hiện Hoa Thệ Chi mời toàn bộ những… người có tư cách nhưng không có cơ hội gì tới. Quốc sư này, đến là cao thâm nhổ cỏ trừ gốc. Nghe nói hắn cùng Long Chi Hưng rất thân thiết. Nhưng theo ý nghĩ của Tề Hoàng đế, Long Chi Hưng vẫn sẽ không sát hại Long Tại Thiên, dù sao hiện tại Long Tại Thiên đối với đế vị của Long Chi Hưng không có uy hiếp bao nhiêu. Chẳng lẽ, bản thân cùng Long gia đều đã nhìn lầm người?! ……

Long Chi Hưng tiếp thư của Hoa Thệ Chi. Hắn đang lôi kéo thiếu nữ trúc ốc nhàn hạ thoải mái ngắm hoa đây, cho nên, trước hết hắn vẫn nhận lời. Hoa Thệ Chi?! Hừ, lại đang đùa cái quỷ gì đây, muốn hắn đi thiên thính hầu chỉ, hắn muốn nói chuyện với Hoàng đế còn phải thông qua họ Hoa này sao? Hắn không đi thiên thính, hắn muốn trực tiếp đi tẩm cung của Hoàng thượng, tang sự của Hoàng thái tử hắn không quan tâm, hắn chỉ là muốn mau chóng hiểu rõ cục diện.

"Xin lỗi, Hưng Vương gia, Hoàng thượng không tiếp khách, nói có chuyện phải chờ tới lúc đại điển tuyên bố trước mọi người." Thái giám nhỏ giọng nói. Dù sao sự sắc bén uy nghiêm của Long Chi Hưng là không phải bàn. Long Chi Hưng chỉ có thể cắm hận dừng lại, xông vào tẩm cung Hoàng đế, hắn còn chưa có gan đến vậy. Được, hắn đi thiên thính chờ, xem Hoa Thệ Chi muốn chơi cái gì.

……

Màn che màu đỏ, một bồn tắm lớn cũng vô căn cứ mà xuất hiện, khói màu trắng phiêu tán khắp nơi, biến nơi vốn trống rỗng, có thêm vài phần diễm sắc. Tề công chúa bắt đầu cởi quần áo, có phụ thân như vậy, ở địa vị như vậy, nàng cũng không thể sinh ra cá tính không phóng khoáng được. Long Tại Thiên vô cùng cao hứng tìm vị trí thoải mái dựa vào, nhìn mỹ nhân chầm chậm cởi xiêm y. Hai thiếu nữ… tươi mát, đường nét Tề công chúa thanh thoát, đường cong Điêu Điêu Tiểu Cửu lại lung linh, mỗi người một vẻ, lại hoàn hảo hỗ trợ nhau, Long Tại Thiên cảm thấy vì như thế này mà bị chỉnh cũng là chuyện rất đáng giá. Đương nhiên hai người sẽ không cởi trần hết sạch, các nàng là tới chỉnh người, không phải bán thịt. Hai người nhảy vào nước, ngồi xuống, còn không lúc nào không cười tà yêu mị:

"Không nên chạm ta, ngươi không có sao?" Thanh âm Điêu Điêu Tiểu Cửu xuyên thấu qua hơi nước, lúc nghe thấy lúc không.

Tề công chúa hiếu kỳ nói: "Ngươi khá lớn, ngươi tương đối mềm hơn, cảm xúc vẫn thích hơn."

Long Tại Thiên tràn đầy cảm xúc, liên tục gật đầu. Cảm xúc của tiểu yêu tuyệt đối là đệ nhất.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười khẽ: "Thật ra của ngươi tương đối nhẫn nhụi, trơn mịn không dính dấp, cũng rất thoải mái."

Long Tại Thiên đang liên tưởng vô hạn… Sau đó là một hồi tiếng cười nũng nịu… Long Tại Thiên bị cảnh xuân sắc như thế hấp dẫn, thật sự là không biết sống chết là gì, không tự chủ được bước đến gần bồn tắm, hắn hiện tại đã biết rõ cái gì gọi là chết trong tay hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Một đại nam nhân thấy cảnh này… Oa chà chà, chết cũng đáng. Long Tại Thiên đến gần bồn tắm, đưa đầu nhìn, trong trời đất một mảnh màu đỏ… Chỉ cảm thấy có người giơ chân hắn lên, ấn đầu kéo chân ném vào bồn tắm… Nếu như hai nha đầu này muốn hắn tắm cùng, đương nhiên hắn rất vui vẻ, nhưng tâm trí Long Tại Thiên dại gái chậm mất nửa nhịp mới nhớ ra, các nàng sẽ không tốt như vậy đâu! "A…" Một tiếng hét thảm kinh thiên động địa… Long Tại Thiên một tay bưng mắt, một tay bưng hai chân phá nước thoát ra, mang theo một đám màu đỏ hoa mỹ phóng lên cao, nhanh chóng nhằm phía nóc nhà cao không thể với tới của Lưu Quang Cung…

"Là Long Tại Thiên."

Điêu Điêu Tiểu Cửu giật mình, nhìn về phía Tề công chúa, Tề công chúa cười lảo đảo, trở mình nhìn bồn tắm, tất cả chất lỏng màu đỏ chảy ra, vốn dĩ là nước lẩu của ba mươi sáu loại ớt cực phẩm chế thành… Thật là khủng khiếp, Điêu Điêu Tiểu Cửu lại một lần nữa thấy khinh công phi phàm của Long Tại Thiên, hắn đau đến mức chạy tán loạn khắp trên dưới Lưu Quang Cung, mỗi một lần bị chạm đều xông lên trời như không xuống nữa… Mỗi một lần rơi xuống đất đều như muốn biến sàn nhà thành trận đại động đất… Có một nữ nhân thông minh nói thật hay:

"Phòng bếp là trọng địa giết người, trong phòng bếp tùy tiện lấy ra một vũ khí gì đều có thể vô tình giết người, cho nên, người trên giang hồ, ngàn vạn lần không cần khinh thường phòng bếp cùng người trong phòng bếp."

Một con chim nho nhỏ của Hoa Thệ Chi còn chưa bay vào Lưu Quang Cung, đã bị một đống nước ớt này hắt đến, ướt đẫm rớt xuống. Vận khí tốt!

83. Chương 83: Đại Kết Cục

"Phù phù, không đau nha!" Điêu Điêu Tiểu Cửu vội vàng an ủi Long Tại Thiên, vừa nói với Tề công chúa, "Lại biến ra một thùng nước lạnh cho hắn tắm rửa đi, nhìn xem hắn đau thế này cơ mà"

Tề công chúa nói: "Ngươi không phải nói muốn trị sắc quỷ sao, ngươi không muốn hắn nhìn lén ta mà?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "…trước biến ra nước đi, chúng ta đợi lát nữa rồi nói sau."

Tề công chúa nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu đối xử với Long Tại Thiên rõ ràng còn tốt hơn với chính mình, cực kỳ đố kị nói: "Ta muốn nghe ngươi… giải thích trước."

Long Tại Thiên một thân đầy mồ hôi, hoàn toàn hiện hình, nghe nói ẩn thân chú này vạn lần mới thành công vài lần vậy mà lại bị nước ớt bức ra nguyên hình, chảy mồ hôi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ta tin tưởng hắn."

Long Tại Thiên đột nhiên cảm thấy thân nhẹ như chim yến, đau khổ lập tức giảm đi rất nhiều, dường như nghe thấy nhạc tiên, oa chà chà, tiểu yêu nhà hắn nói so với nhà người ta ca hát còn dễ nghe hơn, nàng tin tưởng hắn. Thật sự, trên đời này còn có thứ gì so với lời này đẹp hơn kỳ diệu hơn không?

Tề công chúa hậm hực biến nước ra, tự đùa nghịch ngón tay. Tình nhân như Long Tại Thiên với Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng chưa từng gặp qua.

……

Điện Thiên Thính phía Tây Hậu cung Đại Tề Quốc

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu… Bảy người. Nhưng một người là thiếu nữ trúc ốc. Đếm đi đếm lại, còn thiếu Long Tại Thiên. Thời gian càng lúc càng gấp, Hoa Thệ Chi không chờ được, coi như Long Tại Thiên gặp may! Pháp thuật Long Tại Thiên còn kém Long Chi Hưng, cũng không đủ làm hậu hoạn. Ra lệnh một tiếng, năm nghìn tinh binh đồng thời xuất động, vây quanh sáu vị có quyền kế thừa, lập tức có một người thái giám tuyên:

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thái tử đã qua đời, nước không thể không có Thái tử, trẫm muốn lập Long Tại Thiên làm Thái tử, ít ngày nữa cùng Công chúa thành hôn. Chúng nhân các ngươi, đồng đều ban thưởng một ly rượu. Chiếu viết"

Một hồi sáu ly rượu đã được sáu tiểu mỹ nhân mang tới. Tất cả Vương gia nhìn nhau, đều hiểu rõ ràng, đây là rượu độc, hôm nay uống cũng chết, không uống cũng chết. Nhưng uống thì ít nhất có thể bảo toàn người nhà. Có ba vị Vương gia nâng chén, quỳ xuống cám ơn Hoàng thượng ban cho, nâng chén…

Long Chi Hưng nhìn gần ngàn tinh binh chung quanh, cảm giác khác thường, những tinh binh này mặc… xiêm y của thị vệ tinh nhuệ đệ nhất đẳng Đại Tề Quốc, phải biết rằng thị vệ tinh nhuệ nhất đẳng này chính là tâm phúc của Hoàng thượng, nhiệm vụ bình thường là giải cứu lúc nguy hiểm, nhưng nơi này có không ít người xiêm y rõ ràng không hợp thân thể, giống tùy tùy tiện tiện bắt được mà mặc. Không đúng. Là ai muốn mượn tay Hoàng thượng trừ khử những… vị Vương gia này, dù sao bản thân Long Chi Hưng cũng có ý này, vừa lúc hắn có thể mượn đao giết người, lập tức không nói không rằng, yên lặng theo dõi diễn biến.

Không lâu sau, ba vị Vương gia uống xong rượu bắt đầu giãy dụa ngã xuống đất, ói máu đen máu xanh máu vàng, mẹ kiếp, nhất định không phun ra máu đỏ!

Thái giám nói với ba vị Vương còn lại: "Hoàng thượng ban cho ngự rượu, các ngươi dám không lĩnh mệnh sao?"

Hai vị vương lùi bước đến phía sau Long Chi Hưng, chỉ hy vọng Long Chi Hưng có thể thay bọn họ bắt đầu trước.

Đáng tiếc Long Chi Hưng cũng ước gì bọn họ chết đi, cười nói: "Hoàng thượng ban cho rượu, thần tử sao dám không uống, chỉ là hai vị Vương là người Hoàng tộc, địa vị lại tôn quý hơn ta nhiều lắm, ta không dám dẫn đầu."

Hai vị vương liếc mắt nhìn nhau, thật tuyệt vọng nha, mẹ kiếp, Long Chi Hưng, chết đến nơi với nhau rồi, còn không giúp chúng ta. Lập tức lấy rượu, một người hai tay run run, cúi đầu, đặt bên môi, nhất định không uống. Một người khác mãnh liệt tiến lên, hất rượu lên trên đầu một tên tinh binh, chỉ thấy thoát ra một làn khói xanh, người nọ té trên mặt đất, một hồi hét, hai tay quơ loạn, trên mặt máu thịt giàn giụa, thương đến tận xương cốt… Chỉ chốc lát sau cũng chết. Không người nào không kinh hãi. Ngoại thương nhanh như vậy đã chết, nếu uống thật đúng là một kiểu chết cực nhanh.

"Phản, phản, bắt bọn họ." Thái giám vội vàng tránh lui. Chỉ thấy năm nghìn binh phía sau giương cung hoành đao, quây quanh đó phải trái hai thước. Hai vị kia cũng không có pháp lực cao cường như hắn, chỉ chốc lát sau đã bị bắn thành hai con nhím. Long Chi Hưng thấy mục đích đã đạt được, quyết định… thoát thân trước rồi nói sau. Đáng tiếc, thoát thân đâu có đơn giản như hắn nghĩ!

……

Lưu Quang Cung

Long Tại Thiên tắm rửa xong thay đổi một thân đồ mới, một lần nữa đĩnh đạc đứng trước hai vị tiểu mỹ nhân. Nói thật ra, có một vài bộ phận tương đối mềm mại cũng hơi sưng đau, ví như phía dưới, ví như… Hai nha đầu này thật sự là muốn lấy mệnh người mà!

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên hưng phấn chỉ ra bên ngoài kêu to: "Nhìn xem, vịt nấu chín rồi còn có thể bay trên trời, ta vẫn cho rằng người ta nói những lời này là không có căn cứ"

Tề công chúa vội vàng nói: "Phải đó, nhưng đây không gọi là vịt nấu chín đi, là nửa chín nha, lông còn chưa nhổ hết kìa."

Long Tại Thiên nhìn thử xem, thiếu chút nữa nôn ra! Một con chim nướng nửa chín bay trên trời, không đúng, phải nói là một con phượng hoàng bị lửa thiêu suýt chết, còn đang cố gắng bay hướng bên này, chậm rãi bay… Phượng hoàng? Không phải thức thần bảo bối của Long Chi Hưng sao, sao lại bị nướng thành cái dạng này. Long Tại Thiên phản ứng lại, con phượng hoàng nửa chín đã rơi xuống Lưu Quang Cung, miệng phun ra tiếng Long Chi Hưng:

"Điện Thiên Thính phía tây Hậu cung, vài ngàn người vây hãm tấn công chủ tử, đã chết năm vị Vương gia, chủ mưu là Hoa Thệ Chi. Ngươi mau mang tinh binh đến đây trợ giúp!"

Ba người nhảy dựng lên, mau chóng đi chuẩn bị.

Long Tại Thiên chỉ huy: "Công chúa, ngươi đi gọi viện binh, tiểu yêu, ngươi biến thành ta đi gặp Hoàng đế, xem chuyện gì xảy ra, để hắn phái binh duy trì, ta đi cứu ta ca."

Tề công chúa đưa tay ra một chiêu, hóa thành chim bay đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cười mỉa nói: "Ta không thể biến thành công." Pháp lực của nàng, lúc linh lúc không linh, muốn nàng biến thành công, chắc còn phải chờ lâu.

Long Tại Thiên lắc đầu, nhẹ nhàng lôi một sợi tóc của mình ra, đặt trên tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó ấn một cái hôn trên mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói: "Biến!" Đây là… một trong những pháp thuật khêu gợi nhất, Long Tại Thiên ôm Điêu Điêu Tiểu Cửu, thâm tình hôn, nói: "Tiểu yêu, phải cẩn thận."

Điêu Điêu Tiểu Cửu gật gật đầu, nàng đã sớm muốn nhìn xem Tề Hoàng đế là cái dạng gì. ……

Long Chi Hưng vốn đối với việc thoát khỏi năm nghìn tinh binh này cũng khá nắm chắc, nhưng ngăn trở hắn không phải người khác mà chính là Hoa Thệ Chi. Pháp lực Hoa Thệ Chi luôn luôn hơn Long Chi Hưng một chút, hơn nữa có năm nghìn tinh binh, lập tức đánh Long Tại Thiên không kịp đánh trả, chỉ có thể chống đỡ. Không bao lâu, hét thảm một tiếng, thiếu nữ trúc ốc cũng chết đầu tiên. Long Tại Thiên hiện thân đúng lúc, rất hữu ích với Long Chi Hưng. Nhưng Hoa Thệ Chi chỉ ở phía sau nhìn hai người dùng pháp lực, có năm nghìn tinh binh ở phía trước không ngừng bắn tên công kích, cùng trường thương các loại… Khiến hai người ba đầu sáu tay chỉ sợ cũng không đủ. Long Tại Thiên chỉ có thể hy vọng kéo dài thêm được một lúc.

……

Điêu Điêu Tiểu Cửu hóa thân Long Tại Thiên triều kiến Tề Hoàng đế, thủ vệ thái giám chặn lại, không cho nàng đi vào. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải Long Chi Hưng, nàng căn bản không biết Hoàng đế bổn quốc nhân phẩm có bao nhiêu xấu xa, có bao nhiêu đáng sợ. Cho nên, nàng không nổi giận, chỉ ép sát vào người hai thủ vệ thái giám, hai tay kéo một phát… Trong tay liền có thêm hai cọng dây lưng, nhìn kỹ, oa, là dây lưng bọn họ nha! Không có dây lưng tri kỷ bảo vệ. Quần Thái giám liền hoa hoa lệ lệ tụt xuống… Hai cái thái giám vội vàng ngồi xổm xuống kéo quần, che dấu thân thể chẳng có cái gì để cảm thấy thẹn thùng.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nghênh ngang đi vào, cười thầm: "Hai người kia cũng chẳng có cái gì có thể lộ ra để cho người ta nhìn, thế mà cũng xấu hổ như vậy, hì hì…"

Nàng chạy trốn như bay, Điêu Điêu Tiểu Cửu thân thủ linh hoạt, hai thủ vệ thái giám ở cửa thứ hai biết rất rõ một chiêu này của nàng, nhưng bị nàng dùng khuôn mặt tuấn tú của Long Tại Thiên lộ ra một tiếng cười yêu mị như thiếu nữ, liền ngây người đi, lại bị rút dây lưng. Điêu Điêu Tiểu Cửu chạy như bay về phía trước, một đám thái giám túm quần điên cuồng đuổi theo phía sau nàng, còn không dám hô to… Điêu Điêu Tiểu Cửu cười như kiểu đã thật lâu không có người cùng nàng chơi đùa điên cuồng như vậy. Thật thú vị. Nàng từ nhỏ mỗi ngày sống cùng một chỗ với những kẻ biến thái nguy hiểm cực kỳ. Ở nhà chỉ ăn cơm thôi cũng nguy hiểm vong mệnh, lá gan Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không phải là lớn thông thường. Gặp phải cường địch, nàng lập tức là có thể linh hoạt giả bộ đáng yêu giả bộ mềm yếu, một khi có cơ hội, nàng lập tức sẽ tạo phản. Một người mạnh gấp trăm lần so với nàng, nàng cũng sẽ trêu cợt không nương tay, Hoàng đế, nàng không sợ a. Điêu Điêu Tiểu Cửu một cước đá văng đại môn tẩm cung của Hoàng đế, phát hiện trong phòng chỉ có hai người, một kẻ là nam nhân quái dị vừa già vừa béo lại xấu xí, chỉ thở khí ra, không hít khí vào, gục ở trên giường đại khái đang đợi chết đi! Còn có một vị thiếu nữ, nửa ngã vào trong lòng lão nam nhân, duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp nho nhã xuất chúng, mặc một thân xiêm y thuần trắng với Điêu Điêu Tiểu Cửu xem ra vừa chói mắt lại biến thái, hóa ra là Hoa Tâm Nhị?! Điêu Điêu Tiểu Cửu xông

vào, đám… thái giám đáng chết kia đứng cạnh cửa, Hoàng đế không tỏ vẻ gì, cũng không dám đi vào, cũng không dám rời đi…

Điêu Điêu Tiểu Cửu sửng sốt sững sờ, "Ha ha, cho dù Long Tại Thiên không cần ngươi, ngươi cũng không cần cam chịu thành cái dạng này đi!"

Hoa Tâm Nhị vừa thấy Điêu Điêu Tiểu Cửu, hơi bối rối, vội vàng tỏ vẻ giận dữ che dấu nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?! Ta lúc nào thì thích ngươi, ta nào có cam chịu!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hít một hơi, nghĩ ra bộ dáng nàng hiện tại chính là Long Tại Thiên, "Không phải, ngươi không phải thật sự yêu này… Không thể không nói, khẩu vị của ngươi thật đặc biệt nha!"

Hoa Tâm Nhị nũng nịu nói: "Hoàng thượng, người xem, Long Tại Thiên lại dám ở trước mặt ngài liền bôi xấu ta? Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải xử trí hắn."

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức làm ra vẻ mặt Tam Thiểu sư huynh háo sắc nhất nhà nàng, nói: "Ngươi cũng chỉ là nữ nhân, ngươi nghĩ coi, bên ngoài nữ nhân loại nào không có, Hoàng thượng anh minh thần võ, cái dạng mỹ nữ gì chưa từng gặp qua, Hoàng thượng lại hiếm lạ ngươi chắc, có phải không? Vi thần Long Tại Thiên tham kiến Hoàng thượng, chúc Hoàng thượng thiên thu trường mệnh, lưu danh thiên cổ!"

Thanh âm Hoàng đế rất suy yếu, Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa nghe liền phán đoán ra, hắn ít nhất đã hơn 10 năm chưa ăn thịt ngon.

"Tiểu Thiên a, miệng của ngươi so với bất cứ kẻ nào đều ngọt hơn, tới đây, để trẫm nếm thử, hắc hắc…"

Một chàng cười háo sắc cực cực kỳ ghê tởm. Nhìn tấm thân mập thịt của hắn, bộ dáng liêu xiêu trong gió, Điêu Điêu Tiểu Cửu hơi buồn nôn. Nàng từng gặp qua người xấu, cũng chưa từng gặp qua người vừa xấu còn vừa ghê tởm như vậy. Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng hơi đồng tình với Long Tại Thiên, phải thường xuyên đối mặt với người như vậy, thật đáng thương!

"Hoàng thượng, mặc dù ngươi anh minh thần võ, phúc cùng Thiên Tề, nhưng có vài kẻ tiểu nhân muốn làm loạn…"

Điêu Điêu Tiểu Cửu còn chưa nói xong, Hoa Tâm Nhị cắt đứt nàng, sợ nàng nói ra bí mật Hoa Thệ Chi.

"Hoàng thượng, bỏ qua hắn đi, chúng ta tiếp tục…"

Tề Hoàng đế nhìn Hoa Tâm Nhị xinh đẹp u lan, không nói chuyện. Điêu Điêu Tiểu Cửu căn bản không biết Long Chi Hưng bên kia nguy hiểm cỡ nào, mỗi một lần hô hấp, đều cực kỳ nguy hiểm. Một đôi bên cạnh này lại đang chơi thật sự vui vẻ.

"Hoàng thượng, không bằng đuổi nàng đi, chúng ta tiếp tục nha!" Nói xong, run run một cái, ai, hết cách, Hoàng thượng này cũng quá không bình thường, thật không biết là giống ai.

"Tốt!" Tề Hoàng đế nói.

Hoa Tâm Nhị chớp mi, nàng chính là người được xưng là mỹ nữ đệ nhất Đại Tề, vì ca ca nàng mới hy sinh cái tôi, tới nơi này cùng Tề Hoàng đế hồi lâu, phải biết rằng, nếu như chuyện này thuận lợi, buổi tối hôm nay nàng có thể cùng ca ca yêu mến mở tiệc ăn mừng. Đáng tiếc, người Tề Hoàng đế đẩy ra lại là nàng,

"Ngươi đi đi!"

Hoa Tâm Nhị không thể tin được vào tai mắt của chính mình, Tề Hoàng đế lại muốn giữ Long Tại Thiên?! Nói thật ra, đối với Tề Hoàng đế mà nói, mỹ nữ hắn thật sự đã chơi nhiều lắm, như Hoa Tâm Nhị, nếu nàng không phải muội muội vàng ngọc của Hoa Thệ Chi, căn bản là không có lực hấp dẫn gì. Trái lại Long Tại Thiên, hắn vẫn chưa thể thử qua, vẫn còn đáng chờ mong, hắn đương nhiên sẽ không vì Hoa Tâm Nhị mà đuổi Long Tại Thiên đi.

Điêu Điêu Tiểu Cửu đắc ý cười to: "Còn không mau cút đi! Hoàng thượng, thần có chuyện nói với ngươi!"

Hoa Tâm Nhị kinh hãi, trở tay một cái, vốn chỉ là một cái khăn tay nho nhỏ, đột nhiên biến thành trường kiếm giết người, kề tới trước cổ Tề Hoàng đế, lạnh lùng thốt: "Không còn kịp nữa rồi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn ra, trên cổ Tề Hoàng đế tất cả đều là thịt béo mập mạp, phỏng đoán nếu khí lực Hoa Tâm Nhị nhỏ một chút, thì sẽ không dễ dàng cắt đến mạch máu, nhưng sắc mặt Tề Hoàng đế xanh trắng vàng vọt, nghĩ đến dù không bị giết cũng không sống được bao lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại chỉ sợ hắn sẽ bị hù chết chứ không sợ hắn sẽ bị chém chết. Một đám thái giám thấy vậy, chạy về phía sau, nấp vào trong, nhưng không một ai dám đến gần Long sàng, chỉ sợ Hoa Tâm Nhị không cẩn thận một cái, tất cả mọi người đều phải chôn cùng!

Điêu Điêu Tiểu Cửu: "Ngươi giết Hoàng thượng, sẽ không sợ bị tru di cửu tộc sao?"

Hoa Tâm Nhị hừ lạnh một tiếng không nói. Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích.

……

Long gia huynh đệ đang đau khổ chống đỡ, chỉ nghe thấy một âm thanh lảnh lót, một con chim công lớn bay đến… Đúng là tinh binh thị vệ Tề công chúa dẫn từ trong cung đến, nhưng những… thị vệ này bình thường sống trong nhung lụa, kỷ luật lỏng lẻo, nhất thời cũng chỉ gọi được năm trăm người, kém hơn nhiều so với tinh binh của Vô Vi, bị giết đến mức kêu cha khóc mẹ, chạy tán loạn khắp nơi…

Hoa Thệ Chi biết việc này cũng không thể kéo dài thêm, pháp lực Hoa Tâm Nhị không cao, sợ nàng ở bên kia không khống chế được cục diện, Long Tại Thiên đã tới, Tề công chúa cũng tới, có thể một lưới bắt hết, lập tức chiêu hoán thức thần, bắt đầu tận lực tiến công…

Thân thể Long Chi Hưng bỗng đờ ra, hắn đã bị ba mũi tên nhọn xuyên trúng cánh tay cùng chân, Long Tại Thiên vừa muốn che chở ca ca, vừa phải tự bảo vệ mình, cố gắng hết sức, chỉ chốc lát sau, cũng bị pháp khí của Hoa Thệ Chi gây thương tích, chảy ra một dòng máu nóng…

Nhờ Tề công chúa tiếp nhận đại bộ phận pháp lực công kích của Hoa Thệ Chi, nhất thời mới có thể chống đỡ được, hiện tại cứu binh duy nhất, chỉ có thể trông chờ ngàn binh còn lại từ phía Điêu Điêu Tiểu Cửu. Long Tại Thiên trong lòng thầm sốt ruột, phải biết rằng Tề công chúa mặc dù pháp thuật cao thâm, nhưng sự chịu đựng lại vô cùng kém, chỉ sợ chống đỡ không được một hồi. Nàng chính là rường cột của đất nước, nơi này cho dù là ai chết, nàng cũng không thể chết. Cũng không biết Điêu Điêu Tiểu Cửu hiện tại thế nào, binh của Hoàng thượng, xem ra, có phái tới cũng vô dụng, chẳng lẽ hắn sẽ chết ở… chỗ này? Không cần a, hắn còn muốn cùng tiểu yêu trải qua cả một đời đây! Hắn chết, tiểu yêu nhất định sẽ tái giá, không biết nàng sẽ gả cho Liễu Liễu hay Tam Thiếu! Ai, ngẫm lại hắn còn sống sờ sờ ra đây, lão bà gian phu dám mong hắn chết lắm?!

Phải rồi, Long Tại Thiên đột nhiên nhớ ra một đống thiên sư biến thái ở Điêu môn, triệu hoán bọn họ tới, một nhóm thiên sư lớn như vậy, ước chừng có thể địch được với năm nghìn tinh binh cùng hai người Hoa Thệ Chi đi! Điêu môn một đám hỗn loạn, những… sợi tóc của đám thiên sư đáng chết này hắn đều lấy trộm từ túi hương của Điêu Điêu Tiểu Cửu, phải biết rằng, hắn thời khắc nào cũng đề phòng những… tên biến thái này có tình cảm yêu đương muội muội, miệng kẻ nào cũng cao giọng nói không thích Điêu Điêu Tiểu Cửu, ai biết đâu mà lần chẳng may bọn họ lại vòng quanh dụ dỗ tiểu yêu đây! Lập tức, hắn cũng mặc kệ những… người này đến có thể giúp hắn hay không, bắt đầu triệu hoán…

… Bầu trời chớp lóe, mặt đất rung chuyển… Một đám người như mưa từ trên trời rớt xuống phía dưới… Tam Thiểu sư huynh, Tứ sư huynh, Ngộ Không sư huynh, Liễu Liễu sư huynh, Tiểu Bạt sư huynh thậm chí cả Điêu Bì đều tới hết, còn có một thiếu niên vẻ mặt kỳ quái Long Tại Thiên chưa từng gặp qua, phỏng đoán nhất định là Cúng Thất Tuần sư huynh! Một đám người một khi đã tới đây, mới nhìn thấy mũi tên bay trùng trùng, đều lập tức tự bảo vệ mình, đánh loạn bốn phía khiến trận thức của năm nghìn tinh binh tan tác rối loạn… Cứ như một đám mãnh hổ tiến vào bầy dê, cắn loạn vào con mồi. Hoa Thệ Chi đột nhiên bỏ chạy, biến mất… Một tên tinh binh đang chuẩn bị hung hăng đâm vào lưng Long Chi Hưng, người đang không còn lực đánh trả, đột nhiên hắn bị vật nặng rơi vào đầu, tinh binh chưa kịp ngáp một tiếng liền vội vã đi đầu thai. Hóa ra sát thủ siêu cấp này lại chính là tiểu PP của Cơm Cái Xẻng. Một vị nam nhân mặt dây bầu sợ đến ôm đầu, khóc lóc nỉ non, hắn đang ở trên đường cố gắng trêu chọc thiếu nữ dân gia, sao đột nhiên lại rớt tới đây, oa chà chà, thật là khủng khiếp! Chạy trối chết… Sau đó là bảy đại ni cô tám Đại di… không biết võ công… của Điêu môn. Mỗi người chỉ có thể dùng móng tay bén nhọn làm vũ khí, hối hả ngược xuôi trong đại sảnh, làm việc hăng say náo nhiệt! Trách thì trách Điêu Điêu Tiểu Cửu có sở thích sưu tập tóc người khác. Long Tại Thiên mặt mày choáng váng - rất tốt rất mạnh mẽ. Còn có ai chưa tới,

Long Tại Thiên âm thầm cầu khẩn, Đại bá, ngài liền sống trong quan tài của ngươi đi, đừng tới tham gia náo nhiệt, dung nhan anh tuấn người chết của ngươi chắc cũng xấu lắm, nếu ngươi đến, chưa chết cũng bị ngươi tươi sống hù chết.

Trong đại sảnh vốn là cảnh chém giết anh dũng của anh hùng hào kiệt, máu chảy mồ hôi rơi, hiện tại biến thành cái chợ líu ríu, công kích cũng từ loại binh pháp Tôn Tử sâm nghiêm biến thành kỹ xảo tiện đâu chém đó. Nam nhân hừ lạnh cùng nữ nhân thét chói tai hòa hợp làm một, đám thiên sư chẳng những phải nhớ tự bảo vệ mình, còn phải nhớ kỹ bảo vệ… các nữ nhân có quan hệ thân thích loạn xà ngầu này. Một cảnh hỗn loạn… Một cảnh hỗn loạn lớn nhất từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa tới nay… Trừ hỗn loạn ra cũng là hỗn loạn, không thể hình dung ra ai… Cho nên, mọi người tự mình phát huy trí tưởng tượng đi, dù sao cũng là hỗn loạn…

Long Tại Thiên thấy hơi sùng bái Điêu Điêu Tiểu Cửu, nàng có thể triệu hoán quân đoàn thú lớn mạnh như vậy nhưng vẫn không sử dụng, nếu nàng sớm dùng một chút, phỏng đoán, thiên hạ này, Tề Hoàng đế không nói hai lời liền sẽ chắp tay nhường lại. Thật sự là quá mạnh mẽ, nói không chừng, sau hôm nay, bản thân Tề Hoàng đế cũng sẽ bị Điêu Điêu Tiểu Cửu cho gia nhập vào quân đoàn thú nàng triệu hoán. Ha ha… Hả, sao, vị… Nhạn đại thương yêu Điêu Điêu Tiểu Cửu nhất kia… sao chưa tới?!

……..

Tẩm cung Tề Hoàng đế

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi tiến tới Hoa Tâm Nhị, Hoa Tâm Nhị nói: “Ngươi không được lại đây, nếu ngươi lại đây ta sẽ giết hắn!”

Điêu Điêu Tiểu Cửu lắc đầu: “Ta không tin nha, làm sao bây giờ?”

Nàng vẫn còn đi về phía trước, chỉ hy vọng pháp lực Hoa Tâm Nhị này so với chính mình còn thấp kém hơn, bản thân có thể cứu Hoàng đế để điều cứu binh đến cho Long Tại Thiên, nếu không được, Hoàng đế chết? Nàng cũng chẳng sao cả, dù sao nam nhân xấu như vậy, sống cũng chỉ tổ khiến Đại Tề Quốc mất mặt! Nhưng lại có một cái lý do quan trọng hơn. Hoa Tâm Nhị một hồi cùng nàng tranh cướp Long Tại Thiên, một hồi lại phản bội Long Tại Thiên đi dụ dỗ người khác, đương nhiên, Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không thể đoán ra Hoa Tâm Nhị này dù dụ dỗ người khác cũng dọa người như vậy. Dù sao nàng khó chịu với Hoa Tâm Nhị là thật. Ánh mắt Hoa Tâm Nhị bắt đầu do dự, ca chỉ sai nàng coi chừng Hoàng đế đừng cho hắn gặp bất cứ kẻ nào, cũng không nói nàng giết Hoàng thượng, nếu như…

Không có thời gian cho nàng suy nghĩ nhiều, một làn gió thơm thổi qua, vài cánh hoa trắng rơi, đại soái ca có một không hai áo trắng bay nhẹ nhàng, như tiên tử giáng trần, đi tới.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vừa thấy thân nhân, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm: “Nhạn đại sư huynh.” Thanh âm uyển chuyển ngọt ngào, đâu giống Long Tại Thiên.

Nhạn đại chạm nàng một hồi, mới lộ ra tiếng cười: “Điêu Điêu, ngươi cũng quá nghịch.” Ngón tay nhẹ nhàng động một cái, Điêu Điêu Tiểu Cửu liền khôi phục bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu của nàng. Nhạn đại nhẹ nhàng nói với Hoa Tâm Nhị: “Vị cô nương này, Hoàng đế là vua một nước, nếu phát sinh bất trắc, thì vạn dân chịu khổ, một khi thành đại nạn, quay đầu lại cũng đã muộn. Giờ còn không buông tay hạ kiếm, tự xử đi thôi!” Thanh âm Nhạn đại tao nhã, rất dễ nghe. Nhân vật quan trọng, khí chất xuất chúng, khiến quỷ háo sắc Hoàng đế nhìn ngây người. Thật sự là sắc tâm không chết!

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn Nhạn đại rồi lại nhìn Hoa Tâm Nhị, hai người đều mặc một thân áo trắng, nhưng nhân phẩm lại khác nhau một trời một vực. Hoa Tâm Nhị kia thật không nên mặc đồ trắng, trên đời này trừ Nhạn đại ra, thật sự ai cũng không xứng mặc đồ trắng.

Hoa Tâm Nhị cũng ngẩn ngơ, nhưng nàng vẫn không nói chuyện, chỉ là nàng có thể phán đoán ra khí tức pháp lực mạnh mẽ trên người Nhạn đại, nhất thời hơi khiếp đảm. Nhạn đại nhẹ nhàng đưa tay ra, muốn kéo Hoa Tâm Nhị qua, động tác của hắn rất chậm cũng rất vững vàng… Tay tới trước mắt Hoa Tâm Nhị, Hoa Tâm Nhị vung trường kiếm, đâm thẳng qua, Nhạn đại cũng không tránh, để kiếm nàng cắt qua tay áo hắn, sau đó một lật tay, cầm chuôi kiếm, nhẹ nhàng đẩy Hoa Tâm Nhị ra. Một hồi nguy cơ hóa thành vô hình… Hoa Tâm Nhị thấy cánh tay Nhạn đại, ngẩn ngơ, liền kinh ngạc đẩy hắn ra… Cánh tay Nhạn đại có bốn vết bớt nho nhỏ sắp hàng như hoa mai… đây là lần đầu tiên Điêu Điêu Tiểu Cửu nhìn thấy.

Tề Hoàng đế cũng ngây người, chỉ vào Nhạn đại kêu sợ hãi: "Ngươi, ngươi là Liên nhi!"

Nhạn đại hơi biến sắc, sau đó vẻ mặt khiêm tốn nói: "Nhạn mỗ chỉ là một thiên sư bình dân, đúng lúc cứu Hoàng thượng mà thôi, còn như về thân thế, Nhạn mỗ, đã sớm không nghĩ đến nó nữa. Hoàng thượng, ngài bảo trọng, Nhạn mỗ cáo từ."

Nhạn đại đi qua kéo Điêu Điêu Tiểu Cửu, Điêu Điêu Tiểu Cửu cảm thấy lẫn lộn, Tề Hoàng đế làm sao biết Nhạn đại sư huynh là nhi tử của hắn, chẳng lẽ là nhờ bốn vết bớt. Bốn vết bớt này, nàng cũng có a!

……

Dê dù mạnh cỡ nào cũng không ăn được hổ báo, tinh binh tuy mạnh cũng đâu thể là đối thủ của thiên sư. Qua một hồi, tất cả tinh binh Vô Vi mà Tiểu Liễu Thái hậu phái tới đều tiêu đời. Tiểu Liễu Thái hậu thông minh bị thông minh hại, cũng may, sau đó nàng rốt cục cũng diệt được Vệ, coi như là vẫn lợi.

Long Tại Thiên rất cảm kích một nhóm thiên ngoại phi tiên này, nếu không có bọn họ, bản thân cùng ca ca chỉ sợ sớm đã chết. Còn có một đám bà tám vốn đều biết nhau, hiện tại vừa thấy đã hết nguy hiểm, lập tức huyên thuyên nói chuyện việc nhà, từ kiến trúc phối màu đến trang sức của hoàng cung, còn cả dụng cụ đến trang phục tinh binh, các nàng đều phải phát biểu cao kiến về mọi thứ.

"Có hoa không quả, lớn mà không lo!"

"Ta thấy cũng không tệ, ngươi xem, nồi nấu khá đẹp mắt khá tinh sảo, nhưng chỉ bằng cái đầu người, còn mỏng dính, bằng không mang về nấu một nồi cháo gà bự ọi người nếm thử."

"Đại tỷ, ngươi nấu ta sẽ không ăn, ngươi mở to hai mắt ra mà nhìn, đó là ống nhổ biết không hả."

"Ách…" Có người đi ra hoà giải, "Hoàng cung lớn như vậy, cũng chỉ có ống nhổ này là được một chút."

Hiểu biết chính xác, một hồi máu tanh! Mọi người đều có lòng thích tìm hiểu khám phá. Thèm vào, Hoàng thượng thì có gì hay chứ.

… Long Tại Thiên ôm quyền cảm ơn với chúng nhân Điêu môn, chào hỏi từng người một, chợt được phía sau truyền đến một chàng cười vang… Long Tại Thiên vừa quay đầu lại, chỉ thấy Cơm Cái Xẻng cầm một mũi tên hung hăng cắm vào ngực Long Chi Hưng! Ánh mắt nàng dại ra, hiển nhiên đã trúng thuật dời hồn của người khác. Long Tại Thiên một chưởng đẩy Cơm Cái Xẻng ra, lập tức ôm lấy ca ca, tỉ mỉ xem xét vết thương, may mắn, may mắn, đại khái sẽ không chết. Long Tại Thiên thay ca ca xử lý vết thương, ôm hắn, đoàn người bắt đầu hùng hùng hổ hổ tiến tới hoàng cung! Hic chảy mồ hôi… Long Tại Thiên muốn dẫn đoàn người này tới tẩm cung của Tề Hoàng đế, nhưng những… kẻ đáng chết này đi một bước bay ba bước, tả đột hữu xung, chạy nhảy tán loạn, thật không có trật tự. Hả, sao chúng ta lại đi tới đây, đầu óc Long Tại Thiên bị bấn loạn đột nhiên tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa bị dọa cho gục xuống, hóa ra Tam Thiểu đang tươi cười rạng rỡ nắm tay nhỏ bé của Lê Nho Nhỏ dẫn đường ở phía trước. Nguy hiểm thật, để bọn họ dẫn đường, không biết chừng nào mới đến nơi! Long Tại Thiên vọt tới phía trước, vội vàng đoạt lại quyền dẫn đường!

Điêu Điêu Tiểu Cửu cùng Hoa Tâm Nhị đứng ở một bên, vui vẻ nhìn mây bay qua trước mắt… Tề Hoàng đế mới vừa rồi còn nửa chết nửa sống, hiện tại đã tinh thần hưng phấn, lập tức quay sang bốn vết bớt của Nhạn đại giở trò, sờ soạng hồi lâu, nói đang kiểm tra vết bớt thực hay giả, không bằng nói là đang ăn đậu hủ Nhạn đại. Làm cái quỷ gì?

Tề Hoàng đế hỏi: "Mẫu thân của ngươi là người phương nào?"

Nhạn đại liếc mắt nhìn Điêu Điêu Tiểu Cửu, nói: "Điêu Bất Thiền." (Đừng đánh ta, nghĩ tên rất đau đầu.)

Điêu Điêu Tiểu Cửu lập tức bị sặc nước miếng, Điêu Bất Thiền, không phải mẹ nàng sao, sao lại biến thành mẹ Nhạn đại?! Tề Hoàng đế lắc đầu, nữ nhân từng lên giường quá nhiều, hắn không nhận ra tên này. Nhạn đại từ trong người lấy ra nửa miếng ngọc bội, đó là nửa khuôn mặt của một nữ hài tử, Điêu Điêu Tiểu Cửu thấy điêu khắc không tốt lắm, miễn cưỡng mới nhìn ra được là một người mà thôi. Bởi vì, nửa miếng ngọc bội này, nàng cũng có a!

Tề Hoàng đế lại như bắt được vật chí bảo, cầm trong tay, săm soi, hưng phấn mà nói: "Trẫm cuộc đời này duy nhất một lần tự mình khắc một khối ngọc, không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn thấy nó một lần

nữa."

Điêu Điêu Tiểu Cửu phun nước miếng, hết cách, thưởng thức này, tay nghề này, nàng thật sự không có cách nào không phun.

Tề Hoàng đế hưng phấn một hồi rồi lập tức hạ thánh chỉ: "Trẫm mệnh ngươi… Àh, phải rồi, ngươi tên là gì?"

Môi bạc Nhạn đại khẽ mở nói: "Nhạn Vô Ngân."

Tề Hoàng đế tiếp tục: "Trẫm mệnh ngươi, Nhạn Vô Ngân ngay hôm nay thành hôn cùng Tề công chúa, cùng tiếp nhận thiên thu nghiệp lớn của Đại Tề."

Điêu Điêu Tiểu Cửu vội gọi: "Không thể a!" Tay nhỏ bé của nàng khẩn cấp khua loạn. Tề Hoàng đế, Nhạn đại cùng Hoa Tâm Nhị đều nhìn nàng, không rõ tại sao không thể. Điêu Điêu Tiểu Cửu bị nhìn vậy một hồi chột dạ, nhẹ nhàng, yếu ớt lật lại một vấn đề:

"Hoàng thượng, ngươi không phải đã cho rằng Nhạn đại sư huynh là nhi tử ngươi sao?"

Tề Hoàng đế gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu quẹt mồ hôi, nói: "Tề công chúa chính là nữ nhi của ngươi."

Tề Hoàng đế gật đầu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu vững tâm, nàng có lý nha, "Nhi tử thân sinh cũng nữ nhi thân sinh của ngươi sao có thể kết hôn?"

Tề Hoàng đế cười to, "Đại trượng phu hoàn thành nghiệp lớn không câu nệ tiểu tiết, Nhạn Vô Ngân, ngươi dám cưới muội muội của ngươi sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu hôn mê, huynh muội thành thân, là tiểu tiết sao?

Nhạn đại lỗi lạc ngọc lập, một lúc lâu, cười khẽ: "Vì giang sơn Đại Tề, Nhạn mỗ dù phải hy sinh thì cũng có ngại gì?"

Lời này nói ra thật vĩ đại, theo lời nói trước sau như một của Nhạn đại, vì người khác hy sinh bản thân cũng không có gì. Nhưng Điêu Điêu Tiểu Cửu lại cảm thấy hình tượng cao lớn của Nhạn đại trong cảm nhận của nàng lập tức sụp đổ. Thế giới sụp đổ… Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn tìm đến Long Tại Thiên, cố định thân thể lung lay sắp đổ của nàng, không được, nàng nhất định là đầu óc không tỉnh táo, thế giới này thật là đáng sợ, nàng muốn trở lại Điêu môn.

Rầm rập… Ai gọi một đội đại quân tới đây? Không cần hỏi, cũng biết là Long Tại Thiên đã triệu hoán quân đoàn thú của Điêu Điêu Tiểu Cửu. Một đám người phía sau theo phía trước chen vào, Long Tại Thiên ngăn cũng ngăn không được.

"Thần Long Tại Thiên tham kiến Hoàng thượng."

Long Tại Thiên cố ý đề cao thanh âm, làm bộ dáng cho quần dân vùng thiếu văn minh trông mèo vẽ hổ này. Kết quả:

"Thiếp Liễu Như Thế tham kiến Hoàng thượng"

"Cô Điêu Chân Hữu tham kiến Hoàng thượng"

"Bà Thi Tiểu Vân tham kiến Hoàng thượng"

"Qua Lý Nhị Ngũ tham kiến Hoàng thượng"

… Long Tại Thiên không biết nên khóc hay cười, nói Nhị Ngũ là một đứa ngốc, nhưng nhìn nàng cũng không tệ a, ai ai, nhóm người này a, muốn từng người từng người điểm danh, chỉ sợ một ngày cũng không báo xong.

Hôm nay Hoàng đế tâm tình không tệ, mệnh đã cứu trở về, còn thêm một nhi tử. Hắn ha ha cười nói: "Miễn lễ. Được công chúa a, ngươi tới đây gặp chút, vị… Nhạn Vô Ngân này là ca ca thất lạc nhiều năm của ngươi."

Tề công chúa liếc mắt nhìn Nhạn Vô Ngân, lớn lên cũng không tệ lắm, lập tức hừ lạnh một tiếng không nói gì.

"Thân thể Trẫm không khỏe, các ngươi đi bố trí cho bạn của Hoàng thái tử, sau đó chọn thời gian gần một chút để Nhạn nhi cùng công chúa thành thân đi!"

A… Miệng Tề công chúa há hốc. Nàng như vậy, quần chúng cũng rất có ý kiến.

"Các nàng là huynh muội nha!"

"Nhạn đại sư của chúng ta sao có thể sẽ lấy muội muội của mình."

"… "

Tề Hoàng đế rất không bình tĩnh, nói, "Ngươi quyết định đi, ngươi chỉ cần cưới công chúa, là có thể kế thừa Đại Tề, không cưới, ta liền phong ngươi làm vương tới một nơi xa xôi hẻo lánh gì cũng nên."

Mọi ánh mắt nhất nhất rơi trên người Nhạn đại. Nhạn đại một thân bạch y, như tiên nhân, tiên phong đạo cốt, đến một tia tục khí cũng không có, nhân vật như vậy, sao lại vì một cái vương vị, tin một người điên phát rồ nói năng loạn xạ. Mặt Nhạn đại hơi thẹn thùng, sau đó, cũng gật đầu một cái.

Điêu Điêu Tiểu Cửu chậm rãi lui đến bên người Long Tại Thiên, dán sau lưng Long Tại Thiên, nàng thề, nàng sau này sẽ không mặc xiêm y trắng, hơn nữa, nàng cũng sẽ không cho Long Tại Thiên mặc, màu trắng là màu sắc bẩn nhất… trên thế giới này, mặc dù nhìn không bẩn, giấu kín phía dưới nó còn có nhiều đồ bẩn hơn so với màu đen. Long Tại Thiên mặc một kiện xiêm y màu xanh trên người, đó là… đó là chế phục cấp số thiên sư của bọn họ. Không đúng, màu xanh… Màu xanh… Màu trắng… Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên chỉ vào Nhạn đại hét rầm lên:

"Là ngươi, trời là ngươi."

Nàng nghĩ tới, lần nàng ở hoa viên Long vương phủ nghe được kẻ giả Long Tại Thiên cùng Hoa Tâm Nhị nói chuyện yêu đương, thương tâm nên nàng triệu hoán Nhạn đại sư huynh, nhưng nàng nhớ rõ lúc bản thân nhào vào trong lòng Nhạn đại sư huynh, thấy mặc màu xanh đã mắt. Hắn bốn mùa không thay đổi áo trắng, tại sao một lần đó lại mặc áo xanh đây? Nhất định là lúc ấy Nhạn đại không kịp thay quần áo. Nhạn đại đã ở đó từ sớm, lại còn lừa bản thân. Nhưng tại sao đây? Vì đạt được ngôi vị Hoàng đế, có liên quan gì tới nàng?

Long Tại Thiên nghi hoặc hỏi: "Tiểu yêu, ngươi đang nói cái gì?" Thế giới này biến hóa thật nhanh. Ca cùng người ta đánh nhau gần chết, kết quả là do một người khác dùng xiêm y giả. Cũng may, ca hiện tại chỉ ngất đi rồi, nếu tỉnh, nói không chừng lại kích động mà hôn mê. Đối với Long Tại Thiên mà nói, hắn từ đầu tới đuôi chỉ cần tiểu yêu, không hơn không kém.

"Ngày ở hoa viên người giả mạo ngươi nói chuyện cùng Hoa Tâm Nhị chính là hắn."

Tay ngọc Điêu Điêu Tiểu Cửu dương lên, thấy ánh mắt dịu dàng của Nhạn đại nhẹ nhàng đảo qua, lập tức phát lạnh, ngón tay đột nhiên hạ xuống, chỉ dưới đất. 5555555… Nàng không có gan lớn như vậy. Tất cả mọi người cố gắng tìm người xấu kia trên mặt đất, thậm chí có hai người còn nằm trên đất, săm soi Long Sàng. Không nghĩ ra, thật sự phát hiện ra người.

"Dưới giường có người?"

Tam cô thét chói tai, quá nhiều hưng phấn kinh ngạc, ha ha, chuyện hôm nay thấy, đủ nàng về nhà nói cả một hai năm a.

"Đi ra, đi ra!"

Chúng nhân cười vang… Sau đó, một người chậm rì rì bò ra, một hàng râu mép dài dầy tuyết trắng khiến Long Tại Thiên cảm thấy rất quen thuộc, hóa ra là Ẩn đại nhân ở Nghiên học bộ.

Chuyện quái đản hàng năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều, Ẩn đại nhân gục ở dưới Long sàng muốn làm cái gì?! Thay Vương giết Vua sao?

"Hoàng thượng."

"Ẩn đại nhân."

Tất cả mọi người không hề… phát biểu ý kiến nữa, bởi vì, nghĩ phá đầu bọn họ cũng không nghĩ ra Ẩn đại nhân tại sao lại xuất hiện dưới Long sàng…

"Hoàng thượng dựa vào cái gì nhận định vị… Nhạn đại này là Hoàng tử của ngài." Ẩn đại nhân vuốt râu dài hỏi.

Tề Hoàng đế nói: "Hắn có bốn vết bớt đỏ."

Ẩn đại nhân nói: "Người có bốn vết bớt đỏ này thì nhất định là Hoàng tử sao? Hắn cũng có." Ngón tay Ẩn đại nhân chỉ qua Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên lắc đầu phủ nhận lời đồn đại không có thật này, hắn không có, hắn toàn thân mặc kệ là vết bớt đỏ đen xanh lam gì cũng không có.

Tề Hoàng đế nói: "Ở đâu?" Ẩn đại nhân suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại khái ở trên PP hắn đi!"

Long Tại Thiên tuyệt vọng trợn mắt, ngài đây là đang đùa ta sao, ta cảm thấy hài hước của ngươi cũng không hay ho gì, ngài cũng không cần tùy tiện nói giỡn.

Tề Hoàng đế nói: "Long Tại Thiên, xoay người lại, cởi quần, để trẫm nhìn qua." Tề Hoàng đế biết Long Tại Thiên căn bản không phải là con mình, nhưng oa oa oa, hắn muốn nhìn PP thật của Long Tại Thiên, hôm nay rốt cục cũng có cơ hội.

Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng không thấy sao cả, PP Long Tại Thiên nàng đã xem qua nhiều, căn bản không có bốn vết bớt, là phía sau chân nàng có mới đúng.

"Cởi cởi cởi cởi cởi cởi…"

Toàn bộ quần chúng nhất trí đồng ý, nói giỡn, Long Tại Thiên ai oán, hắn là soái nam soái nhất thiên hạ… nha, PP hắn sao lại không khiến vạn dân kính ngưỡng, mọi người chờ mong!

Vẻ mặt Long Tại Thiên sợ hãi, hắn không cần làm cái Hoàng thượng gì đó, tại sao phải cởi quần? Nhưng phương diện này hắn tính đi tính lại cũng coi như không hơn được cái gì, sớm đã bị Điêu môn cường nhân đưa trên tay rồi không biết sống chết ném xuống, bước hai ba bước, đưa PP quay phía Tề Hoàng đế, cởi sạch sẽ… Long Tại Thiên rất muốn học Điêu Điêu Tiểu Cửu khóc lên một hồi. Mẹ kiếp, thật sự quá dọa người. Từ khi gặp phải Điêu Điêu Tiểu Cửu, chất lượng dây lưng hắn liền không tốt lắm, luôn vô duyên vô cớ rớt ra, ọi người có thời gian quan sát… PP soái nhất trên đời là bộ dáng gì.

Tề Hoàng đế vừa lòng nhìn hồi lâu, mới chảy nước miếng nói với Ẩn đại sư: "Không a, không có bớt a."

Quần chúng nhất trí phản ứng, "Bớt ở trên tiểu kê kê(17) của hắn."

Long Tại Thiên đau khổ không thôi, thật là kỳ quái, trên tiểu kê kê của hắn lúc nào thì có bốn vết bớt đỏ nhỏ, là ở trên chân Điêu Điêu Tiểu Cửu. Không phải là hắn… Thật vất vả, Long Tại Thiên để mọi người từ nhiều khía cạnh đa góc độ nhìn đủ rồi, mới có thể kéo quần lại, vội hỏi Điêu Điêu Tiểu Cửu:

"Vết bớt trên chân ngươi đâu?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cởi hài, hả một tiếng, bớt của nàng không còn, vừa hay lại xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ của Long Tại Thiên?!

"Ha ha ha ha…" Ẩn đại nhân lớn lên rất giống sơn dương giải thích nói: "Vị… Điêu Điêu tiểu thư này mới là do cung nữ được Hoàng thượng cưng chiều nhất sinh ra. Bởi vì hậu cung bất luận là ai mang thai hài tử, đều không hiểu sao mà chết thảm. Cho nên, cung nữ này cùng một tên thị vệ chạy ra khỏi cung, sinh vị… Tiểu công chúa này. Phải biết rằng nốn vết bớt này không phải dấu hiệu huyết thống hoàng thất, mà là một loại độc. Bởi vì Hoàng thượng năm xưa từng trúng một loại độc, mặc dù cứu trị nhiều cách, dù Hoàng đế

vô sự, nhưng loại độc này sẽ truyền đến con nối dòng vẫn còn trong bụng của hắn, trên cơ bản cũng không thể còn sống sót được sinh ra. Nếu sinh ra được thì sẽ có bốn vết bớt này. Loại độc chất này sẽ chuyển dời đi, khi tiến hành giao hợp nam nữ sẽ chuyển cho đối phương. Cho nên, hiện tại bốn vết bớt này đã từ trên người Tiểu công chúa chuyển dời đến trên người Long Tại Thiên."

"Ta cùng Nhạn đại còn cả Tề công chúa đều là huynh muội sao?" Điêu Điêu Tiểu Cửu nghĩ đến đây thì hơi sợ hãi, trừ Long Tại Thiên ra ai nàng cũng không muốn gả cho ai.

"Vị… Nhạn huynh này, không giống Long Tại Thiên, hắn cũng tìm được một vị Tiểu công chúa khác ở dân gian."

"Ách… Tiểu công chúa còn nhiều lắm sao?!"

"Đúng vậy, nghe đồn bốn vị Long nữ đều là bốn vị Tiểu công chúa. Bởi vì có thân phận Long nữ, mới có thể ngăn trở độc tính, mới có thể sống đến lúc trưởng thành." Ẩn đại nhân giải thích.

"Nàng là ai?!" Long Tại Thiên chỉ vào Cơm Cái Xẻng, nghĩ trong bụng, cũng chỉ có một mình nàng là tương đối giống Hoàng thượng.

Ẩn đại nhân lắc đầu: "Nàng chỉ là thế thân Tề công chúa thôi. Trong bốn vị Long nữ, chỉ có nàng là giả"

"A… hiện tại?"

Ẩn đại nhân nói: "Hiện tại chỉ có Tề công chúa và Điêu Điêu Tiểu công chúa còn sống, còn hai người đã chết bởi Nhạn đại cùng Long Chi Hưng."

Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên nhớ ra, chỉ vào Nhạn đại nói: "Vốn dĩ muội muội A Đạt mang thai hài tử của ngươi, ngươi, ngươi lại có thể tự tay móc con mình từ bụng mẫu thân hắn! Ọe…" Điêu Điêu Tiểu Cửu bắt đầu ói ra. Thật sự là quá kinh khủng.

Tề Hoàng đế nói: "Được, hiện tại ta chỉ muốn từ trong ba người các ngươi chọn ra một người kế thừa nghiệp lớn. Nhạn Vô Ngân, ngươi điên rồi, ta rất thưởng thức, nhưng nữ nhi kia của ta đã chết, truyện ngôi cho ngươi là không có khả năng. Long Chi Hưng cũng vậy. Trừ phi công chúa muốn gả cho hai người các ngươi."

Tề công chúa lắc đầu, nàng không muốn gả đi, có Điêu Điêu Tiểu Cửu làm muội muội, gánh nặng này nàng có thể buông xuống. "Hai người xấu xa này ta đều không muốn, ta muốn ra ngoài tiêu dao mấy năm, chuyện ngôi vị Hoàng đế, phụ hoàng, ngươi đã có nữ nhi, đừng… làm phiền ta nữa, ta đã hy sinh rất nhiều"

Tề Hoàng đế gật đầu, thâm tình nhìn về phía Long Tại Thiên: "Được rồi, ta liền truyền ngôi cho ngươi đi. Ngươi nguyện ý cùng nữ nhi của ta, phải rồi, ngươi tên gì?"

"Điêu Điêu Tiểu Cửu."

Tề Hoàng đế nói: "Long Tại Thiên ngươi muốn cưới nàng sao?"

Long Tại Thiên cười: "Điêu Điêu công chúa đã là Vương phi của thần."

Tề Hoàng đế nói: "Không tệ không tệ, nhưng ngươi phải biết rằng, ngươi đời này cũng không thể cưới thêm nữ tử khác làm phi."

Long Tại Thiên rất sung sướng gật đầu, hắn thật là cao hứng, muốn bay nhanh trở về gần gũi Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Tề Hoàng đế đưa ánh mắt hướng tới Điêu Điêu Tiểu Cửu, "Nhưng ngươi là nữ nhi của trẫm, sau này ngươi vẫn có thể muốn thêm vài người nam nhân khác"

Mặt Long Tại Thiên đen đi một nửa. Điêu Điêu Tiểu Cửu ha ha cười, không nói lời nào. Vợ chồng son đang 'liếc mắt đưa tình', tán tỉnh quên trời quên đất, đột nhiên Điêu Điêu Tiểu Cửu biến sắc, nhìn về phía Nhạn đại.

Nhạn đại một tay cầm cổ nhỏ của Điêu Điêu Tiểu Cửu, vừa nhẹ nhàng vuốt ve vòng cổ tình chú. Ba một tiếng, chặt đứt nó, ném xuống đất.

"Điêu Điêu, ngươi muốn gả cho hắn hay cho ta?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ hãi nói không nên lời. Đại sư huynh vốn dịu dàng đôn hậu sao đột nhiên như biến thành ma quỷ, khiến nàng không thích ứng kịp.

"Thả nàng ra." Thanh âm Long Tại Thiên lo lắng, thanh âm Tam Thiểu tỉnh táo, thanh âm Cúng Thất Tuần độc ác, ba người vây quanh Nhạn đại.

"Ngươi tại sao không muốn gả cho ta? Ta bảo vệ ngươi nhiều năm như vậy?" Nhạn đại như không nghe thấy lời chúng nhân nói, chỉ nhẹ giọng nói với một mình Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Điêu Điêu Tiểu Cửu sợ hãi lắc đầu.

Nhạn đại nói: "Bọn họ nói ngươi sinh ra nhất định là mệnh Hoàng hậu, được, vì ngươi ta chết cũng sẽ làm Hoàng thượng. Ta thật vất vả để lão đầu đáp ứng cho cưới ngươi, nhưng không ngờ tới, hắn đang gạt ta. Ta vừa đi khỏi sẽ gả ngươi cho Long Tại Thiên. Ta đuổi tới Long phủ tướng cứu ngươi về Điêu môn, nhưng ta mới đi một hồi, ngươi lại phải gả cho Liễu Liễu, ta thật hận… Thật hận, ngươi hiểu chưa? Ngươi tại sao người nào cũng có thể cưới, lại hết lần này tới lần khác không thể cưới ta làm chồng?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ giọng nói: "Ngươi ở trong lòng ta, là thần thánh, là một con người, sẽ không muốn cưới thần thánh" Xem ra Điêu Điêu Tiểu Cửu cũng có một chút tiêu chuẩn đạo đức, nàng không muốn thông hôn với chủng tộc khác loài người.

Tiêu chuẩn đạo đức của Tam Thiểu tương đối thấp, nói: "Ngươi giết muội muội của A Đạt thì thôi, tại sao đến A Đạt cũng giết?"

Nhạn đại: "Hắn muốn đem Điêu Điêu rời khỏi ta, ai cho hắn có quyền làm như thế!"

Tiêu chuẩn đạo đức của Cúng Thất Tuần càng thấp, "Ngươi giết A Đạt còn chưa tính, tại sao đến lão đầu của chúng ta cũng muốn giết?" Điêu môn chưởng môn dù có một ngàn một vạn lần không tốt, cũng nuôi bọn họ từ nhỏ lớn thành người. Mặc kệ vì cái gì, cũng không thể giết hắn a. Có thể chạm đến điểm mấu chốt trong đạo đức của Cúng Thất Tuần, Nhạn đại tự tung tự tác, thật đúng là không thể tha thứ a!

Nhạn đại đột nhiên phát ra một chàng cười lớn: "Ai kêu hắn nhất định phải cách trở ta cùng Điêu Điêu, hắn chỉ nên trách bản thân mệnh không tốt. Điêu Điêu, đi theo ta đi, chúng ta ở chung một chỗ, không phải rất hạnh phúc sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu cả kinh, Nhạn đại có dấu hiệu biến thành ma, hắn đang rối loạn, ánh mắt xanh đen, môi đỏ tươi chảy máu, mặc áo trắng hơn tuyết, một bộ dáng diễm lệ, xem ra tâm ma của hắn phát ra hết, sẽ nhanh chóng mất trí. Hắn vừa ra tay lại bắt đầu khiến trời âm đất ám, gió mây biến sắc, Long Tại Thiên kêu lên một tiếng:

"Mọi người mau lui ra ngoài."

Một đám người đâu cần hắn nhắc nhở, đã chạy trốn như bay, đến mức cửa cũng sắp nổ tung, Tề Hoàng đế nửa chết nửa sống ngồi dí trên giường cũng bị Ẩn đại nhân mang đi. Trừ Long Tại Thiên cùng Điêu môn Tiểu Cửu ra, cũng chỉ có Hoa Tâm Nhị đang lui tại góc tường cùng Long Chi Hưng đang hôn mê bất tỉnh. Điêu Điêu Tiểu Cửu ở trong lòng Nhạn đại nhìn kỹ đám người đang bay trên không trung, đang chơi diều sao? Một người hai người bay tới, rớt xuống, đụng tường, trượt xuống, bò lổm ngổm đứng lên, lại tiếp tục bay tới… … Gió thật lớn, khiến nàng không mở mắt ra được, chỉ cảm thấy cát vàng cuồn cuộn bốn phía. Trời ạ, nàng lại tụt về phía sau, tiến vào ác mộng.

A… Những… nam nhân cát vàng đầu bóng lưỡng quái dị này lại xuất hiện, thật là đáng sợ. Chạy, đang còn bị Nhạn đại ôm, chạy không được! Chờ đã, tất cả thiên sư nàng biết đều đang chơi cùng Nhạn đại, lại không ai tới cứu nàng? Nam nhân cát vàng đầu bóng lưỡng quái dị đuổi theo tới, mở lớn miệng, nuốt cả cái đầu nhỏ của nàng vào…

Long Tại Thiên thấy sắc mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu trắng bệch rồi lại đỏ lên, rõ ràng là bị Nhạn đại khống chế hô hấp, lòng nóng như lửa đốt: "Tiểu yêu, há to miệng hít thở."

Lần này hắn vọt tới, Nhạn đại tung một chưởng đánh tới, hắn cũng không cố tránh ra, chỉ kéo tay Nhạn đại lệch đi một chút, để Điêu Điêu Tiểu Cửu hít thở một hơi, nếu không hít thở, thật sự là thần tiên cũng không cứu được Điêu Điêu Tiểu Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều tím tái. Chưởng của Nhạn đại

cách ngực Long Tại Thiên nửa phân, đột nhiên một người ngồi chỗ cuối vọt lại, đẩy Long Tại Thiên ra, bị một chưởng của Nhạn đại đánh bay ra ngoài, máu tươi ba bước… Chính là Long Chi Hưng vừa thức tỉnh lại! Long Tại Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, bên này mệnh Điêu Điêu Tiểu Cửu đang nguy khốn, bên kia sinh mệnh ca ca cũng bị đe dọa… Đây là muốn không ngừng hành hạ tử hắn sao?

Tam Thiểu cùng Cúng Thất Tuần đang thét chói tai: "Nhạn đại, ngươi sắp giết chết Tiểu Cửu."

Nhạn đại cúi đầu, hắn sẽ không giết chết Điêu Điêu, hắn vẫn luôn, vẫn luôn rất dịu dàng. Cũng chưa từng áp bách nàng, Điêu Điêu làm sao vậy. … Mặt Điêu Điêu Tiểu Cửu đang biến thành màu đen, hiển nhiên đang bị áp bách hô hấp. A… Đó là ác mộng của nàng. Ác mộng mặc dù là xuất hiện từ tưởng tượng kinh khủng, nhưng nó thực sự có thể giết người trong mộng. Sắc mặt Nhạn đại đột nhiên trở nên dịu dàng, phân một bộ phận hồn phách ra tiến vào trong mộng của Điêu Điêu Tiểu Cửu. Hắn một chưởng đánh nát cát vàng, lôi Điêu Điêu Tiểu Cửu ra, hai người nhìn nhau rất lâu, Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên khóc:

"55555555… Ta thật sợ, Nhạn đại sư huynh 5555555…"

"Không phải sợ, ta hôm nay sẽ thay ngươi hoàn toàn phá tan cái ác mộng này đi." Nhạn đại kéo tay Điêu Điêu Tiểu Cửu, sau đó phất tay hành lệnh.

Trời vốn là cực xanh cực cao, mây cũng chỉ có một tia, nhưng cùng với tiếng gió rít, một đóa đóa mây trắng đầy đặn quanh co khúc khuỷu từ từ từ bốn phía tụ lại đây, từng chút, che lại thái dương mãnh liệt. Sau đó tầng mây càng lúc càng dày, đè thấp xuống, cuối cùng cùng với một cái tiếng sấm đột ngột, mưa xuống… Mưa to tầm tã mắt người cũng không mở ra được, chỉ cảm thấy đất trên sa mạc trở nên mềm nhũn, sau đó, từ từ, tạnh mưa rồi, Điêu Điêu Tiểu Cửu kinh ngạc phát hiện, một nhánh hai nhánh cỏ nhỏ xanh biếc từ nơi này nơi đó vươn lên… Sau đó từ từ lớn lên, nở hoa, những… cát trên sa mạc này cũng không thấy đâu, đều biến thành đất màu vàng.

Nhạn đại nói: "Sau này, lúc ngươi nằm mơ, cũng sẽ chỉ mơ thấy cỏ xanh cùng hoa thơm, tất cả kinh khủng ưu phiền đều rời khỏi ngươi"

Điêu Điêu Tiểu Cửu nước mắt trong suốt, nhẹ nhàng gật đầu. Nhạn đại áo trắng, trong lòng hắn, lại một lần hiểu rõ ràng. Dù hắn đối xử với người khác thế nào, đối xử với nàng, luôn tốt như vậy, dịu dàng như vậy.

"Nếu có kiếp sau, ngươi nguyện ý gả cho ta sao?"

Điêu Điêu Tiểu Cửu đang chuẩn bị gật đầu an ủi hắn, đột nhiên phát hiện Nhạn đại đang chảy máu tươi… Cả kinh nói: "Nhạn đại sư huynh, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ a!"

Nhạn đại cười to, hắn không muốn nói hắn đối đầu kẻ địch mạnh lại phân thần để giải cứu Điêu Điêu, hiện tại, thân thể đại khái đã bị các sư đệ đánh gần chết. Nhưng thấy trong mắt đẹp Điêu Điêu Tiểu Cửu ánh lên sự tín nhiệm thân thiết, hắn cảm thấy rất đáng giá, hắn đã rơi… vào con đường dục vọng này quá sâu quá xa. Hiện tại, hắn phải bị trừng trị. Hắn phải rời khỏi đây.

"Không cần a, không cần a…" Điêu Điêu Tiểu Cửu ôm Nhạn đại đau khổ!

Tất cả mọi người ở đây, ở trong lòng bọn họ Nhạn đại cũng có một địa vị tương đối cao. Long Tại Thiên ôm ca ca, rơi lệ nói:

"Ngươi sao có thể hy sinh bản thân để cứu ta đây, ngươi chính là Hoàng đế tương lai của Đại Tề a."

Long Chi Hưng nhẹ nhàng cười: "Ta muốn tìm công chúa về." Hắn nhẹ nhàng lấy ra một sợi tóc dài, đó là tóc của thiếu nữ ốc trúc. "Ta sẽ xuyên qua đến thế giới nàng hồi sinh kia, chờ ta tìm được nàng, chúng ta có thể trở về. Ngươi nhất định phải bảo vệ tốt thân thể của chúng ta."

Long Tại Thiên nghẹn ngào nói: "Ta nhất định sẽ làm vậy, ca ca ngươi đi rồi có thể bị mất trí nhớ hay không?"

Long Chi Hưng nói: "Ta cũng không biết, chúng ta đều dùng pháp thuật thay đổi thời gian chuyển ngược qua không gian, cũng chưa ai nghịch chuyển quá hạn, ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì đây. Nhưng cho dù ta không nhớ rõ cũng không sao, bốn vết bớt này có thể chỉ dẫn ta tìm được nàng, sau khi tìm được nàng, ta sẽ nhớ ra được."

Long Chi Hưng lại ói ra một búng máu, tắt thở. Long Tại Thiên ôm thi thể ca ca khóc lớn lên. Ca ca, luôn bắt nạt hắn, luôn tư lợi, nhưng đến cuối cùng, lại dùng tính mạng của chính mình để cứu hắn. Nhạn đại, ta không giết ngươi, thề không làm người. Đáng tiếc không thấy Nhạn đại đâu, trước khi chết hắn đã dùng thuật biến đổi thời không chạy thoát. Người Điêu môn thấy hắn đã chạy trốn vào một cái quan tài hàn băng ngàn năm. Không người nào đuổi theo hắn. Tất cả mọi người trầm mặc, trận ác chiến này khiến tất cả mọi người mệt mỏi không chịu nổi. Chỉ có một người là ngoại lệ, Điêu Điêu Tiểu Cửu đang đắm chìm trong bi thống, đột nhiên cảm thấy sau lưng chợt lạnh, một cây đao hung hăng đâm vào lưng nàng, Tam Thiểu vung tay lên, thích khách liền cùng với đao lùi lại góc tường, hóa ra là Hoa Tâm Nhị, nàng vừa thổ huyết vừa cười nói:

"Là ngươi giết ca ca của ta, ca ca của ta yêu ngươi như vậy, ngươi liền chôn cùng hắn đi!"

Điêu Điêu Tiểu Cửu muốn nói: "Ta không giết…" Máu trong miệng chảy ra… như suối…

Hoa Tâm Nhị chỉ vào nơi Nhạn đại biến mất, khóc ròng nói: "Ca ca, ngươi tại sao không muốn làm quốc sư Đại Tề, không muốn làm vua một nước, hóa ra là ngươi yêu nữ nhân này, yêu sâu đậm như vậy, ta đưa nàng đi có được hay không. Hiện tại, Long Tại Thiên không thể cướp nàng với ngươi nữa."

"Nữ nhân đáng chết!"

Cúng Thất Tuần đi qua, một cước đá bay Hoa Tâm Nhị, máu bay đầy trời, Hoa Tâm Nhị dung nhan mỹ lệ giờ tái nhợt như tuyết, nàng rốt cục cũng có thể trở lại bên người ca ca yêu mến. Ánh mắt Điêu Điêu Tiểu Cửu ảm đạm. Long Tại Thiên căn bản không ngừng rơi lệ, trời ạ, sao mới một hồi, hắn liền mất đi tất cả hạnh phúc!

"Tiểu yêu, tiểu yêu!" Long Chi Hưng cùng Nhạn đại phần lớn đều tu qua pháp thuật thời không nghịch thiên tối cao thâm, cho nên có thể xuyên qua đến nơi mong muốn rồi sau đó trở về. Nhưng tiểu yêu, pháp lực cơ bản cũng không sử dụng được, nếu nàng ra đi, thật sự là không thể nào tìm lại. Long Tại Thiên quả thực sắp phát điên.

Điêu Điêu Tiểu Cửu nhẹ nhàng cười, thanh âm thật yếu ớt: "Ta - yêu - ngươi."

"Ta cũng yêu ngươi, tiểu yêu!" Long Tại Thiên quay sang biểu lộ thâm tình với Điêu Điêu Tiểu Cửu.

Một đám người ngây ra như phỗng. Chuyện sao lại biến thành thế này. Điêu Điêu Tiểu Cửu đột nhiên giang hai tay, trong lòng bàn tay nàng hiện ra một bùa chú màu vàng… Đó là… Đó là thứ Đại bá trước khi chết cho nàng. Cái bùa chú kia giống như bị gió thổi đi, chậm rãi, ở lòng bàn tay nàng biến mất… Tùy tiện mang sinh mệnh Điêu Điêu Tiểu Cửu đi. Trong trời đất, chỉ nghe thấy tiếng Long Tại Thiên bi thương điên cuồng hét lên…

……

Lưu Quang Cung

Tề công chúa mãnh liệt muốn chuyển nhà. Nhà nàng hiện tại đặt ba cái quan tài lớn, mặc dù chất liệu hàn băng ngọc y tinh quan cao quý, tạo hình tao nhã, nhưng mẹ kiếp, nó cũng quan tài a! Trong phòng trống rỗng đặt ba cái quan tài lớn, nàng đương nhiên không muốn. Nàng là công chúa của một nước, lại để nàng làm người trông mộ, Long Tại Thiên thật là một tên Vương bát đản!

"Này, ngươi thật sự không lo làm Hoàng thượng, vẫn muốn tự sát a?" Tề công chúa hỏi Long Tại Thiên.

Long Tại Thiên giả vờ không sao cả nói: "Ta khi nào thì tự sát, ta sẽ không như bọn họ, đem thân thể nhét vào nơi này, ta là đuổi theo tiểu yêu nhà ta, muội muội nhà ngươi."

Tề công chúa nói: "Cái kia, ta cảm thấy ngươi cũng nên quên nàng đi, cùng ta kết hôn, cùng nhau an hưởng Đại Tề không tốt sao?"

Long Tại Thiên lắc đầu, lời nói thấm thía: "Ngươi một lần nữa tìm nam nhân có thể gây sức ép được đi."

Tề công chúa hừ nói: "Rất giỏi, được, ta thích Cúng Thất Tuần nhà Điêu Điêu Tiểu Cửu, mặc dù không tính là… soái nhất, nhưng ta thích sự tà đạo của hắn. Ta theo đuổi hắn làm Hoàng thượng Đại Tề có được không?"

Ánh mắt Long Tại Thiên lập tức mở thật lớn, bất đắc dĩ thán phục: "Ngươi muốn cho ta chết không nhắm mắt có phải không, ngươi có thể… tìm một nam nhân lương thiện một chút bình thường một chút làm Hoàng đế a. Dù sao Đại Tề Quốc còn có ngàn vạn dân chúng, không thể coi thường."

Tề công chúa xấu tính nói: "Ngươi vừa thiện lương lại bình thường, tại sao ngươi không cưới ta?"

Long Tại Thiên nói: "Phụ hoàng ngươi vẫn còn ở nhân thế, nói không chừng anh ta cùng muội muội ngươi rất nhanh sẽ trở lại. Ngươi sẽ được giải thoát."

Tề công chúa kéo Long Tại Thiên, nhẹ giọng nói: "Ngươi nhất định phải đi sao?"

Long Tại Thiên gật đầu: "Phải!"

Tề công chúa nhẹ giọng nói: "Thay ta chào hỏi Tiểu Cửu nhi cho tốt, nói ta nhớ nàng, để nàng sớm trở về một chút."

Long Tại Thiên sờ sờ tóc Tề công chúa, gật đầu. "Ta đi!" "Ta sẽ dẫn tiểu yêu cùng trở về"

Tề công chúa rơi lệ nói: "Ta sẽ trông coi thi thể bọn họ cẩn thận, ta sẽ làm được, xác còn ta còn, xác mất ta mất."

Long Tại Thiên không biết nên khóc hay cười, không chết cũng muốn dùng chú cho nàng chết đi. Cánh cửa thời không hoa lệ lại xuất hiện… Long Tại Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, xoay người hướng tới thế giới chưa biết kia. Cái thế giới chưa biết kia có bao nhiêu đáng sợ cỡ nào kinh khủng cũng không sao, chỉ cần có tiểu yêu, thì nơi nào cũng đều là cõi yên vui tiên hương với hắn. Hắn sẽ đuổi theo tiểu yêu, vô luận nàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, hắn đều sẽ nhìn lần đầu tiên liền nhận ra nàng, sau đó, để nàng một lần nữa yêu hắn. Hai người bọn họ căn bản là sẽ không bị những… thời gian cùng không gian hỗn loạn này tách ra.

Tề công chúa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống như ngủ thiếp đi của Điêu Điêu Tiểu Cửu trong quan tài, nhẹ nhàng nói: "Nhất định phải sống lại, nhất định phải cùng Long Tại Thiên trở về, nhất định phải hạnh phúc!"

84. Chương 84: Bắt Đầu Ngọt Ngào

Ta theo sự chỉ đạo của heo, bắt đầu thao túng thứ gọi là xe này. Chỉ chốc lát như cưỡi xe nhẹ đi đường quen. Heo rất hoài nghi hừ hừ, nhưng thông minh không nói ra cái gì.

"Dừng lại, bên trong cái siêu thị lớn kia, cái gì cũng có." Heo gọi.

Ta dừng lại, mang theo cái đuôi heo con xuống xe, lạnh quá a, so với ở trong xe hình như là hai thế giới, nơi này cũng có tuyết đọng thật dầy, nơi nơi đều là kiến trúc lưu ly trong suốt, không, chất như thế so với lưu ly càng trong suốt hơn, đẹp quá. Nơi này là từ băng tuyết tạo thành, tất cả đồ vật đều là băng cùng tuyết cấu tạo thành? "Đây là thứ gì, dường như hoàn toàn không có gì, có thể nhìn xuyên qua." Ta hỏi tự nhiên.

Heo nhìn chung quanh, nhẹ nhàng nói: "Có người nhìn, một lát nữa rồi nói."

Ta mềm mại cười một tiếng, chỉ bằng vẻ mặt kỳ quái mới vừa rồi lúc từ trong gương thấy dung mạo của ta, tất cả mọi người đều nhìn cũng không kỳ quái đi. Đẩy nó: "Dù sao vĩnh viễn đều có có người nhìn, ngươi liền nói đi."

"Đó là thủy tinh!" Heo hạ giọng.

Ta gật đầu, ta chưa bao giờ thấy đồ vật đẹp như vậy tinh khiết như vậy, thế giới này có nó đều trở nên sáng sủa hơn nhiều.

"Khóa cửa xe, nếu không sẽ bị trộm" Heo nói.

Ta rất hiểu biết mà gật đầu, đồ tốt như vậy cho dù là ai cũng đều muốn trộm. Nhưng ta lại chưa khóa, đổi thành xách lỗ tai heo, như vậy nói chuyện với nó tiện hơn một chút. Ta theo yêu cầu của nó, xoay một hồi cái khóa kỳ quái kia. Không còn cách nào khác, ta còn đang thích ứng. Ta đứng ở đó trước mặt cái nghe

nói gọi là thủy tinh, bên trong có thể chiếu đến bóng dáng mờ mờ của ta, đây là lần đầu tiên ta thấy hình tượng toàn thân của mình. Một đầu tóc dài màu đỏ? (ta xuyên qua, Hạ Gia Bảo này là con nhà ai, lại có kiểu tóc như thế?!) ngũ quan tỉ lệ hoàn mỹ, (nói thật ra, ta còn thật sự chưa nhìn thấy cô gái nào dễ nhìn hơn bộ dáng hiện tại này của ta) quần sort siêu ngắn đỏ sậm bó sát người? Ôm sát đường cong hoàn mỹ của thân thể ta, giày màu trắng thật dài càng lộ vẻ duyên dáng yêu kiều của ta. Nhưng mà ở… trời đông rét lạnh này, mặc cái… này, có phải quá đùa dai hay không?! Đây sẽ là người đẹp 'đông lạnh' trong truyền thuyết. Cũng thật là khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Heo cũng đang run rẩy, da heo dày như vậy cũng sợ lạnh? Ta còn thật sự chưa nghĩ ra trời mùa đông mặc cho heo cái gì.

"Vào đi thôi, bên trong ấm áp."

Mỗi một câu nói heo đều phải nhìn quanh bốn phía qua một cái, cứ như làm đạo tặc vậy. Thật ra lạnh như thế, trên đường căn bản không có bao nhiêu người. Hơn nữa mỗi người ăn mặc đều như bánh chưng tiết đoan ngọ, trái một tầng phải một tầng, duy độc chỉ có ta trên thân Hạ Gia Bảo này nghịch thiên mà đi, mặc như vậy. Cũng do người đẹp thì ngốc nghếch, nhưng hiện tại ta xuyên qua, có tính xinh đẹp cùng trí tuệ hay không phải xét nhiều mặt, hắc, ta cũng có một chút tin tưởng vào trí lực của chính mình. Thấy trên cửa thủy tinh có dán chữ thật to, ta đưa tay đẩy cửa mà vào, bên trong cũng ấm áp. Bên trong có rất nhiều đồ, thượng vàng hạ cám, có rất nhiều trái cầu màu sắc rực rỡ kết chung một chỗ được treo lên. Thật đẹp.

Người dường như còn khá nhiều, mặc kỳ quái hơn ta cũng có. Tóc đủ mọi màu sắc, dài ngắn cuốn thẳng cái dạng gì cũng có. Nói chuyện ngôn ngữ lại càng 7-8 quốc gia, ta lại đều nghe hiểu? Nhưng ta nhìn người khác người khác cũng thích nhìn lại, Hạ Gia Bảo này lớn lên đáng yêu như vậy, lại ăn mặc đáng yêu như vậy, còn mang theo heo con đáng yêu như vậy, muốn không gây chú ý của người khác cũng khó. Ta thấy mỗi người đều đẩy một cái xe đẩy, rồi chạy qua cũng đẩy một cái, bên cạnh có một bà mẹ trẻ đặt hài tử của nàng lên một chỗ ngồi nho nhỏ phía trước. Ồ, đây quả thực là vị trí làm theo nhu cầu của heo. Ta thúc heo, mặt hưng phấn đến đỏ cả lên. Trời ạ trời ạ trời ạ, đây là cái gì? Một con đường biết trôi, không cần bước đi, mỗi người đều từ trên xuống dưới. Ta hơi sợ, đứng ở mép cửa, dừng chân không bước. Không biết bị ai đẩy, ta thúc xe, vừa trượt, liền lên mất rồi. Thật sự, không cần bước đi, ta liền bay tới lầu hai. Heo dùng ngón tay mập mạp của nó, ta vui vẻ ôm nó đi. Khu đồ ăn như khu dân chạy nạn, đại hỗn loạn, ta còn chưa bao giờ cùng một đám dân chạy nạn tranh đoạt cơm như vậy. Thủ tục lại phiền phức vô cùng, sau khi heo vào nhà đánh chết cũng không nói lời nào. Sau khi ta làm sai tất cả bước, rốt cục chiếm được đồ ăn của ta. Ta nhìn một chỗ trống, an tâm ngồi xuống, ta cũng đặt heo lên bàn, sau đó bắt đầu hưởng thụ bữa ăn đầu tiên trong thế giới mới. Thời đại này đồ rất nhiều nha, so với thời đại kia của chúng ta, thích là có thể tự lấy. Ta chọn cho heo một cái rổ khéo léo, như vậy có thể dẫn nó chạy. Bởi vì ta biết nó là một nam nhân trưởng thành biến ra, có chướng ngại tâm lý rất lớn, nếu không ta đã sớm ôm nó chuyển sang thế giới khác. Nó thật sự là rất đáng yêu. Ta phải chọn trái chọn, mua sắm một hồi xe đẩy đầy thành núi nhỏ. Heo chẳng những không ngăn cản ta, còn liều mạng muốn cái này muốn cái kia, nhưng tất cả đều là đồ ăn. Xem ra người sau khi biến thành heo thói quen sinh sống có xu hướng heo hóa, đầu óc tất cả đều là ăn. Lúc này heo nó đang nhăn mặt nhìn gương giết thời gian đây.

"Thật sự là, thật sự là đáng yêu!"

Đừng hiểu lầm, tiếng thét chói tai này không phải là ta, ta hiện tại thân thể yếu đuối, tay chân chậm chạp một chút, đã thấy heo của ta lập tức bay lên giữa không trung, phượng nhãn của nó đột nhiên trợn to rồi nhắm chặt lại, miệng heo phát ra âm thanh hừ hừ đáng thương. Ta cũng không khỏi không đồng ý, nó, thật sự là siêu đáng yêu. Ta cười quay đầu lại, thấy thiếu nữ này cũng đang nhìn ta, tóc nàng màu đen tự nhiên, xõa xuống thật dài, mắt to tròn lấp lánh, quanh thân đều mặc đồ màu đỏ cùng bạc trang sức, giày bó cùng màu, một bộ trang phục Tiểu công chúa. Heo rơi vào trong lòng nàng, mất heo híp, chăm chú nhìn vào nơi ngực hơi hơi phập phồng của thiếu nữ, còn hạnh phúc đem đầu heo cọ tới cọ lui.

"Thật sự là quá đáng yêu, giống heo gì lại có thể nhỏ gọn bỏ túi như vậy?" Thiếu nữ cũng híp phượng nhãn, khoái trá mỉm cười.

"Heo hương mắt phượng." Ta nói bậy bạ.

Thiếu nữ hình như đã hiểu, gật đầu đồng ý: "Nó chắc giống như tên chó, là kết quả việc sinh sôi nẩy nở không ngừng của lai giống gần."

Ta muốn cười, hình dung thật kỳ quái, sinh sôi nẩy nở - lai giống gần?! Mặt heo tái đi rồi, giãy dụa muốn xuống. Thiếu nữ mắt phượng ôm nó thật chặt, không muốn để… xuống. Heo bị đau kêu rên, dùng một con mắt duy nhất lộ ra bên ngoài của nó nhìn ta, cầu cứu! Xứng đáng! Ai kêu ngươi biến thành heo còn háo sắc như vậy! Nhưng ta là một người tâm địa thiện lương (heo nói: "Mới là lạ!"), cũng lên tiếng cứu giúp:

"Tiểu thư, để… nó xuống, ta phải đi."

"…"

Cô bé không lên tiếng, cũng không buông tay, hả, chẳng lẽ nàng muốn như Bá vương ngang ngạnh ép heo của ta vào cung?? Ta đột nhiên muốn cười, mặc dù pháp lực của ta không đủ, nhưng ta còn có chút vũ lực nha, ở thế giới này, lại có người da ngứa đến tình trạng này, thật sự là cho nàng ba phần mặt mũi nàng liền vênh váo! Nha đầu kia đừng hòng chạy thoát! Ta lại một lần nữa cảm thán bản thân mình tâm địa thiện lương, tiểu hài tử không hiểu chuyện như thế, thấy nhà người ta có cái gì liền muốn, nhưng lại ngược đãi tiểu động vật, nhìn xem, heo trong ngực nàng bị ngột ngạt đến mặt mũi đỏ bừng, có lẽ sắp xỉu rồi. Đang ngạo mạn tay chân chậm hoạt động, hết cách, thân thể hiện tại thật suy yếu! Nếu là lúc trước, hừ, cái tên yêu nữ này cũng không phải chỉ là để kêu khơi khơi! Phía sau có một thanh âm nam nhân:

"Tâm Nhị, làm gì vậy?"

"Thệ Chi ca ca, ta muốn con heo này!" Nàng còn biết làm nũng nữa.

Ngạo mạn chậm quay đầu lại, thấy một nam nhân. Thệ chi ca ca kia hướng ánh mắt cố định trên mặt ta, hồi lâu… Hắn đại khái 27-28 tuổi, lớn lên không tệ, tà tà cười một tiếng với ta, khiến ta có một cảm giác quen thuộc mà lạnh lẽo nói không nên lời.

"Xin chào, ta là Hoa Thệ Chi." Hắn rất tự tin vươn tay ra.

Cho dù móng vuốt hắn không xấu, cũng không phải thứ vô dụng, thì ta cũng không nhất định phải khen ngợi.

"Tên Thệ Chi ca ca cũng chưa nghe nói qua, học thức nông cạn!" Thiếu nữ đột nhiên chứa đựng thật lớn tâm tình đối địch với ta.

"Hừ! Chỉ là tự cao tự đại, ếch ngồi đáy giếng con cóc góc tường, cũng dám xuất môn dọa người." Ta cũng một bụng không vui vẻ.

"Ngươi…" Thiếu nữ tức giận mở to hai mắt, giống như con ếch xanh nhỏ!

"Tiểu thư họ gì?" Hoa Thệ Chi coi như còn biết lịch sự .

"Ngươi biết họ ta rất quý, ta không thể tùy tiện nói với ngươi." Khẩu khí của ta không tốt.

"Một trăm tệ, mua họ của ngươi là gì?"

Bộ dáng kiêu ngạo của thiếu nữ thật khiến cho người ta muốn K chết nàng. Một trăm tệ, hừ, ta trước kia chính là sống giữa đống tiền mà lớn lên, đi xin cơm còn lẹ hơn ngươi, có gì hay mà khoe khoang!

Hoa Thệ Chi cười, cố ý lớn tiếng nói: "Ta không muốn mua họ của ngươi làm gì, chỉ muốn mua heo của ngươi!"

Hắn dễ dàng đem "họ", "của ngươi" vài chữ này biến đổi thật nhanh, chỉnh câu liền thành, "Ta không muốn mua ngươi, chỉ muốn mua heo!" Nói ểu ta? Khí huyết trong ngực ta bốc lên, hai tay bám trên xe, chân trái đá qua, đạp thẳng xương ống chân đối phương, quả không ngoài dự liệu, mặc dù rất ngẫu nhiên, hắn vẫn nhẹ nhàng né qua, rút lui 3 bước, vừa lúc như ta dự liệu, xe ta đồng thời đẩy tới bên kia, lập tức đụng trúng lưng thiếu nữ, thiếu nữ liền đánh rớt heo vào trong xe. Tay tiếp tục phát lực, thẳng hướng quầy thủy tinh phóng đi. Hoa Thệ Chi đuổi tới, ta thật sự rối loạn, sự dọa dẫm của hắn, khiến ta không yên, tay ta đã trống không không một vật, đành nâng khuỷu tay trái lên che, cả thân thể bị hắn hướng tới mà đánh. Hắn một chưởng đánh tới, mạnh mẽ đánh vào ngực ta, ta lui về phía sau rồi ngã xuống, khí huyết dâng lên, trong miệng rốt cục chảy máu ra. Ta vậy mà không ngã xuống. Một nam nhân ôm lấy ta. Phía sau ta là một nơi ấm áp, khiến người thoải mái.

Thật giống như một con mèo vào ngày đông dựa bên chân chủ nhân, ta đột nhiên lười biếng không muốn động. Ta bị người bế. Rất nhanh di chuyển, ta biết ta không thể bị hắn mang đi như vậy, ta còn muốn heo của ta. Nhưng mà, ta chắc chắn là người ham ngủ, càng biết sắp phải rời giường, thì càng không thể mở mắt ra, nơi này thật sự quá thư thái. Bên đầu ta loáng thoáng một thanh âm dễ nghe, trước khi tới… đây, ta chỉ nghe qua háo sắc, hiện tại ta biết, còn có dễ nghe. Thanh âm này ôn nhuận trầm thấp, mang theo vẻ hiền từ nói không nên lời, đi vào lòng người:

"Ngươi còn đau không?"

Bốn chữ này ngữ thanh mặc dù rất nhỏ, nhưng giống như một hòn đá tảng, rơi xuống đại dương, khiến ặt biển, không tránh khỏi bị một vòng rung chuyển. Ta đột nhiên muốn khóc, ta không biết thanh âm của một nam nhân còn có thể vào đầu rồi lại khiến cho ngươi muốn khóc ra. Chỉ cảm thấy hắn ôm ta không ngừng, ta đột nhiên mở mắt ra, nhìn hắn… Hắn rất cao lớn rất tinh tráng rất anh tuấn, ta chưa bao giờ quá để ý nam nhân đẹp, nhà người ta đẹp đến trình độ thét chói tai, ta chỉ cảm thấy hơi đẹp một chút mà thôi. Ta chỉ có thể nói tên nam nhân tuấn mỹ này càng nam tính hơn một chút, hơn nữa có chút hài hòa khí chất còn có cả loại cảm giác… cao quý nho nhã. Tên nam nhân này cực kỳ nhẹ nhàng, lại có bề ngoài trẻ trung như vậy, lại đồng thời trầm tĩnh như thế, khiến cho người ta vừa hận mãnh liệt lại có cảm giác có thể dựa vào. Đôi mắt hắn rất đen rất sâu, giống như có vô số lực lượng thần bí, hấp dẫn ta, kéo ta, rơi vào tay giặc… Hắn quay ra mỉm cười với ta, ta nằm trên khuỷu tay hắn, ngửa đầu, liếc mắt, nhìn lên bầu trời tất cả đều là trái cầu đủ loại màu sắc, lúc không có gió thì là mây, lẳng lặng đong đưa.

Ta cảm thấy yên lặng mà hạnh phúc. Ta biết vẻ mặt của mình, đột nhiên lơ đãng từ trong mắt hắn mà thấy bản thân, lại có vẻ mặt tiểu nữ nhân e lệ điềm đạm đáng yêu. E lệ? Ta? Ta lại xuất hiện loại vẻ mặt này?! Kinh hãi như thế khiến ta đột nhiên giật bắn người, từ trong lòng nam nhân chưa biết tên này nhảy dựng lên, sau đó, thuận tay đoạt lấy heo trong tay thiếu nữ kia, heo bị kéo đau, phát ra một hồi dài kêu gọi hừ hừ… Hố hố ha ha. Sau đó, ta liền chuẩn bị không quan tâm nữa, thật mất mặt, nhanh chóng đào tẩu! Nhưng mà thiếu nữ đáng ghét kia cùng Hoa Thệ Chi đáng ghét kia chặn đường đi của ta.

Sau đó, nam nhân đẹp trai có thanh âm dễ nghe kia từ phía sau dịu dàng nói với ta: "Tiểu yêu, hoan nghênh ngươi về nhà."

Ta quay đầu lại, hắn mở cánh tay ra, cười nhìn, sau đó nói: "Ta là Long Tại Thiên!" Lệ ta lập tức chảy xuống… Đây là một thế giới xa lạ, hắn là một nam nhân xa lạ, ta ngay cả chính mình từ đâu tới cũng không biết, nhưng mà, ta nhất định cảm thấy, hắn là người nhà duy nhất của ta. Ta không cách nào bước nổi, ngơ ngác đứng tại chỗ, chờ hắn cười cười tiến lên, dịu dàng ôm ta, sau đó, giữa đám đông trong bể người, hắn hôn ta… Thân thiết quen thuộc… Môi hắn ngọt ngào mà thơm tho. Lần đầu tiên gặp gỡ, ta liền thật sâu rơi vào tay giặc. Ta nghĩ, ta bị cái hôn này cảm động rồi. Tất cả, tốt đẹp giống như một giấc mộng…

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-phi-dac-y